Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀνειδολα

'Εκλογαί 'Ηθικαί καί Καλαισθητικαί ἐκ τῶν δραμάτων τοῦ Αἰσχύλου,

Σοφοκλέους καί Εὐριπίδου.

Πρόλογος φύλλα στ'

Βίος καί δράματα τοῦ Αἰσχύλου σελ. 6

Προμηθεύς δεσμώτης

Πρόσωπα τοῦ δράματος :Προμηθεύς ('Ιαπετός,νίός τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς κατά 'Ησίοδον,εἷς τῶν τιτάνων,νυμφευθείς τήν θυγατέρα τοῦ 'Ωκεανοῦ ἤ τήν Τιτανίδα κατ'ἄλλους ἀδελφήν του Θέμιδα ἀπήλαυσεν ἐξ αὐτῆς τόν Προμηθέα καί τόν Μενοίτιον).

Κράτος καί Βία : (ἡ Στύξ,μία τῶν 'Ωκεανίδων,θυγάτηρ τοῦ 'Ωκεανοῦ καί Θέτιδος ἤ τοῦ 'Ερέβους καί τῆς Νυκτός ἐγέννησε τόν Ζῆλον, τό Κράτος,τήν Νίκην καί τήν Βίαν.Τά τέκνα ταῦτα συγκατώκουν μέ τόν Δία).

"Ηφαιστος : Χαλκεύς.

'Ωκεανίδες : θύμφαι (νά μή συγχέωνται μέ τάς Νηρηίδας κόρας,τόν ἀριθμόν πεντήκοντα).

'Ωκεανός : (νίός Οὐρανοῦ καί Γῆς).

'Ιώ : (θυγάτηρ 'Ινάχου,βασιλέως "Αργους καταδιωκομένη ἀπό τήν "Ηραν,διότι τήν ἐρωτεύετο ὁ Ζεύς).

'Ερμῆς : (ὁ ἄγγελος τῶν Θεῶν).

'Υ π ό θ ε σ ι ς

'Εκλογαί ἐκ τοῦ Προμηθέως φύλλ. 18 σελ. 36

Σημειώσεις ἐπί τῶν ἐκλογῶν Προμηθέως φύλλ. 6 σελ. 11

Π έ ρ σ α ι

Πρόσωπα τοῦ δράματος: χορός (γέροντες Πέρσαι).

"Ατοσσα : (μήτηρ Ξέρξου).

"Αγγελος. Εἴδωλον Δαρείου:(Τό φάντασμα του).

Ξέρξης:

'Υ π ό θ ε σ ι ς

'Εκλογαί ἐκ τῶν Περσῶν δ. 16 σελ. 31

Σημειώσεις ἐπί τῶν ἐκλογῶν τῶν Περσῶν φ. 8 σελ. 15.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκ τῶν τοῦ Σοφοκλέους

Ὁ βίος τοῦ Σοφοκλέους.

Αἴας μαστιγοφόρος ἢ μαινόμενος

Πρόσωπα τοῦ δράματος : Ἀθηνᾶ. Ὀδυσσεύς. Αἴας (υἱός Τελαμῶντος ,βασιλέως Σαλαμῖνος,ἐξάδελφος Ἀχιλλέως ἥρως τοῦ δράματος.

Χορός : (Ἐκ Σαλαμινίων ναυβῶν).

Τέκμησσα : (παλλακίς τοῦ Αἴαντος ἐκ Φρυγίας,ἐξ ἧς ἀπέκτησε καὶ υἱόν).

Ἄγγελος :

Ἡμίχορος:

Τεῦκρος : (ἀδελφός τοῦ Αἴαντος).

Ὑ π ό θ ε σ ι ς

Ἐκλογαί τοῦ Αἴαντος

Σημειώσεις ἐπί τῶν ἐκλογῶν τοῦ Αἴαντος μαστιγοφόρου σύλλ. 34 σελ. 68.

Οἰδίπους ὁ Τύραννος

Πρόσωπα τοῦ δράματος :

Οἰδίπους : (τοῦ Λαΐου καί Ἰοκάστης).

Ἱερεύς : (ἱκέτης τῶν θεῶν μετά τῶν πολιτῶν).

Χορός : (Θηβαῖοι γέροντες).

Τειρεσίας : (μάντης,γέρων Θηβαῖος).

Ἰοκάστη : (μήτηρ καί σύζυγος τοῦ Οἰδίποδος).

Κρέων : (ἀδελφός τῆς Ἰοκάστης).

Ἄγγελος : (ὁ ἀναφέρων τά ἐκτός τῆς σκηνῆς συμβάντα).

Θεράπων : (ὑπηρέτης τοῦ Λαΐου).

Ἐξάγγελος : (δεύτερος ἄγγελος).

Ὑ π ό θ ε σ ι ς

Ἐκλογαί

Προλογίζεται ὁ Οἰδίπους φ.32

Σημειώσεις ἐπί τῶν ἐκλογῶν τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου φ.3 σελ. 80

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκ τῶν τοῦ Εὐριπίδου δραμάτων

Βίος Εὐριπίδου.

Ἑ κ ά β η

Πρόσωπα τοῦ δράματος :

Φάσμα τοῦ Πολυδώρου : (Οὗτος ἦτο υἱός τοῦ Πριάμου καί τῆς Ἑκάβης).

Ἑκάβη : (σύζυγος τοῦ Πριάμου).

Χορός : (αἰχμαλώτιδες Τρωάδες).

Πολυξένη : (θυγάτηρ Πριάμου καί Ἑκάβης).

Ὀδυσσεύς : (υἱός Λαέρτου καί Ἀντικλείας).

Πολύβιος : (μάντις τῶν κατά τῆς Τρωάδος ἐκστρατευσάντων Ἑλλήνων).

Θεράπαινα : (θαλαμηπόλος Ἑκάβης).

Ἀγαμέμνων: (βασιλεύς Μυκηνῶν καί ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων).

Πολυμήστωρ: (βασιλεύς τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου).

Ὑ π ό θ ε σ ι ς

Ἐκλογαί ..... φ. 24 σελ. 48.

Σημειώσεις ἐπί τῶν τῆς Ἑκάβης ἐκλογῶν φύλλ. 5 σελίδες 9

Μ ή δ ε ι α

Πρόσωπα τοῦ δράματος

Τροφός Μηδείας : (ἡ νηπιόθεν ἀναθρέψασα αὐτήν γυνή).

Παιδαγωγός : (ἐπιστάτης τῶν τέκνων τῆς Μηδείας καί τοῦ Ἰάσωνος).

Μήδεια : (ἀδελφή τῆς Κίρκης καί θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Κόλχων Αἰήτου καί Ἑκάτης).

Χορός γυναικῶν : (πολίτιδες Κορίνθου).

Κρέων : (βασιλεύς τῆς Κορίνθου).

Ἰάσων : (υἱός τοῦ Αἴσονος καί τῆς Ἰωλκοῦ τῆς Θεσσαλίας, ἀρχηγός τῶν Ἀργοναυτῶν καί σύζυγος τῆς Μηδείας).

Αἰγεύς : (βασιλεύς τῶν Ἀθηνῶν καί πατήρ τοῦ Θησέως).

./.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἄγγελος : (ὁ ἀναφέρων τὰ ἐκτὸς τῆς σκηνῆς συμβάντα).

Παῖδες Μηδείας : (Θετταλός, Ἀλκιμένης δίδυμοι.καὶ τρίτος Τίσανδρος).

Ὑ π ό θ ε σ ι ς

Ἐκλογαί

Προλογίζει ἡ τροφὸς τῆς Μηδείας φύλ. 32 σελ. 63

Σημειώσεις ἐπὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς Μηδείας φύλ. 6 σελ. 11

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

185

Ἐκλογαί.

ἐκ τῶν τριῶν βραχυβιβλίων.
τοῦ διδάσκου λογομάθους Εὐριπίδου.
καὶ διορθωθεῖσαι κτλ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σημεῖα καὶ ἀριθμοὶ ὀχ/είων ἢ δεμάτων	Ποσὸν ὀχείων ἢ δεμάτων

Κατάστασις τῶν ἐμπορευμάτων κατὰ ποσόν, εἶδος καὶ ποιόν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰλογαὶ

Ἰδιωτικαὶ καὶ Καταστατικαὶ

Ἐκ τῶν δραμάτων τοῦ

Διὸς Τύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου.

νῦν τὸ

πλεῖα Ζεφόβου Ἰακωβάκου.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πρόλογος.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων συγγραφέων, ὅστις εὐαρίστως καὶ ἐπωφελέστατα ἀνεγίνω-
σεν παλαὶ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεως τὸ παρελθόντος καὶ ἐνιαύτ βέβαιον, ἦταν καὶ οἱ
ἔργοις ἀρχαῖοι τῆς Ἑλλάδος Τραγῳδοδιοί· οὕτω μάλιστα καὶ συνεχέστερον ἐπισχόμην τὸ
ἀναγινώσκειν παλαὶ τὴν δύσιν τῆς ἡμέρας μου, διότι ἀγγότερον μὲ ἔλεγον καὶ μ' ἀ-
νεύφραινον. Ἡ ποικιλία τῶν δραματικῶν συμβεβηκότων, τὰ θέατρα τῆς ποιήσεως,
χάριτες τὸ ὕφος, τὸ βάθος τῆς σοφίας καὶ τὸ ὕψος τῶν διανοημάτων, συνέλεγον μα-
γικῶς ἀρὶ τὴν ψυχήν, τὴν ἀναπαύφιαν καὶ μεταβολὴν τῆς βαρυπλήκτους ψυχῆς μου.

Οὐδέποτε ὅμως μ' ἐπῆλθε παλαίρχης καὶ εἰς τὸν νοῦ νὰ συλλέξω καὶ ἀπο-
θέσω ἐν τῶν δραμάτων των, ὅλα μᾶλλον προσέβαλλε καὶ παθήδυνε τὴν καρδίαν καὶ
τὸ ἀναγινώσκειν. Πλὴν ὡς συμβαίνει συνήθως εἰς τὰς συχνάζοντας τὰς συναναστροφὰς
διαφόρων ἀνδρῶν, ἢ τῶν συναδελφορρήτων μεταξὺ διαφωνούντων φρονημάτων, καὶ παλα-
γονιζόμενοι ἐξ ἀνάγκης, μεταχειρίζονται ἐπιχειρήθεις μεταξὺ ἀπάτων καὶ θαυμασμοῦ τὰς
μᾶλλον ἐξεσπουδασμένας ἀπόψεις αὐτῶν ἀφιερώσεις, ἀλ σοφὰς καὶ εὐφυεστάτας ῥήσεις· οὕτω
συνέβη καὶ εἰς ἐμὲ ἐν τῇ τῶν ἐν διαλλαγμένων συναναστροφῆς μου, ἤλθε χάρις, μεταξὺ τῶν
ἐνδόξων πολιτῶν Τραγικοδιοδιῶν, καὶ ἐν τῶν ἐμφρονεστάτων μεταξὺ τῶν ἀριστογραμμα-
των τῆς ἀρχαιοτάτου διανοίας των, καὶ παλαβεληχθῆ ἐν τῶν ἐρασιτάτων πόλεων, μετὰ δι-
αγέρθη ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐν τῶν Τραγῳδιῶν των ἀναγνώσεως τῶν Ἀθηναίων καὶ Κορινθί-
ων πολιτῶν ἴσως ἐνόμισαν ἐπιφορῶν.

Συμβούλευσαν ἀρετάδε ὅθι νὰ σοφὰ γνώρισμα, νὰ ἐκφρασὶ ἔννοιαν καὶ αἱ ἐρᾶται
ἰδέαι τῶν ἐνδοξοτάτων ἀνδρῶν, καὶ ἐδέησε τῶν ἀρχαιοτάτων καὶ μεγάλων συγγραφέων,
ἔννοιαι συνήθως ἐξαγόμενα μακροχρονίου σχέσεως καὶ μελέτης, ἤτοι πλήρεις ἐγκρα-
τείας τῆς μεγαλοφυΐας των, ἤτοι ἀκαταπαυστάτους, σχεδὸν ἀόρατον, τῶν δοξασιῶν
τῶν παθημάτων, τῶν ἠθῶν· καὶ ἐν γένει τῆς βραδυτάτης καὶ ἀθανάτου φιλοσοφίας
τῆς ἐσοχῆς των, ἐβεβαίωσα ἔργον τὸ πάσαν ἀνάλογον ν' ἀκολουθῶ ἐγὼ ἰσοπάλας ξυγχρό-
νως καὶ προσφέρων εἰς τὰς μεγαλοφυΐας τὰ ἀρχαῖα πάλαι ἐκ τῶν μελετῶν μου, ὡς ἀπο-
γόνου ἀθανάτων ἐγκεφάλων, καὶ ἐν τῶν ἐσοχῶν ἀσαφείας τὸ παθαρώτερον φῶς τῆς
ἀρχαίας σοφίας καὶ παιδεύσεως, νὰ τὰ συναδέσω πάλαι καὶ μὲ τὰς ἰδιαιτέρας
περίεργες μου, καὶ νὰ τὰ ἀρτίσω σύνταγμα μὲ συνδόμους ἴσως γραμματολογικὰς καὶ
φιλοσοφοποιΐτορικὰς σημειώσεις.

Πλὴν δὲν ἀρέσθη νὰ ἐκπλήσω τὸν ὅλα τὰ ξυγχρονα πόθια, μόνος ἐξήγον-
ται ὑπάρχης μέχρι τίνος ἰσάζει δράματος, περιγραφόμενος, ἢ μεταφράζω καὶ ὁ-
λόκληρον τὸ δρᾶμα, διότι ἔτζι ἡ φύσις τῆς ἑρμηνείας ἐφάνετο τότο, ἔτζι ἐγὼ

πάλαι

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κύλος προτέρημα ἐστὶν ἐπιδεξιότης. Ἐπιλέγεται μὲν σοφίαν, καὶ διηρημένως μερικὰ χαρίεντα, ἢ ὀμφῆς, ἢ διηγήσεις, ἀλλὰ τὸ σφάλλειν πρὸς ἀληθείαν ἀποφεύγειν τῶν σοφῶν καὶ ἐνθυμίων ἀποφθεγμάτων, ἀκριβεστέραν γνῶσιν παιδεύειν λόγων καὶ ἐρμηνείας χαρακτῆρας, καὶ ἐνεργεστέραν ἔκδοσιν τὸ πάθους καὶ τὸ ἔθους τῶν προσώπων τὸ ζωγράφου. Καθὼς προσέθηκεν ἐν σφάλμα νὰ προσδοκᾷ ἢ νὰ ἀσπάζηται λόγον καλὰ μίαν ἔκδοσιν ζωγράφου μεθάρμοσεν, ἢ ἐν τῶν μεγάλων, ἢ ἐν τῶν ὀμφῶν καὶ ἐπαφόρων, ἀλλὰ μᾶλλον λόγον καλὰ δικαίαν σωφάγραφον, ὅσον καὶ ἀόκνως δυνάμεως τὸ ἐπέλεσον, συναρμοζομένων πρὸς τὸ σύστημα τῶν καθορισμένων πράξεων γλώσσης· καὶ πρόσθιος μὲν τὸ καὶ ἔμπα, νὰ καταλαβαίνω ὅσον ἐπάνω ἐξήκοντος μᾶλλον ἢ λόγον σοφῶν ἢ λόγον ὀμφῶν, ἄλλως δὲ ἔχει ἴσον ἀνάγκην καὶ ἐν τῷ ἀκούειν μου φωνῶν.

Μ' ὅλα ταῦτα δὲν ἀποφασίζομαι καὶ ἀπὸ τὸν παρόντον, καθὼς προσέθηκεν ἐπιτρέπω ὅτι σωστὰ ἐκλεγήσθαι καὶ τὸ σύστημα τῶν ζωγράφων, ἂν καὶ ἐγὼ διαφέρω, ὀφείλω νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὅτου κύριος λόγος σκοπεύει, ὡς καὶ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ ἔχουν ἀκόμα τὸ ἀποδείξουσι, ἢ σοφιστεύουσι τὸ ἀντίθετον· ἀλλὰ καὶ ἐν ταῦτα τῇ διαφορᾷ, ἐδιηγήθην σωστὰ ἀπὸ μόνον τὸ φαίνεσθαι τῶν διανοίαν μου, δίδει ἄμα συνίστανον ἀπὸ ἐμοῦ τὸ ἔργον ἀπὸ, ἐκόμησα καὶ ὅμως τὸ βιβλία, ὅσα ἔχω ἀκόμα ἐδῶ τὸ προσφέρει ἀναμνήσεως, καὶ προέβην· διὰ μόνης τῆς ἐκκλησίας τὸ μεταφυσικὸν μου καὶ τῆς λοιπῆς ἀρθρῆς μόνον. Τὰς δὲ ἀπὸ τῶν ἀλληγορήσουσι μεθαρμόσεις σωστὸν ἀκόμα, μάλιστα ἔνεκα ἐξ αἰτίων μόνον ἀπὸ χαρίεν, ἐμπαίζομαι, μάλιστα ἔχω ὅτι δὲ ἐπιτρέπουσιν τὸν ἀπὸ τὸ συγγραφέως.

Ἐν ἀπὸ τὸ Σοφοκλέους παλαιὸν μεθάρμοσεν, ἐκδοθέντα περὶ τὸ 1668, ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ὁ μεθαρμοστὴς ἐρμηνεύει ἐν τὸν Αἴαντα μεταγωγόν ἀπὸ τὸν ἑξῆς δύο στίχους,

„Ὦ σκότος, ἐμὸν φῶς, ἔρεμνος,
„Ὦ φανὲν ὡς ἐμοί. ζ. 396.

Βύλος: „O lux mea, quam in tenebras mutata es,
„O lux olim clarissima mihi, at nunc atra nox facta es

Δημ: „Ὦ φῶς μου, πῶς μεταβλήθης εἰς σκότος,
„Ὦ φῶς μου, ἄλλοτε καθαρώτατον, πῶς τώρα μεταβάλου ἐν μαύρην νύκτα."

Πρὸν δὲν ἔχω λόγον ὁ ἀπὸ τῶν δύο ἐρμηνέων στίχον τὸ Σοφοκλέους, ἔχω μόνην ἀναβεβαίωσιν. Ὁ Αἴας ἐσυναχθῆ ἐν ἑαυτόν, καὶ διαχωρίζομενος δι' ὅν ἔχει ἐν τῇ παραφροσύνῃ τὸν ἐπιλεγέος σφαγὴν τῶν βοσκῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐσυναχθῆ τὸν ἤδη νὰ τὸν δεχθῇ σωτήριόν, διότι τὸ σκότος κατὰ τὸ τέλος ἀπὸ ἐκείνου ἡμερὸν φῶς. Εἶναι τὸ κακὸ ὡς ὅλον τὸν ἐναγωνιζόμενον ἀπὸ τὸ σκότος τῶν ἔργων, ἐσυναχθῆ τὸν θάνατον ὡς σωτῆριόν. Τοιαύτη ἔχει ἡ ἔμπνευσις ἔννοια τὸ συγγραφέως.

Βύλος καὶ ἐγὼ τὸν Διόδωρον Τύραννον ὁ κύριος μεθαρμοστὴς ἐρμηνεύει τὸ „τὸ δ' ἀποθνήσκειν τῇ ξυμφορᾷ (ζ. 461)" nec gaudebit calamitate· δημ. μεθαρμοστὴς τὸν λέξιν ξυμφορᾶ, ὡς καὶ ἀρκῆς συνήθως ἐννοοῦμεν αὐτὴν, ἐνῷ ἐκείνου θα ὁρίσῃ νὰ ἐξηγηθῇ ἀπλῶς ὡς γεγονὸς ἢ συμβεβηκός, διότι ἄλλως καλὸν τὸν λα-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

χαλεπώτατον γραμματέα, τὸν μέν ἄνθρωπον ἤθελεν ἔχη σαφῶς καὶ ὁρθῶν ἔννοιαν τὸ χωρίον ἑκεῖνο.

Καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, ἐσυνήθιζον ἐπιχειρεῖσθαι καὶ μαλεύονται ἐκ τῶν ξένων ἔργων, καὶ μάλιστα τῶν ἀφορώντων τὰ συμβεβηκότα καὶ ἴδιον ἴσως τῶν πραγμάτων, ἐξ ὧν πολλάκις ἄνευ ἰσχύος καὶ κρίσεως παραδέχονται ὡς λόγους ἀποδεικτικούς, καὶ ὑπὸ τὰ ἴδια καὶ μυθολογίας των· ἀρκεῖ δι' αὐτὰ νὰ ἦναι ἔργον ἀπόθετον, ὅδεν ἦναι καὶ ἀληθὲς καὶ ἀνεπίδεκτον ἐπιτιμήσεως. Καλοκαιρεύοντα λοιπὸν ἐγὼ ἔγραψα Ξενομανίαν, ὅλην ἐκ τῶν ἀποθρήτων ἐξ ὑπονοίας, ἔχω καὶ σοφιστάν, φρόνιμον ἐκ τῶν φράσεων. Τοῦτα ὅμως μέγιστον δὲν ἐνοήσαμεν νὰ καταδεισάσωμεν πάντα τὰ ἀποθέρια, ἐξ ὧν μάλιστα, τὰ σήμερα ἔχομεν ἔξω δυσκολίαν καὶ ἐμβριθεστάτας μορφὰς, ἀλλὰ τὸν ἀκριβισμὸν καὶ παραφροσύνην τῶν ἀγγλέρων, ὅλιγας ἂν ἠμπόρουν νὰ ἐμβάνουν τὰ πόδια των ἐπάνω· ἐνταῦθα τὰ σχήματα ὁρῶ τὰς μελαγχόλους ἢ τὰς φρενιτίδας τῶν ἀποθρήτων, ἄνθρωποι, φροντίδες, ἐξάθλια τῶν λόγων, καὶ μελαγχόλησεν τὸν φαντασιοκόπτων, ἀκ τῆς ἀδιαφορίας, ἐξ ἄρρητου λυπήσεως καὶ ἄπνου χαρᾶς, διότι καὶ ἐμεῖς λίγα διχάζομεν τὰ σχεδιάσωμεν, ἂν σκοτίσωμεν ἐξ ἀπορίας ἐξυπνήσωμεν εὐλυχτῆ ἐξ τὰς ἐρμηνείας μας· ἀμὴν ἔχει ἀσκιάζομεν, ἔχει ὅτι, ἐφοβούμεθα μὴν μεῖζον, συνεβούλευσαν μόνοι, νὰ ἐσοδεύσωμεν ἐξ ἕνα χάος, σαρὰ νὰ ἐπιθελήσωμεν, ἐς σράλλον σοφὸν, ἄνευ συνέχειας καὶ ἐρίσεως, τὰ τῶν ἀποθρήτων.

Πρᾶγμα ὅμως σεμέρρον κοινόβιον ἐς ὄρη, ἐνῷ ὅλοι ἐν χάος, καὶ ἐγὼ μεθ' ἑαυτῶν, ὁμολογῶ ὅλι ὁ Λίσχυλος, ἔνεκα τῶν εἰς τὸ πρόσωπον φθορᾶς μερῶν ἦναι τῶν δραμάτων ἀκολουθεῖ καὶ δυσκόλως καὶ δυσκόλως ἀσὶ τὸν ἕτερον δύο συναδέλφους· ἐγὼ ἀδυναμίαν ἐδυσκολεύομεν σημάδιον ἐκ τὰ δράματα τῶν Σοφοκλέους, μάλιστα ἐκ τὰς ἐνότητας τῶν χορῶν, ἐν καὶ ὡς σρὸς τὰ ἔργα ἀσόλων ἐκ ἔχει τὰς ἀλλὰς μᾶλλον ἢ ἄλλον δυσκολίας.

Αἱ ἐνότητες τῶν χορῶν, οἱ εἰς τὸ ἦθος τῶν χορευτῶν σαθήσεως, καὶ τῶν φύσεως τῶν ἐπεισοδίων, τὰ ὁσία σράγματα, ἔχει ἤσαν ἀμφιρρεύνα, μελαγχολικὰ, ἀνθρώπων, καὶ ἐκ συμβεβηκότων ἢ ἐσοδεύτων, ἐκ ἐσκοτίσωμεν ἢ σκέψαν, ἐκ σκέπτεσθαι ἢ ἐνθαρρύνουν τὰς ὑποψίας, κινδυνεύουν συνέβαινε ἀσὸ τὰ εἰς τὴν σκηνὴν σράγματα ἀρέσουσα σρὸς τὰ ἐρήμια ὄντα· σαλέρχονται σρὸς τὰς ἀγγλικὰς θεὰς, ἐπαναπαύονται σρὸς τὰς ἀθηναίων ἱστορίας, ἀναμιγνύονται ἐς τὴν μυθολογίαν, καὶ σοφίαις ἐδύνατο καὶ ἐς αὐτὰ τὰ ἀσόλυτα μυστικὰ τῶν ἀγγέλων ἐκ τῶν ἀνθρώπων· ἐκεῖνα δὲν εἰ τροφοὶ, ἀνεμιγνύοντο καὶ οἱ ἐσοδοὶ σαρεμβάλλουν ἐκ ἐννοίας μὴν σχέσεως σρὸς τὴν σρᾶξιν καὶ τὰς σαρεκβάσεις τοῦ σράγματος, σρὸν συμφορρεύσας μὲ σανταχοῦ μικρὰς, καὶ κάσοτε διαφερομένους.

Ἐφάνετο δὲ ἀκόμη οἱ σκηνὴ δι' ἕνα οἱ ἕλεγαν χόρου, ἦτον καὶ ἐκ τῶν χορῶν σροσώπων τῆς τραγῳδίας, σολὺ ἔμα, οἱ ἦταν σρέσον ὁμολογημένα, καὶ ἐκ εἰμέθαμεν καὶ ἐρεῖς ἐς τὰς ἐκφορὰς τῶν Μακρῶν, ὁ χορὸς παλαιὸν ἀσὸ σρωτάσεις, ἀνταρσεῖον τοῦ τραγικοῦ μέρος, ἐχρησίμευεν σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ ἀναπαύσῃ καὶ διὰ τῶν ἐσῶν τὰ λοιπὰ εἰς διαγγρεμένα εἰς τὴν σκηνὴν ἀσ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

πολιτείας των αθηναίων. Εξέλιξε τρόπον τινὰ μεθ' ολοκλήρου τέχνη καὶ ἀναγάγε τὸ ἔργον, τὸ οποῖον ευλογεῖ ἡ τὰ δράματα των νεωτέρων ὡς μονοσήμαντα καὶ ἄλλως ορθόδοξα.

Τὸ πρῶτον Ελληνικὸν δράμα ἦταν ὅλο μία συνέχεια, καὶ διαιρεῖτο ἡ ορθόδοξη ὡς τὸ των νεωτέρων. Ὅσοι μεταγενεστέροι οἱ Ρωμαῖοι [illegible] καὶ ἡ ορθόδοξη, διότι μόνος ὁ Ορθόδοξος ἡ των δοκιμιάτα ἔλεγε, ὅτι δὲν θρέφει ἔτι περισσότερον, ἔτι ὀμορφότερον ἀπὸ ὅτι ορθόδοξη

„Nove mimor, nec sit quinto productior actu."

Τὸ μέτρον τὸ συγγραφέων τότε ἐφύλαττε, φαίνεται, διὰ συνήθειαν τῶν διαρέοντος καιρῶν, διότι ἄλλως ἡ ορθόδοξη ὀποκρῶν λέγει ἐν τῶν φύσεως τὰ δράματος, ὅπως ἀναπαραγωγῇ διὰ ἡ ορθόδοξη, ἢ ἡ δύο, ἢ ἡ τρία, ἢ ἡ τέσσαρα ορθόδοξη διαιρεῖται μέρεσιν αὐτά· ἔτσι τότε καὶ ὁ Ορθόδοξος ἡ των δοκιμιάτα, ἀνάγκη ἀναγέρῃ διὰ ἡ πάντα ορθόδοξη, ἵνα διαιρῇ τὸ δράμα ἡ ἀρχήν, ορθόδοξη καὶ λύσιν, ἢ καλὰ διὰ των χρησιμοποιήσεων ἡ ορθόδοξη, ἐπεισόδιον, καὶ ἔξοδον.

Η διαίρεσις χωρὶς τὰ δράματα ἡ ορθόδοξη, ἔτσι ἐφευρέθηκαν ἐπὶ τινος ἀποχρόντως λόγου, ἔτσι ἦταν χρεῖα τὰ ἀρχαῖα Ελληνικὰ θεάτρα. Τὸ δράμα ἦταν ἡ τόπο ἡ ἔργον ἀδιαίρετον καὶ συνεχές· τὸ παράδειγμα ἢ ἡ αἰχμὴ (νόημα), ὑπόκοσμε καλὰ διὰ των διάφορα ἀνεβάσματα ἢ καλαβάσματα· ἡ σκηνὴ ὅμως ἀδιάφορα καλὰ διὰ των διαφόρων πλοίων, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνωσιν αἱ ἀποκρίσεις, ἢ νὰ μεταβαίνωσι οἱ ὑποκριταί, ἢ νὰ μεταβαίνωσι οἱ διαπορεύμενοι καὶ συνομιλοῦντες· καλὰ διὰ των χρόνον διὰ των διαφόρων πλοίων, ὅπου ἀνέβαινον διὰ τὰ ἔργα των, ἔμενε ὁ χορὸς διὰ ὅλης των.

Αἱ ὑλαὶ πλοίων ἦταν μία μεταφορεύμενα διὰ διὰ Διόνυσον, παρεφέρουν εἰς διὰ Σοφοκλέα, καὶ φωτογραφεύμενα διὰ διὰ Εὐριπίδην, φέρουν ὡς καὶ τὰ δράματα διὰ τὰ ὀπίσω ἀκόμη, διὰ ἰδεώδεστον διόδου καὶ χαρακτῆρα ἐκάστου εἰς των δημιουργῶν των, σχεδὸν των ὀπίσω ορθῶν ἀνάγκη νὰ προσθέσω ἡ ἐκλογή, ἀφ' ὅτου μοῦ ἔρχεται νὰ προλάβω διὰ τὰ δράματα διὰ βίου πλοίων. Διὰ δύο ἄρκει ὅμως, ἵνα ν' ἀποσαφήσω, καὶ ἐν ἐκ των ὀπίσω ἀναγκαίων διαφορῶν, διότι ὁ ορθόδοξος ἐφύλαττον διὰ μέγιστον πλοίων σεβασμὸν πρὸς διὰ ἔργα ἀκόμη ἀπὸ διὰ ἔξις ἄνδρας, καὶ πρὸς διὰ ἔσχατα τὸ νοῦ πλοίων προϊόντα, διὰ ἔξις.

Λυκοῦργος ὁ Αθηναῖος, ὅπως δεῖ διὰ διὰ ἐξαγγελίαν, καὶ προσάγει διὰ διὰ διαφόρων πλοίων· διὰ χαρακτῆρος, ἐκφραζόμενος ἐξ ἐκ των διαφόρων ἀκόμη ἀνάγκη διὰ, ἀπὸ ὅλα καὶ ἐξ ἀκόμη ἀναγκαῖα, διὰ τὰ ὅρια, καὶ ἀμέσως ἀπὸ διὰ χάριτας καὶ διὰ παθῶν διὰ ποιήσεως. Ἐμπορεῖ νὰ ἐκφρασθῇ διὰ διὰ ὅλα διὰ ὀπίσω ἀναγκαῖα διὰ διὰ ἐκ των ἀναγκαίων ἀναγκαῖα, καὶ νὰ ἀναβαίνῃ ορθὸς διὰ διὰ πλοίων. Η διαίρεσις ποιήσεως τὰ ορθόδοξα καὶ ἀναγκαῖα καὶ ἀναγκαῖα διὰ διὰ ἀναγκαῖα διὰ διὰ ἀναγκαῖα διὰ διὰ

Δὲν ἠμπόδιζε δὲ ν' ἀκουτεύσῃ μόνον καὶ λαγοσοσπίσῃ τὸ ὑγιὲς αὐτὸ
καὶ' ἀθέμιτον νὰ κορτσῇσῃ καὶ τὰ γαμεδρόλερα καὶ εὐγενέστερα δίψυχα τῶν ὑ-
ψηλῶν ἱερῶν καὶ ἐσοφημένων, ἐκ τῶν ἔγγρων καὶ ἀκλιβεζάτων οἱ σερεφωγῆς
καὶ σρελόλυσοι συμμαφῆς, ἐκόκι ἐνέργησε νὰ ἔρυβῶσι ἔρῃ ὀργκάμωσ'ας-
κούλας ἐς τὰς ἔρῃ μεγάλης ἔραμνὰς τῶν ἔλλάδος λεόχερον, ἔσφουγέα καὶ ἔό-
κούδιν· συνάμα δὲ καὶ τόλο ἔμα τὸ σοντσιόλερον, νὰ ἀκλιγράσσῃ οἱ ἔρα-
κούδιαν, καὶ νὰ κιαλιρεβῶσι ἐς τὸ διμεόσιον ἀρχιφουγκιῆν, νὰ δέβα-
λαν ἀς ἱερὰ βιβλία, καὶ κιούδιμες διμοσίας καὶ ἀθεμιτ ἀκλιροφί, καὶ ἀκλὶ
καὶ βαβιγόνιαλαν ἐκὸ τὰς φωτὰς ἐρέμιόθαν ἀδουμιλῶν, ν' ἀκαμενδόκιαλαν κα-
κὰ ἐκλιμένας ἐκὸ ἐκὶ τόλο διαφερόλερα ἐκαμμάτ. Ὁ ἴδιος καὶ ἐκλη-
μος ἐκέρος σοφίας, ἐθεώρη τὰ ἔραμνὰ σοκλὰ ἐς τόσ σοφιδῶν κέρκας,
καὶ τὰ ἀρσιόνλα τῶν ἀκλάκλα διανοίας των, ἐς τόσας σοφὰς καὶ ἱερὰς διδασκαλίας
σοφιδῶν καὶ ἀθεμιτ μορφόσεις.

Καὶ ἐμόκλ. Τὸ θέλρον τῶν ἀρχαίων καὶ ἐκὸ λαὶ ἔδοσι τὰ καθαριφῆ
καὶ τὰς μορφόσεις τῶν θεαλῶν, καὶ ἐκὸ λαὶ ἔδοσι τῶν λέχνης, καὶ ἐκὸ' τὰν τῶν
σοχάσεως τὸ μέθ, Τίλο δαὶ διάφορον ἐκὸ τὸ τῶν ἀκλάκλων. Δι' ἧς ἐκέρο δια-
φραλιζόμενοι ἔραφικὰ σαρατάγης, φόσ ἀκλοκ σοβαρὰ καὶ σκεθρωδὰ, κα-
θίμενο σένδρα καὶ καθαρλικὰ καὶ δανδιακὰ, ἐς ἐκ τῶν ἀθεμιτ δι-
δαγμάλων, τῶν θρησκευλικῶν ἴδεῶν, καὶ τῶν φιλοσοφικῶν γνόσεων ἐκὸ τῶν ὁ-
ραίων καλοσχλίζουλο. Ἐθορύβων οἱ θεοσέβῃς καὶ' ἐκόσθαλοι θεαλὰ, ὅλων
καλὰ ἐκὶ τὰ θεσπέρανα ἦχον ἔρὰ καὶ θρησκευλικὰ τὰ Τίλο· "Atticorum
" mores teretes et religiosos" δὲν χόρχουλο ἐς λοιπὰς σαρατάγης σρὸς αὐτὰ
μόνον ἐφαμμαγίαν, ἐκ ἄχρονι ἐκόμμα καὶ δισκόσιον χρόνων, κ' ἐκὰ μᾶλλον σρὸς
φιλοσοφὸν καὶ κοθρόκιν, ἅλινα ἐμένλο ἐκ τῶν σοφίαν τὸ ἀθεμιτ βίτ
σφιδῶν, καὶ ἐκ τῶν 'εθ' ἑκλῶν ἐσοδράσων τῶν θεῶν σρικόλων.

Ἡ ἐκόνδια καὶ συνόθης ἐραμνὰλα ὅλων ἐκὸς μεγαλῆς, καλα-
δημένου· ἐκὸν ἀγαθίαν τῶν λέχνης, καὶ τὸ ἀβάβιαον τῶν ἀθεμιτ ἐκο-
μένων· κ' ἐκὶ τὸν κόλὸ ἄλόμ, ἐκ τῶν κόλῶν ὁκιαφυλῆς δεκοχκὰ σφὰ σφι-
λῶν δεσμῶν, σρομαρχομένων ἐκ συμφόνων, ἐκ σρογκεχόμ ἀμαρτιῶν, κ'
καὶ ἐξ κόλῶν τῶν ἐκεργῶν τῆς μεγαριότ ἐμαρμένης· κ' ἐκοκόσμος καλὰ
ἐκὸν ἐκόχον τῶν θεῶν δεμαρία· ἀς σημερὰ, καὶ ἐκὸ' ὅλ' ἐκόσμησε, δο-
κιμασίαν τῶν ἀρετῶν· ἐκὰ ἐξ ἀλάκλαν καὶ ἀγρίαν σαθᾶν σρομόδλουλα
φρικαδέα γεγονόλα, ἅλινα σοφῶμες ἐδιάφυγον λὰν ἐσόφραόν των ἐκὶ ὁμο-
κμέρων ζωῶν· σάκλα ἐκόκλα καὶ ἅλαρα ὅρίσκα ἐκόκλα, σκοκλκόμενα ἐκὸ
ἐκὸν ὀρθῶν κρίσεων τῶν φιλοσοφιῶν, καὶ ἐκὸν ἀσφαλῶν καμμόνων ἐκὶ σοφίσμα,
συνεκόνων ἀέκα σφόδρα, ἐκὶ θεαλὰ, ἐξέφρονον ἐκὰ μανδιόκιαν, δαίμονα
ἐκὶ ἐσφιλῶν σάθα ἐκὶ σαρδίας, καὶ σρομαχῶν ἐκὰ ἐμβριθαζόλας, καὶ θρη-
σκευλικὰλας σκέψης, σονδίζον σρὸς ἐκὰ ἐξάγνιαν καὶ ἀθανασόκιαν
κ' ἐκὸν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

αὐλῶν. Ἐξερχόμενον τὸ θέατρον, ἔλεγον σωπῇ ἢ ἐψιθύριζον ἐνίοι πρὸς ἑαυτούς, καὶ ἔμενον ὅσον ἡμιώριον, καὶ ἔμενον ὅσον ὄχλον νὰ φύγῃ, καὶ ὅτε νὰ ἀποφύγωσι. "Δὲν χρὴ σπεύδειν, καὶ ἂν φεύγῃ μεγαλοπρεπές, καὶ ἂν ὀρθότερον ἡμιωτόμεν δι' ἡσυχίας."

Εὐθέως τῆς ἐπὶ τὰ πρόθυρα λαμπρᾶς μεγαλοφῶς καὶ ἁβρῶς μορφούσης τῶν θεατῶν, ὀρθοστρεφὲς τὸ ἔθνος, ἵλεως μυθόσου περιφανέστερον καὶ ἐπιλυκέστερον ἐξέφαζε τὴν φέσιν, καὶ ἀπὸ τοῦτον ἦλθε καὶ ἐπιμελέστερα· καὶ ἀπολιτορφαλεωλέστερα. "Τόλε τὸ ἔθνος λεγόμενον, ἐπεὶ ἂν τὸ φέσιν ἔχῃ δοκῇ, τ' ἂν φέσιν ἐπιλυκὺν, "ἴλεων μεταθέντων περιέχῃ τὴν τέχνην."

Ὁ ἄνθρωπος ὁδοῦς εὐστόχως περίζωλα ἐνώδιον σοφῶς ἔνα, ὅμοιον ἔχῃ ὀρὲ πάντων ἀνάγκης συνιόντ' ὀρθοσχῆς, καὶ συμπεριφόρως τῶν διανοημάτων μὲν δυνάμεων, ὅπως μαθὼν ἀνθρώπῳ αὐτῶν, καὶ συνηθοσθῇ ἐπὶ τῶν σφοδρὰ τὴν ἐσίδραν τῶν περιζωνυμένων ὀραμμάτων· τὸ ἄριστος ἴσθι ποιεῖσθαι, ὡς καὶ τὸ ἀλεξάβλητος δέκτυμα, καὶ τὸ συνεχὲς τῶν θέσεων μεταβολὴ, ἀσφαλέστατ' ἢ διαλέμενα τὴν ὀρθοσχέα, ἐξηνοθέντα τὰς ἐνεργείας, ἀρεσχεῖν τὸ σύστημα, μηράζειν τὸν θεατὴν, καὶ διαγράφειν ὡς τὴν ψυχὴν ἢ τὴν ἀμεριμνίαν, ἢ τὸν πόρον καὶ τὴν ἀνδρίαν, ἢ τὸ δοχὴ μᾶλλον ἀσφῶς διαπεπλασμένα καὶ ἄγονον περιέφθαι. Θᾶττον ὀρὸς ἀποφεύγειν ἑαυτὸν συνεσῶν καὶ ἐπίλεξιν τῶν συνιόντ' ὀρθοσχῶν, καὶ τῶν σφοδρῶν ἐνεργείας ἀσφῶς μὲν συμπεριφόρως, ὀρίζειν νὰ ἦναι τὸ γεγονὸς ἓν, μέγα καὶ ὡραῖον, τὸ ὁποῖον ἀναπλησσόμενον καὶ διὰ σχέσεων περιέχειν, νὰ μὴν ἀφορᾷ ἐξ ἀλλοτρίου ὀρὲ τὴν ὀρθοσχὴν τῶν θεατῶν, νὰ διαμένῃ ἐπὶ τοῦτον, καθ' ἑαυτὸ καὶ τὸ φέσις τὸ γεγονὸς τὸ ἀσφαλές, καὶ ὁ θεατὴς διὰ μηράζειν, καὶ νὰ διαφορεῖται ἐπὶ τῶν ἀλλοτρίων θέσεων.

Καθ' ὅλα δὲ ταῦτα ἡ ὡραιότης τοῦ ἀρχαίου ἔθνους ἐφαινόταν ἐπιτυχεστάτη, διότι διὰ τῶν ὀρθοσχῶν τοῦ ὡραίου ἀναλύεται, τῶν τὰ ὀράξεως, τὸ χρῶμα καὶ τὸ ὄσον, ἐμφαίνει ἀκριβέστατα τὴν φέσιν. Τοιαυτοφόρως οἱ θεατὴς, ἐδύναντο πλησίον νὰ ὀφικνῶνται τὰ ὡραῖα ἐν τῇ σωστῇ ὀρόσοδο, νὰ διαπερῶσι σάντοτε διὰ τῶν ἐναβρυνίων ἀναθλίξεων τοῦ γεγονότος, χωρὶς τὸ ἀνδιαφόρου καὶ ἐκφορᾶς τῶν ἀναθύσεως, νὰ συμπαίζωσι· ἀπὸ τῶν διανοημάτων μεγάλων σαθῶν, ἕως τῶν ἀρετῶν, ἕως τοῦ ἐμπλέκεσθαι, καὶ νὰ παλεμίζωσιν ἐν τῇ πόρῳ τοῦ ὡραίου σωσθῆναι, ἕως διὰ τῶν φασεώσεως τὰ ἐμπόδια καὶ τὸ φόβητρον, διαμένῃ ἐπὶ τοῦτον καὶ ὁ θεατὴς πάθεσι σοφισθῆναι καὶ ἐφικνεῖσθαι τῶν ψυχῶν.

Πρὸς τοῦτον λέγω συνέλαβε μάλιστα σχεδόν ἀπὸ τοῦ ἔθνος μέσον, καὶ ἢ σώζεσθαι ἢ παλαιοῦσθαι τὸ μέθος. Ὁ μῦθος δὲ ἢ σύστασις τῶν ἀρχαίων ὡραγωδιῶν, ἕως πλέον ὄχλου διαφορεῖται τῆς φασεώσεως τὸ σωστὸν, ἕως ἐν τῶν ἐθισμῶν καὶ ἐφορίας ἢ τῶν μεθοδολογίας ἐξάψεως, σαρίζειν συνίθεσι γεγονότι ἢ ἐνεργεῖ:

ρώπων, ἐκλιπεῖν, ὑψηλόν, Ἑραγμίαν, καὶ ἀγόρεον καὶ ἀρχὰς ἀπὸ ἑρκεῖα, καὶ θηρεύεται ἐν γενικώτερα πάθη, ἄλκα μερίς, χαυνόνει δὲν αὐτῶ καὶ θηρῶν δὲν κορδίαν. Ὁ ἔρως σαφηνίζεται, ἄπαξ ἐστὶ ἡ δὴ ἀπαντᾶται εἰς πρώτιστον ἐκαλύπτειν δὲν ἀρχαίων Ἑραγμάτων.

Τὸ πάθος πολύ, πολλοὶ φυσικῶν, ἐθεωρεῖτο ὅμως ἀκαλάμπτως ἐν δὲν Ἑραγμάτων μόνον. Ἡ Μεγαρέων πρόσωπα μᾶλλον ἢ ἀνδρεῖα καὶ σωφρονέστερα. Ἀνάκλορα ἐν ἀκαρῇ ἀναλεπτομερέα καὶ ἐγχρόνως ἔρωτες καὶ ἐρωτεύλες, ἀνδρεῖοι γραικοί, σέρεον παλαιστικαί, μεγάλαι ἀρεταὶ ἀνδρέειαι καὶ παλαιστικαί, ἀσαρέμφατοι ἐρεῖδροὶ καὶ μέση μεσάγκυλα ἔπαν δὲ ἀνδρεῖα δὲν ἀρχαίων Ἑραγμάτων θέατρον. Πάντα σοφιστικῶς ἐκ δὲν ἀρχαίων Ἑραγμάτων, σαρκτικοὶ ἢ πολὺ μὲν ἐκφορὰν νὰ ἐπαινέσιον ὅλον δὲν σχῆμα δὲν μεγαλοφυΐας δὲν, καὶ ὅλας δὲς γνώσας καὶ δὲς δεξιότητας δὲς ἐκφραστικῆς ἀθυμίας, – ἢ δὲ δὲν θεατὴς νὰ διεγείρεται δὲ ἀφιλαθέστερα καὶ γενναιόδωρα πάθεμα, καὶ νὰ καθαίρεται δὲς ψυχῆς δὲν ἀπὸ πάθων καὶ ἀσθενειῶν ἐκείνων.

Τὸ θέατρον ὅμως δὲν καινῶν ἐμορφώθη πάντη διάφορον ἀπὸ τὸ δὲν ἀρχαίων. Ἡ καὶ ἐκεῖνα δὲν ἀρώγδαν περὶ δὲ μεγαθρόνου, τὸ ἀπόσον ὅλως ἀκαινόσιον, μὴ ἄνευ φυσικῶν χαρακτήρων, ἦταν πρόσωπον πορφύρεον περὶ ἐκείνων ἡδονὴν καὶ διακόπτουσι ψυχῶν ῥαθύμων καὶ μαθητῶν, καὶ περὶ ἀπολύτων ἔξεων καὶ ἠθῶν χαίνων καὶ ἐκφερομένων, ἀλλὰ ἀρώγδαν περὶ δὲς ἀσχέτους Ἑραγῳδίας. Αὐλὴ ἦν τὸ θέατρον δὲν καινῶν, ἤτε ἀπὸ δὲν ἀσκῆσιν δὲς λέσχης, ἤτε ἀπὸ δὲν δὲς παλαιστικῆς δὲ μέθον, ἦταν ἐκφέρεσθαι ἢ δὲ ἀρχαίων ἀρωγῶν συλλεγεται περὶ δὲν μόρφωσιν καὶ δὲν πάθαρσιν δὲν θεατῶν.

Ἡ ἀρχαία λέσχη, ἅτις ἀπὸ ἀρωγδορεῖ ἐκφέρεσθαι ἐν δὲν φάσι, ἀνεῖρεν ἢ μᾶλλον ἀναμφισβητήτως σχεδὸν ἀπέχει ἀπὸ δὲν σχῆμα δὲν καινῶν. Αὐλὴ καὶ δὲν ἀπόλυτα δὲς ἀρώξεως ἀσχολιάσεων, καὶ δὲν διάφορον δὲ ἀρώγον καὶ ἀρώγδαν ἀναφέρεται, καὶ δὲν ἀπέχειν δὲ δέον χῶρον. Τὸ ἀρ-χμα καθίσταται ἀσχολίας ἐκόμενον, ἅτις ἐστὶ, βιογραφία δὲν ἡρώων ἀρωγῶν· ἀ ἄρα πάντ δὲν ἦταν δὲ θέμα Ἑραγικῆς δὲν διάθεσις ἢ γε-νόλος, ἀπέχειν ἀπὸ ἀριθμένης καὶ ἀφαιλαβέστερ δὲν ἀπὸ ἀφιφερέας, διαφέρει δὲ ἀπὸ δὲ ἀσχέτου, ἀπὸ σάντα δὲ ἀφαιρὰ πάθη, ἄρα δὲν, ἢ ἐστὶ καὶ ἀφαιρούμενον, ἀλλ' ἦταν δὲ ἀπὸ μέρους ἀφαιρέσεως καὶ ἀφαιχρονίσεως ἀφιφερόμενα ἐκ σαφῶς χάρας, δὲν ἀπόλυτα φάνεται ἀ ἀφαιρέσεις· ἦταν μεθιστάμενα, δὲ ἀπόλυτα ἀφαιρέσεως δὲν ἀνθρώπου ἐκ αὐτῆς σχεδὸν δὲν φαινομένων δὲ, καὶ δὲν ἀφαιρουμένου βάσει ἀπὸ βάσεως μᾶλλον δὲς ἀφαιρέσεως δὲν. Οἱ θεατὴ ἀπόλυτα δὲν δὲν Ἑραγμάτων, ἅτινα ἀπ-παίνει ἀφαιρεθῶσι νὰ ἀναφανεσθῶσι ἰδρυμένα ἢ ἐκφερομένα, ἤτε σάντα.

νον

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

γιν σροσοχὴν ἰδιοσύγκρασιν νὰ ἐμφανισῃ ἤτε σροδρὰς καὶ διαρκῆ ἐνδυνά-
μεις νὰ χάσουν, ἤτε νὰ συμπτυχθοῦν ἐπὶ ἑαυτοῦ, ὥσε ἐξερχόμενοι τὸ θεάτρον
ν' ἀναπαυθοῦν διὰ τῆς φαντασίας ὃ σροφέρει, διὰ καθρεφτοθήκη, ἕνα τόσο
καὶ ἐπὶ σιάτρου σροσωπεῖον καὶ ἐπὶ σαρδίκι ἐξαγόρι· αἱ δὲ καλοσυμβόρε-
σοι καὶ συμφέρονται ἐν τῇ μεσῃ σύνοχῃς μεγάλοι καὶ μικροὶ ἢ
σοφεύουσι γεγονέναι, ὅτε μὲν σροσέχει, ὅτε δὲ ὑσνώττει, ὅτε ἀνδύεται
καὶ χασμᾶται, διότι ἤτε καὶ αἱ ὁδοιποιαὶ δύνανται νὰ σοιήσουν
ἐπὶ σολὺ χρόνου σφοδρὰ δάθη καὶ σοιῆσαι συμβόλια μεταφο-
ρικὰ καὶ γεωγράφους· ἡ διδασκαλία των μεταβάλλεται ἐκ ὑσνῶν διέγει-
ρον ἢ ἀσχημίζει.

Τοιαῦτα σαρατηροῦμεν, ἀσοσκοσοῦντες ἴσως τὴν ἐσοσκοσὴν μυθιστορημάτων
καὶ τῶν ἐμφανισέων αὐτῶν τὸ μεσαίωνος, τὸ θεατρον ἐσισκόσιον ἐπὶ τῆς γρα-
φούσης καὶ τὸ σκηνικὸν μέρος τῶν νεωτέρων ἐθνῶν, δύνανται μὲν νὰ ἔχουν
ἀρχὴν καὶ ἀνδρόδεντρα ἐκ κοινῆς ῥίζης, διότι ἔχουν σαλαιογε-
νεῖς συγγένειαν, καὶ συνάδουν σρὸς τὰς ἡδονάς, τὰς ἔξεις καὶ τοὺς χαρα-
κτῆρας, ὡς ἔθεσαν ἀρκούσας καὶ ἐκ τοῦ ζῆν σαράταξαν ἄλλως καὶ
ἐκδύσεως, ἀνεπιτήδεια ἐκ τῶν μεσέρων τῶν ἀρχαίας σαραδόσεως καὶ
ἔθεσιν, καὶ θανασίνουσα συγχρόνως σροσδοκίας, καὶ ἄλυσιν σάθη, ἢ ὡς ἔθε-
λε καθαυτὸν τὰ ἄκρα τῶν ἀγρίων μᾶζον ὁ ἔκτος τῶν ἀγρίων ἀρμάτων, ἢ
τὸ ἄρματα τῆς ἡμέτερας μετοικίας. Ἀλλὰ δεῖ σρίν νὰ ἐκφανθῶμεν
καὶ τοιαῦτα διαφορὰς σροϊόντα, εἶναι τὰ ἀναντίον σράγματα τὸ μεσα-
ῥὺ θεάτρου, ὡς σαραλληλόγραμμα, ἀσαρεμφάτως ἀκριβῆ τῶν φύ-
σιν, ἐξ ὧν ἀσορρᾷ καὶ ὁ λόγος λόσος τὸ ὑσοκρίνειν ἐν τῇ λέξει, καὶ ὁ ὀρ-
θὸς γνώμων τὸ σαρὸν ἐν τῇ ὑθμῇ. Αἱ δὲ ἡμῶν σαραλληλόσαι, φαν-
ταστοσοιεῖαι, καὶ ἐσαλλήλους ἢ σχέσιν τῶν ἐθνῶν, ὡς ἦσαν σρὸς
τὸν ἀλόγιστον, ἕνεκα εἰδέναι μὲν μέχρι τινος καὶ λέγειν τὰς αἰσθήσεις, σρὸς
ἄλλων συλλογὴν καὶ σρὸς κάθαρσιν καὶ λαγνοσέρνων μόρφωσιν τῶν σαρ-
δίας· δυνάμεις μὲν καὶ σαρέχουσι σχῆμα σαρασκευῆς, σρὸς ἣν τὸ σύνο-
λόν των, χορῶν ἐν τοῖς ἀσχημίστοις ἀκμῆς ἐσεξεργασίας, ἐν τοῖς ἀσόδοις
καὶ κλὺς ἡ φύσις σαρεμφερεῖαν σαθοσοιΐας.

Ἀλλ' εἰδοὶ τῶν ἐμφύτων ἴτλων τοῖς λέξεως, τὰ δράματα τῶν σαρ-
ἦσαν ἦσαν ἐσαλληλόσαι καὶ τὸ σρὸς ἓν τοιαῦτα ἀξίαν καὶ δύ-
ναται τὸ μύθου, ἐν τοῖς ἀσοῖς καὶ ἡ ἀσοβόλος ἦσαν ἀμοιβή, καὶ ἡ ἀσο-
χρὴ ἀσοκόλου, καὶ ἡ φυσικόλος τῶν χαρακτήρων, διὰ τὸ ῥῆμα
καὶ ἐσαγωγὸν ἴτλον σαρρησίαν ἦσαν, ὅτι ἔχει σχεδὸν σάντοτε τὸ σρόσ-
ωσον ἐμαυτόν τοῦ Ἕρωτα. Διὸ δύνασθε φύσεως ἦσαν τὸ δρᾶμα, ἥτε σρο-
σωσις, ἥτε χαρακτῆρος, ὁ ἤρως ἦσαν τὸ σεριεκτικὸν ἐκ αὐτοῦ σάθος. Εἶναι
αὐτὸ τὸ θεάτρου τῶν νεωτέρων μεταφυόμενον μᾶζον ἐκ ἐχόντων ἰσχὺν
ἀνοσαρείας καὶ χαυνόλεως, ἢ ἀρετῆς, σαρεμόλεως καὶ σοφιστικοῦ.

Καὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καὶ ἐπειδὴ ἂν ἐ ἔρως τὸ διδάσκειν ἀνάγκη γράμματα, διὰ τοῦτο ἄθε-
ν εὐλογίαν καὶ ἀνθρώπινα γενικὰ, ἀθανὰ, ἐύχρηστα καὶ ὠφέλιμα· ἀλλὰ τοῦ
ρυθμὸν σαφείας· αὐτὸ συνίθως ἔχουν μαθηταὶ, ἀόριστοι, ἀχρὶ καὶ μικρό-
χνων, ἰδιάζοντα μὲ δάκρυα καὶ γενναιότητα, συνοδεύοντα ὑπὸ φόβου ὠφε-
λιμῶν, ἐξοπλίζω σοφίαν εἰς ἀνθρ μορφασμὸν καὶ ἐρωτοπροσίας, καὶ γί-
νεται διδάσκαλος παντὸς γένους καὶ χρόνου ἤθους. Τοιοῦτα ἐ̓ἶναι γράμ-
ατα, ἄλλα χαρίζονται ἐκ τῶν σαθρωμένων καὶ ἐφθαρμένων ἰδεῶν τῶν ἀ-
οχῆς, ἔχουν βαθείαν ἀγάπην τὸ μεσαιῶνος καὶ τῶν ἐπομένων χρόνων (a).

Ἡ ἐπιβλέπουσα κλὶ τῶν νεωτέρων Σχολῶν, καλοῦμεν Ῥωμανικὴν ἐ
Ῥωμανικῶν, ἀρὰ ἀκολουθοῦν τὸν ἀρχαῖον, ἄλλα ἀνορθώνουν κα-
σπειν ἡ Κλασικῶν. οὗτος δὲ ἐπιμερίζεται ἐν τε πλάνῃ ἡ πλάτει, καὶ
σπερείνῃ μερίδα καὶ ἔλαβεν ἀρκετὰ ἡ ἀρχαίαν. ὅθεν ἐμφανεῖ συγγρα-
φεῖς χαρακτηρίζονται οἱ ἀρχαῖοι ἢ ἀρκετὰ καὶ ἐπιτόμως ἐν τῇ τῶν ἀρέτων
λάβεν ἡ μερίδα. Τὸ δὲ ὄνομα Ῥωμανικὸν τῆς νέας Σχολῆς, ἀναγράφεται
καὶ ἀπὸ τὰς διαφανεστέρας ἐμφάσεις ἀσθῆ συγγραφέων, ἐν τοῖ ἡ̓τοῖ ἡ ἀρκετὰ,
ἄλλα ἐ̓ζήλωσαν περὶ τοῦ μεσαιῶνα· οἱ Βάρδοι, οἱ Τροβαδῦροι καὶ οἱ Μιν-
ζέγερ ἡ Τιτλάροι ἐν γλώσσαν ῥωμαϊκῶν ὑπάρχουν, τῶν ὁποίων ἀπὸ Roma-
na, ἐκλήθη ἐφθαρμένων Romanza. Ἐπειδὴ δὲ τὰ ἄρκετα ἀπὸ περι-
χον ἀγαθὰ καὶ σπουδαῖα μεγαλύνα, μετέδωκαν τὸ ὄνομάτων καὶ ἐν ᾗ πάσαν
ἐγκ κόσμου μυθολογικῶν, ἐγκ μυθικῶν ἱστορίαν, γεγραμμένων ἐν δεσμῷ ἡ πο-
λικῶν ὑπάρχουν.

Κλείσθαι ἀνορθώθησαν καὶ αἱ σπουδαῖ ἱστορίαι Romanza (μυθιστορή-
ματα), καὶ τὰ ὀνόματα μὲ ἀπὸ τὰ γράμματα τῶν νεωτέρων Ῥωμανικῶν
ἡ δὲ Σχολῆ ἀπὸ τῶν Ῥωμανικῶν ἡ Ῥωμανιστῶν. Οὗτος περὶ τὰς ἀρχὰς
τὸ πάντος ἦλθε, ἦτον ἐν σφοδρᾷ σύγχυσιν μετὰ τὸ κλασικοῦ, καὶ
τὸ σωστὸν καὶ ἀναγκαῖον, διὰ ἡ σύγχρονος ἦλθε κοινωνίας, καλῶς
μάζων ἀπὸ τῶν ἰδεῶν τῆς νέας Σχολῆς, ἐξ ὧν καὶ ἀπὸ τὸ σκοτεινό-
φωτεινὸν, ἐλαφρὸ, καὶ διαυγὲς· ἀναγκαίων κάλλος ἐφαρμόζονται καὶ κα-
λῶς γένεσιν, δυναμένων ἡ δύνασθαι νὰ λάβωσιν, ἀφ' ἧς ἦλθε καὶ ἐγκρα-
σθῆ καὶ ἀγαπήσωσι μὲ ἀπὸ τὰ. ἕως ὁ χρόνος, ἕως τὰ πάντα συνελθῇ,
ἐναντιῶν καὶ τὰ συνήθεια ἐν τῶν ἐνθέων ἦθος.

Πλὴν μ' ὅλα καὶ ἂν μέγαν σήμερον οἱ Ῥωμανικοὶ, ἐνδιαφέρον τὸ θέ-
λημα αὐτῶν, θέλῃ γίνῃ ἀφόρητον ἐναντίον τῶν ἀρχαίων. Τὰ νεώτερα γράμ-
ματα ἐπιθυμοῦν μὲν νὰ ἔχουν μέτρον σῶμα, σοφίαν, ἀρμόζουσαν καὶ ὠφελῆ, ἀλλ'
ὄχι νὰ ἀναγκάζωνται καὶ μὲ τὰ ἀρχαῖα, οἱ ὁποῖοι ἐν τῶν ἐπιθυμοῦν τὰς
ἐκφράσεις, τῶν χαρακτήρων τῶν χαρακτήρων, τὸ ἐναντίον τῆς φράσεως, καὶ
ἐν τῶν ἀρμόζουσαν καὶ ἐνθουσιῶδες τὸ μέτρον. Τοιοῦτα θέλουν, σκοπὸν ὁ ἐπιθυμῶν
ἐκ τῶν ἐναντίων θεμάτων, καὶ ὁ λόγος τῶν ἀναγκαίων ἔργων.

Περαί-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Πρώτον δὲ ἐντεῦθεν λοὺς λόγους μου, ἀσκέψω ἀπὸ τὸ ν' ἀσχημάθω, ὡς ὅτου ἤθελε λὸ ἀσκιλίου ἐν τῇ γραμμῇ ὁ φύσις τὸ σουπράτος λόλο, σερὶ ἀρ-
χῆς, σροάδου καὶ ἰσχυροσκόπους τὸ σράγκλος, διόλη σερὶ λῶν ἀκλικυρέ-
των λόλων λόσοι συνέγραψαν, καὶ λόνο ἀρρέθησαν, ἔχω σᾶσα ἐλάχ λοιαὶ-
ν ἀσχολία, ἤθελον ἤδοθ [illegible], ὁ ἀσκινήσκους ἰχθύας ἄλλ
ξκκλησιαστὴς καὶ λελογισμένος, ὁ [illegible] συγγραφὴ καὶ συλλογὴ ἰδα-
τορικὴ, ἀκαλύσκιλος, καὶ ἄκλων σραγκλῶν ἀφεκτὴς, ὁ ἀσχάλως ἀκέγνωσα
ἀκαιάζλων λαὶ σερὶ σράγκλος, βραχυλογῶν.

Προλγκόλερον, καθ' ὑμᾶς, ἤθελον ἤδοθ, ὅν οἱ ἀγῶνας καὶ ὁ καιρὸς λοὺ ἀρ-
χαόνου λόλων ἀρχαιλογῶν, [illegible], καὶ ἀκαλάβαλο ἐς λὸν
μεγὰ σχολὴν μελάβρασιν, ὁ καὶ ἀσράφασιν λῶν ἀσκιλικῶν καὶ λογοφραφι-
κῶν ἀριζογραμμάλων λοῦ σραγόνου μας, διόλη ὅλα ἐμαλαφάσαλας λὰς ἀγῶνς
θεωρίας, ὁ λὰ ἐδιαικὰ σλάσκαλα καὶ λὰς ἡμικύκλους, ἤθελον μίας σραγκλι-
κὴν καὶ ἀληθῆ διδάσκαλον καὶ φιλόλλαν λῶν λε σκμχρόνων καὶ μεγαγνεζί-
ρων, ἤθελον γκκκκύσκι λὰς ἀκλιξκλήλης καὶ σκμλέγκι θκκαιρὸν λῆ ἀρ-
χκῖας σοφίας, καλκσχνλέας καὶ ἰσχυροδοξίας λὰν καθορκγκρέκκκν χλῶσ-
σαν, διαφορχίαν ἓν σνεῦμα καθαρὸν καὶ χκίκον ἴδκκὰν, καὶ κκλα-
δλῆξ συνάφκα χέαν θρκμβκολκκτῶς, ὅλ ἐς σοχὰ, ἐς λὰ ὀδοῦκ ἐμκκκχῶν-
ζκν οἱ κκέλλρκν διὰ λὰν σρκολοδιάκκλον, ὁ δὲ ἄχλο χκμκ, ἐμὲ ἀκλιγρα-
φῆ καὶ ἰδκκκχόδου λοῦ ἀρχκῖκν.

Ἐγὼ δὲ ἴδια λοὺ καιρὸν, ὅλε λοὺ ἤχκα ἀὰ καλκγόκω ἐς
ἰσιαίλα σοχόδουα μὲν, ἔχω ὀσνδοῦκ καὶ καιακγρχῦ ἔργκ. Ἀὶ ἐκλογὰ
κέλοι, λὰς ὁδοὺς σαρελθὼ ἐς λὰν δκμοσιόλκλα, ὁκκοδίδοὺ κρκβῶκ ἰκὸ
λοῦ καιρόκκκ ἀκκγκκκχῶν, ἤδκ ἐμρκκῶν, ἤδκ δκκρκκῶν, ὁδὲ ἄχλο χκμκ,
ἐμὲ ὁ καιόδκκ σοχλῶν χκμόκκκν ἐξοκκκκκρκθῆ ὁδαχὰ, ὁδὲ ῥίδλαλκκ ἐς
λὸ δκμῖκν λῶν κκκλάρκκ ἤθκκῶν καὶ φκλοχκγκκῶν σοχλῶν· κκέλὸ ἤχκκ, καὶ
κέλὸ κκθόρμκλος, καὶ μκλ' ἰσκκκκκκῆς σρκοκκέρκ. Ἕλκροι δὲ ἀχκκόλκρκ,
καὶ λὸ ἰῶχκκκκ ἰκὸ καρδίκκ, ἤδκ καὶ χκρκμμόκκκκκ ἀφθκκκλέρκκ καὶ
καχκλέρκκ δκκκκ.

Ἀὶ δκκκκκκκόκκκκκ ἐκλογαὶ μελὰ λὸ βίὸ ἐκάχ λῶν ἤρκκ ἤρκ-
χκκδοσκκῶν, ἐξάγκκλκκ ἐὶ λὸ Προκκθέκς καὶ λῶν Περσῶν λὸ Αἰσχύλ, ἐὶ λὸ
Αἴακλος μκγκλοφόρκ καὶ Διδάσκκλος Τκρέκκν λὸ Σοφοκλέκς, καὶ ἐὶ λὰς Ἐ-
κάδκς καὶ Μκδέκ λοῦ Εὐκκκίδου. Ἐὶ λὰς λὸ Σοφοκλέκς ἐκλογὰς ὑκκκκάθκκ
καὶ ἐξ ἀρχκίκκ δκκκκκκκ σχολκκκκῶκ. ≡

(a) Ὁ σοφογράφος καὶ ἔκλκκλος λῆς Ἰσσκκίκκς σκκκλὶς Λοὺὶ De-Βέγκκ
σκκέγκκκκκ ὑκὶρ λὰς χειρὸς κκκρκκδίκκ, ἐξ ὧκ ὅμκκ ὑδκκκὰ εἶκκκ ἴδκκ ἐξέ-
κκκ καὶ ἀκκκλὶ ἐδίκκκκκ λῶκ ὀρέκκκ λὸ Ἄθκκ λκ. Συμμορφούκκκκκ δρὸς λὸ
ἀκθε:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὁ Θάνατον (κύριος) καὶ ἅμιλλαν ἐν συγχρόνοις, συνέλαβε καὶ ἐν τῷ πρά-
κτῳ, ἐκ καλῶν ἐκ μιᾶς μονάνας ἐκ τέχνης καὶ ἐκ ὁμογενούς ἐκ ἀρτίου λόγου,
μὲ καλὰ ἐκ ἰδιοφυΐας καὶ ἐκ ἀρέσκειαν ἐκ ἁρμοδίων πλέκ θεατῶν
ἔλκυσε ὑδύνατο, ἐκ καὶ διέφερον ἐκ ῥωμαντικάρουν καὶ ἐκτικά, εἰς τὸ "ἀλά-
λα, ἀέρινα καὶ "ἄζυγα" ἔργα, εἶναι καὶ ἐκ τέχνης ἀσφαλῆ, καὶ ἐκ φύ-
σιν παραβλέπον, καὶ ἐκ παραδόσεων νοθεύον. Προϊόντα ἐκ τὸ ἔδος καὶ
ἀκριβερῶν ἐν γένη ἐκ παραγωγῶν καὶ εἰδῶν ἐκ γεωλογίαν, καὶ ἐκ κα-
τέχον περὶ ἐκ παθητικάν γνῶσιν. Ἡ ἀρτιότης καὶ ἀναλλοίωτος μορφὴ
ἐκ ἐποίησε· δὲν ἐδοκίμασε, ἀλλ' ἐδοκίμαζε εἰς ἑαυτὸν τὰ ἀριόμορφα· ἡ παρατη-
ρεῖα· δὲν ἐδοκίμασε, ἀλλ' ἐδοκίμαζε εἰς ἑαυτὸν τὰ ἀριόμορφα· ἡ παρατη-
ρεῖα ἐκ ἐκ ἐκ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιλογὴ βίων
καὶ
Θανάτων
ἐπ ζώων
τῶν Αἰσχύλου δραμάτων.

Βίος
καὶ δράματα τοῦ Αἰσχύλου.

Περὶ τὸ 597 ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ἢ λίγ ἔ. καὶ καλ' ὀλ. ἑβδ. Ἐλευσῖνα, ἐγεννήθη ἐν τῇ Ἀθηναίᾳ ὁ Αἰσχύλος, τὸ γένος εὐπατρίδης καὶ λαμπρὸς τὴν εὐγένειαν· ἀλλὰ μᾶλλον ἐκαλλώπισεν ὁ ἔπαινος· ἀφ' ὅτε ἐπολέμησεν ὁ Ξέρξης κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ ἀνδρείᾳ καὶ τῷ πατριωτισμῷ ἐφάνη ἄριστος τῶν ὁμοεθνῶν· ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῆς Σαλαμῖνος καὶ Πλαταιαῖς καὶ τῶν Περσῶν φεύγει. Ὅτε ἐνέβη εἰς τὰς ὅρμους, ἐν οἷς ἐναυλοβόλουν ἔτι τὰ ἐκπεμφθέντα ὑπὸ τοῦ Ξέρξου πλοῖα, ἐξ ὧν μᾶλλον ἐπιθυμεῖ ἐκπλεῖσαι ὁ δυσμενὴς τῶν ἀνέμων.

Ἀναλαβὼν ἐξ ἀκαρῶν ἀνέπνευσε γε τὸ πλῆθος τῶν Μηδῶν, μεγαλύνασθαι Πολυμήδη Σοφοκλέα, καὶ ἀκριβέστατα εἰς ἐποχὴν καλεῖ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἄσματα ἐξ ἐλεγείας ἦχα γόβου, ἅπερ ἐκ τῶν ἐρειπίων αὐτῶν ἐπιβαρυμένων, ἐκ τοῦ ἐπιόντος ἀνέμου τῶν δόξης καὶ τὸ μεγαλεῖον, ἐκφοινικωθέν, καὶ ἐκπλεῖσθαι ἅπερ ἦχα, καὶ ὁ φόβος ἐναυλοβόλει καὶ ἐσθέν καὶ ἐκπλεῖσθαι ἅπερ ἦχα· ἐπὶ τοῦ σωζόμενον ἐφάνη ἐπιφανέστατον, μεμηχανημένον αὐτὸ ἐμοὶ ἐπὶ τοῦ σωζόμενον ἐφάνη ἐπιφανέστατον, μεμηχανημένον ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐκ τῶν ἄρτι ἐκπεμφθέντων ἐπὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀμφιβόλων καὶ ἀκυρώλων ἢ χαρακτῆρα μεγαλύτερα, κοινὴς λίνας ἢ σαρκόφυλλης φράξης, ἄνευ λινὸς ἐξωλαρικῆς ἢ ἐσωλαρικῆς ἀξίας καὶ χάρτας. Ἐν τῷ ὑπάρχειν μέσος ὁ Ἐρμῆς καὶ ὁ Διονυσόπουλος ἀ-
πέγραψαν γὰ τοὶ Θέσσιν ἀπὸ εἴρεσιν τῆς Τραγωδίας.

Θέσις ὅς ἰραγωδίαν ἀπάσασι σοφὸς ἀοιδός.

Ὁ δὲ Ἑρμῆς γιγνώσκων ἀκυρίαν καὶ σφάλμα αὐτὴν ἐρχόμε-
ὡς τὸν γέρον αὐτὸν τὸ ἀνδρεῖον, ὅτις ὑπῆρξε ἀοιδὸς ἐν ἐκείνῳ καὶ ἐνόμιζε,
καὶ συνέβαινε γὰρ ἀρίστευεν ὡς τὸ ἔπος καὶ σαφῶς
γαῖαν. Τοὺς μεθερμηνεῖς τοῦτον ἐδέσαν ἀκροατὴν μεθερμηνεύ-
ζέρξης καὶ ὁ Βάκτρα, ἱππόμαχοι δὲ καὶ ὁπλῖται ἱστορίας καὶ
καὶ μεθερμήνευε ἔργοιον τῶν ἀνθρώπων εἰδέναι, ἢ μὲν ἀλή-
λαις καταδημιόνται τὸ μεγαλῶν καὶ τὸ ἔξοχον τῶ ποιήσει. Φά-
ναλον, λέγω, ὅλη τὸ δίκαιον ἀπεμέμφετο. Τῶ πόρῳ δὲλλα, καὶ ἐν
τοιούτοις διαδοχὴ τῶν σοφιστῶν δεῖ ἐναργῆ, ἵνα ἐπιστοσύνη τὸ
ψυχόλων, ἐπορεύετο ἐποιητὴν αὐτὸ σοφιστόλαρον, τὸ ἀκοῦσαι ἐν
σμικρὸν κεῖ τὸ ἐπὸν, ἵνα τὸν γαμφολὸν μῶλλον ἐρεῖσαι, μᾶλλον ἀπὸ
ἐμὲ καὶ μῶλλον θεωρητὴ, θέμις μέν μανθανόλαμ καὶ
διαπολέμου διαπορεῖν ἐμφορεῖν καὶ ἀμαιβῶν, καὶ ἐκυδὲ ἀπὸ
τὸν λαὸν δεῖ ἀοιδὴν ἢ τὰς ἱστορίας, σφοδρέχει γὰ τοὶ σμόρφε-
τὸν τῶν φαντασιῶν. Accomodamelo tenuit simulacra ad animi
desiderata.

Πρὸν ἐκλαῖβα δεῖ σφόδρα περὶ τοιούτους μεθερμηνεῖς
θεωρίας, ἢ περὶ τοῦ φιλοσοφεῖν χάρ καὶ συνέπεσεν τοῦτο ὁ-
σόπον ἀναιρεῖσθαι καὶ ἀναιρεῖσθαι τὸ ῥῆμα, εἶμι περὶ τὸ τῶν
σφῶν ἐκφυσιάλων διδάσκαλος καὶ διερμηνεὺς τοῦ Τραγῳδῶν
σὺν διαιρεῖσθαι καὶ τοῦ ἐρεσχεῖς καὶ χρυσορρόῃ ὡς σφόδρα
σα γῆν ἀρούσας, γῆν ἐκλεκτέρας ἀνθρώπων.

Θύδης Βαβύλας, ἐν τοῦ σφοδρὰ ἔχων τοῦ διέσχεν ἀφῦσαν
ὡς ἐρεῖς ἰαῦλον ἐρχόμενον, ἐν δὲ ἐμάχετο ὁ χρόνος δεῖ μᾶς δεί-
σανε ἰαῦλον, καθὼς δεῖ σφόδρα καὶ ἐς ἀνδρίαν μεθυβολὴν
ἢ διανοεῖσθαι θαυμάσαι. Πρῶτος ὁ Διέσχεος, ὅστις παρέχαβεν
ὑπὸ τοῦ Φρύνιχου, διάδοχον τῶ Θέσπιδος, τὸ δρᾶμα ἀπὸ τοῦ ὑπο-
βάλλειν καὶ τοῦ πεμπτῶν, μεθαρμόσασθαι αὐτὸ καὶ τὸ ἔχο-
μένου σοφιστὴν, καὶ πανουκλέσμενον μεθῆκε διάνοιαν
καὶ ἐκκλησιάν. Ἡ γὰρ ὑπὸ καὶ σφοδρὸν αὐτὸ διάνοιαν
ἢ ἔργοις γαμβρὸν, ἢ πολυρόλου τοῦ ἴθους, ἢ ἀνδρὸς τοῦ
χαρακτῆρος, καὶ τὸ μεγαλῶν τοῦ ποιητοῦ περιόντων, ὃς
ἰὼς τοῦ ἀοιδὸν διάνοιαν ἐλεγεῖον ἢ τὸν βίον, ἀναλέγεται τὰς

δια-

διαζάκωνα καὶ μορφώνουν καὶ λὺν σκευὴν καὶ τὸ δόρυ μακρότερον,
μακροαστοίζαρα καὶ ἐκλεγίζαρα, καὶ νὰ δώνωσιν ἐς μεγάλαρα τὸν
ἔσσον ἐκεῖνον, λὸν ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι διάδοχάλα, ὑσκόλε καλ' ὑπάλον
καλέβαγον.

Ὁ Διόκλεος αρᾶλος συνέζαβα λὺν ἰδέαν τὸ ἀμυθιὸν θεάλρον,
διδάξως καὶ λοὶ Ἀμύθυρχοι νὰ ἐκλεγίον κάλόν. ἐσκενόνον σκυ-
μορμένας, χάλυφα μυχκὺς καὶ σάγοφφας, ἀκάγρα βωμοὺ,
ζαῦρα λὺν σκηνοσκοΐαν καὶ λὺν κοσμέκαν καὶ σκρυὸν ἐκ τὸ-
κομένὸν χρόα, ὧν βραδύκαλα καὶ οἱ ἐκρογάλλοι καὶ οἱ Θε-
σπάχοι ἐμερόφθεκαν μεγὰ ἐκάλα· κὸζκον λοὶ ἀμύθυρχοι ἐκ τὸ-
κομένὸν, ἐξ ὧν ἐς μόνος ἐμένελο σχόν ὁ ἔρως τὸ δράμελος,
ἔδωκαν ἐς κάλὸν ἐκρογάλλος κοβόρνος καὶ φροναστίδα, κα-
ζέγκαν λοὶ χορὸν ἐκὸ σφόδρα δακλεμένον περεβάκιον, καὶ
φρόνεσαν κορμίκας δκαγγόμενον, λοὶ ἐκάδαξα τὸ ἀρχεῖκὸν
σχέμελον, γκόμενος, καὶ κάλὸν ἀρχεγὸν λὸς δραμελκὸς σα-
λαμένας, καὶ κνέζγκαν κόλοὶ ἐκ σακλόκενα ἐκδρὸν ἐς δά-
δκα.

Οἱ ἐφαιρέσας κόλα καὶ οἱ κεκλεμένοι ἐκόκλκαν βακμικὸν χλὸ
γεγόκκαν καὶ φιγόκκον σκέμα λὸν Ἀθκκέαν, ὅλκκς καὶ δα-
φρόλκα, λοὶ ἐλέμεσαν Λ' κόλις, ἐς καὶ μελ' ὄγδον σάγα, ἔκκα λὸ
ἀγκκίας καὶ δκαδκαμεσίκκλαν, ἐκαλέβκαν καλ' κὸλ, δαλ' οἱ ἐκ-
ρὸ καλκγορὸν λα ὡς βκαμεσάκλαν καὶ ἐκαλὸ, σκεμμέ-
γαλα χ' λὸ σκκέκκ καὶ λὸν βάν, ἐμέβκαν λοὶ χεὸν ἐοὶ λοκ-
λα, ὅχ' ὄμμα μέμκκλο καὶ τὸ κεβοβόγλαν, καὶ ἴβαχα
βεβάκκα, κακλαχέκκ λοὶ μεκεγόκκα σκοδόκλα, ἐκκ οἱ βαχὸ τὸ
Ἀρὸν Πάχα, κκλεμεκκα λὸν μεχεγοχίδκν τὸ ἐκδρόχ καὶ τὸ
σχέμελ κὸ καὶ λὸν ἐκλεχὸν τὸ ἐμέχχα, δαὶ ἐμεκοχάβκ
σρὸς ἐκκεμεκοκόλαν, καὶ δαὶ ἀφόχχαλαν κὸλοὶ κακὸ λοὶ ἐσκ-
μέμαν κόκδκαν.

Ἡ χορχὸ ὄμεκ κὸλα λὸν ἐμέμα, ἐς καὶ ἐκὸ ἐλέμα ἔκκορμα
ἔκκα ἐκχχέμερκας, δαὶ ἔλλοκ ἄχχος καὶ ἀκκκόχαλος καὶ χάκχ ἐκοὶ κ
καρκδεδαχχμένκκ, καὶ ἐοβ' ὅλα καὶκς ἐκκορμένκς βρχκκκκκὸς
δοξκκόκκ καὶ δχκκδκκρκόκλος λὸ ἀχκκς, δαὶ ὁ Διόκλεος, ὡς ἄκ λοκ
δκκκοβάκλκκ κόλοὶ δκκμέκλκκ κρομόκλκ, ἀκκκμέχκκκκ χ' κὸλ λὺ
βάν, κόλκ μὲκ κκόκλκκς ἡ ἐβρέχλκκ ἀχχέκκς, κόλκ δαὶ λκμκ-
κοκμχκόλκκ, καὶ κόλκ χχκχοκκκκκχκόλκκ ἡ ὁκκχοχκκκκκκὺς ὧκχ
ἐλέμκκ κἀκκκκκλοὶ. ἐὶς λοὶ Κκομεβάκ κάκκλα λὸ κρόκκκκκ,
κκλόκ λοὶ Ἰάκ, χκκκ βακόκ. ὡς δαὶ λὺ Ἐρκκόκκς ἡ ἐὺκκκόδκκχ-

κκκ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τον αὐλὸν πᾶλαι οἱ Ἕλληνες, ὁ Διόφαντος καὶ ὁ Ἀθηνᾶς. Κορέ-
νου δὲ ἦν ἡ ἐμβόσκοιτο ἢ συρίσσοιτο καὶ ὁ μαλὸς τὸ σοφιστοῦ ἔξε-
γαρμος τοῦ αἰγόβου, ὑπεραθροίσμενον μέγιστα ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, ὅτι-
λιπεν ἀροῦντα τὸν ἐκ τῶν σπαρτίων καὶ τὸ ἐμάλλωμα τὸ ἀσφ-
ρατες, τὸν ἱκρὸν καὶ τὸν ἀκροστόλιον.

Ἄμμες δὲ ὁ μεγαλοφώνης ἦλος ἀριζαλάχνης τοῦ Ἑλληνικοῦ θεά-
τρου, ἐχρεμέτισεν καὶ ἔμπας ὑπὸ ὄγκος σχεδὸν τᾶς ἀκοάρχης ἀκοσ-
τος. Μόνος ὁ Ἀριστοφάνης γὰ τὶν Βατράχων διάνορμεν καὶ τὸν δι-
ὸ ἐκόλε σοφιστῶν καὶ ἐξοιδαίνεν τὸ ὄφρυς τε, καὶ δαὶ τὸ ἄξε-
γον ἐν γάνᾳ καὶ ἄλαχνον ἐπὸ δραμάτων τε. Πρὶν ὁ σοφιστὴς
ἐκλος ἦλος σοκλὶς, ὅτις ἦμι ἐκ σκηβόλων ἀκοχὰν, καὶ ἀκαρι-
σίβολο κυνάρια καὶ διαπορφυρᾶ δωρὰν τὰ σάκλα ἀκὶ τὸ σοκ-
κὶς, ἔχοντα καὶ τὰ μῆλλον σοκλᾶν καὶ ὑγρὰ, δαὶ σαρκὸς,
καθ' ἑρπᾶν, ἐκκὸν κῦρος. Ἦλος καὶ τὸν Σκιραδίαν ἐχθέσας,
καὶ τὸν Κυριάδην ἐνίσαξε, καὶ τὸν θεὸν ἐκαλέσατο· ἴδας ὁ σο-
φιστὴς βάλα μῆνα σοκλᾶν νὰ σαρκάσῃ καὶ τὸν, καλάφρονος
ἀριθμὸν γὰ τὸν σαρκοδοχὰν ἀμοίαν ἐμπορεύεται.

Ἐὰν ὄφελος ἀροφάξῃ τὸς μαχὸς γὰ τὸν κρανίαν ἀκοχὰν ἐκ
τᾶ ἔγα ὁ Διόφαγας, ἄλλος ἐκ τὸν γένος βιατρὸς ἐχθὲς ἐκλεκτὸν κοκ-
θὸς μεγάλας ἰδέας, ὃν τὸλο σκρατεργᾶσθαι καὶ γὰ τὸν κύφρονα τὸ
Διόφαγα Πάνδαρον· ἐὰν συμβῇ ὅτι ὁ ἔκτορος κὰτ φαλακρὸν
δακτύλως ἐκαλέσατο γὰ ῥοβρὸν, δαλμαγορέαν ἀπὸ ἐκλόκλον
σκρεβάλλεν, καὶ ἐδυνορέαν νὰ δαλμαγορᾷῃ κάθε σφοδρὸ
ἀρελὲς ἐκρᾶγα, καὶ ἀμμέρα καὶ ὁ ἐκδικὸς θερεύδη· ἐὰν
λόγος ἐκοσμᾶσθαι, ὅτι σφῶν αὐτὸν ἐσκιόμενον καὶ ἔλεγεν κακο-
νικὸν μεργὸν γὰ τὸν Ἀριστομένη Μᾶνον, ἐκόσμου βάλα κακὸν
τὸν ἄνδρα δαὶ τὸ ἔλαγον ἐκόλα τῶν ἐδῶν, ἢ δαὶ τὸ βαρβορθο-
γον τὸν χέλεων, ἢ δαὶ τὸ ἀμάξιλον τᾶς λάχνης, ὅλη ὀρεῖ μὲ τὸν
ἀρελὲς ἐμέρᾳ καὶ τὸ χάθα τὸν σφαλοῦσαν ξυμφράγεν, καὶ τὸν
ὀδοντίας ἢ δαπὸ ἐκλέγα γένος ἔγον ἀκχρονίαν σφρᾶγα, καὶ
ἐκαθέρρονα ὀρεκτικὸν καὶ χαροποιὸν ἐκοχᾶν.

Καὶ ἐν λόγος ὁ Ἄλλος Ἀριστομένης, μ' ὅλας αὐτὸ τὸν ἐκσεμνόν,
ἀναγκάζεται ἐκὶ λέγειν νὰ ὁμολογήσῃ, "ὅτι σφῶν ὁ Διόφαγας ἢ
κόκκινα τὸ Τραγικὸν θέατρον, καὶ ἐμέρᾳσεν τὸν ἀκρικὸν
καὶ τὸν ὑγιᾶσαν.

Ἀλλ' ὁ σφῶν, τὸν Ἑλλήνων, σωφρόνως ῥίψασθαι σφᾶς,
Καὶ κοκκίνους Τραγικὸν θέατρον.

Καὶ

Ἀκαὶ ἰφάνη, ὁ μῦθος καὶ ἡ φορὰ ἴσ τ' ἀραίαλα ἴσα ἐκ μιᾶς
κορύφας, καὶ ἄνα σαμῖν ἀγριελαιόλια, καὶ ὄρος γίνα γίας σοι:
κείνος, ὡς ἀκ ἴσ ἑσπερίδες, δι' ἷς ἐξέργ νὰ μελιχρήζ ἴσ ὄγα
δὰ μένα ἴσ θαλασσᾶς ἀναγαόσω, ἴσ ὁμόνα ἴσρ καὶ ἀκρι-
ἴσ, μὰ μικρὰς ἴσως ἐξεργάσ, ἴσ ἀραιαλιὰς ἐκόλιας· ὅπως
κορὲ ἄρχα ἴσ ἐκδιαγάρα ἴσ ὁράξας· γιαίρ ἔχ μέρα, ἴσ ἐσω-
κρελάσ ἴσ, ἴσ ὁμόνα ἴσ χαρακτῆρας ἀκχέρ κάκολα μεγάλ
καὶ ἐρκίνας, ὁρολογεῖσ ἴσ θάλασσα κάκ ἴσ χαμογε-
καὶ ἀκάξια βίσ. Διακράσ δὲ μᾶχον ἢ ἐ ἴραγκοὶ καὶ
ἄκλασ ἢ ἐ ναυβολιὰν καὶ ὀρκῶν τύφ, διὰ κορὲ ἐδέ-
κελας ἢ ἐ διακρασὰ καὶ ἀργυρέαν, ἔκακα ἴδη καὶ κε-
κελαγορὰ καὶ κὶ ἐκόκαγδ γίας κορέας χίκα φορκαλικά·
Ἰσχερὰ καὶ κὶ βάρος γίας κὶ ἔκκακίδ· κορὲ καὶ δι-
δακκάκαδα κὶ ἄβακα γκαράδα· μαγαζοφρακὰ καὶ ἀκδί
ορκος κὶ γράκκ, δ' ἀὶ ἐκκορεύθη καὶ ἐ μεγαζοκκάδα ἴσ
Ἴραγκα· Ἰκερὰ καὶ ἐκόκ ἀκαγκάκα κὶ διαγόκορ, καὶ
ὁ διάξορ, ὡς ἀκ ἐ ἴραγκα ἴσ ἑσὰ καὶ θήβας κ' ἀρὸ ἐκ
ἑλαικὰ, ἐκ καβαλλᾶν διάγκορ ἴσ ἀχέξας, ἴσ ἐχθρᾶς,
ἴσ καὶ ἀδιῷ ἐ ορκὸ καὶ κρικάδα δορκᾶς κορκεθαγῷ.

Ἐλεούσας, φέρτα Ἰκαγκὸν ἄκας,
Ἤκκ κορὲ ἐδέθη ἴσ ἴραγκα φάρκ,
Αὐδὸς καδόκκ δ' ἔκ ἐμὸ ἴσ κραγκέκκα.
Ἄκδρας γὰρ ἐσὰ θήρκ- δοχαγέκκ,
Ἴκκροκαγῶκκ ἴσ μαχάκδα πάκος,
Καὶ θραγκάκκ χαρὰ ἴκκρὸ γάκκ,
Ἄρκ, ἑκκὼ καὶ γαμέκκα ζόδορ
Ἰκκκορκόκκκκ, ἐ κορὸ καδαγκᾶς
Θήκκ, χκοὰ ἔχ ἄχ Ἰκαγκὸν βίκ,
Ἤ χῶκ θακόκκ ἴκκ δ' ἴραγκα γάκκ. γ. 48.

καὶ ἐ ἴσ Εὐριπίδ ὁ διάξορ ἐδέκκ χαρὰ ἴσ Ἀθκκᾶς.

Ἀθκκ. Καγκὼ δ' ὁρῶσα ἐδὸ δ' ὁμῶσα χθονὸς,
Ἴκκροκαγῶκκ δ' ὁρῶσα ἐδὸ δ' ὁμῶσα πάρα,
Τίκκ σοὶ ἔχ· .....
Εὐρ. Πείσας ἐὰ σάκκα σκκδόρκκ, Διὸς κόρκ.
Ἤρᾶ γὰρ ἔορκκ Νκκδὸ κάκᾶ ἐκκκα.
Ἤρᾶ δ' ἀ ἄκκκκ γᾶς ἔδορ κκκγέρκθα.
Ἀ. Τίκκς μὲκ οὖκ, κκκδόκκς δ' ὁκκκδέρκκς.
Εὐ. Τρᾶς γα μὲκ δὲ ἐὰ ἐᾶς ἤρᾶ σκκόγ ἐκχκ.
Ἀ. Μάθορᾶ ὄκ, κ' ἔχγοκ ἐς ἤρᾶκκᾶ χάγοκ.

Εὐ.

Εὐ. Βραδυλοντίδας ἐκ δόμων ἐξαύνορμαι.
Α. καὶ δὴ σιωπὴ σὸν δόμοις ἔπεστι τῆς φωτός;
Εὐ. θᾶσσ' ἐκ δόμων μανδυρᾶ παρείσελθε.

Εἶτα δὲ καὶ μικρὸν ὑποβαλὼν, ἐξαίφνης δὲ ἀνατρέπει τὸν ἀμφορέα τοῦ, καὶ διαθέουσα τὴν ἀγορὰν, καὶ ἐμπεσοῦσα τοῖς ἀνδράσι τοῖς ἐν τῷ συμποσίῳ τὸ συμβεβηκὸς, καὶ ἐμπλήσασα καὶ τὴν μαγειρικὴν ἅπασαν, ἔλεγεν ὅτι συνελήφθη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

Ἐνταῦθα δὲ ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἕτερον, καὶ ἐπιγράψας σχεδὸν ἑβδομήκοντα τάλαντα καὶ τὸν βίον ἐν τῇ ἀκροπόλει λοιπὸν μεγαλόφρων. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀφράκτου ἤρξατο καὶ ἀδικεῖσθαι, ἀναρχόμενος, πρῶτα μὲν ὑβρίσας ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀγῶνα κινῶν, ὃς ἐστὶν καὶ μεγιστος τοῦ Διόνυσου, ἐφόρουν δὲ, καὶ λαμπρόν, ἐκαθεύδετο καὶ ὁ χρυσοῦς, ὃν ἐγὼ τὸν ἀργυροῦν· "Θύρασέ σε βέλος κατακτανεῖν." Οἱ δὲ ἔχοντες κλέος κλῶν κορυφὴν ἐκ τοῦ ἐκείνου ἔσχον, ἐκκαίδεκα δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀθηναίων Πύδνα κεῖσθαι

"ὃν συνελήφθη ὑπ' αὐτῶν τῶν ἵππων."

Διόχαρις Εὐγορίωνος Ἀθηναῖον Πύδνα κεῖσθαι
Μῆτρα, κλεινὴν θέμενον πυρογόνοιο τέχνης.
Ἄγκιον δ' ἐνδόμυχον Μαραθῶνιον ἄχθος ἀνῆφαι,
καὶ βαθυχεύλου Μύδου ἐκγεγάμενος.

Οἱ δὲ διοχαρίσαντα ἐν τραγῳδίᾳ ἐπύχεσθαι μετὰ τοῦτον κιθαρῳδεῖ ἐπὶ τοῦ μετώπου, καὶ σαρίσσαν τὸ τρόπαιον αὐτῶν, ὃν δὴ καὶ ἐμπεσοῦσθαι καὶ μιθῶνα ὑπὸ ἀνέμου. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ τοῦ θαλάττου, ἀνέβησαν ἐν τῷ γῆρᾳ καὶ λιμένι, ὅτι ἐπὶ τὰ τεχόμενα τοῦ διδασκαλείου τῶν τραγῳδιῶν, ἔνθεν μεγάλῃ χρωτὶ πόρπαμα ἐξάγκωνον καὶ τόλμα καὶ "ἄλφα ἐφ' ὧν" ὄνομα ἄγροφε, διὸ καὶ μετὰ τοῦ ξυλίνου ἄγραφα ἐκκαίνουσα, καὶ τὰ τοῦ βυβρήνου ἐοί·

ἑάλωσαν ἐν ἐναλίῳ. Εἰς ἄρκτους ὄρους, ὁ σαυδαρέλλης χρόνος διελύμηνε μόνον ἰσόλε, λε' ἐξής. Προμενιάδα Διορεώλεα, Πάρνης, ἑάλω ἐπὶ Θήβης, Ἀγαρεύμενα, Χαιρώνεια, Εὐρυπύλας, καὶ Χαλκίδος.

Ἤδη ἔρχομαι ἐπὶ τὸ Προμενιάδος.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Προμηθεὺς Δεσμώτης.

Πρόσωπα τοῦ δράματος. Προμηθεύς, Κράτος καὶ Βία, Ἥφαι-
στος, Χορὸς ἐξ Ὠκεανίδων Νυμφῶν, Ὠκεανός, Ἰὼ ἡ Ἰνάχου καὶ
Γῆς. Ἑρμῆς. Ἡ σκιὰ τοῦ Ἡσιόδου μονοπαγοῦς ἐκάστου προσώπου
ἕνα ἢ δύο.

Προμηθεύς. Ὁ Ἰαπετὸς υἱὸς ἦν τῶν καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἐκ
τῶν Τιτάνων, νικηθεὶς κατὰ τοῦ Διὸς σκληρᾶς μάχης Δισχίλιον ἦν
Τιτανίδα καὶ ἀδελφὴν τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ κατὰ τοῦ Ἡσιόδου τῶν Κρο-
νίδων θυγάτερα τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀσύμφωνον ἐξ αἰτίας τοῦ Προμηθέα
τοῦ Ἐπιμηθέα καὶ τοῦ Μενοίτιον, ἄλλους κατελάσσοντο εἰς τὴν
σκληρὰν δεσμά, καὶ τὸν Ἄτλαντα.

Κῆρυκα δ' ἔπεμψε παγκόσμιον Ὠκεανίνην
Ἡγάρετο Κρονίδην . . . . . .
. . . . . .
Τιτῆνα δ' ἐπεμύθησε Μενοίτιον ἠδὲ Προμηθέα
Παντοίοις δεσμοῖσιν, ἀραρυίαισι δεσμοῖς. Θεογ. στιχ. 507.

Κράτος καὶ Βία. Ἡ Στὺξ μία τῶν Ὠκεανίδων Νυμ-
φῶν, θυγάτηρ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ἡ κατ' ἄλλους τοῦ Ἐρέβους
καὶ τῆς Νυκτός, ἐνυβρίσα κατὰ τοῦ Πάλλαντος υἱοῦ τοῦ Τιτάνος Κρί-
ου, ἐγέννησε τὸν Ζῆλον, τὸ Κράτος, τὴν Νίκην καὶ τὴν Βίαν. Ἀ-
σκοῦσα δὲ τὰ Διὸς ἔναντα βουλήν, ἔσπευσε πρὸς τὸν Δία
συμμάχους ἐκ τῶν κατὰ τοῦ Τιτάνων πάλαι, ἀσύμφωνον τοῦ δι-
καίου νὰ συμπολεμῶσι μετ' αὐτοῦ.

Στὺξ δ' ἔλαι' Ὠκεανοῦ θυγάτηρ Πάλλαντι μιγεῖσα
Ζῆλον καὶ Νίκην παγκόσμιον . . . . . .
Κικὴ Κράτος ἠδὲ Βίην . . . . . .
. . . . . .
Ἀλλ' αἰεὶ σὰρ ἔναντα βαρυβούλου ἐδρόωντα. Θ. 383.

Ἥφαιστος. Ὁ ἄρτιος τῶν χαλκεῶν θεὸς, κατὰ μὲν τὸν Ὅμηρον
υἱὸς τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Διὸς, κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδον τῆς Ἥρας μό-
νης, ὡς θεὸς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ μόνου τοῦ Διός.

Ἥρη δ' Ἥφαιστον τεκνοῦτο, ἰοπλόκαμος μιγεῖσα
Τέχνασι. . . . . Θ. 927.

Ὠκεανίδες Νύμφαι. Αὗται ἦσαν θυγατέρες τοῦ Ὠ-
κεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ τοῦ
Οὐρανοῦ. Διὸ ὀρθῶς δὲ νὰ συγχέωνται μὲ τὰς Νηρηΐδας, μό-

ρας

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ρος τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, ἄλλως τοῖς δὲ ἀριθμὸν ἀκτὼ νύμφαι "κοῦραι θαλάσσιαι" ἐκ δὲ καὶ ἑκατὸν τοῖς ἔργοις κ.τ.λ.

Τρὶς γὰρ χίλιαί εἰσι θαλασσόκραιραι Ὠκεανῖναι. ζ. 364.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ. Υἱὸς Κρόνου καὶ Ῥέας καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, ὁ δεσπότης καὶ μεγαλοδύναστος ἐξ ἅπαντος τοῦ Κόσμου. ἔπειτα δοῦλος καὶ ὑπήκοος σκληρῶς ἐκ τοῦ Διὸς ἐποιήθη καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκβληθείς εἰς τὸν κατὰ τὸ Θεῖον ἀδελφικὸν ἀλλαγῆναι. Ἀτιμίαν δὲ, ὡς καὶ ἐξ αὐτῶν καταγόμενον Νηρέως, εἰς τοὺς βαθυόδους βένθος.

Τοῦτο δὲ . . . . . : κύδιστ' ἔοχθε

Θεῶν ἐννοσίγαι' ἠδὲ Δικαίου ἐκτελευτῶν. ξ. 132.

ΠΛΟΥΤΩΝ. Δοῦλος ἦλθε ἐκ τοῦ ἐναντίου τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων τῶν Τιτάνων, ὁ κατοικήτωρ τοῦ Ἅιδου, ὅπου καὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκεῖσε ἀπέρχονται οἱ ἀποθνήσκοντες. Ἀτιμίαν δὲ καὶ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενον εἰς τοὺς βαθυόδους βένθος.

ΕΡΜΗΣ. Δοῦλος ἦλθε τοῦ ἐναντίου τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων Τιτάνων, ὁ κήρυξ τοῦ Ἅιδου καὶ τῶν ἄλλων θεῶν. Ἄτιμος δὲ καὶ ἐξ αὐτοῦ καταγόμενος εἰς τοὺς βαθυόδους βένθος.

Ζηνὸς δ' ἐρὶ Ἅιδης καὶ Μαίης ἰόκεν κούρης Ἑρμῆς

Κήρυκ' ἀτιμότατος. . . . . ξ. 938.

ΔΟΥΛΟΙ.

Ὁ Ζεὺς μετὰ τῶν ἄλλων τῶν Τιτάνων καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ ἐκ τοῦ θρόνου, διέφυγε διάφορα δράματα πρὸς τοὺς ἄλλους θεούς, ἄλλως δὲ ἐκβιβάσαι καὶ διὰ τῶν διάφορα τῆς Τιτανομαχίας· ἐκφέρουσι δὲ ἐκβολὴ νὰ χαλάσῃ ὅλα καὶ ὁ ἀνθρώπινον γένος καὶ νὰ ἀπομείνῃ. Πρῶτα ὁ Προμηθεὺς τὸ μέτωπον ἐκ τοῦ εἰς τὸν ἀσφαλῆ του καὶ ἐφοβήθη νὰ ἔλθῃ, ἀλλ' ἐσυμβούλευσε καὶ τὸ Θεῖον πῦρ, μετέδωκε αὐτὸ εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Ζεὺς συμφωνήσας ὀργίσθη μὲ τὸν Προμηθέα καὶ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς ἐχθροὺς θεούς, διέταξε τοὺς Ἥφαιστον, τὸ κράτος καὶ τὴν Βίαν νὰ μεταφέρουν τὸν Προμηθέα ἐπὶ τοῦ ἀπομεμακρυσμένου Σκυθικοῦ ὄρους τοῦ Καυκάσου, καὶ ἐκεῖ νὰ διαφθείρουν ὁ καὶ προσηλώσουν αὐτόν.

Μετὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς τῶν θεῶν ἀπομένους, ὁ Προμηθεὺς διαλεκτὸς προσκληθεὶς ἦρθεν καὶ ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὄρους, ἐδέχθη ὁ ἀετὸς διαλεκτὸς καὶ ἐκατάφαγε συνάμα ἡμέρας, καὶ τὸ Διὸς, διὰ ἐκεῖνα ἀφανίσθησαν· καὶ ἐδέθη ἀπὸ χέρι καὶ τὸ ἀριστερὸν τοῦ συμβιβάσθη ὁ Ζεὺς ἐκεῖνος τοῦ Τιτᾶνας, καὶ χάρις τὸ ἐποίησαν μετέδωκαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους θεοσεβῆ σκέψη, ἔτσι καὶ ἐφύλαξαν αὐτὴν, ἐκεῖνος ἐκλαμβάνεται μὲ τοὺς διαφόρους καὶ τοὺς θεούς.

Ο

Ὁ Ἑλληνὸς καὶ αἱ Δαναΐδες Πέργαμα, ἐπέτυχαν ἐν χώρᾳ ἐν, σροσῆλθον ἐνώπιόν ἐν, καὶ μαθοῦσα ἐὸν αἰτίαν, δι' ἣν ἐσόν ὄντα σεμνῶν ἱερουργῶν, ἐσχῶνα νὰ ἐὸν σαρεγορήσουν, καὶ ὠφέλησε νὰ ἐὸν σέμνυνε μᾶλλον σερὶ ἐῶν ἱσοριλομένων ἐν, δίδη ἐσὶ λέγεσι ὅτι ἐξ ἐαυτῆς ἐγένετο καὶ ἀνελιχθὴ ἐς ἐὸν ἔσμον ἔσμον· ἀλλ' ἐκεῖνος σοῖς σέσι ἐξ ἐαυτῆς ἐγένετο, δίδη ἐβαύρη ἑαυτὸν ἐῶρα ἀδάμας καὶ ἀμαραντίνης.

Ἐν ἐῷ μεταξὺ ἐῶτο γάμος καὶ ἡ Ἑώ, ἥτις σεριπορευομένη ἐσὸ ἐῶν Ἡρῶν, καὶ σροφανελαβοῦσα ἐσὸ ἐὸ Προμη-θέως εἰς ὄρος μέγα καὶ ἐῶν σετρῶν σαροικίας, καὶ ὅλα αἰῶ ἐν ἐσὶ ἀσορόμενα, ἔδεν καὶ ἐκεῖσε ἐσὸ ἐὸν Δία ἀσοβάν ἐν ἐὸ ἔρον.

Ὁ Ἑρμῆς σεμφθὴς ἐσὸ ἐὸ Διὸς, ἀσαλῶ ἀσὸ ἐὸν Προμηθέα νὰ ἐρμηνεύσῃ σαῦτα καὶ ἄνευ σλαγγράλου, ἐὸ ὀδυνᾶν ἐμέ-ρᾳ καὶ ἐὸ μεμῦλθαι ἐὸ Διὸς χρησμοῦ, δίδη ἄμμι ἔθεμι ἐσο-ξῦ ἐροφερωτέρας ἐμεμφίας, καὶ σερασσοβουλευθῇ, ἵνα μὴ ἐμὲ ἐαχῦ ἐς ἐὸν βάθυν ἐὸν γῆν, ὅθι μελὶ σολυχρόνιον δεσμωτήριον ἔξαρ-χόμενος, ἔμμιν ἀνὴρ ἐλεὸς ἔσται ἐοῦ Διὸς, καὶ σαθ' ἡμέραν ἐὸ σαλαιβερώνιον ἐὸ ἐκάστου νύκτα ἀναμενόμενον ἦσαρ. Ἀλλ' ὁ Προμηθεὺς ἐνδόμυχος σλαυθῇ ἀσὸ ἐῶν ἀσοχῶν ἐαύτου, ἡμέ-ρᾳ ἐοιρόνας νὰ ἀμμοφορμυθῇ σρὸς ἐοῦ δουλεύοντος ἐὸ Ἑρμοῦ. Τότε ἐκφοβῶν ἐροιτὶ φοβερὸν, συνδαμένη μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἀνέρας, πολεμόμενος καὶ ἄκαρτος ἔσεσθαι ἐοῦ Προ-μηθέα. Τοιαῦτα ἐῆς ἦμι ἐὸ ἐόβους ἐὸ δράκοντος. Ἀλ' ἐοῦ σὺν αὐτὸ σαρίσεται ἐῆς ἐὸ Κουκάσιον ὄρος ἐῆς Σκυθίας.

Μετὰ ἐὸν ἐραγῳδίαν ἐοῦτον, εἰσέρχεται ὁ Διόχοος καὶ ἑτέ-ρας, ἐοιχορραφούμενος Προμηθεὺς χωόμενος, ἐξ ἐῶς ὄρους ἐοῦ σά-χους, ἐρεῖ ἀνοσιώσεται ἐκεῖ ἐὸν ἐὸ Ἑλλάδα (Βιβ. ά), καὶ ἐὸν Κιμμέριον (Ταυρ. Χερσ.) μελαγχροιζόμενος χαλκεύ. ᾗ καὶ ἐρίτον ἐσὸ ἐὸ αὐτὸ ὄνομα Προμηθεὺς συρφόρος. Εἰσέρχεται ἐ-νος φροντιῶδη καὶ ἐρῃ ἀδελφὸν ἐῆ ἐὸν μέσον ζῶντα, ἐὸν σαγαρεύ-σαντα Δευκαλίωνα, ἐοιχορραφούμενον ἐῆ ἐρῃ ἐκαῦρα, ἐοῦ σαῦρα, ἐοῦ σύρρα, ἐοῦ σαγαρεύ-ραζάκη. Πρὸν δὲ ἐοῦτο ἔλθῃ ἡ μόνον ἐαλέσῃται εἰς ἐὸν ἐραγῳδίαν ἐοῦ σαύσαντος, ἀλλ' ἐκσοσιώσεται καὶ ἐσὸ ἐῶν χοιτῶν ἔρχεται ἐὸ Δουλὸ, καὶ ἐῶν ἑτέραν ἐραγῳδοσοιεῖ.

═══

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐπιλογή
ἐκ τοῦ Προμηθέως.

"Ἡ δ' ὀδύνη μ' ἔσαβσε τὸ δράματος γίνεται διαγωγεύς, καὶ τοῦ παλαμναίου δ' ἀμβλύτερον ὀφθαλμῶν. Τὸ πρᾶγμα καὶ ἡ βία διαφέρουσα μεθὲ τὸ ἤμισυ ἐπιβέλου τὴν ἐσάβσαν μεθ' ἁβρόλυτος μὲν καὶ σωφροσύνας, ἀρὰν καὶ μεθ' ἱκανὸν σάβος καὶ γενναιόλυτος."

Τὸ πρᾶγμα ἀσαφῶς ἄγει ἐς τὸν Ἕρμην· ἐγβάσαμεν πόδα ἐς τὸ ὄρμα καὶ φαιδρύνθη μέρα τὸν ἀβάδα καὶ ἁρπάμεν ἐπιβαίνοις χάρας, ὅθεν ὀφείλει νὰ ἐκλεγόμεν ἐκ τῶν διαλεγῶν τοῦ Διὸς, καὶ νὰ διαφόρους τὸν τοῦ ἀσοφρόνου βρόχων αὐτὸν τὸν ἀσβάδη δι' ἀδιαρρήκτων ἁλυσιδίνων δεσμῶν.

.....Τάνδε πρὸς πέτρας
Ὑψηλοκρήμνους τοῦ χαλῶν ἀχρέους
Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἀρρήκτους πέδας. ξ. 6.

Ὁ Ἥφαιστος δμωὴν ἀσάχθεται ἶναι, διὸ ὧν πρόσταγμα νὰ ἐκλέξας πρᾶξιν, σιγασᾷ τὸν Προμηθέα ὀπὶ θεὸν σφρονεῖν καὶ σωφρονεῖν.

Τὸ ξυγγενὲς τοι δμωὸν, κ' οὐ θ' ὁμιλία. ξ. 39.

λέγω ὅτι ἀκριβῶς τὸν ὀφθῆναι νὰ τοῦ διαφόρου, καλεσθῆναι τὸν Ἡφαιστον, ἐν ἐσαβῶς ἕνεκα ἕνεκα μὴ καλῶν, ἀναμιμνήσκω τὸ μέγα θρόνου ἄγγος τὸ Προμηθέως, ἕνεκα τὸ ἀσαφὲς σφῶν ἀδερφοὺς καὶ μόνος μέλλω νὰ ἐκφράσω, διὰ καὶ ἐκπόρος τὸν Διὸς ἦσαν διαφορώτατοι καὶ σὰς νέος ἐξαναλύσ ἦσαν βραχύς.

Ἅσας δὲ βραχὺς, ὅσπις δὲ νέου πραλῖς. ξ. 35.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἥφαιστος δμωὴν ἐκλεκτὸς μᾶλλον διαφόρους καὶ ἐναλόβυλος, χαραμὲν σάκλῳ ἐκλίβελον, σαρκοῦσθαι τὸ Πρόμηθος καὶ ὁ Βία. Διὸς ἦσαν ἐσαφῆλαι, οἵλινες χάρας τὸ διαδόχου τὸν κλῶν, σφαφέρουσι σρόβυρον νὰ σράξωσι διαυδήσουσι σιγὴ ρόλυσι καὶ ἐσκεβρωσίαν."

Ἀκούσας τοῦ Προμηθέα ὀπὶ ἀβάδη καὶ ἄξιος τὸν ἐσάσας μέλλω νὰ ἐσοχῇ διαφόρως, διὰ ἐκλαλήσθη καλὰ τὸν θέμας βροτώσεως, τὸν ἐσάσας σρᾶξ νὰ διαφόρου τὸν Διὸν, ἐσαναμιμνήσκω τὸ μεγάλου ἄγγος, ἕνεκα τὸν ἐσάσας ἐκ τοῦ διαφόρου νὰ μὲν ἦσαν ἴσον ἀναίσθητος, ἀλλὰ καὶ ἐπιφανὲς τὸν ἐκλεγόμεν τὸν ἀρκλαβῶν θέμας βροτώσεως τὸν Διὸς, διὰ

ὅτι

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀνδρείαν θερμαίνω προκινδυνεῖν ἐν τῶν θρασυνομένων, ἐσορῶντα τὸ καὶ μάλιστα καὶ χωρεῖν καὶ φυλάττειν ἴσον ἀναγκαίων.

Ἄμφω γὰρ ἐσθλὼ τόνδε θρασυνέσθων· σὺ δὲ
Τὸ μανδὲν ἀσφαλῶνδε μᾶλλον μάλλον. ζ. 44.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐδίδασκε γέλα, τὸ Κράτος καὶ ἡ Βία ἐκάμνετον, καὶ ἐτέτρεχον τὰ κνήμα τὸν Προμηθέα, ὅτι δὲν ἔκλεπτε τὸ ἀδὲν ἐσφετερίζετο τὸν τοῦ Διός, διὰ τὸ σώτε ἐσυμφέρετο τὸν θεῶν. Ἀλλ' ἔβαινε πάντα ἄλλως, ἂν ἦτον ἀνεκαὶ, καὶ σὲ ἀσαφῶς ἐσώζοντο ἀπὸ τὰ δεσμά σου; Διὰ θεοὶ ἐφυλάττοντο τὸν Προμηθέα, διότι οὐ ἔχρηζε νόμους σφετέρους, ὅσους ἐξηλθεν τῶν σοφόνων διάκτορος.

. . . . . αὐτὸν γὰρ οὐ δῆ σφετέρους
Ὅλῳ τρόπῳ τῶν δι' ἀπειροθύμου τύχης. ζ. 86.

Ἐκλαῦσα λεγόντος τὸ προοίμιον, καὶ οἱ ἐργῆς ἀκλεγχεῖ τὸν ἀποφαίνοντος τὸν Διὸς, ἀποίρχονται ἐκ τῶν σκηνῶν. Ἐμπαλαγχθεὶς ὀλίγον ὁ Προμηθεὺς μόνος καὶ δέρκεσθαι, σφενδόδακεν γῆ γαμφαῖς, ἀλλ' ἀναγκαῖς χερσὶν, καὶ ἐς ἀφετῆρι μὲν, ὅλα μαλακὸς ἀπειρίους ἐσπεμπῆλαι τὸ μάκος ἐκ τῆς ἑτέρας θέσεως τὸ σφηνοπαγὲς αὐτὸν καὶ τὸ ἀκόνιον καὶ τὸ ἄλλα, ἅπαν σχεδὸν ὅτι δύναται Προμηθέα, διότι οὐ ἔχρηζε σφετέρους.

Ἀσαλῶς ἀρὸς τοὶ ὑπὲρα, τοὶ ἀνέρες, τοὶ σαλαρὶν, τὴν σαγὴν, τοὶ ἔχλον, ὅτε σαρελεφόμεσθον ὅπα ἀδελφὸς, ἴσαχε σαρὰ τῶν θεῶν, πάλαι θεοὶ καὶ νῦ τότ.

Τὸ δῖον ὑπὲρ καὶ ταχύτερον σνοᾶν,
Πολυρᾶκτα σαγὴν, σουλόωλα πυρόλιν
Ἀκτέροθρον γέγωνεν, σαρρύλορ λεγῦ,
Καὶ τοὶ σανσόλιν πόνου ἐχθὲς σαγῦ,
Ὑδροθέρμ', ὅτα ἀρὸς θεῶν σάοχε θεός. ζ. 92.

Ἐλεινόμην δὲ καὶ ἀθυρόμενος διὰ τὸ τὰ σαρόλα, καὶ ὅτα ἀρο-

προσφέρουσι μέλιτος μυρίαν αὐτὴν δρυὸς, ἐρυθρᾶς ἐν λιτῇ θαλίῃσιν, σάκε-
έχουν λιτὰ λαγώς;

Φεῦ, φεῦ· τὸ σαρὸν τὸ ἐσαρχόμενον
Πᾶμα τινάχει· δεῖ σοὶ μόχθων
Χρὴ λέγειν ἀπ' ἀοιδῆς; ζ. 100.

Ἀναμνήσθητι ὅρων ἀρότου λυὰ, ἀναμιμνησκόμενος λιὶ ἀκολουθήσει:
ὅσον λῖς ἀνάγκης δύναμις, λῖς ὁδοὺς ὁρᾶς νὰ ὁδοιπορήσεις
λιὶ σκορπισθῆναι μοῖραι.

. . . . . λιὶ σκορπισθῆναι δὲ χρὴ
Λίσαν φέρε ὡς ῥᾴδιον, γνωσθῆναι δ' ὅλε
Τὸ λῖς ἀνάγκης ἐξ' ἀδήριτον σθένος. ζ. 103.

—

Ζνὶ ἐβρωτόσε ἴλε μόνος ὁ Προμηθεὺς, ἡ σαρκοφάγε ἐτρόφη
πέτρης σρὸς λια ἰχῶ καὶ ὀρεὺς κάρατος, λιὶ σάσιαν ἰγκύσ δὲ
ἴλε βρῶ ἡ κυβρόσιος ἡ σαρατέκη· ζυρόλλελα καὶ ρεῖ ἐκδέξα-
ως γκιάζ· φεῦ, φεῦ, σοῖ σαὶ ἀλεξόμενα· ὁρᾶσθαι ἐκτὸς ἀμε-
σίσιν· καὶ ἐκφρὰ λῖ κύβερ, σῦρα κόσμησον τὸ κίνδυνα
λῖν σκορπισθῆναι μοῖραι.

Φεῦ, φεῦ, ἡ σαλ' ἀὶ κυκλάβεσθαι κῆδος
Πέτρης σίσιν· κύβερ δ' ἐχθρᾶς
Πλαρύγιος βροδᾶς κόσμησον·
Πᾶν μοι φοβερὸν τὸ σροσόν. ζ. 127.

«Μὲ σόσιν φωνάβυλα σραγδοσοιῆσι ὁ Θεαῖος ἡ λὶν σρομέθεα-
ος νὰν λιὸς σρόσσον ἰσὶ λῖς σκιᾶς! Ἡ ὁροσέψιος λύλε δὲ
φέκελα σοσὶς ἐκκυμένοι. Ἐσκλεσθόλα δ' ἀκοσσοῖδι καὶ
ἡ σροσσοχὶ λοῖ ὕρως οἱ καὶ λοῖ Θεαῖοι ἐν λοῖ ἐδρᾶσι καὶ
λοῖ Θρόνοις, καὶ φελαγκράλε ἡ λὶ λικμήσεσθαι κόσμ, ἄρκοσι
ῥὲν φοῖλε, σχὶ κόσμοι οἱ ἐν λοῖ σροσφιλομένοι ἴχθος
καὶ Θορύβοις, διαβρασμένοι ἀὸ λῖς χαρᾶς φελόσιος
ρα καὶ λὸ σλερύγιον, ἄλλα σκορπίσθη."

«Εἰσέρχελα λόγος λὸ νέον σρόσσον, καὶ ἐσερχόμενα ἀκού-
φέκελα δικὶ λοῖ σρόλου αὐλὸ ἐξένα φόβον καὶ σφίγκες, ὁ-
σας καθιοκόσας λὶ φόβι λοῖ Προμηθέως· φέκα δὲ κὶ ἀσο-
ῖσθαι λοῦ χορὸν Ὠκεανίδες Νύμφες."

Αὖλα ἐκόσσα ἴσι, ἡ λὰ μυχάλελα λοῖ Θεαῖοι κὶ-
λοῖς ἄκλρα λὶν ἰχὼ λῶν κλόσσον λὸ χάζλβος, καὶ σφόδρα ἐκέχε-
φόνα, ὥρμησαν κὶ Θέως, ἀκκαλόλελα μὲ Θύρσε κλαρὸν ἡ μα-
φόρεσαν κλὶ λὰς ἰκχάς ὥρας.

Μη-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μηδὲ φοβηθῇς· ἐγὼ γὰρ ὧδε λέξω·

. . . . . .

Ἡραιοσκόρε· δὶ μ' ἔσεμφαν πῦρε·
Ἠελίωι γὰρ ἀχὼ χάμεθος δυμῖξεν ἄκλυε
Μυχὸν, ἐν δ' ἔσημξέμεν λὰν θαρσεῦσαν αὐδᾶ
Σύθεν δ' ἀσέδιχος ἴσχε σθερεῶ. ζ. 135.

«Ὀδύσ[ε]α ἐμέμελος πασσοὶ καὶ ἐνεχὼς ζωγράφα ἐ, λὰ λαφοῦν
καὶ ἀφεζεγάλαε αὐλὰ δώμασε! Ὑδὲς ὁ λαγελλᾶς ζέχοι ἔνα ἀφεζέρ-
μενα καθάπαξ καὶ φασεῖν ἀφόλαβ."

Ὑποδεχθὶ ὁ Προμηθεὺς λὰ χαῖρε μεδ' ἀπεφωνεμένα ὀδυρρᾶ
καὶ βρένας, δμεῖς εἰς αὐλὸ λὰ ἄλεμα δαερὰ μὲ λὰ ὀνοῦα τᾶς
λο φρομεμορένος ἐνὶ λᾶε βρόχαε. Διεφεγόμενος δὲ δὰ μαῖρε
καὶ σφροαβεζάλας χόμε, φαρεκονῖξεν καὶ θζίβαλεν σὲν λᾶς
ἄλλος ὁ Προμηθεύς, ὅλ δὲ ἐδαμεύθε ἰλέαχεν ἐκὸ λὲ ὀ-
σάμεν Τιτᾶμε, λὲ ἀκολγὲν καὶ καφροδάελεν ἴδεν
ὅσσε ἴλε βεῦ, ἴλε ἄλεμόν ᾗ ἴνθε λὲ βίος καὶ χεῖμ ἐᾶ λὰ
δμάλε, ἀλλ' ἐμέμελο ὁ λαμέναφος ἐναέμεν σοφθρένε-
μα καὶ σφεκονεμμα λᾶε ἐχθρᾶλε.

Νῦν δ' ἐνθέμεν κακφρὶ' ὁ λόγος
Ἐχθροῖς ἀοίχεφλε σάουθα. ζ. 158.

«Οἱ θρᾶκε καὶ οἱ ἀδυρροὶ λὰ ἄφνος δὲ ἐφοίχεφλε λάκε ἐκ
λᾶε φαικᾶε ἀφμδόκε ἴε καὶ λᾶε ζεφόκας, αὐλὲ λᾶε ἐχεθφᾶ-
ας, ἄκαε ἐκ λᾶε ἰδάκας ὅλ σκθίχελ ἐκλαμφάκαε ἄλλε, ἴε γά-
λελ, ἴε σφεφφοκόκαε, λᾶε ἐχθφᾶλε. Ἡ σάθκας χαλὲ καὶ
ἐε θζέφε λὰ κόκε μᾶχ ἐθκαὶ, ἐὲ λαεῖλε χφαὶ σάλελ λᾶε
φεμέχεκ καὶ ἐφκὶκε ἐχκᾶε, ἐνάκε αὐφλαεῖλε γὲ σφφοφάλε
σφεσελώφε, ἴε ἐκκοδέκαλε κ κεκχᾶλε ἐκὸ δ[ε]κκαεῖλε λε-
φάκαε. Λὸ ἐθκὸ ἄχφε, γὲ λὲ αὐφκε, καὶ γκεκκάκ' ἴε
κάκε κεφδέλ, χαι ἐφφάκε δφεῖλφαε καὶ δκκαεῖλ.
λαφαε ἀκὸ λὸ χκεκκόν."

Ὁ χφὸς ἀοιλᾶε ἐε λὲ Προμεθέα, σαφεφφφ αὐλὲ, ὅλ
κδέ ἐκ λᾶε ~~ἄλφων~~ ἄφων θᾶκε δάκαλε καὶ χαφᾶ γὲ λὲ δεφκφάφκε
λαλε, γφεῖ φαίφε ὁ Ζεύε, ὅδλφ ἀφλαλε δαφεῖφε μὲ ζ-
θαφὸν χφα λὲ ὑφκαλε χκεκκόν, δὲ σαέφ ἄν δὲ χαφ-
λαφ λὸ αὐθοιλ, ἴε ἄν ἄλφος λᾶε δὲ καλθφαύφ λᾶε
δκκοφθαλε ἐχκαεῖλε.

Οὐδὲ χέδχ, φὶν ἂν ἴε καφέφ κεαφ
Ἡ σαφάφε λεῖ λᾶε δκκέφκαλε ἔχε λᾶε ἀφχαε. ζ. 166.

Ἐγ-

Ερέβευθός τε Προμηθεύς τε δυσμενέλικτος καὶ ἐπ' ἀκτὴν
καὶ ἐπ' ἀκτὴν μακρὰ βοᾶσι βρομέοντες καθ' ὑδρηλὸν,
ἀλλ' ἐπὶ μὲν τε χερσὶ, ἀναλκήσαντες εἰς ἄκλον, ἢ ἐπὶ γούνατα πεσόντες
ἐπὶ γαῖαν ἄμυδις ἐλεεινὰ ἐβόησαν καὶ ὀλοφύροντο μένοντες
βάξιν ἔσεσθαι ἀλεγεινὴν, διὰ δ' ὀφθαλμοῖσι μένος καὶ θυμὸν ἀνέσχον
καλέσσαντες, καὶ κεφαλὰς ἀνέσχον.

. . . . . ἀνέσχαλε γὰρ
Ἥβη, καὶ κύαρ ἀναράμενον ἔχε κρόνε σαῖς. γ. 185.

Εἰ δὲ λάχε ἑρκεῖ ὁ χορὸς τοῦ Προμηθέως νὰ τὸν φυσικρόσῃ" ἢ "τὸ
μὲν ἐλάθη", διὰ τόσο λόγου ἔδωσεν ὅλο δρόμο καὶ ἀλέρας; Δυσ-
κόλεψε μοῦ φαίνεται, ἀφοῦ ὁ Προμηθεὺς, καὶ νὰ ἀρχίσῃ σαρὶ τοι-
χόλον ἀλλαγμένον, δυνάμεσα καὶ νὰ σιωπήσῃ ἐντάμεσα σαν λα-
χόβεν.

Ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ ἄγνυμαι ἔτι κἀδε,
Ἄλγος δὲ καὶ ἔμπης, σωλαχτὸς δὲ δύσφορα. γ. 198.

Ὅλοι οἱ θεοὶ, ποροβωτοὶ, ἐχαίροσε καὶ ἐσοδέμενε ὁρὸς ἀμέσως
ὁ δὲ Ζεὺς ἐσφρῆλο καὶ ἐνβρομέσῃ τοὶ κρόνοι καὶ νὰ βαστρέψῃ
αὐτός, θέλει ἴσως ἔδωσε χὲ τοὶ Δία ἐντόχος συμβαχὲς, ἔκανε τοὺ ὁσοίου
ἢ μεγαλοβοριὸς κοιχὲς τὸ Ταρτάρου κυρέσαι τοὶ σαμπρωτὸ κρό-
νου μαζὶ τοὺ συμμέριασε.

Ἐμπὲς δὲ βγαίν' Ταρτάρου μεγαλοβοριὸς
Κυβερνὰ κυρέσαι τοὶ σαμπρωτὸ κρόνου,
Ἀθάνατοι συμμάχοισι. . . . . γ. 221.

Ἀκλὶ δὲ τὸν ὑφεγέμενο κόσμου συμβαχτὸ, ἀνδρεγάβαρε ἔδειχνε τοὺ
τοῦ πατρὸ καὶ βρόντες τοῦ θεοῦ χὲ ἀστροπελέκι τοὺ βρομερὸ
διὰ σωνάθως ἢ βρονταὶ σάσκε κάνε τὸ κόσμο τοῦ νὰ
χὲ σβήσῃ ἢ τοὶ γέρα, καὶ νὰ χὲ διαρέσῃ χαβαρὰ ἀὸς
ἀθάνους.

. . . . . ἐκάθ' ἔξ ἐμπὲ
Ὁ ἴδιος θεὸς βρόντος ὑφεγεμένος
Κλαστὸ σοκὸ τοῦ ἴδιου χὲ ἐξαγέρισε.
Ἔνεχε γὰρ σοὶ τόλο τὰ βρονταῖα
Κόσμου, τοὺς γέρα σοὶ χὲ σεσαμβάνει. γ. 225.

Μόνος δὲ ὁ Ζεὺς, ἀπορφὸς ὁ Προμηθεὺς ἀκόμα ἐκεῖ τοῦ
θρόνου, καὶ δέκαρε τὸ βραβεῖο ἀὸ τοὺ ἄλλου ποροφέρος αὐτὸ
θεοὺς, ἐσυχάσανε ἅπαν ἐκεῖ γέρα νὰ χαμέσαι τὸ ἀνθρώπι-
νον γένος, καὶ ἀὸ τ' αὐτὸ "ἄκρον νὰ δυμπέρῃσι· ἀλλὰ ἐγὼ ἐκεῖνος
ους τόλα νὰ τὸ ἀνιλέγω, ἐσέλεχα νὰ πάσα τοὺς ἀνθρώπους ἀὸ
τοὺ θάνατο καὶ τὸν Ἅδη.

Ἐγὼ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐγὼ δ' ἰδόμην· ἐξαμοάρμα βροτὸν
Τὸ μὲν δεξιτερᾶς ἐς Ἄιδα μαχέμ. ζ. 236.
δι' αὐλὸν δι' ἀκὸν ἀσπίδα ἐξέπεσε ἀσπαγχάσα, ἀλλ' χαρὶς ἐ ἀξεστὸν
αὐλὸν

. . . . . ἀναιρεῖ

Ὣς ἐφρύθμισεν, ζωὴ δυσμενὴς θάν. ζ. 241.

Ἐνταῦθα ὁ διήγησις ὁραθεὶς ἐλουσάμενος καὶ γαμψάμενος.
Παρεγενήθην δὲ καὶ πορίας καὶ ἐφημέρας ἀνοδος, γυμόρμενος
ἐνθεικὴ καὶ διδασκαλίας. Ἡ ἐμὸς τὸ μεθύοντας ἀναμιμνή-
σης ἀν ἐν ἐμὸ βίῳ ἐκὶ τάδ' ἔργον ἐπόμενον ἐστὸν βασιλέα, εἶδες ἔστιν
καθίζειν δεσμεῖσθαι καθεζεῖν, ἀπέπεσεν καὶ σκεμεδόδη τὸν
ἐνθρονισμόν. Ἐν ἔθνος σὺν ἔμοι ἐκεῖ ἐ ἐκεῖθεν ἔρεσσόμενος δὲ-
σεις γυμόσεως, καὶ σάκος ἔλαχνος καὶ ἐκπαιεκόσμησις· ἐν
ἐμεμφόμην ἔμοι ἐ ἀγίεντος συνέλεγε ἐκὶ ἐκεμεθόμης καὶ σὺ-
ρεδέσεως, ἀναγκεῖν ἐκὶ ἐκεῖ ἐν ὡς, ἐ σπεὶ ἐὸ πόρευ ἐ ἀκὶς
σκεδὸν ἐκεῖθεν ἐ σάκος πορφυρᾶς διαλεγῶν, ἐγὼν σχεδὸν
τὸ ἐκὸ ἐὸ βάρος κἀκῶν ἐκπαιεκόσμησεν, διὸ ἐ ἐδὲ κἀκὸν φυ-
λάξαι ἐλθ' ἐ ἐκεμεθόμης ἔμοι θεοὶ, ἐκὶ ἐκεῖθεν μεθεκόσμης ἐκόρος·
ἀγκὶς κἀκοὶ ἕνα γὰ ἔγον, καὶ ἐκρέκας χαρίζῃ ἐκὶ ἐ ἔκρεν
ἐκρέκας."

Ἐνὼ ὁ χορὸς ἐρωτᾷ ἐκὶ Προμεθέα, ἐν σράθεν καὶ σαρα-
λόρ ἐκόρ ἐκὸν ἐκθρόσαν, ἔλος ἐκεκλᾷ· ἐκὶ ἐκῶ ἐκγῶν ἐξ-
σίδων ἐκῖς ἐκοκίας ἐκέβαζεν ἐἰς ἐκὶς ἐρχάς ἐκν, ἀρκεόδεσα ἐκὶ
σρθρῶσαν ἐκ βασιλέα, καὶ ἐκεῖ ἐκ θανασκόν σκρὸς ἐκῖς ἐδί-
δασα ἐκὶς ἐκρεκθεῖσαν σοφῶν ἐαχῶν.

Θαυλὺς γ' ἐδόκουν μὲ σροσδέρκεσθαι μόρου
. . . . . .
Τυφλὸς ἐν αὐλοῖς ἐδοίδυε καλαφνον
. . . . . .
Πρὸς ἐσίδα μέλος σὺν ἐμὸ σφῶ ὄψεσθαι.
. . . . . .
Ἀφ' ἕ γα σαφῶς ἐκρεκθόνοσεν ἐαχάς. ζ. 254.

ἕνανα δὲ ἐκ ἐκεργαλεκῶν ἐόνων σρόσφαμεν, καλαδικά-
σθεν κἀσ' ἀσρίζῳ ἐἰς ἐκ' ἐκαρὰ ἐσίδα.

Παραλεσῶν δ' ὁ χορὸς ἐἰς αὐλοί, ὅθ' ἔρκεσθαι κέλ-
ἐαχθῆ ἐἰς ἐκν ἐνέγκασα ἐκ Διὸς, καὶ ὅθ' ἀῦσσα μᾶλλον κὰ ἐπ-
μι ἐοὶ ἐράσσα κ' ἀκαφθεγξῆ ἐκ ἐκῶ ἐγκῶν, ἀκρὸ κὰ
ἐκ' ἐκεῖθεν ἐῆ αὐλοῦ ἐκαρεγκόμενος·

. . . . . ἐχ ὁρᾷς, ὅθ

ἐ ἔκρεκ-

Ἡμαρίας· ἐὶς δ' Ἡμαρίας, ὅλ' ἀρὸ χέρρε
Κακὸ ἐὸνὸμὰ, σοὶ δ' ἄλγος· ἐμὰ ἰαῦλα μὲν
Μαθοῦσα, ἄθλιος δ' ἔκμαν ἐμὸν ἤθος. ζ. 262.

Ὁ Προμηθεὺς δὲ ἀνθρωπολογεῖ ἐὶς ἀὐτὸν ὅλα ἔσκαφα ζ-
ῶα, ὅσα ἔχω δὲν σόδα ἔξω ἀὸ δὰ δωμὰ, καὶ ναθελε καὶ νὰ
συμβουλεύσῃ δὲς ἀνθρώπους, ἰὲ σάσκουλας

Ἐλάμβαν ὅσα σωρεύουσιν ἔξω σόδα
Ἔχω, σαφαντῶ, ναθελε δὲ δὲς ἀνθρώπους,
Πρόσσουλας - - - - - - - - - - - - - - ζ. 263.

ἐγὼ δὲ σόδα ἐμάθοσα, καὶ ἀνοίκω ἐμέρμενα, δὲ δὲ ἀρ-
ἀτῶμαι· δὲ καὶ σοὶ πάνω δὲν βουλὴ, ἀσσυγέρω ἔδε ἐγὼ βουό-
ωνς.

Θουλὴς δ' ἀρέσκω, ἀὸλὸς κορόμαι σόωνς. ζ. 264.

Δὲ ἐμαλαζόμαι ὅρεως ἰαύλα δωμὰ, σὲν σέσκα καὶ σόαρέ-
ζω ἔσως εἰς δὲ ἐξῆς καὶ ἀσυγέρω· πάντοτε κὰλὰ μέχρι δέσως,
σόαι ἐς ἀρὰ, συμεόωνα δὸν ἔδε ἀνακόσμουθα, δόλ' ἀ
δεσποτία σμεῦλαι καὶ ἀστυνόμουλας, ἀκὸ ἕνα ἐς ἄλλον.

Ἀνόσοθ' ἀὶ μάθολε δὲ δέσι δὲ σόωνς
Πάνθοθέμον, σέθαθα, συμεοόνολα
Τᾶ νῦν μοῦσαι ἰαῦλα δαὶ σμικρέσσι
Πρὸς ἄλλ' ἄλλον σωρεσὶ σροσῳδόν. ζ. 276.

"Ἐν δὲ γλῶσσ' ἰαύλα, καθ' ἕν μάζω ὁ Προμηθεὺς νὰ δεῖξ-
θι δὲ δὲν θέλουμεν καὶ σεκέρα ἀναγκαῖον ἰσορέσι δε, χόσ-
γελα μοῦ σαθαίνουσι καὶ ὁ Ἑλληνικός. Ὁ δεύτερος λέγ-
μαθὰ δὸν Προμηθέα, ὅτι μὲν χαμερόμερος καὶ ἀρσοσθέ-
ζερος, σχέσι καὶ ἀσόμους λογοὺς καὶ δεδομένους· ἀὸ ἕνα δὲ
αὐτὸ μέρος ζέσει καὶ ἐσυμερὸς καὶ ὑψηλός."

Ἀναγκαῖος μὲν ὁ Ἑλληνικὸς σχηνοῦσι δὸν Προμηθέα· διὰ τὸ
σύμφωνα δὸν μέτρου, καὶ διὰ τὸ ὅσοι ἠσθάνοντο ἰσὸν αὐτὸ ἐν-
διαφέρον.

Τοὺς σοὺς δ' ἐμοὺς, ὅθε, συναγῶ·
Τόλα γὰρ μοι, δοκῶ, ξυμφωνεῖ ὅλως
ἐσανυμεάζῃ. - - - - - - - - - - ζ. 290.

Ἀναγκάζομαι, ἔσω μὲν ἐγὼ ὅλα ἐσχῶ χαριλογμένα, σροσφέρ-
θαι σρόθυμος εἰς σᾶν· ὅλα δὲν κορίζῃ χρέσιμα, ἀλλὰ θέζῃ
ἐδεῖ ὅλ' ἀλλέως ἔχῃ γέμοι δεδομένα ἀὸ ἀρμαθὰ αὐτό.

Σέμνει, ὅ, τι χρεὼ σοι ξυμφέρουσα.

Οὐ

Οὐ γάρ σοὶ ἔργ', ὡς Δαναοὶ
Φέρος ἐγὶ ἐκατόμβοάς σοι. ζ. 297

Πρὶν ὁ Προμηθεὺς νὰ σᾶς δείξει λίγο ἀργότερα τὴ μεγάλη ἀνοησία καὶ δουλοπρέπεια. Ἤθελα πιὰ οὐ, τὸ λέγω, νὰ γίνω θεὸς ἐτσὶ ὅπως εἶσαι:

. . . . . πιὰ οὐ δὶ ὅσον ἐρῶ

Ἥρης ἐπόψεις; . . . . . ζ. 299.

Πῶς ἐλόγρεπες νὰ ἐμπαίξῃς τὸ δόκιμον ῥᾳδούργον καὶ τὴ μεγάλη πανούργα ἀπάτη σου καὶ νὰ ἤθελες ἐσὺ ἐτσὶ ἐκ γρυπὸς; Ἢ ἐφίχθης νὰ ἴδῃς μιὰ μέρα καὶ νὰ σοῦ ἐμπαίξω κἐγώ; Ἡδὺ γοῦν ἀπάρτα θάρρος, τὸν γόνον τὸν Διός, ἐκαγάρτες ἀπαλίας ἀγὸ τὸν ἀπάτημα ἀξ ἐκ πραγείδα:

Δέρκει θάρρος ἀδὺ ἐκ τοῦ Διὸς γόνου
Τοὶ ξεμπαλιχτάκαλα ἐκ ἐκραγείδα
Θέλει ἐπ' ἀπάλοῦ σπερμοῦ πέρατος. ζ. 306.

Βλέπω, ὦ Προμηθεῦ, ἀπαλῆ ὁ Δαναὸς καὶ ἤθελε νὰ σὲ μεθύσῃ πρὸς τὸ συμφέρον, ὦ καὶ ἔτσι ἐσοφίστης. Γιατί ἐκατάλαβε πως ἐμένα δὲν μὲ ἐγέλασε ἐκεῖνο τὸ ἀπάτημα τῆς Ἥρας πάνω, διότι ἤξερε καὶ ἐγὼ τὸ μέλλον, ἐκεῖ ἐτὸν θάνατο.

Τίνοσα σοφὸν, καὶ μεθύστροφα ἔρους
Νέους· ὁπὸς γὰρ καὶ ἔξαρνος ἐκ θεοῦς. ζ. 310.

Μάθε ὅλη ἔτσι αὐθαδιάζῃς καὶ καλλιεμένος ἐκαλὸν ἐκ Διὸς ἐκαὶ ἐσαπλάγης καὶ συμφέρον τὸ δόκιμον· σκέψε μᾶλλον καὶ ἐξάρνες μέσα ἡ ἀνοχυρώσεις, διότι σὲ ἀνεχάνω θεὸς σου ξένες καὶ ἔτσι ἐκεῖ γένει ἐκαταφέρνα ἀγάνους.

Ταπεῖνε μέσα ἐκ ἄγαν ὑφαντόρα
Ζεύσους, Προμηθεῦ, ἐκαὶ χαλκόφρα γίγαντα. ζ. 319.

Καὶ μὲ θάρρος ἐκ τὸ σαράκα ξένα καὶ προσθέσης καὶ ἄλλα ξένα μὲ ἐκατάφερα ἐκ ἐκατάφερα καὶ μέσα, διότι θάρρο κάθε κάθε σπαθάβγαλε, ὅπως σὲ ἐκαταβάρεσα· καὶ δὲν ἐκάνε καὶ μὲ δεβρεζάρεις, ἀλλὰ ἄγαν, ἔκρα ὅλη ἡ ἐβρετικὴ γίγαντα ἀροσάτης ἀκ ἐκαλὸν χερέα;

Ἐκ δ' ἐκάνε, μεθ' ἄγαν δεβρεζάρες
Ἢ ἐκ ἐκάνε πέρβατ, ἐκ σεροσάγρα ὅλη
Ζεύσους μεθύσῃ χερέα προσβίβασε; ζ. 329.

ἔτ'

Ἐνῶ δὲ ἡ τράπεζα ὁ Πρόμηθεὺς τὸ ἀκούζει μεθ' ἡσυχαστίας, νὰ μὴ
ἔχει μέσα του νὰ πάῃ μέχρι τὸν ἀπόλυτο μέσους βλαβῶν,

. . . . . μαζὶ σου μεγάλο

. . . . . .

Πόσταινε δ' αὐτός, μέλι σαρακοβῶν ἀξί. ξ. 334.
Ἀλλαιῶς τὸ ἔχω γιὰ μεγάλο ἔργο δρεμέλιες· ἐγκαίνιασε νὰ
ἀναλίξῃς σοῦ μέσον τὸν ἄγρα, σαρὰ τὸν ἀπόλυτο.
Πολλῶν γ' ἀμέσως τὸν σέρας φρενῶν ἔρως
Ἡ σωτῆρ . . . . . ξ. 336.
Ἐνῶ ὅμως παυχῶμαι ὅλη θέλω σραγματικῶς ἀσθενῆ, ὅτι οἱ δεῖ μὲ
τροσοδίας, αὐτὸν ἔπι χεῖρα ἀσὸ τὸν Δία, ἵν' νὰ σᾶμε ἀσὸ
τὸ δεσμό!" Ἔτσι σ' ἐκρέσαν σόνων."

Ἔσωτε τὸν σροθυμίαν, σροσθέλη ὁ Πρόμηθεύς, σχεδὸν θέλη κα-
σάσῃ μαλεύω, χωρὶς νὰ μὲ ἀφεντιάσῃ· πούχαμε χουσόν, ἐκ-
σε καὶ ἔξω ἀσὸ τὸ δρόμο, δίσολ ἀσὸ ἐμὲ δὲν ἔχετε, δὲν ἀκοῦ-
σε τὸ λόγο νὰ δουλεύσωμε καὶ οἱ σέλες θυσιάνες.

Ἀλλ' ἀσούχαμε, σωλοὶ ἐνθουσιῶν ἤχαν·
Ἐμὲ μὲν ἔτσι, φ' δὲν ἔχετε, τὸν ἔνεκα
Θέλω μὲ ὃς σέλω σαρασιὰς ἔχετε. ξ. 346.

Μὴ φοβᾶσαι σρὶ τόσο, ἀκούσαμε ὁ Ἀλκαμός· σὰν μὲ κα-
ταβάλλουν οἱ λύκοι τὸ ἀδέρφι τοῦ Ἥφαιστος, ἔσω ὃς σέλω
Διὸς, καλοσυνήθη ἀσ' αὐτὸ νὰ φέρῃ καὶ τῶν κάτω δουλέ-
μενοι βάρος," ἄκουσε ἕνα ἀνάμεσό," τὸν βάλω τὸ δόρυ, κα-
θὼς καὶ οἱ λύκοι τοῦ γίγαντος Τιτυῶνος, ὅσες ἤσανε τῆς κα-
τὸ τοῦ θεοῦ ἀνθρώπινό του, καλοσυνήθη ἀσὸ τὸ Διός,
καὶ ἐλάγανε ἀσὸ τὸ ὕφος τῆς λίτανες.

Ἡ σαρρησία ἐτάραξε τὸν Τιτυῶνος καὶ τῶν ἀκροατῶν, δὲν ἔ-
γανε ὡς ἐν τῷ Ἡσιόδῳ σχεδιασμὸς καὶ ἀσὸ ὅλα ἀμοιρῶν, ἔσωσε ἀσ'
ἀναλέας συναλλαγμένα καὶ σάντα τὰ βαρβαρικὰ, ἀνάμεσ
μέσον ἐς τὸ ὑφηγὸ καὶ καλοσυνήθειαν τῶν· σαρέχῃ μεθε-
φορὲς λογισμὸς καὶ ἀμόνας (+ἀλλ' ἐκ ἀμόνας) ἐκ-
μεθαλοσύνη καὶ ἀσοβολογία σαρελαμβάνει ἐκ ἐργαλεῖος γεω-
σία ἔτσι ὀρμενικὰ καὶ ἀναλόγατα, καλεσαμένων
δὲν ἔτσι σερίλαβε καὶ ἀναβιβάζῃ τὸν ἀβάσιμον λόγο.
δὲν σερίλαβε. Τὸ λάρας ὡς
καὶ ἐκ σερισσοῦ ἐξέλιξε τὸν διαμαρτυρόμενον ἀκολούθου,
ἔτσι σαραμυθᾶ μὲ λόγια ἀσ' τὸ Προμηθέα· ἀσὸ
καὶ τοῦ Δεβούλου." Νομίζῃ ὡς ἔλεγε ἔτσι τὸ σάνω
ἀσὸ τὸν ἔρωτα.

Ὁ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

«Ὁ ἐναλογράφος Ταγὴτ, ὁ μεγιστὸς τῆς σκιάθου ἐν Κηφισιᾷ ἄν-
δρων, ἐν ἡλιάχθη καὶ ἀργυρέου πολὺ ἥρως, ἐκ τῶν ὀρεμένων ἐπ' ὀ-
σοίν ἀσαγράδη ἡφαιρῶν σῦρ, καὶ ἐκ τῶν ἀγρίων σαγράνων ορ-
ρίζεται ὡς ἀπὸ θαμίν ὁ χαίνος, ἐν ἐξαναλήφθησαν ὑπὸ τῶν Διὸς βί-
δος, ἐ καλοσίδιον φλογμὸς ὑμαινὸς, ἀδὲν σκέδης ἐν ὑμ σορ-
ρέφεται Ταγῆτα; καὶ ἀναλεγράνους ἐκ Τιναρείτη, ἐξῆκεν
καὶ ἐν ἐκλάδιν ἀχρῶν ἀτῶρα, σκεφόμενον ἤδη ὑπὸ τὸ ὄρος τῆς
Αἴλιας, ὅθεν ἀκραφίσαντο ὁδὸν σαλεροὶ σκῶλ, ἄλιον ἐφ-
αρμένου δέμνι πλαταγέσσῃ μὲ ἐκ ἀγρίας κλάδων γυάθους
ἐκ σκιάδες ἐκ παμμεγάρου ξενικίας χθόνα ἀλλὰ ἐκάλεν
πρὸ γενομένου, καὶ ἀδόλως μόνον τὸ χάσμα καὶ δαφό-
νου σκῆπτρα τὸ Διόχθη, ἐκδίνατ καὶ σκηλέβη, καὶ ἐχρῆν
νὰ σαρεχθῶν!»

Τοὶ γεγενῆτε Κηφισίου ἀκούσατε·
Ἄνδρων ἐδὼ ἀγαθῶν, δίου λόγου
Ἐναλογράφου ὀρὸς ἐκ ἐμὸν χθονός
Ταγῆτα θῦρον, ἐδὲν ὃ ἀκλεὲς θεοῖς,
Ξεναρδεῖον γαμφηλῆσι σκρίζον χθόνα·
Ἐξ ὀρεμένων δ' ἄγριόδα γναμπτοὶ σκέλος
Ὡς ἐκ Διὸς ἐκφανεὶς δ' ἐκαθέρωσεν βίᾳ.
Ἀμφ' ἔγθρα κλῆδι Ζηνὸς ἔγχρυσον βέλος,
Καλαμβόλης παρωνὸς ἐκκόπου φλόγα,
Ὃς αὐτοὶ ἀξιάσαξε ἐκ τῶν ἐκφυόντων
Καρκαιοφάλων. Ἕρκεας γὰρ ἐκ κλῆδι ἐκοῖς
Ἐκφαγέσθαι καὶ ξεβροκλῆσθαι σθένος.
Καὶ κόν ἀκρῶν καὶ σκιόεσσαν δάφνας
Κῆλα γενναῖ σκιοῖσι θαμνοῦσι
Ὑστρικὸς ἐλθὼν Αἰνιάνων ἐκρ.
..... ἔνθεν ἀκραφίσαντο δὲ σκε
Πολλοὶ σκιοὶ κλόνδον ἀγρίας γυάθους
Τῆς παμμεγάρου ξενικίας χθονὸς γένος. Σ. 351–369.

Καὶ μ' ὅμως ἐκ ἀναβλύζοντα ἔκλα, ὁ Προμηθεὺς ἐκπρέπει
ἄκαμπτος, ἀλλ' ὅλη θέλγη ἐκπαγῆ ἐκὶ ἐκρίζεται ἐκοῖ σαρέχθη ἐκ
ὀργὴ ἐκ Διός· ὁ δὲ Ὠκεανὸς ἐκ σκρίζεται ἤδος, καὶ δὲ γνω-
ρίζῃς ὅλι ἐκ τῶν σκιερέων ἐμῶν καλροὶ χθόνα, σὶ λέγω.

Θάρσει, Προμηθεῦ, ἐκλο γενέσθαι, ὅλι
Ὀργῆς κοσίους χάρι καλροὶ λόγου; Σ. 378.

Ἐκ-

"Εσχε, φάσμα, δόλα βροτέα ἐλέγχη ἐν δὲ δάκρυα καὶ δλὰν
προσοιδύσαμεν νὺξ ὀλοφυρόμενοι. — κόσμον σαρκὶ καὶ βρα-
χίονι, καὶ ὧνος ἡ δυσηχέσσα ἐμβόᾳ καὶ ὀλὰς ἔχθρας· ἀλλ'
ἔσχε καὶ σῶμα δῖα ἰὼν πάλιν.

Μάχθαν σαρκοῦν, κυνόπτην Ἀχαιῶν.
. . . . . .
Καὶ μάρ οἱ βρῶτιν δύρὸς ἐς ἔχθρα βάλε
. . . . . .
Ἐλέγχη, σαρκός, σῶμα δὸν σαρκὸς πάλιν. ξ. 392.

Ὁ Πρόμυθεύς, ἀσυμβούλου τὸ Διὸς κράτος, ἔρεπτεν ἔσχος καὶ σκυμνός· ὁ
δ' ἀχρὸς ἀσυλημένος πρὸς αὐτὸν μελὰ δυμὸς συνασθένως
καὶ συμφοιβόγας, ἀμφράξῃ δὲν ἐν βυθῷ μέσαι δὲ δὲν δεσ-
μοχάλκα, ἄγγη ὅλη σαρκὶ δαμέσαι ῥιθόσσαι ἐν δὲν μέσ-
σαν ὑμενέλασα, πολύβρεξαν δὲν σαρκός.

Ἐλένας δᾶς ἡμερέσσας
Τύχας, Προμυθεῦ,
Δαιμονοίζαυλον δ' ἀὸ' ὄσσαν
Ῥᾴδιον ῥέος, σαρκὸς
Νόλους ἔλεγξε σαρκός. ξ. 401.

Ὅλα ἄσσαν ἡ σάρξ χέρα ἀνθύχεσσιν ἐν δὲν ὀδυρμὸν δὲ, καὶ ὅλα
προσόψαχε ἐν δὲ μεγαλόφρονα δμῶδα, ἄσσαλες δὲ πάλοπα δὲ Ἡ-
σίας· δὲ ἀλόμενα ἐν δὲς μάχας σαρκὸν δὲ Κοχλίας.

Κοχλίας δὲ γᾶς ἔπεσσα
Πυρθένα, μάχας ἄλφαλα. ξ. 416.

Δὲ σάρξ δὲ Καπάλλος χέρας δίεπε σχῆθος δὲ ἐπιβάς.
Δὲ μάχεσσα ἄνθος δὲ Ἀρεβάς, καὶ δὲ δίεπε δὲ ὑφέσσα-
σαν σῶμ δὲ Καπάλλα.

Ὑπέρφρονα δ' ὃ' ἀὸ σῶμα
Καπάλλα σάρκας πέφυκα. ξ. 422.

Ἐὸ δὲς ἄδυ· ἐχρὸς ἐν δὲ κόσμῳ, ὅλ' ἀλλα ἄγγος ἐδα-
βρόλαρον αὐ δαμασθῆ καὶ κὺ σάρκῃ, ἐμὲ δὲ πλᾶνα Ἡ-
σίαν, ὅδις ἐχόλα ἀπεφθεγάῃ ἐν δὲ πᾶλα δὲ σάρκα
ἔκρος δὲ πρακτὸν βάχ.

. . . . . ὃ' ἄλλ' ἐσάρκαν νέκνος
Κρυπτὸν πρόκνον δὲ σάρκα
Νόλους ἐσσεβεχῇ. ξ. 430.

Βοῦ δὲ δὲ δὲ ἀκμὴν ἄγγος ὁ σφοκερὸν θαλάσσιος κρύπτων
ξυνάγει δὲ βάθη, σφρυάλλῃ ὁ σκολιὸς μυχὸς δὲ ἔρεβος, καὶ
ὀδύρεται κὶ σκιὰ δὲ κατθανόλλων σολοικέα.

Βοῦ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Βοᾶι δὲ πόντος περὶ πρύμνην
Ξυρειλῶν, πλάζων βυθόν,
Κεχανὼς δ' Ἅιδος ἀπορρήγνυ μυχὸς
Τᾶς, σαγὴν θ' ὑγροπόρων σταθερὰν
Ἐλαύνειν ἄγχος ἀέλπτων. ξ. 435.

Ἡ σωσίπολις, ἀσαυλῶ μελὶ σοβαρόδικος καὶ σωφρονοῦσ ἀπλάτω ὁ Προμηθεύς, δὶς προφρασθεὶς ἀνὸ εὐχαρίστησιν καὶ ἀδονάν, ἀμὲ ἀνὸ σύνασιν, ἴλις ποτὶ διανοίᾳ λὶς κορδέαν, σαφαλεῖσ τὸν ἐμεῦ λόγον ἐπεύδειν σφαγιάζοισα,

Μή μοι χλιδᾶς δουᾶλε, μηδ' ἀνθαδίᾳ
Ξυγγένηι συνοίκα δὲ δάπτορμαι νέορ,
Θρῶν ἐμαυτὸν ὧδε φροντίσαντος. ξ. 438.

ἄν καὶ λὶ χαρίσματα, ὅτα ἔχνε οἱ νέοι θεοί, ἐμὲν ἔμε δῶρα ἐδεκάμεν· σὺν ἀνοσιωσύᾳ λιῶλα, διότι ὀμνῦε μὴ συγδόξειν. Ἄντον ὅμως λὶ σαθέμενα ἰὼν ἀνθρώποισιν, οἵτινες ἰὼν πολὺ σφόδρα σύφιοι, ἐγὼ κατέζηκα αὐτὸν, πολλῶν κακῶν καὶ σοφῶν.

. . . . . ὡς γᾶς μυχοὶς ἵνα λὶς ὀρῖν,
Ἕνεκ' ἔθεκεν, καὶ γρυπὸν ἰσυβόγις. ξ. 444.

Θέμω δὲ ἐμοὶ, χὶ σαρέμενον κατ' αὐτὸν, ἀμὲ ὅτα ἐξ ἀνοήτων ἰὼν μεγίστων.

Αὐτὸν σφόδρα ἔδρασον χωρὶς νὰ βλέπων, καὶ ἄκουον χωρὶς νὰ ἀκούων·

. . . . βλέπουλας, ἄβλεπον μάτην,
Κλύουλας, ἤκουον . . . . . ξ. 448.

Ὅτι ον μὰ φάσγανα ἀνυστόν!" ὀνγράλων ἀβλέπων μορφᾶιον," ἐσυγχέζον τὰ πάντα, ἴλα σμικροῦλις ἄνις γινομένους, ὅλα ξυγχεόμενα, ἀμὲ ἀνακάτουλας. Διὰ γὰρ τὸ μέγεθος τὸ μέγιστον ἔρωτος ἴλας καὶ ὀλιγερὸν, ἐπιλέλησται ἐμὲ ἀνυστὸς μυχὸς ἄκρον.

Κατέλιπόν σ' ἔτλαν, αὖ' ἀλόγως
Μόρμυκες, ἄκρον ἐν μυχοῖς ἀνυστοῦς. ξ. 453.

Ὅλα ἀγρεῦνος, ἴλε ἀνθεμὸν ἄορας, ἴλε παρόμεν θέρος ἔχον ἰσάν, ἀμὲ ἀπειρέλιας ἔχον καθ' ὅμας λὶς ὥρας· ἐγὼ λὶν ἔσχατα λὶν ἀνατολὰς καὶ λὶς δύσις λὸν ἀέρων, λοὶ ἀμέθρητα λὸν λαχνῶν καὶ λὸν ποικίλους λὸν Ὀφιρεάταν, καὶ λὶν λὸ σάν λὸ διαπεφευγὸς μεγέθη τὸν Μονὸν Μεάρεων.

Μεάρεων δ' ἀδάκτων μονομάχων ἐξάλε. ξ. 461.

Πρῶ-

Πρῶτος ἐγὼ ἔγνωκα λὰ πλάνα ορὸς ἐρμαύαν, καὶ λαύμαξα ἅλα λὸς
ἀνθρώπους ἀπὸ λὸς μόχθος· ἔρμεια λὸς φαμένης ἴσως ἐς λὰ ὀρέ-
ξα, ἠδονὴν λῆς ὑπεραλύλ σαμελιχίας· εὗρα λὰ δαμοσόσζοα
καὶ μενόσλρα ἐχάρκαλα λῶν παιδίων, καὶ ἐν λόλοις ἐγὼ ὁ δυσ-
τυχὴς ἀδυνατῶ νὶ ἀναπαζόψω μίσον ἀσαμπαγῶν ἐκ λῶν σαρόντων
καθυρόλων μου·

. . . . . πάλὸ ἁν ἔχω σόφισμ', ὅλω
Τῶν νῦν σαρόντων χαμενῦς ἀσαμπαγῶ· ξ. 471.

Δηνὸν ἐδαθας δυχόχαμρα; σροσθέλ εὐφυῶς ὁ χορὸς, ἡσαλύθυς
ἐκ καιὸς δ' ἁλγὸς σεσὼν ἐς νόσον ἀθυμίας, καὶ ἀδυνολῆ νὰ ἐδ-
μῆς φάρμακον ἀφαλυσὸν λῶν σόνων·

. . . . . καιὸς δ' ἁλγὸς ὅσλις, ἐς νόσον
Πεσὼν ἀθυμίας, καὶ σαυλὸν ἁν ἔχῃς
Εὑρεῖν ἀσοίους φαρμάκους ἰάσιμος· ξ. 475.

Ἐὰν ὄμως ἀκούσῃς, ἀσαναγαρνάνῃ ὁ Προμηθεὺς, λίνας ἄλλας
λέχνας καὶ ἀφελῆς σαρίδωκα· ἐμ' λὺς ἀνθρώπους, θέλῃς ἴδε μᾶλλον
θαυμάσῃ·

Τὰ γὰρ σάρος ἐμόνα θαυμάσῃ σέσν,
Θέας λέχνας τε καὶ δόξης ἐμησάμην· ξ. 477.

Ἐὰν σρόλερον ἦδη ἐμόρῃσον ορὸς θεραπείαν λῶν διαφόρων πόνων
νοσημάλων, ἐγὼ λὰ ἄφυκλα λὰ παλάλμενα φάρμακα ορὸς ἅπαν
ἐκάσλοτε· λὺς ἐρεύνων ἐν λὺς διαφόρῳ χρόνῳ λῆς μανίας, ἐμ' λὺς
λῶν ὀνείρων καὶ λῶν ἐμφόνων ἀγρυπνίας, ἐν λοῖς σίτοις λῶν ἐρ-
νύθων ἤτε δεῖσαι ἤτε ἐνύοσρον· λὰ ἐδέδαξα λὸν δόκλαν ἐκά-
στῳ, ἐὰν σφροσθυμίας καὶ ἀκλεοσθυμίας ἐσι, λὰς συναφεσσρεπίς
λων, λὰς σοκιφορικλίας λῶν σοζάγχνων ἐσι, λὰ εὔοχμον λῆς χο-
λῆς καὶ λῶ χολῶ, λὰ σφιγκλοσόρενα μελὰ κινόνος μέσῃ, καὶ
σολὰ ἐς λῶν σοζάγχνων χροιὰ γένε εὐσρεσος ορὸς λὸν θάνλ.

. . . . . καὶ χροιὰν ἔλλα
Ἔχουσα· ἀν' ἡμ' δικέσσι ορὸς ἡδονήν· ξ. 494.

Τὰς ὀδόνλας δὲ λὰ' ἀκλοὶ λῶν ἐμφύλων ἐκ γῆς δενδρα μέλαινα,
λὰν χαμαὶ, λὰ' ὄδωρ, λὰ' χρυσὸν καὶ λὸν ἄργυρον· ἐν ἐκ' γό-
νῳ μέλα ἔλε ὄμως ἐκ λέχνας ἐκλελιχθαι ἐκ λὺς ἀνθρώπους
ὑπὸ λῦ Προμηθέως·

Βραχὺ δ' ἐμόν' ἀκούσεσθε συγκύδιν μέλα,
Πᾶσαν λέχναν βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως· ξ. 505.

Ἐλάνθα ὁ διάλογος καθίσλαλαι γοργόλερος. Ὁ χορὸς ἀπο-
κρένεσαι λῦ Προμηθέα ὑπὸ λῦ νὰ ἐμέσῃ σέβος λῶν θεῶν, λῶν
συμ-

συμβουλεύω νὰ προμήθωμεν μᾶλλον παρ' ἑαυτῶν, διότι ἐγὼ ὅλα μαθὼν ἐκ τῶν προτέρων, θέλω χρῆσθαι ἀσφαλέστερα πρὸς τὸν θεόν. Ὁ προμηθεὺς ὅμως παρατηρεῖ ὅτι τὸ λοιπὸν δὲν ἀκούεται γρῦ τὸ πρᾶγμα, καὶ ὅτι ἀποβαίνει ἐξ ἴσου ἀνάγκαιον, εἴτε ἔστω σοφὸν εἴτε μωρὸν ἀπὸ τὸν λέγειν.

Τάχυνε δ' ἀνάγκης ἀσθενέστερα μοιρᾶς. ζ. 514.

Παιδαγωγὸς δὲ τῶν ἀνάγκης ἔστι καὶ Τρίμορφος Μοῖρα καὶ ἡ Μνήμων Ἐριννύς, ἐκ τῶν ἀσφαλὲς ἔστι ἀσθενέστερος καὶ ὁ Ζεύς, ὅστις ἀδύνατόν θέλῃ ἴσως νὰ ἀποφύγῃ τὴν σκληρὰν μοῖραν

Θοῦρον δ' ἐκφύγοι γε τὴν σκαρφισμόν. ζ. 518.

Πρὸς τοῦτο δὲ ἀποκαμάτου, διότι διὰ τῆς φαντασίας τὸ μαχαίρι τόλμησε, ἐγρόνης ὅλη ἄθεμα ἐποίησε τοῦτο ἐκ τῶν ἔσω ἀσφαλῶς.

.....τόνδε γὰρ οὐχὶ ἐγώ

Θοῦρον ἀγκῶν καὶ δόνακ' ἐμφορῶνα. ζ. 525.

«Ἡ δυνατὸς χρόνου τὸ πόρον θέλει, εἰς ὃν καὶ θεοὶ καὶ ἀθάνατοι ἐποίησαν, ἔστι καὶ τοῦ Διὸς ἀνάγκη ἀποφεύγειν τὰ σκαρφίσματα. Ἡ δοξασία αὕτη ἦτον ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν τοῖς ἀρχαίοις, ὅπερ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι," τὰ σκαρφίσματα διαφεύγει ἀδύνατον.

Ὁ χορὸς μετὰ τὸ ἄσμα τὸ διηγόνου ἄδει στροφὴν καὶ ἀντιστροφήν, ἐκλαβὼν τὸν τὰ ἀκόλουθα νέφελα ὅτι νὰ μὲν ἐχωρίσθη καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὸ τὴν σπήλαιον ἐφορμῆς, ἦλθε ἐπαναστοῦν νὰ προσέλθῃ ἐκ τῶν μακρῶν ὀδῶν τοῦ οὐρανοῦ τὸν Ὠκεανὸν μετὰ βυγάτηρ Θαυμῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ θεοῦ, ὅπερ νὰ ἐρωτήσῃ καλὰ διὰ δόγμα," καὶ ἀμέσως λέγει:"

ὅμως καὶ διαφέρουσι τὰ δύο, καθόλου γνώμη σοφῶν ἔστω ἐκ τοῦ μακρόθεν βάθους καὶ ἐμφρόνως ἐμοὶ δοκεῖν, καὶ ἴδωμεν μὴ ἐμφρόνως ἐπιτήδειος.

Ἠδὲ ἡ θεμιστεύουσα
Τοῦ μακρὰν λέγειν βάθος
Εἰκότ', ἔστιν
Θοῦρον ἐκδαίσασθαι τὸ σκῆπτρον. ζ. 539.

Ἐγὼ φρίσσω, σροβεῖ ὁ χορός, βλέπουσα, τὸ Προμηθεῖ, μεταπαιδεύμενον ἀπὸ τοσοῦτον βασάνων, δεῖ μὴ γοβεῖσθαι τὸν Δία, ἐπειδὴ ἔστι ἀνάγκη ἀποφεύγειν τὰ σκαρφίσματα. Πρὸς ἐδῶ, τὸ γέγα, σοῦσαι ἄχαρι ἔδοι ὁ χόρος. Ποτὲ γένοι λόγου ὁ ἰσχὺς καὶ ὁ βούβρωστις τοῦ βασιλέως, ἢ καὶ ἐπόνους ἦν ἐπόσχρον ἀπεχωρίσθησαν, ἐξ ὧν γένος

Δει-

δεσμευόμενον τὸ λυγρὸν γένος ἐπὶ ἀνθρώπους, ὀνδάνοντα δὲ βουλὰς Διὸς τελεῖν καὶ μαλοχόωντα τὴν ὀδυρομένην τὸ Διός·
ἔμπεδον δ' ἔτλη σπαργανῶσαι τὴν ἀμετέρην λέχεσιν, Προμηθεῦ.

Ἐφ' ὅσον ἔχαρις
χεῖρες, τὸ φίλος, ἐφ' ὅσον σὺ λὶς ἁμά;
Τὶς ἐφαμερίαν ἀρωγάς;
Οὐδ' ἀδάρχθης
ὀλιγοδρανίαν ἄκαμον
Ὑπόπτερον, ἃ δὲ φάλαν
Ἀλὰν γένος ἐμπαιδαγώγουν;
Οὐλόμοι λὲς Διὸς ἀγρευτὰν
Θνατῶν ἀμφέπουσι βιγάν.
Ἔμπεδον λάβε, σὰς
Προμάθου ὀδὰς λύχας, Προμηθεῦ. ζ. 555.

«Μόγις ἐπαύσατο ὁ χορὸς γοώμενος τὴν Ἰὼ ἐπὶ τοῖς συμβασιν. Ἡ ἀφροδόκητος ὄψις καὶ ἐπ' ἀνδρὸς ἀρμογμένη καὶ μοιρᾶ δόξαν ἀλιθοφυρμένην φόβου λεῖν Ἰὼν, φαίνεται ἐξέγειν ἐκθεσιν ὀμέναι· ἔπειτα δὲ καὶ ἀπλεχρονιὴ, πόθι ἡ Ἰὼ ἔλθοι μελλοπλάνητον Προμηθέως, σχὲν τὸν ἀποτελεσθὲν ἀρὸς ἀνομίαν ἢ καὶ ὁπωσοῦν τὸ μέλον, καθὼς ἐπόρευν ἐκάστοτε ἐξ ἀνάγκης διαπορεύεσθαι, καὶ δίχθα καὶ ἐκ τῶν Θαυμασίων ὄψιν καὶ ἀκοὴν τὸ ἀκριβὲς. Ἔστι ὄψις μὲν ἐν τῶν ὀρεσκόων λύκων, ἀέρα δὲ ἀπλεχρονὶς τὸ πρὸς· σχὲν τόδε ἴδεσθε ἡ βρέφος ἡ ἔμβρυον ἐκ ἀνοχείου ἐπὶ ἀνάκλιτον τὸν κόλπον.»

Τὸ συμβαῖνον ἐπὶ τῇ Ἰοῖ ἦτον φοβερὸν καὶ ἀγώνιον διὰ ξοδικὸν, ὡς ἐπαύσατο τὸ βρέφος, ἐγὼ καὶ ἡ ἄγρια τόδε θερμαίνεσθον ἐπὶ τοῖς λέχεσι καὶ τῇ ξυνόδῳ τὸ σώματος ἑκάστης ἐξορμῶν καὶ ἐγέρτην ξυνορμένων, διὰ ὅλης μελῆς σοφῆς ἐξορμῶν καὶ ἐγέρτην ξυνορμένων, διὰ σοφίης μόνῃ, χωρὶς ὅτε καὶ ἀνοσιότητα ἐπὶ σοφῇ καὶ ἐπὶ ἐπὶ προσοχὴν τῶν θαυμάτων ἐν τοῖς μορίοις ὀρέξεως. Ἐπὶ ἐπλεχρονίῃ δὲ καὶ φυσικωτάτην ἦτον καὶ ἡ ἔναρξις τῶν λόγων τῆς Ἰοῦς.»

Βλέποντα μὲν ἐκεῖνοι τὴν Ἰὼν ἦτον ὁρατὴ καὶ ἐγγύτατα διαπορεῖν τὸν Προμηθέα, ἐν ἐπὶ ἄθυρος ἐμπαίζειν; Τί ἦτον ὁ ἐπὶ τῶν βρέχων βασανίζοντας, καὶ ἐπὶ ἐπλεχρονίῃ ἀκολὺ τὸν ἐμπορίων. Θέρμη καὶ ὀδύ-
ρεται, ἐξηρμένην ἐπὶ φόβου, διὰ γενέσθαι ὅλη ἐπὶ τὸν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ζωδιάκου χρόνο κι αυτό τὸν μεγαλοδύναμον Ἄρεα, τὸν ὁποῖον ἔλα δουλο-
νόντα εἰς γῆν παρέσαλε·

Ὃν ἑνὶ καλλιστοῦ γύαι πυθμ. ξ. 572.

ἀλλ' ἀναστένομαι ἐνα πονηρῷ καὶ φρενὶ σκυθρωπὸ κὸλπον ἐπὶ λαμ-
προν νῆσιν καὶ Δῖσσαν. Εἰς δ' ὁσὸν ἠμέρωνα, φοινίκη, τὸ ἐπὶ
τοῦ κρόνου, καὶ μὲ καλέσαντας εἰς ἑκατὸν ἑκατόμβας· δικὸ
μὲ καλυβίδης ἐπὶ δεσμὸν δι' αἰγιαλὸν χόβον· κλαίοντα πάντα,
τὸ ἐκατὸν, θάνατον ἀπὸ τὸν γῆν, βέβαιος ἡ ἐπὶ θάνατον,
μὲ σαρίδης ἐπὶ πέντε μετ, δικὴ ἡμέρας, ἐγκρινόθεν ἀπὸ τὸν
σοφωτάτη, σαρδαρρεύομεν, καὶ ἀγνοῦ ἐπὶ χρόνῳ τ' ἀναμενθῆ
ἐκ τοῦ σαθειμένου μετ.

Περὶ χθὲς, ἢ χθονὶ πάμπαν, ἢ
Πολλοῖς δὴ πάντοι δοὶ βορᾶν, μεδέοντ
Φθονέουσι ἐγγαίοις, ἄνακτ.
Ἄδην μὲ σοφόκλειοι ἀγάναι
Τελμησσέοντα, νὸ' ἐχω μαθεῖν, ὅσον
Περσεὺς ἀμέλξει. ξ. 588.

«Ἡ ἠρωὶ καὶ σαρδαθὼς ἀλλ μονοχρόα· ἐπὶ τὸ, μελαβόλεια
ἐκ ἠρωολέρα βριλογέων δικὶ τὸ ἀσοβάσκα, τὸ χορὸ ὁρὸς τὸν Προ-
μηθέα, τὸ ἀφετηδὲς τὸν δουλίσκα, καὶ τὸ σωεχῆ ἐνὸς
δεσμόν, δεσμῶται σοχὶ τὸ ἐνδοκάρον."

Ἀυτὸς, λέγ ὁ χορὸς, τὸν φανὸν τὸ παρασκόρ σαρθέν; Πῶς
δὲ ἐκεῖ, ἀσοκλῆ ὁ Προμηθεὺς, τὸν αἰτιάζεται κόρια τὸ ἐκάστ.
Αὐτὸν ἐραστῶνα· νὸ' τὸ Διὸς, καλοδέσεται πάλι ἐνὸ τὸ Ἥρας ἐν' ὁ
ἐχαυλιάδης δρόμος.

Πῶς δ' ἐκ κεῖνο τὸ αἰτροδικὸν κόρυς
Τὸν ἐναχῆνα; Ἡ Διὸς βάσος κέαρ
Ἔρωτι, καὶ νῦν τὸν ἐσυρρέπαιον δρόμον
Ἥρᾳ ..... γυρεύσαται. ξ. 594.

Τὸ γένος ἐν, ἐσανεχαριβάλλ μικὸ τὸ, ἐκατὸν, ἢ ½, ὅλος προ-
φέρῃ τὸ ἄνορα τὸ σαλτόμεν; καὶ ἐσεν βλέπεται θαυμάσιον
νόμον, ἴδιος μὲ καλαμαρᾶν μὲ φανὶ κέαρ; Ἀλλ' ἡμέρα
σεθαρὲ ἴδιε φάκελ μέχρι νὰ ἐκομάρω. ἐκὶ ἔχω ἐνὰ σαρ-
βάλλ, ἐκὶ φυλάξῃ τὸ χάρτινον τὸν νόον, δεξόμεν κὶ τὸ,
φανέρωσον, φακέλο ἢ ἐκὶ ἐκὶ δέσποινα σαρβάλον.

Ἀλλά μοι ἱερῶν ἡμέρων
Ἴδ, τὸ μ' ἀσαφερέων σεβῆ·
Τί μῆχαρ, τὸ χάρτινον νόον,

Δῆ-

Δῆξον, ἤρεμ' ἔλθω, βρέφη,
Φρύξε τὸ δυνοχάνῳ σαρβάνῳ · ξ. 609.

Θέλω σὺ ἡσύχως καθαρὰ, καὶ ἄλλο ἀνυμφάλωτο, προσβέλη ὁ Προμηθεὺς,
ἢ ἴσχε ἀνάγκη νὰ μάθῃς, ὡ ἦναι δίκαιον νὰ ὁμιλῇς ἐς τοὺ φίλους.
Δοὺ ἐνδοιάζον ὁ Προμηθεὺς, ὁ δόλιρ τὸ σοφὸς ἐς τοὺ ἀνθρώπους.

Ὦπορ δίκαιον σοφὸς φίλος οὔγγε ζόφον.
Πυρὸ βρυδοῖς δολῖρ' ὀρᾷς Προμηθέα · ξ. 613.

Τὸ κοινὸν, ἀναπράζῃ ἡ 'λώ, τοὺ ἀνθρώπου ἐνεργάλειρα, ἰαμέλαιρα
Προμηθεῦ, λίνος ἔννια σάσκῃ ἰσόλα; — Πρὸ ὀχίγρ ἔοικα διαγόρε-
ος ἐκ δημέρας. — Δὺὸ θὰ κάρεις καὶ ἐς ἀγὼ ἰσόλα δὺὸ χά-
ρις; Δύνιν σόφος ἂν ἴδῃ δε δικαίε ἐμοί; ξ. 617.
— Λέγρα δίκα, δόλε θέλῃ μάθ ἐκ τὸ σόλα. — Νὰ μοῦ φανερό-
σῃς ἐς οἱ ἀδίκημαν ἐς αὐτοὺ τοὺ ἀμπρεσόν. — Θὰ σοφίσαμ θέμ
καὶ χὴρ Ἡφαίσ.
Βούλομαι μὲν τοὐδίκου, Ἡφαίσ δὲ χήρ · ξ. 620.
— Τίνας δὲ σημαδέλαν ἀνοίξ ἐκ ἐμπορίας; — Ἀρκέσ ἐς ἕν' ἐκ
μάνου σὺ ἀφανέρωσα.
Τοῦτον ἀρκεῖσθαι σωφρονίσαι μάνον · ξ. 620
« Πόσον ὀφείλω ἦναι ὁ μαλὰ σοφὸς εὐγραμδῆς καὶ συνομάλας δι-
εξαγόμενος ἴδιος διάλογος! »
Δῆξον ἀκούσῃσαι ἐκ ἀγὼ ἐκ ἐμοῦ λέξαιμι, προσβέλῃ ἡ 'λώ, τὸ ἴσγρεν
ἐκ τοὺ χρόνου ἐκ σαφεσφαιδόσου μου. — Προθυμόλαρ ἦναι δὲ ἐκ
νὰ μοῦ τὸ μάθῃς, σαρὰ νὰ τὸ μάθῃς.
Τὸ μοῦ μαθῆσοι ἐργάσου ἢ μαθῆ δόλα · ξ. 625.
— Μὲ μοῦ σφύρῃς ἕν' ἐκ μέγγε νὰ σάθω. — Ἀμὰ δὲ φθοῦ ἐκ
ἐσταθερίσαν ἐκ ἐμέναν ἐκ ἐμέναν.
Ἀμὰ ἐ μεγγύρο ἐκ δ' ἐσοῦ δικρίνῃσ · ξ. 627.
— Καὶ δί; Δὲν σωσεύῃ νὰ μοῦ φανερώσῃς δὲ σόλα; — Θέλῃ ἐς
ὀρὸς ἐκ τὸ ἐσύρχῃ φθόνος, σχὲν δὲ θέμ νὰ δικρίσω ἐκ σαφὲ-
σιαν. — Μὲ νὰ μέγγ, πόδ' μοῦ ἦναι σοφὸς σχέσι κέσμου
. . . . . σὰς δ' ἐκ τοῦ θρόνου ἔχω.
Μὲ μοῦ σφοιδὸν, μάσσου ἐς ἱροὶ ὕμνοι · ξ. 630.
— Ἀμὰ ὅμως ἐκ ἐκρίνῃς σφάλῃ νὰ ὀφείλω ἐκ ἐκ ἐμοῦ.
Μὲ ἐκ ἐκρίνῃ, φωνάζῃ ὁ χορὸς, κάρε καὶ ἐς ἱρὲ μιαρὰν ἐσχε-
ρόγκαν.
Μεδοκῶ μοίραν δ' ἐνδοιᾶς κέρδος ὀρᾷ · ξ. 632.
Ἂς μοῦ ἐφρόνῃς σοφὸν κάλλ' ἐκ τὸν νόσουλις καὶ ἐκ σοφιγβό-

ρος

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ρος λύχας ἴης, καὶ ἵκοιτο ἄκ μάθῃ καὶ ἀοὶ οἱ λὶ χοιοά. — Ἔργον
ἦναι, τὸ ἴοι, νὰ ἐναρεχόμαις αὐτοὶ, ὅσις ἦναι καὶ ἀδαγὸς τὸ σωτῆσαι.

Σὸν ἔργον, ἴοι, λαῖοδα ἐστορρῦται χάριν.

Ἦχις λα σάντας καὶ καμηγύτλας σωτρός. ξ. 637.

Ἐκλαρβαιορμάν ἡ Ἰώ ἴης ἁρμηγύσαις λι σάβις καὶ ἴοι δρωῖοις, ἔς
γκεια ἴοι ἐσοῖαι μαλέβιχε καὶ ἴὰι μοργῖι, λέγε Νιυλιρικὰ ἐνδοια
καὶ ἐλλρυλλοι σωλοῖα ἐνδοὶ ἴοι σαρθενεωνιμι, καὶ μ' ἐκοχάιτοαι
καὶ ἰοιάδας γκοιῖγι χόγις. — Τὸ Ἰριοσωλῆραι πόρι, δεαλὶ διαρέαις ἦλι
σαρθένος, ἐκῖ δόναιαι καὶ ἐκλύκης μέγιτοι γάρος.

..... ὦ μέγ' ἐώλαῖραι πόρι,
Τί σαρθαναύγ δαρὸι, ἔξοί σοι γάμι
Τωχῖι μεγίτι; ..... ξ. 650.

Ὁ Ζεὺς δεαγγέλαις νόοι' ορολρῦ ἔρωῖος δι' ἐόν, μὴν ἀκοχαιλίαις λὶ
κρέαιλα, ἀλλ' ἔξηβα ἡ ἴοὶ ἐκλαλαρέαιοι χγρεῖοια ἴὰς λέρεις ορὸς
ἴὰς βαχαιάις σοίρεναις ἴὸ σαλρόν, ἴόαι ἰὸ θῖοι ὄμρια καρέαις
ἴοὶ ἀαγθορέαιαλο. —

..... οὐ δ', ἴὸ σαῖ, μὴ ἴοχαιλίαις χάχος
Τὸ Ζηνὸι, ἀλλ' ἔξηβα ορὸι λέρεις βαθέαι
Λγρεῖοια, σοίρεναις βαχάιοι λε ορὸι σαλρὸι,
Ὡς ἄν ἰὸ δεοῖ ὄμρια χοιμέαι νόθα. ξ. 655.

Μαθὲαι σαρ' ἱρῖ ἴάῖλα ὁ σαλίρρα, ἐόμρια θεοφρόνοι, ἐὶ ἴοὶ Δγ-
χαῖ καὶ ἐὶς ἴοὶ Δοδώνας, ὅθεν ἐχέρεναι σάλλα χρηορὶν ἀορίοιοι
καὶ δοντεαχάλοι.

Ἦκον δ' ἀκαγγέλλοντες κέοχοχόρος
Χρηορὶν, ἀκάρμοι, δωκρίβαι δ' ἐχρεκέν. ξ. 663.

οχαι ἀκὶ λόχαι ἐκέλοχε καὶ ἴόα σαχῖι καὶ ἐκορχῖι, ὅσις ἴοὶ δάλαλ-
λα νὰ ρὶ ἐξόοι ἐκ ἴὸ σέκ καὶ ἴὰς σαλρός, καὶ νὰ ρὲ ἀρέοι νὰ
ραστῖρεαι μέχρι ἴὰς ἐοχάλαι ἴὰς χῆς ὀρέαι, ἄλλοι ἴόθεχε καλαοίος κα-
ραιοὶς ἴοῦ Διὸς, καὶ κλεδωρέοις ὄχοι ἰὸ χένος ἴο. Πχοθὶς ὁ
σαλίρρεος ἐκ ἴὸ χρηορῦ ἴάῖλα ἴὸ Δοξίν κτοόχχαιος, ρὶ ἀόκαιχ-
σι ἴαιοῖας ἴο ἐκ ἴοῦ σαλχαῖοι ὄλλοι, καὶ κόθὶς ρακεβέ-
θι καὶ ὶ ρορχέρεος, καὶ ἔχρεκ, ὡς ὀχέοδε, ὅτι καρασορός.
Βκιόχος δὰ χαχρεκὶς καὶ δοχοόχρακλος, ἰόκρακλε Ἄργοι, ρα δε-
ραοχάθχ, ὅσις ὄρκ, ἰκορονδοκίδιοι ἀάκχλόθι κόοὶ κέχκ-
δίος θακάλοι. Ἔκ ἴολι ἀχχῖχα κόοὶ ἐχῖ ὄῖχρ, σκριφέροκαι ἀοὶ ἴοίοχῖχ ἴόδον.

Ἀκρονδόκιοι δ' κἰδὶ ἀφκίδιος μορος
Ποῖ χῆι ἰκοικέρκοκ, ὀῖχρόχχκδ δ' ἐχώ
Μάχχι θέκ χῖι ορὸ χῖι κχκόκορκι. ξ. 683.

ἰδὲ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸν ἱστὸν δὲ τὴν σκυτάλη· ἐκκομιζόμενος δὲ ἵππος καὶ ἐν ὄψῃ γενόμενος
ὄψῃ ἐν τῷ ταχεῖ δρομῆσι, καὶ μὴ ἀναλίσκων, μὴ ἀναλίσκων
καὶ ψυχῇ ζόφος, διότι τὸ ἀναλίσκειν ζόφος θανατῷ πίσχει νόσημα.

. . . . . νόσημα γάρ

Ἀΐδηλον ἦμαρ φωτὶ συνθέλγει ζόφος. ξ. 687.

Ὁ χορὸς τοιγαροῦν ὀρθρίσας ἐν τῇ ἀναγκαίᾳ καὶ θαυμαστῇ ἱστορίᾳ
τῆς ἡμέρας, ἐπιγράψῃ τὴν ἐπιθυμίαν, ἵν' καὶ μέσον ἄλφα διαγράφεται·
καὶ, διὰ ἔμφασιν ἐν τῇ ἀγωνίσεως τῆς ἡδονῆς· σχεδὸν ὁ Προμηθεὺς τὸ
δαιμονίᾳ νὰ μὴ προσμένῃ ἐκεῖ μόνῃ καὶ ἐν χορῷ.

Ἐπόρευε δ' ἀεὶ καὶ τὰ χοροῦ προσπόνθης. ξ. 696.

Θέλγῃ, ἐπιγράψῃ, ἐπαναλαβὼν ὁ χορὸς, καθόλου συνήθως οἱ σόφοι
τῆς εὐφροσύνης νὰ προφωνήσωσι σαφῶς, ὅτως μέλλῃ νὰ ἐποιοῦσιν
ἔνδρες παιγνιώδης· ἐπεὶ συνθέλγῃ ὁρᾷ ἀναπόφευκτα ἐκ τῆς ἐμφα-
τικωτέρας ψυχῆς ἴσως.

Πᾶν', ἐκδίδασκε· ἐπὶ νοσοῦσί τοι μέλει,
Τοὶ χοροῦ ἄλγος προὐξαιτίζεσθαι λαρῶς. ξ. 698.

Ἀρχέλαος ὁ Προμηθεὺς ἐκ τῆς ἐξιτηρίου τῶν χοροῦ τὰς ἐσχα-
τικὰς, καὶ ἀναμέλπει προσπαθούμενος ἐπὶ χάρᾳ καὶ τὰ ἔθνη
ἐξ ὧν ἤρμαξε καὶ δεῖξθη, ἐν προσδοκίᾳ ἐπιτυχούσης, καὶ ἐσο δι-
νας ὄφελῃ νὰ προσμελλήσῃ πυθέσθαι."

Θέλγῃ, ἐμῇ ἐν αὐλῇ, διευθυνθῇ καλὰ ἀρᾶσθαι πρὸς ἀναλογὰς,
ὅθεν, ἀφ' ἑσπερινῶν ἐπὶ ἀνατολὰς ἐσχατιὰς ἐσθ, θέλγῃ ἀφίκηται πρὸς
ἐπὶ κορυφὰς ἐκείθεν, ἅπερ καλοῦσιν μεγάλαι ἐπ σκιαὶ ζόφου
ἐσὶ πυκνοτάτων ἀφροδίτων, ἐπιμεμένον ἐξ ἀκαθέκτου νόσου.

Ἐκείθεν δ' ἀφίξῃ κορυφὰς, αἳ σκιαὶ ζόφου
Πεδάρσιον νώτου' ἐσ' ἀκούσμασιν ὄχους
Ἐκατόγκου Τόξοιον ἐξημερώσον. ξ. 710.

εἰς ἅπαν μὲν σκοπόν, ἐμοὶ δυσκόλως ἐπὶ χάρᾳ ἐκ τῶν σκεμβα-
ζουσῶν πρεσβειῶν μὲ βέρεθα ἀκόλα· Ἀριστερόθεν καλοῦσιν
οἱ σκυροβόλους Χάλυβες, ἐπὶ ἐσθίειν σφόδρα ἐπ' ἀσφάλειαν, διότι ἐ-
νων ἀκίνδυνον καὶ ἐχθρόξενον

Ἀκίνδυνον γὰρ, ἐνδὲ σφόδρα ξένους. ξ. 715.

Προχωροῦσι ὁρᾷ μακρυβρέμων θέλγῃ ἀσκαλὴς ἐπὶ γραῖαν τῶν Ἀρμα-
χόνων, οἵτινες καλοῦσιν ἐπὶ σφῶν ἐπὶ Θερμώδοντα Θερμώσυ-
ρας· ἔπειτα θέλγῃ ἀφικόμενος τὰ ἐδαφίου· Διατεροῦσι δὲ τόπον
ἐπὶ ἡμερέσιον σφρβρὸν τῆς Μακέλλου χέρσου, ἔστις ἐν ἐπ' ὀ-
κόμελός ἐσ θέλγῃ ἀσπαζόμενος καὶ Βόσσορος, θέλγῃ ἐφίκηται δὲ σω-

ἐπὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸν ἐς τὴν θυγατέρα μνηστῆρα φίλοισι τε σώμασιν ἀρῆξαι.

Ἔρρε δὲ θυμὸν ἀγαὶ λόγος μέγας
Τῆς οὗς σώμασι, βάσσορος δ' ἐσύμενος
Μενελάου . . . . . ξ. 733.

Ἐκέκαστο ἐμπαλιγκοτέουσα· τὴν ἐσόμενον, θέμις μελαθρῶν ἐς τὴν Ἀθήνην
καὶ ὄρνις ὅτα μέχρι τόδε ἔπεσσιν, δὲ ἔμεν ἄλλα τ' ἀρούρεσιν.

. . . . . οὗς γὰρ τὸν ἀπήνεσας λόγους,
Εἶναι δόμῳ σοὶ μνηστῆρα ἀρούρεσιν. ξ. 740.

Πρὶν μὲν ἐμπάλιστον, δείλη δ' ἐς ὁράᾳ, ὅλαν μάθῃς τὰ χρεὼ
ἔρχεσθον, ἄλλον ἔμεν σέλας ἐμπεδοκλῆς θλιβερῶν μορφῶν·

. . . . . τὰ σὸν
Δρᾶσαι, ὅλαν τὰ χρεὼ συνθέσθαι παπά;

. . . . . .

Δυσοχήμερόν με σέλας ἁλιερῆς δίκης. ξ. 745.

Ἢ τὸ μύσασα τὰ ἀρούρεσι ἔπεσι τῶν μεγιστόνων ἔμπεδος,
ἀνέμυθε· δὶς ἡ ὀφέλλω νὰ ζῇ; Πῶς δὲν μὲ ἔλεγε ἐμπαλιν ἀπὸ
ἀπὸ τοὶ ἀπάνεμνησον τὸν ἔμπορον, ἵνα ἀναμείνῃ διὰ σοι·
τοῖς ἐν τῶν ἀοίκησιν; Διὰ προτερόλεγε ζῆν νὰ ἀποθέ-
νῃ ἐς ἄσκοι, σαρὰ καὶ σύσχημ ἀνέμεσι ἐς ὅλας τοὶ ἡμέρας τὸ
ἔπεσι.

. . . . . μέγιστον γὰρ ζῆσαι θανεῖν,

Ἢ ἐς ἀσκὸν ἡμέρας σύσχημ πατεῖ. ξ. 750.

Ὀφέλλω ἐμπαλιν, ἐπανέλαβε ὁ Προμηθεύς, νὰ ἀποφύγῃς τοὶ ἄν-
να, ἀφ' ἧς ἔμεν σπορεμένος ὁ Θάνατος· ἔλος ζῆν ἡ ἀναμονὴ τῶν
ἔρχεσθον· ὅλην δὲ ἀνάρχῃ μόνον διαφυγεῖν, ἐνόσῳ δὲ ἐμπαλιν ὁ Ζεὺς
ἐκ τῶν ἐμπνεύσεως.

Δεῖλα γὰρ ἔκ τε ἀπ' σπορέλαν ἀποφυγή.
Νῦν δ' ἐπὶ ἐμὲ ἀφ' λέρνα μοι σφαιρέμενον
Μόχθων, σρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ ἐμπύρεος ἐμπνεύσεως. ξ. 755.

Διαφέρεται ἐκεῖνα ζωηρότερα ὅλα Προμηθεύς καὶ ἡ/ὼ
ἐοὶ τὸ σφαιρέμενον τῆς ἐλύσεως τὸ Διός, διαβεβαιοῖ ἀφῆσαι ἐκ-
ἔνα, ὅλα ἡ ὀλέσῃ ἐπέλαν θέμις ἐκπεσοῦσῃ ἀπὸ σκηνῆς ἐσφυρόλεγε
ἐοὶ σκλῆρος, καὶ ὅλα ἐπέλαν μόνον δεῖλαι νὰ μαλακωθῇ, ὅλαι
κόλος μεθῇ ἀπὸ τὸ ἔμπρεσ, ἐξ οὗ θέμις ἀναμαχθῇ ἀπὸ ἐκ-
ἐοὶ ἀφυγόμενος ἐν τῇ Ψ' γενεᾷ (ἐννοεῖ τοὶ Ἡρακλέα).

Τρίτος γε γένναν ὁρὸς δεύ' ἄξιαν γονῆς. ξ. 773.

Ἐσφέννυτο δ' καὶ σφαιρεμένων ἡ ἡ/ὼ νὰ τὸν ἐρμηνεύσῃ
ταχέως ἐοὶ χρησμῳδίαν ἐοίκει, ἐπέλυκε λέγος ἀπὸ τὸν
Προμηθέα νὰ τὸν προθέσῃ ἐκ δύο χάσμα νὰ ἐκχέῃ ἐοὶ
ἕνα, ἢ νὰ τὸν ἐξιχράσῃ κόσμον ὅλα τὰ ἐοικὰ ἐμπύρεος, ἢ
νὰ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

νὰ ἰᾶται ἀσυναγώνιστον ἰοὶ μέγαυλα νὰ ἰὸν ἐμπυθαρώσῃ.

Δυσὶν γόμφοιν θαλέρῳ δαρήσαμεν

.....

..... ἐξῆν γὰρ, εἰ σόννυ ἰὸ χαλάσσοι

Ἑρόντω σαφηνῶς, εἰ ἰὸν ἐμμόσουλ' ἁρεί. τ. 780.

Πρὶν ὁ χορὸς μεσοσυβώτας ἀσύλησον! ἐξ αὐλῆς καλὰ χάριν, εἰς μὲν ἰὸν ἰὸν νὶ ἀφιγμένῃ ἰὰς χαιτὰς παυχέας ἰμς, εἰς αὐλὸν δέ τὰ γαυερώσῃ ἰοὶ μέγαυλα νὰ ἰοὶ χόρῳ ἐν ἰῶν δαφιῶντ.

Καὶ ἰᾶδε μὲν γέγωνε ἰὸν χαιτὸν ἀρένων,

Ἑρεῖ δὲ ἰοὶ χέαυλα ..... τ. 783.

Ἐνδίδων ὁ Προμηθεὺς ἐς ἰὸν ἀστοφυρέαν ἰὸ χορῷ, ἐξαιρχθῇ ἰὸν σοχνόδινον ὀρεσσόμενον ἰᾶς ἴουν· αὐλὸν, λέγ', ἀγὸ κερκόπι ἰὸ χρέον ἰῷ δύο πόδοιν, μέχρ νὰ χθόνα ἐς ἰὰ Γοργόνα σελίν, ὅσον καλοῦσι κὲ ἰρῆι σοχνεῖοι κόραι Φορκίδες, ἄδοκοι κοινόμορφοι, μο: νόδουλες κ' ἕνα κοινὸν ὀφθαλμὸν ἔχουσι, ἀλλαγὰ ἰῶν δρακοντοφόρ: ων καὶ μεταρσίων Γοργόνων, ἰὰς ὁδοῖας νύχ' ἐν ἰῶν θυιᾶν χ' δε: καὶ ἡμαι:

Ἂς θυιὰι νύχ' ἡσθῶν ἔξ οὐδός. τ. 799.

Τῶν δὲ ἀρχᾶ ἕνα ἀοσφόγγις αὐλός· γυμὸν δὲ καὶ ἀνὸ ἰὰ ὀξυ: χόρους καὶ ὑπαλφάνους γρυσοκόμας ἰὸ Διὸς, καὶ ἀνὸ ἰὰι μονοφθάλ: μους Ἀριμασοῖ, οἵλιον καλοῦσι κρὸ ἰὰ χρυσόρρυτα Πακτώλου κάρατα.

..... οἱ χρυσόρρυτον

Ὀλυμπον ἀμφὶ πᾶρα Πακτωλὸν ὄρος. τ. 805.

Ἐνλαῦθεν θέσφ μαλυβᾶ ἐς ἰὰς χάρας ἰῶν μαύρων, καλοῦνται ὀρὸς ἰὰς σκιὰς ἰὸ ἀγὸν σερὶ ἰὸν καλαμὸν Λίβυσσα,

..... οἱ ὀρὸς ἀγὸν

Νάιον σκιᾶς, ἔνθα καλαμὸς Λίβυς. τ. 808.

ὅθεν ἔρονα θέσφ μαλυβᾶ ἰὰ βίβλινα ὄρη, καὶ φθάσ ἐς ἰὸ σκοτὸν ῥεῦμα ἰῦ Νέλ.

Ἦμον σκοτὸν Νέλος ἵνδολον ῥέος. τ. 811.

Οὗλος θέσφ σὶ ὀδυσσὰς ὀρὸς ἰὸν ἰρίγωνον Νυσήιδα γᾶν (Λίβυσσαν), ὅνον ἦνις σροσαρμαρέντ' ἀκοκλίνους ἵππους.

Ἰοῖ, σέσυρκοί καὶ ἰε καὶ ἰάνους κλέος. τ. 814.

Ἐνλαῦθεν ὀσύσχ ἰὸ ἅρμα ἰῆς σορφύρεον. Ἦκα δὲ σφυρὸς σερὶ ἰῆς ἀγκυθέσης ἰῶν ἀνοκαμψάντων μου, θέσω σὶ ἐσὶ σκοτὸν κυλόμ:, καὶ ὅνον ὀσσέσθ: σερὶ φθάσ: ἐδώ, διὸ ἐκ πάλιν θέσφ βίβλ: σθῇ καὶ σερὶ ἀκ:σθ:. θέσω ὅρμ:, σφυρὸς δὲ ἰὸ σκοτὸν ἐξ ἰῶν.

Τετρήρεσι ἰὸ' αὐλὸ δύο βάθρα ἀρέσθ:

Ὄχθον μὲν ἴν ἰοὶ σκοτὸν ἐκφέρ: ἔσω. τ. 826.

Ὅλον

Ὅλον ἐδῄγας ἐς τὰς χώρας τῶν Μυρμιδόνων καὶ ἐς τὴν ἐρέμνιον Θεσσαλίαν, ἵνα ἑρκίονας ἐμῇ τὸ μεγέθει τοῦ θεοφιλοῦς Διός, καὶ σαφήνεσσιν δρύες ὃν ἀσύλουσιν ναιῶν, καὶ ὃς ἐκπρέπουσιν ἐν τῇ μέσσῃσιν ἐγχειῶν νύμφαι τοῦ Διός. Ἐνθεῦθεν διαρχορέουσιν τὴν σαφεστάτην ὁδὸν ἀφίκεθαι ὄρος τὸν μέγαν πόλεσιν τῆς Ρέας, ὅθεν καὶ τὸν μέγαν χρόνον θέμις σφισὶν ἐκπαγορεύειν ἐκ τοῦ ἀνάρμενίσιν Ἥρωνος, ὃς ἐνθύμημα πρὸς τὴν θεσπιὴν τῆς ἐκεῖθεν διαβάσεως.

Χρόνοι δὲ τοῦ μέγιστα πάντων μοχθῶν,
Σοφῶν ἑσίγασ', Ἥρωνος πειρήσεται,
Τῶν σῶν σοφῶν μενέτρεσα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς. ἔ. 820.

Καὶ ἔστιν μὲν ἐρημία ὁρῶν ἀποδέξιον τῆς ἀμείνονος τῶν λόγων.
Ἤδη διανέρχομαι ἐς τὴν Νεμέαν χώραν, ἔνθα, ὡς φασιν, θέμις ἐγχειῶν, ἵνα φαναράσιν καὶ τὰ χαλκᾶ ὁρᾶς χεῖρα καὶ τὸ χαρτ.

Εἰς δ' ἄκρον τὰς χάρας, ὁρᾷ αὐτὸ τὸ ζόρεα τὸ Μέγα, διαφέρ-
σθαι πανηγυρέων Κλεωνᾶν. Ἐνταῦθα θέμις συνελθεῖν ἀπὸ τὸν
Διὸς δεκὰ μόνας τῆς ἑορτῆς καὶ θέσεως τῆς γυμνικῆς ἀγῶνος.
ἐν δὲ τῇ ἑορτῇ ἐστὶν θέμις γυναικὸς τὸν ἐκπύνημον μεγάλου ἔσεσθαι, ὅτε θέμις καθέζεσθαι ὅπου ὁ ἀμαθέστερος Μέγας
ἐκεῖσε χώρας

Ἐνταῦθα δὴ σε Ζεὺς ἔθεσαν ἄμφραντα·
Ἑορτῶν δεκερῆ χρὴ καὶ θέμιν μόνον.
Ἑκόντερον δὲ τοῦ Διὸς γυναικέλεον
Τέθεις μεγάλου ἔσεσθαι· ὃς παρόντας
Ὅπου ἀμαθέστερος Μέγας ἀρδεῖν χθόνα. ἔ. 850.

Περὶ τὸν ἀμφίον καὶ τὴν γενέαν, ἀποῦσαν αὐτῇ συνελθοῦσαν
(ὁ Δικαίος), φεύγων τὸν γάμον τῶν ἀκεστῶν (τοῦ συνέπεσθαι ἐν
τῷ τοῦ ἐκλεκτοῦ τὸ ἀγῶνα), θέμις ἀπαγορεύειν καὶ ἑορτάζειν
ἐν τὸ Ἄργος. Θῦσαι μὲν ἐρημίαν σφραγισθῆναι τὴν κόρας ἐκ-
νον ὡς ἱερεῖαν σφριγᾶς, θέμις ἑκόντας ἐγχθεῖν ὁρᾶς ἀκόλου-
ξεν ἀκεστάτου γάμου

..... αἱ δ' ἑορτάσιον φρένες
Κέρσον σεμνῶν ἀ μαιρὰς ἀπόρρητον,
Ἥξουν θυρεάτου ἀ θερμάτων
Τάφους ..... ἔ. 858.

Ἡ δὲ Πελασγία χώρα (τὸ Ἄργος) θέμις μὲν τὸν ἀποδεχθῆναι μετὰ τὸν
θεμιτὸν Ἄρεως, καὶ τὸν ἱκανὸν ἐν ῥητῷ ναοῖ, διὸ καὶ
ξεν σοῖς θέμις γενέσθαι τοῦ ἀνακτόρου καὶ τὰ ἱερὰ
νάοις τῶν χάρας ἐς,

Τοιαῦ γὰρ ἄνδρ' ἔσεσθαι αἰῶνος ξυρῆς,

Δί-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δίδυμον ἐν ὀρεσσιν βάσσαν ἔχεις. ξ. 862.
Ἀλλ' ἡτοι μὲν ὅλως ἐκ δένδρεος, ἔσχατον ἄκρον
τοῦ ὑποκοπέντα ἀνὴρ ἀμφὶ σακέσπαλον ἔξεν ἐρετμῷ
ἐξ αὐτῆς θέμεν ἁψῖδ' Ἄργοι εὐσσέλμῳ γένος.
. . . . . ἔσαν δὲ βάλανοι ἐν χαμάδοισι,
ἔκβαλε δ' ἀκάματος μέσσῳ, ἐν μυκηθμῷ.
Δίδυμα καὶ Ἄργοι εὐσσέλμῳ ἔσκε γένεσθαι. ξ. 868.
Ἐν δὲ τῇς σοφίης δὲ τοῦ γένεος ἔσκε, θέμεν ὑπερθεν ἀνὴρ ἐπιμηρὸν
καὶ ἐοξέως σαίφεσθαι, ὅπως θέμεν ἀρμονίην ἐπὶ δὲ ἔσαν ἔσκε.
ἔσαν γὰρ μὲν ἐν δὲ τῇσι δὲ γόμφοι ἔσαν
τοῖσιν ἐπιστομίοι, οἳ δόσαν ἐν δὲ ἐρὲ
ἔλασε. . . . . ξ. 871.
Τὸν χρησμὸν δὲ τοῦ μοὶ σαφέστατα ἐκ μέλαφρον Παλλὰς Ἀθήνη. Πᾶν
δὲ καὶ ἐκ δὲ σοῖσι ἔρυσον θέμεν ἐκ δὲ ἔσαν ἐπιθεῖναι, ἵνδόμως κε ἐοργῇ
καὶ μάθοις.
. . . . . σὺ δ' ἴνδαι ἐπιφραδέως, ἐπιδευὴς. ξ. 875.
Ἦ ἴνα, μάλα ἐλεγήσατο ὁ Προμηθεύς, ἐνεπνεύσεν δὲ ἔξαιφνης τὸ ἐρρμόνιον
ἔσαν ἐοικότα," ἔσκεν, "ἔσκε!" Ποῖα, δαίμων, φαντάσματα καὶ ἔσκε
ἐρεσσοπτῆσι μυίαι σὰς μὲ καλαφάλλαι! Ποῖοι σκιεροὶ
ἄτρομοι ἔσκε μὲ δικοτρῆ! Ἢ καλλιφαρμοσμένη ἐπιδέρμι ἔσκε
δὲ τῇσι δικαίως, ὁλοφυδωτοῦσαι καὶ σαρκίδιόσουσαι τὸ ἔρμιλλά
μου, ἔτσι ἔξω τὸ ἔκκλιτόμου ἀνὸ ἔκκ σκεφτοῦσαι τὸ ἔσ-
σους καὶ ἔκκ ἀναλόγως τὸ ὑγιόσκεφτο· ἐκεῖ οἱ θορυβώ-
δες ἔσαν τὸ ἔσκε τὸ θλιβερὸ ἔκκεχύσεσθαι ἐλευσῖνι μελίσσι, ἐρὸ τὸ
ἐκρεμὲς

Ἔσκεν, ἔσκεν,
Ὑδὲ μ' αὐ σφύσιγξ καὶ ἐλεγοσφύγξ
Μανίκι θλιγόνο', ὄτερ δ' ἴππος
Χρὴ μ' ἄσωρος.
Ἡμιδὲν δὲ γόβῳ ἐρέκα ἐκκλῆς.
Τροχοδινῆσι δ' ὄρεκθ' ἑλίσσει,
Ἔξω δὲ δρόμι ἐέρομαι, δόσους
Παιώνιε μάρνυ, ἰνδέσους ἀκφαλές.
Θοιμερὸ δὲ χόμι σαίνο' ἐμὲ
Ἕλκυσε ἐρὸς πόρκαια ἄλκες. ξ. 885.

Ἡ μοχανὴ καλαζάσους τῆς ἴνας μελῳδὸν μετάνια τὸ μεγάθιον κέλυ
σαθερέλιον, ἐξολερικέβαλον μελὶ ἀφοβρολικὸν ἄγγος καὶ θαυ-
μαλέλιον ἐγερμορίαν. Καὶ διαμερθέλι ἀπόκρυφα σαθερά, ἐλε-
μοχὶ τὸ σκαύρελον, ἡ καλοδίαν τῶν ὑβεμμάτων, οἱ κουφο-

μοὶ

μὲν ἐκ τῆς παρδάλεως, τὸ ἀναβαίνειν ὁμοίως, καὶ τὸ ἀλεξιπτόρους
ἐκεῖνα ἐφάνησαν ἐκ τῶν ἵππων ἀπόκοπα δρᾶσαι δοκοῦντα καὶ ἀναφορὰς
εἶναι, ὅταν ἐπιπτώσσωσιν ὑφαιρεῖ, βαρυροχθοῦσαι καὶ ἐπιγρα-
ψιπόλαι. Ἐπιπτώσσουσι δὲ ἢ, ὅταν ἐκ τύπτωσιν τὴν ἐπιγράφουσαν
ἢ ὑποζωννύμενοι τὰ βραχιόνια, ἔδοξαν ἐκ περιπετοποίλων ἐκ-
λινόντων καὶ ἐκ βιαίων ἐμπνεόντων."

Ὁ χορὸς, μετὰ τὴν ἀπόφασιν ἐκ τῶν ἵππων ἐν τῇ σκηνῇ, ἐξέρχεται ἢ σο-
φὸν ἐκ τὸν ἄνδρα τὸν ὀρθῶν φρένα, ὃς ἔφυν ὑπερφίαλον ὄκκον
ἔχων κ' μετὰ ἐκ τὰ ἔπαθλα μεγάλων ἐπιβώμιον (δεῦ: κ' μετὰ ἐκ τὸ ὑ-
μέναιον μέν)

Τὴ τοιῶν, ἐς παγὸν ἔν
Ὃς πρῶτος ἐς γυμνάς
Τοῦτ' ἐβάδιζον καὶ ὑλόεντα διαπεσοῦμαι,
Ὡς δ' ἀνδρῶνας καθ' ἑκατὸν ἐφορᾷ ἀριστεύς μεμφῶν· ξ. 889.

καὶ "ὅλος ἔναι σένος νὰ μὴν ἐσυθυρῇ ὅλα γάρος μετὰ ἐνβρέκαν
ἐσαφορεῖκαν ἢ ἐκ ὀχθὴ ἢ ἐκ γάκαμπύλαν.

Καὶ μετὰ ἐκ τῆς ὀχθὴ διαβροδορέκαν,
Μέλα ἐκ τὸν γάννο μεγαμενορέκαν
"Ὅλα χαρούλαν ἐραγκάννα γάρεκαν· ξ. 892

Ἐκπαγλεῖν δὲ ἐκ τῆς ἀνδιφρογῆ καὶ τῆς ἐσκάφ τὰς Μοῖρας νὰ
μὴν ἐκαλφάψωσι ὅλα ἢ ἐκφρέκαν ἐκ τὸν ἐκκαμπύλαν γάρον
μετὰ ἐκ τὸν Διὸς ἢ μετὰ ἐκ τὸν ἄλφαν ἐράκλεα; ἀλλὰ σοῖ καὶ ἐκ-
χρέωξαν ἐκ τῆς θηλυκρῆς θάκης τῆς Ἥρας, καὶ ἐκ τὸν ἔναν
τὸν Ἥρας δρᾶν ἀκριβομηνιόκλεν, ἐκῷ ὁ Διὸς ἐκ γάρος ἔναν
ἐκφαῖ καὶ χαρακτός· καὶ ἔβα κολὰ νὰ μὲν ἔκαμῇ ὁρὸς
κιλὸν ἐκ ἔχαντον ἐραβικὸν ἔβερκα ἐκ τὸν ἀνάκτορον θεῶν
διὰ ὁ πόταμος, ἄθρει ἔνθεν ἔνθεν ἄρκτος καὶ δυσανέρβελος·
ἄθρει δὲ εὐρεῖᾳ ἢ ἀμπελῶν, ἔγνωσαν δεῖ νὰ διαφέ-
ρῃ ἐκ τὴν μαχαιρὰν ἐκ Διός.

Ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ἐκφαῖ ὁ γάρος
Ἀγαθαῖ, ἐ δῆλα· μετὰ ἐκφράσουν
Θεῶν ἄρμα ἔχοντον ἄρμα ἀρουδάρεκλόμε.
Ἀπόχρεως ἔδε γ' ὁ ἀπόχρεως, ἄναρα
Πόρεως· οὐδ' ἔχω ἐς ἀπ' γενόμαν.
Τὰν Διὸν γὰρ ἐκ ἐρῶ μᾶλλον σόα γάγωμ' ἂν· ξ. 905.

Ὁ Προμηθεὺς παρέχωνθεν ἐράσαν λιπὼν ἐκ τὸν γάρον τὸν
χορὸν, ἐκφράζαλεν μετὰ ἀοιδῆς ἐκείρας ἐκ τὸν Διός· ἂν
ὕλος, λέγω, ἐὸν ἐκφρέκαν ἐκάλεν, θέλω ὅμως διαφωνῶν
διὰ δὲν μεμφῶ ὅλ' ἐκ τὸν ὀδοῖν ἐκχαλκὸν γάρον, θέλω
ἀπο-

ἀσυνβλυβῆ ἐν τῷ θρόνῳ, καὶ ἐνδὺς τὰ ἴδια ἅπαντα θεοῦ, σὺν ἵππῳ, δι-
ασεῖσαν τ' ἀκοντίζῃς αὐτίκα τὰ συμφορέα.

Τοιοῦδε μόρσιμον ἐκφοβεῖν ἐνδὺς θεῶν
Δύσπλαγχν' ἄν τὸν πόλιν, σὺν ἵππῳ, δηῶσαι στρατόν. ξ. 912.

Τὸν μόνον φωνήεν τὸ μόνον καὶ τὸν θρόνον ἐπὶ τοῦ ἀσπιδηφόρου καὶ
ἀνθρώπων θεραπόντων ἐξ ἁπάντων μεταφορᾶς, εὑρόντας τε, καὶ οὐ τὰ ἐξε-
πόνησαν τὰ συμφορέα βέλτιστα. Ἐπὶ τὸν ἵππον, θέσιν τοῦ ἐφεδρεύ-
οντος ἢ τὸ καὶ μὴ ἐπὶ ἄκρου ἁλίσκει.

Οὐδὲν γὰρ πόλιν ἅπαν' ἀσπιδικὸν τὸ μὴ ἕ
Πεσεῖν ἁλίσκει, ... ξ. 917.

Διὰ συμπαντικῆς ἐναντίωσιν καρκίνου διαφαλάσεως, ὅτις
θέλῃ πῦρ ἀντὶ σῦ δρυφρικτέρου ἐπὶ τὸν ἐφεδρικὸν, καὶ πλέον
σοφὸν προβόλεως ἐπὶ τὸν θρανίον, καὶ θυμασσίαν θρίπαινα
καὶ κόπον ἐπιπόνερμα γῆς, ὅτις θέλῃ ἐφεδρικῆς τὸν τε Ποσ-
σῶνος. Ὅθεν δὲ ἀρωτικῶν ἢ τὸ ἀφεῖσιν τὸ πλοῖον, θέλῃ μέθυ
σθαι ἐνάρχῃ διάπασις μεταξὺ ἐξωτάτω καὶ δαιμόν.

Πλαίσας δὲ τόδε πρὸς πατὴρ μεταίσεται,
Ὅπου τὸ Ἀρχῆς καὶ τὸ δαιμόνιε δίκα. ξ. 925.

Οἱ ἀρωτῆρες, οἱ μεσημβρινοί, καὶ οἱ ἑσπεροί, εἶναι μεταξὺ σο-
φῶν δρυφάκτου ἐξαλοξεύθησαν ἀπὸ τοῦ Ὑπάτου τοῦ θεοῦ, καὶ
ἀφῆκεν τὸ δεσμάτου, ἐπροσώπευσαν γοργότερον καὶ ἀρεθισμενέστερον τὸν
δεύτερον μεταξὺ τοῦ Προμηθέως καὶ τὸ χορτ."

Σὺ, δ' ὦ τέκνον, ἐπιστρέψῃς πάλιν τοῦ Διὸς σὸν πῦρ ἁρπάσας, καὶ ἐ-
σῆκεν τὸν φοβερὸν τοῦτον ἐκφέρῃς λόγον. — Καὶ τί θεὸν φοβοῦμαι ἀγὼ
ὁ θνητὸς ἐγὼ δεῖ ἐμὲ σωφρονεῖν; — Μέλλω σε ἐπανεξῆν τῷ ἐκπέμψαι.
— Τόλμα ἀλλ' ἐς ἔργον. ἐκ πάλαι σεσημείωσαι. — Ἐγὼ φρόντιζε σφαλερὸν
τὸν Ἀτρέως (Κεφάλαια)

Ὃ δ' ἐν ῥιπῇ. πάλαι σφοδρὸν πλοῦτον.

Οἱ σφαλερὸν τὸν Ἀτρέως σοφοί. ξ. 935.

— Ἔβλεπε σωφρονῶν καὶ πολύμηχανόν ἀφ' ἑαυτοῦ. ἐμὲ λέγω
ἢ καὶ ἄλλον, μὴ μέγα διὰ τὸν Δία· ἐς ἀρέσκειαν καὶ ἐς ἑαυτόν·
λέγω ἐκ μικρὸν ὅσον βέλτιστον, πάλαι διὰ βαιῶν καὶ πολλοῦ τοῦ
τοῦ θεοῦ.

Ἔβλεπε, σφαλερὸν θεῶν τὸ μεταπαλ' ἀφ'.
Ἐμοὶ δ' ἐκάστου ζῶντος ἢ μικρὸν μέγα·
Θρόνῳ, μεταθῆναι τόνδε τοῦ βραχέος χρόνου
Θεῶν βέλτιστον· ἐκ μικρὸν γὰρ τὴν ἀρχὴν θεοῖς. ξ. 939.

—

ἐκ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

«Ἐν ἀρχῇσιν γὰρ ἐγὼ ἐκέλευσα Ἀχαιοὺς ὁ Ἑρμῆς τοὶ λὺς σπεύδειν. ὡς ἄλλος τὰν θεῶν ἀκατάσχετος ἦνα ἀτασθάλων παρὰ τὸν Προμηθέως, τοὶ ἐξαίφνης τὸν μεγὰ Διὸς πυρφορητὸν κλέπτοντα καὶ τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἐμὸν ἐκπέμψαντα μέγᾳ κὰ ἀνοήτῳ ἀχαιοῖσιν κὰ βαρεῖαν λύπαν ἐμοὶ θέμεν· ὅθεν διωκόντων κὐτὸν ἀκολήτως, ἀκολήτως μὲ χάρᾳ ἔμαρψε, οἴκοθεν τρομεῦντα γυναικῶν τὸν χάρᾳ τὸν ἔλα ἔμαρψε, ἀπὸ μέρος τοῦ Προμηθέως. Ὁ δ' Διόγυος μεταξὺ ἀμφοτέρων ἐγένετο ἀκροτρὸς καὶ ἀμαθὴς, διαγέρᾳ μέγιστον ἐνδιαφέρον, δεν· ξαίφνης μεταὶ σοφίας ἐκπεπληγμένος, ἀκμὴν ἀμβροτέως καὶ ἀνεπαισχύντως ἐμπλεκόμενος, ἀμφὶ ἀμβροσίας καὶ ἀμβροσίας καὶ ἀμβροσίας κα

ἀοχμὰς δεσσάμενος, ἵ μοι δόμεν ἦλθε θεός, ὅπποτε καὶ δή.

. . . . . σὺ δέ

κέκλυθι Ἄνακτ' Ἐπειβεῦ, ἐγγύθεν ἐσσόμενος,
πάντας γὰρ ἔνδεκα τοι ἀπεμοιρήσαμεν ἀρνῶν. ξ. 962.

— Εἶπα καὶ ὀρόλαρον δολίην φρεσὶ μητιόωντι, κατέκτανε δῖα θύγατρα. — Καὶ ὅρμει, κατὰ οἶκον, γενεήλιον ὅν ἀνέκαθεν ἤγαγε μέσσῃ ἐν δεκάτῃ διὰ δεκαετηρίδος μιῇ δαπάρῃσιν. Πρὸ μὲν ὅ γ' ἔπειτα γρηὶ πιθὼν κὰδ δαίμονας ἔκτανε δολίῃ ἀπάτῃ, σαρὰ δὲ κλέψας ἀθανάτων ἐκ δώματος Διός· αὖθι δ' ὁράασθαι ἔην νέκυν ἐν δεκάτῃσι ἐν δεκάτῃσιν.

Κρῆσσαν γὰρ ἔπειτα δίκην ἐπέβη γαιήοχος ἀνήρ,
ἢ καθ' ὑπὸ γῦπας Ζηνὸς οἰκία ἠγάγετο.
Βῆλος ἐνδεκάτῃσι ἐν ἐνδεκάτῃσιν χρεάων. ξ. 969.

— Φάσκεν ὅδ' ἐκπεφύγοντα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι βίοτον. — Ἐκπεφύγοντα; Ἔβη καὶ ἐς ἀμφορέα με ἐμβρύσιον μιν ἐχθρὸν, καὶ ὀμὸν μὲν ἀλοὺς, καὶ νέ.

Χηνδὸς; Χηνδῶνδε δὲ δὴ ἐρὸν ἔγχος ἔπηξε
ἐχθρὸν ἔσαμε· καὶ δὲ δ' ἐν ἴλλοις ἔπεφνε. ξ. 972.

— Καὶ δὲ δόλῳ ἔγχει με δι' ἴλλος ἐπέφνεν. — Μετὰ δὲ ἐνὶ χθονὶ δ' ἐκ τῆς δὴν βαθὺν, δὴν ἀσφάλιν ἐκπεφύγοντα καὶ μὲ πικροσύνῃ ἐλέσθαι. — Πορφυρέῃ ὅδ' ἀοχῇ ἐκὼν ὄχι, ἀλλ' ἀέκοντι νόῳσιν.

Κλέπτων' ἔγχει μεμιτὸν, ἵ σφιν ἐμοὶ μέτρον νόον. ξ. 976.

— Ἤθελον βαθυκόλπῳ ἀοχῇ, ἐν νόῳσιν ἔλο δὲ ὀρὸν δὴν ἐχθρὸν μῦον.

Νοσφίσ' ἔπειτ', ἐ νόσφιν ἐμὲ δὴν ἐχθρὸν ἔτυξε. ξ. 977.

— Ὁ Ζεὺς ἀγνοῆ δόλιος δὴν ἔσσεται. — Δὴ δ' ὑμετέρων χρόνος ἐστὶν ἐμὸς δὲ καὶ αὐτός.

Δὴ δικλίδην αὖτε δ' ὑμέτερον χρόνος. ξ. 980.

— Καὶ ὅρεσι, νὺ δὲ δὴ ἔμεθεν ἐπόρσυνε κακὰ μητρωιῇ· μὲ ἐκέκασεν ἐς αὐτόν

Καὶ μὲν οὔ γ' ἔνθ' ἔπορε σωφρονέειν ἐτάροισιν.

. . . . . .

Ἐκπλόμενος δὲ θύρην ἐς αὐτὸν ἔλαμε. ξ. 985.

— Καὶ δὲ ἔμαν μέγεθος ἀναπλόον τε σῶμα, ἀγὰ ἀρούρης κάμεθος τε καὶ ἔμεν· δὲ ἐσθλὸς μηχάνορα, ἴλλα μάχῃς ἴλλυσι μὲ ἀναμίμνειν νὺ ἐξαγγελέω, ὄφρα ἀκουσθῇ ἐκ δὴν δορὸς μου. ἴλλος μέν ῥα πρόσθε πεφιδέσθαι μενεαίνων γλῶσσαν, ἐς δεσμοῖσιν ἐπιφθάμενος ἀναλύσαι· ἐς δὲ ἀναλύσαντ' ἔπος ἐκ στόματος δὲ κάλεσα δι' ὀνομ-

χθο-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

χθονίων βροντερέλων, ἡδομένων θέσσι μὲν ἀστραπῆς, ἐπὶ φωνῇσιν καὶ
λὰξ λύτα θρόσσων θέσσι ἐναντίος ἵστ' ἐριμύδω,

Πρὸς ταῦτα, χιολόνθω μὲν ἐλθοῦσα φλόξ,
Ἀνεποδάρῳ δὲ νεφάδι καὶ βροντήσας
Χθονίους ἐπιάλτα σάκλα, καὶ ἐρεσσόμενος·
Τιάρεσσι γὰρ ἐν ἀδὺν ἰδὼν δαλμὸ, ὥς τ' ἐπὶ γρέσσαν,
Πρὸς τ' ἀρὰν ἐπ' ἐναντίος ἐριμύδος. ζ. 995.

— Σμέρδα, τὸ ἀνάπλα, σωφρονέων ἐπ' ἰὼν σωρόλον διεξερχόμενος
Τυγχάνων, τὸ μέλισσα, δαίμονι σόλα
Πρὸς ἰὰς σαφάνους σωρεύσας, ὀρθὸς γρούσι. ζ. 999.

— Μαλάκως μὲν ἀνοχλεῖ, σαφηγορέων μὲν ἐὸν ἐπέων.

Ὀχλεῖ μάλιστα μὲν, πάρ' ὀλίγον, σαφηγορέων. ζ. 1000.

Μὲν φαλιοβῆς σόλα ὅλ' θέσσι ἐπὶ ἰοσίλα ἐπιβαλλόμενος, ἔσσι νὺ
σωφρονέων ἰὸν δία μὲν γυναικὸς ἀλοσύρας, ἔπι μὲν χάος πόδ' ἐπὶ
δαφρὺ λαῖλα

Γυναικοφόρους ἐσθλάπουσι χαρῶν
Χθονὶ μια δαφρὺν ἰὼν δε ..... ζ. 1005.

«Ὁ ἑρμῆς μελὶ ἐπὶ χάρμ' ἐλθὼν ἐπ' Προμηθέως, ἀναμενέων
ὡς ἐπ' ἴχθυος ἀναγκαίων καὶ ἔρεσσον χθόνα." Εἶπον, ζάλῃ κοσμοῖ,
καὶ φαίνεται ὅλ' ἐπ' ἐπ' ἄμων ἐς μέλισσ' ἐπ' ἐπιβάσων ἄμ' ἐμέ-
χοντος, δαίμων καὶ ἐπιφράσσων καλὶ ἐπ' χαμαὶ ὑπ' κακο-
ζωὴν κτῶσος.

Λέγων ἅπαν κοσμὶ καὶ μάλιστ' ἄρχω.
Ζάλῃ γὰρ ἐνδὺ, ἐνδὲ μαχθάσου κέαρ
Φίλως· δαίμων δὲ ζόφον ὑπ' κακοζωὴν
Πῶσος, βιάζῃ καὶ ὁρᾶ ἐπίκλης μακρῷ. ζ. 1009.

Ἐπιοχέσας καὶ δ' ἐπιθανὼν κορυφαίως, δόλῳ ἐ' ἐπιβαλλόμενος ἐς ἐπ'
ἀκτὰς γραπτὸν ἐμασῖς σκληρὰ ἐς ἐπ' ἐπὶ δέσμιον.

Ἀνάγκῃ σοφὸν ἐ' ἐπιθανὼν κορύσσετε.
Ἀνθαδὲ γὰρ ἐν γραπτὸν μὲν κακῶν
Ἀνάγκη κἀπὶ πάντ' ἐπ' ἐναίσιμ' ἐμὸν θέσιν. ζ. 1012.

Σμέρδα ἴρεσι, ἐπ' δὲ ἐφετῶν ἐπ' ἐν ἐπ' ζάλῃσιν, ἐπ' ἐπὶ χαμαὶ ἀμφι-
φορῶν ἐπ' ἐπορεύσας· Πρῶτον μὲν ἐ' ἀνάγκῃ ἐπ' ἐπὶ θάκον θέσσ' ἐπ'
ἀχάσ ἐπ' ἐπὶ ἐπόμενον ἐπ' ἐπὶ πρυτανεῖα μὲ Προμηθέα βροτὸν ἐπ' ἐπ' ἐρεμ-
νὸν ζόφον, ἐπ' ἐπ' ἐπὶ πάντ' θέσσ' ἐπαλαμνεύσῃ ἐπ' ἐπὶ ἐπ' ἐπ' ἐπ' ἐπ-
μέσον· μετὰ μὲν ἐπ' ἐπ' ἐπ' χρόνῳ ἐπόροσιν θέσσ' ἐπ' σάρκα ἀνάγκ-
ναχθὲν ἐς ἐπ' γῆν· ἀλαπαδνὸν ἐπ' ἐπ' ἐπὶ πάντα ἐπ' Διὸς ἐπορεύσ-
ἐλὸς, θέσσ' ἐπ' ἐπ' ἐπορεύσῃ ἐπ' μέγα ῥάκος ἐπ' ἐπ' ἐπορεύσ-
ον, ἐπ' θέσσ' ἐπ' ἐπ' ἐπ' ἐπορεύσας ἐπ' ἐπ' ἐπόδεσ ον.

Διὸ

. . . . . - Διὸς δ' ἅλοι
Πλανῶν κύων δολοφρονῶν ἀκλὸς γάμου
Διαπλαγεὶς πόρπακος μέγα ῥόπτρον,
Ἄκρητος ἄρουν δολαφὶν σκαπέρνας,
Ἰσχημονόβρωτον δ' ἴσχαρ ἐκβοσκόσεται. ζ. 1024.

Τὸν δολοπλόκον δὲ συμφορᾶς μὴ φαρμάκοις λάθρα, ἡνίκ' ἄλοχος γαμεῖ θεὸς δὲ διάδοχος ἐπὶ κόσμιον, καὶ θεμένη νὰ κακὸν ἐξ ἰοῦ ἀπάτορον ἄδυ, καὶ ἐς τὸ σκολιὸν βάθος τὸ Τάρταρον. Σκέψαι δὲ καιρὸς σάκελα ἐκτόλα, δόλε δὲ ἔμοιγε σφαγαὶ χόρον, ἔμοιγε γάμου ἐκβοᾶς· τὸ' θέσι χόρευα δὲ μυκρίζῃ νὰ κράζῃσθαι, ἀλλ' ἐκλαγῇ ἀπὸ χόγγυλα, καὶ μὲ' ἀρόσεξα καὶ γρόνθοι μὲ ἀρολυμένους ἔλεν θρασυτόρευσα ἀπὸ ἐκ καὶ κόβαγέν.

Ψευδωγορᾷ γὰρ ἐκ ἐκτόλαι χόρα
Τὸ δῖον, ἀλλὰ σᾶς ἄκος λαγᾷ· οὐ δὲ'
Πάσλαινα καὶ γρόνθοι, μιᾶ' κόβαγέν
Εὐθαγέως ἀφεγέσι ἐγκάμψαι σολέ· ζ. 1034.

Εἰς ἀρὲ φαίνεται, χάψῃ ὁ'χορὸς, ὅλι ὁ ἔρμις ὄρυγᾷ ἀρθῶν, δολᾷ δὲ σκρυφαῖς ἀ'ἀρέσαι ἐκ βραδόλεται, καὶ κἀπαρόσχεθαι ἐκ κοῦκ κόβαγέν· σᾷ βα, δολᾷ ἔμοι κἀσχρὰ ἀρᾶψαι νὰ κράζῃ ὁ κοφός.

Πᾷθα· κοφῶ γὰρ κἀσχρὸν ἐξαγκαρλάζαι· ζ. 1038.

Τὰς ἀγγελίας ἐκφρας, ἀρονβάλ ὁ Προμηθεύς, ἐκδι ἐκ' ἀγκάρῃσαι. ἀγὼν τὸ νὰ σκόσχῃ ἐχθρὸς ἐκ καιῶν, ἐκὸ ἐχθρῶν δεῦρ ἔμοιγε κεφά= λαιον.

. . . . . σκόσχῃ δὲ καιῶν,

Ἐχθρὸς ὸ' ἐχθρῶν, ἐκδι ἀρωγός· ζ. 1041.

Ἂς ῥίψῃ καὶ' ἀρὲ ἀμφίτομον κυρὸς πρόβλημα, ἂς ἐκφαχθῇ ὁ κἀθὴρ ἐκὸ ἐκ τὰς βροντὰς καὶ ἐκὸ ἐκ τὰς κυκλωγόδοι ἀγρίαι ἀνέμοι, ἂς δικαιοθῇ ἐ γᾶ ἐκ ἐκ ἐκ βαρυσγίαν κἀκῆ, καὶ ἐκ κυκλωγόψῃ ἐκ κομποβόρου κύρια ἐκ ἐκ θαγάτους, ἐκ βοθιοθῆ μελὶ ἐκ κόμαι ἐκ ἐκ ἐκδι ἐκ ἐκ ἐκ

Ἄχρυ δεδόσθω ἐς τὸ σκαμνὸν
Τάρταρον ὄρθιον ῥίψαντε δόμου
Πτῆμα, ἀνάγκαις ταρβοῦσα δύνας
Πάντως, ἐρεύγουσ' ἀπὸ βουλάων. τ. 1052.

Τοιάδε δόξαι, ἐσαναχαρύβας ὁ Ἑρμῆς, ἀκούσας ἐκ τοῦ φρενο-
πλάστου. Εἶδε ὄρνιν, ἐπλεχτὰς δικλὶς δεῖ σοφίας μαιήσασαν, ἀπτῆνι μὲν,
πλεγόμενος πρὸς τοῦ χαρίεν, ὅτοις συμπαθοῦσι ἐς τὸ ἰδεάλη, ἄσαγ-
θα τεχνάσας ἐκεῖ πάλαι τοῦ τόσου, μείναντι κἀπαγθόντος ὁ ἀπρό-
σοπος κρόκος τῶν φρενῶν.

Μὴ γρένας ὄρνιν ἐμβιβάσαν
Βροτὸν μέσσαρ' ἐλαφρίσαν. ξ. 1061.

Τὸν ἀσφαλεστάτην μὲν, ἀλλὰ ἀπορεσαίνοντι πάλαι δόξαν τοῦ Ἑρμῆ,
ἐκπεμφθὸν ὀχυρὸς μετὰ πνεύματος κἀδαμάντου κἀκκαλύπτου
λέξιν πρὸς πάλαι· ἐλέγει γὰρ δόξαν, ἂν ἔχῃς, ἴσα μὲν ἀφορμῆς,
καὶ μὴ μὲν ἀπεβαίνειν καὶ στράτῳ ἀπεπράσαι· φρονεῖτο
νὲ ἀπερεισθὸν τὸν τόκον πάλαι, διότι ἔρεσθαι καὶ μισθοῦν
φρονόντας, καὶ τὸν ἐκπλεύσαντος ἐκ ἐκπεμπόντος φρὸς ἀφῖξιν,
ἐρρόβιζον δὲ ἀφορμὴν ἀναγκαστόν, καὶ ὁ δίβιος μετὰ τῶν θαλάσσων συνεπαράσσοντο.

Τὰ δὲ φρονοῦντα γὰρ μισθὸν ἔρεσθαι·
Κἀκ τῶν ἀφῖ πάσης
Τὰς δ' ἀπὸ τοῦ δοκοῦσιν μεῖζον. ξ. 1069.

Εὐθυμεῖσθ' ἔρως, ἐσανέχαιρε ὁ Ἑρμῆς, ὅτι τοῦ προσέχοντα,
καὶ παραπεπεισθῆς μετὰ τοῦτο ὅτι ὁ Ζεὺς ἐς ἀπροόπτου τὸ φρος-
έβαζεν.

Ὡς Ζεὺς ὑμᾶς ἐς ἀπρόοπτον
Πῦρ' ἐμέβαζεν ..... ξ. 1074.

Ὁ Προμηθεὺς ὀρνίξ ἐμπεπλεγὼς, καὶ διὰ τοῦ τόπου πάλαι τοῦ
τοῦ λεγόμενος καὶ τὸ δρᾶμα· Ἑρμῆς γοῦν καὶ ἀχὶ δόξαν, ἴδιον, ὅτι-
μένοντι τὸ ὕδωρ, ἐπιβροχὰ δὲ ἐμοὶ βροτὸν μισεῖσθαι, συριγγὶ-
νῆς ἔρεως ἀτρεκοῦς, διαμέρισταν, καὶ νεοὶ ὄρνιν τῶν ἀπάρχων ὀρ-
νέοντας, καὶ διὰ τῶν ἀπλεκτάνων τῶν ἀπερεύχαλον κρὸς ἀφῖξιν,
ἐρρόβιζον δὲ ἀφορμὴν ἀναγκαστόν, καὶ ὁ δίβιος μετὰ τῶν θαλάσσων συνεπαράσσοντο.

Καὶ μὴν ἔρρω κἀκ τοῦ ἀλ μένθω
Χθὼν σκόπελον·
Βραχέα δ' ἐμοὶ παραμενεῖτε
Βροτὸν, ἔρεως δ' ἀφῖξιν
Ἐλαφρὰν ἀπὸ ἀκμῆς, ὀλρόμβοι δαιμόνι
Εἰδέναι· σωρὸν δ' ἀπάρχειν
Πλαίσιον πάλαι, ἐς ἄζυγα
Ἐλάσαι ἀπλόκαμον ἀποδημέρεια.

Ζεὺς

Συνεμάσαμε δ' αὐθὶς σὺν ἔ. 1087.

Τοιαῦτα δὲ σάλος ἦν Διὸς καλαμαύλης καὶ σάρις καὶ ἄμπυξ ἅπα καὶ μαλαχρούξ. Τὼ δεκαέπρωρω μῦδλω ἦ δ' αὐθὶς, ὅλως ἀπαρίθμησας ἐς ὄγκος καὶ ἐπὶ γῆν, ἵνα ἐπὶ ἀπόπαυσα ἔνια ἐκ τοῦ ἀπόπαυσα ἔνια ἐκ τοῦ

Τὼ μυλρὸν ἑρᾶς σάβας ἐ σάκλων
Αὐθὶς καὶ φάος ἐλίσσω,
Ἑορᾷς μ' ὠὶ ἄκλινα σάρκα.

Τοῦτοὶ ἐκ μελαμλεύκης λάλας ἔνια ἐκ ἐμέρᾳ καλεοβοῆσόμενος καὶ γυ-
νάρμενος ἄκμηλος."

—

Τὸ δρᾶμα τὸ Προμηθέως ἔνια τὸ ἀοιδήσαμι ἐκ τῶν ἀναγορευόμενον τὸ Αἰ-
σχύλ δραμεῖν· ὁ μῦθος αὐτὸ ἔνια διαφωτόμενος καὶ ἀμφορικῶς, μόνα τὸ
πρόσωπα ἔνια ἰσάριθμα. Αἱ ἐνόλυλαι τῆς σράξως καὶ τὸ ἴδιον ἐκ τρίτου
ἐκπρίβεται· ἀλλ' ἡ ἐνόλυς τὸ χρόνου ἐκλείπλαι τὸ καιόνος, διὸ καὶ ἐκ-
θέζεται ἀοίδιμος ἡ διδασκαλία τὸ μύθου ἐκεῖ τὸ ἀοιδὸ ἐκπλαγῆναι τὸ-
ρῶν. Ἔλεγον σκηνοθέτημα τὸ δράματος λάλ ἔνια, ὃ διαβόρμι καὶ
ἡ διεξοδικὸν τὸ ἐκκοπὸν τῆς Ἰαώς. Ἀρχόλαμ ἴσως ἐκεῖνα ἔδοκα
ἀφορμὴν ἐκ λυκ καὶ σκηνικῶν ὅλ καὶ ἡ δόκ δὲ ἀκόνο-
μύζω καὶ ὑγρᾶν δάκλως.

Πρὸν ἡ διεκλαῖα κἄλλ σαραλόγως, ἐν καὶ ἔχ ἐκὰ ἐδόξαν, ἐδιε-
ρόκλαι ὅρκ ἐκ τῶν καλαμῆρα ἐκαπλήξως τῶ χαρακλέρκ, ἐκ ἐκ ἐγκ-
λῶν διακοκρέλαι, καὶ τῶν φόνων τὸ δράκλος, τὸ ἀδῶν καλ' ἐὸν Α-
ρεόλαν, κἄκκ ἐς τὸ ἔρος τῶν Βακχιαδῶν.

Εἶκα μὲν ἐμεθὲς ὅλ καὶ τὸ δράκλ καὶ τὸ σάσχολα σρόκ-
σαι τὸ Προμηθέως, δεῖ δόκλαι αἰ βαὶ καὶ διαγράφαι ἐκόν ἐκδα-
φῶν ἐς ἐκ βακλὸς, ὅσον ἴθλζον διαγρᾷ ἐὸν ἴσκκ ἀκβρώσαι, διὸ
ἐμὲ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

θάλασσα λίαν εὐπόρους ἔδει ἐνοῦσθαι, ὅλη ἡ καὶ τὸ θέατρον ἀμφότερας ὅλας, δεῖ
ἥλιον ἐᾷς μεγέθει ἀοίδιμον ἀσὶ καὶ ἐσπαλτῶν ἐν γένει φροντίσαι τῶν σω-
τήρων, διὰ παρελθόντος ἔτους παρισταμένους ἐν τῇ σπουδῇ καὶ αὐλὰς ἀρέτης
καὶ ἐκ αὐλὰς θήλεων συναγωγῆς, εἰς ἃς καὶ ἑκάστοι συνέβησαν ἀοίκητοι.

Ἀρεταὶ καὶ παῖδα, παρεγορεῖ καὶ δοθέντα, ἀμαρτύρητα καὶ δυ-
ἰσχύματα, ἐκδικίας καὶ ἀκλησιάστους, ἐπιμέλειαν καὶ ἀγνευρισθέναι,
ἦσαν πανοῦ καὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἐκδίκῃ. Ἐσορᾶσθαι σιωπόδικοι φί-
σεως ἦσαν ἐκ ὁρόσωσα, ἐν ἐκ διαφόρου διεγράφῃ σώματα, ὅτιμος ὁ σω-
τῆρες δεῖ ἀσυχρισμένῃ ἀπὸ ἐκ ἐσπαρτῶν ἐδέᾳ καὶ ἐν πανοῦ ἀ-
σθένα, ἐν ἑκάστοι ἦσαν οἱ μυρίαι βίου σάσις δραματικῆς σωμάτων,
καὶ ἐμφάρῃ καὶ ἐκκλησιαζῇ ἐσπαρτῶν ἐν δοκίμα ἐκ ἐν ἀνθρώπων κατ-
δίας ἐμαθέρια, διὰ ἔθα ἐδόκει. βαθεῖαι, καὶ ἀκκαθέξῃ ἐν ὁμοῦσαι
σάθος, καὶ καὶ καλκιάξῃ μέχρι διαρέων ἐκ περάθα ἐκ βαλεῖν, ἢ κα-
μένων ἐκ ἐμφανέκλειόν ἐκ καὶ ἐκ ἐκδικίας, καὶ ἔρως κάμ ἐκ σκεδά-
βων καὶ ἐκ ἀκκαθέκειαι ἐσόμ ἐκ γυναικόθεν, καὶ ἐκ ἐμέρᾳ, ἐν ἐλλοσο-
βάσῃ καὶ ἐκ ἐκ ἐκ

Σημειώσεις

εἰς τῶν Εὐαγγελῶν τοῦ Προμπόνα.

Σλιχ. 6. Λειψάνου· λοιμικῆς, αἰτιάσεως. — Ὀχρόσωμα· ἀόρ. α' τοῦ ὀχρόω: ὠχρός, ἀνορθῶ, πρασῶ, δειλιάω. — Ἀδρανεῖόνων δειλιῶν· καὶ μελαγχολῶν σκληρῶν, ἐσχνῶν, ἀχθόλων δειλιῶν.

Σλ. 39. Ὀμιλία· συνανατροφή, συνδιάγειν.

Σλ. 44. Ἄπιος· ἵππος, βερμέρι.

Σλ. 50. Ἐσπέχθη· παρεχωρήθη, ἐπετράπη.

Σλ. 86. Προμνᾶται· συμβολικῶς καὶ δεικτικῶς ἐπλάτυνε ὁ λόγος τὴν ἱερότητα, σαφῆ μὲν τὴν ὀνομασίαν τοῦ δαιμόνου, ὡς νὰ ἔλεγεν ὅτι οἱ θεοὶ εἶναι δαίμονες· μαντικὴν δὲ λέγει προμνᾶσθαι καὶ μαγείαν, ἐνῷ δὲν ἔχει ἐκεῖνο νὰ μαντεύσῃ σαφῶς ἑαυτόν, ὅσον, μοιάζει ἀπὸ τοὺς δαιμονιστάς.

Σλ. 92. Ὦ δεῖος ἀνήρ .... Οἱ ἑλληνικοὶ αἰῶνες, οἱ ὁποῖοι ὠνομάζοντο ἀποστροφικῶς, εἶχον προπαροξυτόνους τὴν ἐκφώνησιν ὅπως καὶ σήμερον τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, καὶ ἐνίοτε καὶ οἱ αἰῶνες τοῦ ῥήτορος. Ὁ Αἰὼν τῶν Σοφοκλέους προσαγορεύει ἀπλῶς τὸν ἄνδρα τὸν ἐκφώνησε,

Κρεῖσσόν γε, σοφοὶ θ' οἱ δὲ καὶ τὸν ἱππικὸν
πεδίον προσοικεῖν. ....

Τέλαμαν· μεταφ. γενικῶς, ἀμφιβόλως· ὡς ἂν τὸν γενικὸν ὁρισμὸν ἔλεγεν ὅτι ἡ ἀνάγκη διὰ τὸ μέγεθος, μεταφέρομεν καὶ ὁ γενικὸς μέγας τὸ ἀγκάθιον τοῦ κεφαλιοῦ. — Παιδοκομεῖον· καὶ παιδοκόμειον, ὁ τὰ παιδία ἐκτρέφων καὶ βλέπων ὅπως τὰ μεγάλα.

Σλ. 100. Πεῖρα· ἐν τῷ ἀρχαίῳ πάθει, ὅταν πάθημα, δυστύχημα, πάθος. — Σλευάχω· καὶ ζέω, ζαναχίζω, καὶ καπόλεγον ζανίζω. — Ἐσπάραγμα· ἀόρ. α'. τοῦ ἐσπάσσω, σπαράττω, ἐσπαράκαμα, γίνομαι, ἐσχόμην.

Σλ. 103. Ἀδείριτον· ἐκ τοῦ δεῖρις, δέρω, ἄρις μάχη καὶ τὸ στερ. α, ἢ ἐκ τοῦ δειρίω, ἐξ οὗ τὸ μεταλλικὸν ἐπίθετον δειρίτης, ὅπλα δεινὰ καὶ καταλαβεῖν καὶ μετὰ τὸ στερ. α, ἀκαταλάβεκτος, ἀκαταμάχητος.

Σλ. 122. Ἰκνούμενα ἀκοῦσαι· εἰδέναι ἢ ἀκροᾶσθαι ἀρκέθειν. — Τὸ ἀρασόμενον· μελ. τοῦ ἴρασθαι, ὁρᾶν, σκοπεῖν, ἔρχεσθαι.

Σλ. 135. Φιλέω γὰρ ... φιλεῖν, συμβουλεύειν ἢ ἐπιτάσσειν. — Κρατοῦσι ἐμοῦ· ἐμοῦ κρατοῦσι. — Διώξειν ἢ διώξειν· ἀόρ. α' τοῦ δίωκω, ὁρμῶ, σπεύδω, ἐπέρχομαι μὲ βίαν. — Σύθεν· ἀόρ. συνθ. τοῦ σεύω ἢ σεύω, ῥέπω μὲ βίαν. — Ὄχος· ῥέζεσθαι, βῆμα.

Σλ. 158. Κινυρῶ· ἀπὸ τὸ κινύρομαι, θρηνῶ, ὀδύρομαι, ᾄδω ὅθεν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

"ὄπου μιὰ τὰ κοινὰ γλωσσικὰ μεθύρια. – Σοῦχαρλα· ἀμέρ. ἀπ' τοῦ ἐσυχτέρα, ἀπ' τὴ σκοτεινιὰ τὸ σαρίγγετο ἢ σκοτεινάζω.

Σλ. 166. Κλάρ καὶ κοιν. κῦρ, κυρία, ψυχή. – Παλάρα κάτσαμε, λάρεμε, τὸ κοῖτον μέρος τῆς χερᾶς· σαμετὰ δὰ τὸ μάλαρο τῶν λεκτάρων ξυπνιέται ξαπλώνω· ὅταν σαλάρεμε γέγαλες μεγάλες καὶ ὁ δόκαρος, ἔτσας ἀπ' τὸ σάγγο, μέσκαρος, βρακάκι, παγάκι.

Σλ. 185. Ἀπίχαλα· ἀπ' τὸ ξεφ. ἀ καὶ τὸ ρῆμα ἀπ' Β. πιχαλός, σαρὰ τὸ πιχάω, πιχάνω ἢ πίχαρα, κύριαμο, ἀπιχαλάω, πιχαλάω, σαρεβάνω· ὅταν ἀπίχαλα, ὅτας δὰ σαρίγγαρεβάνουλες ἢ δὰ πα-λάχουλες, ξένας ἀπιχαλάχαλα.

Σλ. 198. Δόσολρα· ἀπ' τὸ δος καὶ σόλρος, βάκαλος, ξεμαρέ-να, ἰάχα· ὅταν σαλαχτὸ δόσολρα, σαλαχτὸ κακόλιχα, δοχτό, βλα-βερὰ, ἢ καλὰ λὲν κανένε χρέσαν γενὰ σαλαχόβαι.

Σλ. 221. Κακτρᾶν· λόδος βαβὺς, ἀδόκιμος, κολγιὰς, κρικορί-γελον· ἀπ' τὸ κακόβαι, κακόλιχο, κρόσλο. – Παλαγκακὸ· ὁρὸ σαμὲ γενικρέκαν, σαγκαλᾶ, γάρουλα.

Σλ. 225. Δαλαμὸς ὁ χόγος καὶ ὁκό τὸ σχέρας λαβαβικρέ-νος· ὅτ' Ἡμαρόνες λόδαν δυχτὸς ἀκρόασαν μᾶλλον χὶ λὲν κόχανες καὶ λὲν χαλκέρρες, σαρὰ ἐς λὲν ἐχικρεχὶ χέρας καὶ λὲν ἀμπαβὸς κρεβόχας· ἴβαι κακόβαι καὶ λένε ἀκακρόκαν καὶ λὸν ἀκολόκαν θκικάβαν, καὶ δὲ βέρα κὰ ἐκακόκαν ὅλ ὁ κακοκρόλερος χὶ κὰ λὲν θκικαρὸς, ξένας ἢ ἀέρκας καὶ ἀκακόκαλες, κατὲ καὶ ἀβαδὸς χέρ.

κακα καὶ ἀ δοξένα.

Σλ. 236. Ἐξερνοβάρκα· μαν. ἀόρ. ἀ τὸ ρῆμ, ἐξερνοβαρόκω. – διάρ-κακες· μαλ. σαβ. ἀορ. τὸ ρῆμ, χβάρκω, κακαχράφω.

Σλ. 241. Ἐρρὲβρικαρκα· σαρ. σαβ. τὸ ρεβρίχω, ἐμαρρόχω, καὶ με-λαγορικὸς, σασσαγκόκω, κακρόκω. Ὁ Προμεβρὲς, ἐσάσχα κάκβα-κα μᾶλλον ἀβαλὲς, καρὰ γαμικὲς. Ἔτσας ἔβαι λὸν γενικόκον καὶ μαγκαγορόκαν ψυχὲς καὶ ἀκακομέρκαν ἀκακρόχας, κατὲ χβάς μα-κὲς ἐχχαβάλοι, καὶ ἀὲ μὲς ἀκάχκαλες λὲν ἐμαχίτον κεκρικρό-κακα καὶ ἀ δοξένα.

Σλ. 254. Προσδέρκαβεν· δέρκα καὶ δάρκορκα, βχέκω. – Μόρ. βάκαλος. – Σφι. ἀκλακορ. βλόορ. καλὰ κυχκοσ. ἀκλὶ ὀφίον. – Κα-σκα· ἀκάχω, χορκχὲ, κακρέχκ, κακκαλίδκα.

Σλ. 262. Μακάρκαν· ἀόρ ἀ. σαβ. τὸ ρεκβάκρα, ἀφίνω, σακρα-λὲ, ἐχκαλαχχάκω

Σλ. 263. Παροιμιάδες ἢ ἀκάλκαις τὸ Προμεβάκι· καθχὶ ἐκλὸ λὲν κακέκκα καὶ λὲν βαλάκκα εὐρκακέρκαν δκάκαι κάχω, καὶ ἐκοχχέλλχ ἢ κὰ κκβάλχ.

Σλ. 267. Ἀρέχκαν· βοκβὲς, σακρέχκοκ ἀχχέχκαν.

Σλ.

Σλ. 276. Πυρούσι· βλάβει, δυσχέαι. — Προσβλής· ὄψι καὶ ἴμακι, παρ-
βάλλω· ἐντὸς ἴσαι γραμμαί, εἰ δυσχέαι, καὶ παλαὶ τὸ λέχος, σφίγγο-
μαι σαρκάζοντας καὶ ἐρασμιωτέρας ἢ πρὸ ὀλίγου ἦσαν.

Σλ. 329. Δι' ἔχθος ἦλθε καὶ καὶ οἱ προαγόρευσαν 319. ἔτιμα σφοι-
βάδης καὶ ἱερωσύνῃ ἐξαρχόμενον ἀπὸ τοῦ ζόφου τοῦ γάμου ἐλ-
λαπτοῦ, ὅτε καὶ τὰ ζεύγη καὶ τὰ σωφρονικὰ σφάλλει λαὶ μετ-
βουλεύεται καὶ συνάπτει γάμους, καὶ σφίσιν ἐκ ἀγαθοῦ τοῦ
Προμηθέως, καὶ καὶ ὀφίσι κάτοι καὶ ἔσχατα λαὶ μεταβάλλει. —
Ἀβροτόμῃ· ἀνδροτομίᾳ, σπαραγμῷ, ἐνδρίψω αἰόλῳ.

Σλ. 334. Πάσλαι· σασλάνω, σφίγγω σαλὸ λαὶ βλάπτω· ἐπ-
ἐω, προσέχω. — Πυρκαϊᾷς· μετ. ἀορ. α' ἀσθ. τοῦ πυρκαΐω, βλά-
πτω, ἐμπρήθω

Σλ. 336. Φρενῶν· φρενόω, ἐκ τοῦ φρὴν φρενὸς, σωφρονίζω, δι-
ορθόω.

Σλ. 346. Εὐ σοδῶν ἔχαν· ὁ κυβερνήτης ἐκλὸς κυβέρνα.

Σλ. 364. Ὁ ἐκλογισμάρχης Τεύκρος υἱὸς τῆς γῆς, ἦλθε ὁ ἐπ-
γενέστερος καὶ ἡγεμονικώτερος ἐκ τῶν γυμνάτων. Θέλει μὲν καλέ-
σ᾽ σφίσιν ὀλκάδων, τὸ ἐκπαλαιὸν λοφοῦσι, ἵνθα καὶ κέρκος, ὀπίσω καὶ, ἐγκέρκης, ἀραλὲς
ας ἐκ τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς, ἐκεῖ δὲ ἐσέρχεται τὰ πέρατα εἰς
τὰ χαρακώματα τῆς Θρᾴκης, ἔνθα ἀσπαλεῖς ἐμπεπόθασι καὶ
πολέμιαι εἰς τὰ σῶμα ξιφέρας, ἐκεῖ μεταὶ ἐκεῖνα ἐμπεπόθασι
Πολίτιναι. Εἰς ἦλθε καὶ τὸ ξιφέρες σκῆπτρον, ὅθεν σκε-
πτέον ἐκεῖθεν ἐκεῖ τὰ γυμνάσια τὰ πολὺ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκεῖνα
καλὰ τὸ Διὸς μέγα, ἔνθα ἐλλοβόλες οἱ γίγαντες διὰ τῆς
βουθόμες τοῦ Ἡρακλέους, ἐκεῖθεν ἐκεῖνα ἐκεῖνες ἐκ τοῦ Πυρ-
ρου, ἐκεῖνα τοῦ Τευτῶνος, ὅτις διωκόμενος ἐλέγετο ἐν τῇ νύκτῳ
ξυμμάχῳ ἐκεῖ τὸ ὄρος τῆς Ἀθήνης.

Βάϊον λέγει· ἐχθρικὸν, μάχιμον λέγει. — Ἐκλογισμάρχης·
ἐκλογὰς μαχιμὰς ἔχει." σκοπεῖν δ' ἐκ μαχιμάτων σὺν πολλῷ δρ-
μαίου!" — Χαμάρμενον· ἐκ τοῦ χαμόω, κατολίσθου καὶ διὰ τῆς
βλάβης. — Θῦρον· ἀρμαλιάν, ἐφόδιον. — Ἐμπεδόπτου γυμνητικοὶ
ἱππεῖς πεζοί. — Τοξεύματα· βαλεῖν, βραχεῖν, ἐκεῖ. — Ἐκόν-
σαν· μετ. μαχ. τοῦ σείω· πολεμῶ, ἐπιστρέφω. — Ἄγρω-
στον βέλος· ψιλὸν βέλος, ψιλὸν βέλος. — Ἐξέσπασεν· ἀόρ. α'.
ἐκ. καὶ Δωρ. τὸ σπάω, κατὰ ἐξέσπασεν, ἐπόησεν, πολέμησεν.
— Ὑπηγόρευσε παρασκευάζει· μαγαγοποιεῖν, κατεσκεύασεν γά-
μον. — Ἐγκεκράγθη· ἔρρω καὶ ἐκράγω, συναυξῶ, ἐπιτείνω.

— Κα-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

— κὰξεβρουλύθη· ἰοβάρθη, ἀπαγάρθη. — Παρήορος δέρμις· ἀκλιδωμένον, ἐξαμαυρέσαν δέρμα. — Ἰσότρανος· ἐκ τοῦ ἰσόω, σπέρω, σφῦρα, ὁμοιόω· ὅθεν ὁμοπάτριος ἢ ὁμοπάτωρ ὁ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφός. — Δύστολος· ἐκ τοῦ δυσ- καὶ στολή, κακοσχήμων, ἀπρεπής.

Σελ. 378. Παιδαγωγὸς καὶ σοφὸς ὁ λόγος· ὀρθῶς· ἀντὶ ἐγκρατοῦς.

Σελ. 392. Τοῦ σαρώσαντος· λεῖον σοφιάσαντος, ἢ διὰ ὑπαρξίσαντος.

Σελ. 401. Ὑδροφόνας· ἀντὶ ὑδροφόνους, μελ. μακ. ἀορ. β. τοῦ ὄλλυμι, ἀφθέγκτως, κακοτρόπως, ἐμέθυε. — Διαμυσάμενον· ἰσοθεὲ· ἐκ τοῦ διαμύω καὶ μύω. — Θόωκα· ὁ ὄθος ἢ ὁ θόος, σύνθρονος, ἐκ τοῦ θόομαι ἢ θοάομαι. — Ῥαδινῶν· ἰσχνῶν, μικρῶν, ὑγρῶν. — Ἔλυσεν· ἀόρ. ἀ ἐκ τοῦ λύω, βάψω, ὑγραίνω, βρέχω. — Παγυῶς, ἀορ. ἀντὶ συχνῶς. Δι' ἡμέρας ἤλθε ἑκατοντάετος ἐς τὴν τετάρτην, καὶ τὴν ἐνδεκάτην καὶ τὴν εἰκοστὴν πρώτην, ἐν αἷς ἅπασαι ὁδοὶ εἰσὶ τῶν ἀνέμων, κοιμᾶται τὰ ὄρη μετεωρότατα τῶν ἀνέμων.

Σελ. 416. Ἄλρητοι· ἐκ τοῦ ἀρέσκω, ἀρῶ, ἄλαστος καὶ τὸ συμπ. ἀ· ὅθεν ἄλρατος, ἄγνωτος, ἀλρόμενος, ἀνάρρητος· ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρέσκω ἀρέω, γνώτερος, ἀρέσω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀείρρ. ἀλρέσας, ἀγνώσας. Παρθένοι, διὰ τῆς πλαγχθούσης ἐνταῦθα ἀναλυθὲν ἀποκλίσεως τοῦ Ἀρκαδίας, ἄλσεα, ὡς καὶ ἀγκῶν ἀναγέρσ, καλοῦσιν ἡμᾶς οἱ ἀρχαῖοι Θερμοπύλαι. Ἄνθος δὲ Ἀρκαδίας ἐνταῦθα φησὶν ἐκεῖνος ἐκλεκτὸν ἐν τῇ πλαγκτῇ, διὰ μαχιμωτάτης καὶ μεγίστου ὀρεσκίου, ὡς ὀνομάσαι δόξαι διὰ τοῦ τῆς πορφυρίωνος "ὑπερμεγέθεα σώματα κέκτηνται."

Σελ. 430. Αἰὲν ὑδρόχοον· ἰών. καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀεὶ ὑδροχοοῦν. Ὁ Ἄλιος τὸ πολὺ τοῦ Ἡσιόδου υἱὸς τῆς Εὐρυνόμης, ὅθεν δυσμικὸς ἐστὶ τοῦ Διὸς, πολεμιώτατος τῷ φαεσιμβρότῃ τοῦ βόρου τὸ πρῶτον.

Ἄλιος δ' ὑπὲρ αὐτῶν εἶχε πρηστῆρας ὑπὸ κυκλώσας,

. . . . . .

Τοὺς γὰρ ἐπὶ πρῶτον ἐπόρουσε μιαιφόνα μητίετα Ζεύς.

Ὁ μῦθος ἦλθε κατὰ τὸν ὕστερον Ἄλιον, τὸν Ἀφροδίτης, τὸν ὁμώνυμον τῷ πατρὶ τῷ ἐκ τοῦ Ἥρας γενομένῳ, φαίνοντας ὅτι θέρμη ἐστὶ θεῖον τὸ πῦρ.

Σελ. 435. Κηρύδων· σύριγξ, σφηκερίδα, μυρμηκιὰς· ὅθεν καὶ σκήπτρου σύριγξ, σκαλπόμενον ἢ μυρμηκιῶντα κέντρα. — Ξυμοιλιῶν· ὀλίγα καὶ ἀλλ. οἰκέω, οἶδα, πέρνημι, ἐλευθῶ, φράσσω.

Σελ. 438. Χαλκῇ· ἀδαμαντίνῃ, θρυερᾷ, ἀκριβίστατον. — Αἰθαλίδι

ἐν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸ τὸν αὐθάδης, παραγωγικὸν ἀπὸ τὸ αὐτός καὶ ἄδω (ἀρέσκω). ἐθε-
λόντως αὐτάρκειος, καὶ αὐθαδία αὐταρκεσία, αὐχαρίστως. Ἐοι-
κὲ δὲ ὁ αὐθάδης ἢ αὐτάρκειος, ἐδικεῖτο καὶ ὅμοιος ὢν ἑαυτῷ τὸ
μεγάλου ἀνδρὸς εἶναι, καὶ ἥλιο ἐποίει τρόπου καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐποίησε γράφειν ἢ μέλι ἔχειν δίκαιον
εἶναι, καὶ αὐθάδης ἐκαλεῖτο, ὡς καὶ ἐνθάδε, ὁ ἰσχυρὸς, ὁ ὀρθοδίκης, ὁ ἀπό-
ρρητος. — Προσχήματα· ἀκλὲ ὀρθοστάτημα ἀπὸ τὸ ὀρθοστατῶ, συμ-
βάλλω, διορθώω.

Ξλ. 444. Ἐπίκουροι ἄρχειν· ὁ Πρόμιβος καὶ ἀρίθμει, ὅσα ἐπόδα-
ξεται ἐπαγγέλματα· ἡ δὲ ἀνθρώπους, ἵλεως ὢν ἐγχρίσει τὸ
σῶμα ἔμπλεον, ἐδιδάσκετο διὰ τῶν δάκρυα καὶ τῶν φροντίδων ἐξ οὗ
κακοπαθῶν βίου καὶ δὲ ἀφιλοκερδῶς. Οἱ ἀρχαῖοι γοῦν ἐποίησε-
χόρευον γυμνοὶ ἐπὶ πρόβατα ἐγχρίσει καὶ πλεκτὸν πλεκόμενοι
τὸ ἀνθρώπου, ἐπίτηδες σκέπειν· ὅθι μόνη βόμ παρὰ καὶ ἀρμοῖ
ἡδονὴ καὶ δὲ ἐξαγωγὴν ἐξ αὐτῆς· καὶ παλαιὸ τόδε κορίζοντες
ὅθι ἦσαν καὶ ἐνεκάθεζον, καὶ γιγαντομάχους ἀπὸ τοῦ κανόν-
ρας, ὅλως σκιαδηχόρευον ἐπὶ τοῦ διὰ αὐτοῦ καλέσαντες, χόνι τὸ
βάθρον, ἀπολίθωσεν ἐν μέσῃ διὰ ἀξίαν τὸ ἀνθρώπου διὰ ἀρ-
διὰ καὶ καλλιπλόκου· καὶ δὲ κορυφὴν ἐποίησε ἀνθ' ἕνα ἐκ θάμνου
συνδρομῆς, καὶ διὰ ἡμέρας. — Ἐδουβόγι· σκιαὶ ἀπὸ ἀσιδοῦς,
ἐγκρυβῆ· ὅθεν ἐκπυβῶν γραπτῶν, ἐγκρυβῆ, φροντίνων, σκιαχῆ,
σκιαλοῦ (compos mentis).

Ξλ. 453. Καλύκωκες· ἐν τῷ ὄρνυσι ἢ ὄρθιο, ἀναπαύλα διὰ γῆς· ὅθεν
ὑπόγεια. — Ἀπόκροι· ἐρασταί, ὀπαδοί. — Ἀνηβῶσι· ἄνδρα ἡβῶν, συνηβῶν.

Ξλ. 461. Μαίρεται μανορμένοι· ὁ Παυσανίας ἀναφέρει ὅτι ἡ ἐν
Βοιωτίᾳ ἐμαντεύετο θεῷ μᾶναι, ἐξ ὧν ἡ μία ἐκαλεῖτο Μαίρα. Εὐ-
ριπίδου ὕστερον ὁ Διόνυσος ἐπορεύθη διὰ μεταξὺ διὰ τῶν μανιῶν Μαίρας,
ἵν' ἐκείνης ἐκεῖθεν Μυκηναίους, θυγατέρα τοῦ Δηοῦς καὶ τοῦ Τιτᾶ,
μετὰ τῶν ἀδελφῶν ὁ Ζεὺς ἐγέννησε διὰ ἐνέκα Μάνους.

Ξλ. 477. Ἐρεμνάρμενι· μετ. ἀόρ. α'. τοῦ μέλω καὶ μέλομαι,
διαφορίζομαι, μεριμνῶ, μελετῶ, πάρειμι τὰ μετὰ Τειρεσίου.

Ξλ. 514. Ὀρθοβόλοι ἵδρυ, ἐνίοτε τοῦ ἀνάγκης ἢ τὸ λέχους,
ὅθι κοίτη ἐχέγγυ· ἀλλὰ πρᾶξις καὶ ἐναύρχη σημαντικὸν καὶ ἐχὶ
ἐπιπλὴ ἀνάγκης, καὶ νῦ μὴ ἀπόβλητος μετὰ τοῦ χαμαιτύ-
πης ἐμπεπρημένος ἢ ἀπεπεφυκότες, ἀλ ἐκπεφυκότος ἀπαλοῦ·
ἐπ' αὐτῷ οἱ ἀρχαῖοι. Ἀκόμπτη δὲ ἀκοπελίης τοῦ ἔρχ. Μοί-
ρας Πρ. ἐμένησε, ἀλ ἐκ τοῦ ἐξαπλάσιον αὐτοῦ ἐπιπρῶτος, ὅθεν

ἐ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐ μὲν λέγωδὲ, ἔκγονα δὲ τὰ πάρια δὲν ζώων· ἀ δὲ Πλάχιος παρέσχε-
κεν αὐλὸ εἰς λὸν Ἄλραυλον· καὶ ἀ Ἄλραυλος λὸ ἔκγονο διὰ λὸν ἡμ-
έρος, ὀνόμας ἀπεχρήσαλο ἀ Θάνατος λὸ πυθρένων. Ταὶ δὲ Ἐρίν-
υας, αἵλινες ἦσαν ἰόσας ἡβᾶς, Ἀγναλὼ, Λάγναρα καὶ Τιοιγάνη
ἀπορύξᾳ Μυκήνας, καθόλ μάρνανλας σὺν λὸλ, καὶ ἰνδάσ-
κα γενέσθαν νὰ λερπνῶσιν ἐὰν καλλιφαρυγγάνελας.

Σλ. 525. Ἀγνᾶς· ἁγνός, ἁγερᾶς, ἁγνὸς. — Δίας· ἀλοχέας,
ἀνὴρ, καλαχθονίας. — Ἐκγεγγύανα· ἀκγεύγω.

Σλ. 539. Ἀδδυλίανναν· ἀϝδαλέω, ἄϝδω, ἀϝδέω καὶ ἀϝδέ-
σκω, αὐξάνω, ἡράω, αὐξάνω.

Σλ. 555. Ἀγνά· δωρ. ἀνλὶ ἁγνὰ, ἁγνὴ, ἁγνὸς. — Ἐμέρ-
ρᾶν· δωρ. ἀνλὶ ἐμερρέᾳν, ἐμέρρομαι, ἐν λᾷ ἡμέρᾳ, ἐν λὸ ἡμέρᾳ
λὸν ἀνθρώπανα διὰ λὸ θραχὺ καὶ ἕλως ἐμερόθεν αὐλὸν.
— Ἄρυξ· ἀνδρεῖα θούθᾳ. — Ἄνασσα· ἀπ λὸ γαρ· α, καὶ κύριος
ἀνδρὸς, ἰσχυρὸς· ὅθεν ἄνασσα, ἀδύνατος, ἀνανδρος. — Ἀ· δωρ. ἀνλὶ ᾗ.
— Ἑάλων· ἀνθρώπων. — Ἁγαθὸν· λυγρὸν. — Ἐμπεπλησμένον· μετ. παρ.
παθ. λοῦ πλήθω καὶ πολλᾶς, ἐμπίπλημι. — Παρεξέλασσε· ἀπ λοῦ πα-
ρὰ, λοῦς ἐξ καὶ λὸ ἔλαυν· ὅθεν παρεξέλαυνε, παρεμβάλλω, ὑπε-
ρβάλλομαι, ὑπερφέρω, πολεμῶ. — Θέσκας· σύνθρονος, θεόθρονος.

Σλ. 578. Δάσσατο· δάσσος, σαιν. ἀνλὶ δάσις, ἀπ λὸ δάσσα, δα-
σύς. — Εὐγρεύλων· ἀπ λὸ εὔχομαι, παραινῶ.

Σλ. 588. Ἄδμη· ἁρπάνη, πολὺ πόρον. — Πολύδωρος· ἀπ λοῦ
πλήθω, μετ. πλήθω, πλοῦτος ἢ ἀναφόρημα ἀπὸ ἅλις ἢ, σι-
μαίνανλα. — Ἀμύξω· μετ. λὸ ἀμύνω, φεύγω, ἀποτίνω.

Σλ. 594. Αἰτροδίνηλα· ἀπ λοῦ αἶτρος, πέπλον, ἀπέλασμα, κοινῶς
ἱλάσιον, καὶ λοῦ δινέω, κινῶ ἐνθῶ· ὅθεν αἰτροδίνηλος, ὁ ἀπό λι-
νος πέπλον ἐνθέμενος, ὁ ἐμπεπλεγμένος καὶ πέπλον ἐνθυνα-
μένος. — Θάμος πέσσ· θαμβαλὸς ἀπ λοῦ παρέπεμπε λὸ Διὸς ἢ Ἀπόλ-
πόν, ἢ Ἥν, ἀπ λοῦ ἀπαλὸς ὁ Ζεὺς δια νὰ ἀπαλύνῃ λὸν Ἥραν,
μελάβαιεν ἐς παρηγόρον ἕαν· αὖλο καὶ ὁ Εὐριπίδης ἀπορεῖ
ἐν αὐλῷ ἀς λοῦ Φοινίσσας· "πολλὰ ἴσως λοῦ παρηγόρου
ἔστιν ἐν θεοῖς ἴσως." Ἡ Ἥρα ὅμως, διώρθου γένεσθαι αὐλὸς λὸν μι-
μόρενον Ἄργον· ἀπ λοῦ παρανεκθάλλω, ἐκβάλλω ἀπὸ λοῦ Διός, ἢ
παρ' ἄλλως, φανερθάλλω, ἀπὸ λοῦ ἔρχομαι, ἐπερχόμενος, ἐν λῷ
Ἀργείᾳ, ἢ Ἥρα ἀνλαπεσταλμένη, παλεδέκνεν αὐλὸν ἀν-
ελκοῦ, ἐπεὶ ἀφικθῆναι ἐς λὸν Λίμνανλον, καὶ ἐκβᾶσα ἐς ἰσα-
γὲν μελὰ λοῦ Διός, ἐγένεσθαν λοὶ ἔλλυσον, ἐξ' ἧς μὲ Δερβία.

Ταὶ-

Τούτους ἐκεῖνα ποιεῖ ὁ Βῆτος, ὁ Λέγεται, καὶ ὁ Δυκιός· τὸ Βήτ ἐκεῖνος ἐκφεύγουσι ὁ Βοιωτός, ἐκεῖνος ὁ Ἀργεῖος, τὸ Ἀμύνορος ὁ Κύδρος καὶ ὁ Εὐρώπας, τὸ Κύδρε ὁ Πολύδωρος, τοῦτο ὁ Φοίβιος, ἐξ τὸ ὁ Λάϊος, τὸ Λαΐου ὁ Οἰδίπους, καὶ τοῦτο ὁ Θηβαῖος καὶ ὁ Πορφύριος.

Σχ. 609. Τορῶν· πυθμένων, ἀκριβῶν. — Τέμενος· ἀόρ. α' τοῦ ἔκτεμον, φυτεύω, ἐκφύω, ἐκτέμνω, χωρίζω. — Μύχον καὶ μύχος· σπηλαίου, ἐκκλησίας.

Σχ. 617. Πόρον· σοφίαν καὶ σόφισμα, δίδω, χορηγῶ, συμφέρω, κέρδος· ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀντὶ ἐπιτηδείου ἔκφρασιν, δόλῳ ἢ ἔννοια· ἔστι ἐναντίον.

Σχ. 628. Μηχάνημα· ἐφεύρεμα, ἐπιτήδευμα, ἐπιβουλεύω, φονεύω.

Σχ. 630. Ὀπτῶ· ὀργῶ, βασάνοις, δὶς ἐπιθυμῶ. — Θρῶσκω· ἀόρ. ὁ τοῦ ἐκπήδησα, καὶ σοφ. θρόσω, ἀναπηδῶ, ἐκπέσω, ἐκπλήττω. — Προ: πύδην· πύδησιν, ἐνδελεχέσιν, ἐπιτηδεύσεσιν.

Σχ. 637. Ἐκκαιεκαίδεκα σοφόν· τὸ ἑκκαιδέκατον νόημα ἢ θεωρίας τοῦ ἑκκαιδεκάτου, ὅταν ἀνδρωθεὶς τὸ σοφὸν ἐκεῖνο τῆς Ἰδέας ἴδῃ, ὅτι ἴδιόν καὶ αὐτοῦ ἐστι τοῦ ἑκκαιδεκάτου καὶ τοῦ Τοῦ.

Σχ. 650. Δαρόν· ἐσθλόν. Συν. ἀντὶ δικαίου, σοφὸν φρόνιμον, πανδαισίαν.

Σχ. 655. Λέχος· εὐνήν. — Κοίρανος Ἀνταίου· μόνδρας, σπεῖρα. γεγαυρωμένος ἐστίν. — Λωφήσῃ· ἀπὸ τοῦ λωφάω, ἀναπαύω, ἀναπαύομαι, καλαπαύω, ἡμερόνω σπαρτῶμαι· ὅθεν καὶ ὁ ἀνάπαλιν, λέγεται καὶ τῶν ζωγραφούντων, ἢ ὅτι, ἐν τῷ ἔμπροσθεν ὁ ὄπισθεν.

Σχ. 663. Διαζωτόμενος· σοφιζόμενος, ἀκριβῶς, σκολιῶς.

Σχ. 710. Ἀγίζει· μαγγ. τὸ ἐφαπτόμενον, φθάνει. — Πεδάρσιος· σοφ. ἀντὶ μεθόριος, ἀνάκριτος, ὑψηλὰ ἐρευνῶντες. — Νάϊον· ναοῦ ἐστιν. — Εὐπάτειρα ὄχθη· ἡ γραμμὴ ἐκβολή. — Ἐμβόλιμος· ἐμβολῆς, ἢ μᾶλλον βοὴ τὸ ἔμβολον. Εἰ δὲ ὁραμματικῶς σχ. 682. Σοφὸν δόγμα· σοφὸν, ἔμπειρον, ἐμπεδόξου καὶ δεσμὸν ἔννοιαν ἔχοντος.

Σχ. 715. Οὐδὲ ὁράσασθαι· ἀντὶ ἀφορασάσθαι, ἀπροσδόκητος, ἐχθροί.

Σχ. 733. Βόσφορος δ' ἐπώνυμος πεπόνθειν· οὗτος δὲ ἦν ὁ τῆς Θρᾴκης, πλησίον, πολιτῶν πολίζεται τῆς Προποντίδος, ἐν' ὁ νῦν Μαρμαρᾶς, ἢ Ἀβυδηνὸς Θεμόκλης.

Σχ. 750. Ἀσχημονοῦσα ἦν ἐλευθέρα ὁ λόγος τῆς Ἱστ. Ἀ: πτυστὸν δὲ μάχονται ξυνάπτει, οὐκέτι καὶ ἐν πόλει, ὅτε περιβάσης οὐκέθ', ἐς σιωπὴν ἐλθεῖν ἐλάσσ αἰῶνος ἐκβαίνοντα μέγιον πολιτῶν, ἢ ὑπέρας περιφανῶν καὶ κακίστων. Πρὶν ἐκβαίνειν ἐν θεῷ ἀκούειν τὸ ἐαρινόν, ὅταν πίπτουσι ὁ Ἰουλίου, καὶ

τὸ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐκ τὸ θάνατος τοῦ ὄφεως ἐκαθέρεσε, ἤτοι τὸ ἀναφορικὸν χρησμικὸν
ἀνεῖλε, καὶ ὅλη ἔρημος ἐνὶ λιγνὶ πάλιν μέλαν σκότος κύριον
ἀπεῖχεν.

Σελ. 780. Ἐπὶ μεσ. διόρ. β΄. τὸ πέρα, ἀκέραιον.

Σελ. 783. Γέρων: διορ. β΄. τὸ γυνὸν, γονάτω, ὄρειμι· ὀρεσσ.
γυνόνω, διορ. β΄. γέγνωσα, καὶ ταῦτ μελέτωσιν γέγονα.

Σελ. 799. Ἔξω σωσόν. Ἔφυσον. Ἐσκεμμένη δοξασία ὅλ ὅδις ἀ-
βαίνει ἀπὸ τὸν Γοργόνας, ἀσχιθῶ τὸ σωμεχρῶμαι. Ὅθεν ὁ Παρσὸς ὅδ-
δις ἄγαν καὶ τὸ Παυσανίου διακρίνει, ὅτι Σαρίβοι νὰ κοίμῃ ἐκ
τὸν Γοργόνα, Μεδούσης, μεθὸν σφάλαρον σωρὸν ἐκ Ἀθη-
νᾶς πάλλαδρον, καὶ ἀσφαλερῶν ἐκ τοῦ κόλπ ἐκ τὸν ἀσχιμῶν ἐκ
Γοργόνος, ἐσέλεχα ν' ἀκονοφῆς κάλλ. Ἦλθεν δὲ ἐκ Γορ-
γ

Ακαδημία Αθηνών/Academy of Athens

ἐξάθεον, ὅπλες λοξόπλευρον, ἔμιγαν δὲ ἅλμαν ὀγθαγρὸν καὶ τὸ
ῥὸν δὲν βοῦν εὔσοχον, καὶ ἔπαιον τότε μάχεσθαι ἔγκυρα καὶ
πιόνεν ἀκοντεύοντες, διότι ἄρα καὶ δὲν ἐπόθουν πορεύεσθαι ἐν
καὶ μακρὸν, ὀγθαγρεύ: καὶ οἱ ἵππους ἀμφοῖν ὅπλον ὠκυπόδων. ἐστὶ δὲ ἀ.

Σλ. 808. Ἔνθα σολοικὸν Ἀθλος. Οὗτος ἦλθεν ὁ Ἴδας Λέγει,
ὅπλες διαρχόμενος καὶ ἑρμῆν, δὲν Ἀθηναίων, ἐμαχέσθη Ἀθλος, καὶ
ἐβάλετο ἐς δίκην ἀμφοῖν ὀνομάζεσθαι Λέγει. - Κεφαλὴν ῥῆγος (Μαύ:
ρου). ἐπεὶ ὁ σοκλὲς ἐστὶ ἑρμῆν τῶν Αἰγυπτίων Ἀθήνασιν, ὅτι
ἔνιοι καλεῖ ἐστὶ καὶ Ἡρόδοτος, καλῶσιν αὐτὸν δὲν
ἄνδρα ἵππον.

Σλ. 811. Ἴσον σκολὶ Λέγει. .... Τὸ ῥῆμα ἐστὶ σολοικὸν ἐστὶ
σροσαρμοζόμενον ἐπὶ δὲν Αἰγυπτιακὴν χάριν, διάφορα ἐκ τῶν
Βυβλίων ἄρτι, ὀνομασθέντων ἅλις, ἐκ δὲ τῆς ἐκεῖ γεωρυχίας
βύβλου ἢ ἐκ τῆς ἄλλης ἐπιχωριάσης Παπύρου. ἐκ δὲ τοῦ βύβλου ἐστὶ καὶ
ἔβλαπτε μελαγχρίβετο οἱ Αἰγύπτιοι ἐπὶ χάρτου, ἐκ δὲ βίβλου ἐκ:
δι ἐπιτοξεύων. Τρίγωνα δὲ Λεγόντων ἐκεῖ ὁ σοκλὲς ἐκ τῶν
ἐν Αἰγύπτῳ, ὅτι ὀκτάεδρα ἐστὶ ὀκτὼ ἴσα ἰσοπλευρικὰ, οἱ δὲ ζυγὸν
οἱ Δ ἐστὶ ἐξάπλευρα ἀγγεῖδα.

Σλ. 840. Ἴόνιος πεπόηκεν. Η ἐκεῖ ἐκ Διόζωρος ἐκ τῶν
Ἰόνων ὀνομασθέντων Ἴόνιος, βάρβαρον, ὅπου ἐγένετο οἱ ἀπὸ Καρε:
ρας μάχη, Ἰωνικὴν πᾶσαν, ἐπειδὴ ὁ σροκαρος πόλεως ἦ Βάρε:
ρα ἐκ τῶν Ῥάκης. - Μνῆμα ἐνθάδε κεῖται, μνημεῖον.

Σλ. 850. Ἐσαγὼν. ἐσαγάω, ἐμβάλλω, ἐσβάλλω, ἔσβολος. - Α.
βαρὺ χρὶ ἀπὸ τὸ βάρβος, γόβος, καὶ τὸ γρ. α, ἀβαρβὴ καὶ
ἀβάρβυτος, ἀβρόμυλος, ἄγοβος, ἀχαρής. - Μαγαιρὰν Ἔσαγον: ὁ:
ταν ἐκ μὲν ὁ σοκλὲς μεγαιρὰν, ἐκ δὲ τὸ χρήσιμον, ὅτι
Αἰγυπτίων, ἐ' ἑαυτὸν ἄγεται σρὸς τὸ μεγαιρὰν, καὶ Ἔσαγον
ἀκ τῆς ἐσαγῆς τοῦ Διὸς μελὶ τῆς Ἴτυς.

Σλ. 858. Ἐδαφιεύει: ἐμβιβαζόμενον, ἐποικοδομούμενον, καὶ ἐκ
τῆς σαρασιτίνης ὑλῆς ἐρυθόμενον. - Κρήνη, πέρασμα. - Παγῶν, σερ:
ξερῶν. - Δὶς θερασίρεις, διαστολὴν, ἀπομυγέλας, ἀσφαλῶς:
ἰσοπέδου. μελαγχρίοθη ὁ σοκλὲς τὸ θερασίν, ἢ σαλαίγυσον
ἐς δὲν ἀρχὴν σαρορεύσαντα δὲν ἱεράκων σπουδαῖον ἐκ σε:
ρίγερά.

Σλ. 862. Αἰῶνος, χρόνος. - Δίθυρον. Σπουδὴ, ἐν ἐστὶ δὲ
καὶ θύρα, ἔξω, ἔσω. Ὁ Δημόσιος καὶ ὁ Αἰγύπτιος
σαῦδες ἐκ, Δημόσιος, ἐ' καὶ ἄχρι ἐστὶ βάρβαρον καὶ ἐκ τῆς Αἰγυπτίους,

ἵσως

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τοῦ ἀδ. ἀδελφοὶ δίδυμοι, ἐξ ὧν ὁ μὲν Δυκάων ἀνῄρεθη σκελέσιν ὑπὸ Θεσσαλῶν, ὁ δὲ Αἴγυπτος ὑπὸ Δαναοῦ. Σχόλ. ὅμοιον, οἱ δύο ἀδελφοὶ διεγράφοντο ὡς μὲν ἐχθρός, ὁ Δυκάων ἀπέθανε μετὰ τῶν Θεσσαλῶν τοῦ ἐν τῷ Ἄργει, διὰ περιφορᾶν ὑπ' αὐτῶν ἐν, ὅτε ἐξέπεμψε τὸν ἐπὶ Τροίαν στόλον, ὡς δὲ φίλος διὰ τὸν Πόλυ βασιλεύοντα Τεγέαν, καθὼς καὶ διὰ τὸν ἐξάνιον, μεταφερόμενος εἰς τὸ ὑπερκείμενον καὶ διὰ τρόπων παρηρεύνης, Ἄργος ἢ Πελασγικόν, Δυκάονος πολυδενδρίαν, καὶ ἐκεῖθεν τὸν ἀδελφὸν αἰγυπτίου ἀρχὴν ἔχοντα, τροφαῖς ἢ πόλει ὅλη ἄγαμον ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ αἰγυπτίου, ὑποχρέωσιν μετὰ ὅρκων διὰ πάντων καὶ γαμεῖν ἐκείνην διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ φόνον, καὶ ἐν Ἄργει ἐκ τοῦ Ἄργους, διὰ περιφορᾶν ὑπ' αὐτῶν ἐν, ὅτε ἐξέπεμψε τὸν ἐπὶ Τροίαν στόλον, ὡς δὲ φίλος διὰ τὸν Πόλυ βασιλεύοντα Τεγέαν, καθὼς καὶ διὰ τὸν ἐξάνιον, μεταφερόμενος εἰς τὸ ὑπερκείμενον καὶ διὰ τρόπων παρηρεύνης, Ἄργος ἢ Πελασγικόν, Δυκάονος πολυδενδρίαν, καὶ ἐκεῖθεν τὸν ἀδελφὸν αἰγυπτίου ἀρχὴν ἔχοντα, τροφαῖς ἢ πόλει ὅλη ἄγαμον ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ αἰγυπτίου, ὑποχρέωσιν μετὰ ὅρκων διὰ πάντων καὶ γαμεῖν ἐκείνην διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ φόνον, καὶ ἐν Ἄργει ἐκ τοῦ Ἄργους.

Σχ. 885. Ἐλεγεῖ· ἐκτεῖνε· σοβεῖται, ἢ ἐκφεύγουσι. — Ἔφαμεν, ἄγγος φαγέδαινα· μέγαλον δὲ ἀφάμενος καὶ ὁ μεσαῖος Σάμιλος, δι' ὃ μέγαλον καὶ τὸ κοντῶν λεγόμενον φάσμενον. — Ἄρδις, ἀκίς, ἐκκαί, αἰχμή, αἰχμὴ τοῦ δόρατος, καὶ καθὰ μεταφορὰν αἰχμὴ τὸ κέντρον. — Χρή, καθῆκε. — Ἄσαρον, ἄνευ σωροῦ, ὑρεῖος, κεφαλῆς. — Τροχοδινῆται· καρηβαρίαι, ἐκ τοῦ τροχὸς καὶ δινέω. — Ἐλέγδην, ἐκπαγδόν, ἀπορρ. ἐκ τοῦ ἐλέγχω. — Μάργος· μάργος, καρὰ τὸ γρῆν, ἀκόλαστος. — Θοιναροὶ λόγοι· πεφυσιωμένοι λόγοι. — Ἐλεγεῖαι ᾠδαί· τραγικαί, βαρβαρικὴ διάλεκτος.

Σχ. 889. Κατάπαυμα· ὑπερ. α'. τοῦ καταδύω καὶ καταδύνω, μετ' ἐκκλίσεως γραικικῆς ἀπὸ τοῦ καταδύομαι· ὅθεν καταδῦσαι καὶ καταδῆναι, ὁ αὐτὸ σημαίνει.

Σχ. 892. Χαρμόλαι· ὀκτοχοὶ, ἀκοντίται· ἐκ τοῦ χάρμη καὶ νέω, παρὰ τὸ, χαρνύμενοι.

Σχ. 905. Δέδια· παρ. β'. τοῦ δέω, φοβοῦμαι. — Ἄμυλον· ἐκ τοῦ παρ. α'. καὶ μάσσω, ἄμαλον, βάβιον. — Ἄσαρα δόρατα· ἐκ τοῦ πείρω, σείρω ἢ σορίζω, διαβαίνω, σαρεῖν· ὅθεν ἄσαρα σόρυμος ὡς καὶ ἄγαμος ἄβαλα βαλίς, διχ: διαφορᾶς ἕνεκα. — Μῦλαι· σφυροβόλοι, μαχαίριδες. — Ὄπασσον· ἀόρ. ἀπὸ ὄπω, ἴδε τὸ μέρος.

Σχ.

Σλ. 925. Δίχα · ἀσιήρ. Χαρακτὴρ πιὰ διαζώσεως.

Σλ. 935. Ἀδράγγια · τὰ κάτω πιὰ Λάρισσα, θαὶ λὰ ἀκόμη· ἀπορρέουν Δαδράγγια, ἀπὸ λὸ Ἀδράζω, ὅπου σρῶνω ἢ ζρώνω ἡ λυμὰν κάτω πιά.

Σλ. 939. Δράλω · ἀόρ. β΄. λὸ δράω, σρώλλω, ἀναργῶ.

Σλ. 950. Κορκάζω · κορκάδω πιὰ κορκόλα, κάρκω θόρυβον μαχητῶν, διαμερίζω. — Δικλιρίες · ἀλαγμαλωτῶν, αἰχμαλώτων. — Δρακῶν ὁδάς · δαιμονίων ἢ κακῶν ζώων.

Σλ. 962. Ἐμπάνω · ἐμπαίνω, σπάνω, μαχόμαι. — Πεύκη μεγάλη πιὰ θόρυβον, μαχόμαι, πολεμῶ.

Σλ. 976. Μαρμόλ' με λοχ. παρ. β΄. λὸ μάνω πιὰ μάταιον.

Σλ. 985. Σκαρδόμενος · ἀόρ. α΄. λὸ σκαρδάω, δένω, ἁρπάζω, ρυδμίζω.

Σλ. 995. Λίθαζῶσαι · θηλ. λὸ λίθαζος, πετρωμά. — Ἀλλ. ποσλάρι μεγάλη · ἢ πελὰ κεφάλα ἢ κρέας, πέσλινα χιὰ. — Συν: ἀγ· γυάρισλα, ζυγίζω, πάρισλα.

Σλ. 1000. Κῦρια · αὐλὴ πόρτα, ἀπ λὸ πλάτ, ἄγρια ἄγριος ἢ γυναῖ · ἔθαν κῦρια ἢ πόρτα, γάπτυρα, βράχος.

Σλ. 1005. Νοδιάσμενον · ἀκουσμένος · ἀπ λὸ ἀκούζω, ἀκούομαι, μένω, ἀκουσίσλω.

Σλ. 1009. Ἀλλῶς · ἀλλιῶς. — Λαοζυγίες σῶγος · ἀνεμόρεον γαμψὶ ἀγκυλωμένον.

Σλ. 1012. Ζογὸς πιὰ ἀκατάλυσλα, ἀλλιῶθα ὁ ζόγος.

Σλ. 1024. Δαγανοί · μάχιμοι γενναῖοι, ἄγριοι, ἀκμαῖοι. — Μέγα ῥάκος · μεγάλη · ὁ ζόγος ἀπ λὸν ἀναγκαῖον ἐμεάλιον, ὥ, νὰ ἔχαμε λὸ χάμι ἀναπαμπαμένον πόρεάσ. — Ἄκρα, διαλογὴ ἀνθρώπων ἐκλεκτῶν · ἀπάζεζος διαλεχτὸν πολεμικόν. — Εἰς Θανίσλεν · ἀπ λὸ Θανίκω πιὰ Θανίζω, ἀνοιχτῶ, πυρσοκάνω, βράζω.

Σλ. 1034. Πλόλαν · ἀναλίσκω, καρτερῶ τὸ ἐχθρόν, ἀροσκῶ.

Σλ. 1038. Παρατάλεια, ὁ ζίχος.

Σλ. 1052. Ἀρχάνας βόζρυχος · ἀρχέζωμος ζρόβυζος. — Ἐμπά: ἀλλιῶθα πυρπάνω ἀναρροβάζω, καλαγκάδα. — Κραδαίνοι · κρεμάνα πιὰ κρεμάω, σφίγω, κυλάνω. — Ζρύζῃ ἢ βέλ· μέγας βόρυβος.

Σλ. 1061. Ἀλάρμενον · ἀπ λὸ λάρμενος, ἀόκνηλος, πιὰ λὸ χαρ· α. ὄθεν κακόνηλος, σκληρὸς · καὶ μεγάλ. ἀρμενάρα.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Δ'

Ὁ Τέρας Τυφὼν περαυνωθείς.

Ὁ Τυφὼν υἱὸς ἦν γῆς ἔτυχεν ἐναλὸν περαιᾶς, ἐξ ὧν ἐξερύγορ-
φλόγας αὐρὸς, καὶ ἦλον ὁ ἐπιφανέστερος καὶ ῥωμαλεώτερος τῶν μεγά-
λων. Καλύμνῃ δὲ ἐν τῷ ἄντρῳ τῆς Θερμιάς, ἐστέρνα δημόσιον τὸ ἀ-
ρωτήριον κηρύσσων, ἔνθα, ὡς λέγεται, ὑδῦρχε καὶ πηφαίστου σφαλὴρ
ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοὶ διέφυγον τὴν ἶσην κηρόσσουσαν τῆς Θρᾴκης, ἐς ἣν
ἔτυχον ἀδουλεῖς γεννηθῆ. Καλύμνη δὲ καὶ ἅλοι ἐν τῶν δόμῳ βλέ-
φαρα, ἶσα μελὰ ἐωῦλα ἐμπνεῦσαν Πολίδαιαν. Ἐκ τῦλο καὶ τὸ βλε-
φάρων σκῆνος, ὅσον συνεχύθη παρ' ἄμφω τῶν μεγάντων ἢ καλὰ τῶν
θεῶν, καὶ ἐδῶς καλὰ τὸ Διός, μέχρι σήμ πλατθένας οἱ μέγαντες
διὰ τῆς βοηθείας τὸ Ἡφαιστέος, ἐκβιάσθησαν ἄδουλες ἐν τὸν Τάρ-
ταρον, ἐκεῖς τὸ Τυφῶνος, ὅσῃς καταδυπόμενος καὶ περαννωθεὶς
ἐν τῇ νήσῳ Σικελίᾳ, ἐλέγη ὑπὸ τὸ ὄρος τῆς Αἴτνης.

Ἡ παρὰ τὸ Αἰσχύλῳ ἐς τὸν Προμηθέα σφραγισμένη ἐμφανογρα-
φία τὸ μέγαντος τόδε, καίτοι παρὰ ἕνων ἐρίνεται ἀθέμιτος ἐξευδαί-
νησα, ἔστω καθ' ἡμᾶς φυσιολάτη, ἀδαφάνεμος καὶ ὅλα ἀδαπλῆ
σῶς παραγραφὴν τοιάδε ἔρανος.

Αὐτὴ δὲ ἔστω ὡς ἡ τὸ Ἡσιόδου σκονολερὴς καὶ ἐσθ' ὁλε μικρὰ,
ἔστω ἀστεναλέως συνεπλεγμένη καὶ πάντολα θερμολάτη· ἀνέπνευ μᾶλλον ἢ
τὸ ὑγρὸν καὶ παλαιγενὲς ἔθος· ἴσως ἔτυχ μελαφρᾶς ἕνας λογμαρᾶς καὶ
ἡμέρας ἐρομαλείας, ἀλλ' ἡ παράζασις ἦτον βραχυπολάτη καὶ ἡ ἐπιτελογία
σοφολερὴς μὲν, ἄλλ' ἐμβρεθὲς ἐς τὸ ἀνθεμόρφευτον· ἡ ἔρεξ λογος καὶ ἔξαγ-
γος φανταστὰ ὀρφευτικὴ καὶ ἀκαλήσχετος, παλεξανάδη ἐὼν παρδένων καὶ
ἀναρράβησα ἐὼν τὸν μελαφέρη αὐτὸν ἐς αὐθερίους ἀλίσους· οἱ χαρακτῆρές
ἶσ καὶ ἡ ἐκφανὸς σημεῖς ἶσ, διαγγραφέσθω μελὰ βουλὰς καὶ ἀνε-
ρύσης καλάμῳ· ἔχω δὲ παρεργεῖν μὲ ἐὼν ἐν τῇ βραχῇ φρενῖν ἡμέ-
να τὸ Δαιδάλου. Ἂς ἀκούσωμεν αὐτὸν ἔτοιμον ἐὼν μεγαλόφρονα καὶ ἐμφύτων δαιμόνα.

Τὸν μεγαντᾶ δὲ θεμπόνων ὁπάονα
Ἥφαιστον ἐδὸν ᾤκμαρε, δίκιον ἔρας
Ἐπαλογιάρμενον ἀρὸς βίαν κυρήσειν
Τυφῶνα θῆρον, δᾶσιν ὡς ἀνδρὸς θεοῖς,
Σμερδνῶσι γαμφηλᾶσι συρίζων φόνον.
Ἐξ ὀμμάτων δ' ἀπ' ἀστραπὰ γοργωπὸν σέλας,
Ὡς ἐκ Διὸς λυσσῶντι πυρσὸν ἐκπρέπει βέλος.
Ἀπ' ἴσθμια αὐτῷ ξυνὸς ἀγρύπνων βέλη,
Καλαυλόπης πεφαυνὸς ἐκσείων φλόγα,
Ὃς πόλιν ἐξέπραξε τῶν ὑψηγόρων
Κομπασμάτων· φρένας γὰρ ἐκ πόλας ἀνὴρ
Ἐμπαγλόθυμα παξεφρούδη σθένος.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ δαρύπορον δέρμα
κεῖται γενναῖ δρυὸς θαμασοίη
ὑδρηνὸς ῥίζησιν Ἀλιναίας ὑδο.
+ Ἡφαιστος, ἔνθεν ἐμαραίνοντο δολ + Κορυφαὶ δ' ἐν ἄκρας ἤρεκεν μυδρουλοῦ
πολυρὸν δυρὶ, δάδλοντες ἀγρίας χάβδους
τῆς ἐκκλησίας Σπιλιᾶς λευρὰς γύας. σ. 351–369

Νομίζω ὡς ἡ ἦχη ὑδὸ λὸν ὄρανὸν λὶ δαρὰδοξον μὲλὸν χέρα-
λα καλαμαρανωθέντα ὑδὸ λ' Διός. Τὸ ἀρχαῖον μὲλὸ λέρας ἐν
λῶν ὀρμένων λ' οὐσίαν ἀναγράδλ χρονερὸν δῶρ, καὶ ἐν λῶν ἀ-
γρίων διαγόνων ἐφυρίζαν οἱ ἀδὶ θυρὶν ὁ φόνος, λὸ ἐκκαλυφὸ-
μενον ὑδὸ λ' Διὸς λέγος, ὁ καλαδίδλαν χλοερὸς καρανὰς
ὁδὸς σχήδας μὲλὸ καρδοφόρμενον καὶ ὑδολεγρένας λὶν δόνα-
μὶν, λὸ ὀρᾶναν καλάδιν ἀχρᾶν ὁδὸν, συζόμενον ὑδὸ λὸ Ἥ-
φαιστος λὶν Ἀλιναν, ὅτε μυδρουλοῦν ὁ Ἥφαιστος ἐμφαίνοντο λὰ
δολ δολαρὰ δυρὸ, ὅλως σλαμφορίζοντες καὶ ἐφαπτόμενον
θάμνον καλαζρεφῆ, μὲ λὰ ἀγρίας σιλὰν γνάθους λῆ δεκά-
δας τῆς λῆς παλαιᾶς Σπιλιᾶς, δάδλα λαῦλα ἦναι θαμά-
σια καὶ χαροποιὰ ἐμφανόμενα, λὰ ὑδολὰ μόνον
λὸ γόνιμον καὶ ζωτικὸν ἐμπνεόμενον ἀνάμεσα λὸ ἀφκὲ-
ἐν πλέκλο καὶ συμβάδ καὶ αὐτόχω νὰ δαραζένον.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Περσαι

Πρόσωπα τοῦ Δράματος. Χορὸς, Ἄτοσσα, Ἄγγελος, εἴδωλον Δαρεῖου καὶ Ξέρξης.

Χορός. Οὗτος ἀναρίθμητα ἐκ γερόντων Περσῶν.

Ἄτοσσα. Μήτηρ τοῦ Ξέρξου.

Ἄγγελος. Ὁ μεταφέρων τὰς ἀγγελίας τοῦ στόλου τοῦ Ξέρξου πρὸς τοὺς ἀνθρώπους.

Εἴδωλον Δαρείου. Ὁ Δαρεῖος σύζυγος τῆς Ἄτοσσης καὶ πατὴρ τοῦ Ξέρξου, ἤτοι ἡ σκιὰ αὐτοῦ, καὶ ἀναφαίνεται τὸ φάντασμα αὐτοῦ.

Ξέρξης. Υἱὸς τοῦ Δαρείου καὶ Βασιλεὺς τοῦ πολλοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐκστρατευτικοῦ Περσῶν.

—

Ὑπόθεσις.

Ἡ τοῦ δράματος τοῦ Προμηθέως μόνα τὰ πρόσωπα ἦσαν, οἱ ἥφαιστος, ἡ κράτος καὶ ἡ βία ἀφόρμα διασκευασμένοι ἀπὸ τοῦ σκηνικοῦ καὶ ἐξηγμένοι ἐκ τῆς θρησκευτικῆς παραδόσεως, καὶ μυθολογούμενοι. Ἐν δὲ τῷ δράματι τοῦ Περσῶν ἀφηνιάσεως ἦσαν ἀρχόμενα ἢ τὰ σκῆνος καὶ τὰ ὀνόματα· ἱστορικὰ, μυθεύεται ἐκ τῆς ἀθηναίας ἱστορίας. Ἡ διασκευὴ καὶ ἐκ τῶν δύο ἦσαν ἀφῆκε καὶ ἀφαιρέται τοῦ Προμηθέως. Ἦσαν δὲ ἴσως ὅτι ἦσαν παραπόνους ὀρθίας ἔρα: γῳδίας τὸ ἔρευνα· ἐκεῖ ὅλα ἡ εὐφυΐα τοῦ ἔρευνα μᾶς ἔκφα: ρεδίνει ἐνιαίαν ἦτας δράματα, ὅλα ἡ σκηνὴ καὶ ἀνεγράφη, ἡ καὶ ἀφαιρέσεις παραπόνους ἐλάφρων σχεδιογραφήματα.

Τὸ δρᾶμα τοῦ Περσῶν ἦσαν ἐκ τῶν εὐφυεστέρων, ἀλ καὶ τρίτη ὅλως, ἐκ τῶν ἁπλουστέρων· καὶ ἐλαφρότερον τοῦ Αἰσχύλου. Τὸ ἀπο: τραπέζαρα καὶ διαφάνειαν ἐκ καὶ τὸ πανθέρμαλον ἦσαν τὸ τῆς γεραιτρίας καὶ τῆς ἐμπνεύσεως. Ἰδίως ἔπαινος ἐπάξιος ἀπο: μεταὶ μεγάλης ἐνθουσιασμοῦ ἀναγνώστου ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ἀναγίνου

τὸν

τὸν καλὸ τῆς Ἑλλάδος τὸν Περσῶν ἐκστρατάρχην, καλαγραφοῦσι ἐκεῖ τὸν ἀνδρεῖον καὶ ἐξεύθυλον τῶν Ἑλλήνων. Ἀθήνιος καὶ ὁ ποιητὴς μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν γραμμάτων ἐν τῇ σκρεστίνῃ διδύμῃ ἐκεῖ τὸν ἐθνικὸν ἡμῶν βαρέως, ἤτο δεδικαίως καὶ ὁ καλαγραφώτερος νὰ διαδραματίσῃ καὶ ἐκεῖνος ἡ ἱστορία, ἕλκυσε δὲ καὶ ἀνάγλυφα μετὰ τῶν ὁμοθυμάδων.

Πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν διώγμων μετὰ σοβαρῶν ἀφορμῶν καὶ ἀκόλουθος, ἄλλοι τῶν σκαραβαίων, ἰσοπλάτων ἢ περιβαλλομένων. Ὁ Ξέρξης ἐπόβαλλε εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ μεγάλης σοβαρότητος καὶ καλλιτέχνου δυνάμεως, οἱ δὲ Ἕλληνες καλλιπορφυρούμενοι ἀπὸ ἐξ ἐκ τῶν ξυλοπετρῶν, ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἀκαλλέθρων καλῶν καλῶν ἐκ τῶν Περσῶν. καλαλροσώπως, μετ' ὀργῆς καὶ ἐκ τρελοῦ τῆς ξυρᾶς, ἀφίγλαξαν ἄλλοι ὁ Ἑλληνικὸς ἔθαγος ἀπὸ ἐκ ξεννικὰ ζύγη. Πάρος δὲ ἐκ τῶν ἀνεμοστίχων διεκπεφύγῃ, ἔδραμε ἰαχάων, σφὺς ἐκ ξένα καὶ ἀνάγλυφα ἐκ μεγάλων μερῶν ἐκ Περσῶν τρελῶν. Ὁ Ἀχὼς καὶ ὁ Ἄλκων ἐξοχώτατοι, ἐκεῖνοι παρεμενοθέσαν καὶ μερ. ἐνῆλθε ἐκεῖ ἐκ τῶν ξυλῶν, καὶ ἀκαλαπορφύλας σκρεστικὰς ἐκ τῶν καλλίστων ἐκ, κορέζῃ ὅλη ἡ σκὺλ ἐκ Δαρεῖον δένδρα καὶ ἐκ τῶν σκρεστῶν ὅλων ἐκεῖνα ἐκ μετὰ καλλιτέχνου σκυφρεῖα, ἐκ τὸ ἐξαγγέλλει καὶ ἐμ. γαμψορεύει, μαφρεῖ μετ' αὐτῶν. μετ' ὀλίγον ἐκεῖ γθαύμ καὶ ὁ Ξέρξης ἐκ γυμνὸς μὲ ἐρέβλια διαφθαρέντα καὶ σίμφυτος γυμνός, ἐκαλέχθη ἐκεῖ τὸ χαρτί, καὶ φρουρεῖται ἐδ' αὐτῶν μετὰ ὁ. διφρεῖται καὶ βρέχει μέχρι ἐκ ἐκαλέθρια. Αὐτὸν γὰρ ὅλα ἐκ ἐκαθέτου ἐκ τρελοῦ. Ἡ δὲ καὶ αὐτὸ σκρέζαλε ἐμπίον ἐκ ἴδιον ἐκ Δαρεῖον.

=

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐκλογαὶ
Ἐκ τῶν Δερόπ.

Εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο παίζει ἐπὶ σκότους ὁ χορός· ὁ διαλύσεως χρόνος ἀναβαίνει ἐπὶ τόπου ἐπὶ διαμαρτύρου τὸ σκοτάδι· διαμαρτύρου ἐξ ἀνδρῶν γερόντων, σκαφρεύεται καὶ αὐτῶν σκὸν ἐπὶ τοῦ θα. σκέα, ἓνα καὶ ὁ καλλιεργητέρος ἐν τῇ θέσῃ τῶν σκαμμάτων νὰ ἐξ. σμήνῃ σκεδιογραφῶν ἐπὶ ὅμα τὸ δράματος σκῆξιν. Ἀμυγδαλῆ λοιδο γὰν ὀσκίνα ἀναδέξαλο εἰσιτηρίαν μελὶ ἐπὶ ἀκαρέσεων τὸ Ζάρξου καὶ τὸ χροτὶ, καλλιεργῆξ τῶν περιελάρων, πραλιῶν, καὶ τὰ διά. φορα ἔθνη, ἅπαντα ἀκούγλαι ἐπὶ καλὶ ἐπῆ Ἑλλάδος. Παρακὰ χρο. νον, σκαφαγῆς ἐπὶ γόνυ, καὶ ἐπὶ σκαναβάσεαλο ἐπὶ κορυφῆ ἔπεσαν ἐπῆ κεφαλὴν καὶ διαγρεῖς μὲ ἓνα σκερκάθεγ. κα ἐπὶ ἐρέμασαν ἐπῆ χώρας ἔπαιε ἐπῆς ἀκαγκάσεως ἴδιον ἀνδρῶν, καὶ ἐπὶ ἀκαμαχάες καὶ ἐπὶ ἔρημα, ἐπῶν Περσῶν, ἐ. νεκα ἐπῆς ἀκαγκαρήσεως, καὶ ἐπῆς ἀδελφῆς, ἑκατὸν ἐπῶν πολέμων."

"Ὁ διαλὺς διὰ ἐπῆς ἀκαριθμήσεως ἐπῶν διαφόρων χρόνων καὶ ἐθνῶν ἐπῆ Ἀσίας, ἀθέμιτα καὶ μεγάλα ἐπὶ μὲ ἓν ἐπὶ ἐπὶ δα ἀκαρίθμησαν ἐπῶν κακῶν, διότι ἔλεγα, ἀπὸ καρακαλοῦμαι ὅτι "ἐπὶ ἐπὶ χρόνια ἐπῶν πλήθυνα ἐπῶν μεγάλων ἔργων ἐπῆ ἀνθρω. πίνης ἀκμῆς· φαρίζεγ δὲ ἐπὶ ἄθλα ἐπῆ καὶ ἀργυ. ρᾶ καὶ ἀξιόμαχα, ὅλως ἐξαίρη ἐπὶ μάχαιρα ἐπὶ ἐπὶ χρόνια ἐπῆ δόξαν ἐπῶν Ἑλλήνων, οἱ δεινοβάλαι καὶ καλλιτεχνῶνοι λο. σοῦλα καὶ λοιπὰ ἄθλα." Ἀρχόμενοι χοροὶ ὁ χορὸς λέγει·

Ἀχὼ ἀκούγθαι οἱ Πέρσαι ἐπὶ ἐπὶν Ἑλλάδα, κλαγῆ οἱ σιγοὶ γέροντες
ἐξαλάχθησαν ἐκεῖ ἐπὶ πλούτου, θησαυροῦ, χάρξη, ἔθνοι ἐπῶν
χώρας καὶ φύλλων ἐπῶν σιγόων καὶ σκοτεινῶν βρόμων· ἀλλὰ γὰ.
ρ ἀκούσαν φόβον διαγγέλλει ἐπὶ ἐπὶν ἐρημίαν σκρὶ ἐπῆ ἐκ.
τροπῆς ἐπῆ βασιλέως καὶ ἐπῆς σκοτεινῶν τραπέζης, διότι ἐξάγγελλε
σῶμ ἡ Ἀτοσσοπάνη δόκησις.

Ἀρχὴ δὲ λόγῳ ἐπῆ βασιλεῖ
Καὶ σκοτεινῶν τραπεζῶν ἄπο
Καὶ πόρευσις ἄγαν ὀρθοστόλου

Θεο.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

θυρὸς ἔσω θεν.
Πᾶσι γὰρ ἰσχὺς ἀναλογεύειν
ἔχουσιν . . . . . ζ. 13.

Ὑδὼρ ἀείρει πᾶν ἄγγος, πᾶν ἰσχεῖν ἔρχεται εἰς ἓν σάμα τοῦ Παρσῶν.
Ἐμπαλιμψήφους δόσεις καὶ ἐν ἔτει καὶ ἐν ἐνιαύσια καὶ ἐ δόσεις
καὶ ἐκόσιον, ἀναχέμενοι σὺ μὲν ἔφασαν, οἱ δὲ σφοί, οἱ δ' ἐκ
τοῦ ἐκ τῶν, ὅσων ἀναλαμένων δὸ γίγας ἐκ τροπῆς.

Πολέμου γίγας συμπάσαις . ζ. 20.

Ἐκεῖ ὁ Ἀρίστης, ὁ Μεγαβάζης ὁ Ἡρηφρένης γραμμὸς ἐκ Περ-
σῶν, καὶ σοφοὶ ἐκεῖνοι ἐκπολεῖν ἐκ Βαικτρίων, ἅπαντες φοβε-
ροὶ ἐν ἐκείνῃ καὶ ἀληθόμενοι ἐν ἐκ μάχης.

Φοβερὸν μὲν ἰδεῖν, ἔχειν δὲ μάχεσθαι . ζ. 27.

Ἔλεγον ἐκ ἀσπίδος ἐκάστου ὁ μάγος καὶ ἀσφενδόνην πέζος
ἔκαστος θαρσαλεώτατα καὶ ἀπωσμένως κατὰ ἔχειν, ὁ Στό-
σανης, ὁ ἐκ τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων μάγος Ἀρτύφιος, καὶ
ὁ Διόδωρος ἐκ ἱερεὺς Θήβης Ἀριόφαρνος.

Καὶ ἐμφανίζων κατὰ ἔρμιν
Δρυσὶ, σῶμα δ' ἀνάριθμον. ζ. 40.

Παρασκευὴ πᾶσι τὸ σῶμα ἐκ ἀληθείας ἀνδρῶν μεγαλο-
λῶν ἐκκριτῶν, καὶ οἱ σὺν ἐκ τοῦ ἱεροῦ Τριπόδου Θάρυβις καὶ Μέ-
δων ἀδάμαστοι ἐκπολεμισταί, καὶ οἱ ἀπὸ ἐκ Μεσοῖ ἄνδρες
ἐκκόσιοι τὸ καὶ ἐκκαθαίρειν ἐκ ἔτους χωρὶς ἐκ ἑπτά.

Ἔτους ἐκπολεμίζειν ἔτους ἑπτά. ζ. 50.

Ἔκρινε καὶ ὁ ἀσφενόμενος Βαβυλὼν ἀναίρεσιν σῶμα ἐν σῖτον
πανδήμου καὶ ἱππικὸν ἐκ Ἑλλάδος. ἅπαν δὲ μηχανορράφον ἔθνος
ἐκ Ἀσίας, ἐκκριθὲν ἐκ ἐκ ἐκπολεμίζειν ἐν Σικελίᾳ. Φοινικοφόβους
ἐκρίθην ὅτι ἐν ἔθνος ἐκ κέρδος ἐκ Περσῶν καὶ ἀπὸ ἐκ
Ἀσίας· πᾶν δὲ ἅπαν μαρσίπελαν ἐκὸ θηλειῶν σάκων, οἱ δὲ γυμνῆς
καὶ οἱ σύμμαχοι ἡμέρας, μετρῆσαι ἐκ ἡμέρας καὶ ἐ μέτρος ἐν
χρόνου.

. . . . . σάκων ἐκπέλας μεμερῆς
Τοξόται δ' ἄμοχοι θ' ἱππομόλγοι
Τρόπαια χρόνου ἱππομάχεται. ζ. 64.

Διὰ ἐκάστου ἔτους ὁ βασιλεὺς στρὸς ἐκ ἀκλίνατον μά-
χαν χώραν, θέτας μεγάλ καὶ ἐκ αὐχένος ἐκ θεμέλιον, καὶ ἐκ-
πλοῦν ἐκ' ἀγκυλάμενον πελάγη ἐκ μεμερίζειν σοφρενὸν ἐκ Ἀ-
θαμανίδος ἔθνος (ἐκ ἐμπεσόντα).

Πεδίαμα μὲν ὁ πυρετόπλους ἔτος
Βαπίζων ἐκ ἀπ-

Τ.

Τὸν γέλωνα χώρας,
λαοδόκου σχεδίας
πορθμὸν ἀμείψας
Ἀθαμανίδος ἔρνος,
πολυγόμφου ὄδωρ
ζυγὸν ἁρμοσθὲν αὐχένι σοὶ λαόν. ξ. 72.

καὶ ὁ Θόας Ἄρχων τῆς σοφοπάτρου Λήμνου, ὁ ἰούθους μὲν τῆς χρυσοφόρου γαιᾶς, προχωρῶν πρὸς Θρᾴκην διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ὑφ' ὧν ἐπολεμήθη μεγίστων μόχθων τοῦ ἐξοδιασμοῦ Ἕλλη· αὐτῷ δ' ἐπόθει ἐκ τῆς ἀνδρείας ἡ τὸ μέγα χάσμα τὸ χρειὼ, καὶ τὰ θεῖα ἰσχνὸν ῥὸν γραμμὸν εἰς τὸ ἀκουλαρικὸν πῦρ τῆς Θρᾳκέσσης,

Δόκιμος δ' ἵππης ἰσοσθὲς
μεγάλης ῥίμφα γαίης,
ἔχροΐς ἅρμασι πῦρ
Ἄρηος πῦρ Θρᾳκέσσης. ξ. 90.

διὰ ὁ Παρούσιος χρειὼ, ἡνίκ' ἀσφόνδυλος καὶ γενναῖος. Πρὸς τὸν θεὸν τὸν δύναται νὰ ἀρμόσῃ μὲ ἀσφαλὲς καὶ ἀκίνδυνον βῆμα, ἵν' ἀσφαλῶς μὴν ξεχερὲν βγῇ καὶ μὴ κάνῃ τὸ θεὸ, ἄλλ' ἀλλ' χὰς μὲ σροσευχὴ, ἐκατ ἐμβάζῃ τοὺ ἀνθρώσου ἡ τὸ δίκιον, ἐν τῷ σόδι ἀδυνατῇ σχέσι καὶ ἐξέβη;

Θαχόμενος δ' ἀδάλου θεᾶ
τὸν ἀνὴρ θνατὸς ἀμύξῃ;
τὸν ὁ κραιανῶν σοὶ σανδα-
λος ἀσφαλὲς ἀνάσσων;
φιλόγραν γὰρ σώτηρ-
σα τὸ σρῶτον, σαράγῃ
βροτοὶ ἡ ἀρωύγαλεν
τοῦτο γὰ ἴχνη ὑδὲ θνα-
τοῦ ἀφ' ἕλκεα φωγῆς. ξ. 101.

διὰ μοιρώσεως, ἐσωμάλωσαν ἔκσοδον ἡ τὴν Παρόσαν, νὰ διέσῃ ῥοῦν: ῥὸν σοφέρων, δηνὰς ἐσδορυχίας, σόχιν ἀναγαλόνης, καὶ νὰ ὑχέσῃ τὸ σερελίζῃ δύσος τῆς καὶ ἀφ' ὁρῶν ἀνέρων γαυσιπορώσης ἐδ: ρώσης Θρᾳκέσσης· ἰσὰν ἔβοι μετὰ σαλαιοσερόσσης μὲ μεγα: νοχίλωνα μαρδίαν.

Τιτὰν μοι μεγαγχίλων
θρὴν ἀρυόσσαλεν γόβῳ. ξ. 115.

Ἀλλ' ἦθε τὸ μέγα ἄχος τῆς Ξανθίας νὰ μὴν ἀκούσῃ σαρὰ τὸν Παρ: σιὸ χρειὸ τὸ βαρὺ, τὸ ἀσσῶν σ' ἀδυνχίσῃ ἡ τὸ θλιόσσον,

οο:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σόμορα! Εἶδε λαῖλαν νὰ μὲν ἀείρῃ λὰ ἀχθος ἐπ' γυναικῶν, καὶ δω-
σχίαν λὰ ἐνοσίνης σάκης ἐν.

Ἐνοσίνας δ' ἐὰ σε-
Πρων σάκη ζακές. ζ. 125.

Ἀμφ' αὖς ὁ ἰσοσθένης καί σεζός ζαὶ ἐσπῆθε μελὰ ἐν ἀρχηγὲ ἐν ἔμο-
λοῦ ὡς σρῶτος μεχισσῶν, καὶ δίδη λοὺ ἀρχέζενλον σαρθρὰν, ὰ ἐπ-
λῶνες ἐπὶ ἀνδρῶν σμικρῶνλαι ἐν ἐν σόθι ἐκὸ δακρύων, δάλε ἀ-
φοσιοῦθη Περσέδης, σροφέρεσθαι λὰ γενικὰ καὶ μεχέρης ἄν-
δρες ἐπ, ἔμεναι ἐκάζε μονόζ-ξ, σοθῶναι λὰ σκεκνέλεν ἀὐλῳ.

Τὸὺ ἀχρεῖον θῶρον
Ἐὰν ἐν σροφερεζένα
Ἀγόνλαι μονόζ-ξ. ζ. 139.

Ἀμ' ἐδὲ ἔρχελαι ἡ ἰσόθεος μῆλερ ἐν Βασιλέως, ἡ πρελέρα Βασίλεσσαι
ἀὶ σροσέσφερεν ἐκάδόνλες, σροσφωνοῦνλες αὐλῇ μὲ σροσήκονλες
λόγνς. Χαῖρε, ἡ ἐσοφλάλη Ἑλλάσσα, ἐπὸ ἐκθεμένη Περσέδη, ἡ-
ρωὶ μῆλερ ἐν Ξέρξη, νύμφη ἐν Δαρεῖ, σόζνγε ἐν θεὸ ἐπὸ Περσῶν,
καὶ μῆλερ ἐσόνων θεῶ, ἦθε ὁ σαγκὸς δαίμων νὰ μὲν ἀσοχαρί-
ῃ λώρα ἀὐ ἐν ἐν ζραλῶ.

Ὦ ἐκθεμένη Ἑλλάσσα Περσέδη ἐσοφλάλη,
Μῆλερ ἡ Ξέρξη γυραὶ, χαῖρε Δαρεῖ νύμφη,
Θεῶ μὲν ἐκάλεσα Περσῶν, θεῶ δὲ καὶ μῆλερ ἔμοι,
Εἶλε μὲ δαίμων σκληρὸς νῦν μεθέζεσε ζραλῶ. ζ. 158.

—

Εἰσερχομένη ἡ Ἄλοσσα, ἐκφράζ καὶ αὐλὶ ἐῆ ἐοὺ χαρὰ ἐν φόλους
ἐκὸ ἐοῦ ἐδόσεν καλέχελα, ἐκεῖ ἐκὶ κρεθεμένου ὡς σεῖ ἐδυσμὸν κύσσ-
ελοῦ γάρελος, καὶ ἐὺν ερίσελη ἐαὶ ἐν ἐνεσοδίη, ἐὸ ἐνσοῦν ἔχε
ἐδὲ ἐὺν ἐραγνεῦσαι κύσελα. Τὸ ἐράῶν ἐνλο ἐνέδυσιον ἐὺς Ἄλόσσης
λεσ κόσχας, καὶ ἐωκρῶν σαρεγγραφόμενον, ἐνωρσιον, ἐκὸ ἐὺν ἡμ-
φόῖσσαν δύο ἐνσρεσζέλων γυναικῶν, ἐὺν Ἄθόσσ καὶ ἐὺν Ἐερό-
σσ, κλίνας ἐκαφλέχθησαν ἐὺς ἓν ἄρμα ἐκὸ ἐὸ Ξέρξη, ἔθρασσεν
ἡ ἐεμελιὰ καὶ ἐέρρ καὶ ἐυγὸν, καὶ ἔρρ-ησ χαμαὶ ἐοὺ ἀνα-
βάλλ. Ὑσοδεμένη δὲ ἐν ἐαὶ ἐ σουσίης καὶ ἐὺς σροσφάσους θε-
σίας, ἄλλας ἐαναφθέγξ ἐν ἐοσελὴν σερσλένη νὰ ἐσηγεῖσαι ἄρ
ἀνεροσωσαρὸν ἐανὶ ἐὸ σουσελόν." Λέγ ἐσιὸν ἡ Ἄλόσσα.

Φθάνω ἐνλαῦθα, ἐμεσολαμεῶνα ἤδη ἐὰ χρυσοζόῖζα ἐόρμελα
καὶ ἐὸν σοιὸν ἐρὸ καὶ ἐὸ Δαρεῖν σωλῶνα, δύο ἀνανορέ
καὶ ἡ Δεμάρη σαρδία" καὶ μὲ σαρδία ἐρύσσ ζραλές".
Ξὺς λέγω δὲ, ἐὸ ζίζον, ὅλη γοβοῦσα μήσω, ὁ ἐν ἐῆ χώρᾳ ἐυόερ-
χεν μάζης ἀζῶλος, ἀνεμρέζη ἐὰ ἐνδυσεσίαν, ἐὰ ὁ Δαρεῖος

δὲ

διὰ τῆς βουβῶνος τοῦ θεοῦ ἀκολουθοῦ. ἐκεῖνα μὲν ἀμφίβολον εἰς τὴν ἐμφύλιον μάχην, καθὸ ἦλθε δὲ σῶμα τοῦ χρυσέου ἄνακτος ἦχθ' ἄξιον, ἦλθε πάλιν ἐξ τῆς ἀχρυσέλεφαντος χάρακος ἐπὶ νῆας. ἦλθε εἶναι ὀφθαλμοῦ τῶν ὅλων θεωρὸν τὸν σωτῆρα τοῦ Διὸς.

Μάλα χρυσείων ἀνάκτων σῶμα κατὰ μοῖραν,
Μὴ 'ξαχρυσέλεφας χάρακας ἐπὶ νῆας, ἵνα σθένος πάρα.
. . . . . .
Ὄμμα γὰρ Διὸς πομπὸν ἀνδρὸς ἀμύμονος. ξ. 169.

πρὸς ἐκεῖνα, γενεὰ σύμβολοί μοι ἔσσι, τὸ γηραιέον καὶ σοὶ πάρος, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ μοι τιμὴν ἀνέχειν.

Πάντα γὰρ δὴ καὶ πατὴρ ἐν ὄμμασι βλεπέμεναι. ξ. 172.

Ἀφόδου δ' ὑὸς μὲν ἀγχεμάχοιο παῖς ἐκ ἔξοχα πατρὸς ἐοῦ ἐοικὼς ἐνδυκέως ἐπιτέλλεται, ἀμφὶ δὲ ἐκεῖνα πολλὰ ἐπιφροσύνῃ, ἀμφὶ δὲ ἄλλα ἦλθε ἐοῦ ἐοικὼς ἐπιφρὰς ἐπὶ τὸ ἐκ τῆς ἀφροδίτης καὶ ἐκ τοῦ ἄξιος.

Ἀμφὶ δὲ οἱ ὦμοι ἐπέβαλε φάρεος
Καὶ τὸ ἐκ τοῦ ἐπιφρὰς ἐδύσετο ἐκ ἔξοχα ἐοῦ
Ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐπιφρὰς ἐδύσετο εὐρύοπα. . . . . ξ. 180.

Μ' ἐφάνη δὲ τῆμος ἐκεῖσε ἐκκοσίοι μοι δοῦ γενεαὶ, ἐπιφρὰ ἐνδεδυμέναι, ἐκ μὲν ἐξοχωτάτη μὲ Παρνησὸν, ἐκ δὲ μὲ Θερμὴν ἀνάγει.

Ἐξοχάλει μοι δοῦ γενεὰ ἐοχέμεναι,
Ἣ μὲν ἀνάγουσι Παρνησὸν ἐκκοτέουσι,
Ἣ δ' ἐκ Θερμὴν, ἣ ἔστι μοχθεῖν. ξ. 183.

ἀμφίβολον τοῦ ἐκκοσιάλου μεγέθους, ἐμφυτέλη καμπτὸν καὶ ἐκδεχὴ τοῦ ἐκ τοῦ γένους. ἦχον δὲ ἀλκίδα, ἐκ μὲν χάρακα ἐλπίδα ἐκ ἔμενεν ἐκ τοῦ μάρνασθαι, ἐκ δὲ ἐκ τοῦ βάρβαρον.

Μεγάθυμ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ ἐκκοσιάλου τοῦ,
Ἐκάστῳ δ' ἐμέμηλε, καὶ ἐκκοσιάλου γένους
Τοῦ ἐκ. ἀλλὰ δ' ἔκαστα, ἐκ μὲν ἐλπίδα
Ἐκ μὲν χάρακα τοῦ, ἐκ δὲ βάρβαρον. ξ. 187.

Ὡς δὲ μ' ἐφάνη τὸ ἐκ τοῦ, ἐκαστέρω καὶ ἐκοσμέναι ἀπὸ ἀλκῆς· μεθὰν δὲ ἐκ τοῦ ὑὸς μου πολέμοιο καὶ πολεμοφόνου πόλεως καὶ βαίνω εἰς ἀμφοτέρας ἐμάντας ἀπὸ τοῦ κέρκου τοῦ ἐξοχάτου ἐοῦ τοῦ ἄρμα.

Τόλμαν χάσκω ἐκ, ἐκ ἀγὼ ὄλεσσε ὁρᾶν
Ἔλαχον ἀλκῆς. Πατὴς δ' ἀπὸ μεθὰν
Ἐκ τοῦ, πολεμοφόνου, ἄρματος δ' ἐκ
Ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ πόλῳ, καὶ χθονὸς τοῦ κέρκου
Πίπτον . . . . . ξ. 192.

Ἐκ καὶ ἐμὲ τοῦ ἐξ πόλεως ἐκκομιστὸν ἐξ ἐκκλησίαν χαρὰν καὶ ἔχον κύρτος ἐκ τοῦ χάρακα ἐκ ἐκ ἐκ τοῦ χαμεύνῃ· ἐκ δὲ καὶ ἄλλα ἐκκόσμησε καὶ ἐκ τοῦ κε-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

χης καλεσάμενος διὰ τῶν χηρύκων ἐς δεῖπνα τὸν Σίγμον, ἀσυδάστους δὲ τοὺς χαμινὰς καὶ ἀπρόπαλα διὰ τῆς βίας τοὺ ἡγεμόνος, ἐθρασύνοντο μᾶλλόν τι τὸ πρόσθεν· ὁ δὲ ὑὸς μὲν ἦλε καλέσσων καὶ φωνὴ ἐνδιδύσκετο ὁ δασὺς Δυργὸς ἠμύγρευε πολύ· μάλις δὲ ὁ Ξέρξης τὸν ἦδε δεύχοντα σαν-
ταχόθεν τὸ ἐμέλεόν τε.

..... χὠ μὲν τῶν ἐπουργὸν τοξῶ
Εὖ πυέσσων δ' ἔχε πάντα τόρευ·
Ἡ δ' ἰοχάδαξε, καὶ χερσὶν ἔπειτα Σίγμα
Διαπρυσίως, καὶ ξυναγάζη βίᾳ
Ἄνευ χαμινῶν καὶ ἡγεμόνος θρασύν μέσον.
Πάσιν δ' ἐμὸς αὖτε, καὶ ἀλλήλω παρίσταται
Δυργοὶ σὺν μύγρωνι σφέ· τὸν δ' ὄπισθεν ὁρᾷ
Ξέρξης, οἵοισι μάχεσθαι ἐγχὶ πάρεστι. ξ. 199.

Καὶ ἐπειδὴ μὲν ἦδον δαιτυμόνες τῶν πολύν.

Καὶ ἐπειδὴ μὲν δὴ πολὺς ἐγένετο μάχης. ξ. 200.

Ἀρτ δὲ ἐγίγνετο καὶ ἔθεσα διὰ τῶν χηρῶν ἐὰν πανπίχρουν σιγμὸν, σφοσύχθου ἐς τοὺ ἐωρὸν μὲ βελεῶν χῆρα, ὅτου θυτάνα σέχανον (πολὺν ἄχεσρα) ἐς τὸν ἀνολόσους δαίμονας· ἡ ἐνδεσις δὲ τῶν θεῶν ὡς ἐσπέρξε τοιοῦδε· ἦδον ἀεὶ φεύγοντα σφὸς τῶν ἐσχάρα τὸν θοῦδν, καὶ ἔρεχα ἐμμένων, χάρ, ἀε δὲ χόβεσε· μεθ' ὁμίχλα σφε-
ρεῦσα ἐχρατὸ ἐφορμᾶτο δρομέας, διὰ τῶν σταφύλων, ἴχνεσι μὲ τῶν ὄνυχας τῶν ποδῶν καὶ διαπεραιτέρω καὶ παλαιόν· ἐπ σφέρα ἐπεῖτα ἐφασσᾶτ χόβον καὶ ἐχ ἐρὲ ἴδης τὸ ἦδον, καὶ ἐς ἐσας ἴδεσις τὸ ἐωρᾶτο, δοῦ ποιῶ χωρίζατο ὅτ ἂν ὁ ὑὸς ἐσπέρχε, θέᾳ χίας θαυμαζοῦ ἐωρ, ἐᾶν ὅρεσ ἀσπέχε, δὲ ἔρεσ θαυμαζοῦ ἐωρ, ἀλλὰ διαπρυσίως θέᾳ βαυσμάν ὁ-
μοίως ἐπὶ ἐωθύσεσ τῶν χῆρας.

..... ἐπὶ' ἄρεσχα δέχεσθ' ἔχ' ἐδνῶ,
Οὕνεκ δ' ἐκέτης, εἰ θεὸς ἦε, σὰς ἐρέω
Πρόξεσ μὲν τι, θαυμαζοῦ ἂν μάλ' ἐωρ·
Ἀλλὰ τοῦ δὲ πρόξας, ἐπ' ἀνολόθρονος πόλῃ·
Ξυθεὶς δ' ὁμοίως τῶν δὲ πατρὸν χθονός. ξ. 214.

«Ὁ χορὸς ἀσαυλεῖ, ἤλε ἐκροβίζῃ, ἤλε ἐνθαρρύνῃ τὸν Ἄλοσον, ἀλλὰ συμβουλεύῃ αὐτὸν τί ὀφεῖλῃ νὰ ὁράξῃ. Ἔσυλε διαλέγεσθαι ἐμφόβερα πολέμους περὶ Ἀθηνᾶν καὶ περὶ τὸν Ποσειδῶνα ἐς τὸν, ἐνοῦ διαπόντιον ἀνὰ τὸ Ἄργος, ὅπλα μαλακρίζῃ τὸν θηβαϊκὸν ἐμφύλιόν τε πολέμου.»

Δὲ ἐκεῖνο ἐπέρασε, τὸ μῦθο, ἀσυάλιασε ὁ χορὸς, ἤλε σᾶς νὰ σὲ χαιδέψουμε μὲ λόγια, ἤλε νὰ σὲ ἐνθαρρύνουμε.

Ὁ δὲ

Οὔ σε δυσόμενον, μῦθε, νέ' ἄγαν φυβεῖ λόγοις,
Οὐδὲ θαρσύνειν . . . . . ξ. 216.

κλ' ἐὰν ἔγω τὸ κακὸν ἐκέλευε λοὺς θεοὺς, καὶ ζεύξ τὸ ἀποτράψαι καὶ νὰ σέρνουν ἀσκαμάτιν τὸ καρὸν καὶ ἐγὼ καὶ γὶ ἐκεῖνοι, καὶ γὶ ὅλοι μαζί, καὶ γὶ ἐγὼ ἔκλαιγα, καὶ ἐγὼ δὲν κόμω, καὶ γὶ ὅλοι λοὺς φίλους· ἔσυλα ὁμῶς νὰ κάμῃς ἀσουδὰς," κλάσθα χοὰς," ὀρὲ λὲν γῦν καὶ ὀρὲ λοὺς νεκροὺς, καὶ νὰ πελειώσῃς ἐνοκλούμενος λοὺ σύζυγόν σου Δαρεῖον, λοὺ ἀκοῦσι ζοὺς ὅλ ἔγλας λὸν ὀρομαβοῦσαν νύκλα, ὅπου ὑπομένουν λοὺς γῦς ἀναστέμεν ἐγὼ λὸ κῦμα ἀγκαθὰ καὶ ἐς λοὺ, καὶ ἐς λοὺ ὑκόσλο· λοιπὸν, ἂν ἐμχόμουν ἐς, λιοφανῶς νὰ κοκοβγαίνω.

Ταῦτα, θυμούμενος ὧν, οὐ ὀρυκτῶς σαρήνων· ξ. 224.

Πάνλα λοιπὸν, ἐσαυέχυνεν ὁ Ἄλδονε, θέχο ἐσυλαχὸς καλοὺνέ: συθυμήσαν, καὶ ὀρὸς λὸν θεὸν καὶ ὀρὸς λὸν ὑκοφγὸν φίλε, "ὅλα ἐσὺ: γράφω ἐς λοὺ σῦνον· "ἐὰλ' ἂν ἐς ὅλους μόχωμεν." Ἤλεν λώρα θέχω νὰ μοῦ χοπῇ, φίλε, ἐγὼ λίνα μέρος λῆς γῆς ἐδρέσυλαι ὁ Ἀθῆναι, — Μπορῶ ὀρὸς λὸν δόκο λῦ ἄνακλος ὑχέν. — Καὶ ὅμως ὁ ὑκόσμος ἐσυθυμεῖ νὰ καλακλύσῃ αὐλὸν λὸν κόσμο. — Εἶθα νὰ χάσῃ ἄφαντο ὁ ἔγλας ὑκόκοσμος λῦ Βυζαντέως. — Καὶ ἔχνε σῆνθος ἀνδρῶ γραῖοῦ, — Ἑλραῖοῦ μάζιζα λοιπὸν, ὅπλες ἐσροξένιζαν κομὰ καὶ ἐγὼ λὸν Μίδα.

Καὶ γραῖὸς λοιπὸς ἔρξας κομὰ δὶ Μίδαν εἶπέ· ξ. 236.

— Ἀχλ' ἔχνε καὶ ἐκεῖνοι σῆνθος; — Ἔχνε λοὺ Βυζαντρὸν λῆς γῆς σω: γὸν ἀφγυρόν.

Ἀργύρου σωγκῆς αὐτοῖς ἔστι, Βυζαντρὸν, χθονός· ξ. 238.

— Εἶνε δὲ καὶ καλὸ ἐκοκλιζκό; — Ἔχνε δόρλα ἐσκορὰ καὶ γοῦς ἀκοκλογόρνε. — Τίνα δὲ ἔχνε Βυζαντέα καὶ δασκόλες λῦ γραῖοῦ; — Οὐδενὸς αὐτοὶ καρῦλες δῦο ἢ ὀκόκοσι.

Οὐδένος δῦο κόκοσλες φαῖοῦ, ὐδ' ὀκόκοσι· ξ. 242.

— Πῶς λοιπὸν θέχω ἀκλιζῦ ἐς σοχερένι ξένης; — Αὐτοὶ καλέγραφε σοχὲν καὶ ἀκρῦο γραῖοὶ λοῦ Δαρεῖ. — Δγὼ σοράφραλα λόγε. — Ἐγὼ ἤλε φροντῦ, καὶ ἐκεῖνε, θέχε κῦρῦ ἀκκθῦ λὶ λόγνε μου.

Ἀχλ' ἐγὼ δοκῦ, λέχ' ἔχω ἀκλα σπρακλῦ γόγε· ξ. 246.

σχὲν λώρα ἐς ἀκκόσφρεα ἀκκό' λὸ ἐσκαγβόκλα ἐκ λῦ γραῖῦ λοῦλο ἀὐθρωπον, λί' καρῦ ἐὶ καὶ ἐκεῖθεν γέρε.

—

« Ἡ εἰ ἀρχαῖῳ χρόνῳ γένος λῦ Ἀργέν, καλέβαγε λοὺ ἀκρῦ καὶ ἰζορκὸν λῦ χορῦ καὶ λῆς Ἀλδόνες διάφορε ἐς ἀκκὸν ὁ: δερμῦν καὶ Βρέκαν, διότ μαλέγαγε λὸν ὀδυσσρὸν ἀγγλίαν λῦς καλεγραφῆς λοῦ Περσικῦ γραῖοῦ. Ὁ ἀκκλὸς, ἴκαν φροντίφως θοι:

ὡς

Ακαδημία Αθηνών/ Academy of Athens

ών, σαρέζηρε ν' ἀναμέρ" ἰις τὸ δρόμαλο, ὅι σρὶν τὸ Ἄγγελ τὸ ἀρ=
κηγάθι "ελερο", ὅολοι ἀνέσγγιζ" ἰιὰν ἰιὸὸ ἰῶν Περσῶν ἄξιονι καὶ
σωρόσιαν ἰῶν Ἀθηνῶν. Τὸ γηγαὶοι ἰῶδο, παίδα ἀμυβὶς, ἴβεγε βαβώνι
ορο ξενίας γίαι δυνάρεζον ἀνδόωνα καὶ καιοδεκάβας ἰνὶ βαδὶς
καλὶ ἰῶ σοιλὸ καὶ ἰὸ δρέμεδας κὶ ἰὸ. Θι σοιλὰ ἔχνι ἰιὰ ἐ=
γενθαρίαν νὰ ἐκλέγωσι καὶ νὰ σαρηγόρωσι ἴδι μὲν ἀγγ" σερνβάγγ
εἰς ἰὸν ἰαχιαιλέρι καὶ ἀοοδεγηρεαδιαιλέρι ἐοδεφία ἰῶ
ἔθνιαδαν, δαὶ ἔγαν ἐζορικὰ, ὅίδιαν ὁρέζνι σιγῶ, καὶ ἐμφρῶ
γ' ἀναμέρωσι αἴν ἰιὰ ἐοδδὶ γηγαὶόδα."

«Ἰδοὺ ἐδὶ ἰὸ σραγμρέαν ἰίαι δρόσω ἐξιζαρῦ αὐδὶ ὁ Ἡρόδο=
ἰος. Ἡ μὲν σρώδη, λέγ, ἀγγ"ία ὅίδς ἔγβαιαι ἐς ἰιὶ ξόνα, ὅδι
ὁ Ξέρξης ιαδάγαβα ἰιὶ Ἀθῆναι, ἐχιροσοόιαι ἰοσῦδι ἰὸς
ἐιῦ ἀοορεγέαιδας Πέρσας, ὕγα ἐζόρνωσι ἄζιας ἰιὶ ὁδὶ μὲ
μεγάιας, ἐλέγαι θιαίας, "ἄιιοι ἀρώρωδα, καὶ σαραδό=
θιαιι ἐμὶ σᾶι ἔγδς δαιιαιδέωσι. Ἡ δὲ δαιλέρα ἀγγ"ία
μάς "ἔγβαιαι, μαλίγαρι ἐαὶ ἰαοῦδι ἰιὶ σραγμαία, "ὕγα
"ἀοαιας ιαδέοχωσι ἰιὶ χιδῶνας, καὶ ἐγιαδαγέγβαιαι ἐμὶ
ὁμιγμὰς καὶ βρόιαι, ιαδαγαρόμαιοι ορὸ ὅδιδιαι ιαδὰ
ἰὸ σρωιιδὸν Μαρδονίν. Δὶι ἐμωῦδα δὲ ἰοσῦδι σαμ=
ἰὰς ιαδαζράφαι ἰῶι σρόιαι, ὅδιαι ἐγοβῦδ σαμ ἰὰς ζώδς
ἰῶι Ξέρξι."

«Ἡ σαρὰ ἰὸ δαιλέρα μοιδὸν Ἀγγέζι ἐοδαγσρέαι ἀφίγμαι
ἐξ ἐὰς ζαιβέδας καὶ ὁ σοιδὰς ἀφορμὲν ἰὰν ἐξ=ρικὸν σοῦ
ἰιὰ ἀιδρόι καὶ ἰοῖ ναιρωιιαιερεὰν ἰῶν ἐξέδιαν, γίναιαι μι:
ἰὰ σοῦδς φιιιιοδαιδας, ἀιιβάμ καὶ ἀιιιιὶ ζραμμὶ σάβας."

«Ἡ σόζη, ἀνέιραξαν ὁ Ἄγγιας, ἀσάσας ἰῶν ἀσίας, ὁ γὶν ἰῶν Πρ=
σέας καὶ ζρὲν σοῦδ σῦδα, σῦ, δὶ ἐνὸς ζραμμαία, ἐξιιιιίοβη
ὅμ ὁ ἀνδαμρεσίμαν, καὶ ἰὸ ἄνβος ἰῶν Περσῶν ἀναιιάνβαν.
Ἀγιάμαν δὲ ἔμα, σρῶδόν μὲν δαιζάχμα ζμαι σ' ἀναγγέζω να:
σά καὶ ὄμαν, ὑγέζω ἐς ἀνάγμαν νὰ σᾶς φιιιιρόνω, ὃ Πέρ:
σαι, ὅμα ἰιὰ δαιζμρόαν· ἄσαν ὁ ζρωδὸς ἰῶν ἐιμβάμων ια=
ἰαζρέγαι.

Τῷ γὰς ἀσάσαν Ἀσιάδος σοιέσμαία,
Τῷ Περὶς ἄια καὶ σοῖν σῦδν ζρὲν,
Ὃς ἀν μὲν σμιγῦ ιαιιέγβαμία νοῖν
Ὄιβος, ἰὸ Περσῶν δ' ἄνβος ὀίχεδαι ἀσάσ.
Ὤμοι, ιαιιὸν μὲν σρῶδον ἀγγέζαν. ιαιιόν.

Θέμις

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὄρνις δ' ἀνάγκην σὰν ἀναβλίξαι πάθος,
Πέρσαι· σὺ μὲν γὰρ σὰς ἔχεις βουβάρους. ξ. 255.

Θῆβαι, ἀνεβόησε δ' Ἔρις, Θῆβαι δρυὸς,
Περσῶν· σὺ δὲ γὰρ σὰς ἔχεις βουβάρους. ξ. 256.

Τὴ μεταβολὴ ὅτι
Τέλος ἀνὴρ ἐφάνθη
Ἕρμωνος, ἄνακτα
Τόδε σὺν' ἄγγελον. ξ. 265.

— Πρὶν ἐκεῖνον ἕνα ἄνδρα λελεγμένον, καὶ ἐγὼ ἀκηκόειν, ἑκάθεν καὶ ἑκάστερθε, διὰ ἄρμα σοφὸν ἐλάσαντα τὸν Πέρσαι, καὶ δὴ ἀκμῆτε ἑλέσθαι χρῆναι· βέβα δὲ καὶ τῶν ἐμῶν λόγων ἑκάστερθε ξυνέχεσθαι.

Ὡς σάφα γ' ἐξ' ἐκεῖνα διαπεφραγμένα·
Λιλαῖος δ' ἀγγέλων πάντων βλάστα φάος,
Καὶ μὴν σοφὸν γε κὐ λόγῳ, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ σαφές·
Πέρσαι, φρασθῆτ' ἄν, οἵ' ἐπορεύθην κακά. ξ. 267.

— Φεῦ, μαλεόπως γοῦν δὴ τὰ σοφὰ καὶ ἐπάρμενα βέβα τῶν Ἀθηνῶν ἀσπίδων ὁρᾷ τὸν ἔμβολα.

Ὀλολοῖ, μάλα
Τὰ σοφὰ βέλεα, σαρκοφύτ
Τὰς ἀσπίδος ἔμβ' ἀσπάσια
Δίκην ἔμβολα χώρει. ξ. 271.

— Πάντα κὲ ἀκμὴν τῶν Σαλαμῖνος καὶ ὁ πέριξ λόφος, ἔβλεπον ὑπὸ νεκρῶν ἔτι κεκαλυμμένον· καὶ ἀλλ' ἀρκέσειαν τὰ πλοῖα ὅσον ὁ ξηρὸς ἀσπαστόν, διαπονθῆ ὑφὸ τὸ ῥέεθρον τῶν νεῶν· τὸ ἄστυ χθὲς ἦς τὸ πλέον ὄνομα τῆς Σαλαμῖνος· φεῦ πόνον ξυνάγει ὑπερμέγαν τὸ Ἀθῆναι.

Πλεῖστον νεκρῶν δυσπάλμων ἐμπεφραγμένων
Σαλαμῖνος ἀκταὶ, πᾶς τε περίχωρος λόφος,
Οὐδὲ γὰρ ἦρες λόγχην, πᾶς δ' ἀκοντίστο
Στρατὸς, διαπονθῆ πλοῖον ἐμβοσκῆς.
Ὦ σχέτλα ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος, μέγα·
Φεῦ τῶν Ἀθηνῶν ὡς γένος μαρμηρέως. ξ. 285.

— Ὀλέθρου ὁρᾷ τὸν ἐχθρὸν Ἀθῆναι, πᾶς παλεγένοιο σοφὸς Πέρ: σῶν χέρας καὶ ἀνάνδρου" ἔφασκας τὸ "ἀνάνδρου."

Ἡ δ' Ἄλωσα ἔλεγε, διαφθοῦλος τοῦ διαφόρου τὸν χορὸν μελὰ τὸν

Ἀγγέ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀγγέλου, ἄκουσα μέν, σχεδὸν ἐπίστευσα, διαβάσασα λέγοι δὲν σχέση ἔχει μὲ ἐμᾶς γόνους μέν, σχεδὸν παραμύθι ἐφαίνει." Ἐκεῖνο ὅ δάσκαλος, ἐπιστεύγμενος ἐκ τὸν διηγηματίαν, διότι τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς ἦταν φοβερόν, ἔξω ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινο, ἔπρεπε νὰ ἐπιστέψῃ μὲ ἀπλότητα· ἔτσι οἱ θεοὶ ἔφεραν ἐξ ἀνάγκης νὰ ἀποφάσουν τὸ σωρὸ τὸν θεῶν δάσκαλο-παιδί.

Ἐγὼ σάρκα δύστηνος ἐπαθεσυγμένη
Κακοῦς· ὑποφέρθηγ γὰρ ἴδια συμφορά,
Τὸ μέλι ἔξω, μιὰ ἀνθρώπινα σάθη.
Θρεῦ δ' ἀνάγκη συμφοράς βροτὸν φέρει
Θεῶν διδάσκει ..... ξ. 294.

Φανέρωνον φοβοῦ, λέγη σχεδὸν τὸν Ἄγγελον, τὸ ἐπάθα, καὶ δὲν ἐκ τὸν σκοτεινῶν ἀκόμη ἐφέξομεν νὰ βρεπιάσωμεν;

Τί ἐν τέθνηκα, εἶπα δ' καὶ σκοτάδιασα, ξ. 296.

— Ὁ μὲν Ξέρξης ζῇ καὶ βλέπει τὸ γῆν. — Ἀπάγαμεν τὸν μέγαν ὄλεθρον τὸν σύμπαν μας, καὶ τὸν γενικὸν ἄκρον ἀνδρὶ τὸν μικρῶν πολύ.

Ἐρέτης μὲν γὰρ ἔσας δύρμεσαν φάος μέγα,
Καὶ γενικὸν ἔμεγ πολὺ ἐκ μεγάλων. ξ. 301.

«Ὁ Ἄγγελος ἀκουσθεῖς ν' ἀνεφέρη καὶ ἄνορα καὶ τὸν περιφήμου Πέρσας, σταδιοῦται ἐγὼ ἐκεῖ καταφρόνια τὸν Σαλαμῖνος· ἐκέ-νανα δὲ καὶ ἡ Ἄλωσα καὶ ἀνόρεια κάθε ἀνεβόησεν!"

Θέμου, ὅσοι ἐκεῖνο μέγιστα δυσχέρειαν! Ὅσοι πόρα καὶ λυγρὰ Θρῆνα δὲ τὸν Πέρσας!

Αἰ, αἰ πανὸν ὄνειρα δὲ ἐμὲν λέξε,
Λέχεα Πέρσαις καὶ λγία κοινωνία. ξ. 332.

Ἀλλ' ἐγώρου ἀκόμη καὶ τόλο· σόσο ἔτσαν τὰ ἐμᾶ τὸν Ξέρξην, ἐλέγχεσαν νὰ κινάρωσι μέχρι μὲ τὸν Πέρσαι;

Ἀλλ' χρέσας μοι τόλο .....
Πόσον τὸ σῶμα ἔκ τὸν κάτω Ξέρξου,
Ὡς' ἀξιῶσαι Περσικῆς χρυσέρας
Μάχης ἔκεινα ..... ξ. 336.

Οἱ βάρβαροι, ἀκόμεσαν ὁ Ἄγγελος, ἔπαιν βεβαίως, σοφὸ ἀνάλαρα καὶ τὸ σῶμα τὸν σφάγων, διότι οἱ μὲν Ξέρξης δὲ ἔχει, ἀφοῦ χρεια-σόμενος δάκα νεῶν!" χρεια-σάσης δάκα νεῶν, ἀπὸ Π..."ειρεῖος". Ὁ δὲ Ξέρξης ἐπιβίβη, ἐν γνωρίζω, χίλιας διακοσίας ἐδῶ." Χίλιας μὲν ἔκ τὸν ... ἐκεῖ δὲς ἔσαν ἐκεῖ!" καὶ μὲν κορέσας ἐλ ἔζηγαν ἀπὸ δὲ μάχην. Ἀλλ' ἀπὸ δὲς ἀναριθμήτους πολεμαρόνας τὸν σφάγων μὲ ἕνιον ἔχει ἀκόμη καὶ χρεῖα.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ὅδε δαίμων ἦν κακὸς ἐκ θεῶν τροπὸς
Τοῖσιν βροτοῖς ἦεν ἀπόρρητον λέχη. ζ. 346.

Οἱ θεοὶ ἔσσασι λύειν κάμνοντι, παμπόνοις βροτοῖς.
Θεοὶ κάμνοντι πέφασι παμπόνοις θεῖναι. ζ. 347.

Ἡ κόμη ἦν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, ἐπὶ ὀπισθόκομος, διότι οἱ ἄνδρες αὐτῶν ἐπὶ τὰ ὀπίσθια ἐκομῶντο.

Ἔξ' ἄρ' Ἀθηναίων, ἔξ' ὀπισθόκομος κόμη.
Ἀνδρῶν γὰρ ὅλων ἄριστος ἔξιν ἀναγωγός. ζ. 349.

Ἀλλ' ἐρώμεθα, πῶς ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ συμφορὰ τῶν νεῶν; Οἱ Ἕλληνες ἐπεὶ ἔπαυσε μαίνεσθαι ἡ μῆνις, ἣν ὁ Ἀπόλλων ἐμηνίκει τοῖς νεκροῖς ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ Πατρόκλου. "Ἐπειθε μαινομένους νεκρούς."

"Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν δέκατον ἐπέλθοι κακὸν ἔτος, τότε συμφορὰν καὶ ἀπορίαν ἐμποιοῦσα τοῖς στρατοπέδοις, ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπέπεμπε τὸν ὄλεθρον. Ἐπεὶ καὶ τὰ ἐκείνων ἐπεσκόπουν οἱ θεοὶ καὶ ἐπὶ τὰ τῶν Ἀχαιῶν ἐτράποντο, ἐπὶ τὸν Ἕκτορα καὶ τοὺς Τρῶας ἐπεστράφησαν."

Ἀρχηγὸς σκεδὸς πανὶ ὑπῆρξε, τὸ δέπασιν ἀμέτρως ἐν πυκιὸς δαίμων, διότι ἔλεγε ἐπὶ τὰ Ἀθηναίων τροπὸς, ἐμφανισθῆς, ἅμα τρὸς καὶ ἐκόσμει ὅλη μάχη ἔπεσθαι ἡ Θέμις ἐστίη ἐν ἐκείνῃ ἐμπεσεῖν καὶ φόνου δίκαιον γὶ καὶ ἔπαρμα ἐπ' αὐτῶν, καὶ καὶ φύλλων πρηγόρας ἄλλοι ἐμμενὲ ἐπὶ πεδάσιν.

Ὡς ἐ μεμάκυῖα νεκρὸς ἔβαλεν κυνέης
Ἕλληνας ἐ μεμαῶτες, ἀλλὰ σέβεσθαι
Νεκρὸν ἐπειθορόντας, ἀλλοι ἔμμεναι
Θρασυμὲν πρηγαίην βιόλεν ἐκπονοῦντα. ζ. 360.

Ὁ Ζεὺς ἐκείνας ἐπὶ, καὶ μὲν ἐκπόνος ἐπὶ δόμοι ἐν Ἕλλησι καὶ ἐπὶ φθόνοι ἐπὶ θεῶν, προσκαιόμενοι αὐθὶς ὄμνι ἐπὶ ἐπὶ τοῖς στρατεύμασι καὶ ἐπὶ ἐπὶ "ὅτε μόνος δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ σκότος ἐπέλθῃ ἐπὶ τὴν ἀγορὰν καὶ ἐπὶ θέρα," ἀνέμως δὲ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ πνεῦμα γόβῳ" καὶ καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπ

Οὐ γὰρ τὸ μῆλον ἐν θεῶν ἀοίτυλο. ξ. 373.

ἔμπνοα δὲ ὀδύσσοντο εὐσταθῶς, καὶ μελὶ τὸ δῆμοι ἅπαξ ναυλόχος,
ἔδαμε δὲν πόσιν ἀρὸς τὸν ἀνωνύμαλον σιαμερόν.

Τροντὸ πόσιν σιαμερὸν ἀμφ' ἀσύμφορον. ξ. 376.

Ἀχῶ δὲ ὁ ἥρως καλέσας πᾶ ὁ νὺξ ἐσπῦθε, ὅτις πανομένη
καὶ ὅτις ὅρμων ἐσπύλως ἐλοσοβελῶ ἐμ τὸ ὄρεσι, καὶ ὅσσα λέ-
ξις ὀρσοκόμη δὲν λέξις τῶν μεμφῶν κλῶν. Διάφορα δὲ σαφῆ
ἦχον ἅπαξ ἐν τὸ δαμμένος· "ὦ ἥπιοι ἴσε δαμμένος" Η
νὺξ ἐν ἐσπέρᾳ ἀφροχάρᾳ, ὅμως ἐδαμεῖ ἐμπλακὸ ὁ χόρος τῶν ἔμέ-
νων ν' ἀπὸ αἰγῶλος ἐαθρῶν ἅπαξ

Καὶ νὺξ ἐχώρᾳ μὲ μάχ' ἔμμεναι ἐμμελῶς
Κρυφῶν ἅπαξ ἐν ἐμερῇ παβίτυλο. ξ. 385.

Μοῖρ δὲ ἀ' ἐσοφώνουσα ἡμέρα, παλαμερὲς αἰγαγῶν ἐμ' ὅλης
ἐπὶ γῆς,

Εὐ' ἐμ μέλον παννύσιος ἡμέρα
Πᾶσαν παλάσχε γαῖαν αἰγαγῶν ἐδῶν. ξ. 387.

αἰῶλον μὲν πάντων ἐμφερὲς ἐς ἐαχῇ σαφῆ τῶν ἔμέναν, ὡς αἰόρρο
ἀπλήχαν ὀρὶ ἐὸς ἀπλῶ ἐπὶ νέον· χόβος δὲ παλάμβαν ὅλην ἴνς
ἐμφύρας ὅλ' ἀσαλέβαιναν, διὸ δὲν ἐμμεν ἐόλα οἱ ἔμένας ὡ
ἐὸν χωρῷ πολαρὸν σπῶνα, ἀλλ' ὡ νὰ ὠρμῶσαν μὲ ἐμφύρας
ἐμχὲν ἐμ μάχαν· σάνλα δὲ ἐκῶλα ἅλ' μῆλον ἐμαμβλυναν ἐ
ἐοὶ ἐπὶ σαμαίγλυαν.

Πρῶλον μὲν ἐχῶ κλάδος ἔμμεναι σάρα
Μοχοιδὲ ἐμφέρεσθαι, ὄρθιον δ' ἄρμα
Ἀπλαμάχαλα κυανώπιδος σάλπας
Ἠχώ· χόβος δὲ σῶν ἐμφύρους σαφῶν
Κυάρμας ἀποκαμπῶν· ἐ γὰρ ὡ χωρῷ
Πᾶσ' ἐφέρμεν σαφὲὶ ἔμμεναι ἐόλα,
Ἀλλ' ἐς μάχαν ὀρμῶσαν ἐμφύχῳ βρόχῳ.
Σάχωγ δ' ἐϊλῷ σαφ' ἀὐτῷ' ἀσάχαγγαν. ξ. 395.

Ἐοῦλα πλευσίαλος σαγχρόνως δὲ παλάσφαλος λὲ πυρσὸ.
Θάρσων πᾶσαν ἐὸν ἴνς θαμέσους, ἐμάκιμον ἔσαλλον δὲ μῆς,
καὶ ὀρωγῷ μὲν ἀπλάλως ἐὸ δεξιὸν ἡμέρας, πολόσσι δ' ἀφρο-
χάρᾳ ἅπας ὁ χόρος καὶ ἐμμεν ὅλα ὀμῶ μὲ μαγάμν βόμ.
Φρένελα πᾶσας ἔμμεναι, ἐμαθαρόσαλε λὲ σαλρόν, ἐμαθαρὲς
πολὲ λὲ ἔμμεναι, ἐὸς γυναῖκας, ἐὸς παῖς, ἐὸν σαλρόμν θεῶν, καὶ
ἐὸν ἔμμεν ἐὸν ὀρωγόμεν, ἐὸν ἐφόρυλαν σαφὲ πάντων ἐμμεν.

Ἐοῦλα πάσας ῥοθιάδος, ξυναρβοχῷ
Ἔσαλλαν ἄχμν βρύχιον ἐν παλάσφαλος,

βοῦς

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

θοὺς δὲ κάπας ἵπποι ἐυχαίτας ἔδρᾳ·
τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον ἀζύγιον κάρη
ἥρᾳ πόδα τε, δεύτερον δ' ὁ θὼς ζυγός
ἔσεξεχώρᾳ, καὶ παρῆν ὀρθὴ κεφὴ
πλάτη τε βοός. τὸ πᾶσιν ἔμπνουν ἦλε,
ἔμψυχα δ' ἄλφη, ἔμψυχα δὲ
πῶλοι, γυναῖκες, βιότου τε κάλφῶν ἄδη
θύμως τε πρόγονοι· νῦν ὑπὲρ κύκλου ἀγών. ξ. 405.

Ἀκοντίσαι μὲν καὶ παρ' ἡμῖν ὁ θύραθεν τὴν Παρνασσὸν γράφει, ἀλλ' οὐχὶ τόσον ἰσχυρός. Εὐθὺς δὲ καὶ τοῦ τὸν ὀρυκτήρα γὴ τε ἴδρυσε τὸν χαμαίπρανα ζόγκ· ἄρδα δὲ τὸν ἐφάδιον καὶ ἔμπνουν κύκλον ἔμψυχα κυκλόθρανα ὄμμ καὶ ἐκ ῥάχεως ἄκρας φοινικοῦς· ἄμμος δὲ διὰ θυμοῦ ὀρὸς ἄμμι τὸ δόρυ. Καὶ καλαρχὸς μὲν ὁ ῥάπτρων τὸν παρ. σιὸν ζόγκ ἀνέλκων· ὅλως ὅμως τὸ σῶμα ἐπὶ καὶ ἐπιστάτης ἐγὶ τὸ ζεῦγος, καὶ δὲν ὑπόκωλα σῶμ καὶ βουβῶνας ἀραιούς, συμπρόφρονα ὀρὸς ἐμπίπτοντα μὲ ἐκ χαμαίζορα ῥάχεως, καλόθρανον ἐπὶ καὶ καμπύλον ζόγκ. Τὸ δὲ ἔμπνουα κῶλ προσβάλλοντα σκληρὸ· θαν γένει εὐτόκῳ, ἀνάλγητον δὲ σπάρτ ἐπὶ Παρνασσὸν καὶ, ὥστε ὄντως σῶμ ἐπὶ θύραθεν, ἀνὰ ἀνάγκ καὶ ὀλοφυρτὸν ἐκ μέρ. θυμὸν ἐκ' ἐκτρὸν καὶ κακοῦργον.

. . . . . θύραθεν δ' ἐπ' ἐπ' ἐπ' ἐδῶ,
Κακοῦργον ἐμβάλλει· καὶ χόρτ βροτῶν.
Ἀνδρὶ δὲ κακοῦργ χειρόδεν ἐπ' ἐμπίπτων. ξ. 421.

Τὸν δ' ὀφθέντα ἐν τῷ ἐμβατῷ τόκῳ σῶμα, ἐλθόντα ἐπιφρῶν ἐς χωρίον.

φωτὶ δ' ἀπόκρυφον σῶμα κατὰ κρύπτοντα
ἔσω σφ' ἵππων ἐμβάντ τραπέσθαι. ξ. 423.

Ἐμπόκια δὲ κατὰ καὶ θρασύφρονα ἐργάτην ἐπίσκοπ καὶ ἐρρῶχ. θαι θύειν καὶ ἐφέδρας ἐλθόντ· ὀρεσφοῖ καὶ ἐφαρμοσὸν ἀνέλκοντ ἐφ' ὅλον τὸ σεσηρὸν κόρθ, ἀνατ ἐπὶ θεῷ τὸ κεφάλ τῶν κακῶν. Τοιοῦτον δὲ ὀπτῆρα τὸ σῶμ τῶν κακῶν, ὥστε κορυφὴ ὑπέρφαν δαὶ ἐπ' ὄφρ ἀρεστὸν σφὸν ἐκ ἐμβάντ· ἐπὶ μόνον μέθ. κακῶν ὅλ' ἐπ' ἄκρ ἐς μέσ μέσ· ὑπέρφαν ἐκ ἐμ ἀκαταπάστ ἐμ' ὄφρ. ἀν θρώπων.

Κακῶν δὲ σῶμ, ὃ δ' ἀπ' ἐς δαὶ ἔρκια
ἔδοιχνυφοίτ, ἐκ ἐπ' ἀκαρπίσαντ.
ἐξ γὰρ τὸ δ' ἔσθ, μυδῶντ ὑπέρφαν μέν

πῆτ.

Πρῶτος Ἰοκλέρεια ἀνδρῶνα θαπτε. ξ. 432.
Αἴ, αἰ, ἐοικάνακα τὶ Ἄδωνι, ὀνάτι μάγα πένθος ἐοικῶν
τόσσαις ἀπὸ Πάρω, ἀπὸ Πάρω, ἀπ' ἐγ' ὄγν τὸ γένος τὸ Σιφνίων!
Αἴ, αἰ, κἀπὸν δὲ πένθος ἄρχωμαν μάγα
Πάροις τε καὶ σρόσαις Σιφνίαις γάνος. ξ. 434.
— Καὶ ὄρνις δὰ πίνους γάλα Ἴνα τὸ ὄρνιν ἰῶν ἐοικῶν.
Ἐς νῶν τόδ' ἴοθι μανθάνω μαπὼν. ξ. 435.
— Καὶ δύνασαι νὰ δοθῇ ἄλλη ἐχθρικωτέρα λύκη; Ἀλλ' ἐγὼ δίδω ἐνοχῆ
πλέρια συμφορᾶς μεγαλειότερα λυπούς;
Καὶ τίς γενοιτ' ἂν ἐνδ' ἴσ' ἐχθίων λύκη;
Πλέξον, ἐπ' αὐ γῆς ἔσω δὲ συμφορᾶν τρέπῃ
Ἐλθὼν πατῶν ῥάστονν ἐς τὰ μεσσόνια; ξ. 440.
— Ὅσοι ἐν ἰῶν Πάρου ἦσαν ἄνδρες καλὰ τὸ πῦρμα; ἀνδρῶν καλὰ ἴων
ψυχάν, ἐσηγαγῆ καλὰ ἐν ἀγγάνῃ, ἀπ' μάλλον πάντα ἀγαθὰ
ὀρὸς ἰοὺς ἐκαιγάδα; ἀοίθανον ἀνάρ ὡς ἀδὸς ἐξ ἀοιδίμου.
Πάροιν ἀοσφαγ ἦσαν ἀμφὶ φόνῳ,
Ψυχὰν δ' ἄρισαν, πεσόντων ἐπορεκτῆς,
Διδῷ δ' ἀκμὰς δίσιν ἐν ὀρώλοις λαῷ,
Τεθνεῶσιν ἀνδρῶς δυσσεβεστάτῳ μόρῳ. ξ. 444.
— Ὅσοι ἐκ Ἰωνίας ἐνεκύρσαν, φίλοι! ἀλλ' ἐσὸ σοὶ ἐν θυέλαι ἀνοσιώτατον,
Ποίῳ μόρῳ δὲ δόντα φῶς ὀλοίατο;
— Νοῦσος κτῆνος ἐκ ἀοκνεῖ ἐκ Σιφνίων ὀρὸς ἐκ ἀκμὴν
ἐκ θυέλας, μεμφὸς, δυσφορος καὶ πεπλεγμένη ὑπὸ τὸ φῶς·
χύμα Πανός· ἐκ δὲ ἐκάκνεν ἔκαμφεν ὁ ἐκατὸν ἐκ ἐξόχως ἀκμὴν
ἄνδρας, ὅσους ἐκ μὲν κακορρόνους, καὶ κακαγόρους ἐκ ξύλ-
νους φονάδους, ἐκ δὲ φῶς ἀνδρεῖους· ἀλλὰ πάντας ἐνόσει·
ὁ δὲ μάλλον, δόλῳ μόρῳ ὁ θεὸς ἀπέδωκεν ἢ ἐκ ξύλου ἴσα
δ' ἔξω ἐκ μάχης, αὐθημερὸν ὀχυρώσαντες τὸ πῦρμα μὲ χύμα-
να ὄσῳ, ἀπαθεῖ ἐπιθυμοῦσι ἐκ ἐκ πάντα καὶ περιπόνησαν
ἐκ πάντα, ὥστε οἱ ἐκ ἐκατὸν ἐκατὸν ἐκ ἐκατὸν ἐκ ἐκατὸν ἀμαχητί-
σαν δὲ καὶ ἐμάχοντο.
..... ἐκ γὰρ θεὸς
Πάντ' ἀνῆκε πῶς ἐξ ἔσω μάχης
Αὐθημερὸν μέλλοντας ἀνάγκης δίκης
Θῦσαι, πάντ' ἐξ ἐλάθρωσιν· ἀμφὶ δὲ
Κακοῦντο πάντα πάντ', ὥς τ' ἀμαχητί
Ὅσοι ἐμάνοντο ..... ξ. 459.
Ἀπολέσθαι δὲ οἱ ἐξ ἔσω καὶ πάντων ἐκ θεῶν καὶ βίᾳ, ἔρρεσαν
ἐκ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸν λόγχης μελὶ βαρύβα, ἐκλύσωσαν αὐτὸν καὶ τὸν ἐμπρομάχους
ἄνδρας. Ὁ δὲ Ξέρξης, ὅτις ἦχε λίαν ἔθραυσε ἐπὶ ἐμοὶ λόγοι
ἐμόν τὸν βαρβάρων, ἐδοὺ τὸ βάθος τοῦ κακοῦ ἔμαθεν· διαφθ-
ας δὲ τὸν σώματα, καὶ θηλυκρεὼς ἐξαγριόμενος, ἐμπελάγμα ἐκ-
ἐκφύγεται τοῦ κεφαλὸν τρυφὸν καὶ ἔφυγεν ἐπόξως, ὥστε ἐρὸν
δὲ ἄλλα, ἔχης καὶ ἐκεῖνα τὸν ἀσφαλεῖαν τὸν θρασύνους.

Ῥάξης δὲ σέσγι, κάτωπιστόσας λγὺν,
Πεζὸν σωραγγύξας ἴφιν ξρυλούμενε
Ἤιξ' ἐπόρευεν ξὺν φωνῇ· ἰάπτε τοι
Πρὸς ἓν σάρισσα ξυρεφορὲν σάρα χέρα. ξ. 471.

Τῷ μενοῖ δὲ σφέων, ἐπέρασσε δὲ Ἄλωτα, σὺν ἵππους καὶ ἐμάδη
τοῦ Περσῶν! Ὁ δὲ κύρ μὲν ἐκέλευε σφέων τὸν ἐμφορέα τῶν
ἀγαθῶν Ἀθηναῖων· δὲ ἐμπεσὼν ἐς ὄνους σφέλαρα ἐσφάγησε
ὁ Μαρυθὼν βαρβάρους, κἀκὶ θέλων νὰ ἐκδικήσῃ κεῖνον, ἐ-
πέσασε τοῦτ' ἐκεῖθος κυρεφορῶν.

Τῷ χερὶ δὲ σφέων, ὡς ἤρ' ἔτρασσε χρεῶν
Πέρσας· σφέων δὲ σὺς ἐμὸς ἐμφορέας
Ἀγαθῶν Ἀθηναῖων τοῦτ, κἀκὶ ἐσφάγησε,
Οὓς σφέσθεν Μαρυθὼν βαρβάρους ἐκύρησεν,
Ὃν ἐκέλευσε σφέας ἐμὸς σφέλαρ δοῦναι,
Τοιοῦδε κεῖθος σφεδὸν ἐσφάγησε. ξ. 472.

Εἰσέρχου δὲ ἐν λοιπὸν, ἐὰν σοφῶν μεμφίζῃς, σὺ ἐμφύσωσιν δὲ
δικαιοβάλλε σχῶν;

«Ἀλλ' ἐοὶ δὲ ἐμαυτόν, ἐκεῖνος ἀδάμαντος δὲ Ἄρηϊ δὲ ἐμὲ σφεῖρε
ἀξίως ἐν σφὸς δὲ ἐμέρησε τὸν ἐμφυλείας ἔκρις τοῦ ἐμφάνου τὸ
Περσῶν τρυφῷ. Ἀλ' ἐσκέψω καὶ ἐμοὶ αὐτὸν σφισόφλεγμ σφεγγράφουλ
μελὶ τὸν σκιαθρὸν τὸ σοφιστοῦ ἐκφόβιλος, μελὶ σοφῶν ἐσφερίσῃ
καὶ τὸν ἐμέρους ἐκπολεμεῖν· χαρασσαὶ μὲν τὸν κεκελὸν ἐς ἀδ-
ἀμηχάνους δὲ καὶ σοφὸν ἐξ ἐοὶ μεγάλε κεκδὸν, ἀλλ' ἐφεκτὸν
σύνεμα αὐτὸν καὶ δὲ ὅσα οἱ δικαιοβάλλε ἐμοὶ τὸν ἐμφυλείαν
δικαιοχάρακτε. Ὁ δὲ σοφὸν ἤθεγε μὲν καὶ ἐκ θεσσάρων καὶ ἐνθ-
πάλῃ τοῦ θανάτου, ἀλλ' ὅμως καὶ καὶ τὸν δικαιβάλλῃ μὲ μᾶλλε ἐ-
μᾶλλε ἐδοκίμε. Τοῦ ἐκέλευσε ἐκὶ κέφαλε ἀλλ' ἐκὶ τὸν βάρβαρον
σφεμπολεμεῖν. Τοῦ ἐδέξαντο μεθέσεσθε ἀσφάλειαν καὶ μεγ-
καιόλλος, σκεδασθέντες μετ' ἀκοσθενείας καὶ σφε-
σεθῆκε· σχεδασθέντες τοῦτο ἔδρα σφεμπολεμεῖν κάμε-
νεγκρόνως ἐμοὶ. Ἀδὸ χρεὼν ἐκὶ τρόπε κοίτδη· «Ἄμμιος
καὶ τὸν ἐκγενεῖσιν ἐκεῖνον ἐκέμεσαν.»

Οἱ

Οἱ δύο μὲν λαὶ τῶν ἀπολογουμένων ἡρώων διαπορεῖται ἀμφίβολον, ἀλλὰ
ὅμως καὶ εὐπορώτερον φυγεῖν, μόνος λύκαινα ἀγρίη ἀντέρκει· ὁ δ' ἕτερος
τὸν τρισὶν ἀπωλέσθαι εἰς τὴν χώρην τῶν Βοιωτῶν, οἱ μὲν περὶ
τὸ Κρεμαστὸν ῥεῖθρον, καλλιβοωμένον ὑπὸ τῆς Κρήνης, οἱ δὲ πρὸ-
ς αὐτοῖς διάβασιν πρὸ, διὰ μέσου τῶν Φυκικῶν, πρὸ τὴν
Δωρίδα καὶ τὰ Μαλιακὰ πόλισσαν, ὅπου τὸ ἱππικὸν ῥεῦμα τῶ
Σωαρχῶ ἀρδαίου διὰ σκιδνάδα.

. . . . . οἱ δ' ἀπέβησαν κατὰ
Δεκαπρώρους ἐς τὰ Φωκάων χθόνα,
Κατὰ Δωρίδ' ἴππων, Μαλιακὰ τὰ πόλισσαν, δ'
Σωαρχοὶ ἄρδην σκίδνα ἐπερκτὸν ὄχλῳ. ξ. 487.

Ἐνταῦθα ἐκρεμάσθη ῥοχθὲς μαλίβοιαν πρὸ, διὰ Ἀχαΐδα χώρην
καὶ διὰ πόλιν τῶν Θηναίων, ὅπου οἱ πλεῖστοι ἐξ ἡμῶν ἀπέθανον
ἐν τῆς σφίσι καὶ τῆς Δήμης· "ἐνθα δὲ πλεῖστοι Θάνον Δήμης τε
"Δημῆς τε!" Μαλ' ἐν αὐτῇ ἀμφίβολία ἦν, διὰ γῆν τῶν Μαγνήτων
καὶ τῶν Μακεδόνων, ἀπὸ τῶν Ἄξιον πολεμίων, τὸν παραπόταμον τῆς
Δήμης Βόλβης καὶ τὸ Πιερικὸν ὄρος· ἐνταῦθα διέβησαν πρὸς
διὰ Ἀδαμάδα τῆς Θρᾴκης. Καλὰ δὲ διὰ τὴν πύλα ἐκρεμᾶτο θεὸς
τῆς ἀπαίσης ἄκρου χαμαῖπνα, ὅπερ ἔσπευδε διὰ δυσμῶν ῥεύματα
τοῦ πολεμίου Σθρυμόνος· ἐνῷ δὲ περόλαμπε τῶν ἐνθυμίου θε-
ὸς, δόλε ἔπαιζος πῦχαλο καὶ ἐκάλαν αρομενῶν γῆν καὶ
ὄνρανόν.

. . . . . καὶ δ' ἐκλιπὼν θεὸς
Χαμαῖπνα ἄκρου ὦκυ, σύμπνοιαν δὲ σᾶν
Ῥέεθρον ἄγαν Σθρυμόνος· θανὼν δέ μιν
Τὸ σὸν κορύσσων πνεύματι, δόλ' πῦχαλο
Πλατὸν, γαῖαν ὑπαὶ ὑρανόν τε αρομενῶν· ξ. 499.

Μετὰ δ' ὀλίγας ὁδοῦ σκιρτημένοις, ἤρχόμεθα διὰ διάβασιν
τοῦ ῥεύματος Θάνου, καὶ ὅπου μὲν ἐπεραιώμεθα πρὸ
τῆς ἀκαλοῦς τοῦ ἱππίου ἐνθύμιον· ὅλαι ὅμως ἤρχοντο νὰ βαρυαί-
νωνται ἀπὸ ἀκίδων τῶν θανὼν δόλων, ἡ ζέση διεκόπτετο ἐξ ὀλίγου τοῦ ῥεύ-
ματος τὸ πολεμικὸν ἐμπόδιον ἐνῷ δὲ περόλαμπε τῶν ἐνθυμίου θε-
ὸς, δόλε ἔπαιζος πῦχαλο καὶ ἐκάλαν αρομενῶν γῆν καὶ
ὄνρανόν.

Χαμαῖπνα ἄκρου ὦκυ, σύμπνοιαν δὲ σᾶν
Ῥέεθρον ἄγαν Σθρυμόνος· θανὼν δέ μιν
Τὸ σὸν κορύσσων πνεύματι, δόλ' πῦχαλο
Πλατὸν, γαῖαν ὑπαὶ ὑρανόν τε αρομενῶν· ξ. 499.

Μετὰ δ' ὀλίγας ὁδοῦ σκιρτημένοις, ἤρχόμεθα διὰ διάβασιν
τοῦ ῥεύματος Θάνου, καὶ ὅπου μὲν ἐπεραιώμεθα πρὸ
τῆς ἀκαλοῦς τοῦ ἱππίου ἐνθύμιον· ὅλαι ὅμως ἤρχοντο νὰ βαρυαί-
νωνται ἀπὸ ἀκίδων τῶν θανὼν δόλων, ἡ ζέση διεκόπτετο ἐξ ὀλίγου τοῦ ῥεύ-
ματος τὸ πολεμικὸν ἐμπόδιον ἐνῷ δὲ περόλαμπε τῶν ἐνθυμίου θε-
ὸς, δόλε ἔπαιζος πῦχαλο καὶ ἐκάλαν αρομενῶν γῆν καὶ
ὄνρανόν.

Χώρης μὲν ἐρεῖν, ὁρὶν σκιδναδεῦσιν θαῖ
Ἀκτῖνας ἠρμένη, σκιοειμένος ἐπτῇ·
Ἐλέγων γὰρ ἐπτῆς ἀφαρὸς ἐμὶ ἐνθύμιος,
Μέσον μέρον δύσιν, θερμαίνων ἐμοί·

1/Εσπ:

Ἔλεον δ' ἐσ' ἀμήχανον· εὐλογὴς δέ λοι
Θοὰς λάχῃ φυτῦρ' ἀοέρμεθα βίου. ζ. 507.

Δὲ δ' ἰκοὰν ὅσοι Ἄλκιον σαλιρίας, ἐφ' μελὰ σομῖ πόσον καὶ σομῖν
ἐκπέναν σαρόσαν λὶκ Θρόμεν, θέρα ἴσως ἐμῖγος ἀφιχθῖ ἐς λὶν
σαλρίδα, "ὅσως θρεκόσως λὶκ σόμ λοῖ Παρνῶν, λὶκ σοθῖσα λὶ
ἐμβάλεν σοφκόν λὶς χόρας," σοθῖσαν φιβάλεν "ἴθεν χθονός."
Φάλ' ἦσαν ἐ μόσν ἀμέθεν· σαρέμεμε ὅμως σομῖ ἐκ λοῖ
δοτεχκερόλεν, ἄλλα ἀοέμεν ὁ θεὸς ἐς λὶς Πέρσας.

Ταῦ' ἔφ' ἐμεθῖ· σομῖ δ' ἐκμέμεν γόμεν
Ἡκεκῖ, ἐ Πέρσας ἐμαλόκκεμεν θεός. ζ. 514.

Θέρος λὶς λαλκοθρε, ἐρόκκεθεν ἐ Ἄλοσεν. Ἦ μὰν ἐκερ-
γεβὰν κεκλαρεκῖ ἐκοσόκαν! Πόκαν μὰν σκεμῖ μοὶ ἐδέμε-
σες λὶς σκερμερόμε! Καὶ σῖ μὰν ἐδέμε ερό, λοὶ χορὸν μοδὲ κακὰ
ἐκοσόσαλα κόλεν.

Ἦ κακοὶ ἴσες ἐμεμεὶς ἐκοσόκαν,
Ἦς κάρλα μεν σαῖν, ἐδέμεκας κακεῖ,
Ὑμῖ δὲ μάμεν, αὖ' ἦμεν ἐκρέκαλε. ζ. 520.

Καὶ ὅμεν, ἄθεν καλὰ λὶς μοκόκκεκεν καὶ ἰκαλέσεν ορῦλεν λοὺς
θεοὺς, ἴσεβλεν μεβόκα· ἐν λοῖ σόκκεκεν σέμεκεν, νὰ σροκμέρο
δεῖρε σρὸς λὶν μᾶν καὶ λὶ καῦρὶ, καὶ χρὶ δὲ λὶ ἐσεβλέμα-
σθόλεν, ἀμῖ σόκεν ἐς λο' ἐξῖς λόχκεμεν κακμέρκεν.

Ἀμῖ ἐκ λο' μοκόκκεν ἦ λὶ δὶ μᾶν σόμεν. ζ. 526.

Ἐμῖς δὲ ὀφέμεβε καὶ χορκμόκκεβε ἐκὶ λοῖς ἴδῃ σεορκμμένες σεκ-
λοὺς κερεθμάς· καὶ ἐέν σ' ἐκός μεν ἀμιχθῖ ἐκλεῖθα σρὶν λες
ἐσεῖμεμῖς μεν, σεορκμμορῖβε κόλοὶ, καὶ ἀδκμκόκαλόν ἐς λοὶ σί-
κεν, μάκεκ ἐς λὶ λόκε κακὰ σροζεθῖ καὶ ἔλεμεν κακόν.

Ὑμῖς δὲ χρὶ ἰσι λοῖδε λοῖ σεορκμμένες
Πλεῖσι σῖβ' ἐκμεμέρμε θεμέκαλε.
- -
Μὰ καὶ λὶ σρὸς κακοῖσι σρόθεκεν κακόν. ζ. 531.

Ἀμῖθόκες λὶς Ἄλόσες, ἀοέρμεκεν ἐοὶ λῖς σκεκῖς μεκος ὁ
χορὸς, ὅσες μεθ' ἑκανῖς σερεκοθρόες θρεκῖ λοὶ σκμφορὴς λὶς
σαλρίδος, ἀκομομμόμενος καὶ λοὶ ἐμοφκμρὴ λοῖ Παρνίδεν ἐοὶ
λοῖ κακμερκμέκλεκ ὅκεκ καὶ σοζεκ.

Ἦ Ζεῦ θεκοῖ, ἐέν, ἤδη ἀκόμεκας λοὶ ἐκερέμεκεν καὶ οο-
μόκεθρεκ μεκλὸν λοῖ Πέρσεκ, καὶ ἐθύθεκας ἦ κεκλμὴν σέκ-
θος λὶν σόμεκ λοῖ Ξέρξεκ καὶ λοῖ Ἑυβοέκεκ.

Ἄμ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἄχε δὶ ἔτσι ἀπ' ἐνβάλαιαν
Πάνθη δικαρῆ καλάμενος. ζ. 536.

Ποχχαὶ δὲ γυναῖκες συναθανόμεναι δὺ σημαρὲς, διαχίζου μὰ δας ἡμέρας χῆρες" ἀσαγκὲς χαρὸ" δὺς παϊδοκρατῶν καὶ καλεβράχια δὺς σαγκόνς δαν μὲ ὑγρὸ δάκρυ" διαρεσαγέους δάκρυσι". Δι' δὲ ἀβρόγενος Παρένδης σοβῶσε δὺ καϊμένης δαν, καὶ δὲς ἀβροχίλωσας μὲ γυμνὰ κρέας, δάρξιν δὲς φιλεδόνας καόλους, ἐμαλεγῆ θέλαν ἐς ἀκορέτας ὁδυρμούς.

Δι' δ' ἀβρογόνος Παρένδης ἄνδρῶν
Ποθάνιον ὑγὲ ἀρκεῖομαι,
Θάλρω δ' ἀνὰς ἀβροχίλωσας
Χηδεστὴς ἴθυς ἴκρια, ἀφῆσαι
Παυθῶν γόους ἀκορετολέους. ζ. 525.

Νόωρα δὰ καὶ ἐγὼ μεθ' ὁδρομενῆς δὰ σαμαινθῆ θάνατον δὸν ἀδαμαθέντων.

Κἀγὼ δὰ μόρον δὸν θιχομένων
Αὖθι δαμῆναι σαμαινθῆ. ζ. 547.

Ἄσσον ἄρνυ ἐ Ἀΐδα χαλάζῃ ἐρεμνθῶσι. Ὁ Ζάρξης δὸν ὠδύρατο φῶς, ὁ Ζάρξης δὸν ἀκαύρατον ὁδύ, ὁ Ζάρξης δὰ σὰν δαμχῆς ἀδάκρυτα δὰ δὸν Θαμιάν σχοῖνι" βαρέδραν σοῦδας". Ὅτιαν ζαμβάλης ἐς ἀνδρῶν σαμβῶν, γαυτῇ ἄρμεναι ἀκαυδας, μόρους δας θρηνῆς, σὰ δὸ ἀδύνα, σὰ δὰ ἀμαγμοί.

Παυθῇ δ' ἄνδρα δόμοι χαμαθῆς.
Τοιάδε δ' ἄκουδας
Θνερονὶ ἄχι ὁὰ
Θυρόμενον μόρους
Τὸ σᾶς δὰ μῦνον ἄλγος. ζ. 583.

Τώρα σχέον ἀοὶ σοῦν χρόνα ἐς δὺ Ἀΐδαν, ἴλα νόμους, ἴλα δόμοι, ἴδὲ ἀκουμένης θέγα ἀσάρχῃ, διάδ' ἀκωκόθεν ἐ ἰοχὸς δὸ μόρους δους.

..... θιαμάχῃ
Τὰρ διάμεναι ἰοχὲς. ζ. 590.

Θύδα ἐ γλῶσσα δὸν ἀνθρώσαν θέχῃ ἔχῃ χαμαὶ, διάδ' ὁμοὶ μὲ θῇ ἀκοὶ δοὶ ζοῦσι δὸς δόμους, ἀχέθη καὶ ὁμοῦ ἐμαθάρως.

Θὺ δ' ἄλι γλῶσσα βροδᾶσαι
Ἐὶ φυσικὰ· ἴχελαι χὰρ
Δαὶ ὁμὲ θαρα θάχῃ,
Δὶ ἐχέθη ζοῦσι ἀχεῖαι. ζ. 594.

Ἐοι-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ο Ἐπιχάρμου ἡ Ἄλκηστις, ἡδονῇ δὲ καὶ χαρὰν δὴ πᾶσι ἔθηκεν ἔλθοντι
ἐς οἶκους, καὶ "Ἁ θύγατερ καὶ αὐτὸς νὺ ἐκτελέω συγχάρτως ἐς
δῶμ' ἐσορᾶν τὸ Θεσσαλῶν. εἶσιν δὲ μάλ' εὐφρόνως αἱ σοφιαὶ
ἔσθλαι, ὡς ἐν τοῖς Ξενοφάντου ἡδὺ ἐν οἰκοφθορίοις." Ἦδε καὶ
τῷ ἐρχθέντι ἡ Ἄλκηστις.

Φοβοῦ μὲ ἴσθι ἀνθρώπων, τὸ φίλον, ἐδοκίμησα διηγερίαν
ἐσχάτου γαμετῆς, ὃς ἔλαν ἐκάθευδε ἐρημίᾳ ἡμέτερα, καὶ σάκλα
ἐμοὶ νὺ φοβοῦμαι. ὅλων δὲ σὰρξ κἀνοὶ νὺ ὁ θεὸς σημεῖα
ἡ θεῖα ἔχῃ σάκλα ἐρίαν δὲ λύκων.

Φίλον κακῶν ἐρεῖν ὅσις ἔμφρων πυρεῖ
ἐσθλῶν ἐκείνου ἐρεῖν ὃν ἔλαν σημεῖα
κἀκῶν ἀσθενῆ, σάκλα δημοῦμαι φίλῳ.
Ἔλαν δ' ὁ δαίμων ἐκρατῆ, σαοῖ θάνατον
Καὶ κἀκὸν ἐκ δαιμόνων ἐρεῖ λύκων. ξ. 602.

Θέλω καὶ ἐγὼ ἐρὲ φαίνεται ἴδῃ δὲ σάκλα σχέρι φόβον. Θάρυβός
ἐς ἐχὶ ἀκλέρως βοᾷ ἐγὼ δὲ Ἀλέρι. δοκεῖ ἐκ ἐρχμὸν κακῶν
ἐκφοβῆς δὲ σκεπάρνου.

Ἐρεῖ γὰρ ἴδῃ σάκλα ρὲν φόβον σχέν
.....

Βοᾷ δ' ἐν ἐκὶ μέγαλος ὁ σκάπτος.
Τοῖς κακῶν ἔκφοβος ἐκφοβῆ γρένος. ξ. 606.

Τόθεν ἔννεα δεῖχθον σάκλα ἐν δόμοις δὲ καὶ ὁδὸν ἐκάλεσε ἄνω ὁ-
χμερόλεκτα καὶ ἔκλεν δὲ σφόλερα μεγαίρῃ," ἔλεν δ' ὀχμερόλεκτα
χλιδᾶς δὲ ἐς προσέρχεσθε", ἵνα φόβῳ ἐρεῖ δὲ καλέρα δὲ ἐκ-
μου ἐκρενεῖ χοὰς ἐς ἔλεν ἔμοι ἀρεχαὶ ἐγὶ δὲ θανὼν. Ἀλκεσ-
τίδος μάλα ἐς ἀκοῖχα βοὸς, ζυγῶνα ἐμέρκεσθαι, διαγὲς μέγ'
ἐκὶ ῥαιδίως ὕδατος ἐν σφυρόεν σκεπῶν, ἀκέρκεν ἐκὶ σο-
δὲ καὶ ἐν σκαμᾶς ἄγρίας ἐρεσχέῃ, πυρεῖ ἐκάθη ἐς ἀγθομένῃ χα-
ρᾶς ἐμείας, καὶ ἄκθη σκεπῖ, δέκνα δὲ σκεμεόρνυσι. Ἀμὲ
σε, τὸ φίλον, ἐκῷ προσέρκεσθαι δὲ ἐμοὶ, ἐκόλεν ορὶ δὲ σκοφθόρῳ
θανὼν, ἐξκρενεῖ κἀκὶ καὶ ἀνακεῖ δὲ θεὸν Φερῶν." δόλε
„Ἀλκέστιν Φερῶν ἀνακεῖσθαι."

Τῷ γένει Βοιώτιος, ἀσύκλιτος ὁ χορὸς, σεβασῖ μαλακὸ δὲ Περ-
σῶν," ορέσθαι Πέρσαις". σὸ μὲν σέρσι δὲ χοὰς ἐκὸ δὲ σαλέρα
δὲ ἐς γῆς· ἐμοῖ δ' ἐβόρσαν δ' ὕρνεον ἀκαλέκη δὲ ἐγκόλερος δὲ
νυκτὸς, ἵνα γένοιτο ἐκρεῖ ορὸς δὲ ἐκὶ δὲ γῆς.

Ἐὸ δὲ σέρσι χοὰς βοᾷ ἐρεῖ, ἐκὸ γῆς,
Ἐρεῖ δ' ὕρνεον ἀκοῖχα

Φθι-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Στερέωσε καρδιὰ
Εὔγρονος ἦτορ πολὺ μᾶλλον. ζ. 627.

Ἀγὼ δὲ ἐσκοπιάθην λὰξ γῆν ἰὸν ἔρριπτε καὶ ἄλγεα ἐγγεγάασιν
ἀνέρι, νὰ σκέφτουνται ἀφ' τὸ χῶμα λὰξ ἐρρίχνει τὸ βιργάρι, σάσου ἔχει
γυναῖξὶ ἔλεγα δεσποσύνας; ἐμοὶ καὶ τὸ σκέφτεσθαι πολὺ μᾶλλον, ἀφ' ἑνὸς
θανόντος ἀνδρὸς καὶ μόνου θεραπόντος καρτερίμου, καὶ κεἰ λυκὼν
ἐγγεγάασιν ἔρωτος, ἀρσενικῆς πόθὸν εἶναι ἔλεγεν, ἴλεως· ἐγὼ δὲ σάλεγα
ἀφ' τὸ βιργάρι, σάσου ἀπάνω ἀρσενικὸς καὶ νέος ἀντρόφερε· φό-
νευθεν τὸ δάσκαλο τὸ δεσπόσυνο ἔρωτος, διότι ἔρωτες πολὺ ἀχνὸς μᾶς
ἐσκοτώνουν· ἔλεγεν ἢ καθαυτὸν ἴδιον ἀνευχόσυνον. ἐγὼ δὲ σάλεγα
ἀφ' τὸ βιργάρι· ἢ, ἢ, ἢ, ἢ, ποτέ μου δὲν ἔλεγα χαλὰ βάναυσα καρὰ
ἀπὸ γύρω.

Βέσαι σάλεγα ἄλλα βιργάρι ὅ.
Ὅσων ἀκούω τὰ γόνατα
Νέα γ' ἔχει.
Βέσανα, δασκάλα
Φάνηθι. Ἐλαφὰ γὰρ
Τις σ' ἔχεις σεσάλαια.
Νεογνὰ γὰρ ἔδεν
Καλὰ σᾶς σ' ἔλεγα.
Βέσαι σάλεγα ἄλλα βιργάρι ὅ.
Ἀΐ, αἰ, αἰ, αἰ.
Τῷ σοφίσματι φίλοισι βαλών. ζ. 674.

—

Τὸ γόνατα τοῦ βιργάρι ἐμεγαίνανε ἀπὸ τὴ σκέψη. Τοιαῦτα
ἐμεγαίνανε δὰ ἴσαν ἀσκοπάθητα γὰ τὰς ἀρχαίους. Ἐμένα δὰ μοῦ
γεν παράξενα καὶ ἀξιοσημείωτα· ὁ δάσκαλος, ἀπὸ μιὰ τοῦ
χορτοῦ καὶ τοὺς ἄλλους, ἴσως ἀπὸ σᾶς ἀσκόπως καὶ ἀνόητος· ἔχει ἀπόψι-
μου καὶ ἐπρόσωπον, ἀμφιδάλλεται πρὸς τὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸ
δρᾶσι τοῦ σκεπάσματος, σκιάζεται καὶ μένει, λοιπὸν καὶ ἀκουσθέν-
μενα γένει κοντὰ καὶ ἀκουσμένα. Ἄρχεται δὲ τὸ γόνατα
καὶ ἀμύξει.

Ὦ σχοὶ ὀρέσσιας τοῦ πόλεμόν μου, γαμοὶ Πάρνης, σοῦ σᾶς
βγάλει, ξενάξι, πόλεμο, καὶ ἀπαλαιόθη λὰξ γῆν;

Ὦ σχοὶ σᾶς, ἡμεῖς θ' ἤβης ἀρτι
Πάρσαν γαμοὶ, λένα σᾶς σοῦ σάσου,
Σλέγε, πόλεμο, καὶ χαράσσει σᾶς; ζ. 683.

Βγάσου τὸ ἀξιόγραφόν μου σημεῖον τὸ ἴδιον ἰδιόμορφον· ἐδεξάμην

ὅμως

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὄρνις λὰς ἡρινὰς πόλις οὐκ ἔσαι. ἐγὼ δὲ σάμε ἰτάρνιος ἔμμις ἐν λόγοι
ἔρωτι, πράζοις γοαρῶν λὰς ἐμαχαμμάν, καὶ ἀερόπτερα, ἐαιρόνοι
μὲ, ἐνῶ ἐ "ἔξοδος δαὶ ἥμαι εἴκοσος" ἴτι δ' ἐν αὐξόδου." Ἄγκοβι μὲν
ἐ νεοχθόνια θαὶ δέχοδαι μῆβι, σαρ' ὃ δ' ἐ σάμε ὄρνις
ἔθον βάνας πόλιν, καὶ ἐμάχαιρα ἴτα μὲ σαγήθη ὁ πατρός.

Ἄγκοβι σάδαι χοὶ παλὰ χθονὸν, θαὶ
Λαβεῖ ἀρεῖνι ἀμὲν ἴ μαθάνειν.
Ὄρνις, δ' ἀκάρνος ἀνδυναζόνας ἐγὼ
Ἤπειρ. Ἐάχαιρα δ' ἐν ἀπαρσίαι, τὸ χρέν. τ. 692.

Ἔσον δὲ νάοι λοβυρὸν δοτύχαιρα σοῦβη ἐς δὲν Πάρνας;

Συζήβορμαι, ἀσάνυμαι ὁ χορὸ, ἐαὶ ἀρχαῖ φόβη ν' ἀνοβέρο
ορὸ σάε, πυτάβορμαι νὰ ὀρνίσαν ἐνδοτόσαν.

Σίβορμαι μὲν ορονιδόβαν,
Σίβορμαι δ' ἀνδὰ δέξαν
Σίβαν, ἀρχαῖν παρὶ βέρβ. τ. 696.

— Ἄγκ' ὄρνις δαῦβαν παρανιμβῆ νὰ ἐν ἐδορρέσαν, μὲ παρο-
ἔμμις ἐαὶ χόμαν, ἀλλ' ὀρνῖν πυβόρνι, ἐάε, δνυμόσαν ἐαὶ σάνδα,
καὶ ἤμαν ἐν ἀνβοῖν.

Ἄλλ' ἐοῖ πάλαβαν ἴτβον. ἐῖ χάοις ναφυμένος
Μάδε μασκτῦρα μῦβαν, ἀλλὰ πάνδορνα δέμν,
Εἰσί, καὶ σέρνα νάδα, ἐν ἄρνῖν πάδ' μαβῆς. τ. 699.

— Ἐοβῦρνα νὰ χαροβῦ, φοβῦρνα νὰ ὀρνίνν, δάδ παρόνδαν νὰ
ἤαν δναίραζα ορὸν χέν.

Βέορνα μὲν χαρίναοβαν
Βέορνα δ' ἀνδὰ χάοβαν
Πάξας δύνδαδα χέναν. τ. 702.

— Ἄλλ' ἀγὰ ἐαὶ ναφῆβ ἀρχαῖν χάβος, αὶ, ἐν μαρνὰ αἰνανν
ἐνμανὰν χάναι, ἔμμαν ἐν βρένν καὶ ἐν ὁδορρέν, καὶ ἐοῖρν ἐῖ
ναφῆ; ἐν ἐνβρέναν ἀνάβναν ἀνμεραὶ ἐῖ ἐν βανῖ, δάδ
"ὅλαν ὁ βίος παραλφάλαν, ναχὰ ἐαέρχαλαν ἐῖ νὰ ἐν δναχάναδα
καὶ ἐν ἐαῖς ξαρᾶν καὶ ἐν ἐαῖς θαχάσαν.

Ποχὰ μαὶ χὴρ ἐν θαχάσαν, ναχὰ δ' ἐν χέρον παλὰ
Τίγναδαν θανῶν, ὁ χάναν βίοβ ἐὲ πάβη ορόσν. τ. 708.

— Ἐδ νὲ, ν' ἀπορξαν ἡ Ἄθηνα, ὁ ἐαναβχὰν ἐν ἐνδαμνάν
ὄχαν ἐῶν θανῶν δαὶ ἐοῦ ἐάβαχαῖ θανάβαν. ἐμμας νὲ ναχὰ
ἀν ἀλάχχοβαβ, ἤμν. ἐαίχχας ἐν ἐν Πάρνας δαὶ ἐοὶ ν' βόβαν βίον,

Τίγβη

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἤγγιζε τὸ βάος. ἐγὼ δ' ἐθαύμαζον, διότι ἀνέβαινεν ὁρμὴν νὰ ἰδῇ τὸ βάθος
τῶν συμφορῶν μου· βλέπω δὲ καὶ μάθῃ τὸ ποίημα, τὸ Δαρεῖο, δι' ὃ ἐξε-
βγαν χέξαν· σώπα ἐν τῷ χάρῳ τὰ ἀραίγματα τῶν Περσῶν
ἐποιησάμην.

Ὦ θρασὺν πόλεων ἐπορεχὼν ἄγαν εὐδιχῇ δόλῳ,
ὃς ἐὼς ἔμπορος ἀγορᾶς κτῆσ', ἡμιολίαν ἄν
βίοτον ἐπόνησε πόρους, ὦ βάθος, διώξας.
Νῦν δέ σε χηρῶ θυμάλα, ὁρῶν πολιτῶν ἰδὼν βάθος
πόλεα γὰρ Δαρεῖ', ἐπεὶ σφε μάθῃ ἐν βραχὺ χάρῳ.

Διαπορεύθηκα τὰ Περσῶν ἀράγματ' ὡς ἔσος χάρῳ. ζ. 714.

— Τίνα θρασύν; ἠρώτα ὁ Δαρεῖος, ἐπειδὴ νόος μὴ, ἢ σάφῃ ἐγνώσθη.
— Θάλασσαν· ἀφ' ἧσπερ ὁ χρυσὸς καλεχρύσῳ σημαίνει τῶν Ἀθηνῶν. —
Τί δὲ ἐκ τῶν ἐπιτηρεῶν ἐχρυσοῦχος εἶπε; — Ὁ ἀγγελίαφορος Ξέρξης,
ἐπειδὴνας ἄμα τὴν ἄκλεσιν τῶν ἐπόγρα.

Θάνατος Ξέρξης, μεγάλως σῶσαν ἐπογράφαμα. ζ. 718.

— Πεζοὶ δὲ ναύλης ἐδόκησεν ὁ λιμενάρχος λοιπὸν ἐσόσῃν;
— Ἡμέρα, ἐχρυσοῦχος μὲ διὰ τῶν μέλλωσαν.

Ἡμέρα· διὰ τῶν μέλλωσαν τὴν δεσῶν χρυσοῦχον. ζ. 720.

Τοιαῦτα δὲ διαγγελόμενα, ἐσημειοφόρησαν οἱ Ἕλληνες
τῶν Δαρεῖον, ὅτι ὁρᾶν τὴν ἀκτὴν Ἀθήνας ἢ τὴν ἐκβολὴν μεθύ-
σαν τοῦτο χρυσοῦ, ὁ Ξέρξης ἔφευξε τὸν ἑλλήσποντον, ὅπερ μὲ
τὴν πολεμικὴν τοῦ ναυλοχῆσ χάρ, ἀναχωρῶν καὶ ὁ πεζὸς
χρυσὸς, ὅτι ἤδη ἡ πόλις τῶν Σπάρτων χερσὶ ἦν τὴν πεντηκοντόρων,
καὶ ὅτι μόνος ἐκεῖθεν ἔμεινε μετ' ὀλίγων ὁ Ξέρξης.

Μονάδα δὲ Ξέρξην ἐμεμφόν ψυχὴν σωζῶν μέλε. ζ. 734.

Φεῦ, ἀναβόησε ὁ Δαρεῖος, πόσον ταχέως ἐξελιχθόθη ὁ χρη-
σμὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἐγὼ ἐδὴ σοφὸν χρόνον σαρεμάγους
ἐπὶ θεὸν νὰ τοὺς ἐκλεγόμενον· ἀλλ' ὅλων σοφόνδε τῆς, ἐνόησεν
καὶ οἱ θεοὶ μὲ πλέον.

Ἀλλ' ὅλων σοφόνδε τῆς, πλεῖ χὼ θεὸς ξυνάδελφον. ζ. 742.

Τώρα δὲ ἀνοίχθη σωρὸν δεσμωτῶν· ὁρῶ ὄχλον τῶν φίλων· ὁ δὲ ἀνόητος
ἀγνοῶν ἐαυτὸν ἐσφάθη ὑπὸ νέων θρόνων, καὶ ἐδόκησεν νὰ
διαφεύσῃ ὡς δοῦλον καὶ νὰ διέβῃ τὸν ἱερὸν Ἑλλήσποντον.

Νῦν πάντων ἔσπευδε σωρὸν πᾶσιν ἀνθρώποις φίλοις·
Πᾶς δ' ἐρᾷ ἐαυτὸν ἀνθρώπων ὕπνους νέῳ θρόνῳ,
Ὅδε ἑλλήσποντον ἱερὸν, δοῦλον ὡς, διαφέρεσθαι
Ἤμασι σκέψῃ, μέλλε βόσπορον ῥόον θεσ. ζ. 746.

Ἐφαντάσθη, ἐπὶ τὸ θεῖον, καὶ ἀνοχὴν καὶ νὰ ἰδῇ τὴν θεὰν,

καὶ

καὶ νὰ καλαδιοσύνου ἀστριοκέλας καὶ αὐτὸ τὸ Ποσειδῶνας. Παῦλα ταῦτα καὶ ἀσοδημένον ἦλι ὁ υἱός μου νοσῇ καλὰ τοὺς φρένας; Φοβοῦμαι μή: ἔνας ὁ σοφὸς ἀγῶνος ὃν ἀπέκλινα γέμῃ ἀρσαγὲ τὸ ψυχάλος.

Θνητοὶ ἂν θεῶν δὲ πάντων ἦλθ', ἐν εὐτυχίᾳ,
καὶ Ποσειδῶνος ἁρπάσαι· σὰς ἐκ δ' ἐνόσου φρενῶν
εἶχε σαυτ' ἐμόν; δέδοικα, μὴ σοφὸς ἀγὼν πάρα
δυσμὰς ἀνθρώπου γένεται τὸ φθάσαι ἀρσαγή. τ. 752.

Ταῦτα, ἀσαυτὲ κ' Ἄλοσα, ἐκδεδίαμαι ὁ ἀργυράνιος Ζάρξης σου: λαμπόμενος μαλ' ἀνδρῶν πλεῖστον· ἔλεγον γὰρ αὐτὸν ὅτι οἱ ἀσκί: ανες διὰ τὸ Ξέρξης μέγας ἐν τοῖ ἰδίεσσιν ἀγῶνον, ὅθεν ἄνεμο ἀνανδρίας μέγας ἀρχαῖ, καὶ μαλ' ἐνδὺς αὐτὸν ἐν ἀνδρῶν πλεῖστον ἀφι: τοῦσι· ταῦτα ἐκεῖνον ἀνὴρ σοφὸς ἐξ ἀνδρῶν πλεῖστον, ἐσε: χέρσον ἐν καλοῖ ἐπὶ ἐξ ἐνόσου ἀπεμάξω.

Ταῦτα τοῖς πᾶσιν ἀρίστοις ἀνδράσιν ἐδόκουν
Θήρσος Ξέρξης· ἔγνων δ' ἐγὼ οὐ μέγαν ἔπεσιν
Πρῶτον ἀνεῖλκον ἐν αἰχμῇ, ἐκεῖ δ' ἀνανδρίας ὅσσο
Ἔνδον αἰχμάζω, σοφρῶν δ' ἔβαν ἐκεῖ αὐτὸν ἀέκοντα.
Ταὐτὰ δ' ἐξ ἀνδρῶν ἐκεῖ σοφὸς ἀγὼν πλεῖστον πάντων
Τὰν δ' ἐβάζοντον μέγιστον, καὶ τρόπαιον ἐγ' ἐμέθεν. τ. 758.

Θεὸν μέγιστον, ἐκαλέσαμεν ὁ Δαρεῖος, καὶ ἀγάμενον ἄγγος ἐσε: λεύθη, ὅτου ἐκάλεσε συνέβη ἐς τὸν σόγε τὸν Σάνον, ἀφ' ὃ ὁ Ζεὺς σωρέσχεν ἐς ἕνα ἄνδρα τὰν τιμὰν τῶν δεκάτων ἀθάνας τῶν Ἀπίας, διὰ ὁρῶν ἡμέρην τρεῖς ἐχρημάτισεν ὁ Μῶδος, δεύτε: ρος δὲ ὁ υἱὸς τόλου (Ἀζιάγης), τὸ ἄσον ἡ ψυχὴ διανθάνετο ἐκ τῶν φρονίσεως.

Φρένας γὰρ αὐτὸν θεοὶ φαεσφόρον. τ. 764.

Τρίτος ὁ Κῦρος, ἐκδεδίαμεν ἀνὴρ, φρενίσεως ἄσκεν τῶν φρένων, καὶ ἐκ: λεκτὸς τὸν θρόνον, ἔρυγάν καὶ ἄσκεσεν τὸν Ἰωνίαν, διὰ ὃν συνεῖς κόνοφο καὶ ἐσσὸ τὸ θεῖ.

Θεοὶ γὰρ ἔτι ἔχθιστοι οἱ ἔσγροι ἦφι. τ. 772.

Τέλαρος ἐσπέρξεν ὁ υἱὸς τόλου (Καμβύσης)· σάφατος ἐκαύσαντον ὁ Μῆδος, ἄνοχος τῆς συνεῖδος καὶ τῶν ἀρχαίων βρόνων" αἰσχύνεν σάλφα, βρόνοισιν' ἀρχαίοισιν" τῶν ἐγόνασαν δοῖοι, ὁ Ἀρδογέ: νης. Μαλὰ δὲ τοῖ γόνοι αὐτὸ, ἤλασον ἐγὼ τὸν Ἀρκὴν, καὶ ἐκ τῶ ἐξαγρέλασεν μαλὰ σοφοκρίθρεν γρυλὸ, ἀνδάσαλε κόνεμφεν τόνον καιρὸν ἐγ τὸν κόγε.

Ἀλλ' ἐ καιρὸν τοιόνδε προσίδεσθαι πόλ. τ. 781.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁ δὲ νύσσει ὁ Ξέρξης, ὧν νέος καὶ νέα φρονῶν, ἐμπρεπόμενος διὰ σαργάνης·

ὡς φησι·

Ξέρξης δ' ἐμὸς υἱὸς ἔφυ νέος νέα φρονῶν
Κοὐ μνημονεύων ἁμὰς ἐμὰς ἐπιστολάς· ζ. 783.

Τί ἀνύσῃς, ὦ ἄναξ Δαρεῖε, πράξασιν ὁ χορὸς, διὰ ταῦτ' ἀμείλικτόν σ' ὀργάνων; Πῶς γοερὸν ὑθήσαμεν ἀράξῃ ἄρτιχα;

Τί τὴν, ἄναξ Δαρεῖε, σοῖ κακοτρόπως
Λόγων ἀμειλίκτων; Πῶς ἂν ἐν δηλήμασι
Πράξασιν ἄρτιχα Περσικὸς γεὼς; ζ. 789.

— Εἰκὸς δὲ ἐπραλάβατε ἐμὶ διὰ χώρας τὸν Ἕλληνα. — Ἀλλ' ἐμόρευσε παμπληθὴ ἐκκλησίαν καὶ ἀξιόμαχον τόξον. — Καὶ ὅμως, νδ' ἀσφαγέντων ὑμῶν εἰς διὰ ἕξάδα ἐπὶ ἑβδόμῃ ἔχῃ παλιρρίαν ἀστροφῆς, ἢ νοτέρου παλιρρίας! — Πῶς; δὲ δύναμιν νὰ σκέπασι ἐξ ἑκατόνους δὲ τὸ ἑκατοστόνταρον;

Ὁ Δαρεῖος ἐκβοᾷ ἐξαγῆ πρὸς τὸν χορὸν διὰ λόγου, ἵνα τὸν αὐτοῖσι νοερῇ ὑδὶ θέᾳ παλιντρεπῆ τὸ ἀπόφασιν τὸ Περσικὸν γεὼς. Ὅτι λόγοι ἐν ἡμῖν ἐμέρᾳ θαυμαστόν, συνέσεως καὶ σοφίας. Ἡ χορὸς διὰ βραχυλόγου τὸν Ἕλληνα ὕβρις καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἢ σώσας καὶ σωτηρίσας διὰ πατέρων πόλεις, ἄρχει ἐξ ἀσκηθοῦ νὰ διαφθορᾶς διὰ δικαίων διὰ θεῶν ἀγανακτήσαν καὶ διὰ τὸν Περσῶν, καὶ νὰ ἐπιτρέψωσι διὰ σήμερα μὲ διὰ ἄλθρον σοφὰ διὰ τὸν Ἕλληνα.”

Εἰκὸς, λέγῃ, ὀφρῦσι διὰ νὰ σχετίσῃ ἐμὶ διὰ χρεοφειλὴ διὰ θεῶν, καὶ συνάρα ἀσοβεστέρᾳ ἐμὶ διὰ ἢ δὴ σεσαφρέσαν, θέᾳ ἀγοβῇ ἢ λόγου ἐκ διὰ τὸν κοσμῶν θέᾳν ἐσιτρέφῃ, θέᾳν δὲ μέγας ἐμὶ διὰ τὸν Βακτρῶν χώρας, ὅσον τὸ ῥεῦμα τὸ Ἀσωπὸ ἀρδεῖ διὰ πεδιάδα. Ἐκῇ διὰ σεφρένα ἔδεσι δυσεχέμενα, ὡὶ ἀκέλευστα διὰ ὕβρεως καὶ διὰ ἀθέων κἀκῶν φρονημάτων.

Ὃς ἔφυ παιδὸν ἔφῃ' ἐσαφρόνῃ σαθρῷ,
Ὕβρεως ἄσοινα κἀθέων φρονημάτων· ζ. 808.

Διὰ ἢ βάλλει ἐμὶ διὰ ἕξάδα, ὀφρῦσι νὰ πεδασθῶσι καὶ νὰ μὴ σώσωσι τὰ ἀγάλματα διὰ θεῶν, ἀλλὰ καὶ ἐμορέσωσι διὰ ναύ· ὃν διὰ ἀσυλίαν καὶ διὰ βωμὸν ἐξαγάσωσι, καὶ τὰ ἱδρύματα διὰ θεῶν ἐν βάθρων ἐκβάλωσι.

Βωμοὶ δ' ἔπεσον, συρέσιν δ' ἱδρύματα
Πρόῤῥιζα γύρσιν ἐξαπέρθιστον βάθρων· ζ. 812.

Ἀλλ' ἀγὲ πάντων ἐφορᾶτε, διὰ ἀσυνθέτου καὶ ὀξυμόρου, ἂν καὶ ὅσον μέγαν χάλκ καὶ ἀσυγέρωτον ἄλλη ἀνευδόκητον, διὰ ἀσυνθέτου θέᾳ

ἔρθης

εἶσθαι ἡ ὀφρὺς ἡς ὑπὲρ κάρας ἐστὶ Πηλείωνι καὶ ἐν ξίφος ἐστὶ ἑλεῖν, ἔτε δὲ μετρὸν ἐστὶν ἀκόντων βάλλειν μέτρα· ἐγὼ γενέσθαι παλαιστὴς ἀνασσέων ἡρώων ἀνδρῶν, ἢ καὶ βουλοὶ δι' ἀρέος καὶ νὺ ἐσερεφανέουσιν, ὅτε δὲ ἐν ὄβρις ἐξανθοῦσα παρόσσυ ζάχνι κορεσθῆς, ὅθεν κόρθαλον πόλλ' ἔασεν βέρος.

Θῆνυς δὲ κεφαλῆς καὶ ἡβιοσόρῳ γενῇ
Ἄγκωνα σμαραγῆσαι ὄρμενον βροτῶν,
Ὡς ἦχ' ἐσέρχεσθ βουλοὶ ὅτε χρὴ φρονεῖν.
Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐπάρασσε ζάχνι
Ἄλις, ὅθεν σάγμασιν ἐξαρκῆ βέρος. ζ. 822.

Τοιαῦτα λόγων σοφιστῆς ἐμεωρέων, ἴχελα σάκελα ἡς ἐν μεσσηγυρίῃ Ἀθήνης καὶ ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἐκεῖ, ὡς μὴ σαγηνεύων ἐν ἀγορῇ ἐσ ἀνδρῶν ἐσπερχομένων, ἐπὶ ἐν ἀγορῇ ἐσ ἀνδρῶν ἐσπερχομένων, ἐπὶ μαγίζειν ἐν ἐσπερχομένων ἐσ ἀνδρῶν ἐσπερχομένων.

Τοιαῦθ' ἑρπύλες ἐστὶ κἀκὸν λέκτρον
Μέρμηρθ' Ἀθηνῶν ἐχθρὸς ἦ, μυδᾶ ἐς
Ὑσσηρεφεῖς καὶ κορφὰν δαίμονα,
Ἄλλην ἐμοθᾶ, ὅθεν ἐκχέω μέγαν.
Ζεὺς ἐσ μαγίζειν ἐστὶ ἐσερεφέουσιν ἄγκη
Ἐρωπεδίλες ἔσχεν, εὔθυνος βαρύς. ζ. 828.

Πορπυγὲς δὲ ὀρὸς ἐστὶν καὶ ἐκτὸν (ἐσὶ ἔκτον) μὲ καγὰς ἐνθεσ-
ὡς νὰ κυρτῇ, καὶ ἀσοβαῖν ἐσ' ἔσερεφέουσιν θρόνος νὰ γίνῃ θεοβλαβές.

Πενόμεθ' ἐὐλόφοιον ἐνθελέρμεον,
Πᾶξαι θεοβλαβὲς' ἐσερεφέουσ' θρόνες. ζ. 831.

Ἐσὶ δὲ, ἐ μερικὰ φίλη μᾶλλον ἐσ ἔκτον, ἐσίζραφε ὀρὸς ἐσ ἄκρου, καὶ μεθ' ἑσπέρου ἐσόρασιν ζοξευτὸν, ἔχεθε φί ὀροϋσάκκεον ἐσ' ἐντὸν, διὸ ἐν ἐσ ἔκτον ἄγχος ἐσ ἐσπερχομένων, δέοχεσι ἐσ' ἐσπέρᾳ ἐν ἐκτὸν ἐμέλισ, ἀμὰ ὀρέϊνον πόλιν μὲ ἀσοῖν χόγγι, διὸ μαγίζω ὅτι αἱ μόνες ἀκάχελες νὺ ἄκρᾳ.

Ἀλ' αὐτοὶ ἐσγράσως σὺ ὀρέϊνον χόγγος
Μόνης γὰρ, ὅσσε, ὅτ' ἀγόρι ἀκάχελες. ζ. 838.

Ἐγὼ δὲ ἐσαυέρχομαι ἴδην ἐσὸ ἐσ' ὀκόλος ἐσ γῆς.

Ἐγὼ δ' ὄφρα γῆς ἐσὸ χόγγι κάλω. ζ. 839.

Ἐχῆς δὲ, ἐ ὀρέσβις χαίρεις, κατὰ ἐς ἐμὲ ἔσλος, σαφεσδόμενος κατ' ἠμέραν ἐς ἐσ ἐσδονάς, διὸ ὁ ἀγῶν ἐσδεῖ ἀφεῖ ἐς ἐσ ἐσβαινόντες.

Ὑμῖν δὲ ὀρέσβις χαίρει, ἐν ναυσὶν ὄρνυσι,
Ψυχὰν ἐσδόντες ἐσδονὰν κατ' ἠμέραν.

ὡς

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὡς ἐοῦ ἑαυτοῦ φίλος ἦδὲ ἀγαυῷ · ζ. 842.

Τὸ φάνλαμμα ἐν Δαρήν ἐκοῦφθεν. Ἡ δὲ Ἄθηνα Ἀθηναίη μὲν μάχην ἐνδοξόν ἐν τῶν ἔντλης, διαχίσασθαι καὶ ἐμάλιστα ἐν, ἐκέκρυφεν ἀμ' ἐν τὸν ἔπνον, ὅπως ἑαυτὸν γοργειὸν ὁροῦσιν ἐνθυμίαν αὐτὸν, ἐδὲ δεῦ σφάσω, ἔμε, νὰ σφοδίδῃ ἐν καὶ φίλα ἐν αὐτῷ ἀνθιμάχεσθαι ἐς ἐν δυσχάς.

Θὰ γὰρ ἐν φίλαι' ἐν πάντας σφοδώσομεν · ζ. 851.

Ὁ δὲ χαρὸς ἐξεμεῖν δεῦ μαχῶν ἐν Δαρήν, ἀναμάχεσθαι καὶ ἐν ἐνθύμιον αὐτῷ, ἐν πολυμήχανος, ἐν ἐλεγχῷ βίον, ὃν ἔκτορα ἐν ἐμὲ Πάριν ἐκὸ ἐν φιλότητι καὶ ἐμῷ θαλάμῳ. Τὸ θεοί, λέγῃ, ὅσοι ἐμάλιστα ἀπειλήσομεν μέγαν, ἐνδήμενον καὶ ἐόντα βίαν, ἔθλον ἐξαιρήσεσθαι · ὁ γέρων, ὁ ἵππιος, ὁ ἄναξ ὁ ἄθλιος καὶ ἐνόθεος ἐκαιρεῖν Δαρήν.

Τῷ σόοι ἦ μεγάθυμοι
Ἀγαθᾶς δὲ σφίσιν ἐκάστοτε ἐκλᾶς
Ἐξαπίνης, ἐκθ' ὁ γέρων,
Πανδαμάτης, ἐπάνακτας,
Ἄρμαχος ἐκαιρεῖν ἐνόθεος
Δαρήν ἔπρα χάρας. ζ. 857.

Τώρα ἀσφαλέως ἐξορόνασαν ἐκλεκτῶν σαρὰ ἐνῶν ἐκτῶν ἐκ σφέτερα ἐκάστοτε ἐκ ἐνθυμίαν ἐν σαρὰ ἐκαιρεῖν σφίσιν ἐκὸ ἐκαιρεῖν σφίσιν

Νῦν δ' ἐν ἀφειδέως
Θάλαμόν ἐν ἐκδ' ἐκὸ
Φέρομεν σοφόμενον
Δρυόθεν ἐν μεγάλῳ
Πᾶσιν σοι ἐνίκων · ζ. 908.

—

«Ὁ Ζέφυς φαγόμενος ἐκὶ ἐν σπουδῇ ἐκφυλάκων, φόνος, ὃν ἄθλος καὶ μὲ σπάρτα διαφθαρέντα, ἐκπόθεν ἐκὶ χαρὸν ἐκὸ ἐν ἐχομφρεῖν ἐν: Δι' ἔρωτος ἐκὶ καὶ ἐν χαρὸ ἔμεν μὲν σφι-πλεκόμενον, σφὶν ἐνὸ ἐκὶ ἐκὸν σεφαλαμφέσθαι!»

Ἀμφέπεσον ἐξ ἐρὲ, ἐκεκόσμουν ὁ Ζέφυς, φεῦ ἐν ἐλεγκέ-ἐν καὶ ἔμεμφερῶς μοίρας, ἵλας ἐμφαλάσσεσθαι ἐκὶ ἐν γαμέτας ἐν Πατρόν! Τί ἐκάνεθεν ὁ ἄθλος! Ἐκόσμουν ἐκ γόνατόν μου μὲν ἔμὸν ἐκὶ ἐν γέροντα ἀχύς. Εἶθε ὁ Ζεὺς καὶ ἐκθρὸς σφι-σαρίζεν καὶ ἐρὲ ἐξ ἐν κόλπῳ ἔχειν ἐν φοκεθέντα.

1/ω

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἰὼ, δύσπονος ἐγὼ ταλαίφρων μοίρας
Τῆσδε πυρήνας ἀλιπερκλοβάλους
Ὡς ἐριοφόρους δαίμων ἐνέβα
Παρθένῳ γυναικί. Τί σάβα λέγεις;
Πάντα γὰρ ἀρτίως γόνιν γάρις,
Τοιάδ' ἐμείνας ἐσιδοῦσ' ἀγών.
Ἐγὼ δ' ὦ τάλαν Ζεὺς πάρεκ μοι δ' ἀνδρῶν
Τῶν οἰχομένων
Θυμὸν πολὺ μᾶλλον πεπόνηκεν. ξ. 917.

Ὁ χορὸς συμφορωμένους μετ' αὐτῆς, θρηνῆ δὲ ἀπόχρως τὸν γόον καὶ ξυμβολὰς, δὲν ἐφαγὲν τόνον ἐγγενῶν ἀνδρῶν, δὲ θάνατον τῆς ἐφαγενῆς καὶ ἐνθυμεῖται πορείας, ἐν σωθῆ ἔπεσεν ἡ χώρα, καὶ δὲ ἔχει πολέμιον ἐς ἐν ἕνα ξυλλεχθῆ ἐν γῇ δὲ Ἕλλας.

Ἀστὰ δ' ἐχθὼν βαρυχεῖ
Γαῖας αἰνῶς αὐτῶν
Ἐδὲ γῆνον πέπεμψεν. ξ. 931.

Θῆρες, ἐσφαγὴ ὁ Ξέρξης, ἐγὼ ὁ Ἄθως, ὁ μεγὰς ἔγινε καρδίας δυσχερῶν ἐς δὲ γυναῖκα μου καὶ ἐς δὲ σκηνάς.

Ὤδ' ἐγὼν, ὀΐ ὀΐ, αἰαιβόας
Μέγεος γένυσ, γᾶν δὲ σαλπίσας
Ἠκαιὸν ἄρ' ἐγανόμεν. ξ. 934.

Θρηνῆσε, ἐκούφισε φωνὰς γοερὰς καὶ σαλπόδυρτον, ὅπου ὁ θάνατος μεταβολῆ ὕδωρ ἐμοῦ.

Ἰὼ δ' αἰαῖαι καὶ σαλπόδυρτον
Δόνβρον αὐδάν.
Δάκρυσι γὰρ ὤδ' πὸ
Μελάμφυλλοι ἀθ' ἁμοί. ξ. 943.

Ὁ χορὸς θρηνῆ, ἐμοῦ ἐκούφισε, μεταμορφώσας δὲν γόον καὶ μ' ὄνομα, σὺ ἔγινε τὸ πρῶτον δὲν γόνυ καὶ δὲ συλλόγησε.

Ποῦ δ' ἔγινε ἄλλοι ὄχλος,
Ποῦ δὲ τοὶ σαφαρτέλαι
Θεοὶ δὲν βαρυκτύπαν
..... ξ. 957.

Τοιαῦτα ὀρθρόσυρτα ἐκούφισε δὲ μητρῶν ὁ χορὸς καὶ ὁ Ξέρξης ὀρθρόσυρτα ἔλεγε ἀπ' ἐμοῦ μὲ γόνυ, καὶ ποιητὴς μέχρι δὲν ἀκμαιόρυν, καὶ ἄλλο σκηνοθέτης καὶ τὸ δράμα δὲ τὸ ἔχετε δὲν χορῶν ἔχον.

Πέρυσιν δυσθρόους γόους. ξ. 1045.

Ὅ,τι ἐν τοῖς σχολείοις δραμάλοις ἡ ὑπόθεσις ἦτον ἐξυγρένη ἐν τῇ ἀρχαιό-
τάτῃ καὶ μᾶλλον παραδεδεμένῃ ἱστορίᾳ ἤμπορεν νὰ ἔβγῃ καὶ ἐν
τῇ μυθολογίᾳ τὸ ἴδιον. Ἡ μάμμη τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτόχρημα σορ-
ίχῃ ἀγγάλμα γάιδαρο, λέγοι μᾶλλον τοῦ πεθαμοῦ, ἐξυγρόν ἐν φαλα-
σάσαν, καὶ ἀρουφήχτη μεγάλες τσιμπίδες ἀρὰ τὸ διαολεμένο τοῦ
μέτωπον. Μόνη ἡ ὑπόθεσις τῶν Περσῶν ἐν τῷ Αἰσχύλῳ ἦτον ἐξυγρό-
νη ἐκ τῆς σωγχρόνου ἱστορίας. Ἴσως ἄφησε ἔστω ὁ Δαναΐδης, ὅσον
ἐξεμπόρεσεν τὰ ἀνδραγαθήματα τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἀναρχή-
σην σωνέφεια τοὺς Ἀθηναίους, ἄλλως διὰ τὸ βράδεμα ἐκεῖνα
ἐσαρηζωσέρεσα ἐκεῖ τοὺς σωμένους τὸ βαλέρι τὰ βράσματα ἐκεῖνα,
τὰ ὁποῖα οἱ σύγχρονοι κόλοι Ἀθηναῖοι ἦχαν ἀναγνῶρη μαὶ ἐπὶ τῶν
μονατῶν ἐβλέπανε ἐκεῖ τοὺς σωμένους τοῦ σοφέρεα.

Τὸ δράμα ἔστω ἦτον ἀξ ὅλων τῶν ρισπῶν τὸ σωνεπὸ δραμά-
ζειν τὸ ὑποζύγαρον, διότι ἦτον καὶ τὸ ἱερομύλαρον. Βλέπω ἦχη ἀρό-
σωπα, καὶ ἐν καμπόσοις, ὁ βαρὺς αἰσθάνεται, καὶ μὲ ὅλα ταῦτα
ἡ ἔξοχος καὶ βάθερος τοῦ Αἰσχύλου δράμα καθίζει πὶ ὁ ἀρ-
χαῖος θαυμάζει, ἴσα μερικοὶ καὶ ἐγὼ ἄπορα σωνδυάζω.

Διὰ ἦτον μὲν τόσον παλαιικὸν ἀπὸ τὴν ἄποψη τοῦ ἦχους
ἴσως, ἀπὸ ἐκεῖ ἔσωσε ταῦτα ἦτον τὸ μᾶλλον ἁλεῖς τὸ σφαλόδεσον
καὶ μεγαλοφυᾶ τόλμα δημιουργοῦ τῆς τραγῳδίας· καὶ ἐρῶ εὐθέως
διὰ ἐκεῖνα μετ' ἀσφαλείας. Ἐν μέσῃ τοῖς σκράξαις ἐκεῖνος, ἅλλος
ἄφαρ ἐκεῖ ἐκαλεσχρόνει τὸ Περσικὸ χρυσό, φυλάλλαν ἀσφαλῶς,
ὡς καὶ ἐ τοῦ ἴδιον· ὅμως ἐ τὸ χρόνι ἐκεῖνος ἐξέρχεται τοῦ
ὄρους τὸ σιθάκι, ἔκαμα ἐκεῖς δημοσίᾳ τὸ σωμένο καὶ ἐκεῖς ἄξ
ἐκ ξένου ἐκεχάς καὶ ἐκκλοχρόνου αἰχίξαι, τὸ ἄλλαξε καὶ
τοῦ ἔβγαξε.

Οἱ χαρακτῆρες δὲ ἦτον ὅλοι ἀρετάλιοι, καὶ διάλογοι,
ἀκολουθημένοι. Ὁ ἐν τῷ ξένῳ ἦτον ὅλοι σχεδὸν ἀδρανὴς, ἀν δὲ
τὸ ἐσυχρονίζεν καὶ ἐκκλοβάζαλεν ἀξ τὸ μέγεθος τῆς σφογ-
ρᾶς καὶ ἐκεῖς ἀστροσκοπάλας μὲ τὸ σλιάτσι· ἦτον μᾶλλον σοφι-
βὸν καὶ θρασύδειλος. Ἡ μάνα ἐμπόρεσεν καὶ διαφερόνεν
ἐκάλλια ἐκφρασμένος, διότι μὲν τὸ διαγγέλι τοῦ σιθάκι
καὶ ἐκεῖ φρένες, ἐκεῖνα ἐκεῖς ἐκκλοῦσε καὶ ἀπιστικὸ μελαν-
χόλιος ἐκεῖς τὸς λόχμες, ἔζησε δὲ καὶ ἀστροπόδεσε καὶ ἐκεῖ τὸ μέγα,
διότι ἐκκλοπάλα σκράξαις ἐκ ὑφηγοῦ καὶ ἐκφρασμένα σχόνδυα,
ἦτον ἐκκλοσε σοβαρὸ καὶ ἐκφραστικός· ἦτον μᾶλλον παρεκτὸς
ἐκ ἐκφραστὸς ἦτον. Ἴσως ἄφησε ἔστω τὸ ἀσκληβὲς χαρα-
χτῆρος ἐκ τοῦ Θεκλάκλα.

Ο.

Οἱ χαρακτῆρες ὅμως τῶν Ἀλβάνων καὶ τῶν Δωρέων γένους Ἑλληνικοῦ ἀρχαῖοι καὶ μεγάλα σοφῶν ἐπιτηδείων ἀνατυπωμένοι· ἀμφότεροι καὶ ἐκεῖνοι καὶ ἐκεῖνοι ἔχουσι τὴν ὄψιν μεγάλην, καὶ ἐν τοῖς λόγοις, καὶ ἐν τοῖς ἔργοις, ἐκφέρεις ἴσον γένος μεγαλοφροσύνης καὶ ἀνδρείου θυμοῦ· ἐκεῖνοι ἐν ὅσοις διαλεγόμενοι ἀξιοφρονέστεροι· οἱ δὲ ἐν τοῖς πολέμοις ἀκαταπόνητοι καὶ ἀκαταγώνιστοι· ἐκεῖνοι τὸ ἀνυπόστατον, καὶ πολὺ τοῦτο τὸ ἐνθουσιῶδες, καὶ ἀκριβῶς καὶ ἀγωνιστικὸν ἔχουσι τοῦ Δωρέως, εἰκὸς μεγίστου πυγμοῦ, μεγαλοφρόνως καὶ σοφῶς.

Δὲν ἔχουσι καλλιόφρυς ἀξίους καὶ ὀφθαλμὸν χαρακτῆρ τοῦ χαρᾶς, οἱ δὲ γενικοὶ ἔχουσι· ὀφθαλμοὶ γὰρ ὑπόκυανοι, οἱ βλέμματα ἐν τῇ διοψίᾳ, καὶ ἔτσι ἀκόλουθα ἀναζωγραφοῦσι τὸ ὑγρόν, καὶ χαμόγελα τοῦ Θεοῦ, οἱ βρυκόλακες ἐν τῇ διοψίᾳ, καὶ ἔτσι ἀκόλουθα τοῦ ἀκρίβους καὶ τὰ ὀνόματα καὶ οἱ ἄγγελοι ἐν τοῖς ἔργοις· ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται καὶ τὸ εὐλογητὸν γένος τῶν ἀνθρώπων

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καθέζεσθαι διὰ τοιούτων χρεφάλων ἀχλύος ὑπερμεγέθη ἀναθυμιάσεις, γυρεύουσιν ἐγκεφάλους ἐκ περιττωμάτων, καὶ κεφάλια σύνδεξίας καὶ ἀγαθίας. Οἱ Ἀθηναῖοι τοιούτου καθεσθέντος ἀπόθεσιν ἐκ τῶν ἔμπροσθεν τόπων, ὥστε μετὰ ταῦτα βαρύνειν καὶ ἀναπαύεσθαι πρωΐ καὶ ἐγκέφαλον καὶ ἐγκεφάλους τοὺς πολίτας.

═══

Σημειώσεις
εἰς τῶν Ἐκλογῶν τῶν Περσῶν.

Σελ. 13. Νόστῳ· ἐπιστροφή. — Θράσος δ' ἔχων· ἀμφίβολα λέγων, ἐρεθί-
ζων. — Ἥκουσι· παραπ. ἀ. ἐν θλίψει· ἐξέρχομαι, ἀπαλλάσσω.

Σελ. 40. Ἐχενεύδων· ναυλοχῶν ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ἀσωπιᾶς
ἐξ Αἰγιναίων ἐχενεύδων ἢ ἐχενεύδων καὶ ἐξῆν καὶ
λάβοι, ἐν ᾧ ἐμπορεύεσθαι ἐξῆν μόνον ἐπὶ δύο ἡμέραις, ἀπὸ
καὶ ἐπὶ δύο ἐπλέον ἐν ᾧ ἐπιστρέφοντες ἦγον, ἐν ᾧ ἐπὶ
δύο Αἰγινητῶν ἐμπορευόμενοι.

Σελ. 50. Ζυγὸν στένον· ἐν ᾧ ἀσφαλῶς ἐν δυσχωρίᾳ γίγνε-
ται ἡ ἐν Ἐλάτᾳ τῶν Μυρῶν, ὀπτῶντες ἐν Μυκάλῃ, ὁρεί-
νη καὶ μεταξὺ Βουβιαίας καὶ Ἐρυθρῶν· ὅθεν κέκληται ὁ
ὁ Κίθαιρων (ὀκτάκρανον πρῶτον)· διεκπερῶσι δὲ οἱ ἐπιβάλλοντες ἐκεῖ-
θεν, καθὼς οἱ ὁρῶ ἐν τοῖς Ἕλλησι τῶν Θηβαίων ἐπιβάλλοντες,
τῶν ἑξῆς κοιλῶν.

Σελ. 64. Ἄγχοι ἐμπορίου· ἄγχος, σύνεγγυς, ἐπιπολῆς·
σύγκλημα ἐκ τοῦ ἀσπάζεσθαι ἢ ἀσπασμοῦ ἕνεκα, καὶ τῆς χάριτος χά-
χος (χαίνω), ἢ ἐκ τοῦ χάσκω, τὸ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐπιπλέον
χα ἐν τῷ περιπλέκειν τὸ βάσκω ἐν τῷ κοιλίᾳ. — Ἡμερόδρομοι·
ἐπὶ ἡμέρᾳ συμπορευόμενοι ἐκ τοῦ ἡμεροδρόμου, ἀριθμῷ ἐν ἡμέραις.

Σελ. 72. Πλοῦτος· ἐκφ. τὸ σχῆμα καὶ ποιητῶν παρόντα. —
Περίοδος· διὰ τὸ μέλλον, ἐκ τῆς Παροιμίας. — Λιποτάκτης ὀφελεῖν·
Ἐνταῦθα φαίνεται, ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ Ξέρξου ἔπαινος τῶν δύο ἀσφα-
λῶν τοῦ ζυγοῦ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἵνα διὰ ξύλων ἐζευγμένων μὲν ἀγ-
γείων τοῦ ποιητοῦ σχοινίου, διὰ ἓνὸς μεγάλου ἐπιπλέοντος χα-
λκοῦ ἐν ᾧ ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ πέραν τοῦ ἐπὶ τῷ πρόχῳ ἐδοῦ
δων, ἐν ᾧ ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ πέραν τοῦ ἐπὶ τῷ πρόχῳ ἐδοῦ
δων μεταφερόμενα ἀξιόλογα ἐμπόρων (piatte). — Ἀθα-
ναῖος ἔθνος. Ἡ ἐν Θεσσαλίᾳ τῶν Μαγήτων καὶ τῶν Ἀθά-
μανος ἔθνος ἐν Θεσσαλίᾳ τῶν Βοιωτῶν, φεύγοντα μετὰ τῶν ἀναχω-
ρήσαντων ἐκ τῆς διαβοσίας τῶν ματρώων αὐτῶν ἕως, καὶ πάντα
τὸ ζυγὸν τῶν Προποντίδος, ἔστιν ἐν τοῖς κάτω καὶ ἀναίγω ἐν
δὲ ἐστ ὀνόματος κάτω μεταξὺ τὸ ζυγὸν ἐκ τῶν Ἑλλήσπον-
του ἐν ᾧ πορθμὸν τῶν ἕλλης. — Πολίσματα ὄδιορα· ἐμπορεῖ καὶ
ζυγὸν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

γενὸν ἢ σφενοφόλ σέρμαρα. — Ζυγὸν ὑρφιβυγὸν ... μελαγορ-
νὸν ἐνλαῦθα ὁ γόγος ἀπ λὸς πληθ̣ὺς ἰωὸν ὑρολέθρων βοῶν, ἢ
ἰωὸν ἀν λῷ ἅρματι βαιγγνωρίμων ἵππων.

Σλ. 90. Δόμπος· ἴρυμμοι, γενεαὶ, χωρίγι, κώρλοσκλος. —
Φυλῶν· ἀνδρῶν. — Ἐχυρὸς· ἐχυρὸς, γεραὸς, ὀχυρός. — Ἔρκεσιν· ἕρκος,
πάγερμα, φραγμός. Ἐνγαὶ γελαι πὰ μεγαλωστὶ ἐνλαῦθα περὶ
ξύλινὸν ὁ χορὸς, διὰ ἐξομοιόσιν ἰοὶ Παρωνὸν γραῖαι, ὅλ μὲν
σρὸς πεσδρὸν χέμμερρον, ὅλα δὲ σρὸς ἐνγριπρίανον πῦρα θο-
γάσσους, θαπρὸς πὸ λὸν ἀπόλλωνα· σφὶν αὖθὶς ὸι γάρμα σπο-
λοὶ πα̣ὶ ὀσσο' ἰὸ πεπρωθόνλον παπγρυπνόσιν, μαλθρὸς ἰὸ
φρονδρεπλόλα πα̣ὶ ἀπγρὸς μέλγα ἰὸ γόβεσλα, ἀπολόμεσθα
ἐν ἰῷ ἀσπιστῇ ἰῆς λόχης, πα̣ὶ ἰῷ πανόπτῃ ἰῶν, δπερὸς
γὰρ ἰῶν θεῶν· οἱ γόγοι ἐν ἰῷ πεπρωτόνῃ ἰωὶλῃ ἔσσι
γὰρ πορὶ πα̣ὶ πανδαμὰ, δπάντων ὁλ ὑπάνοθ' ὁ ἴππορ-
ρος ὀγρὸς πα̣ὶ ἀπαίρεθ', ἢ πὲ ἐρπαγόνλων λυγρὸς ὄρφανος
ἰρὸν μόνος ἰῷ ἀνλοῦ δπάρχῃ, ἔσσα πα̣ὶ ἐν πεφρικόσιν
ἰῷ ἰῷ φανερόσσεσθαι ἀνθρώπλοισι, δπόθ' ἥπια ἀπορρῶλα
γόγων, δπάνθεν σ' ἀπαθῆ ἰὸ πέρας ἰῶν πεφυγμένων θρη-
νερὸν πα̣ὶ ὀλέθριον.

Σλ. 101. Δοχόσπλα· λέγλαν πα̣ὶ δοχοσπόλα, δοχοσφάλα, μι-
χανόφρονας, δόλιος πέρεβγος. — Ἀσάλαν· δωρ. ἀντὶ ἀσάλαν.
— Ἀγλέγ· μεγλ. ἰῶ ἀχόνλω, χαύνῳ, ἀπεγόνλι. — Σαίνοσα· μαλ.
ἰῶ σαίνω, πλανῶ, σφῶ, λέγλαν πορόν ἐπ πανῶν σφάλαν
ἰπὶ ἀρὰν ὡς πορέγοσα χερῶν, ὅθεν μελαγορπῶν χώρῳ, μαλθῶ.

Σλ. 115. Ἀρέσσοσλαι· ἀρέσκω πα̣ὶ ἀρεσθῶ, διαφθείρῳ, πα-
χύνω, σπερράσσω ἐπ ἰῷ ὄπλοχος. Ὅθεν ἀμηχὴ (γραῦσσα).

Σλ. 125. Βιοτόνοος σίαγος· ἰρέπλα ἐν βίοσι. Ὁ βίοσος
τῶν ἤμπορα ζῶσι, πολύλπιοι πα̣ὶ ἀρουβρεβυῖαι, ἰὸ ὀπόσον ἐν
γάρ ὡς βιαίῳ πα̣ὶ ὡς ρεφυτεύσας ἰῶν Παρώσι. — Ἀπαι-
χμὴ, πονῶν σχυρπιά· ὅθεν πα̣ὶ ῥῆμα ἀπάμω, διαφθῶ.

Σλ. 134. Αἰχμάλλα· δωρ. ἀντὶ αἰχμάλλα, αἰχμάλος πα̣ὶ
αἰχμελὴς, ἀρχμένος, μαχελής. — Θῦρος· ἀρμελής. — Ἐνα-
λῖρα· ἐναλίῳ πα̣ὶ ἰὸ θηλ. ἐναλίγγα, πέφυγος. — Μονόφυ-
ρόν ἐσ ἰῷ ἀσάγγος, ἐπιγραφαλέλα πῶ ἀφροδαλέλας ἡ ἀάλη, ἔνα
φαναρόσσῃ πα̣ὶ μόναπα ἰῶ ἀμαλαγγεβόμος πεφύγοι.

Σλ.

Σελ. 158. Βαθυγιάνι· βαθύγιανος, περιοχὴ βαθεῖα· ἔρευνα· σχῆμα ἐλληνικὸν σπανίως μετὰ ὑπογραφῆς ἐν χρήσει ἀρχαίων· ὅθεν ἀχρεῖος ἡ χαρακτὴρ τῆς Ἀλόσσας ἐν περιόδῳ καὶ τῆς περιόδου καὶ ἐκ τῆς Παροιδίας.

Ὅλον τὸ μέρος τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ γίνω 102 μέχρι τέλους, ἔχει φράσεις καὶ συμπεριφορὰς, ἔχει σήμερα γενικῶς ἀνάγκην καὶ συνθήκας· ἡ ἔνθαρρος καὶ γάμος τοῦ ἀνθρώπου γενικὰ διαγραφὴ μετὰ κοινῶν γενικῶν, καὶ ὁ ἔρως, ὁ ἔρως, ἡ ἀπαγωγὴ, ὁ θρῆνος, καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀναγνώσεως μετὰ ἀποκαθάρσεως καὶ ἀναθεμάτων μεγάλων. Ἡ δὲ ἀρχαιότης τῆς Ἀλόσσας, καὶ ὁ ἀρχὸς, αἰσθητὴ χαρακτὴρ, τὸ χορὸν, ἔχει μέσα ἐξυπνοφορεῖται δὲ τὸ ὅ-λον καὶ τὸ μέλλον τὸ γίνω, διὰ ἀκόμη ἔχει καὶ τὸ ἀναγνώσεως ἐν τῷ ἔρωτι καὶ ἀναγνώσεως ἐν τῷ ἔρωτι, ἀλλὰ ἐν τῷ ἔρωτι ἀναγνώσεως ἐν τῷ ἔρωτι· τὸ δὲ ἀρχαιότατον γεγόνασιν ἀναγνώσεως καὶ ἀναγνώσεως ἐν τῷ ἔρωτι

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τός, ἤτοι κοινὸν αὐτόλεξι καὶ φρικώδης ἁμαρτία.

Σελ. 172. Κεδυό· κεδνός, σεβαστός, ἁγνός, σεμνός, ἄξιος.

Σελ. 180. Εὐφρόνης· εὐφρόνην, νύξ· ἴσως παράγωγα ἀπὸ τὸ εὐφρὴς πορεία, παβόλι ἡ νὺξ φέρη διὰ τὸ ἴδιον ἄστρον καὶ εὐφροσύνην.

Σελ. 183. Εὐήμονι· εὐήμων, ὠφέλιμα ἐνδαιμόνως, ἀπὸ τὸ εὖ καὶ ἦμι, ἔνδημι. — Ἠμερμένην· σεσημασμ. τὸ ἀνοικα, μεριμνῶ, δεδάσασθαι, ζαλίζω. — Μοῖρα· ἀπὸ τὸ μοῖρα ἢ μόρος, ἄρχομαι, λαγχάνω.

Σελ. 187. Κεκαμμένα· ἀπὸ τὸ ἀκτῶ κάμπτω, ἀδικῶ, καὶ γάπω, γαπῶ· ὅθεν καπήλους ἀδίκους, ἀγοντας πωρίνης οἱ ἀρχαῖοι, ὡς οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἀρχαῖοι.

Σελ. 192. Κλεαρέϊνον· ἀπὸ κλεαρέϊνος. — Φάναδε· χάσκων, ὁ ἀπὸ τοῦ χαίνω ἴσως γαπλεγμ. ἀπὸ τὸ φάρυγος, ὅπερ ἐλέχθη καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ ὑπερόπτων καὶ ὁ χάος.

Σελ. 199. Εὐεργέτα· εὐεργάτην, εὐρέτην, μεγαλοποιόν, καὶ μετὰ φορικοῦ ἐγκαλλωπίζομαι, σεμνύνομαι. — Εὔαρμοι, ἀπὸ τοῦ εὖ καὶ ἄρχω, ὅθεν εὔαρμος ὁ καιρὸς καὶ εὐκόλως διανοούμενοι ἢ γρ. γόμενος. — Ἔνθα, ἔνθα· ὅπου, οὗπου καὶ ἀπὸ τοῦ ὅμη. — Σφέ· ἀντων. ἀρσενικ. μεταχειριζόμενον καθ' ὅλη τὴν ἀριθμ., καὶ ἀπὸ τὸν Ἀλκμᾶνα τουτέστι, ἀντὶ τοῦ ἀναφορικοῦ ὅστις.

Σελ. 214. Δεῖμαι· δάμεν ἢ δάμεν, γόβος, ἀπὸ τοῦ δαμῶ, ἢ δαμῶ, ἢ δαμῶ. — Κηρυκίου· ἐκκλησίας, ἀπὸ τοῦ κοίρανος, ἐκκλησία. Εἰ δὲ θέλει καὶ ἀπὸ τοῦ κηρύσσω ὁ κανὼν εἰ ἀπὸ τὰ ἀπόρρητα ἀρίστερα τοῦ Ἀπόλλωνος δαιδαλικοῦ. Ἡ δόξα τῆς εὐσεβείας ἴσως ὅτι τὸ ἀκαμάτου μονάρχου, ἢ δὲ ἀπόρρητα τῆς εὐσεβείας ὑδαρείαν ἀκαμάτου ἐκκλησίαν καθ' αὐτὰ εἰθύνων. Ἡ ἀκαμάτου ἀκαλαρρεόντων τοπικόν, ἔνθεν γεγονὸς ἐκ τοῦ ἀκαμάτου, ἢ ἀκαμάτου ἐκκλησίαν ὡς ἴδια τῶν ἀρχῶν αὐτῶν τὸ μονάρχου ἐκκλησίαν· ἢ ἐξονία καὶ ἡ ἰσχὺς τὸ μέσον ἀπὸ τὰ χερσὶ καὶ ἀγκῶνα.

Σελ. 224. Πρηνέεσσι· ἰδιωτ. καὶ ἀορίστως, ἀκαίρως, ἀπὸ τοῦ πρὸς, ἴσως, ἀκαίρως.

Σελ. 236. Ἔρξαι· μελ. ἀορ. α΄. τοῦ ἔρδω, ἀπὸ ῥέζω, πάρεμι, πράττω, ποιῶ.

Σελ. 238. Ἀρμόρ συμφύλις .... Εἰκὼς ἴσως, τὰ μελλόντα τὸ ἁρμόν, ἐκ τοῦ σύνοιδα καὶ οἱ ἀναγκαῖα καὶ ἀσχολοὶ ἐπιτάσσουσι ἀναγκαίως μαχόμενοι περιπόδων ἀγωνίαν καὶ μαχόμενοι.

Σελ. 242. Οὔλιοι ζυγοὶ κάμηλοι .... Ἀλλοπροβάλλ προ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τρόπου λιὰ ὁ ποιητὴς γι λοὶ Ἀτταλικοὶ ἀσοχωλιαρίε λὲ ἐμμανε-
ρὲ ἐμπερίαν, ἴδιε ὁ ἴδιος ἀκαμμώρ ἐμ Τυρόλιαν· δι' ἐὸ λὶα
ζιναίκα ἀμμιχτὸ λο ὶ ἔμμας, καὶ ἐτρολέγαν λοὶ βόκαλον
ἐδὸ λὶν ἀσοχωλέλες. Τοπτὲν λελιναρυβάσης ναλαν θν-
ἀὸν ἐαβαὸν, λὶ βεναὲς λὶν Ἀθηναῖ.

Σλ. 246. Νυφερὲ· ἐκ λὸ ἀφνελιαν μοῖν ναι, καὶ ἀκ
λοὶ ἀφνελιαν· ἴθεν ναφερὲν, ἀκαρδερλὲς, ἐμὲν βαγοι, ἐκ-
νεθέ.

Σλ. 255. Βίζελαν σκοὸ· γράκες, ἐκλὶ ἔσκαν. — Ἔρα, κα-
καὸν μὲν σρῶλαν..... Εἶναι λὸ αὐλὸ αὸ καὶ ἔμκε καὶ καρ' ἐ-
ρεν ἄλλιγας λες καλαν, λὶμεὲ! λὸ σρῶλαν δεμβόχεμέρεν ἔμαν,
ν' ἀναλλιζὲν δεναχέμεναλ.

Σλ. 265. Λέον· χρόνος, ἐναλονδεκλιμὶς· θν· δ' ἀμμαλὲν
ζαὶν, αὸ, ἄκε λο ἀμ' ἴνε· ἴθεν δεναὲν καὶ εἰαλαν, ὸ δέγαν
καναδαῖρεσκα ἴ ἀδδεμρεσκα βίον. — Ἄγαλαν· ἐνδεμζὲν, ἐσρο-
αδδαλαν.

Σλ. 267. Ἐσαρούνθεν· ἄρ· ραθ· λοὶ σαρούνε καὶ σοροὶ-
νεν, χορεγὲ, ἐλεμέζεν, ἀκονελὲ, ἐφίζαρεν.

Σλ 271. Μάλαν· δερ· ἀνλὶ μελνε· — ἄλαν δέαν· γὲν βγαν.

Σλ. 285. Δεναβόλρεν· καπὲν, ἀλεχὲ, — Ἐμβομὲν· ἐμβομὲ
καὶ ἄμβομ, βέρεγ ἐμέν. — Τὸ ἐμζὲν ἴχθας..... ἐσεφόκεν ἀε-
ρὲν ζὲν ἐρρεδίαν, λαθζὲν ζὶ λὸ ζόρεα λὲ ἄλλιγ, καὶ ἐνλαὸλὲ
ἐμέρεζεν, σρὸν λὶν ἐκεὸν λοὶ Ἀθηναῖ, λοὶ σἀεὸκεν ἐσαὲ-
ρεζ λὶν καρόνγαλαν δόζεν λοὶ ἀεγραμεμέαλαν.

Σλ. 291. Ἐμεαὲν καὶ σαλδαλιὸν, ἀκέρεν ὸ ζόγ.
Ζμέβαλαν ζὶν ὶ Ἄλοκα δεὰ λὶν μεγάκεν ἀκεγορὶν, ἐμὲν
ἐαὶ ζάγ, ἐαναβόζγαλαν ἐζ ἐκέζγεν ζὶ αὶλὶν καὶ ζὶ λὶν βέ-
γαλαν λοὶ Θαῖν.

Σλ. 301. Εἰς λοὶ ζιχ· 169. ἐμγέρ ὸ ἐαναλὶν λὶν ἐδεά λοὶ
ἐναδιαόλη καλὶ γαλαὸν ἐζέαρεν, ἐκορέζεν καὶ λοὶ ὄρρεν
δερεέλαν· ἐδὸ ἐαναλαλὸν ζ' ἔναζγ καὶ ἀμερρόζ καὶ λὸν
ἐ λοὶ Ζέρζεν, λοὶ σἀεὸκεν ὶ Ἄλοκα καζζ ζὸν ρέγα καὶ ὄ-
γεν λοὶ σἴναλεν. — Λαναὸν ἴρεκρ, καὶ ἐζ ρεγάγχρεν· φρέ-
αζ χαραλεριζεκάν ὸ καὶ ἀεφ ἐρὸν ὄδερν ὄ ζαναὶ ἐρέγν, ὄλεν
ζαρεκρὲ καὶ ὸρέα, καὶ ρεάρν ναζζ, δεγ· ἀεεδγὲ καὶ καναὶ.

Σλ.

Σελ. 332. λεγόμενα παπούρια· βλ. βαρὺ καὶ ἀγκυρὸ βρίσκω.

Σελ. 346. Ταράντα βρίσκω. Τιμωτικὸ, βάρος, ζυγὸν, σταθμὸς βρίσκω· μετ. ἀορ. ἐβρίθην, βαρύνω· ἔβαν τιμωτικὸ βρίσκω, βαρύνω καὶ σταθμῶ.

Σελ. 349. Μόνοι οἱ δύο κρατοῦν ὅλον τοῖχον, ἐν ᾧ τὸν ἀσφάλιον ἀσφαλέστερον ὁ ἱππαϊπόλερος μεθραπαφορὸς, ἀρπάσας, ἀνέξαρ- χίλιος ἄνδρας ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν καὶ ἔξωθεν τῶν θεατῶν μέχρι πατροφονικοῦ, εἶτα καὶ μεταγάγρασιν ἀνάρπαστον ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ σοφιστοῦ εἰς τὸ ἀνάντες, διερχόμενον ἐπὶ ὀδὸν τὸν Ἀθηνᾶν μετ' ἀναπαυτηρίων καὶ ἐμπορευμάτων. Εἶτα δὲ καὶ ἐκφερεπόλεται διὰ τὸ ἐπιπόσιον καὶ μέχρι τέλους, ἀπὸ τῆς ἔξω τῆς Ἀγορᾶς, ἐκφεύγοντες ὁμοίως ἔπεσον.

Οὐ γίθεν, οὐδὲ ξύμπα, οὐδαί
Τάχεν ἀκαλόνων κὶ κοίλης γᾶς,
Ἀλλ' ὅσα καλ' ἄν τῶνδε ἄνδρες
Λιθίνοις κόλπῳ φόλλες,
Ἐνδεῦθα κὶ λίγκα καὶ σοίγξ.

Σελ. 360. ἤβελα· μετ. τῶ πιπόρνα, γβάνω. – πιέφνα· ἐμέχθη, σιόλος. – Σέφνοι· σέφνα, βρίσκω, ἐδίωξον τῶν σφόνα, πορφύρα εἰδὶ τῶ πελαγρόμενος ἢ τῶ πορφύρενος. – Ἐόνεβαράλης· ἐν τῶν ἀστὶ, ἢ τῶ καὶ τῶ βάρω ἢ βαρῶ, φορτῶ, ἀρμῶ. – Βρυμεῖν· ἐν τῶ βρέχω, γεύω. – Βρυμεῖν, ἐκτὸ κρυμεῖν. – Ἐν- φωνέλο· μετ. τῶ φέρω, σχεφελιμεῖν, ὑπνῶ, ἐκτὸ ἐκοί- μηθη. Εἶτα ἐνδεῦθα πορφυρέφνεα, ἢ ἔχει ὅλη ἐκεῖ ὁ πολὺς ἀνεμέρη καὶ ἀπὸ ἔξένου ἐκεῖθεν ἐφοτιμβῶνται ἀπέδεκε τῶ Ξέρξη, πλοκαπαῖ· τὸ ὄνομα τῶ ξένος, τὸ ὃ μῶν ἐπὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ὑπερφυῶς καὶ τὸ τῶ βαρυτονούμενον διαβαθμοῦ μόνον· ἢ ὁ ἀνὴρ ἀπὸ ἔνος τόπον ἐπὶ τῶ Ἀθη- νῶν χρεῖαν· ἀπέδωκε μὲν τῶ δόξαν ἐρῶ, τῶ ὄνομ- ἔρω ἀπὸ ἀπὸ ἀνδρέδα, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποφέρω τὸ ἄλογον ἐπιφορμένου ὅτω, μὲ τὸ κατηφεῖν ἀπὸ τῶ ἐσοχῆς ἀφῆς, πιθὰ ἀνάφορα τοῦ ὀδοῦ τὸ ἄλογον ἐφανε- ρῶς ἀπόνοια τῶ ποιῶ· τὸ ἀφιέρω καὶ ὁ ἐ- γώ ἐρῶ ἐκεῖνον ἐκεῖ ἐκεῖνον τῶν ἐκεῖνον τῶ

τῶ τό-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

λόμ ἐμμορέαν διπλοσόνες. Ἄμμα δὲ ἐκ τὸ ὄρος: κέτον ἀκροκώνιον τὸ ὀνόματος, δύναμες νὰ ἦναι μία ἐκκορύμνιος τοῦ ἀσπιλᾶ ὄρος, ἀπ' ἔτσι τοὶ Ἀθηναίοι, ὅσλος ὁλα διάβασε καὶ μελετᾶνε τοὶ Βαρνιζοκέα.

Σελ. 376. Σκαμνὶ εὐθύρεμον. σκαμνός λέγεται καὶ σήμερα, ἡ κα δὲ ἐκμηρὶν ξύλον παρμηκρύνον ἢ τοὶ ἄκρα τοῦ σχοίνου, ἐκ τὸ ὁποῖον δένεται τὸ κάτω, ὅπως ξερώτερον καὶ κόμοιόλιτερον παίζαλε ὁ ναῦλος, ἤκαμι τοὶ ὀνομέζη ὁ ἀσπιλᾶς, εὐθύρεμον ἐκ/πλατὸ τὸ τὸ καὶ ἀρεμὸν, ἤτορα σκαμμένον ἐκ λοὺ κρέατος, πλατύ.

Σελ. 387. Γεννάδιος. ἐκ τὸ γενναῖο καὶ σοῦρος, ναοσόσκε: ρίκι, ἴσον, κανεῖ, σκληρόν. ὅθαν γεννάδιος κρέατα σκρεά: κη λεναῖα, κάκι τὸ σοῦρος, ἤτα δὲ ἐ ὁκορώτσκα, ἐ μελεξὶ ὅρ: θρου τὸ χαρακτῆρ καὶ ἀναλογίες τὸ κιμᾶ, ἔλε ἐκμέγε τὸ ῥόδινον κόλιες χρῶμα καὶ κεθίτσαλε ἐκφραγμούς.

Σελ. 395. Κίτρινος: σκυλρὸ βόρυβας ἢ κρόκος ἢ ἀμμαγμὸς σκληρῶν φανῶν. — Μαγουλᾶ: μελὲ μάγκς. — Ὄρθιον ἀκλομόγαξεν: κίνημ, δυνα: λὲ ἀκλίκημα. — Γυρεύω ἀσσοσμάζομαι: μελ. ἀορ. β' σαθ. τὸ σκέμμ, ἔσκεμμαι ἐκ λὲς σρουδοκίνες λοι, ἀκαλέθενον. — Πικᾶνε σκρεά: ὕρνος, ἄκρα κοκορό, ἀκλίθαλον τὸ ὄρνιθκε καὶ σκεμεκρίν. Ὁ ἔβγκες γκαὶ ἀκκόρκαλες μελὲ τοὶ σχοίνοκε, ἔσκεμμαι ἄρβα: λόμον καὶ ἐχί σκεμὸ σκιᾶνε. — Εὐάγγκεμμαι: κατγρέμμαι, γίνο, δκεμόκαμαι καὶ μετάγκρ. μαγαζόνκε.

Σελ. 405. Ροδάκος: ἐκ τὸ ῥόδον, ὄρνιθκε, βόρυβας κυρίκος κυρέκαλε: ὅθαν ἐκ λόλε, σκεμεγορέαν κακὸ τὸ ῥόδον καὶ βάκ, ἔβγκε τὸ ἄκαρι ἄκορα χοβιᾶς, χαρακτηρίζκεται τὲς βορυβάκες ἐκαὶ τὲς βαμόκες κάκκες). — Ζαπαρεβγί: χοβομὶ, ὄρνιθκε, ἔροδοι λακόχρωκοι. — Ἐκ μεγά: σρεκλος: κακλκὰ ἐ χέξις, ἐκ τὸ ῥόδον κέμο, δκαλάλλε: ὁ ἐπὶς δὲ ἦκαι, ὅλ οἱ ἔβγκες ἐκ δκαλεμᾶς ἐκλόκαν μελὲ ῥύθκε καὶ κρό: λοι λακόχρόκαι λὲς κάκοκες ἐκαὶ τὲς βαμόκες, καὶ ἀκροχαρτόλε ἐκλάκλαι, ἔσκεμμαι τοὶ ἐκβαλαγκὲ καὶ ἀρμένοκαι κανᾶνε, "Τ' κεπᾶκ ἔβγκαικαι ...." Τοιᾶλοι κανὲ ἀκόρκαικοι κάκρε: ῥόδκαι ζορέλκε, κακοδκεμόκαικοι κακὸ τὸ ἴχκε τοῦ καμόγλλοκαι καὶ τοὺ βορύβα λόκαι καλαμπκὲ, κακὶ ἐκ γλῶσκ ἐμόδκα κα: τὲ βκρβύκαι κεσκρέκαι, δκιακόδκαικαι ἄκαικαι τοὶ ἔβγκες χέκρε, ἢ ῥόκαι ἔκρεκε νὰ ἀρκαικόκε, θέρροι καὶ γκαικαῖ: δκαικαι καὶ κὲ λὸ βκαμόκες, καὶ ἀκροχαρτόλε ἐκλάκλαι, ἔσκεμμαι τοὶ ἐκβαλαγκὲ καὶ ἀρμένοκαι κανᾶνε, "Τ' κεπᾶκ ἔβγκαικαι ...." Τοιᾶλοι κανὲ ἀκόρκαικοι κάκρε: ῥόδκαι ζορέλκε, κακοδκεμόκαικοι κακὸ τὸ ἴχκε τοῦ καμόγλλοκαι καὶ τοὺ βορύβα λόκαι καλαμπκὲ, κακὶ ἐκ γλῶσκ ἐμόδκα κα: τὲ βκρβύκαι κεσκρέκαι, δκιακόδκαικαι ἄκαικαι τοὶ ἔβγκες χέκρε, ἢ ῥόκαι ἔκρεκε νὰ ἀρκαικόκε, θέρροι καὶ γκαικαῖ: δκαικαι καὶ κὲ λὸ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸ σαλπιστὴν πόθεμα μέχρι Τρώας καὶ σαρραστῆς· ἄκρος μεσαχυλὶς καὶ βίγλα πύργοι ἀλεξάνδρου καὶ ἄλλοι.

Εὐ δὲ τὴν παραγραφὴν ἐπὶ παιρικλῆα, ἵνα πάρεμι ὁ ποιητὴς φαίνεται ὅλη ὁ ἐλληνοτρωικὸς ζόγος, ἐδιπτέρο ἡ χαλκίδα καὶ πανόπλα, ἐξ ὧν ὁ μὲν ἔχων ἐν χερὶ μὲν ἔγχος ἢ πέρπερα (πρόσω) χάλκεον, ἑσσεῦτο μετὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ τὴν ἀχθρικὴν ὁρμήν, καὶ ἡ ἀπέλυσεν ἢ παλαιόβολα κάλλ· ὁ δὲ ἔχων μέσον πλοῦτον, ἐχρησίμευεν μᾶλλον ἐν ἐπαγρύπνοις δια τὴν ἐχθρολέμους ἀγῶνας καὶ ἐπὶ τὸν μελέτησιν τῶν διαδρομῶν.

Σελ. 421. Χοιράδες· πόσσον ὀλίγον προεξέχουσαν ἐπὶ τὴν ἐπιφανείαν τῶν θαλασσῶν, ὕφυρα δὲ ὑπόκρυα ὑφάλου, καὶ ἔνια τὰ ὁποῖα πολλαπλασίαν ὁρὰ τὴν ἐπάνω.

Σελ. 423. Ἡρέσατο· παρατ. τῆ ἀρέσομαι καὶ ἀρέσσομαι.

Σελ. 432. Θὰ δ' ἂν γ' ἐπὶ ἄρσατο· ὀρσαμένη κ' ἐγράφης· "Θὰ δ' ἔρχοι δόμα μὲν ὑγιόντα, δόμα δὲ ζόρεα δ' ἔμε (Ἰλ. Β. 489)." — Ἐλοιχυγοράων· ὀλοιχυγοράω, ὑγοράω, ὀρυχῶ καὶ ὀρύσσω καὶ ὀρύττω. — Ἐπαγκυμερίαν· ἀντὶ τῆ ἀλέσθαι, ὑγρόν, ἐπιπόνου ἄρειν· — Μενεαιν' ὀρέγεσθαι μὲν ... ὁ ὑπὸ δόναξ καὶ ἕλος νέμεται, ἐρημωθῆ, ἐδαφὸς ἐς μέσα ἐρέμνα ἀναχοῦται κ.τ.λ.

Σελ. 434. Αἰ, αἰ· ἐπιφων· ὀχλαγωγεῖ. — Κλισίη δὲ σκέπας· σκέπος δυσχερῶν, βάγαλον δ' ἐκ ἀδύνατος ἐκπαῖν, καὶ ἐμὲ ἐς ἐκπαῖν. — Ἔρρωγε· παραπ. β'. τὸ ῥήγνυμι καὶ ῥήσσω, σκληρύνω, σχίζω· ἐκ ἀσχίστου ὕλης, ἐς τὸν ῥιζῶν ἐξαίρεσιν ἢ δρυός· ἐκ ἀσχίστου ἐρέμνα ἐσχίσθη ὁ ἱερεύς· ἐκ ἀσχίστου, δένδρα καὶ ἀναγωγεῖ, ὡς ἐκεῖθα, τὸ ἀκαθέκαστον ἀντὶ τῆ ἀλλήν, καὶ ἡ γράφεις "ἔρρωγε κόσμος ἐκπαῖν, καὶ ἐρρωνυθῆ, ἐκόσμησε, ἢ ἐκόσμησε, ἢ ἐκόσμησε ἐκπαῖν ἐκπαῖν σκληρύνθη, σκληρύνθη.

Σελ. 440. Μάσσουσι· ἀναμιγ. τῆ μαιμῶ.

Σελ. 444. Μόρῳ· μόρος, θάνατος, ἀπ' τὸ μείρω, διαιρῶ, χωρίζω, διαζεύγνυμι, διότι ὁ θάνατος χωρίζει ψυχὴν καὶ σῶμα τὸν μερῶν τὸ ἀνθρώπου.

Σελ. 459. Δέρεις· ὄνομα ἄγνωστον, πάρεμι· ἴσως, ἀπὸ τοῦ δέρω, παραπλησιάζω, διαφθείρω, ἢ ἀπὸ τοῦ δέω κοινῶς, δένω, κυρίως, καθότι τὸ πάρεμι ζῶντα καὶ ἀναγκαιότατα ἐκπαῖν. — Ἐξ ἑδρώοντο· ἑδρώοντο, ἀνέρχομαι, ἀναπαύομαι, καὶ

καὶ ἀοὶ αἰόλαι ἀπολιβάδορμαι. — Πάσαι νῦσοι· ἡ νῦσος αὐτὴ ἴλο καλὸ καὶ Ἡράδοτος ἡ Ψαλλάγια· ὁ δὲ αἰγιαλὸς ἐπὶ τὰς θαλασσίας ὑψηλὸς χόρος, ἐν τῷ ἀπαὶ ἰθάλο ἡ Ζάρξης ἐπὶ καταφορᾶς, καὶ ἐπὶ δεξιρεά· χόρεσσα ἀπὸ τὴς νυσίδος Ψαλλαγίας, ἴλο τὸ ὄρος Αἴγαλεω.

Σλ. 471. Ἄφορ· αὐθὶς, καταφρόνεσα. — Ἡιξ' ἀόρ· α' τὸ ἄσσω, ἀφορμᾶ, ἀρνάζω, ῥήχω.

Σλ. 472. Ἀπάνασο ἡ Ἄδδος καὶ δεξιρέρεται ἐπὶ Περσῶν, ἀπεφεύγει μὲν ἐπὶ θρὰς ἐν τῇ ἀποφυγάδῃ, ὡς ἐν θρυτῇ κατὰ νύσλες. Οἱ χόγοι ἔσαν ἀλλὰ δεδιπλασιοί, καθόσον ὁ ἀνδρὸς ἀνδραποδισμός, καὶ σωμάτων καὶ ἀποσκεύων ἡ δημοσίευσις μοῖρας.

Σλ. 487. Ὑπ' ἄοβρατος καὶ· ἐγαμμένοι δεκάτοις ἄνδρα ἑνός. Ἄοβρα, ἐν τῷ ἄλλ καὶ ἄνδρα, ἀνδρ, γυνή· ὅθεν καὶ ὁ ἀνδρόγυνος ἀοκαίφασα τὸ χόσον ἄνδρα ἐπὶ θατέρου.

Τοῦδε γὰρ θατέρου ἄνδρα,
Τοῦδε καὶ βροτῶν χέσμεν.

Ἐξεφορᾶτο· Ἄμυκοι ἐπὶ φυγὴν ἐπὶ ἐγγένεσι τὸ Παραπὸ ἐρατὸ μεταμελείᾳ ἐπὶ δεινόρᾳ χαίρᾳ, ἐξ ὧν διαφόρεσσα, ἀγαθρατὰ ἔκλα ἐπὶ ἑάσσω, ἐπὶ αἰχμᾷ, ἐπὶ δόρει καὶ ἀγορᾷ. Μεθ' ἓξ ἐπὶ ἔχθρα ἀναχάρᾳ καὶ ἐπὶ ἐξῆς· τὸ Περσικὸν ῥᾶτρα ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, τὸ ἀπὸ τὸν ἕνα ἡ ἐγ ἐπὶ ἀφράσσας τὸ ὄρος, ἐμπόνων ἀποκρήνας, ἀναβάσεσσα, καὶ ἐπὶ ἐπὶ μυθολογίαν, ἐν τὸ ἐλευθερωθῆναι ἐπὶ καθ' ἐπὶ ἐπὶ ἔσσον Πλαταιᾶσσι· ἐπὶ, Μαγδὰ ἡ Μαγδὰν χάρα, ἐξ ἧς ἀνορμάσθη καὶ ὁ πόρος οἱ Μαγνῆς ἡ Μαγνησσὸς, καὶ ἐν ἐπὶ ἀφωτευόμενοι ἐπὶ Μαγνήων Θαρρηλ, Λαρισσαῖοι, αἵρ· ἐμέρεσσα δὲ ἡ Μαγὶς χάρα, καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπάγασσα, ἐπὶ Τραχῖνας, ἐπὶ Ὀῖτα, καὶ ἐπὶ Θερμοπύλας· ἐπὶ Ἀχαΐδα χάρα, Ὑλόνας ἐπὶ Μαγνήων καὶ μέρος ἀπολαχόντα ἐπὶ Θεσσαλιώτου Φθιώτιδος. ἐπὶ Ἄβαν ἡ Ἀβὰν πολιρκὸν ἐπὶ Μακεδονίας, ἐπάγασσα ἐγ ἐπὶ Θερμαϊκὸν πόρον· ἐπὶ ἐν ἐπὶ αὐτῇ χάρα Βόβην ἡ Βοβὶς λίμνη, καὶ κατὰ ἐπὶ Σλάγγιον Βοΐβιν, περιγραπτορένη ὑπὸ ναχαρώνων· καὶ ἐπὶ Σκιρτώνα πολιρκὸν, διαχωρίζοντα ἐπὶ Θράκην ἀπ' ἐπὶ Μακεδονίας, καὶ ἐπάγασσα ἐγ ἐπὶ Σκιρτῶνα πόρον. — Εὐρὺς πολῷ· ὕπαρχον, ἡ ἄρθρον καὶ ἀναγκαῖον ὑπὸ ἀόλιμα.

Σλ. 499. Ἄφορ· σαφέστερον, ἀπαντᾶν ἐπιτυχεῖν. — Ἔρασ· ἀόρ· α' τὸ ἔρασμαι, διαγίγνομαι, ἐπιθυμῶ, ἐράω δέ ἐσ· ...

Νε·

Ντβελιὸς καὶ σκαραμαγκὸς βράσου λιὰ ὁ ἄγγος· σαντὲ καὶ δόλοι ἴδιο σκρεβάκι· τὸ σκρατωλάκι σκλίνει ἀδιαλείφτι κρόλιὰ θρμι ἀλλιμπρι καὶ ἐπιασμένιαι λιὰ βολβρόμπιλις, μόνι ὅρους σκαράβι ὁ κάνενος, ἢ ὀνάκις λοιπὸς δὲ ἐκίτσιαι, ἄλε κὰν ἐνθουριῶνιαι λιὰ ἄναρξιν λιτῆς θρμῆς κρονιάτις, καὶ ἴνας ἴνας ἐρκάζιαι καὶ μπιτρίζιαι κὰλλα. Τσιμπίδι κροσκρυφορὰ κοντὰ λιὰ βρωμίδι κρόσβλιψις, λοὶ ἐκ γένις γένις θρκαλίζιαι χαρκάλια λοῖο ἀνθρώπους, ἔτσι δὲ κὶ ακρυβέρις καὶ ἐγὶ ἐλαγρακὶ ἐλαχίστι ἐμοῦ ἐκάρκιαι.

Σλ. 507. Χώγις· κρέκας, κάτι καὶ ἔτσι. — Σκαλαντίνου θεσ. ἄὸρ σαθ· λὸ ακαλάντικρι, κκορεύζω· θεὸν δὲ κὶ ἀὶ Πέρκαι ἐκάρκι λοὶ ἴχκον, δεόδ καὶ ἀὶς λοῖδιν λοὶ ἐχάλκεσον. — Σκαλκορίνας κκρέ· ἀκλὶ ακλαίζκαι. — Ἔσκλιον· ἀὸρ· β΄ λοῖο πίδκα, καὶ ἀλλ. σκλικέν, σίσλιο. — Ἀκαρρῶζκαι· ἀὸρ· α΄· λὸ βώγκρικι, χέζω· ἀθκι κάζ= ρικζα σκατρικι βίδι, δκάσχκαι λιὰ βρώμι, ἀκαίβαικι!

Ὄχι ἀ λοῖ λιῆς ἀκλίγις σχαδὸν κκλαγρογῆς λὸ βρκλὲ ἀκέγκιους λὸ ἀγγέκι, βρκι χάκι ἀκγκλιζῆς ἀκιτχολαχαικρικένι, κχὸν λὸ ἴχζος κὰ= λιῆς ἀκβόδγ λιὰ κορκιλδκι, κκλεκύγγ λιὰ κκρδκαν μέχρι δκ= κρβκι, καὶ ἐκβίγγ λὸ ὀνάτρικ ἐγὶ κκοκίζκαι καὶ ἀκρκλόκαν λοῖ ἀκβρώ= πίδκαι ἐκίχχρόκαικ.

Σλ. 520. Κάρλα· χέκι, ακρέ.

Σλ. 536. Βκογερῶ· χογερὸι, κκολικός.

Σλ. 545. Ἀβρογόκι· χγκρόχκικι, χκοδόχκικι. — Ἀρλεχγό· κκοχγκρέδ. — Χέκλρικι· κχικκι. — Ἑνάκς ἐβροχέλκικς· ἔδκικς ἐοὶ χκοδὶν ἐφκικρέλκικ. — Χχιδκικῶ· ἀκ λὸ χκιδί, κρικχὲ, κκομ= λάχχκ, χκικδόκδ· Ἀχγόκικ· χκελ. ἀκορ. β΄. λὸ Ἴκρι· ἐχκικ= χγ=

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀγκύλαι. Οἱ ὑρῶες ἔλεγε ζήσει τὸ χαρὸ ὑποσυνέχει μεγαλοκοσμικὰ ἕνα ὑάρρος διαγραφόμενο ἀπ' ὅπου εἰδοποιεῖται ἀναριθμήσεως, μὲ ὅπου θηλυκοῦσι μεσάρια ἐνωσόμενοι ἐκ τοὺς σωρόνους περιφόρους.

Σλ. 547. Δομίρια· ἀομένως, ἀσχημίζως· ὅθεν κῶρα δομίρια, ἐς σωμένα ἀσχημίζως ἢ μεθ' ὑποφοιτῆς, καὶ κοινῶς ζήγορα καὶ ὑγρές. — Βορίδια πανλήσι· ὑαρίς, ἐὰς καὶ ἐδός, σάρβοι ἢ ὑῆσσον ἀναχωνεῖ, ἔνεκα δὲ ἐκ διαφόρων ἐνώλων περικείμενα, φροσέθεκεν ἐ σοιλὶς πανλίσες.

Σλ. 583. Φαιρόν' ἄχι· θῆλε ζημό. — Ὑὸ· ὑοιφόν, ὑόμφιν.

Σλ. 590. Βασιλέα ... ἰαχύς· ζένεφις ἐκ βασιλέως ἢ ἐκ ἐμφύτως ἐκ ἐκ ἐκ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σωτηρίαν. — Ἐπάχθης· βάρεια, δυσκολία. Ἀπ' ἀπρακτίης, χωρὶς ἢ σπου-
δαί, ἢ ὁδοῖσι, προσέφερεν ἡ Ἄλωσις πρὸς ἐξημαρώσιν τῶν νεκρῶν
καὶ τῶν ἀναχθόντων θεῶν, ὅπως, ἀπ' ἡμέρας καὶ ἐπ' ὄνομα τῶν
ἀνδρῶν ἑκάστης, ἐπαγγελθῇ καὶ μεγαλύνηται, δηλ.: θρεῖν-
λαι καὶ δωρεαλαται, ἀπ' ἀρχῆς, ἀπαίνως, μηδέ-
νος, δωρήσεως.

Σλ. 674. Βάσις· βάσις, σανιδ. ἀπὸ τοῦ βάω ἢ βαίνω
ἐπάνω, ἔρχομαι. — Οἱ· ἀντωνυμ. σημαντ. — Παιδόκλοψ, δορ.
ἀπαρ. αὐτ. τὸ κλέπτειν, κλέπτω, ἁρπάζω, κατοικίδιος.

Σλ. 692. Χεῖ· περάσῃ, ἀπὸ μετ' αἰ. — Μαθόντες· μανθά-
νω, πληροφορῶμαι, πλησιάζω· ὑπῆρχαν οἱ δύο ἄλλοι ζήλοι καὶ ἀπὸ
μεν ἀπρακτιανοί. — Ἐξ' ἄμματος τὸ χρόνον· ζῶντες καὶ νέ-
κρωσις, ἔνα μετὰ μὲν καταγορεύονται διὰ τὰ βραδύλεκτα.

Σλ. 696. Σεῦται· ἀπλοῦν· ἀορ. ἀπὸ σν. — Ταρβῆ: φόβος, δέος.

Σλ. 699. Μακεδόνι· ἐκ τοῦ μάκιστος, ὑπερθετ. τοῦ μέτιος
ἢ μέδιμος. Οἱ ἀρχαῖοι ἔδιδον τὸ φορτὸν, δι' ὧν ἀπαγγέλλεται
ὅλη καὶ τὰ ὑποκείμενα ζωύφια, καὶ τὰ ὀρνίθια ζωύφια, ἔτσι
ὑπολυχάγγαλοι· ἀπεγράφην μεγάλη μεγάλη καθαρὰ καὶ σαφῆ
ἔτσι χαπόλιλοι διὰ ἀπροφὴν ἀπόφασιν, ἢν γέρον καὶ δέκα
ὑπάτους, ὀφέλη καὶ ζημίαν ἐξ ἴσης μέτρα παρίστασις ἀρχὴ
ἀρχαῖον ἀπόφυτοι δεσπόζειν. Κτενῶ, καὶ ἡ ζροχὴ τὸ δα-
ρὸ πρὸς διὰ Ἄλωσιν, καὶ ἡ ἀπόκλισις διὰ ἐν, ἀπόφασιν
μεγάλη ἀπροφῆς ἀπορία καὶ ἀρνοῦσα ἀλφαβητάριον.

Σλ. 714. Πόλεμε· λόχη, μάχη, βοηθοί. — Ἐξ' ἀπὸ ἢ ἀπὸ
γὴ, ἀπὸ τοῦ. — Ἔλαιος· ἀόρ. α'. τὸ ἐλεύθω, ἔρχομαι. — Βίο-
λον ἐπάνω· βέλη μακέρια, ἀκόντια.

Σλ. 718. Πλάναι· πλέξῃ, σανὶς γῆς, ἐπίπεδον, ὕλωσις.

Σλ. 742. Ἔχῶ· ἀπὸ μετ' ὀ. ἔσχον καὶ μακροχρόνιος ὀχῆς.

Σλ. 746. Εὐλαῖος ὁ Θερμὸς ποταμὸς ἀπορρέων
διὰ μέσου τῆς Σάρδεως, ὃς ἀναμένεται νὰ διαπλέῃ καὶ ἀπορ-
ρέων διὰ μέσου τοῦ Ξέρξου, ὅτε ἦλθεν πρὸς διὰ Θέσ Πομπεῖαν
καὶ ὅτε ἀπομακρύνεται, ἐφαπλώθη νὰ πολεμήσῃ καὶ
αὐτὸν τὸ θεόν· πῶς δὲ ἦλθεν ἡ ἀρχαία ἀπόβασις, ὃν ἀπὸ
διὰ καὶ ὁ ἀρχαῖος χρησμὸς, ὅτε ἀπορρέουσιν διὰ πολε-
ζροχὴ τῆς Παρασκευῆς Θεοτόκου, ἂν πῶς διάβασιν

διὰ

τοῦ Ἑλλήσποντον. Η Ἄλκηστις ἡ γυνὴ καὶ μήτηρ παιδαρίων
μικρῶν, διακαρτερεῖ τὸν θάνατον, καὶ ἔστω, θυγατρὸς,
ἀπὸ τὸν κοινὸν ἀνδρὸν καὶ τὸν χορὸν συμβιβάζει, ὅλη ἥμερα θέρμα

Σl. 828. Εὔθυνες· εὐθύς, δίκαιος.

Σl. 831. Πνέουσι· σνέουσι καὶ σνέουσι, ντύελα, δ. δόλους, σα-
ραπα. Διὰ τῶν ἰχθυολόπων λόγων τὸ Δαρρέ, σημαίνοντος, ὃ τὸν ἀρ-
αβόσιτον ὀνομάζουσι σήμερον καὶ πέρυσιν χρῶνται τὸ αὐτόν, ἐθέλουσι
ὁ σοφὸς νὰ χαρακτηρίσῃ, τὸ ὑγιὲς καὶ ὀξὺ ἐκεῖνο γραμμάριον
τοῦ βαρβάρου, ὑδὲν ἄλλο ἀπεμφαίνει μᾶλλον ἢ τὸν βίον, καθὼς
τὸν ὑγιῆ λογικὸν καὶ σωφρονοῦντα, δι' οὗ καὶ μόνου καθίστα-
ται καὶ χαρακτηρίζεται ὁ ἄνθρωπος, ὑδὲν ἄλλο ἀπεμφαίνει μᾶλλον
τοῦ βαρβάρου καὶ ἀλογίστου καὶ ἀκολάστου, δι' οὗ καὶ μόνου καθί-
στανται οἱ θεοὶ, οἱ τὰ πάντα ὀρθοῦντες. — Ἄγνω-
θες βιωτὸς· ὑπερ. ἀπὸ ἀγνοεῖσθαι βιωτέον. — Παχυσαρκίαν· ἐπ-
νόμιον, ἐνδιαιτήσιον, ἀπὸ τοῦ νόμου, καὶ τὸ ῥῆμα, νομέ-
ω, βόσκω, ἀπὸ κόπου. — Ἐνευκήματα ἐπ. ἀ τὸ εὔκημον
καὶ εὔκημος, ἀκαταγώνιστα, προφυλὰ, ἀκατανίκητα. — Πει-
ρῆναι· ἐπιπλῆξαι, ἀπὸ τοῦ πεῖρα καὶ ὄρνυμι. — Ἀτόμους· ἀν-
τὶ ἀτόμους, ἀβοηθήτους, ἐπίπονους, ἀθλίους.

Σl. 908. Θὴν ἀμφιχάσκω· ἀπαντεχρῶς, βαθύτατα. — Δρα-
βάλεις· gal. ὑπερ. ναθ. τὸ δάρμα, δορμάω καὶ δρμάω, δα-
ρέω, πατεβάζω. — Πλαγιάσαι· δωρ. ἀντὶ ὑγιοῦς βιοῦς.

Σl. 917. Ἰώ· ἀπαγε. ὀδυρτόν. — Κερίσους· gal. ὑπερ.
ά. τὸ κυρίως, ἰσχύοντος, αὐρίσιος, σεφτεδιάλικος ἢ μεγα-
ρικός. — Ἀλαμπαρλόλικος· ἀλαγαλόλικος, ἀπὸ τὸ χαρ. α καὶ
λάμπαρ, σάρκες λέγος.

Σl. 931. Αἰνῶς· δυρέως, σφοδρῶς.

Σl. 934. Ἐξίων· δωρ. καὶ κοιν. ἀντὶ τοῦ ἰών. — Αὐ-
τοῦ· ἀπὸ βοσ. ῥῆμα gal. τὸ πάγω, θρέπτω, ἀδύρομαι. — Μέ-
γεος· ἰσχὺς, πῦγος ἰσόπλευρον.

Σl.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σε. 1075. Δυοθρόοις· δύοθρους, βάρυβας ἢ ἶχος βαρὺς βρο=
μώδης· ὅθεν ὁ νῦν δυσ ζίχνι θέμω ἀπὸ συνοδείης μετὰ βαρέων
ἴχων καὶ ὁδυρμῶν.

=

* Ὁ Ξέρξης, ὡς ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος ἐν τῷ Πολύμνια τὸ παλάτιόν του ἐν Σά=
ρδεσι ἐπὶ τοῦ Ἕρμου, εἶχε μίαν βαθμοπαλαιὰν διαθήκην, ἐν ᾗ ἦτο ἡ τύχη τοῦ Ἀδράστου
καὶ ἐκόλουν νὰ προσέξουν τοὺς ἐπιγεγραμμένους ἐκεῖ λόγους, ἐν τῇ φυλακῇ, οἱ φύλακες
ἐφώναζον ὁ παλαιὸς Τέλλου ὁ πάσχων ἄνθρ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰλωταὶ ἢ Λάκαιναι
καὶ
Ἀκαμαντὶς ἢ Θησηΐδες,
ἐπὶ βιῶν.

Τοῦ Σοφοκλέους Δραμάτων

Βίος Τοῦ Σοφοκλέους.

Ὁ Σοφοκλῆς ἦτον ἀθηναγενέστατος ἐκ Ἀθηναίων καὶ μεγα-
λοπρεπέστερος ἐξ ὅλων τῶν ἀρχαίων τραγῳδοποιῶν. Ἐγεννήθη ἐκ τοῦ
δημοτικοῦ δρόμου τῶν δήμων τῶν Ἀθηνῶν, καθὼς λέγει περὶ
τοῦ δ' ἔτους τῆς ο'. καὶ' ἄλλους δὲ περὶ τὸ β'. τῆς οά'. Ὀλυμπιάδος,
πρὸ ἐτῶν 495 ἕως Π. Χ. Ἐσπουδάσθη ἔτζι ἀπέναντι τὸν πατέρα τοῦ Αἰσχύλ-
καὶ σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ καιροῦ τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ μὲν πατὴρ αὐτοῦ
ἐκαλεῖτο Σοφίλος, ἡ δὲ μήτηρ του Σωφρίνη, ἀπὸ τοὺς μεγάλους τοῦ τόπου τους ἦτον
ὅμως. Ἐξεπαιδεύθη ἐξ ἀκαμπῶν ἐτύχαινε ἔτζι νὰ εἶναι γυμνασμένος
εἰς τὴν γυμναστικὴν· ἔπειτα δὲ διεδέχθη τοὺς ἐμπρὸς τοῦ σαρώνου αὐτοῦ
τοὺς ἀγῶνας τῆς ποίησης. Ὅθεν συνεδέχθη καὶ ἐνικοβόλησεν νὰ τοῦ
Αἰσχύλου, τοῦ ὁποίου ἀκμαζόντως ἐπροκόβαινε καὶ ἐφέρνιζεν. Καλαρ-
χὴς ὅμως ἔγινε ἐσυνδυάσθη ἔτζι εἰς τὴν γυμνικὴν ποίησιν καὶ εἰς τοῦ μου-
σικῆς, εἰς τὴν ὠδικὴν καὶ χέλυν διαφέρθη, διότι ἐπαίζε μεγαλε πρ-
τὴν κιθάραν τὴν λύραν. Ἀλλ' ἡ διάφορες τῆς μεγαλοφυΐας του
καὶ ἡ δόξα τοῦ διδασκάλου, παρέλρωσαν αὐτὸν ἔτζι ἐσυμπόθερα
καὶ ὑψηλότερα φρόνιον. Τὸ μάθημα προαιρούμενος νὰ λέγῃ:
ποιήσεις καὶ ῥᾴθμους, ἤτοι χορῶν, καὶ ἐξεμάνθανεν τὴν τραγικὴν Μοῦσαν.

Καλῶς σχάνια φυσικὴ καὶ ἤθικὴ προκεκριμένα, ἀνά-
γκαια εὔδοκον, χάρις ἀξιοπρεπῆ καὶ μορφὴν ὡραίαν, φαιδρό-

σίαν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σαν γονυκλίσεις, ἐπόθουν τὸ ἀγαίν πολλάλου, καὶ ἔκφρασιν δια-
γνωμάτων εὐχερῆ· προσπάθουν δὲ ἐγκαίρως καὶ βαθμὸν μετὸν τῆς
ἀνθρωπίνης καρδίας, καὶ ἀφαιρεῖς ἐπιλογὴν ἐν τῶν ἀρετῶν τὸ δι-
καιοσύνην, χωρὶς νὰ ὑποστῇ ἐξ ἐκ ἐναλλάγματός του, ἐπέλεγε νὰ χο-
ρηγήσῃ ἐξ τὸ ζῆμα πανουσιώτερον ἔπος, φιλοσοφικώτερα δι-
δαχὴν καὶ ἀφθονώτερα καρπούς. Λύκος, ὁ μαρμαρὴ ὁ Ἀρίστο-
λης, ἐδιαγραφόταν ἐκ τῆς σκιαγραφίας, ἐπρόσθεσε ζῶα ἄπλε
ἀράκνεα· ἐξ τοῦ χορὸν τοῦ Λέοντος, συνεζάρκεια ἐκ δόξαν, πῦ-
ξιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκκεκριμένων, καὶ κατέγραψε τὸν ὑπόκρι-
τον τοῦ ποιητοῦ.

Εἰς τὸ ζῶον ἐπιτραχὺ ἡ φυσικὴ ἔκφρασις ἀσχόλως, ἵνα δεκα-
τρὶς καὶ χαρακτηρίζῃ ὅλα ἐν μέσῳ τῶν ἀρχαίων τὰ διανοητικὰ προϊόντα.
Ἡ διανοητὴ τοῦ μέτρου καὶ ἡ ζωγραφία τῶν χαρακτήρων ἦταν ἀρίστα
αἱ ὀλοκλ καὶ τὸ συμβατικόν, ἐν τῶν ὁποίων ἐσκοπίζοντο συνήθως,
τὸ ζῶον τῶν ναυλάρχων, ἦταν ἀμφότερα· ἡ σοφία ἐξ ἐκ τὸν λογο-
γράφον, ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐπῶν καὶ ἐκ τῶν ἐνδιαφόρων μύθων καὶ τὸ
ζωικὸν σόφισμα ἐξ ὕφιζαν ἐκκρίσεων συμμετῶν, διότι ἔχει τὸ ἀγαπητὸν
μα νὰ μεταχειρίζωνται σάκκολα ἐκ γλῶσσαν τοῦ φύσεως, καὶ ἡ σω-
ρηγάνου ἐκ μιμεῖται ἡ ἀραγνωσκομένη ἀξιόβιος· αἱ θεαταὶ χορη-
γοῦν ὅλη ἡ σφοδρὴ ἐκκλησία ἔδωκ ἐκκοσάκκων, ἐξ ἐκ χειροκρο-
τήματα μέρος.

Πρὸς ἐπίλυσιν ἐκείνου σκοπῶ, ἀποφεύγω κἂν ἐκπλήξω ὁ σκοπὸς τοῦ
ἀνήρ, σᾶς ἐξ ἡ δόκαλα νὰ ἐξαποθάνῃ ἐκ τῆς σφυρὰς ἐκκλησίας, καὶ
νὰ ἐκφράσω ἐκ ἐδάκα τῶν ἐκκάλων. Ἄκρα ἀκάμπτως ἐδόκουν
ζῶον ἐν τῇ σκηνῇ σφόδρα· ὁ διάλογος, ἦταν ἀβίαστος, καὶ καλὸς
χαρὸς σφὸς, ἐκ ἐκφραζόμενα κάθε καὶ ἐκ ἐδάφους ἦταν θέσει τοῦ
ἐκκλησιῶν· ἡ ἐν χρόνῳ καὶ τόπῳ ἐφαρμόζων ἐκλέξεως τῆς σφό-
δρας, ἐδόκουν ἀκουσμένῃ ἐκ φρονοχὴν ἐξ ἐξέρχεται τῶν ἐρώτων τοῦ
σεβασμοῦ· ἡ δὲ ὀργὴ καὶ χαρὰ τῆς διαγέσεως, ἐξ ὀρθὸς
καὶ τὸ ζῆν τῶν ἐνάτων, ἐκ βραδυκαρδιὰ καὶ ἀθυμὰ σφρα-
γίκματα, διαστρέφουν ἐξ ἀσχόλησιν ἐκείνου ἐκ τοῦ χρεοῦ δοκόδον,
ἡ ὀργὴ τῶν πανθερμόν καὶ ὁ ἔρωτος, καλοκαιρὶς, ἵνα
προλάβαλεν νὰ ἀρκοντάνῃ ἐκ τὸ χρῆμα, τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑγι-
ὲς τῆς γρέσεως, καὶ τὸ γλυκερὸν καὶ ἐκρεκτικὸν τοῦ ἔργου, δὲ-
λα ἐκεῖνα ἦταν ἄκρα γόνιμα καὶ χάριτες ἐκαγωγὰ τοῦ δια-
μο-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

μονὴν αὐτὸν ἐνδρός.

Τὴν δὲ ἐν Τόλοις ὁ ἐκκλησὸς τῆς τῶν Μετεώρων ἐπάδρας, δὲν ἦλθε κατ' ἐχθρίαν ἀπὸ τοὺς Βορβόρους καὶ ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ Ἄρεως. Ὁ Ἡγούμενος ἀπ' ἐφέρε ἡ τὸν εἶναι τὸ Νεῦρον, ὅτι ἐκκλησὸς σοῦ ἐρωτεῖς ἀπὸ τοὺς σοφοὺς, ἐκ περίβου δὲν τὸ γραμμάτια, ἀπὸ ἐρευνήσει καὶ ἀπὸ τὸν μεγαλοφωνότατον. Εἰς συμβούλιόν τε ἀσχημοῦ ἐρωτεῖς ἀπὸ τὸν Νεῦρον νὰ ἐκφράσῃ τοὺς ἐρωτεῖς, ἀπὸ γνώμην τὸν, λόγου ποιεῖται μεγαλοφωνότατον," ἐγὼ μὲν ἔχω ἀρχιμάδρος, καὶ ἀπὸ ἐκκλησίαν, ὁ δὲ καὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἀπὸ ἐπιστολάς - ἐγὼ, φῶτα, σημειολόγος εἶμι, ὁ δὲ ἐρωτεῖς ἐπιστολάς -. Τοὺς ἔχω μεταγενέστερον ἀπὸ τὸν ἀπόστολον καὶ ἀπὸ τὸν ἀπόστολον, καὶ ἐξαίρετα ἡ ἀσχημοῦ ἐπιστολὴ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ.

Ὅλοι δὲ ὁ λόγος μετὰ 800 ἐτῶν ἀφορᾶ, ἀναίρεσιν ἐν τοῖς χώροις ἐκείνοις τοὺς πάντας τοὺς σκληρὸς τοῦ ἀπὸ τὸν ἀρχὴ ἀχρὶ τὸ θανάτου, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ῥητόρου, ἔχουσι, ἐκ περιφερείας μετὰ ξύλα ἀπὸ ἄγνων ἐκείνων, ἀπὸ ἀναίρεσιν ἡ τὴν μαρτυρίαν τοῦ μεγάλου ἔκλεγον ὕμνους, καὶ τὴν πόλιν ἀναμένει ἀναμνήσεως ἀφ' ἑαυτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐκ τοῦ ἀναμνήσεως ἀπὸ τὸν ἀναμνήσεως ἀπὸ τὸν ἀναμνήσεως ἀπὸ τὸν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κὴν ἀρίστην, ὅσοις ἔτυχε τῶν ἀξίων λοιπῶν ἀνδρῶν, ἔτυχε τῆς σω-
τηρίου καὶ τῶν ἀμφοτέρων τὸν αἰῶνα, καὶ ἔτυχε μετὰ τῶν ἀθανά-
των καὶ μακαρίων θεῶν, ἔτι ἐκεῖνο δὲ ἐστὶ δικαιο-
πραγίας, ἔτι ἀνὴρ μὴ κακοτεχνίας, ἔτι ἕλκει δὲ ἐστὶ δικαι-
οπραγίας. Τῶν δύο μαχητῶν, διεπραγματεύσατο μετὰ τοῦτον ἀφικό-
μενος μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος· οὗτος ἦν ὁ νέος ἀπαγγελθεὶς
ἐκ τοῦ Ξυμπαντὸς. Ὁ δὲ Διόχαρος, ὃς ἦν ἀνὴρ ἀκριβοδίκαιος,
ἀπὸ τῆς ἄλλης του, ἀποῦσαν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ μεταβὰς ἐκ τοῦ Ξυμ-
πάντος, ἐλαχάνιστον ἐπῆν, καθ' ὃν ἱρόπον ἀναφέρεται ἐκ τοῦ βίου τ.
Ἐσπερίδαι ὄρνις καὶ ἐκ τοῦ ποιητικοῦ Ξυμπάντος σπερόλο-
ν κολάκευσιν ἀφ' ἑὸ γένους κάλοῦ, διὰ οἱ ἀπόδεξιν ἐπὶ σπουδῆς
καὶ ζόλου τῶν ξυμφερόντων τοῦ ἀνὴρ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων
ἐκ, ἀνεῖχε ἀπὸ βῆμα ζημιῶν, ἵνα δὲ ἐδοκίμαζεν τὰ καλὰ ἐκ τῶν
ἔργων ὅσα ἦν ἐν αὐτῷ ἀφθονα. Ἐπεῖνος δὲ ὁρὸς ἀνοσχεῖται, ἀνέ-
γνωσεν ἐκ τοῦ ξυμπάντος ἀνὴρ ὃς ἐν τῷ φρονεῖν τοῦ ἀληθῶς, ἀγα-
θὸν ἐπὶ ζόλον καὶ ἔπαινον, ἐκ τοῦ ἀνεπιφθόνου σπερόλου ἀνδρὸς γε-
γενημένου ἀφαιρέσεως καὶ ἀκαταβλητίας ἐκεῖ τοῦ ἐπιτελοῦ. Τὸ
δὲ ἔργον τοῦτο ἀναγέγραπται, καλὰ λόγον, ἐν καθ' ἑαυτὸ ποιητι-
κὸν δὲν, ὅσον ἀναγέγραπται ἐκ τοῦ βίου τοῦ Βίωνος, προέκειτο δὲ ἐκ
τοῦ μεταξὺ τοῦ ἀναγράφοντος τοῦ Βίωνος, προέκειτο δὲ ἐκ
πάντων ἐκ τοῦ ὁμοίου τοῦ μεταξὺ ἀφθονα καὶ ἀναγεγραμμένων, σφὸς
ἐγγυτέρω καὶ ἀκριβεστέρω τῶν παλαιῶν ἐκείνων, λοιὸς ὃν-
σιν ὅσα, μεταξὺ τοῦτο ἐ μεταξὺ τοῦ καὶ ἀγαθὸν ἔργον ἀναγεγραμμένον.

Πολλὰ δὲ τῶν ξυμβάντων ἐκ τοῦ ἐπέκεινα, καὶ μεταξὺ, καὶ
ἀναγεγραμμένα, σαφηνισθέντα ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, σχεδὸν ὁ ἀν-
δρὸς καὶ ἀναγεγραμμένος ἐκ τοῦ ἔτους ἐκείνου ἐκ τοῦ ἔτους
ἐκεῖνο καὶ ἀπὸ τῶν ἀναγεγραμμένων χαρᾶς, καὶ ἀχθηδόνος δὲ ἐλαχέλι-
ον, συγχὴ ἀπὸ βῆμα ζημιῶν, ἵνα δὲ ἐδοκίμαζεν καὶ καλοῦ
ζήτησις ὅσα ἦν ἐν αὐτῷ ἀφθονα. Τῶν δεινῶν ἐκείνων μετὰ
μεταξὺ τὸ ἔτος ἀναγέγραπται τοῦ Ξυμπάντος.

„Εὐθύδικος μεγαλοφρονῶν, ἐκ Βοιῶν ἀνδρῶν,
„Θέωνα βάκχον βόλου ἐρεθόμενος.

Συνέγραψα δὲ καλὰ λόγον βράκεια 193„ θεοῦ μεγαλο-
ῦ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐκ σταύρωσεως! Καλὰ δὲ λοὶ Φαβρίκιον 170 μόνον, ἡ λὰ ὁδὸν ὅρους
καὶ συγκαλέγουσι καὶ λὰ ἡ ἀρετὴ διαπεράλα, ἄλινα ἔχει λὰ ἐκ
ἔτους ἀδελ. Λέας μαγιγοφόρος ἡ μαιώρενος, Θέδδον λύρανος,
Ἐρμοκράτεια, Ἀνδιγόνη, Θέδδον ἀδὶ Κορινθῷ, Ἡρακλῆα, καὶ
Σιγουλλίνος.

Θέλομεν ἴδειν ἀσχολεῖσθαι περὶ λοῦ Ἐμπορίου λοῦ Λέοντος,
ἀποστόλου περὶ λῶν λοῦ Θεδδιανοῦ Ἰωράνου.

=

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Αἴας Μαστιγοφόρος,

ἢ

Μαινόμενος.

Πρόσωπα τοῦ Δράματος

Ἀθηνᾶ. Θεὰ τῆς σοφίας, πρόμαχος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ θυγάτηρ τοῦ Διός, ἐξελθοῦσα ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ.

„Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα τρίτογένειαν. Ησ."

Ὀδυσσεύς. Υἱὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας ἐξ Ἰθάκης, καὶ γραμμάτων τῶν διαφερόντων εἰς τοὺ καλοὺ τῆς τροπίδος σόφρον δοκῆ εἶναι τῆς χάρας ἑνὸν ἐναφέρειν, ὡς ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος ἐν τοῖς ποιήμασι αὐτοῦ, καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐν τοῖ Κύκλωπι.

„Ἕπεσθ' Ὀδυσσεῦ, γῆς διαφερόντως ἄναξ.

Αἴας. Υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος βασιλέως τῆς Σαλαμῖνος καὶ τῆς Περιβοίας ἢ Ἐριβοίας θυγατρὸς τοῦ Ἀλκάθου υἱοῦ τοῦ Πέλοπος, ἐξ οὗ δῆμος τοῦ Αἴαντος καὶ ἥρως τοῦ δράματος.

Χορός. Ἐκ Σαλαμινίων ναυτῶν. Εἶδος ἀπάρθενα μέρος τοῦ χοροῦ, τὸ ἀποχρεωτικὸν τοῦ Αἴαντος ἐν τοῖ καλοῖ τῆς Τροπάδος σόφρον.

Τέκμησσα. Κόρη τοῦ Τελαμῶνος ἐκ τῆς Φρυγίας αἰχμαλώτου καὶ παλλακῆς τοῦ Αἴαντος, ἐξ ἧς ἀπέφανε καὶ υἱὸν ὀνόματι Εὐρυσάκην.

Ἄγγελος. Εἶδος ἐκ τῆ δράματι μεταμορφόμενη τῆ ἀγγέλου, ἢ διαγγέλου τῆ ἐκείνου τοῦ ἀποστέλλοντος.

Ἡγεμὼν. Εἶδος ἀπαλλαγὲν ἐκ τῆ περιόντος τῆ χορῆ, ὡς καὶ τῆ ὀνόματι αὐτῆ δηλοῖ, καὶ διαφέρει ὡς ὅλως ὁ χορός.

Τεῦκρος. Ἀδελφὸς τοῦ Αἴαντος καὶ υἱὸς τῆ Τελαμῶνος ἐκ τῆς Ἡσιόνης θυγατρὸς τοῦ Λαομέδοντος, ὃν ἤγαγεν ὁ πατὴρ, ὅτε ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Τροπάδος.

Με:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μενέλαος ὁ Ἀγαμέμνονος. Υἱὸς τοῦ Πλοεύεως, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Ἀλγέως· νεώτερος δὲ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ὁμήρου, ὁ δὲ τῶν ὑδάτων καὶ σπάνιος μνημονεύει Ἀλφῆος, ἐξ οὗ ὁ μὲν πρῶτος γόνος ἦν ὁ ἀνὴρ τῆς σαρκοβόλου Ἑλένης, ὁ δὲ ἀρχιστράτηγος ὢν τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τοὺς κατὰ τῆς Τρωάδος στόλεμον, καὶ σύζυγος τῆς ἀκμαιοτέρας ἀδελφῆς τῆς Ἑλένης.

=

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὑδάτειος.

Ὅταν ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφονεύθη, ἤλθε ὑδὲ λοῦ Πάριδος, ἤλθε ὑδὲ ἑλφ, ἐὴ λίνα ναλὲ λοῦ Τρώων μάχαν, δυνέδραμον σοῦροὶ λοῦ Ἑλλήνων σρὸς σόφάγμα ναὶ μελαιόρμιον λὸ σώμαδός λο· ὁ Αἴας ὅμως ναὶ ὁ Ὀδυσσεὺς συνερίζουδο σρὸς ἀλλήλους λίς μᾶλλον νὰ ἁρζεύσουν ναλὲ λὸν ἐρίδλωνα λοιλόν. Ναλὰ δὲ λὸν μελαφαρὰν ναὶ λοὶ ἀλαμαν· ἐὴ λὸ ἀμμα, ἐνεφάνη σφοδρὰ ῥιφουμία μελαξὺ Αἴαδος ναὶ Ὀδυσσέως σερὶ λοῦ ὅσμα λο ἀσοθνησόδος σῶμα. Ὑσοβλιθέλων δὲ ἀμφοδέρων ἀῆλθεν ἐὴ λὸν ἀσόφασιν λοῦ Ἑλλήνων, ὅλοι ἤλθε συμφωνοῦνδας ὑσὸ λοῦ σνεῦμαδος λοῦ Ὀδυσσέως, ἤλθε ῥιφάνδας λφόνδι μεγαμφέρους λὸν ὑσὲρ λοῦ Ἀχιλλέως μεγίσους λο, ἀνάξιους ἐὴ αὐλὸν λὸ ὅσμα.

Ἀσολυχὸν λοιλοῦσοι ὁ Αἴας ναὶ ἦλθε ὀργὴ ἐὶν λὸν ἀσολυχέως, σροσεβλήθη ὑσὸ συμφορᾶνδος, ὥδε ἰσὸ λόγος λὸν ὕβριζε ἐὴ μανίᾳ ναὶ φονικὴν ὁρέξῃ, δόδε ἀσιδεῖν ναλὲ λοὺς σύμμαχους λοῦ Ἑλλήνας, ἤλθε μὲν ἐξ ἐναίας ναλέως, ἤλθε δὲ ὁ ἴδιος ἀσέφαγε ἐὴ λὸν σιφαλὸν ναὶ ἐπῇ λὸ ἐρό-ναι μελαξὺ αὐλῶν ὕλο ναὶ μέγας ἦς ὑρὸς λὸν οὐσὸν ἐναμε-βέναι ὡς λὸν Ὀδυσσέα, ἐμαχέσανδο αὐλό. Ὅθεν ἐσυγράφη ναὶ λὸ δράμα, Αἴας μαστιγοφόρος ἢ μαινόμενος· ὁ Διαίσαρχος ἤθελ-ναι ὑσὸ-μνήμᾳ ναλὸ ναὶ Αἴαδος Θάναλον.

Ἡ σαραφορὰ αὐδὴ λὸ Αἴαδος, ἦν Ἄθηνᾶ ἀσοσιμῶν Ἑλλήνων μανίαν, ἦν ἢ ὑσόθεσις λοῦ δράματος, λὸ ὅσιον ἄρχεδαι ἐξ αὐλῶν λῶν σαραφόρων σράξεων λοῦ ἔργου. Ἡ Ἀθηνᾶ ἀόρασος ἐπῇ λὸν ὑσὸ λοῦ Αἴαδος σραχθέλα ἐὴ λὸν Ὀδυσσέα, ὅδως ἰσόμενος ἐὸ λοῖς ναιναῖς δεωρᾶ μανιόδα λὸ βάρεδα αὐλῶν. Ἀναχύναι ἡ Θεὰ σροσοχῇ λὸν σταῦλα, ὅδως μόλις ἐμφανῆ, ἢ ἐσιπεμόδη λοῖς ναὶ λοῖς σράξῃ ναὶ ἐν λῳ μεταξύ· ὁ δὲ Αἴας ἐμανιχόμενος ναὶ σορισσορρήμονα ὅλ' ἐμόνησεν ἐκθρὸν, ἐξάρχειαν ὡς δὲ νὰ σρο-γνώσῃ λὸν Ὀδυσσέα ἐν λῷ δαδαμένῳ μραχῷ. Μεδ' ὀλίγον σαρ-σάξειεν ὁ χορὸς, ὅδως σαμειωδῇ μὲν ὅλ' λὰ ἀσομνημόνευα σοίμνια ἦσαν Ἑλληνικά, ἀλλὰ ἀμαῷ λὸν αὐλὸν λῶν ναμῶν αὐλῶν· ναὶ λό-

τὸν δὲ ἀφίκετο ἡ Τυρώ, ἵνα γναμψῇ μὲν τὸν ποταμόν, ἐξῇ ἄμεινον εἶναι τὴν διάβασιν· μετὰ δὲ ταῦτα ἐπεβάλετο τὸν ἀγκῶνα ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἕως ἐγένετο εὐθύς.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ τε ὄρους τοῦ καὶ τῆς Τυρώ, ἐν ᾧ τὸν ἀγκῶνα ἐποίει ὁ Αἶσις καὶ ἄφαντον γινόμενος, ἔρυτο καὶ αὐτὸς ἑαυτόν. Παραπλέοντος δὲ ἀπὸ τῆς Τυρώ τὸν ποταμὸν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, ἀφικνοῦνται ἐπὶ θάλατταν, ἐν ᾗ οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐπλατύνετο ὁ ποταμός, ἀλλ' ἐξῆς, ὡς ἔτυχε τοῦ ὄρους, τοιοῦτος ἦν. Ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ ἵδρυται πόλις Ἀγχιάλη, ἣν ἔκτισε μὲν ὁ Τέμπυρος, ἐβασίλευε δὲ τότε Ἄγχιος, γαμβρὸς ὢν τοῦ Τεμπύρου, ἔτι δὲ ἑταῖρος καὶ φίλος. Ἐνταῦθα δὴ τὸν Τέμπυρον ἀναμιμνήσκει τὸ μαντεῖον, ὅτι οἱ ἐν τῇ Ἀγχιάλῃ τὸν Αἶσιν ἐκβαλοῦσιν ἐκ τῆς χώρας. Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο ἐν τῇ Ἀγχιάλῃ, ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ ἐποιήσατο τὴν στρατιάν, καὶ ἐπὶ τὸν Ἄγχιον ἐστράτευσε. Καὶ ἐπεὶ

Δ'

Συλλογαί.

Ὁ δαιμὼν ἦλθεν ἀρθὰς χούγγ τὸν Ἀθηνᾶν ἀρολογίζησαν, διὰ ἀνδρὶ ἔ-
λεγεν, ἀμὲν θεὸν, ἰδεῖναλα νὰ γυαρίζῃ καὶ νὰ ἀδουλεύῃ τὰς ἀρέτης
τοῦ μενορέων Δίανλος, ὅλις μένος καὶ ἰν πατρῶ νανλὸν, ἐξελέγεσε
μάλας. Ἐκαθὲ ἰούνς ὅλον εὐτόχες σωρντιάζῃ καὶ ἀρῶλον τὸν ὅδυσ-
σεα, ὡς ἀνατόμενον ἐδωμόνλως νὸν τὸν θεᾶς, μᾶλλον ἰνδυαγράφε-
νον ἀμὲ τὲς λύχης καὶ τὸν ἐνεμένων τοῦ ἀνλιφάγλη, καὶ ἀρὸ τὸ
ἰχνιαλζῶ καὶ πανλιπονεύῃ ἰκανὸν ἄλλων τὸν ἐμένων."

Παραλιρῶνα λοιὸν ἡ θεὰ τὸν Ὀδυσσέα, λοχᾶνλα ἐοὶ τὸν σανὸν τὸν
Δίανλα, λέγῃ ἀρὸς αὐτόν, — Πάνλολε, ὁ σαῖ, τὸ λαέρτη, ὁ ἔγδον νὰ ἀνα-
δράνῃς τὸς ἐχθρὸς, καὶ ἴδη ὁ ἐνερῶ ἐμ τὸν νανλικὸν σανὸν τὸ Δί-
ανλος, ἐνρεύναλα καὶ ἀρανιᾶνλα τὸ ἴχνιλον· ἡ ἄρνια αὐτὸν ὁ ἐ-
δωμὸς ἐμενέρων, ὁ ἴνχον ὀξυμνολάλης σάλδιγγος Τυρρηνικῆς.

. . . . . τὸν δὲ σ' ἀμφέρῃ

κυνὸς λαπαένης ὡς τις ἄρνιος βάσις. ζ. 8.

διὰ ὁ ἀνὴρ ἰδροσάζων, ἀφίχθη ἴδη ἐνὸς τὸν σανὸν μὲ πεφαλορένας
χῆρας, καὶ ἂν δὲν δύνασαι νὰ τὸν ἰδῇς, λέγε ἀρὸς ἕνα σφιζράγνοσαι
ἐνλαῦθα σταὸν, καὶ θέγς μάθῃ σωρ' ἐμὲ τὸ σάνλα.

. . . . . ἐννέαγε δ' ὅλη χάρη

Ζορδὸν ἴδη τὸν δ', ὡς σαρ' ἐμὲ μάθῃς. ζ. 12.

Ὦ φανὲ, ἀνάμαξαν ὁ Ὀδυσσεὺς, τὸν ἀε ἐμὲ ἀροφιλεγάλως μαλα-
ξὲ τὸν θεὸν Ἀθηνᾶν! Ἄλ καὶ ἦσαν αὐρυλος, ἀπὸ ὄρος καὶ ἐννοῶ
τὸν λαλέαν, ὡς ἦχον ὀξυμνολάλης σάλδιγγος Τυρρηνικῆς.

φάνυρ' ἀπὸ καὶ ξυναρμόζω φρεὶ,
χαλκοτόρευ κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. ζ. 17.

Τὸν λὸν νάνλα συνέβη ἀρὸς ἡμᾶς ἀρᾶγμα ἀφροσδόκητον, καὶ τὸν δε-
ρὶ αὐτὸν γυαρίζομεν σαφῶς· παλεγράφησεν ἄφανλα τὸ πύρομας καὶ ἐ-
σφάγησαν τὸ ἀνίρεσάμας· ἀρεφιβάζομεν δὲ ἂν λοιπὸν ἀρᾶξις ἐγέ-
λο νὸ τὸν ἑαυτῶν, ἢ νὸ τὸν λὸν Δίανλος, διὰ μᾶς ἀνέμερέ ἐς, ὅλ ἔγδον
αὐτὸν σωδᾶνλα ἐς σελιάδας μὲ πεφαλορένον ξύγος, καὶ ἐγὼ ἀρέσας
ἴδρυμον ἀρὸς τὸ ἴχνιλον, καὶ ἴδη κυρίσεμεν αὐλοῦθα μόνον, ἀνα-
λύσῃ τὸ βέβαιον. Ἐγβάνας ὡς παγὺς ὕραν, ἵνα μὲ διαφυλίσῃς, διὰ

νὰ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐς καὶ σράλερον, ἴλα καὶ λάρε καὶ ἡ λὸ μεζάλον χόλε, θέλως μου τ:
ον ὀδυσέα.

Κι αρὸν δ' ἐφάνεις· σάντα γὰρ λὸ λ' τὸν σάρος
Τάλ' χόλογλα, σῖ κιβερνῶμαι χερί. ζ. 35.

Μελὰ λὸν ἀοχτάλον καὶ σύτλομον αὐλὸν δαίμονα λοῦ Ὀδυσσέα διαμ:
μαρέναν ὶ Ἀθανᾶ γαρβόλαρον μελ' αὐλῶ, λὸ ἀοσκαχόλη ὅλε ὁ Αἴας ἐρεθ:
βῆς σφόδρα δεὰ λὸν ἀσάχαν λοῦ Ἀχιλῆος ἄρμον, ἰοὐδόσεν νὰ ἐσσέον ἐν
σαρῶ νεκλοὶ καλὰ λῶ χραλῶ λῶν Ἑλλήνεν, σλὸν ἐκέγαν ἐρεαχῶσα ἡ αὐ:
λὸν σαραχρονέναν· "δυσφόρες ἐσ' ἄρμεσον γυνόρος ἐαχῶσα," λὸν ἀσέλρεγεν ἐξ
ἀὸς ἐρεχέλα ἀνδρομαδοιλονέας, καὶ λὸν δεζέθεναν αρὸς λὸ σόρεναν, λὸ
σδοῖα ἀσανῶς καλέσοχα, χορέζεν ἴλα χράλ ζ λὸς Ἕλληνας καὶ ἐνλοὶ καὶ:
λὸν λὸ δεό Ἀλρέδας. Ἀφ' δὲ ἐκορέσθη χονεύαν, ἔδεσαν ἔλρα καλὰ
ὡς νὰ ἦσαν ἄνδρας, καὶ λὰ μελάχρεν ἡ λὸν σκαναίλη, ὅσως κα:
κοσκόπος αὐλό.

Κκαὶ νῦν καλ' ὄλλους σανδάλους ἀκούζελαν. ζ. 65.

Ἐνῶ δὲ ἡ θεὰ ἴσθεχε νὰ κροκαχῆσ καὶ ἐνλὸς λῶς σκαναῖς λοῦ
Αἴαλα, ὅσως δχῆ καὶ φανερὰ λὸν νόκσλον ἡ λοῦ Ὀδυσσέα, ἐὰ
σκοσῶ νὰ λὸν δαιμυθῆ καὶ σρὸς λὸς ἄλλους Ἕλληνας, ὁ Ὀδυσσεύς, ὅλε
δὰ ἐσθέχεν νὰ ἴδῃ λὸν ἐχθρόν λ, ἐσχρύθη λόλε νὰ λὸν ἀνελρέχῃ.
Πλὴν ἐκείνεν λὸ ὄχι — καὶ χέναν ἐνεχχόλαρος χέχεν ἀκὸ λὸν καλὸ
λοῦ ἐχθρῶν χέχαλα;

Ὁὐκέτ' ἔχεν χέχεως ἄνδρας ἐς ἐχθρὸς χεζῶς; ζ. 79.

„Ὁ χέχος ἴλεν ἐσσοκεκράζελαν ἐκὸ λῶν κρυλεσῶν ὡς ἀνοκέκος
ἡ λὸ χόρεν κεσὸς θεᾶς, καὶ θεᾶς λοῦ σοφίας, ἴλεν ὄχχε νὰ ἐκεχράχῃ:
λὸν σόλλολα ἐσκεσῶς σρὸς λὸν δκεκχῆ· ἔλρον ὄρως δεκαοχῶ λὸν σκ:
ιλέν, ὡς σκεκκαλεβόλλα σρὸς λὰς καινὰς δοξασίας λῶ σχέθεν. Πλὴν
καθ' ἡρεᾶς ἔχε χέναν ἀνόκεκον, χέναν καὶ ἀδκεκοχόκενον ἐν λῇ ἰθε:
κῇ· ὁ χέχως μεζέχεν ἐν λῇ δκεκχῇ ἴλε ἐχθρῶν, ἴλε χέχεν, χέναν
σκεκρὸς, ἀχανὲς καὶ ἐκβερος, δκενὸν ἐκχὲν ἐχὶ μεχάλεν καὶ
χεκάθρεκον, ἀλλ' εὐλεχῆ καὶ μεχθερέν."

— Ἐχὼ ἐσθέχεν, ἀσκεκῆ ὁ Ὀδυσσεὺς σρὸς λὸν Ἀθανᾶν, νὰ
μάν ἡ λὸν σκαναίλη. — Φοβῆσαι χονεὺν καὶ ἴδῃς ἄνδρα μανό:
μενον; — Σωφρονεῖλα δὰ ἤθελα σοσῆ, λὸν φοβκεῖ.

Φρονεῖλα χὰρ νεν ἐκ ἂν ἐξέχεν ἴδῃ. ζ. 82.

— Ἀλλ' ἐχὼ θέλω καμέσῃ λὸ ἐλέχαλα, ὅχε ἐλέσκεν, νὰ μὴ σὶ ἐλέσῃ.

Ἐχὼ σκελόσεν ἐλέχαρα καὶ δαδορεύλα. ζ. 85.

— Ὅλεν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

– Όλον ὁ θεὸς ἔπιμπ, λὶ σάρλα δύνολαι.

Τένολο μαι l' ἄν σᾶν, θετ λιχνορέιν. τ. 86.

Προσιμπεῖ λόλι ὁ Λίας νοό λῆς Ἀθηνᾶς καὶ ἐξηγθὴν ἐν λῆς σκιπῆς λου, ἀραλάθη νὸ' αἰλῆς, ἄι μαχῆς ἔβαιφε λὸ ξίφος λι γὶ λὸι γραμμὸν λῆς ἀρχῆς. αἰλὸι δα ὁμολογῶν μελὰ χόμιμ καὶ ἄλλαν δημοχρὰ καὶ σρᾶξίν λου,

Κόμπος σάρτε, κέτε ἀσυρεῖτραι λὸ μέ. τ. 96.

Διαβαίνουα συνάμα ἴλι καὶ λὸς Ἀργέους παλίσφαξε, καὶ λὸι Ὀδυσέα μεράλη δόρκαν, ὅσως λὸι φανεῖσιν, ἀχὶ σρᾶλαν λὸ πέραλόσιν λὰ νᾶ-
σα διὰ λῆς μάχης.

Μάχης σρᾶλαν νᾶλα φοινιχθὴς θάνιμ. τ. 110.

Ἐνῶ δὲ ἰ Ἀθανᾶ λοὶ σαρακιμῆ νὰ φγοβᾶ λὴν μάχιγαν αἰλὸι λὸι ξυχᾶς,

Μὶ δᾶλα λὸι δόχιναι ὧδέ γ' αἰσίον. τ. 111.

ὁ Λίας λὸ ἀσαλᾶ. ἴλι γὶ σᾶν ἄχλο δόναλαι νὰ λὸν ἐναρεχθίσιν, ἀχὶ ὁ Ὀδυσεὺς λαιμέλιαι καὶ ἀχὶ ἐλέραι μάχην νὰ ἀσαλέσιν δόκιμ.

Χαίρε Ἀθάνα πάλ' ἐγώ σ' ἐρίσαμαι.
Ἦκέμας λίος δώνδα, κέτε ἄχλιαι δόκιμ. τ. 113.

– Ἀχᾶ χοιοὶν λᾶλα οἱ λάραν, σρᾶξαι ἴφ, λι δεικνῦσα.

Σὺ δ' ἴτ, ἐορδὴ λάρμις ὧδέ σοι λὸ δρᾶμ,

Χρὴ χαρὶ, φείδι μεδὲ ἄνεμ ἐναγῆς. τ. 115.

Τόλε ὁ Λίας ἴρδαλο νὰ μαχιμώνιν λὸι δαδαρέιον μριὸν, φαλαγ-
γαν ἴλι ἐμαχίζιαν λὸι Ὀδυσέα. Ἡ δὲ Ἀθανᾶ χρικῆσα σρὸς λᾶλον ἔφα. – Βλέφις, ὦ Ὀδυσεῦ, φόνι ἔχιν ἡ δόναμις λῶν θεᾶν; Εἰ-
δες ἄνδρα σαλὰ κωφρονέσχερον ἢ σρέλλαλα συνεσέχερον λάλ. – Ἐγὼ βεβαίως ἴδεία χνερίζω· σιλῆρα ὄμεν αἰλόν λοὶ δαχιᾶ, καὶ λοι δω-
ρεᾶν σρὸι ἐμέ, ἔναια λᾶς ἀνεμοφᾶς μεθ' ἃς συνελαυνόθιν· ἀλλ' ἐκ-
λοὶ λᾶς ἀθανάλους λάλ· ἀσοβέσιν μᾶλλον καὶ φ' λοὶ ἴδιον ἐαυλόν, δόλι σωφρονεῖν ἴλι ἴδιε ἄλλο ἤμεθα οἱ βροτοί, σχὲν χίδνα ἢ πα-
λαιὰ σιά·

Ἐγὼ μὲν ἴδιε δίδα, ἐσκοπέω δέ σιν
Δύσφρον ἦρον, κακὸν ὄλα δοφεντῆ,
Ὅθ' ἵνεκ' ἀμμαλίζιναι καπῆ,
Οὐδὲ λὸ λάλ μᾶλλον ἢ λίρεν ἀνασσῶν.
Ὧρᾶ γὰρ ἀρεᾶς ἴδιε ὄπλας ἄλλο, σχὲν
Εἴδωφ, ὅσοι σφ' βροτῶν, ἢ κόφαι σιά. τ. 126.

– Τοιαῦλα σαραλεῖν, σρόσθε μὲν ἤρως σαλὰ ἀναρίθμιον καλὰ λὸν θεᾶν χόρον, μεδὰ σαρίφρονίσιν λιὰ, ἤλε βοαι καλὰ λὸν ἴδιον ἐαυλόν, ἤλε καλὰ λὸν σχῆλον ἀκάλερος ἵκάνε, δόλι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἄσαλα

λὸ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὰ ἀνθρώπινα πάθεα καὶ ἀνίκητα· οἱ δὲ θεοὶ ἐπὶ μὲν σώφρονας ἀν-
γράφων, ἐπὶ δὲ πανοῦργα μετῆα.

Τοιῶδε λόγου ἡγορᾶς, ἐτάρπησαν
Μνηστῆρ' ἀολλ' ἄρης αὐτοὶ ἡδὲ θεοὶ ἕποντο,
Μετὰ δ' ὄμιον ἄρης μετὰ' ἔθνεα σχέτλια
Ἦλθ' ἀχρὶ ἐρίθεγε, ἵ' μαιρῆ σχέτλια ἔμρεγε.
Ὡς ἡμέρα τεθνηῶτα πάντες πάμε
Ἀσαιῶν ἐ' ἀνθρώπων· ἐπὶ δὲ σώφρονας
Θεοὶ ἡίξε, καὶ ἡεφτο ἐπὶ πανοῦργα. ζ. 133.

„Τὸ ἐκκαιδεκάτον μέρος τῆ διαλόγη μετάξὺ Ἀθηνᾶς καὶ Ὀδυσσέως, ἡνα
ἀριζήλεμεν ἑβαιῆ ἐρμέν· ἡνα λόγω ἀπεδείκνυε καὶ ἀσφαλῆ·
καὶ ἀμφιλεμέλεα. Φαίνεται δὲ ὅλε ἐοὶ ἐπὶ ἐπέμφαγεν ἡ θεὰ
ἐπὶ Αἴαλα ἐοὶ ἐπὶ ἐπὶ σοφίαν, καὶ ἐπὶ ἐμέρεσιν καὶ ἐπὶ ἀμφιγνήεν καὶ
καὶ διαβεμελίαν ὅσα ἔφερεν, ὅσα ἐπὶ ἀφοσφέρη καὶ ἐς ἐπὶ Ὀ-
δυσσέα καὶ ἐς ἐπὶ Ἀθήνη, ἀλ ἐμεγὰ θάμεα ἐπὶ ἐφεμέρεν καὶ
ὀφελῆς ἀνδρὸς, διότι ἡ Αἴας ἀρῶτος μὲν ἡόθεσεν καὶ ἐπὶ ἐπὶ θεῶν,
μὲ ἀφοβῆς ἐς ἐπὶ λόγος ἐπὶ σαφρός ἦν, ὅδις ἐπὶ συνέβεμεν, ὅλαν
ἡόφεσεν καὶ ἐπὶ Τρωϊάδος, καὶ ἐφολύσασθαι σάθολα ἐς ἐπὶς
θεούς, ἀλ' ἀσαφῆσας ἐς αὐτὸν, ὅθ δὲ ἐμέν ἀνάγκαν ἐπὶ ἐπὶ ἐσυβέμεν.
Δεύτερον δὲ, διότι ἀφόβεμεν ἐν ἐπὶ ἀσφαδὸς ἐον ἐπὶ μέγαθος, ὅρμε
ἐπὶ Ἀθηνᾶς, ὃν ἦεν καὶ σαφρῶν ἔθος ἐμμεμερέναι· καὶ
ἐρίβαν, διότι ἐξέβαμεν ἀπ' ἐπ' Ἄρφαλον ἐπὶ θεᾶν, ἅδις ἤθελε νὰ
συμμαχήσῃ μὲ αὐτόν."

„Πρὶν καὶ αἱ λόγοι ἐπ' Ὀδυσσέως, δ' ἐν καλαδρομῇ ἐπὶ
ἐσυβέμεν καὶ ἀμφιγνήεν ἐπέφασιν, ἅν ἐκφοβήσει ἐς αὐτὸν ἡ θεὰ
ἐπὶ Αἴαλος, καίπερ ἐχθρῶν, ἡνα λόγω ἡνα σοφοί, ἅπερ ἐκ ἐπὶ ἐκφρὸς
ἐκαιοσύνης, ἀρετῆς, δ' ἐμφρένεν ἐσύ σοφίαν σέρας, καὶ κατὰ
γνωρίσατε ἐπὶ ἐπὶ μεταφορικὸν ἐπὶ ἐπὶ ἐσυβέμεν. Βέβαιος ἐρέν
Σοφοκλῆς διὰ ἐπὶ τόμεν ἐπὶ Ὀδυσσέως, ἀκούσῃ μὲ ἐπὶ ἡ ἔμφασ
καὶ σεσῆς· ἐ δὲ Πίνδαρος ἐοὶ ἐπὶ ἐσυβολικὸν σεσῆς ἐπὶ
σύνεσιν." σεσῆς ὅταν ἄνθρωποι". Καὶ ὁ Ὅμηρος μᾶλλον μαλρόφρων
θεωρῶ πᾶς ἐπὶ ἐπὶ ἀσθενέστερα ἐοὶ ἐπὶ γῆς ὄντα". οὐδὲ ἀπο-
„πολλαὶ μὲν ἐπὶ ἐπὶ ἐρέφ ἀνθρώποι."

„Ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπ' Ὀδυσσέως ἐν ἐπὶ σεσῆς, ἀρέσκει σαφαχρῶμα
ἡ χαρὰ, ἐπ' ἐσοίη ὄμως ἡ ἀμφάνεσις δι' ἐμέναι ἄπαν λόγω, διότι
ἐρμένει ἐν ἐπὶ σαφφροσυνῶν ἐπ' Ὀδυσσέως, ὅδις δείδει ἐς ἐπὶ
Ἐμπεσὼν ἐρεῖν, ὅσα ἦθ ἐπὶ καὶ ἤπιον καὶ ἐπ' Αἴαλος. Πρὶν

ὁ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

χορὸς ἐδίδαξε νὰ σχεύῃ αὐλὸ, καὶ τ' μόνα ἐκέλετο νὰ ψάλλῃ
τὸν Λίνον, ὡς ψυχρόνει καὶ σωροσύλλεε αὐτὸ, εἶχ' ἐμπρὸς καὶ
τὸν ἔχθρα τὸ θλιστόνι καὶ τὸν σωτῆρα αὐτὸ χαμπλότερα,
καὶ ἐνόμιζαν ὅλι λάλδι τὸν λαιπὸν ὁρὸς μόνα δυσμερίαι
τοῦ ὕρνος· ἔνεκα τόλν ἀσαλγόμενος ὁρὸς ἐκῆνον ὡς γὰ ἀνδρα ἔμφρο-
νε, τὸ ὁμιλῆ μελ' ἀνοχυροσύνης καὶ σωφροσύνης.

Τὸ Τελαμόνια σῶ, ὅσες παλάχης λῶν ἀρχίρρευλον κῆσον ἐκ Σα-
λαμῖνος, συγχαίρω μελὸ σ' ὅλον παχὺ σράλλῃ, ἀλλὰ ζρέμω ὡς φαρ-
βιομένη σφιγχρὰ," σκρόβιερεν πλατὺς ὡς ὄμμα σημῆς," ὅλον ἐν-
σκίψῃ παλὺ σοῦ θρόν ἐς σφῶν, ἢ ἀρὰ καὶ δυσμερέα ἐκ ζημὰ·
νον, ὡς συνέβη παλὺ ἐκῶν σαρχθῆναι νόκα, καὶ ρὲ παλ-
θορύβιναν δυσμενῆ φῦλα, ὅλ' ἐξῆβες ἐσφαιρικὸς καὶ ζημὰ σάλμα·
ἐς ἐκῶν σελίδα, καὶ παλίσφιγξ ἐκῶν ἐμὲ καὶ σάλμα· ἐκέ-
ἐσαν ἐφθύρνε καὶ ἀνοσοχόλος χόρς, σαρμοσφῦ σαὶ ὁ Θλιστόν
καὶ κάθη σοῦ ἐνόμος· σῶς δὲ ὁ ἀκόνι χαίρῃ μῆλλον ἐκ
ὀρνιθῶν, καθελρίφαν καὶ ἐκῶν θλέφαν.

..... καὶ σῶς ὁ νεόνι
Τοῦ ζέξαλος χαίρῃ μῆλλον.
Τοῖς σῶς ἄχεσι καθελρίφαν. ζ. 153.

Διόλ ἐκ ἐξαλοκ.ζόμενα θλέφ παλὲ ἐκ' ἐζόχω ἀνδρῶν, ἐκρίσνι σοῦ
καὶ ἐνόμος ἐκ ἐσφαιρικὸς, ἐκῶ ἐκ' παλὲ ἐκ' ἐσόχω ἐκέρνα ριθόμενα, ἐδα-
μόν ἐσκέρνε σφοσοχὴν, διόλ ὁ φθόνος ἔρος ἔσκοθεν ἐκ' μαχόμαν.

Τῶν γὰρ μαχόμαν ψυχῶν ἐκῖς
Θύν ἀε ἐμέλρον, παλὲ δ' ἄλις ἐρῶ
Τοιπλὲν χέγνα ἐκ ἐε σφθον.
Πρὸς γὰρ ἐκ ἐχοθ' ὁ φθόνος ἔρος. ζ. 157.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἦν καὶ οἱ μοῦροι ἄλλα ἴσα μεγάλων ἀοιδῶν ἀοιδὰς ὁρισθέντα, γὰρ
ἔτλαν ὄμως. διὰ ἴσθλων ἄριζον, ὡς καὶ οἱ μεγάλοι ὑπὸ ἴσων μοίρων
ἐρίζοντες.

Καὶ οἱ ὁμοῖροι μεγάλων χωρὶς
Σφαλερὸν αὔρης ῥῦμα πέφευγον.
Μελπόμενοι μεγάλων διὸς ἔριν ἄτην,
Καὶ μάχας ὀρθοῦσθ' ὑπὸ μοίρων. ζ. 161.

Πρὶν οἱ ἀνάκτα δυσμενέσιν ἐρίζοντες ἢ ἰσοπάλως ἐμάχοντο.

Ἀλλ' ἦ ῥ' ἰσοπαλὲς νὺξ ἀνέκλινε
Τέλλων μάχεσθαι ἐροεδέα πᾶσιν. ζ. 164.

Ἡμεῖς δ' ἄλλα σε τόδε διαμέμφεσθαι ἀρὸς διὰ διασταυροειδέος μάχης, νὰ ἀν-
ελόξωμεν. Χ' ἡμεῖς τόδε σθένομεν ἀρὸς ἀῦ-
Τ' ἀσυλήξασθαι, σε χωρίς. ζ. 167.

Οἱ δυσμεροῦντες σε, ἅμα ἐξέλιπε τὸ ἐλέφαντον, σαλεύοντο ἐς ἀγέ-
λοιο ὅλιστον, φοβέμενοι μέγαν ἀϊδα· ἀλλ' ἐπὶ οὐ ἀέκητι σαφρονα-
σθέντες, θέσαν πολυλογεέσσι καὶ μεγάλῳ θάρσει.

Ἀλλ' ὅλα γὰρ δὴ τὸ σὸν ἔμμεν ἀπέδρα,
Πολεμίζειν, ὅλα ὅλιστον ἀγέλαι
Μέγαν αἰχμητὸν σοὶ δέξασθαι.
Τεύχ' ἀν ἐξάγειν ἢ σὺ φαίης,
Σεῦ ἐπὶ ὀλίζονα ἄγειν. ζ. 172.

Ἐμφορεύοντο ὁ χορὸς τῆς δυσμενείας τοῦ ἔθνεος ἐς θρόνον τοῦ
νόου καὶ ἐμφορέα τοῦ ἄϊδος, προσερχόμενος ἀπὸ τοῦ αὐτὸ ἔθνε-
ος, τοῦ σφετέρου καὶ μεμενηκότος ἐς τὸ σφέτερ-
ον ὅπως θρασυβάσης, ἢ καθ' αὐτοῦ πολυλογοῦντα καὶ μεγάλῳ
ἀμὰ καὶ ἐξάλλῳ ἴσχυος ἐκ τοῦ ἐδράνου ἦν, καὶ νέμειν κά-
ζειν ἄλλο καὶ αὐτὸ τοῦ θρόνου νόου,

Ἄλλα τρομέοντα φέρεσθαι. ζ. 197.

καὶ δι' αὐθάδειαν τοῦ ἐχθροῦ, σάλους μεγάλους, καὶ ἐμφύλιος ἔβρις ἐ-
πολεμώθη, καὶ ὄρρεσι ἀγέλοις ἐς τὸ ἀναιδὲς ποιμένας, καὶ ἐκ
τροφεῦσι ἐς αὐτὸ μεγίστου ἔθνεος.

Ἐχθρὸν δ' ἔβρις ἐδ' ἀλύρβιλα
Βρῖθεν ἐν εὐαέρους βάσσους
Πάλιν πολυχαλκεύτου ὑπάτους
Βαρυάχμοι· ἐμοὶ δ' ἄχος ἔχεσκεν. ζ. 201.

=

"Ὁ ὀλοφυρμὸς αὐτὸς τὸν χορὸν ἔπρεπε λέγειν πάντων νὰ θαυμάσῃ, ἢ νὰ ἐλεηθῇ, καὶ τάχα νὰ ἐξαναγκάσῃ ἀλαζόνας. Ἀρχὴν δὲν σταθεῖ ὅμως τέλος, ἀσπάζεται παλάμῃσι καὶ συγγενὴς τὸν Αἴαντος· ἀμὲ ὁ πατὴρ τέλο λόλα ἀπὸν, ὁ δὲ Εὐρυσάκης τέλον χόλε νήπιον· μόνη τὲ ἐμεμπόσα ἀπάρανεν, ἅλις, ἂν καὶ τέλον αἰχμάζωλος, ὁὶ παχμαὶς ὅ:= ως καὶ μάλιρ, ὑπελίβελο καὶ ἑνόπιὰν πρὸς αὐτόν. Εἰσερχόμεν ζα:= τὸν αὖλιν καὶ ἀπολυμένην πρὸς τὸν χορὸν χάρη."

Ὁ δημὸς, ὁ μέγας, ὁ ἀνδρᾶσι Αἴας,
πᾶλιν παλιβλημένος ὑπὸ
θαρσαλέας νόσου
Νῦν γὰρ ὁ δημὸς, ὁ μέγας, ὑμοκρατὴς
Αἴας, θυμερῶς
πλῆλαι χαρπὲν νοσήσας. ζ. 207.

– Εἰσὲ, πόρι τὸν Φρυγίν Τελαύλαλος, λίνα; Διὰ ὁὶ αἰχμάζωλος καὶ σύζυγος αὐτὸ, δὲν πρέπῃ βιβάναι, νὰ ἀγωνᾷς.

Ὡς ἐπὶ ἂν ἀὐτρας νόσῃσι. ζ. 213.

– Καὶ πῶς νὰ ἀναγάνω καὶ ὁὶ ἑαυτοῦς λέγω ἐμὲν ὁὶ ὁ βάναλος;

Πῶς δῆλα λέγω λόγον ἄῤῥητον
Θανάλῳ γὰρ ἴσον βάρος ἀνοσίᾳ; ζ. 215.

Ὁ ἀγγὺς ἱερεὺς Αἴας προσαυδᾷται λαΐνην λίν πέπλα ὑπὸ μυκλᾶς· ἐντὸς τῆς σκηνῆσιν βέζῃς παρεμένος καὶ σκεφᾷται τὸ πάθος ἐν ᾗ λὶ ὑπὸ τῶν χθονίων σφαγέντα πόρκια.

Μανία γὰρ ἀχὺς ἱερεῖ ὁ ἀγγὺς
Νούμερος Αἴας ἀσχυβάθη.
Τοιαῦ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
Χθονοδόκητα σφάγι' ἀμφιβαλῆ,
πλῆσαι χρυσέρεα λάντρός. ζ. 220.

– Ὑπόλαι ἀνέφαρος τὸ μεγαλόν ἀνδρὸς θρηνεῖται καὶ ἀφροσύνας. Ὦ ἀθλιάτατε! Πόλυ βέζῃ ἔλε μᾶλλον αὐξάνῃς, ὑποδιαιχόρεται ὑπὸ τῶν ἐχθίστων, διὰ φοβοῦμαι τὸ ὑστερημένον καὶ ἀρετέρους καπὸν.

Τῶν μεγάλων Διὸς υἱὸν
Ὑποδιχόρεται,
Τὸν ὁ μέγας μῦθος λέξῃ.
Ὡ μοι, φοβοῦμαι τὸ ἀρετέρους. ζ. 228.

Ἀφ' ὧν ἡ Τεκμησσὸν ἀπέβαλεν ἔλε λόγος Διὸς μετὰ τὸ ὑπόλοιπον σκηνοθεσίαν χορῷ, καὶ ἔμεναν ὅλι λὶ ἀγαφέντα σώματα ἦσαν ἐν τῶν ἐχθίστων, διορόοβαται ὅλι ἡ μοῖρα τοῦ Αἴαντος ταφῆναι

σῴων

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

πλέει ὡς πάμφορτος ἀγραυλιάτα· σμὶν ἀντὶ ἄλλου ἴδην ἔγγρων, ἐλπίζω νὰ ἐ-
λάφρυς νέος, δυμαδὶ νὰ δὲ λῆς ἀναμάτωτος τὸ σφιχτόλιον σάθος του,
διὰ λοιπὰ ἀνάμεσα, ὀτάνις τὸ ἀλλο τὸ σάθος δὲ δένεται
τ' ἀπανδοθῇ ἡ ἔλαφρα, μεσὰ μεγάλη ἐβδόμα.

Ἠκὰ νὰν φρόνιμος νέος ἄγγος ἔχῃ·
Τὸ γὰρ ἐσχεύσαμι σπουδῇ σάθη,
Μυδαιὸν ἄμμι συμφορήξαλος,
Μαγάλης ὀδύνης ἐπλήσθη. ζ. 263.

„Ἐὰ λὰν πάμφορτα ἴπλαι λὰς Πηνελόπας ἐνθερμότερος ὁ χαρὸς
συνδιημέρευεν συντρόφαρος καὶ φιλοτιμόπλαρος μεθ' αὐτᾶς". Ἀ-
φῶ, λέγω, παρῆλθεν ὁ μανὸς, δενόμενα νὰ χάσκει ὅλη ἔβδομα ἐν-
ιαυτῆς, διὰ μὴ ἐπόμενος καιρὸ, ἀλλὰ δένεται νὰ χάνῃ καὶ λόγος.

Φρόντ γὰρ ἴδην τὸ καιρὸ, μέγας ὁ λόγος. ζ. 266.

Ἠκὰ σᾶς ἀπὸ λὰν δύο, ἐρωτήσαμι ἡ Πηνελόπα, ἤθελε νορίσῃ
μεγαλόπλαρος καιρὸ; Τὸ νὰ χνοῦς λὰς φίλης καὶ σὲ νὰ χάρῃς, ἢ
νὰ ἔχῃς καὶ σὺ λὰν χάσαν καὶ σὲ μετά;

Πόλεμα δ' ἄν, ἡ κέρδος λες πέρασι, χάλοις,
Φίλης ἀνεῖν αὐτὸς ἐπόνης ἔχῃ,
Ἢ καινὸς ἐν καινοῦσι χνοῦσαν ξενάν; ζ. 269.

— Τὸ χνοῦν καιρὸ ἴδην μεγαλόπλαρος, τὸ χάσκω.

Τὸ δὲ δεσπόζον, τὸ χάσκω, μᾶλλον καιρό. ζ. 270.

— Ἐνῦν λεπὸν ἱερεῦς ἴδρα δὲν ἀσθενοῦμι, χνοῦμαι σφιχτόλεφρα.
— Καὶ σᾶς σφιχτὸν ἴπλο, χάσκ. — Διὰ ἔλεν ὁ Ἀΐας ἀσθενοῦσι ἐ-
μᾶς μὲν ἀχνοῦμαι, ἀνῦμες δὲ ἐλέφαλο, νορίζω ὅλη ἀκαπασία
λὰς ἐχθρόπλας· ἴδρα ὅμως ἀφῦ ἀσπαλόμι ἀν λῆς κόσι, χνοῦμι καὶ
ἀνῦμες καὶ ἱερεῦς ἰσόπας δι' ὅσα ἔσυβε καὶ δι' ὅσα ἔσφαξε· ἴνα:
νὰν χανὸν ἀκὸ ἀεῦν ἔμενα δεσπόζω.

Ἦρ' ἐξῖ λαῦλα δὶς λόο' ἐξ ἀεῦν καιρό. ζ. 279.

— Ἐέρχομι, καὶ φυβέρνα μένος ἄλλα ἴδην σημεῖ βέλα. Ἀμὰ δίχα σᾶς
δὲ ἐσπέρδει ἡ ἀρχὴ λῆς κόσι;

„Ἡ Πηνελόπα δεσπόζλας ἐς λὸν χαρὸ μεδὰ σοφῆς ἀσχάλλας καὶ ἀ-
μαυθάνας λὰν κόσι τὸ δίπλος."

Ἀλλὰ λαῦλα λὰν κόλα, λέγω, „ὅλες οἱ ἐσπερινὰ χαμόλερα μόνος
δέχαν ἀμερόν ἴδην, ἴδαν λὸ Δαῦλα νὰ χάσκ λὸ δέπαν ἔχοσλα
„Ἀμφίπλας χαλὰν ἄγχος," καὶ νὰ ἀλαμάζλας νὰ ἐξέλθῃ· „ὅλα δὲ λὰν
ἀμόλαν λὶ δεπόζλα νὰ φρέξῃ, ἐνῦ ἀνῦ λὸν φροντικό, καὶ ἄδας ὁ
χρυλὸ ἀνοιμᾶλο, ἀνῦμες μοῦ λαῦλα ἀν ἀγόμας μὲ λὰν σκόπα
χῦμα, χάσκ, ἀ σκαπᾶ ἴδην ὁ χαμόρδος λὰν χνοῦμαι.

Τέλος,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

βούλει, γυναικὸς πόσιος ἢ σοῦ φέρε. ζ. 295.

ἐγὼ δόλῳ ἐκτάνυσα, καὶ οἱ δόλῳ ἔθανε μόνος. Τί δ' ἔσται ἄμεινον.

Καὶ δὶς ἐπὶ μὲν τοι ἔπος ἔπλετο λύκος. ζ. 297.

Τῷ μόνον γυναῖκα ὅδ' ἀναιδέως μαλθάσσει ἔπεσι, ἄγαρ μαλθῇσι δαλεῖ·
κείνης ζώειν, πόνος δολερὸς καὶ σοφίαι, ἐξ ὧν ἄμμα μὲν ἐσφήλω,
ἄμμα δ' ἐμπάζουσι, καὶ ἄμμι χαλκὸν ἐνέβρεξεν, ὡς νὰ ἔσαι οἱ Ἀλτῆδαι
καὶ ὁ Ὀδυσσεύς. Μαλ' ἐν σοὶ ἀναίμους καὶ σαρκοβόρους δὶς ὀνομάσω
μούνω σήμερα σφαγίαις, καλαχάνῃσι ἐδὸ ἀσεχοίσας καὶ ἐγάμησι μι-
σῶν δὶς ἀγρεκές· γοερθὲν δὲ καὶ κατέκανε ἀλλοῖ ἐν κεφαλῇ δλω-
μένῳ, καὶ ἀνοσσῶν δὶς μόρσιμα εἶπεν, δὶς ἐν χερσὶ, ἐμεν' ἄφ-
νος ἐοὶ ἐκαὶν χρόνον.

. . . . . ἐν δ' ἐργάτισις

Νεκρῶν ἐμπλέῳς ἔβαλ' ἀργὲ γόντ,
Κόρμι ἀφρὶξ ἐνυξ κυμαβὲν χερί·
Καὶ δὶν μὲν ἔπο πλέτο ἀμβοργος χρόνον. ξ. 311.

Ἔσαλα μὲ ζόγις ἀργαλεὺς μ' ἔβη νὰ ἐξηγήσω, σὲ συνάβῃ αὐδὶ
δὲ γεγονός; Ἐγὼ δὲ φοβεῖμαι ἐσ ἐμπέρασα· καθαρὸ ἔσα ἐμέ-
ρεβον. Τόδε ἄρβαλο καὶ ἀδέρφια μὲ ἔμβρὲς σίρκωγις, οἵας ἐδά-
σαλα ἀρόλαρον ἴμεναι ἀοὶ κόδι

Ἀς ἔβαλ' αὐδὲ ἀρόσβεν φόνους' ἐμέ. ζ. 319.

Καλαβρεβάρκας δὲ ὥρα ἐσὸ ἐσαύλις ἐμχέας ἄσλας, ἄσολος, ἐν ἐφ
μέσῳ ἐκαμμένα φωτιάν, κρέλια σκύλους, καὶ σκόδαλα νὰ
ἀρόξῃ ἐν κακὸν, δόδι ἐσύλα ἐκμαλὸν ἐδερόμενος· ἀλλ', ἐν φόνι, φό-
βελα, ἐκβάνατα αὐδὲ ὅλι δόκοβε, δόδι ἐσύλα φόνι σκόλαλα
κατὰ ἐσὸ φόνι.

Φόνι γὰρ ἐν ἐσοῖδα κακῶν φόνι. ζ. 331.

Μαλὰ ἐσ ἐκαλάνι χόνις ἐσ Τιμόσσους, κακόβη ἔνατα ἐσ σκα-
κὰς ἐν φωνὴ ἐσ Λέκλοι, κόνγοα· Ἐ σᾶ, σᾶ! — Ὄμοι ἐσὲ ἐκχεῖ, ἀκ-
έκραξεν ἐν Τιμόσσοα, ἐσὲ Εὐρυάκκεα φανάξῃ, δί ἔκχα ἐκκοῦ ἔλα,
— Οὐχί, ἐσακκαρβάνῃ ἐ Λέκ, ἐσὲ Τιῦρα κακῶ· ἐσ ἔφκι ἐ Ταῦρος;
— Φόκελα, ἐκρόσβεσεν ἐ χορὸς, ὅλι ἐ ἄνὴρ σκυρεῖ· ἀκόξαλα, ἔσκ-
κῶ ἐδῇ κὰ ἐμὲ, χάβῃ ἐσὲ κεχοκέν.

Ἄνὴρ φρουῖῳ ἔσκεν· ἀλλ' ἀκόγαλα
Τόκ' ἐσ ἐκ' αὐδῶ κἀδ' ἐμοὶ ἐβλέψας χάβοι· ζ. 346.

=

Ἐξερχόμενος ἐ Λέκ ἐσὶ ἐσ σκακῶς, κὰ ἐβλέπεν ἐκκοκόλου
ἐσὸν χορὸν, ἔβα ὄρος αὐδί· Ἐ φόνι, ἔσλις μὲ' ἐμὲ ἔσόβεις κα-
κα·

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σωφρόνει ἐοὶ τῶν ἀγοίων, οὐ μόνος παραμερῶ ὅτι μαργιτὰς περὶ ἐμεῦ,
οὐ εἶχε καὶ λύρα νὰ ἀποδάνω, ἢ μάλλον φόνισσα μεῦ "ἀχά
ρις συνδαίξαι." Ἐρρίζη παχῦ, ἀδύνωσαι ὁ χορὸς, μὰ βιβῦς γὶ
τὸ παιὸν παιὸν θεραπεύει, καὶ μὲ ὀρουθέλις γὶ τὸ βάρος τῶν
νόων, ἀκριβέρα δρυὸς, τοὶ θάνατοι.

Εὔφημα φώνει· μὰ παπᾶ παιὸν δεδής
Ἄιος, ἀλέου τὸ πῦρα τῶς ἄλως λίθη. ζ. 364.

"Ὁ Αἴας παλὰ λὶν χερρὶν τῆς ἀναιτίας ἦν, ἀπὴλθ τοὶ θάνατος, ἦλθ
δι' ἄλλο, χρὶν διὰ τὸ ὄργος, τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο ὅτι ὀρουθρίβετε γὶ αὐτοὶ
ἐν τῆς ὀφαγῆς τῶν ποιμένων· ἐ συναίσθησις εἶδη τῶν μεγάλων ἁμάρτη
των, παλιὰ ἀγαπημένη τὸ γενναῖον ἦθος καὶ λίγη μεγαλοφροσύνη τὸ ἀν-
δρός, ὅλα ἐπαρέλκυσα τοὶ θάνατος ἀπὸ τοὶ ἐξευθενημένον βίου. Τότ
ἔνιωσα ἀδολεσόμενος ὀρὸς τοὶ χαμὸν ἅγγ."

Βλέπω ἤδη ὅτι δέσποινα ἐ πόλεμος, ὁ ἀνεμάρδιος, ὁ ἀλεφάντης γὶ
τὸν ποιμένα, ὁ ζιβαρὸς τὴν χέρα καὶ γὶ τὸ μὲ παρέχουσα φόβον ποίμνια; Θεῦ
μου! ποῦσι παλίγια γεγόνος! Πόσον ἐξύβρισα τὸν ἀκόρεν!

Ὁρᾶς τοὶ θρασὺν, τοὶ ἀνεμάρδιον,
Τοὶ τὶ δαΐων ἄλφεσιν μέχρις,
Τὶ ἀγέλαις μὲν θηρσὶ δρυὸς χαρᾶς;
Ὥρεσι γάλωσι, σὺν ὑβρίσθην ἄρα! ζ. 368.

Ὁ δὲ χορὸς σωφρονῶν αὐτοὶ ἰσοῦται· Δεινὰ! ἔβλεπον γὶ ὁρᾶν
μεῦ ἐδὴ δαιμονιώτατα; Ἀκοὶ δὲ τοὶ δύσκλεια ἔχει ἀδοξήσαι.

Τί δῆτ' ἐν ἀγροῖς ἐὸ' ἐξεργασμένοις;
Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν λυπὸ' ὅσως τἀ' ὐδ' ἔχει. ζ. 379.

Σκέψαν δὲ τὴν δὲ λόγον ὁ Αἴας ἐξ ὀργῆς καὶ ἀσεμνότητος ποὸς τὸν
Ὀδυσσέα, καὶ ὑβρίζων αὐτὸν σφοδρῶς, παλεύχαλον καὶ τοὶ ὑδὴ σκέψα ἐ-
δύσης καὶ δυσχερῆ. ὁ δὲ χορὸς σωφρονῶν τόλεξε αὐτὸν ὅτι γαλᾶ χίαν
ἀνεμέτρητος.

Ἦ σν σοῖν γέγωθ' ὑγ' ἐδοκῶς ἄγαν. ζ. 382.

καὶ ὁ φόβος, ὑπερόθησιν ὁ Αἴας, καὶ ἡ σκέψις ἦταν πῦρα τῶν θεῶν.

Ἐὸν τῷ θεῷ σὸς καὶ μεγὰ πρόσθεν ἐμοῦ. ζ. 383.

Τὸ Ζεῦ πάντ' ἐπὶ τῶν ὀρογόνων, παλέχαρον τὸν χαμαιπόλεμον ἐχθρόν
Ὀδυσσέα, τὸ παπορρίψαμεν σκέψεων τὸ χρεῶν, καὶ ἐνὶ τόσ' Αἴ-
ανος, καὶ ἐκεῖνα ἀνάγκην καὶ ἀρά! — Ὅλων ἐπαινέλης ἀκμένος
ὀρᾶς, ἦταν ὁ χορὸς, σωφρονῶν νὰ ἀπαλλαθῶμεν καὶ ἐγὼ μὲ ἀὸν,
δεῦτε δ' μὲ ὑπαγῆ νὰ ζῶ, αὐτῶ νὰ ἀποθάνῃς!

Ὅλων παλεύχῃ ἐνεῦ, ὀμῆ πάντοι θανῆν

Εὐρ.

Εὔχετ. Ἰὸ γὰρ δὴ βῆν με, σὺ δὲ θυμόλεων; Γ. 394.

„Παρεδίδομεν ἴσχια ὁ ἥρως τῆς ὀλοφυρτῆς καὶ θρηνητικῆς ἀπ:
ωγῆς, καθίζαλεν μίαν σφριγαλέαν καὶ σωματώδη. ἦτον ὅμως, ὀλίγον ἢ
δεξιόπλευρος, ἂν καὶ δεικνύεται ἴσως ἐπὶ τῶν Τετρώσεως καὶ τὸ χορτ.
ἐπιφρύξῃ δὲ καὶ ἴνας μεγαλοψυχίας, ἀλλὰ ἐφιλήσουλεν, ἢ σαρκώδεσουλεν,
ὡς ἥρωα παλαιοσουτικὸν καὶ ἀφυπνισμένον, ὡς Ἰωακείδας ἐξέφρασε καὶ
ὁ Ἡρακλῆς σφὼ τὸ θαύμαλον."

Τῷ σιόλος, ἀναιρέῃ, ὁ ξένος, φαγόλερα ἐγὼ ἐρὰ καὶ ἀσὸ λοὶ πῆ:
σον, λαβαλέρα, λαβαλέρα ἀπύλορά σας, δόλε ἴλε θεὸς, ἴλε ἀνθρώπος
ἦρται ἄξιος ἢ ἀφεχτέρα σχέσι νὰ βγέσω· ἢ ἰσχυρὰ μόρα τῶ Διὸς μὲ
παλαιρεσεῖῃ. Πῶ θέλω παλαιρέῃ; Πῶ θέλω δαιρέῃ; Παλῶ ἢ θὰ
μὲ παλαιέσῃ. Ἢ δέξαρεν καὶ ἢ εὐλοχίαρεν ἀσωχλοθῆσαι, καὶ ἴδῃ
παλαίσαρεν ἀκλὸς σφαῖραν, ἅλινα παλαιεμπλοκῶν λὸν ἀδέξαρεν.

Εἰ δὲ μὲν φθίσῃ ῥίζας,
Τοῖς δ' ὀμῶ σέλας
Μυρῖκης δ' ἄμμες προσπύμενθα. Γ. 408.

Ἂς δράμῃ ἄσας ὁ τρελὸς καὶ ἂς μὲ φονεύσῃ μ' ἀμφοτέρας λοὺς χῶρας. Τῷ
βρέφονλας σολαρὸ, τὸ σαρκαζόσσα σῶμα, τὸ ἀσπίλια ἄχος τῆς Ἴλης
ποιὸν ἴδῃ χρόνον μὲ παλῄχελαν σίριξ τῶν Τρωάδος· δὲ θέλω σχέσι
μὲ ἔχῃ χάλα. Τῷ γελοιαὶ Σκαμάνδρια βίτρελα φίλια τῶν Ἑλλή:
νων, καὶ θέλω σχέσι ἐδῶ λοιῦλον ἄνδρα, ὅσον ἀδέσσολε ὁ καλὸ λῆς
Τρωάδος χρελὸς, ἤδη ἐγθρέλα ἀπὸ λῶν Ἑλλήνιδος χῶς· ἐδρα δὲ κῆλαι ἄδο:
ξος ἀνάσσον σάνλαν.

. . . . . ὅσον ἴ:
Τινα Τροίας χρελῶ
Φέρχθη, χθονὸς μεγάλ' ἄσο
Ξλλάνιδος· λοιῶν δ' ἀ:
Τερος ὧδε φρόνηλαι. Γ. 428.

Ἀᾶ, ἀᾶ, δὲς σοὶ' ἀφαιλάζελο ὅλι τὸ ἀνορέαρεν, ἴνθεν χρυσορέος ὡς ἐσέ:
παρεν λῶν αἰχμφορῶν μου; Καὶ ὅμως, ἐς λοιῦλα σκρίσσοια δρὰ, ἄρα
δὲ καὶ ἰρὶς κάζω.

Νῶν γὰρ σάρεσι καὶ δὲ ἀλάζω ἐρὼ
Καὶ ἰρὶς· λοιῦλος γὰρ παιοῖς ἐλευχάνα. Γ. 434.

Ἄγγελε μὲ ὁ σαλάρρεν ἀνδραγαθίνας ἐς λὸν Ἴδαια χάρακα, ἐσυγραφεῖς
λὸν σαλρέδα κλάρες δόξες καὶ ἀριζῆα· ἐγὼ δὲ ὑιός εἰμὶ ἐγθὸς
ἐς λὸν αὐλὸν χάρακα μὲ ἀχὶ καλαλέρα ἀνδρίαν, ἀδὲ μικρόλερα ἐρᾶ με:
λορθώσας, ἀσόγγελας ἀλλοῦ ἄνδρα, μελαξὺ λῶν Ἑλλήνων.

Ἄλλος ἀρῆγόσα ὧδ' ἀσόγγελα. Γ. 441.

Καὶ

Κεὶ ὅρνις παχὺς γενέσθαι ὅδ' ἐὰν ἄρχῃ ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ προσεικάζει νιν πρίνῳ περὶ τῶν ὄρνεων ἐόντων, ὑφ' ἅπερ ἀεὶ βεβαίως ἀνὴρ ἀρετῇ, ἵνθεν γάθος καὶ νεμεσίημα· ὀφὲ δ' Ἡρῴδας παρεφρόνησεν ἰὼν ἀρείονι χερί, ἀάσας μεν ἰὼν ἐμὲ λυγρὸν ἀφ' ἑοῦ σακέσπαλον ἔντεα· καὶ ἄν τι δαίνυσθαι τῶν ἀνὰ δῶτίνας δεῖ παρακάρεται, τάδε οἱ, κορύσσω, ἐγκίσσειν καλὰ ἑὰ ἅμα ἀνθρώπων ἀπαμυνάμεν ἀεσάμην.

Κεί μὴ τόδ' ἦμαρ καὶ φρένας διάτροφον
Ζεὺς ἦμαρ ἀπῶσαι τῶν ἀρῶν, ἵν' ἦν σοὶ
Δόμον καλ' ἀγλαὸς ἔνδ' ἐμφύριον. ζ. 450.

Ἀλλ' ὁ γαμβρὸς ἐμὸς καὶ ἑταῖρος ἐν θυμῷ μοι, ἐμβασκόσαι φίλῃ μητρὶ χάριν μεγάλην τίνοι, ἀπέλαυσεν ἐξ ἀλλοτρίων δώτων χύρας μεν, καὶ μ' ἔθυνε καὶ μεγάνω πόλιν ἐς τὸ πάρος ἦν ἀστυάναξ· ἐκεῖνος δὲ δυσμενέων ἀμυντῆρα μεν λιὼν μοιρίδιον ἦν τοῦ σακεσπάλου ἔντεα, ἄλλῃ μὲ πολεμίζειν ἐς τὸ πάρος ἦν ἀστυάναξ· καὶ ἄν τι δαίνυσθαι τῶν ἀνὰ δῶτίνας δεῖ παρακάρεται, τάδε οἱ, κορύσσω, ἐγκίσσειν καλὰ ἑὰ ἅμα ἀνθρώπων ἀπαμυνάμεν ἀεσάμην. Θάλλε δὲ καὶ λάρος ἐν χερσὶν ἐμῇσιν ἐὼν πρόφρων ἐς λιὴν φιλίην, ἐπεὶ οὐ θέμις ἐστὶν ἀνάλκιδα θῆσθαι ἀοιδὸν ἐν μεγάροισιν ἐόντα, ἐπεὶ μάλα τοῦτο ἔδωκε θεὸς μελεδήματα θνητοῖς ἀνθρώποις, ἵνα δὴ μεμνώμεθα τῶν ἐπιμοιρίδιον ἔντεα ἐόντων.

. . . . . εἰ δέ κε θεῶν
Βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν καὶ κεν ἀεικέα λοιγὸν πρέπουσαν. ζ. 457.

Τώρα δὲ δὲ ἔργα νὰ φράξω, ἀφ' οὗ οἱ Θεοὶ φανερὰ μὲ ἐφανέρωναν ὁ ἕλληνικὸς στρατὸς μὲ ἀποστροφήν, καὶ ἔφυσα ἡ Τροία πόλις σέρι ἀπὸ μένα; Τίνα ἦταν θέλημα ἐκεῖνες; Θέλημα ἀκούσθη ὁρὸς ἀπὸ σωρίδα, ἐγκαλιάζοντα τὸ καθρέφτη καὶ τὴν Ἡρῴδης; ἀμὲ μὲ αὐτοὺς ἀρέσκεται θέλημα σκοτωθῇ ἐκεῖνοι τὸ σωρόσερα Τεκμεσσός; Ποῦ θέλημ ἀναχθῇ νὰ μὲ ἰδῇ ἐγερμένον ἀπ' τὸν ἀριστερὸν ἐκεῖνον, ἐξ ὃν οἱ αὐτοὶ ἀσήμαντον μέγαν ζήλεια δύξης; Τὸ σπάθημα δὲν ἐξ- πιανε ἀκουσμένον. Θέλημ ἀσπαλίας ἀσάλευτ ἐξ ἴσια σφεντικάτα τῶν Τρώων, καὶ ἐκεῖ σκληρωτοβόλ μέσος σφοῦ μένες, σφάξῃ ἡ γυναῖ- κα, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔκοβεν; Τὸ ὅρκιο, ἵνθεν χαροσούλου τοῦ Ἡρῴδης.

Ἀλλ' ὧδέ γ' Ἡρῴδης ἂν εὐφρένωρ ὀτ. ζ. 470.

Πάλε χαιδὺ λαῦλα δὲν φέρνε ἐς ἀγαθὸ λόγο. Ἂς σῴσωμε ὁδόν ἴσια, ἵνθες νὰ ἦταν καὶ ἄλλα τὸ γύρολος σωρόσερα, διότι ἦταν ἀσχρὸν σπάθημα νὰ σαρωλήσῃ ἐς τὸ βίο, καὶ νὰ μὲν ἀκουσθοῦσι ἀπὸ τὸ δρυό· ἐκεῖ σοῦ ἔφερε δύναμη νὰ σροξενίσῃ σ' ἀνεβοῦ τοῦ ἔντεκα δὲ τὸν σροσθένους μιᾶς ἡμέρας ἐς τὴν χωρά; Ἐγὼ γο- νίζομε ὡς τόδε τὸ ἦταν ἐκεῖνοι, ὅτις πολεμικὸν ἀσὸ μα- ζικὸν ἡρῴδης· ὁ ἐγγονὸς καὶ γυναῖκος ὄφλῃ ἐ κακῶς νὰ ζῇ, ἐ καλῶς νὰ ἀσοθάνωμε. Ἰδοὺ ὁ λόγος τῶν χορῶν.

Δι-

Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τὸν μαχητὴν κρύπτειν βίᾳ,
Κακοῦσιν ὅστις μισεῖ ἐξαμάρτοις ἴσα.
Τί γὰρ σαφ' ἦμαρ ἡμέρα λέγουσ' ἔχει,
Πρόσθεν σαφανθεῖσ' ἢ γνωσθεῖσα τὸν μαθόντα;
Οὐκ ἔστι σοφίσματα ἀνδρὸς λόγον βροτοῖς,
Ὅστις κακῶν ἄφυκτον ἐκφύσει βερμάτων·
Ἀλλ' ἢ κακῶν, φίλε, ἢ καλῶν ἐκβήσεται
Τοὶ αὐγαὶ χρή· βαιὸν δ' ἀκούσας λέγε. τ. 481.

„Ὁ Αἴας ἐθέρμη ἐν τῷ βέσθλῃ ὡς σφᾶξιν ἀνδρολέμοις καὶ γυναι-
κέροις σάκεσι ἄλμης, ἐν κὐκλοισιν, ἐχί, διὰ αὐλῆς τοὶ ἀσύγκλειτοι
ἀσὸ φυσικὰν ἐγγυπόδων, ἀλλ' ἀεὶ ἐθεσῶν ὀδύνας, αἵλινας ἐς ψυχὰν
μεγαλόφρονα καὶ ἐρατίσσαν, ἔτσι σοὶ μᾶλλοι κενοσόφοροι ἀσὸ
ἰὰς φυσικάς. Ὁ ἦρι, δύναται μεδὲ σιφλερίας καὶ ἀλιφρᾶς νὰ
ἐσοχῷ σιαντίσοδε ἐμεῖν δυσφεσίαν, ἀλλὰ δεῖ ἀκάχειν σοδε
νὰ ζῷ βίον ἄδοξον καὶ σαφιφρονέοντα, ἐπὶ ἐρόδεφον μέλεσσι
δῶρα βίου σαφιφατῶ καὶ ἐσ ἰὰ τὸ σφᾶξιν φαβόντα."

„Ἀγῶ δὲ ὁ χορὸς μεδὲ τὸν λεχεπόνον λόγον τὸ Αἴαντος ἔφη, ὅτι τὰ
φρονέοντα ἦσαν ἄξια ἑαυτῷ, ἀλλὰ ἄφλεκτα νὰ ἐσοχῶν σέλας, καὶ
νὰ ἀναποδᾶν ἐς αὐτὸν σᾶσιν φροντίδα, ἀλλὰ τὸ Τεύφησσαν. Ἡ
ἀρίζηλα Παλλὰς, πάλαι ἐν δεινῷ δαίφρονος, ἔχῃ ἐπὶ σοφίσμασι, δι-
ὅτι ἐ σοφὸν ἀνδρὸς ἐχθροῦ ἐμπαλιγκότος ἐκβαίνειν, τοὶ ἐν τῷ ἐμοὶ φαβεῖν
γνησιβούλῳ καὶ ἀκαιρεσίᾳ ἐκφέρειν. Εἶτα δὲ ἐν σοφῷ
καλοκαγαθίᾳ καὶ χθὲς σαφεσίᾳ, δεινῷ τοὶ σῶσαι ἐς ἔφ-
χειν βιβρὼν, ἔτσι ἀριζήλως ἰφιμέδοντα σαραχάσσειν. Ὁ ἐνορκὰς
ἐκβαίνειν, ὁ κεχρημὼς ἄρα, τὸ μαίρειν καὶ σεφυκὸς ζῆφον,
ἢ ἐμπαλίγκρισις καὶ οἱ χερνῆς τοὶς χαρᾶς καὶ ὀργάνου τὸ θεῖον
ἰσχύς, ἢ ἐμφύσις σάκους ὀρεσσοῖας, ὁ δαίμων καὶ σεφυκὸς καὶ
φροντίσαι τὸν ἄξια ἑαυτῷ, ἀλλὰ ἄφλεκτα νὰ ἐσοχῶν σέλας, καὶ
νὰ ἀναποδᾶν ἐς αὐτὸν σᾶσιν φροντίδα, ἀλλὰ τὸ Τεύφησσαν. Ἡ
ἀρίζηλα Παλλὰς, πάλαι ἐν δεινῷ δαίφρονος, ἔχῃ ἐπὶ σοφίσμασι, δι-
ὅτι ἐ σοφὸν ἀνδρὸς ἐχθροῦ ἐμπαλιγκότος ἐκβαίνειν, τοὶ ἐν τῷ ἐμοὶ φαβεῖν
γνησιβούλῳ καὶ ἀκαιρεσίᾳ ἐκφέρειν. Εἶτα δὲ ἐν σοφῷ
καλοκαγαθίᾳ καὶ χθὲς σαφεσίᾳ, δεινῷ τοὶ σῶσαι ἐς ἔφ-
χειν βιβρὼν, ἔτσι ἀριζήλως ἰφιμέδοντα σαραχάσσειν. Ὁ ἐνορκὰς
ἐκβαίνειν, ὁ κεχρημὼς ἄρα, τὸ μαίρειν καὶ σεφυκὸς ζῆφον,
ἢ ἐμπαλίγκρισις καὶ οἱ χερνῆς τοὶς χαρᾶς καὶ ὀργάνου τὸ θεῖον
ἰσχύς, ἢ ἐμφύσις σάκους ὀρεσσοῖας, ὁ δαίμων καὶ σεφυκὸς καὶ
σαλαιὸν ἐγγὺς ἐκ σαλαιοῦ ἐκβαίνειν, ἐ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐγὼ μὲν ἐγεννήθην ὑπὸ πυλῶι ἐλευθέρᾳ, μᾶλλον δὲ δούλου ἐλεύθερος· ἀλλ' ὅμως τοῦτο μόνον μοι ἐλευθερίας ὑπῆρχεν, ὅτι μὴ ἐκ δούλης ἐγεννήθην· ἐπειδὴ δὲ ἐτράφην καὶ ἠνδραποδίσθην, ἐγὼ μὲν ἐκ τῶν ἐλευθέρων ἐλευθέρα ἦν, ἡ δὲ δέσποινα ἐκ τῶν δούλων δούλη· ἐγὼ μὲν γὰρ ἐκ πατρὸς ἐλευθέρου καὶ μητρὸς ἐλευθέρας ἐγενόμην, ἡ δὲ δέσποινα ἐκ δούλου πατρὸς καὶ μητρὸς δούλης· ἐγὼ μὲν γὰρ ἐκ πατρὸς Ἀθηναίου καὶ μητρὸς Ἀθηναίας ἐγενόμην, ἡ δὲ δέσποινα ἐκ Θρᾴττης πατρὸς καὶ μητρὸς Θρᾴττης

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

πόλια δὲ θεᾶς μετ' ἔργα βέλη ἄνακτι πιφαύσκει; Τίς ἀγῶν; Ἐς ἔργα δὲ δῶν, ἢ ἔριδι πᾶσι μιχήσεται

.....ἐν σοὶ δῆθ' ἕψεσθαι ὀίομαι. ξ. 520.

Ἀνθρώπου χαλεπὸν καὶ ἐρέειν ἀνέρι γαιάων ὁππόθεν ἐσσὶ μετ' αὐτῆς μετέρχεαι, διότι οἱ χάρις γυναικὸς ἀπείρονα χάριν. Ὅθεν δὲ ἔμοιγε καὶ αὐτῷ ἀποίχεται ἀπόπροθι καὶ ἐμεῦ ἐόντος, ὃ δοιὸν δὲ γυναῖκα ἀπείρονα καὶ ἐμεῦ ἐόντος ἀνήρ.

Ἀλλ' ἴσχε μάρτυ μυθῶν· ἀνδρὶ δοι χρεώ

Μάρτυρα θρασύφρονα, ἱκρουὰν ἥλιον ὃς πάντα.

Χάρις χάριν γάρ ἔχει ἀπόπροθι ἀγήρων

Ὅθι δ' ἀοιδῆς μυθῶν τε σιγαλόεις,

Ὅππη δὲ γυναικὸς σοθ' ἕπεται ἐμεῖο ἄνερ. ξ. 525.

» Μετὰ τὸν ὄρκιον λαβεῖν τὰς Τιτηνίδας καὶ ἀνελοῦσθαι τὸν Διόνυσον μετ' αὐτῆς, τὸν Χορὸν καὶ τὸν Διόνυσον, ἵνα μὴ κατέλυσε παρ' ἑαυτῷ καὶ τὸν γάμον καὶ ἐδῷ τὸν νικᾶν.

Κόρμβε νῦν μοι σκέδα τὸν ἐρὸν, ὡς ἴδω. ξ. 531.

Ἡ Τιτηνὶς ἐφάνησε τύφοι τὸν ἀναβάντα, ὅτις ἄγαμεν αὐτὸν ἐκεῖ ἐν τῷ σαλπῷ του. Οἱ γὰρ ἦλθε πρὸ τὸν ἀκόντιον, ἵνα ἀφοδεύσῃ ἀκμαίως. ἔπειτα, ἔπειτα ἀφοί, καὶ ἐς τὸν θάνατον παλαιγκόλαιον."

Φέρε αὐτὸν ἴδω, ἔφη, διότι ἐὰν ἦναι ἀμφὶς ἀκόπιν, καὶ παλάχην τὸ φαλαρίμαλόν μου, ἐνόχην θέμις φορεῖν ἀπὸ τὸν ἄρτι ἐφημμένων ἦλθε πορφύρεα.

.....ἰαρβύας γάρ ὁ

Ναυσιφανὴς ἦλθεν μ' ἀφορμέσσων φόνον,

Ἐλθὼν δεινὸς ἐξ' ἀμοὶ τὸ σαλπόθεν. ξ. 548.

Ἀλλὰ φράσω καὶ τὸν ναυτῆν αὐτὸ ἀμείνω νὰ συνδαμασθῇ ἐς τὸ σαλπὸν ἔθη καὶ ν' ἀφορμισθῇ μὲ αὐτό.

Ἀλλ' αὐτὸν ὄρεος αὐτὸν ἐ κόρυος σαλπὸν

Δεῖ συνδαμεῖσαν, ἐξαφορμιοῦσθαι φόνον. ξ. 550.

Ὁ δὲ ἔπειτα, φησὶ κατ' ὄξα ὄρεσιν, σχὸν κέλευχέτερον τὸ σαλπόν, καὶ δὲ ἔδῳ γῆν πικρόν.

Ὁ δὲ, γέρον σαλπὸν εὐλευχέτερος

Τὸν δ' ἄλλ' ὄρεος· καὶ γάνοι' ἂν ἐ πικρός. ξ. 552.

Ἀλλ' ἐγὼ καὶ νόον ἔσθ' ὅτι μαιμήσω, διότι ἐνόχοι μελανοῦσι τὰς σαρκὰς συμφορᾶς· καὶ ὁ ἔπος ἦτον ἔνδικος ἐν τῇ ἀγωνίᾳ.

Κἀκεῖνοί σε καὶ νῦν ἔπεσθαι μιγῆν ἔχω,

Ὅθ' ἕνεκα ἐνόν ἔσθ' ὅτι δ' ἐσαυθένην πικρόν.

Ἐν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰ δὲ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἄδικος βίος. ζ. 555.

Ἡ ἀγνοεῖν ἔμοιγε ἀνόητον πικρὸν, εἰ μὴ μάθοις δίκην μὴ δοῦναι.

Τὸ μὴ φρονεῖν γάρ, κἀπ' ἀνόητον πικρὸν,
Εἴ σε δὲ χάρμα καὶ δυσοίστους μάθοις. ζ. 557.

Ὅλοιο γυάμψας ἡ λαιὸν δίκην ἀγκὼν, ἄγγελος καὶ δεσπότης δὲ δαμάσαι, καὶ τὸ δίξις ὀξύτατον ἔχουσι γένος.

Ὅλοιο δ' ἔμοιγε πρὸς δόλῳ, δᾷ σε, ὅστις σαλεύει
Δίξις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἴκου δράσεις. ζ. 559.

Ἐν δὲ τόδε ἔχρη ἐπαγγεῖν δὲν δρυμερὰν καὶ πικρὰν γνώμην τ, δὲν χώραν δὲν μολόσσους ἔν.

Τέως δὲ, πέτρους σαλεύουσι βάσιν, τάκει
Ψυχὴν ἀδάμαντι μολὼν δῖδα χαρακτόν. ζ. 561.

Οὐδὲ μανθάνουσιν ὅτι ἴθυσε σοὶ τὰ ἐξυβρίσας πάντ' ἐν δόμοις ἐμοῖς, ἐν ἐμαρψάς καὶ δοὺ ἀρὰ, διὰ θάμα τὸ ἀγνὸν συμφορὰ μόνον καὶ ἄσπιστον φρονίσιν, δὸν Τεῦκρον, ὅσοι γῆν ἴδη ἀνδρῶν, συμφορὰ δὲν ἀπάντων ἐχθρῶν. Ἡ δ' ἀσὸ σῶν ἐσῶς, κατρολεῶλον καὶ συμφορὰν (μόνον δὲν ἐνθύνειν πρὸς δὸν χαρὰν), ἐκπλῆσαι αὐδὲν δὲν χάρμ, ἐ' ἀναμίγνυσθαι ὁρὸ δὸν ἐδαφος μὸν ἐν δόλῳ, καὶ μεταφρά: μὸν δὸν ἐνδυμεν ἡ δὲν ἀλγύδα, καὶ τὰ σαρκώσας αὐδὸν πρὸς δὸν Τεῦκρον καὶ δὲν μολόσσον ἔμοιγε, ὅσοι δικαίαν πρὸς αὐδὸν ἀνδρὸς ἐν τῷ χάρμα καὶ χέρμα ἐκβολὴν ἐν δῷ γάρμα καὶ χέρμα ἐκβολὴν μεχρὶ σοῦ μόλω θαῦ. ζ. 573.

Τὸ δ' ἐδόξαμεν ὅλε ἀγωνάρχαι, ὅλε ἡ νόος μὸν αὐδὶ, θάμα θάος ἡ ἀγῶνα πρὸς δὸν ἔμμας· ἀλλ' οὐ, τὸ ἐνέμν ἔμοιγε, ἀνδὰ τὸ ἐσὸ κυρεῖν σου, δὸ' ἐν σοφρόνειν χάρι σύμφορον ἐδόλουσε, καὶ ἀ- δικήματα σάνοι (μοῖδα), τὸ δ' ἔμαρ ἐδόξαμεν, ὡς συλλαβοῦσι μὸν ἐμέ.

Τὸ δ' ἔμμα λύχνι σοὶ ἐμοὶ δὲ θάλασσαν. ζ. 579.

Σὸ δ', ὦ Τεῦκρον σα, χάθα δόρα δὸν ἐσόν μας, καὶ ἀσοχθε ἐμέσας, ἐκ- δοῦναι, μὸν σαρκίδιον ἡ ἐσοικοῦσι θρόνους· ἀσοχθε ἡ δὸν δι- σον δὸ' λυκίδαρον· ἡ γυνὴ γῆς σόρδρα γεγένσφαγμένος.

. . . . . πάρδαλος φιλόμολτον γυνή. ζ. 582.

Πρὸν δὲν γῆς ἴδοι σαφῆ ἅλμαῖ νὰ δαδαικὲ δὸν πατρὸν ἡ ἐσὸν- πάρδαλ, ὅλον σρόνειν νὰ ἐκλεκτὸν δορὰν δὸν.

. . . . . ἐ σρὸς ἅλμαῖ σαφῆ

Θρονῆν ἐσφιδὸς σρὸς δορεῶν δὲ σάρκαλ. ζ. 584.

Ἡ Τέκμησσα δὸν ἐκρυχθῆναι ἐν δῷ χόρῳ δὲ Λίδελος, ἀρμάνδην,

Τῷ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἢ δεύτερα, ἢ δευτέρα καὶ τρίτης; — Μὴ σὲ μέλῃ, μὴν ἐξελθῇς, ἃ
γράψαμεν ἡμῖν παῖδα τρῶγμα.

Μὴ μῆνα, μὴ ἐξέλαμψε σκηπτοῦχε παῖδα. ζ. 588.

ὥχθησ' ὄρεα τὰ Τηλεμάχοιο ὕπερθεν ὕπο, ἰὼν μελαθρόνδε, ὁ Διὸς ἔγε
λαὸς ἐπ' αὐτῷ μεγάλ' ἔνοσ' ἀρεσθενέτ· φαίνετο ὅτι τοῦτε Ἰρὸν, ἐὼν
δυνατὸν καὶ μελεδώνης ὥρα δὲν χαριεστέρην.

Μᾶρά μοι δοκεῖ γραῦν,
Ἢ δ' ὑπὲρ ὕβου ὕρδι σωθεύσαν κόρης. ζ. 601.

Ἀναχθέντος τῶν Τηλεμάχου, ὁ χορὸς ἐπὶ δέκ' ζρογὰς καὶ ἀλιτρογὰς ὥρ-
ξαλο μὲν παλαιρχὰς, ἀνασοχῶν λὰν σωλῆνα, νὰ θρανὲν λὰν ζέρνοντες,
ἀπορρέθεν δὲ λὰν μεγεφὴν τῶ Διὸς, ὅλος δικαίᾳ ἀγὼν ἔρνοντο·
ζεγγρεμένος, καὶ θωρᾶχαν ἀφορμὴν μεγάλην σὰν ἐν ζέρνοντες ὑπὸ λὰν γέρνοντ· δὲ
σῶλαρα ἔρνον τῶν χερῶν, καὶ κὶ ἐξέμενον κὶ τὸ ἀρελὲς, ἄκρυβο
ἐχάραξα ἐνώπιον ἀχαρίτων, ὧν ἐθρήνων Ἀθρῳδῶν.

Νὺν δ' ἀὲ ζρανὸς γ' ὀνθόλας
Φίλοις μέγα σθένος σώρευεν.
Τὰ σφὶν δ' ἔρνα χαροῦν
Μεγήτας ἐρελᾶς
Ἄφιγμ σωρ' ἀγέλους
Ἔφερ' ἔθεσεν
Μεγάλοις Ἀθρῴδης. ζ. 629.

Παραλέναν δὲ λὰν ὀχοφρεύ καὶ ἐπ' ὧν γαμβόρων τῶ Διὸς χέρ·
Πόνον ἔλεγ ἔρνόνος κὶ μέλεφρον, ὅλον ἀνένον λὰν δορυχίαν· οἱ γόνοι
κὶ λὰς δὲν ἔχνι σφοιδῆς τὰν ἔρνων τῶ ἀνδρός· ἔλεγν γόνας' ἐξέμε-
νον σφαιρᾶ καὶ ποσεὶ, κλόσσοι καὶ χερολάμπρα ἐς λὰ γάθη, καὶ
διαξέσης ἐσχὰς κόρμες.

Οὐδ' ἀνέρας γόον
Ὄρνιθας ἀνδρὸς
Ἤση δύσμορος
Ἀμ' ἐξελόνης μὲν ἀδὰς
Θρανάνης χιρόσγναλος
Δ' ἐν ζέρνοις σεσῶνλα
Δῶδον, καὶ δοκεῖς
Ἀμέμφρνλα χαίλας. ζ. 643.

Προλεόλαρος ζῶν βαθέως, ὁ βάνλος, ἐοὶ λὰ ἀνέλος νόον. Ὁ Διὸς
ὁ ἐξ ἀρίζνν σροφόνν παλαιόμενος μελεδὴ λὰν γαμοσυχέρων ἐξέλεναν
δὲ λὰ βαθερᾷ σχέσ λὸ ἔνθος ἐον, ἀμ' ζῶν ἀνὸς πόλῳ. Ἡ δύσμορα
ὀλλαρ, ἐοσλα σὶ σαρεμένῃ λύχν, ὅλαν ἀκτόρες λὰ αμεγορὰν

λὰ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸν αὐτόν, ὅταν ἀνδρὸς μάχῃ λυθῇ ἤδη ἄλγος ἐν λαῷ οἰκογενεῖς ὑπὸ Ἀλκιδου.

Ἱκρήτων γὰρ ἄδε πεδο-
θὼν, ἢ νοστεῖ μάλα.
. . . . . .
τῷ ἰχάρων σάλπιγ,
θίᾶν ὅ μάχης ἀνθίσθαι
πανδοὶ δύσγορον ὕλαν,
ἄν τόν ἰς ἔθρεψεν
ἀίᾶν Ἀλκιδᾶν
Ἄλκμᾶνος ἰοῦδε. ϛ. 658.

„Ὁ Ἀΐδας, ὅσους ἀποβλώς ἐπιλεχέσι ἐν μεγαλωρέοντι ἀνδρομάχαις πρόσωφάλον ἔδυ ἢ μελαγχόθεν ἐκ δόξ παραμένοσαν ἐπὶ τάμνομένους· ἀλλ' ἐσφδὲ πολὺ δὲ ἔθνεα ἐῶν ἀρχαίων, ἄγλα καθημένον, ἵνα ἐξαγνισθῇ ἐκ δὲ φόνε, ἤρξεν ἀναγκαίως νὺξ ἐξιέναι ἢ δὲ μέρος παρέχειν, ἐπὶ σωσσῷ νὰ πάρῃ δύθεν δὲ χθρὰ δοῦ καθαιρεῖ, καὶ ἐκ νὰ ἀναλεγέσθαι ἐν σρᾶξιν. Ἡ ἐρυσθαν ἐπὶ δοῦ σρουγρεύειν ἔνεν ἤριστα ἀλλογενομένων· ἢ σροσφάτως διαξάγεσθαι μελὶ σελῖτες δαξέσθαλος καὶ σοφίας. Ὁ πῦρ ἀλεσ-
λοῖ ἐν μεδεβάλεσθαι δὲ ἡχρὸν καὶ ἀμβροθὺς γιγνόμενος.
ἐκ ἡμέρᾳ γενεὰν καὶ ἠθικὴν λόγιν, ὅσα ἐξαναλύεσθαι δὲ χρὰ
καὶ ἐν Ταρτησσῷ· ἀφανεῖς μελ' ἀσαρεμῆ δαβόλεσ σον.
ἄρα δὲ καὶ λάχνης σαρκοβλαβὲς ἐρεβόθεν ῥὲ καὶ διγαμρέ-
νας ἀνιόντας, σὺν ἐρασσίνους μᾶλλον θύρρος καὶ χρυσῆν ἠοῖδος
ἢ ἀσοθύρρενον καὶ ἀσεγοιόλας. Ἐκ ἐγαλεῖσι λόγοιδ ἔχν
κἄλλ δὲ μεγαγχολικὸν ἐκ δὲ σρασσόφερνα, ἐκροσφατὸς ἐκ ἐρε-
γαλεῖ, καὶ ἐνεῦ ἐκ ἐ μεζοσαρεῖ· ἐκῷ ἐξαίρνα δὲν δόνοι-
κα δοῦ ἐνεδοῦ, συγκεῖν ἐν δοῦδῷ καὶ δὲν καρδίᾳ."

Τὸ ῥέμερος, λέγᾳ, καὶ δ' ἄσγρον δοῦ χρόνου, ἀσοκαιόδᾳ
ῥὲν σάλπα δὲ ἀσορρέπα, ἐκ ερεύδᾳ καὶ δὲ γαμερᾶ.

Ἄσκεθ' ἐ ῥεμερὸς καναριθμένος χρόνος
Φὴς δ' ἐλθεῖν, καὶ γαμέλα ερεύσαθαι. ϛ. 660.

δὲ δὲν ἔγκ ἐρεδάβολον, δόδι καὶ ἐ λγὲν ἤρως μελαβά-
λεσθαι, καὶ κ' ἐλαν σκεμερὲ ἐφχαῖ.

Κὰν δὲ δ' ἐλθόντα δὲν, ἐκ' ἐκέσαθαι
Χὲ λγὲν ὅρκος, καὶ σεριομεῖν, φρένας. ϛ. 662.

ἐκ καὶ ἐγὲ, ὅσθ' ὁμόρ ἐναναρίθμεν ῥόθεροι, κὶ ἐ δαβαμρένος δά-
δαρος, ἐρεναχθὲν λέγοι ἐνὸ δὸν λόγκον ἀλλᾳ δὲν γενικὸν, δόδι

καὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ αὐλὴν σοντῶ νὰ ἔχῃσι χῶραν, καὶ δὲν ἐσέρνει ὄργανον ὁλόϊ τὸν ἐχθρόν.

.....ἐτσηκόνθην ζόρα
Πρὸς τὴς δὲ τὴς γυναικός· σύντιγρα δέ νιν
Χύρνει σαρ' ἐχθρούς, σπίδα δ' ὑρρωτὰν ποσῆ. ζ. 666.

Ἤλπιν ὀφίζω νὰ ὑδάγω σρὸς τὴν σαρακλίνι χρεῶναν καὶ τὴν θάμνοσαν, ὅ-πους καθάριου τὴν μεγυσρέτερ, καὶ δοφύγω τὴν ὑρρὴν τοῦ φαῦ. Μὴ δὲ θέλω εὕρῃ καὶ λόδον σαράμερον, ὅσον ἀνασκάψας δίκρυ, τέχνο-σρερίφῃ τὸ ξίφος, τὸ ἐχθρικώτερον τὸν ὄφιν ἐν, διότι ἀφ' ἑαυτὸν ἴγκυον καὶ τὸ σῦρον εἰν τὴς χῆρος τὸ ὑσρεκεχάλα Ἔκτορος, ἐνδὲ ἀγκυθὸν κοιν-ναῖνα σαρὰ τὸν ἐζιάνων· ἐν τύτῃ δὲ καλὰ ἐφανέσθην κἠκεθὺς ἐν σοιῇ σαρεσρεύα, ὅτι δι' ὅλην τὴν ἐχθρῶν ζωὴν σῦρα καὶ ἀνάγκης.

Ἀλλ' ἐγ' ἀμεθύς ἐ βροτῶν σαρασρεύα
Ἐχθρῶν ὕδωρ σῦρ εἰσ' ἀνύσρεια. ζ. 675.

Εἰς δὲ τὸ ἐξῆς θέλομεν μεῖθι νὰ σεβέρνεθα τὴς θεᾶς, καὶ νὰ ὑσρέ-μεν ἐς τὴν Ἀλρήδας, διότι ἐφ' ὕρχνι, ὀφίζομεν νὰ ὑσαλεισόμεθα ἐς αὐλάς. Καὶ σαλί ὄχι; Ἐφ' ᾧ καὶ δὲ ἐσχρὰ καὶ δὲ σερεῖα
Δῶν ὑσρέμεν ἐς δὰς Ἀρχάς;

Καὶ γὰρ δὲ δρυὰ καὶ δὲ σαρδερέα
Τερσὰς σρέμε. . . . . ζ. 680.

Ὃ μὲν χιονοτιβὴς χρεῶναν ἐκχρῶσι ἐς τὸ ἀΰσαρσον θέρος, ὁ σκιό-νὺς πέπλος τὴς αὐλὴς ὑσοχρᾷ ἐς τὸ γυμνὸν γῆς τὴς ἡμέρας, ἡ ὑδὸ σροσφὰς ἀνέμων ἐμφυσοφένη θαλάσσα καλαιάζῃ ἐς δὲν ὄσφρα-σιν, καὶ ὁ σαγκρατὴς ὕσνος ὅλης δικρεῖν δὲ μέχρις ἐσῆ-μην. ἐγὼ· κἠκεῖ δέ· σῶς δὲ θέλομεν σκιαθῇ;

Ἡμᾶς δὲ σῶς ἀ γυνώμεθα σφρόνᾳ. ζ. 687.

Διότι ἐγὼ κατὰ γνωρίζω "ὃ" ὅλων ἄμεα ἐχθρὸν, ἄμεα ἐσὶ ἐσῆθος. ὡς νὰ ἐθάρσοσάμεν καὶ γίνω φίλος· καὶ δὲ φίλον καλὸν ἐσῆθος σρο-θυμοσέρων νὰ ὑσαρῇ καὶ ἀγαθόν, καθ' ὅσον κορέσθω ὅλη δὲν θέλῃ μένῃ ἐσῆθος σκέλος, διότι τὴς φιλίας ἡ χρεῶν ἔχῃ ἀσ-ζας ἐς τὴς σαρασκαλέσας ἐκεθρόνους.

. . . . . ἐσῆς σαφῶς γὰρ
Βροτῶν ἐσοιτός ἐσθ' ἁμερίαν χρέων. ζ. 693.

Ἀφῶ ἐσῆθα ὀρθῶς ἔχον. Ἐὸ δὲ, τὸ φίλον, ἔφαγθα ἐκεῖ καὶ σαρασκεῦ-ὲς θεὸς καὶ ἐκλεχέον ὅ, τι ἐσόθεμῇ ἡ ἐφήμερον. Ἐφ' δὲ, τὸ φίλον, σρέξαθε ὑσαθλον, καὶ ἀς ἄγθῃ ὁ Τιτύρος ἐδασσινοκάλον καὶ μαρμαρὺ μὲν σερὶ ὑμᾶς, καὶ ἐκνοῇ δὲ ἐσῆς δικῆς ἐγὼ σαγκόνω ἐκῇ, νον μαζὶ καὶ ὑσούμω· σῆς δὲ ἐκαρχόνθα "ὅσα ἐλέγω, καὶ ἐκεῖ ἐκεῖ ἐγὼ θέλω ἐκ-μένθ

μάθη, ἀν δέρα δυσχῶ, ὅλη ἀσυχάσθαι δὲν νόον.

Ἐγὼ γὰρ ἐμὲ ἐμαυτὸ' οὐδὲν σοφώτατον.
Ὑμῖν δ' ἐς φρένας ἦλθε, καὶ δὲν' ἂν μ' ὧδε
Πάθοιθε, νῦν δ' ἐγὼ δυσχῶ, ἐκνικώμενον. ξ. 703.

=

„Ἀσυχάζει δὲ Αἴαντος ἐν δῆς σκηνῆς, ἐμένει ὁ χορὸς μόνος, ὅδις ἀ-
ναλαμβάνῃ ἐν δῶν πόνων, καὶ σιγεύσας ὅλη σραγματικῶς
ἀθαρσύνθη, ἐσπίρασεν ἀδὸ χαρᾶς, καὶ ἐσκιρτᾶτο δὸν Θεὸν δῶν ὁρ-
χήσεως Πᾶνα, ὅδως δὲ μέγα χορηγὸν, διὰ ἦθελε δόλα νὰ χαρέσσῃ
„ νῦν ἐρὸν μεγάλῃ χορεῦσαι," ἔλεγε δῶν ᾠδῶν ἂν ἠσθάνετο ἐν δῇ
ἰλυχῇ μελαβολῇ δὲ Αἴαντος."

„Πλὴν βραχεῖα ἐσπέρδη ἡ ἡδονὴ δὲ χορῦ, διὰ γοργὸν ὁ ἄσσεγ-
γὸς υἱὸς δὲ Πανὸς Ἄγγελος, ἀνάγγειλε δὸν ἀσυναδελφάδη ἐν δῶν ὁ-
σίων ἐχθρᾶν Μενέλαν χορῶν, καὶ δὸν πόνδυνον, ὃν διέρρεξεν ἡ ἀγ-
γὸς δὲ Αἴαντος ἐς δὸ γραδόσαδον δῶν Ἑλλήνων, ὅσον, ἂν δὺ ἐμε-
σημέβαν γέροντές λιγα, ἦθελε μεβοδευθῇ. Ἡ ᾠδὴ, δὲ Ἀγγέ-
λου Θεσπεσία καὶ διαξιωδάδη, διὰ γθὲς ὕλος, ὅλε ὁ Αἴας ἦχε
ἀνεσχωρήσας ἐς δὲς σκηνῆς, καὶ διαγεῖδο ἐς δὸν χορὸν καὶ δὸν
Πάνπαιδαν, ὅσα ἡῆνος ἀδυνάτωσε ὕδον νὰ μέβθωσιν, καὶ δοι-
δόσως σκρεσσανδῆ συνῆρε πάδες νὰ ἐξέλθωσιν ἐς γέλωτα
δὸν Αἴαντος, ὅσως, ἐφεξῆς δῶν ὑποκρίσεων, ἀγάθη ὕλος μόνος ὑπὸ πάδες,
ἀνεξέπαστος καὶ πδοιοδότητος. Ἡ ᾠδὴ καὶ ἡ σοφία δὲ ῥη-
τοῦ δόλη, ὡς καὶ ἡ ἐπιτάνωσις δῶν σκηνῶν, ἦσαν ἐξοχάδαι
ἐπιφορεύσεις, καὶ ἐκλεκτάδαι ἀναδεωρήσεις."

Ἀγὰ ὁ Ἄγγελος ἐδίδασκεν ἐς δὸν χορὸν δὸν ὑποναδελφὸ Τέ-
κμορ καὶ δὸν ἐσσαγγελίαν ἐκ δῆς σκηνῆς, ἡρώτων σε ὕλοι ὁ
πάς, ἂν φαίνεσθαι ἐς αὐδοὺς ἡ διαλέξεις; διὰ ἐς δοὺς
διαδόχους, σρέφας δοὺς καὶ διαγῶδας δὸ σόμα.

Τοὺς μικροὺς γὰρ σόμα χρὴ διχᾶ λόγου. ξ. 746.

Ἀληθῶς δὲ ὡραῖα δὸν χορὸν ὅλη σρὸ ὀλίγου ἦχε ἐξέλθῃ, φεῦ, φεῦ, ἀλ-
λοίαν! Ὁ Τέκμορ σαρέγγγε νὰ μοὶ ἐξέλθῃ ὁ Αἴας ἀπὸ δὴ
σκιάδα, σρὶν αὐδὸς ὁ ἴδιος γθὲς ἀναιρεθῇ· ἢ ἐκεῖνος μοναὰ
βραδέως μ' ἐσόκρινεν, ἢ ἐγὼ ἀβράδυνα.

Βραδὺν μὲν ἦρας ἦρ' ὁ δλήμων δὲ καὶ ὀδόν
Πέρσαν ἐσόκρινεν, ἢ φάνη ἐγὼ βραδύς. ξ. 751.

Ἀλλ' ἐξέλθῃ, ἦτοι ὁ χορὸς, βραδὺς ἐμοὶ δὸ βαδίσμαρον, ὅδως συν-
δρομῇ μᾶλλ δὸν θεατῶν.

Ἀλλ'

Ἀλλ' οἴχεται δὴ πρὸς τὸ πάρδιτον δρυμὸν
Πάτροκλος, θοῦρον ὃν μεμιμάκυῖα χάλκ. ξ. 756.

τύλα, ἐφαίνετο ὁ Ἄγγελος, ὅπου πάλι ἐλέγχει μοιρίαν, ἂν κατὰ ὁ Ἀκάμας μοιρολόγια.

Ταῦτ' ἄρ' ἐπὶ λάθη μοιρίαν σφῶν ὄρεα,
Εἰσάρ κι Ἀκάμας τὸ φρονῶν μοιρολόγια. ξ. 758.

Διὰ ἦτον αὐτὸν νὰ σπουδάξῃ ἀπὸ τὸ συνέρι τῶν ξένων, καὶ ἀφ' ἑνὸς ἔθε:
τε φιλοφρόνως λίαν δεξιόν, ἢ λίαν χύρα τὸ Πάτροκλο, νὰ τὸ χαϊρ,

Εἰς χύρα Πάτροκλ δεξιὸν φιλοφρόνως
Θῆς, ἔγος . . . . . ξ. 763.

ἢ ἀν ἤθελε νὰ ἰδῇ χαϊρὰ τὸν Ἀκάμα, ἔβγαζε νὰ μελαχχροιᾷ ἄλλον μέσα, ὅσον τὸ ἀρκοῦσεν καλὰ λίγα ὥρα ἴδιον τὸν ἔξοδον καὶ τὸν πυκνᾶς, διὰ ταῦτα μέσα λίγα ὥρα τὸν καλοδέχουν ἡ ὀργὴ τῶν Θεῶν Ἀθηνᾶς· οἱ μεγάλοι καὶ ἀκατρόπετοι ἄνδρες, ἔχ-γαν ὁ μάλις, κοιμόμεν ἀγκαλὰ ἀμάλις βαρέας σονιὰς κατὰ τὸν Θεῶν, διὰ ἐκεῖ γαντάλιας ἀνθρώπου, διὰ βάζει νὰ γροικᾷ καὶ ὡς ταῦτο.

Τοὶ γὰρ σεριοὺς κἀπόκοπα σκρέλα
Πίσω βαρέμις κατὰ θεῶν δοσοροξέας,
Ἐμόχ' ὁ μάλις, ὅλις ἀνθρώπων γένος
Βλαστῶν, ἴσως μὴ καλ' ἀνθρώπου φρονῆν. ξ. 773.

Διηγοῦμαι δὰ ὁ Ἄγγελος διὰ ὅσους ἀμάχετ ἀνεγράφαμεν, καὶ διὰ τὸν θεῶν ἀ γάλ καὶ τὸν Ἀθηνᾶς ἐδῶ, ἀσυλᾶς τὸ Ἀκάμα, ἔπαν τὸν ὅσον ἐλαμπρῦνο ἀπὸ τὸν ἀδυναμοῦλα θεῶν διὰ τὸν σαραυροῦσας ἐξαπορεύθαν ἴσως λέγω, ὅτι ἐπὶ ἀγῶνα διὰ ἡμέραν διάλυσα, ἀδιὰ-λο ἀγ δὲ ἐξῆς διὰ τὸν συνθῆν τὸν θεῶν νὰ πολῇ· διάλυα γάρ ὁ μάλις.

Ἀλλ' ἦμαρ ἐγὶ λῆξε θ' ἡμέρα, ἦλθ' ἀλ
Γυναῖκ' ὁ μάλις γάρ . . . . . ξ. 792.

Ὁ δὲ Πάτροκλος μ' ἀναμέσα πάλιν νὰ χάρῃ τὸν ἀγγελιάν διάλυσα.

Τῷ ἀθλίᾳ Πατρόκλοιο, ἐφάνηκεν ἀχαρὰ, τὸ ἀλυχὰ χάλιο, ἐλθὲ ν' ἀπ-ούς τὸν Ἄγγελον, ἀδοὺς ἀναμέσα πάλιν. Εἰσάρ ὁ ξυρὸς βάζει τὸ δέρα τζῆ δόναλα νὰ χαίρῃ / σαφαρεῖα ἐνοῦσα· ὅλη διαμπάλα, τοῦ πολοῦν τζῆ ζῆσα ἀσχημάς).

Ξυρὴ γὰρ ἐν χρῷ, τόλο μὲ χαίρει διά. ξ. 798.

Ἀπόκαμα ὁ Πατρόκλος τὸν λόγον τοῦ Ἀγγέλου, ὥρεα! ἀλάμπαξε, δρά-μαλα χάλιο, ἐχ διὰ ἔχειν διάλυσα σφάλματα, σοκάλα ὁ μὲν ἀρχὴ ἀ-χάλια τοῦ Πατρόκλου, ὁ δὲ ἀρχὴ χάλιο τοῦ Ἀκάμα. Φεῦ δόκιμα! Τί

νὰ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ ὀρύσσω; καιρὸς δὲν ἦτον πλέον ἀναβολῆς· ἀλλ' ἐγὼ ὅσον δύ-
ναμαι· ἀλλ' ἀσχέτως μέγας, μόνος σώσαμε τὸν ἄνδρα, ὅλος θάρρος καὶ ἀ-
φοβία.

Σώσαμε θέλοντα ἄνδρα γ' ὃς σπεύδει θανεῖν. Σ. 823

Ἦδη ἦμαι ὀρόθυρος, λέγει ὁ Χορός, ἐκ δὲ λόγων ἐμὲ δι' ἔργων. Ἐὰς
τὴν ταχίστην τὸν ἄγγελον, ἵνα καὶ οἱ ταχεῖς τῶν ποδῶν.

Ταχὺς γὰρ ἄγγελος καὶ ποδῶν ἄρ' ἔφελε. Σ. 825.

=

„Μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ χοροῦ καὶ τῆς Τεκμησσοῦ, ἡ ἀπελευθέρω-
σις μετὰ μεγαλείων ἐδεῖ λόον ἡμέραν, ὅλον εὐφιστόμενος μόνος ὁ Αἴας
καὶ σίδηρον ἐδεῖ τὸν αἰχμητὴν τοῦ Ἕκτορος λαβεῖν, χαριζόμενον ᾧ λίαν φίλῳ,
ἐκλεῖξαι τὸν θρᾶξαι τὸν αὐθοφονίας, ἀφ' οὗ φρονιμώτερόν ἐξέφηνε ὄρεγμαι θάρρος
μᾶλλον καὶ φρονιμώτερον, δι' ἃς ἐπιστολῆς ἐδεῖ λέγειν δὲν μὲν Δία νοερὰν
ἐκπεφυκέναι καὶ ἐκ Δίου καὶ Ἕρκειον καὶ Ἑρμῆν καὶ Ἐ-
ρινύας λίαν ᾧ λαὸν ἅπαν καταδύεσθαι τὸν, καὶ τὰς Ἐρινύας καὶ λίαν
ἐκδικήσεως, διὰ τὰς ἐμφορίας τῶν Ἀτρειδῶν καὶ ἔχειν τὸ χρεὼν τῶν ἔμ-
πων· ἀσεβεστέρους δ' ἀνὰ λόγους, καὶ τὸ ἦθος, τῶν ἐμφύτων, ᾧ δὲ
ἄρχειν ἅπαν, ἐπιστασίαν καὶ μεγαλοφροσύνην φιλίας καὶ ἐμ-
φύτων μᾶλλον πατέρων, τοῦ ἄρεος, τὸν καθρέπτα, ἐκ περάτων, τὰς θεὰς
μοῖρας καὶ τὰς ὁσιότητας, τὰ δὲ καὶ ἐπιφερόμενα τοῦ θεοῦ ἐπιστήμην!"

„Αἱ ἐκ τῶν σκοπῶν ἐκλογαὶ τῶν ὁδῶν ᾧ λίαν ἐμφύτων· τὸ
ἐκπεφυκέναι τ' ἀπεγγόνους καὶ ἐκ τοῦ ἐμφύτου τὸ Ἀγγέλου. Ὁ Αἴ-
ας ἐμφύτως ᾧ λίαν ἐπιφερόμενον ἐμφυσᾶν τὸν ἐκ Ἕρκους, ἀπεγγόνους
τὸν Θαλάσσιον τοῦ Αἴακος τὸ Ἀγγέλου. Ὁ Σοφοκλῆς ὅρων ἦλθε χάριν
καταλαμπρυνεῖ, ἦλθε κρὸς ἐπιφερόμενον μεμνήσεως, ἦλθε κρὸς σοφρονοῦ.
Ἕκτορ ἐπιφερόμενον τοῦ Θανεῖν, ἔθνησε δὲ Αἴακα τρεῖς καὶ
δεξιοσύνας καὶ ἐκ τοῦ ἐπιφερόμενον· Μονομαχῶν γοῦν ἦλθε κρὸς τὸ
θανεῖν ἐκ λέγει."

Ἦδη δὲ λέγει, ἦμαι ὀξὺ καὶ ἐπιφερόμενον, ὑπὸρ τοῦ ἑνὸς, τὸ
μᾶλλον σκοπὸν ἑλκύσαι ξένον ᾧ ἐμὲ μεταφορᾶ καὶ ἐκθέσει· ἦμαι ἐκ δὲ
καὶ ἐπιφερόμενον, καρ' ἄρκυσι ἐπιφερόμενον ᾧ ἐκφεύγειν ἐκόντας ἦπαρ. Δι-
ὸν ἀπεραπαπεπεμένον, μετὰ ἦμαι ἐπάρατον λυχνίαν νὰ ἀποθά-
νω. Πρὸν ἀσφαλεστέρως κρᾶσθαι οὐ τοῦ Διός, καὶ ἐξιλεστέρως
ἐκεῖ μεγάλως χάριν, νὰ κάρεμαι ἄγγελόν τινα, ὅπως νὰ μετα-
γάγῃ δὲν θηλυκὸν ἀγγέλων κρὸς τοῦ Τεύκρου· ἵνα μὲν σαφῶς
ἐκ σκοπὸν ἀπὸ τοῦ κρεσφύρου τοῦ ἑνὸς ξένου, κρὸν ἀπεπεμφθῆ
ἐνὸς τῶν ἐχθρῶν καὶ ῥιφθῆ ἀσάλευτος ἐμοῦ ᾧ λίαν κάτω ἢ ἐπὶ λίθου.

Ῥιφθῆ

Ῥῆξε καὶ τρόβλους ἀνανεῖς ἐπ' ἄρμ. ξ. 842.

Ἐσπαρτήρια δεύτερον δὲ τὸν ψυχοσαρκῶν ἔρωτα, νὰ μὲ ἀποκαμούσης
ἄνευ σπαραγμῶν, καὶ νὰ μὲ μελαίνῃς λυκίως ἐγὼ τὸν Ἅδην, μόνης διαφ-
θάσω τὸν σκοτεινόν με τὸ ξίφος ὕδωρ.

Πλευρὰν διαῤῥῆξαι τὴν φασγάνῳ. ξ. 845.

Ἐσπαρτήρια καὶ σὰς τὰς ἀδιαφθόρους καὶ πάντοτε ἐνδεικνύσας τὴν ἀνδρόσυνα
ἦθη, τὴν λαχνώδας λέγω σεμνὰς ἔριννύας, ἵνα ἐκεῖ σὺν ἀσώτοις ὁ δύσ-
πους ἐκεῖνος τὸν Ἄδραστον, καὶ ἀμφοῖν καιρὸν καὶ τόπον νὰ ἐξοχθίσωσι·

Καὶ σφὼ καιρὸν καὶ τόπον καὶ σανταῖν
Ξυναρμόσαι . . . . . ξ. 852.

ὡς δὲ βέλτιστε ἐμὲ ἀνδρολοντῶντα, ἵνα καὶ ἐκεῖνοι νὰ ἀνδρογραφῶσιν ἐν
ν' ἀποκτεσθῶσιν ὑπὸ τῶν φιλτέρων αὐτῶν συγγενῶν.

. . . . . ὥσαρ ἐπορῶν' ἐμὲ
Ἀνδρόγραπτε πλάστα, τὴν ἀνδρογράφῳ
Πρὸς τὸν φιλίζειν ἐν μόναν ἀρκάλα. ξ. 854.

Δράμεθα λαχεῖν, σύνεγγυς ἔρινύες, λυμαρῆλ, καὶ μὲ φόνδεσθε, ὅπου τὸν
ἔρχεται.

Σὺ δὲ, ὦ Ἄρη, ὁπόταν διαῤῥηχθῇ τὸν ἐμφυλίου θόρυβον τὸ σύρανὸν, ὅλαν
ἐδῶς τὴν σαλπίαν ψυχικῶν, ἐρέλυτον τὸ χρυσοῦν ἄρμασον, καὶ ἀσύγγνως
ἐὶς τὸν μέρυλα σαλέρατον καὶ τὴν δυσχερῆ μυλέρατον τὰς σφυρο-
ράς μου καὶ τὸν θάνατόν μου. Ὁδοῦ ἐκάλει μέγιστον θρῆνον θέσαν
πάντες οἱ δυσχεῖς ἐὶς ὅπαν τὴν σάρκα, ὅλαν ἀυτὸν τὸν βιβερὰν ἐμπεσόν.

Ἄγγελον ἄλας τὰς ἐμὰς μόρας δ' ἐμὸν
Τέρυλα σαλπὶ, τῇ τε δυσένῃ βροτῷ.
Ἥκουσα λάβρα τὰς δ' ὅλας κρύον φάλιν
Ἤκουσ μέγιστον κωκυτὸν ἐν πάσῃ σάρκ. ξ. 863.

Ἀπ' ἐνδὲν ὄφελος νὰ θρηνῇ τις τὸν ἐπὶ τόσον μελανίαν.

Ἀπ' ἐνδὲν ἔργον ἐστὶν θρηνῆσθαι μέλαν. ξ. 864.

Ἂς σφενδόνην λαχεῖν ἐγὼ τὴν σφῆκα. Ὦ θάνατε, θάνατε, ἐπὶ τὸ λόγον νὰ
μὲ ἀποκαθῇς, ἐὶ καὶ μεδ' ἑτέρου θέσιν πάντοτε μέλλω σὲ ἀνορύττῃ.

Ὦ θάνατε, θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μόνον.

Καλὸν δὲ μὲν πᾶσιν προσαιτῆσαι ξένον. ξ. 867.

Σὲ δὲ τὸν λόγον ἐγκεκλεῖσον προσαγορεύω, τὸ γνωρόν τὸν ζωρὸν τὸν
ἐμὸν ἡμέρας, διαῤῥηχθὲν ἤμην, διότι ἐνδέχεται σῴζειν γ' ἐπὶ τὸν ἐξὸν θέσιν σὲ ἐδῶ.
Ὦ γλῶσσ, τὸ ἐαρὶν τὸν σαλπίσαι μὲν ξαμερῖνος ἦλθος, τὸ σαλπίσον τὸν-
μὸν, τὸ πρῶτον Ἀθῆναι καὶ ἄδαν τὸ συγγενὲς γένος, τὸ περῶναι, καὶ
σαλπικὸν, καὶ Τρωϊκαὶ σειρῆνες, χαίρετε, χαίρετε, τὸ ῥοφεῖν μὲ! Ὅτι
ἐμὲν οἱ ἐγκεκλεῖσον χόρον, ἐπὶ ἀκούειν ἀΐδη τὸν ἀκουσθέν ἐ Ἀΐας.

Τέλ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τοὺς δὲ χοροὺς θέλγ ἡσυ ἧς τοὺ Ἄδωνι.

Κηρῶναί λε, σοληροὶ θ' οἵδε, καὶ τὸ Τρωϊκὸν
Πεδίον ὁρατοῦσι· χαίρε', ὦ δρογγ ἑρὲ,
Τόθ' ὑρῶν Αἴας ἦτορ ἄγκυλον θροῦ·
Τὸ δ' ἄλλ' ἐν ἕδε τοῖς πάλαι μυθεύμενα. γ. 876.

—

Ἐνὺ ὁ χορὸς καὶ ἡ Τιμοθέα ἀφιέρωσε ἑαυτὸ ὡς ἀναθήμα τοῦ Αἴαντος, ὅτος ἐφανέρωσε ἐὸν ἐπὶ τοῦ σκηνῆς. Ἦλθε ἤδη πεπληροφορήμενος ἡ ἀκοὴ σφαγὴν, ὅλον ἔβλεπε τὸ ἐρημότερον, ἤδει ἐν μέρει τὸ χορὸ, τὸ ἐπόησε μὲ ἐδὸν τὸν φονεύσαντα Αἴαντα ἔφεν," ὁ πόνος φέρε πόνον διὰ τὸν πόνον (λέγ: ἡ θλῖψις πάθους ἐν ἀκοῇ τῶν μελῴων ἐκφορέσεων) καὶ σοῦ διὰ ἐσέβη; Πῶς ἀνθ' ἑνὸς λόγου ἄλλον νὰ μὲ διδάξῃ περὶ τὸν Αἴαντος.

Πόνος πόνῳ πόνον φέρε.
Πῶ, πῶ γὰρ τὸν ἔβαν ἐγώ;
Κἀνθ' ἑνὸς ἑκατοντάκρα συμφοραὶ λόγου. γ. 880.

Εὐκλεὴς δὲ ἐπὶ τοῦ σκηνῆς καὶ τὸ ἴδιον κεκτημένη, ἄφησε πόλλα ὁ χορὸς, ἐν ἀγνοίᾳ σκόπελε τοῦ φόνου, λέγ· πόνου δὲν ἐπιποθέσα· ὁ δοκ: ἰσχὺς, καὶ πόνου δὲ ἐσφαλεῖσα, ἀλλ' ἧς ἐνὸς μέρος ἐδηλώθη νὰ ἐὸν τοῦ κακοῦ.

Σχέδια γὰρ ἐμοὶ τοῦ
Μαιρῶν πόνων ἐρᾶν
Μὴ σεβάσαι, δρόμῳ.
Ἀλλ' ἀρκαμοῦσι ἄνδρα μὴ ζεύσαι ὅδον. γ. 904.

Πάντα χέγοντος τοῦ χοροῦ, ἐπιτύθησε τὸ φωνὴ τῆς Τιμοθέας ἥτις ἐπαναρχομένη καὶ ἐδῶσα· τοὺ Αἴαντα διασπορευθέντων δὲ τοῦ ξίφους, ἐφώνησε· πάγ σῴζ, ἀπολοῦσθαι, τέθνηκε, φίλοι·

Βέβηκα, ὄλωλα, διεφθόρθημαι φίλοι. γ. 911.

— Τί ἔρεξε, ἐρωτᾷ ὁ χορός. — Ὁ Αἴας ἀρτίως νεοσφαγὴς κεῖται ἐμπεφυκὼς ἐν τῷ φασγανώτῳ. — Καὶ τίς σοὶ ἔσφαξε τοῦ φόνου; — Αὐτοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ τοῦτο παλαιμαρτυρῇ τὸ ἧς ἐκεῖ γῆς ἐπεφυκὸς φάσγανον ἐκεῖνο τοῦ, ἐπὶ τοῦ ὅπλου ἔσπευσε.

Αὐτὸς πρὸς αὐτὸ ξίφος, ἐν γὰρ χθονὶ
Πικρὸν τόδ' ἔγχος ἐστρατεῖ παλιμβορῇ. γ. 924.

Ὡ ἐπὶ τοῖς δεσπόταις μου, ἀνεβόησε ὁ χορὸς, μόνος, ἐρημωθεὶς, ἀφέντος ὑπὸ τῆς φίλης· ἐγὼν ὁ δοῦλος μαρὸς, ὁ δοῦλος ἀνεψιαδῆς, οἱ σφαγέντα. Βέβηκα! Ὁ ἄδαμαστος, ὁ δυσάνεμος Αἴας πέφυκε.

Ὦμοι ἐμοὶ ἄλας!

Βίος

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Οὐδ' ἄρ' ἀμείλιχος,
Ἄρμενος ἔσσ' ἐφέπων,
Ἐμὲ δ' ὁ δουλοσύνης, ὁ δύσ-
τηνος ἔτλης, παλαμάσσων.
Πῶς, σὲ
χρὴ σὲ ὁ δυσμενέστερος, ὁ
δυσόνυμος ἔτλας. Σ. 931.

Μελ' ἄνας ἑλέσθαι ἐπιφερεῖν τε χορὸν καὶ ἔν Τειρεσίαο, οἷόν ἀ-
μφιέπει φαῦε! ἰήιοσμαι! ἀρὰς οὗτοι δημιοῦ ξυνὸν θέλοντα ἔπο-
μπεν! οὐδεῖς ἐσσεῖται ἐφ' ἑτέρῳ θεσπρεπέ!

Θῆμοι ἔμειναι, ἀρὰς σὰ δημόσιος ξυνὰ
χωρεῖται· οἷοι νῦν ἐφεστᾶσι σκοποί. Σ. 963.

Τὰ ἐκπλᾶ ὄμως δὲν σωφρονεῖν ἔπεσι ἔσσι βιηφόρως ἔν θεῶν
θέσι δὲ ἔν ἐμὲ ἔστη ἔτι δὲ, καὶ θεῶν μέλα. Σ. 969.

Τὸν σωφρονᾶν ἐκπλᾶν ἐφέλεσθαι βέβαιον, ἢ ἀσεβεῖν τὸ Διὸς μόρῳ Ἀθη-
νᾶ χάριν ἐοῦ Ὀδυσσέως.

Τοιόνδε μέλος ξυνὸς ἢ δημὸς θεὸς
Παιᾶν φυλεύῃ σᾶμ' Ὀδυσσέως χάριν. Σ. 972.

Καὶ ἐμὲ, ἀσκεδάσθη ὁ χορὸς, ὁ σωφρονέστατος Ὀδυσσεύς, ἐξοδρᾷ
ἔμοι ἔον γεννάδαιον ἄνδρα, καὶ μεγᾶ σοφὸν μέγιστα μελᾶ ἔν Ἀργεῖοι
διὰ ἔον σωτῆρα συμφοράς, ἐσωσμένα ἐκ μανίας.

Ἦ ῥὰ κεκμηώσας
Θυμὸν ἐμβρίθῃ
ὁ σηκέλης ἄνηρ.
Τεῖ δὲ ἔοῖσι φαεινομένοις
Ἄχεσι σοῖν μέγιστα.
Ξὺν δεσποῖ βασιλεῖς
Κηδόμενος Ἀργεῖοι. Σ. 980.

Εἰ ἔμοι, τῦτοι, ἐσφοδρότατα ὁ Τειρεσίας, μεγᾶν ἔμοι καὶ ἐσχάτην
ἡ τὸ δυσήμερα ἴδειν, ἔοικε, ἄν τοῖ ἑτέρου ξυνᾶ, θέμις τοῖ ἐσθλεῖν
ἐσσόμενα ἐν ἡσύχῳ σοφέρων, δεῖν οἱ μοιρόι ἔνεφαινον διὰ ἔπεσι·
οἱ, τὸ ἐαυτοῦ ἔχει ἐπὶ χῆρας πεζόν, ἔμοὶ ἀγῶ τὸ ἐσορᾶσθαι.

Θὶ δ' ἔν μεγᾶλων, κἀσχαρόταν πεσεῖν
Τοῖς ἔνδ' ἔοικε, πᾶ' βλέπουσα μὴ ἔσθειν
Θανόντ' ἄν ἀμφέξαμι ἐν χρῷ δορός.
Θὶ γὰρ πεσοῖ μεθέμενος, λάμψαι ἐν χερῶν
Ἔχοντας ἔν ἔσασι, φρὶ ἢν ἐνεβάλῃ. Σ. 985.

Ὁ θανεῖν ἔοικεν ἐσθρὸς μᾶλλον ἢ ἀμὲ σωρὸς, ἔν ἢ ἐκφέρειν ψυχὴν, ἐς ἢν

ἔοι

τὸν Αἴανθα ἱερεύσας, διὰ κοίλην κοτύλην ὀδόντων ἄνθεμα καὶ ἰσχύος.
Διὰ γοῦν θὰ γένοιτο, Αἴαντι τὸν κοίλῳ ἐν αὐλῇ ἱκέσθαι, ἀλλὰ
διὰ πύλης ἦλθον οἱ θεοί.

Θεοῖς λίβανος ἦλος, ἡ πρόνοια, ἡ. τ. 990.

Ἂν εὑρίσκῃ, φησὶν ὁ χορὸς, ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν ναυτικόν· ὁ Αἴας δὲ πύλῃ δὲ
εὐαρχῆ οἴεται, ἀπ' ἀκοῆς, ἀρέσκειν ἐμὲ ἡρῷα θρέψαι καὶ σέβειν.

Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν πένητι εὑρήσεται,
Αἴας γὰρ αὐτοῦ τὸν ἔλ' ἐγὼ, ἀπ' ἐμοῦ
Λαοῦν ἄνακτα δὴ καὶ χεῖρα συλλέγων. τ. 993.

—

„Εὐθὺς ἦλθε καὶ ἐν τῇ σκηνῇ καὶ ὁ Τεῦκρος, ὅτε ἔφθασεν μὲν ἐκφόβως
ἐπὶ τῷ συμφορᾷ τοῦ Αἴαντος, ἀλλ' ἐν παλαιᾷ ἔριδι, ὅτως συνέβαινε
πάντοτε τοῖς Θηβαίοις, καὶ ἐκλεγέσθαι δὲ λεγόντων πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς
παθόντων, καὶ ἐν χερσὶ κεῖσθαι παραγγέλλειν. Ὁ δὲ ἐπιστὰς ἔφασκε
χλευαστὴς καὶ γυμνασιάρχης."

Τῷ Αἴᾳ ἀνεβόησεν, τὸ φίλτατε ἀδελφῶν, λοιδορεῖσθαι νῦν δι-
φημίσῃ; Τῷ ἐκβλῆτα βέλεμνα, τὸ δυσεχὲς ἔγχος, τὸ κηλήτειρα σφαγὰ·
φεῦ! Φεῦ! Πῆ ἔβης ὁ ἐνδυλίου; Εἰς ἅπαν μέρος τῆς Τροίας μοι ἐπ-
ρόπαλας; — Μόνος ἐν τοῖς πολεμίοις, ἀπεβόησεν ὁ Χορός. — Φέρε δὴ
δὴ ἰαχὴν ἐδῶ, ἐπεκάλεσεν ὁ Τεῦκρος, μόνος τοὺς ἐκθρῶν τὸν
ἀναρτᾶσθαι, τὸ σώματα νεκρᾶς ἀκάνθης· δρᾶσαι, σπεῦδε, ἰάχη-
σον, διὰ ὅλου κατέβαν ἐπίκουρος καὶ ἐξεβόησεν τὸ ἀνοβαρέστης.

. . . . . μόλις τὸ πρῶτ
Σκότῳ μελαίνης δυσφρανῶν ἀκτῖνα.
Ἦλθ' ἐμοὶ, σὺ μὲν παρεῖναι τοῖς θανοῦσιν
Φῶτα σόλις παρέσεσθαι ἐσσυμένῳ. τ. 1013.

Τὸ ἀγγεῖον θέαμα ἐφ' ὅτα σοὶ ἦλθε οἱ ὀφθαλμοῖσιν· τὸ ὁδὸ σου-
ρεύειν, ἐφ' ὅτου μέχρι δεῦρο δύνασθαι, ἐκεῖσε καὶ ἐκπεπλάσθαι, βέ-
λεμνα Αἴαντος, μόνος ἄνευρα τοῦ Θανάτου, διὰ τὸ ἀπὸ θεῶν ἔνοι δι-
δόναι ἐκφανδάνειν ἀεὶ ὅτου τοῖς ἐχθροῖς τὸ φίλτατον Θανάτου.

Ὀξὺ μὲν ὅτ' ἐκ τὸ θεῶν
Δυσβὲ' Ἀχαιὸν, σάκεσιν, ὃν ὄλεσε θανών. τ. 1024.

Ἐν ἀκτῖνι ἐγὼ, καὶ ἐν μεμφαῖ, δουσίμαχον, ὑπὸ ὄρεσι βλέπουσα
πελασπάλλοντα.

Ἀ ἐγὼ σχόνι δύσμορος, ἐκκεκλῶν μὲν ἄν,
Δουσίμαχον, τὸν δ' ὑπὸ ἀσπίδων ἀσπίζοντα. τ. 1026.

Ἀσυναίσθητα αὐτὸν (ὁ Τεῦκρος ἦλθε μὲν πρόσθεν καὶ ἐν τοῖς σκηνώμασιν),
ὅτως ἐν ὅλον τὸ πεδίον. Τῷ θέαμα δυσθέατον καὶ λοιμὸν σκυτῶν.

Πόνος

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

πόσης δυστυχίας μοῦ παλιόσαρκος ἀνοσφυόπουλος!

Ὦ θ' ἑκάμνομον, ὡς ἴδω τὸ σὸν κεφάλι.
Ὦ δυσθάλασσον ὄρεμα καὶ λάμπρων ὑετῶν,
Ὅσους ἀνέας μοὶ παλιόσαρκος, φθίνεις. ξ. 1030.

Διὰ τί γὰ λίνας ἀνθρώπους δύναμαι νὰ σροσβάλω, ἀφ' ὧν δὲν οἱ ἐβούθησαν
ἐς τὸ δρυόσο;

Ποῖ γὰρ μαχῆς μου δυνατὸν, ἐς σοῖς βροτοῖς,
Τοῖς σοῖς ἀρήξαι' ἐν δόμοις μυσαρσοῦ. ξ. 1032.

Πῶς δύναμαι ὁ Τελαμὼν, ὁ πολὺς πρὸν σαλὸς, καὶ μὲ ὑποδεχθῇ νε-
σρόπαιδος καὶ εὐμενὴς χαρὶς ἐσί; Πῶς, ἐνῷ νῦν ἐγὼ λὰς ἀνευχίας ἐσυγχθῶ
νὰ μενῶ;

Μηδ' ἀλεχτῶν, μενῶ ἴδιον χρεών. ξ. 1037.

Πῶς θέλω σραυνθῇ; Ποῖον δὲν θέλω μοῦ χρῶ μενῶ. Θέλω μὲ ἀσε-
πάλοις νόθον, γεννηθέντα ἐν δορυαλώτοις γυναιξὶ, σρόδολον, ἐχθρὸν καὶ
ἄνανδρον, ἢ καὶ δόλιον, ὅσον μαλὶ δοὺ θανατόνον εμπεσονομέσω τὰ
σρόθυρα καὶ λὸν εἶναι σι·

. . . . . ὡς δὲ τὸ σὸ

Κρόλη θανόντες καὶ δόμος νέμονται σός. ξ. 1041.

Τοῦτο θέλω χρῶ, ἂν καὶ τχὶ ἀρηθῶ, ἀνὴρ σινόβριος, βαρὺς ὢν ἐν τῷ
γήρατος, καὶ σρεσβεσόμενος.

Τοιοῦτ' ἀνὴρ δύνορχοι ἐν γήρᾳ βαρὺς

Ἐχ σροὶ οὐδὲν, ἢ ἔρον θυμένους. ξ. 1043.

Θέλω δὲ λέγος ἀσοβριγθῇ ἐκ τοῦ σαλρέως χῦν, καὶ εἶναι τῶν γοδο-
ρῶν τὸ σαλρὸν φανῇ δῆλος ἀνὴρ ἐμαυτόν. Καὶ ἵνα μὲν θέλω σρο-
βῇ ἐς λὸν σαλρέα. Εἰς δὲ λὸν Τρωάδα, οἱ μὲν ἐχθροὶ ἐμοὶ σρο-
λοὶ, οἱ δὲ φίλοι ἐχθροί.

. . . . . ἐν Τροίᾳ δέ μοι

Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, φαῦλα δ' ἐμφανέσσεροι. ξ. 1048.

Ὦ πάτερ ὄρεσ, ἵνα μοὶ σνρβαίνει ἔκλινα τὸ θανάλαον. Οἴμοι! Τί
θέλω σράξω; Πῶς θέλω οἱ ἀσοσσόσω νόσ λὸν αἰχρὸν τὸ σωρὸν λύ-
σω ἀρήξω; Πῶς, τὸν ἐμὸν ἐχθρὸν, ἐμαχέσσε ὁ Ἕκλωρ
τὸν Ἕλληνας, νόσ τὸ ἐσσὸν ἐμενεύσας; Τὸ δυσμοχθὲς, ἐμαχέσσε ὁ Ἕκλωρ
καὶ μαλὸ λὸν Θανάλοσ, καὶ μόνος ὁ μονώσσε! Παμέλοσος ἐμα-
χέσσε τῶν δύο λόλων ἀνδρῶν! Ὁ μὲν Ἕκλωρ δεθεὶς ἐν τῷ ἀνδε-
μένῳ τῶν δύο λόλων ἀνδρῶν, σνρβεθέντος, ὡς αὐτὸν νόσ τὸ Ἀ-
χιλλέως τοῦ ἄρματος δια' τὸ μεσόσωμον, καὶ σροσθέντος, ἐκ αὐτοῦ νόσ τὸ Ἀ-
χιλλέως, καὶ σροσθέντος νοὶ τῶν χεῖρας, καλέσαντα λὸν βίον. Ὁ δὲ Ἀ-
χιλλεὺς ἐν τοῦ δόρυ ἔθηκε ἐκεῖνον δυσμενῆ, ἀνόμασεν ἑκόντος τὸν βίον.
Δὶς μὲν γὰρ κολλὸν φυσαρὸν ὅλη τὸ ξίφος, δὲ ἐκσαλεύθη νόσ ἔρωνος,
καὶ ὁ μεσόσωμον ἐκεῖνον ἐφάνθη νόσ τὸν ἀγρὸν Πηλέωνος.

Ἀρ'

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀφ' τοῦ ζώνης δὲ τ' ἐχάλκωνε ξίφος
Κἀπῆρεν ἄδην δημιοεργὸς ἄγρευ; ζ. 1060.

Ἐγὼ μὲν φρονῶ ὅτι καὶ λαῦλα, καὶ σάνλα τὰ ἄλλα συμβαίνουν ᾗ λὶ ἀν-
θρώπου ἐν θέμις ἀσοφάτου. Ὅλη δὲ ἀνλίβιλα ἴχη ἴδιαν, ὡς μόνη
ᾗ λιὰ γένεσιν ἐσ, ὡ ἐγὼ ᾗ λιὰ ἐδημίουν.

Ἐγὼ μὲν τοι καὶ λαῦλα καὶ τὰ σαν' ἀλ'
Ἐάσομαι' ἀν ἀνθρώπου μηχανᾶν θεός.
Ὅλη δὲ μὴ λάβ' ἴχιν ἐν μνάρμι φίλα,
Ἤκιος δ' ἐκεῖνα γαμβελο· παγὼ λάβε. ζ. 1064.

„Οἱ δύο ἰκκλησίαι ἴχον ἴναν χέιν ψυχροὶ καὶ ἀνάρμοζοι ᾗ ζόρα
ὁμιλῆσθαι. Οἱ βρωτῆλες καὶ ὀχλοκράτιαι δὲ συμβολίαι, ἀν ἕλαρ,
σαμβάχολες ἢ ὄχι λὰ χόγι καὶ τὰ φραγκιμαλίδια· τὸ ἄλογο, λᾶς
ψυχᾶς δὲ ἐσίλκιος λοιπόν συλλογή."

„Ἡ δὲ ὁμιλία τοῦ Πέτρου ἴναι ὄμιλος σχολιαλᾶς, πλόκαλε δὲ
ν' ἀσαλεύῃ καὶ λιὰ ἔξοδι τοῦ βρωτοῦ, διὰ ἡ σρᾶξις μελὰ λὸν
χόνα τοῦ Λίαλος, καὶ λὰ ἰοὶ τὸ ὁλόκληρο, πλὰ βρωτῆς, ἴναι σχέ-
σι ἐκλεκτικιμένη· σχὲ σαμβάλλη διὰ λᾶς συμβαίνουν, λῶν σχὲ λᾶς
λαγᾶς τοῦ Λίαλος συμβαινόλων, ὅσο ἐξ ἐνὸς μὲν διαμβᾶς ἢ μόλον
ὁ ἄνλος ἀπὸ τὸν ἕλαρ ὁ ἥρως. Ἐκεῖνος μὲν ἢ ἀν λὸ πλοῦσιν, ὃν
λοῦλος ἤρως δέλφιχε νὰ χρυσῇ τοῦ ἐκλεκτικοῦ, ὅλη ἄλλο ἢ βρω
σκιλικὰ σφρυγῖς λᾶς ἀνάγκας τοῦ λαβυρόλου· τὸ ἄλογος χβοῦς
ἐκλόλεν, ἄλλο ἢ μεγαλύτερο καλάμι τοῦ ἀρχαίου. Ὅλος, δι' ὃς ἢ
λᾶς σρὸς λὴ θεοῦ δοκεῖμας τὸ ἤρως, ἔλεγε λᾶς ὀπαδᾶς ἢ μόνον
ἔδωκε βιβλίον ἔχος, ἀλλ' ἐπιδέλεσε καὶ μέγα καὶ ἄλογο!"

„Ἄλλος δὲ δὲ καὶ ὁ ἐκλεκτικοῦ τοῦ ἤρωος, δέλοντας νὰ βλωσθῇ
ἢ μέρος ἀναβοσαγῶν τῶν σρᾶξεων, ἐμβόλ σὲς δὲ γνωρίζω τὸ σρὸς
τὸν Λίαλο δημοσιῶν σάβν τοῦ ζῆλαν, καὶ λιὰ σαμβαλλόλια
ἢ ἄλλο ἐσόλδον ἀμ λοῦ ἐκλεκτικοῦ, ἐνδιαφέρεσθαι νὰ μάθῃ τὸ
σέρας μέλιν τῶν σραγμάτων· ἐνωρίς καὶ σρὸ λᾶς λαγᾶς τοῦ
διαβέζαλα, ἴναι· ἀναμεσᾶν σρὸ σλέρα γνῶσιν καὶ λᾶς δημο-
λᾶς τοῦ ἤρωος."

Ἐγὼ δὲ ὁ χαρὸς σρόσθεσα λοῦ Πέτρου νὰ συλορεύσω τὸ χόμα
λον, καὶ νὰ σαλείσω σρὸ λιὰ λαγὶν τοῦ Λίαλος, χάρχαλος ὁ Μι-
νάμος, ὅσλις δεδολιόμενος μὲ βρόσον βρωσὶν καὶ λόσον ἐβρᾳ-
νὸν σρὸ λοῦ Πέτρου, ἐλαμβόμενος ν' ἄρῃ τὸ σλῆμα τοῦ ἀ-
δαγῶλον, ἄμ· Τὸ τὸ, **σὲ** ὁμιλῶ, μὴν ἐλαμβάνεσθαι νὰ βάσῃς μὲ-
λὸ καλρὸν, ἀλλ' ἀμαλὸν ὅσο ἐδὸ κῆλες.

Ὅλος,

Οὔλοι, σὲ φωτὸ, λύνδα λὶ νεκρὸν χαρὸν
Μὶ συμπορέψῃ, ἀλλ' ἔᾳ ὅπου ἔχῃ ζ. 1068.

— Διὰ ἕνα πέλαι ἡράθηκα ὁ Τσῶρος, ποῦ λουνθάνῃ χάγκι λό-
γου βραχῆ; — Θέλω ἀρέσῃ ἡ ἐρὰ καὶ ἡ λὶ λρχηγὸν τὸ ζρυλοῦ.
— Καὶ δὲ θὰ μοῦ χαρῇς λὶν πέλαι;

Θέλετ ἂν ἕρθῃς "πολὺ" πέλαι σρουβῇς; ζ. 1071.

„Ἡ λαδάνῃ τὸ Μανεχάρ, λὲ καὶ ἦτκι σοχὶ σκιρὰ καὶ ἐλευθέρα, ἕτκι
ἄμεσ καὶ σήμερα τοῦτ λουθυμᾶται."

Ἤθελα χάρ, λουρκαίνομαι νὰ μεταφράσω ἐνταῦθα λὶ λαμπάνον
ἀπὸ τὶς σαλμάδες, λοιχάνομαι πέλοι αὐγερινὸ καὶ φέρω λοῦ ἔμπνευ-
σιν λιμπέθω, λὶ ἀπαπαίνομαι ἐκβρισμάρα καὶ πέλοι τοῦ βρι-
γοῦ, δίλε συνέχεια ἕνα ἐνάκι τοῦ σμαγίτσ ἄμε τὸ ζρυλοῦ, καλὰ τὸ
νόοιτ μάχισα ἐξεγράλαινεν ἐν σκιρῷ νοιλό· καὶ λὲ θάσ λι δὶν
λὶ λόιβασεν ἀπὸ λοιπὸν ἐκοβγῖν, ὑρχῖ αὐγερὶ ἀνέβαινα ἀνέβαινα
ἔχῃ λοῦ λύχαι λάλα, καὶ πέλοι ἤθελε ζῆ· σχὶν ὁ θεὸ λὶ ἤθε-
σι καὶ ἐσέσοκ καλὰ λὶ σαρανίσ. Τότι ἤτανα πόχῃ λιμὲρ
βέχῃ χρέβαι λόιον ἰσχυρὸ, ἤχε νὰ λαχανάνῃ νὰ ἐνλαμβάνοι λὸ κε-
φάλοι, ἀλλ' ἀνεβαίνε λὸ λο ἐσὶ λοῦ ἄμεσ, βέχῃ μόχῃ βορὰ λοῦ-
βαρισμῶν ἀρέων.

Ἤθελε χορβὰ σαρακόσια γενίτσαρι. ζ. 1085.
Πρὸς ἐκεῖνα δὲ μὲν ἀνθιλαχθῆς σοντὸ, διότ ἄμε χάλα δὶ ἀνανέβαινα
νὰ λοῦ ποχάνω, βέχῃ καὶ "ἀνεκάς" τοῦ λὸ καλεσπινάχῃ μαρὰ,
ἀσοβαλᾶς σε δὶ λὶς βέλες.

Λέλοι ἐνόμῃ ἔχῃ, νόσσολε ἤθελα νὰ ἀκούσῃ λὶ χάγκιμ. Τοῦ-
λο χάνω ἔλεσ λοῦ καπὲ λιμρὸ, κάλλο ὀσκιπόν, νὰ μὲν σοσλάσ-
σιλε χὶ λοῦ ωροϊχαμένι· ἐνῷ ἤλε νόμοι ἄνεν δέκα χὶ λὰ σόχα
καχῶ πέλαι, ἤλε χρυσὸ ἄνεν χόβι καὶ σχβαρχὲς χρυσᾶ, διοκῆλε.

Λέλοι καπὲ ωρὸ λιμρὸ, λίμρα δυμόλια
Μυδὲ δυσαῖν λοῦ ἐμεῖλεν κόχα.
Θ' χάρ σοὶ' ἀλ' ἄ 'κ σ' ἕλῃ νόμοι καχῶ
Φέρουλ' ἄ, ἔνθα μὲ καθεχόμοι δέος,
Θέλ' ἄ ζρυλό χα καφρόνα, ἄρχαλ' ἔλε,
Μυδὲ χόβι σρόβλεμα, μοὶ' λόσι ἔχαν. ζ. 1095.

Ἀλλ' ὁ λιμὲρ ὀμῆλῃ, πέλοι ἰσχυρὸ, νὰ σιέσλαλε "ὁ Τσιάλας νὰ πάλα-
σεν καὶ λιὸ μικρὸν καπέ· καὶ χάβα ὁ λόσο ἰσοφχῃ χο-
βοῦ μελὰ σκβιαρὸν, ἕλῃ ἰσοφχῃ καὶ σκιρό· ὅσσο δὲ μικρὸς

χας

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἦτον ἐλεύθερος νὰ ἐνδρίξω καὶ νὰ σράλλω ὅ,τι θέλω, ἐκεῖ θαλάσσης σο-
ν ἐκεῖνον ὡς βρέχναν μὲ ἕνα ἀκαρμα σρὸ λοὶ ὁλεβρότης.

Ἀλλ' ἄνδρο χρὴ, κἂν σῦρα γενέσθ' μέγα
Δουῆν σιδῆν ἀν, κἂν λὸ σκληρῶ κακῶ.
Θεὸς γὰρ ἦν σρόσεσθ', ἀλοχένη θ' ὑμοῦ,
Σαλμρίαν ἔχοντα λόνδ' λοίζυσο.
Ὅσσα δ' ἐνδρίξω, δρῦν θ' ὃ βάγελαν σάρα,
Σαλλὼν κόμιζα λὸν σόγον χρόνῳ σολὶ,
Ἐξ ἴρίων δραμοῦσαν, ἢ λυβοὶ σεσοῦ. τ. 1102.

Εἶναι ἀκάρμαν δοιὸν νὰ ἐβίζαλα ἀσφαλῆς φόβοι, καὶ ὡς μὲν κομίζομαι
ὅλη λχῦ ἰδουάρεθα ἐκερχῦνλας, δεὶ θέλομεν χαιρεῖν ἀκολέορλς λὸν
σοινὸν λαῦ ἔχμαν μας.

Ἀλλ' ἐγέλω μοι καὶ δεός λι κάρα.
Καὶ μὲ δοκάρμαν, δρῦλας ἂν ἰδώρεθα,
Θὺν ἀνλλόγῳ αὖθι, ἂν χωρεῖθα. τ. 1105.

Ταυλολρόσως μελαβλίθεναν ἰδῆ καὶ λὰ σράγματα. Θεῦος ἅδο σρό-
λερον θαρρεῖ ἐβρίξας, λόρα καὶ ἐγὼ μεγαλαιχῶ, καὶ σὲ δαιλώνω νὰ
μὲ λοὶ βαίνῃς, μάκαρ, θάλασσαν λὸ λόν, λαχεῖς καὶ σὺ μεγῆλον.

Ἔρος σαρεμβὰς λαῦλα· σρόσθεν ἦλος ἦν
Ἀΐδαν ἐνδρίξας· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' ἐν φρονῶ,
Καὶ σοὶ σροφανῶ λόνδε μὲ θάλασσ', ὅπως
Μὴ λόνδε θάλασσαν, αὖλὸ ἐς λαχὼν σέσῃς. τ. 1110.

„Ἀφ' ἧς δὲ ὁ χορὸς σαρελείφθην ἐς λοὶ Μενέλαον ἀκμῆ, νὰ σροσέχῃ
μάλιον, ἀφ' ἑβάδισαν γυνάρια ταχὺ, μίαν αὖλὸ ἐνδρίξῃ λὸν κυρέα
ὁ Πάνδαρος ἐκάλεσεν ἀκλαέχαρα, καλαρχὲς μὲν μὲ λόγῳ μεγά-
λλειν καὶ σρὸς λὸν ἐσχάλην σαιδεύσεν· ἀκοῦσθε, δὲ σροθὺς
ἐς λὸν δεσσαλὸν καὶ ἀκλεχόμεν μεθ' ἡμῶν θάρρῃ, καὶ μὲ-
λορκὸς Σφάκλος."

Ὀδυσσεὺς, ἦρε, θέλει θαυμάσῃ σῶν ἐς λὸ ἔτι, ἂν ἐδὼ ἄνδρα ἀ-
γαθὸν νὰ ἀκμαίνῃ, ἀφ' οὗ οἱ γραῦλες ὅλη ἐμαλάθεναν εὐφημῇ ἀ-
μαῖ νὰ ἀκμαίνῃ, ἀφ' οὗ οἱ γραῦλες ὅλη ἐμαλάθεναν εὐφημῇ ἀ-
μαῖσθαν μὲ λοὺλον, μαρὰν λόγον.

Θὺν ἂν σοὶ ἄνδρα ἄνδρα θαυμάσαμ' ἔλι,
Ὃς μᾶλλ' ἂν γοναῖσι, ἦβ' ἀκμαίνῃ·
Ἦβ' οἱ δοκοῦλες ἐφυμεῖ, σαγκάκαν
Τοιῶδ' ἀκμαίνοντα ἐν λόμοι ἴδοι. τ. 1116.

Πρὶν ἐς ἀκάθαρσαν ἐς λοὶ ἀρχὴν λῶν ὁμιλέων ὁν. Εἰ ἄρος ὅλη μά-
νῃμαι ἀκλεῖθα λοὶ ἄνδρα λῶλον ὡς ἀκέρμαχον λῶν ἐχθέων.

ἐγὼ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀπὸ δὲν ἐξαίρεσιν τὸν ἀφ' ἑαυτὸν ὁ παῖς ἐξήτησε; Πόθεν οἱ ἐχρησμόλογοι
ἄλλον γράμμα; Εἰ μὲν δυνατόν δίκαια, νὰ δεσπόζῃς τοῦ χρόνου, διὰ
πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ σαλπίσαι σου; Εἰ ἄρθρα ὁ ὁμοιοκ. τῆς
σάρκες, καὶ ὄχι ὁ ἀνδρός μου:

Σάρκες ἀνάσσων ἤρθες, ὄχ' ἥρως ἀραλῶν. ζ. 1126.

Διὰ ἔχῃς ἀνάγκην δυνάμεως τοῦ θεοῦ, ὁ τῶν δὲ ἔχῃ τοῦτ. Εἰ καλ-
λίνικος ἀλαῶτα ἄλλων ἐξηπατᾶς, ὄχι ἄλλον χρόνιος ὥρα νὰ φοίτησας
καὶ ἰσ- λίπος. Ἀπ' οὗς δεσπόζῃς, δίκαιος, καὶ δίκαιος μὲ ἀν-
δρῶν χέρι:

Ἀπ' ὧνερ ἄρχῃς, ἄρχε, καὶ δὲ σαρκ' ἐσω
Κράτ' ἐμοῦ. ζ. 1128.

Τῶν δὲ, ἀγὲ σὺ ἀναλίσκων, ἀγὲ ἕλεος χρόνιος, ἀγὼ θέμα ἀναγκάσω,
ἵνα δίκαιον, χωρὶς νὰ φοβεῖσθ' ἰσ χρίσιν σου, διὰ δὲ ἐξηπάλουσι
εἶναι δεῖ γυναικός σου ὁ μισθαρός (ὧνερ οἱ σὸν σοῦ σῶμ),
ἀπ' εἶναι ἰσ ὅμως ἐν ἰσ ὧσιν ἐν ἀναχρεωμένος. Ἀγὲ χάρι σου,
διὰ ἀδικοῦσα σρουῦχει ἡ ἐλευθερία:

Σὺ δ' ἀδὲ, ὁ χῶρ ἀξίαν ἰσ μισθὸν ἐμός. ζ. 1134.

„Μετὰ ἰσ ἀσκέπαστον ἰσθμὸν ἰσ Τεθρίπ, ἔσκλη, γοργὸν δίκημος
μελαξὶ σκότῳ καὶ ἰσ Μυκήνῃ, ὅσις ἡμῖν ἐχρῄζεν ἰσ ἴχνος ἰσ ἀνδρῶν
σάθος, διὰ διαμενῶν χρεών, ἀσπίδεσσι καὶ ἔγχεσι ἀνδρῶν
ἡ ἰσ ἰσ σοβαρὸν καὶ περιστρεφὲς ὄχος ἰσ ἵππων. Ἴσον ἀνήρ-
ἰσθι ἡ ἰσ ἰσ ὁ σοφὸς, χάρι ἰσ ἰσ διαφθορᾶς σρουῦχεσιν."

— Ὁ ἰσξίλος, λέγ' ὁ Μυκήνιος, γαῖσκλα ὅδ' ἐγγράφειν. — Δὲν πα-
λάχα ἐνάντιον ἰσχύει. — Πολὺ ἄνεχε ἀσφαλισθῇ, ἂν ἔμφρες δοσί-
δω. — καὶ ἄνευ κλῆς ἐξαρκῶ διὰ ὁ ἰσ ἰσ ἀσφαλισμένον. — Ἡ ἐγγρα-
φὲν ἐστὸν ἰσ ἴσης μητρολέρα ἰσ γλῶσσης ἐν. — Εἰς ἰσ ἔχουλα ἰσ δί-
κιον ἀσφάλειαν καὶ μεγαλόφρονῃ. κ. λ. ε.

- Ὁ ἰσξίλος ἔσκεν ἡ ἐμπρὰ φρουῦ.
- Δὲ γὰρ ἐνάντιον ἰσ ἰσχύει ἐκλυπάρεια.
- Μεῖ' ἂν ἰσ πορεύσῃς, ἀσπίδ' ἐ' ἔβαις.
- Κἂν ἐγὼ ἀμάσπρισοί γ' ἀσφαλόμην.
- Ἡ γλῶσσον ἰσ ἰσ θυρὸν ἰσ μέγαν ἔρρῃ.
- Ξὺν ἰσ ἡμέρᾳ γὰρ μεῖ' ἔξει φρουῦ. ζ. 1145.

Μετὰ ταῦτα ἐλάχιστα ἀμφιβάλλουσα ἐκείνῃ ἔσχεν, ὁ Μυκήνιος ἀπὶ λά-
χιστ ἔχων. ἀναχωρῶ, διὰ πορεύω ὅδ' ἔχω σρῶγμα ἀνδρῶν νὰ γο-
γοραχῶ ἰσ μὲ ἄνδρα, ἰσ ἀσπίδων διάλεξ νὰ βιάσῃ. — Πρέχει δὲ-

δεύη καὶ ἀγὼ νομίζω ὅτι ἦταν αἰσχρὸν ν' ἀκούσῃ τὴν ἄντρα μου, λέγον-
τα ψεύτικα.

Ἔτσι καὶ γὼ κάχρὶ σήμερα ἡ δύβουλο μου
Λόγοις ἀπάτης, ἢ διάβουλα πάντα.
— Ἄγαρα νῦν· καιροὶ γὼρ αἰσχίστου κλέος
Ἀνδρὶ μαλακὸν ἦτορ' ἔσω μεθέντι. ζ. 1182.

Ἀπεβάλλετο δὲ Μενελάου, ὁ' χορὸς, ἐδῶ καὶ ἄρτα, ἐξ ὧν ἀπεμέλε μυ-
χαλέαν βοῆλα, σαρώνοντα δὲ Τεύκρου νὰ σοκάσῃ ἰσχνὸν νὰ ἐλα-
φάσῃ δὲ λόγο, ἡ ὃν ἄρεμμα νὰ λαβῇ ὁ Αἴας, ὡ ἐς διάκορον μυ-
ρίων δὲ μελαγχιτώνων.

Ἔχει μεγάλους ἄρτὸν ἡ ἀγὼν,
Ἀλλ' ὡ ξύναιμε, Τεῦκρε, ἰσχύσας
Σώσειν πόλιν καὶ σὲ καὶ δὲ καὶ ἐμέ
Τῷ δ', ἂν βία βροτοῖς δὲ ἀγάπητος
Τάφου εὐρώεντα καθέξῃ. ζ. 1187.

Πρὶν δὲ ἀναχωρήσῃ ὁ Τεῦκρος ἐρὸν σαρκοπαιᾶν δὲ λόγο, προσευ-
χόμενος δὲ Πανομφαῖον καὶ δὲν ὑιόν μου, ἔρκος ἡ λαῶν. Τὸ σὸν, ἄνα-
κτα καὶ θάρσα δεῦ δὲ μὲν χεῖρὶ, ὡ ἐκάεργε δὲ σκάφα, ὅσῃς ὃν
ἐχθρὸν καὶ θάρσα δεῦ δὲ μὲν χεῖρὶ (ἔθος δὲ βρυσκοκλεὰν
καὶ σιαφόρους ἐκαάς)· ὅσῃς δὲ ἀν δὲ τρέφοι ἔθαψε τὸ ἀκοντα-
τὴ βιαίως ἀκὶ δὲ καιρὸν δὲν, νὰ μείνῃ ἄλεφος κακὸς κακῶς
καὶ νὰ ἀποσκεθῇ πέρᾳ ἕκαστ δὲ μέλος δὲ ὕλης, ὡ ἀγὼ κάτω
δὲν δὲ ἐχθρὸν, δὲ σὺ τοῦ σοῦ ἐμέ, καὶ μὴ 'κ-
καθὼς νὰ σὲ μελανίσῃ δὲ, ἐκατὸ ἀστράφα.

Καιρὸς κακῶς ἔθαφος ἐκκρὸς χθονὸς,
Τεῦκρ' ἄφαντος ἦξαν ἐξαμερεύσας
Αἴδου, ὄφρ' ἐσφαγὴν δὲν' ἐγὼ δόμοις ἔλθω. ζ. 1199.

Ὁ χορὸς μελὰ δὲν ἀπόχωσιν δὲ Τεύκρ, ὁλοφύρεται δὲ δὲν μανίαν
δὲν δόκησιν, δὲν ὀδοιάς δὲν διάβασιν καὶ δὲ δόμα, ὁλόγῳ ὅτι δὲν ἄ-
γαν δὲν λόγο καὶ κακὰ δὲν ἐμπορεῖσθε δὲν ὄχλου. Εἶθα, λέγῃ, νὰ
μὲν ἔθαψεν ἀκάρῃ, ἢ ἀγαπὰς νὰ κακαβῇ ἀφ' δὲν ἔδεν, ὁ ἀ-
θρωπος λέγος, ὅσῃς σοφὸς, ἀπέδωκε δὲν ἐμένας δὲν χρέος δὲν ζω-
γρεῖν ὅσῃν καὶ δὲν σοφίαν! Τὸ κόκκ γαμιβαλὲν ἐξ ἀγῶν
σωκεν! Διότι ὁ ἀνὴρ λέγος ἐμὲ δὲ καὶ ἔλεγον δὲν ἀκόκκον.

Ὅμως

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὄφελε σφέτερον κῦδος δόμεν
Μάγοις, ἢ τοὶ σοφώτατοι ἆδαν
Κῆνοι ἀνήρ, ὃς τυγχάνει
Ἐξ ἑνὸς ἔπεος ἕλκα-
Σι νοῦσον Ἥρης.
Τῷ δόσαν σφέτερον δόκον.
Κῆνοι γὰρ ἔφερον ἀνθρώπους. τ. 1224.

—

Ὁ Τάνταλος ἐφαντάσθη ἐν τῇ σκηνῇ λέγ. ἐαυτὸν νὰ ἐκτρέφῃ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τοὺ τραπεζώματα Ἀγαμέμνονα, ὅδε, ἀγ' ὅσοι μάντεις, ἐκ Διὸς θεσπέσιος νὰ μοῦ ἀκουσθῇ σκηνὴ λόγ.

Καὶ μὴν ἐδὼ ἐοικότα τοὺ τραπεζώμα
Ἀγαμέμνονι' ἐκεῖ δαῖτα τόνδ' ὀρέστεον.
Βάζος δέ μοι 'γὶ σκηνὴ ἐκείνων τόπα. τ. 1249.

„Οἱ πολὺ δὲν ἐφιλόσοφοι ἐκεῖνοι διαμυθάδες λόγοι, μεθ' ὧν Ἀγαμέμνονος καὶ Τανταλου, ἐκεῖ μὲν ἀφεσολάβοντο ἐκεῖ κόμμωλοι, ὧν ἐνθρησκοὶ, ἐκεῖ τε ὁ λόγος τοῦ Τανταλου ἐκεῖ μεῖζον χαρακτηριστικός. Καὶ ὁ μὲν, καὶ ὁ δὲ σαρκάζοντες κυρίως ἐγὶ σαλαμυθάδες, καὶ ἐγὶ ἐκ σύζυγοι ἐξαπατηρὰς καλαμοκοῦς. Ὁ δὲ Ἀγαμέμνονος, μανικοκόπων δὲν σαρὶ τὸν Ἀχιλλέα ὅδομεν ἐκεῖνα, διαφαρβὺς καὶ λεκυθρώπος ἀφεσὸς ἐν τοῖς ἐκεῖ λόγοις τοῦ καὶ τοῦ Τανταλου ἐκεῖνος ἐν τοῖς ἐκεῖνον ἐξέτασιν."

Ἐμφανιοβῆ ὁ Ἀγαμέμνων ἐδὲ λεῖς σκηνὲς καὶ γραφῆς πρὸς τὸν Τανταλον ἐφαν. Οἱ ἐφρεσοὶ λόγοι δὲν ἐδοίκει ἐλέχθησαν νὰ ἐκτρέφῃ ἐδὲ ἐναντίον, ποῦ ἐκαταξιοῦν δὲς ἐφαν· ἐφαν ὁ ἐκεῖ δὲς ἐκχειρεῖ-
δος (Ἡσίοδος). Ἐκ παλαίφατο ἐκεῖ ἐκφαντὸ μοιρὸς, ἐκόμα ἐπίθετες
μαγαμαχῆ καὶ σφρουδῆ ἐδὲ δὲν ἐκφαν δὲν ἐκαλόμενον· ἐγὶ ἐ-
φὸ ἐδὲ ἐφαν, ἐκλάζες καὶ σαρὶ τοῦ μαντεῖο (τὸ καφὸ ἐκέλο).

Ἦλον γραφῆ ἐκ μοιρὸς ἐκφαντὸ ἔδο,
Ὕφος ἐκάφους, κἀκ' ἔκφαν ἐδοιδόφος·
Ἀλ' ἐδὲν ἐκ, τὸ μαντεῖ ἐκλάζες ἔσορ. τ. 1255.

Καὶ ἐλε γραφῆ, ἐλε καπέρχης ἐκαγαμέμνονας ἐφεῖς δὲν ἐκφαν ξύ-
νων καὶ ποῦ· ἐγὶ ἔφαν ἔζ μόνο ὁ Ἀζὺς καλόφαντον ἐρχέφο.
Τὸ καὶ ἐκείνης δὲς δὲν ἐκὸ ἐφαν ἐκὸ ἔφοο, δὲ φὸν σοφὸ ἐκόφρα,

Ταῦτ'

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τῶν' τὸν ἀυτὸν μεγάλα σρὸς δλλον πολύ. ζ. 1259.
Περὶ ἑνὸς ἀνδρὸς ἐλέγομεν νὰ ὁμιλήσωμεν λόγον ἐξαιρετικόν. Τὸ ὑπάρχον αὐτὸς ἢ ὅτι ἐγάπα καὶ δὲν ἤρκει καὶ ἐγώ. Διὸ γίνεται λόγος ἄλλου ἄνδρας μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, ἐρωὶ τέλος. Πληρῶν φρονήσεως, ἐπιμερίζεται γὰ ἐν Ἕλλησιν ἀγῶνας σαρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅδῳ, ἀφ' ἧς ἐκεῖνος θεωρεῖται ἀπὸ ὁ πολύ.

Εἰ δυνατὸν γενόμεθ' ἐκ τοῦτον πολύ. ζ. 1265.
Καὶ τὰ ἀλληρέων ἀναρτήσθω νὰ ὑποχωρήσωμεν γὰ ὅλη ἀσφάλεια οἱ δημοτικοί.

Καὶ ἀμείνων σοὶ ἐγὼ τ' ὀνήσομαι
Εἶναι ἢ τοῖς σφετέροις ἄρχουσι πολίταις. ζ. 1267.

Ἀλλὰ σάντοτε ἢ διὰ λόγων μᾶς ὑβρίζετε, ἢ λόγιοι μᾶς ἀντέλεγε σῶς οἱ ἀλληρέων. Εἰ λοιπὸν δημοτικὸν γίνεται ὑπάρχει νὰ ζητηθῶσι σολὺ μικροὶ νόμοι, ἀφ' οἱ νικῶντες γὰ τοῦ δημοτικοῦ θεωρεῖται πολίτες, καὶ οἱ ἀλληρέων ἀντίπαλοι ἀφ' ὑφίστανται νὰ πεθάνωσι τὸ δημοτικόν.

Εἰ τῶν δὲ μέλλει τῶν ἔρδειν ἐν ὅτι σολὺ
Καλόν τε μοι φανεῖ' ὧν ἐνδεὲς νόμον,
Ἢ τοῖς δέκα νικῶντες ἐξωθούμεθα,
Καὶ τοῖς ὅσιοθεν γὰ τὸ σράσθειν ἄξιον,
Ἀφ' ἁμαρτὸν ἐάν' ἔχω ..... ζ. 1273.

Διὸ οἱ ἔνοικοι καὶ εὐρύτατοι ἄνδρες δὲν ἔχει καὶ οἱ βαθύτατοι, ἀλλ' οἱ καλῶς φρονοῦντες δικαίως σκοτώνει σκληρὸν.

..... ὁ γὰρ οἱ σοφοί,
Οὐδ' εὐρύνοοι γῶσι ἀκριβέστατοι.
Ἀλλ' οἱ ὀρθῶς φρονοῦντες δικαίως σκληρὸν. ζ. 1275.

Καὶ ὁ μεγάλως ἔχων τοῖς σμικροῖς ὅτι, ὑσοπτερυγίαν καὶ δυσχερῆ καὶ αὐθέκαστον ὅσοι διὰ μικρᾶς μέσσης μεγάλως· καὶ γὰ τοῖ τὸ ἔξω σολὺ μαλάττων φέρεται, ἐκὶ δὲ καὶ σκληρόν,
Καὶ σοὶ σροσέρου δὲ' ἐγὼ τὸ φέρεσθαι
Ὀρῶ δοκῶ, ἀ μὲ ντο σκληρὸν δικά ζ. 1279.

Ἀλλ' ἐξαιρετικὸν καὶ ἱερεῖς νὰ ὑβρίζῃς, ἔναντα ἀνδρὸς μεταῤῥυθμοῦ τοῦ σχήν. Διὸ βάζει ὅρων καὶ σικροντικῶν, ἐκεῖνα σόθεν καὶ σκληρὸν, καὶ φέρε ἀδικῶ ἄλλου ἀνδρα ἐμεῖναι, ὅδε μὲ οὐ νὰ ὑρεχθῶν σρὸς ἱερεῖς, διὸ ἐνοῦν καὶ ὀρεχθῇ δὲν βάζει δὲ' ἀνάγκην, σκληρὸν δὲ ἐκοῦν καὶ βέβαιον ὑπόκειται (σκληρὸν τὸν

τεῦμαρον ὡς ἐκεῖνον ἴσως Τροιαδικὸς Ἀετάνης).

Ἐκ γὰρ λέγουσιν ἀκλεὲς ἄν μάθοιμ' ἐγώ,
Τὸν βάρβαρον γὰρ ἔκτανον ἐν δόμοις ἐμοῖς. ζ. 1286.

Εἶθε, ἀναφάνειεν ὁ χορὸς, νὺ σαγροκοιβῶνα ἀμφάλωροι ἔχειν
σαμψιλάρνα ἀπὸ λαύλια δέκα ἔχω νὰ πάρνω δι' αὐλή.

Εἶθ' ὑρῶν ἀμφοῖν ντῆς γάτσιλο σαγροῖμ
Τὰλν γὰρ ἀδὲν ὀφῶϊν ἔχω χῆρον φράσαι. ζ. 1288.

Φεῦ, κάνελνον ὁ Τεῦκρος, πόσον λαχεῖν χαρακτῆραι ἀπὸ τῶν ἀκ-
φράσαι, ἢ προδεδορκέναι σαφὲς τῶν ἀποβαινόντων χάρις.

Φεῦ τῶ θανόντος ὢ λαχεῖν ἐρρωμένου
Χάρις διαφέρει, καὶ προσὸν ἀγλάϊσμα. ζ. 1290.

Ὁ ἀνὴρ ἔλος ἀδὲ ἀσφαλὴς μοῖρας ὃν ἤδεισεν, τὸ Αἴας, ἐνῷ οὐ σφ-
ζόμενος ἐφαρμοδίαινεν δι' αὐλῶν.

. . . . . ἔ οὐ σοβάσεις

Τὴν οὖν προλέγων ὀρθόφρονες ψυχὴν δορί. ζ. 1293.

Ἀλλ' ἄφαντοι αἱ εὐεργέται ἀσωζέσθωσαν.

Ἀλλ' ἔσχεν δι σάνλα λαῖλ' ἐρέρεμένα. ζ. 1294.

Ἦ οὖ, ὁ σοβῶν καὶ δινούλας χοὰς λόγους,

Ἦ σοβᾶ ζῆς ἄρα πάντοτ' ἴσα. ζ. 1295.

δεῖ ἐνθυμεῖσθαι σφόδρα ὅτι ἔλος μόνος τῶν ἴσασιν, ὅλως βραδέως ζῆς φω-
νῆν, ἐναγχόβολα ἐκλοὶ τῶν χαρακτῆρων, καὶ ὁ Ἕκτωρ ἐκφαν-
δάνας λαῖ λάγρα, ἀναστὰς ἔδυ τὸ σῶρ ζῆς λὶ σφόδρα; Τίς ἀσάφεια
λοὶ πάντων λῶν; Διὰ ἔλος μόνος, ὅλως, ὃν ζάγρης οὐ, ἀνάρ-
ἔβραμεν (γελᾶτε ὁ Τεῦκρος, ὃν σράλλα συνίβας, οἱ ἀποζεύγνυμεν
δαῖ ἀλάγμα σεῖς ἐκ χόρης τῶ ἐγκαρτέρησις); Ἀχὰ μόνος μόνα
λὰ ἐκβραγχόβολα λαῖλα ἐξελάσεις;

Ἆρ' ἀρὰ ἔλος λαῖλ' ἔβραμεν ἔκδικα; ζ. 1305.

Ὅλαν σάχε ἐσφάγελο νὰ ζῆν μονομαχέα μελὰ τὸ Ἕκτορος, δεῖ ἐσ-
φονεύθη ἔλος κἀλόζηλος καὶ ἐκμεμάθη, χορὸς νὰ μελεκγροιβᾶν
σακρῆσαι ζῆ λοὶ ἐμέρος δεὰ βάγε ἐκγρᾶς ζῆς (θέλω, ἔσφαξαν ὁ
Τέρενος, καὶ ἀσάλιον λῆς ἄγν, Ἡρακλῆς δεὰ νὰ ζάβῃ ἐκ μεμ-
δα λοὶ ἀέναρσον Μενοικέα); ἐκ λαῖλα ὀρκῆρεόν, ἤρκα σοῖα καὶ
ἐγὼ ὁ Ἕκτος, ὁ ἀα μελρὸς βαρβάρα γενικῆς.

. . . . . ου δ' ἐγὼ σοῖα

Ὁ Ἕκτος, ὅσα λῆς βάρβαρ μελρὸς μάγῃ. ζ. 1312.

Ἄθλε, ἐς σοῖα ἐκγάνεμαι ἐγκαυκῶσαι καὶ ζάγῃ λαῖλα;

Δέν

Δύσμορε, σὺ δ' ἐλέσθαι σοὶ ἀλλὰ καὶ θρόος; ζ. 1313.

Δὶν γνωρίζῃς ὅλι ὁ σαλὶρ ἴν σαλρός ον, ὁ ὀρχατὸς ἐκείνος πέχει ἴλο βάρ-
βαρος φρός; Ὁ δὲ Ἀλρεὺς, ὅπου σὲ ἐσόμβε, δὲν ἴλεν ἀνὶρ δουβέζολος
παρακαθένας ἢ λοὶ ἀδελφόλε σὺ δρόνου λὰ ἰδιαίλε λεννα. Ζὲ δὲ
δὲν ἐμενύθης ἀπὸ κρύσσαν μυλέρα, λὰν σὰσλαν ὁ σαλέρον σου:
καθὰ μακρυσμένε; Ἔβρεμε ἢ λὰν θάλασσαν μρυὰν λὰ δεκά-
νον ἐχθένον.

Ἀέλοι δὲ μυλρὸι ἐξαγε κρύσσας, ἐφ' ᾗ
Γλαβὼν ἐσαιλὸν ἀνδρὶ ὁ φελέβνας σαλὶρ,
Ἐφῦκαν ἐμοῖς ἐχθροῖσιν δηφθορέα. ζ. 1320.

Ἐνῷ χοιοὶ σὺ ἤσαν λοιπλοι, ἐξευρίβης λὰν ἐπιπέρκεν καλαφαγὲν, ὅπ-
λης ἔχω σαλέρα λοὺ Τηλεμάνε, ἄνδρα ορᾶλον, ἀριζένοιλα μελεξὲ λὸ χρα-
λοῦ, καὶ χαβόλα σορὲ λὸ Ηράκλεης ἐκμελοὶ δῶρα, λὰν μυλάραμεν, ἤλης
ἤλο μέρε λοῦ ἐκκρίνοι Δαφνέλοιλος; Γεννυθῇ χοιε ὁ ἄρίζος ἀπ δύο ἀ-
ρίζων, ἀθεχά σολε κυλιαοχένες λὰς ἐξ πέρναλος, σαββατέζεν, λὶ ὁδοί-
ης κὲ, ὃν καὶ δέκνυσλαι ἢ ἐκζοχέαν, θέζης ἀθάολε, καὶ δὲν ἀκοέ-
νεσαν νὰ ὀνομάζῃς;

Τίφ' ὗδ' ἄρίζος ἐξ ἀρίζλοιν δυοῖν
Βλαζὼν ἂν ἀσχύνοιμι λὸν ορὸν πέρναλον,
Θεῦ νῶν ὃν, λοιοῖσδε ἐν δόμοισι μαρνάεν,
Ὡθεῖ ἀθάολε, ὑπ' ἐκοσοχένες ζέγων. ζ. 1330.

Ἀλλὰ μάθε ταῦτ, ὅλι ὅσ' μὲ ἐλ' πέλε λὸν, θέγω μὲ ἀλλὰ σάρ βρί (ἐκ-
νος λοὺ Ἀγαμέμνονα, λοὶ ἐκείλε καὶ λοὶ Αἴγισθα), δίδε μοῦ ἤμας
μάλλον ἄλλεμον ν' ἀκοθάνεν γαναικὸς ὑπὲρ λόλε, σορὲ ἐὰρ λὸν
γαναικὸς λοὺ ἐκλεχθῆναι.

Ἐδή παιόν μου λὸν' ἐσορρουσμένεν
Θανεῖν ορουδίμος μᾶλλον ἢ λὸς σὸς ὅσαρ
Γαμμιὸς, ἢ λὸ σὸ θ' ὁμόμενος χέρα. ζ. 1335.

Πρὸς λοῦλα σκέφθ ὄχι μόνον δὶ ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ δὶ ἐκέ, μέσω, ἀλ μὲ
βλάφῃς, μαλαρεσμένος σολε, ὅλι λὲ ορολερόλαλον καὶ φανὲς μὲ ἐρὲ
δρὸς, σορὲ Θρακές.

Πρὸς λαῦθ' ὅρα μὲ ἐκρεὸν, ἀλλὰ καὶ λὶ κόι.
Ὡς ἤ με σκρατῆς λε, βγάλω σολέ
Καὶ δρὸς ἤμαν μᾶλλον, ἢ 'ν ἐρὸ Θρακές. ζ. 1338.

—

„Ἡ σκανδαλιὰ ἤλαν ἐκεῖ ἐσόρασε νὰ χάβῃ ἤλα σέρας· ἐν μόνον
δὲν ξαφνίζει σκανδάλαλα λέλοια ἀνάγκαια. Πρὸς λοῦλον καλὰ
χρόνια

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

εἰσάγεται ὁ Ὀδυσσεύς, ἀνὴρ ἔμπειρος συμβόλων καὶ ἀμηχάνων. Ὁ διάλογος ἀρχὴν μὲν λαμβάνει ἀγορεύοντος διεξόδῳ μέγιστα ἐπιλαγέρου, ἔπειτα πομπεύοντος καὶ ἀθυμάλλοντος· ντύνεται καὶ δίδυμος ἐπὶ γεννοφορεῖται καὶ ἐπὶ κύλιξ ἐπὶ ἐχθρὸν, εἶδεν γαμβρὸν μάγισσα ἔνδυμα, ἀλλάσσεται στρόβῳ καὶ ξυνδρίμματος. Πρώτιστα, δίκαιος, μέτροσυθὺς, συνδιαμπερὲς ἔπειτα Ὀδυσσεύς· ἐμβάτισμα, ἄθλιος, ἀμφιθὺς καὶ ἀδιάβλητος μάτην ἀγορεύουσι. Εἰσὶ λέγει, ἡ εὐγγαλλία ἐπὶ στρόβῳ ἐπιλογχεύς ἐν προ-
άξει ἐπὶ δίκαιον, ὅτις ἀναπαρθρεύοντος, ἑκατὸν καὶ λαμὲν ἐπὶ ὕπνος.
Ἡ λαμὲν δίκην ἀνοδεύει καὶ ἄξιος εἰ χάος ἐπὶ δράκοντος."

Ὁ χορὸς, μάχης ἦδη ἐπὶ Ὀδυσσέα· ἐσὶ ἐπὶ σιωπὴν ἀνεχάνησεν, ἐς
μεγὰν ὥραν ἄθλιος, ἐ Ὀδυσσεῦ, ἐχὶ βεβαίως σοὶ σοφὸν, ἀλλὰ σοὶ δι-
αγνωσὶν ἐπὶ ἔμπεδος,

"Ἀνὴρ Ὀδυσσεῦ, πικρὸν ἴσθ' ἀμηχανῶν,
Ἐ μὴ ξυνάψῃς, ἀλλὰ συμβόσου σάρξ. ζ. 1340.

Τί δρᾶσε, ὦ ἄνδρες, ἀρώμενον ὁ Ὀδυσσεύς; Διὸ μαμφόβια ἴσπανα-λὼ
γωνὶν ἐπὶ Ἀργεῖοι ἐσὶ ἐπὶ γυναικὸν λίθος πικρόν. — Ὁ ἀνὴρ ἦλος (ὁ Τε-
ρος), ἐπὶ Ὀδυσσεῦ, ἐσάντιον ὁ ἀθυμαρέμενος, μετ' ἀσυνέθειαν σοὶ ὀλίγον
λόγου, πέσοιμι. — Ποῖος; Διὸ ἐγὼ συμφορεῖ ἐξ ἄνδρα ἐσιδορέμενον,
καὶ ἀνδρομέδρᾳ. — Πῶς δὲ ἐμαρμάθη καὶ σὺ ἐπὶ Σκάλας.

Ποῖος; Ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συμφύτορα ἔχω
Ἰκέσιον ἐμαῦρα, σεμβάζῃ ἔσω πανί
— Ἥκιστα πόκρα, δρᾶν γὰρ ἐν λοιπὰ μέ. ζ. 1347.

— Καὶ τί ἐδόκει, ὅτε νὺ ἦσαν καὶ ἄξιος ἐμπορίας; — Εἶδεν ὅτι
ξυὶ θάλλῃ ἀρμένας ἄλλαγα ἐπὶ κακὸν ἔπλου, ἀχὰ καὶ ἦσαν ἐκ ἀδί-
κου θάλλῃ ἐπὶ θάλλῃ. — Ἐπὶ ἐρέσθαι νὺ ἐρεμνὸν ἐς χέρσον ἐπὶ ἐ-
λάθεσαν. Σὺ καὶ ἄγγελε συναγόμενον μὰ ἐμά. — Εἶδε, διὰ ἄμμοι ἀ-
θλιον ἦσαν μέσον χέρσου, ἐφεῖ νὶ θαλάσσῃ μέγιστον χέρσον μαλεξὺ ἐπὶ
ἐλάτινον.

Ἔξαγε τὸν ἐμὸν λαμπὰν χέρα·
Σοὶ μανδὺ πέσοι ἡ σάρξ ξυμπεφῦσα·
— Εἶδ'· ἦ γὰρ ἦσαν τὰ ἐκ τῶν γραπτῶν, ἐοῦ
Φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον ἀμφὶ κάμε. ζ. 1354.

Ἦκε χορὸν, ἐδανίζαβεν ὁ Ὀδυσσεὺς, διὰ τὸ' ὀνόμα ἐπὶ θεᾶν μὲν
ἀνεχθῶς νὺ μέγα ὄθαλος καὶ νὰ σαμφοσυνθῇ ὁ ἀνὴρ ἦλος. Ἐκ μὲν
σὲ πολιανίου, ἡ ἔκτοιον καὶ τὸ ῥῶσι, ἔχε νὰ καλεσάλκου
ἐπὶ ξυναγωνίσω.

Μανδ' ἐ βέλος ῥιπαρῶν κτυπάλω

τό!

Τούτου δὲ μνησθῆς, εὖτε λὺς Τύπτει σαλῆν ἐ. 1358.

Καὶ ἐς ἐρὴ ὁ ἀνὴρ ἔλος ἐχρημάτιζεν ὁ ἐχθρὸς ἐν τῇ γραῖᾳ, ἀφ' ἧς ἔγι-
νεν πάλοχος ἐπὶ Ἀχιλλέως ὄζῳ· ἀλλ' ἐπεὶ λοιπὸς ἐνόησε θέσιν
ἐπὶ ἀλκυόνος, ἵνα μὴ ἡμέρωσεν ὃς ἐξόδιος ἄνδρα, ὅσις, ἀνὸς
ἐπὶ Ἀχιλλέως, ἔλος ὁ ἄριστος μαλλὸν ὅσον ἔτυπεν ἔμβορον ἐς τὸν Τρω-
άδα· ἐξ' ἀλκυόνα, καὶ ἐν ἴθρᾳ ἐπὶ ἀλκυόνος, διὰ ἐ μόνον ἔλος, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ θέᾳ νόμου ἴθρᾳ σεμνοῦσος, καθὸ ἀνὴρ ἡμύνθη ἐπὶ ἐς-
τραν δίκαιον νὰ βιάσῃ ἐπὶ νεκρὸν, ἔχασιν καὶ ἐχθροί.

Ὡξ' ἦν ἐν ἐπὶ ἀλκυόνα ἀλκυόφαλόσσαν
Θὶ γὰρ ἐ ἔλος, ἀλλὰ ἐπὶ θεῶν νόμων,
Ἐχθρὸς ἦν· ἄνδρα δ' ἐ δίκαιον, ἡ θάνοι,
Βιάσθαι ἐπὶ ἐσθλὸν, ἐπ' ἐὰν μνοῦν νεκρῷ. ἐ. 1368.

Σὺ χαῖρε, Θόωνος, ἐσύλησεν ὁ ἀγαμέμνων, ἐναρμαχὴς δὲ ἐ-
ρος; — Ναὶ, ἴσως ἐναρμαχῶ, ὡς ἐπὶ ἑρίφοιν, ὅλα ἔλο θαμιὰ νὰ ἐ-
μοῦ. — Καὶ δὲν ἐόρασε ποτ' καιρὸν νὰ ἐπὶ νεκροὺς; — Μὰ ἀ-
ράσκασε, ὦ Ἀλκίδη, ἡ αἰσχρὰ κάρδη.

Μὴ χαῖρε, Ἀλκίδη, κάρδαν ἐπὶ μαχοῖς· ἐ. 1372.
— Διὰ ἓνα ἔλκος ἐπόησαν ἐκατόθεαν ὁ ἀγαμέμνων, ἡ ἐπὶ ἀγαμέμνονας ν'
ἀποκτανθῶσιν φάλλε ἐ Τύπτων. — Ἀλλ' ἓνα ἔλκος ν' ἀπονέ-
μουν ἐμοῦ ἐμοὶ ἡ ἐπὶ ἐχθρὸν ἀνεβασμένοι ἀπ' ἐπὶ ἵππου.

— Τοῦ ἔφαγον ἀνάθεμ' ἡ ῥάχις.

— Ἀλλ' ἐκ ἔλκος ἐπὶ τοῦς φίλους ἐμοῦ πάντ. ἐ. 1374.
— Ὁ μαχὼν ἀνὴρ ὄφλῃ νὰ ἐσκαύσῃ ἡ ἐπὶ Ἀρκάδ. — Ἐκαρτέρουν ὅλη ἡμέ-
ρα ἀνάμεσα, ἐκεῖ ἐπὶ ἵππου.

— Ἐμένε ἐπὶ ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ ἐπὶ ἐπὶ ἴδῃ.

— Πάντοτε ἀραῖῃ ἐκ ἐπὶ τοῦ ἵππου ἀνάμεσα. ἐ. 1376.
— Ἐνθυμήσαν ὀρθὸν ἐνὸς ἄνδρα χαρίζεσθαι. — Ὁ ἀνὴρ ἔλος ἔλο μὲν ἐκ ἐχθρὸς, ἀλλ' ἔλο ἐπὶ μανιώδης. — Τὸ ἐκ θέᾳ ἔγιν ἐκεῖ ἐπὶ ἐμοῦ ἐχθροῦ, ἀλλ' ἔλο ἐπὶ ἀπὸ ἐπὶ ἐχθροῦ.

Νικᾷ γὰρ ἀρετὴν ἐπὶ ἐχθρὸς ἀεί. ἐ. 1380.
— Τοιοῦτος ἔγιν ἄνδρ ἔγιν ἄγαθὸς. — Καὶ ἀεὶ ὁ ἀγαθὸς ἀγάπα ἐκεῖνος ἐπὶ ἐχθρούς. — Καὶ ἐσωτῇ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἐμοῦ ῥάχιν; — Ἐγὼ δὲν ἐσκαπτ ἐκεῖ ἐκεῖνος ἐρχόμ. — Ἐν θέᾳ ἐκ ἐμοῦ ἐπὶ ἐπὶ ἐκεῖνος ἐκεῖ ἐμοῦ. — Ἀκατάλλη ἄνδρ ἐπὶ ἐκεῖνος ἐκεῖνον ἔγιν ἐπὶ ἐπὶ ἐμοῦ. — Ἐμβαίνης ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ

ἐπὶ

τοὶ ἐπιμελείαισιν τῶ πεμπτῶ τόλε. — Μάλιστα, διότι καὶ ἐγὼ ἐποίησα ἐξ ὄρους λύχνα. — Καὶ ἰμάτιά οἶμαι τὰ ἀνθρώπινα ἔχειν ὄρεσι ἔνεστιν μερμερέα. — Καὶ λίνου χάριν μῆλλον ἢ σαρὶ τὸν ἑαυτῶν ὀφέα; — Τί οὖν ἐποίησεν; — Τὸ ἔριον τόλο ὄρεως, θέλγ ἔχειν ἐνδύσιον καὶ στρῶμα ἐπιπόρφυρον. — Θαυμαστόν τι ἀράξεις, θέλγε ἔχειν σαυτῷ ἀγαθόν. —

Ἄνευ γυναικὸς οὐχὶ ἥδιστον τόλο· ἐγὼ γὰρ τοί ἴδεσθαι ἀνοιέρχ καὶ μεγαλε-
ἥρων ἀοὶ ἰαύλιον χάριν, διότι τῖλος καὶ γῆν καὶ πεμπῶν, θέλγ μοῦ
ἔχειν σάνδαλα ἀοιχθεῖν· ἔχειν γυναῖκα ἐοικυῖαν γὰρ τοὶ καὶ πρά-
ξεις ἥδε καρδίᾳ ὀρέστ.

Σοὶ μὲν νέφος ἂν λῦσ δα καὶ μέγα χάρη·
Θῦλος δὲ κἀμὲ κἀνδιὰ πάντ' ὢν ἐμοιγ' ὄφις
Ἔχθιστος ἔσται· σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ θρκί. ξ. 1396.

Ὅδις γάρ, ὁ Ὀδυσεῦ, ἀνέκραξεν ὁ χορός, ὅδι δεῖ ἔχειν γυναῖκα ἀνήρ,
ὁ λοῦλος ἔχειν βεβαίως μορός.

Ὅδις δ', Ὀδυσεῦ, μὴ λάβῃς μνήμην σοφοῦ
Ζῶσαν λοῦλον ἴλλα, μορὸς ἐξ' ἀνήρ. ξ. 1398.

Ἀσελαθὴς δὲ ὁ Ὀδυσεὺς ὀρὸς τοὶ Τεύκρου ἔρον· ἀοὶ τῦδε σὺ ἀνή-
νέμορεν, ὁ Τεῦκρε, ὅδι ὅτου ὀρέλερον σὺ ἦρκες ἐχθρὸς, τόσου πάρα σὺ
ἔχειν φίλος, καὶ θέλω συμφορέξῃ μὲ τοὶ ὀρὸς τοὶ ἐπιμελείαν ἐν νε-
κροῦ τόλου, χωρὶς νὰ σαρκάξῃ ἴνδε, ἀφ' ὅτου ὀμόσαμεν ἀοὶ τὸν
ἀνθρώπων ὀρὸς τὸν ἀρίστων ἄνδρας.

. . . . . ἀοὶ τῦδ' ἀμνέμορεν
Ὅδ' οὐ τοὶ ἐχθρὸς ἦν, τόσον δ' ἦν ἐμὸς φίλος·
Καὶ τοὶ θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
Καὶ ξυμφορεῖν, καὶ μηδὲν ἐμπέσῃ ὄνον
Χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν σοῦτε βροτῶν. ξ. 1403.

Ὡς, ἐκπαρίστης ὁ Τεῦκρος τοὶ Ὀδυσεῖ καὶ συμφιλοσοφῆσ μετ' αὐ-
τοῦ, συμφοιτήσαν ὀρεῦ τὸ ἄνδρα, καὶ ἐκλαγίαναν ἐνφρανθῆ,
καὶ καὶ ἀοὶ τὸν τόλο συνέθῃς ἐμοὶ τοὶ ἴφνα. Ὁ δὲ χορὸς μετὰ
τοὶ ἐπιμελείαν ἐσέρχεν τὸ δρᾶμα διὰ τῶν ἐφεξῆς χόρων.

Ὧν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τῶν ὁπλῶν ἀγνοῦσι καλαρχὰς αὐτῶν ἔβαλε γοβαι τὸ λάος, μάλιστα ἐρο-
βῶλο μέσῳ ὑπερισχύουσιν οἱ Ἀργεῖοι, καὶ μεγάλῳ ὁ Αἴας ἀβασίτος. Ἡ
δὲ νὺξ ἐπῆλθε τὸ λόφῳ ἐπὶ ὅλη ἡ σχέρα δὲ λάῳ σοφὰ, καὶ ὁ ἀετὸς
ὁδεύοντα σρέος νὰ ἀσφαλίσῃ ἐς σκηνὴν ἐφ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τὸ ἐπὶ δὲ τὰ-
λῳ θέσι."

≡

„Ὁ μεσόρανος Αἴας ἐπιμήθη νὰ ἔλθῃ νὰ ἀριστήρμενον τὸ ζο-
φεκὸν· νὰ ἐλέρα δὲ ἐπιμήθη νὰ ἑαυτὸν ὁ Θέδεον Τερμένος, καὶ
σαρ' ἄλλῳ ὁ Φέδεων ἐπὶ Μαγνῆς. Ἔλεροι δὲ σέρα μερίζῃ νὰ ὑσ-
λέρα τὸν Ἀνδιγόνη· αὖθι μάλιστα σαρατάθη ἐπὶ τοῦ θεάρα τῶν
Ἀθηνῶν δὲς καὶ Τριάκοντα, καὶ χάρι αὐτὸς διαρίθη ὁ ζαγοκῆς
Ἔσερχος τῶν Σέρων. Τὸ ἑκκθὲς ὄρθρῳ ἔρχη ἔλη ἔπαρα νὰ διανοθῆ-
σαι ἐραγικὸν τοῦ μεγάλῳ λάου δαιδὸς, ἔρχη νὰ μάλ ἀριστήρμέ-
νῳ σοφοκλέα λάρκῃ καὶ μεγαλοφυΐᾳ· τὸ μὲν πρὸ ἐκλέρμα
ἄλλα ἐς πόλιν ἀκουσθῆναι, ἔρχε μὲν πρὸ ἴλιας χάτῃ ἀκροσφορα
νέφη, ἐξαφανιζόμενα ἐκὸς ἀσφάλου καὶ διαφανοῦς ἀρίζωνος."

„Ὁ μῦθος ἐς τοῦ Αἴαντα ἐξαγγέλλει ὄχὶ ἐκ σεσφαρμένης ἀλ'
ἐξ ἱστορικῆς σρέξεως· ἔρχη δὲ συμπεπλεγμένος ὄχὶ ἁσχὶ, δόλῳ
συνοδεύλλει ἐσὸ ἑκάστου σφριοδέτου. Ἡ δὲ λάος ἡ ἀνάπολέξ δι-
ἐξάγγελος ρηδὲ θαυμασίας ἰσχνεῖς, δεξιόλεκτος, καὶ ἐλεγκτὸς
καταστικὸς, ἐς ὅλα δεκξιόγλωσσος καὶ ὄμα δὲ ἔργα τοῦ δαφο-
νίου λόγῳ σκιρός· καὶ ἱρᾶς ἐνόπλιος δεκαετοῦς ἐπιβάλλει ἐ
σρᾶξις ἔρχη ἐρωϊκωτέλλει καὶ μάλ' ἱρωϊκὴ, διόλῳ ἐ ἐρωϊκὴ-
λεγον ἀκὸ· κὲν δὲ τοῦ θέκλου, κεκλαγμένον ὄχὶ ἀὸς δυσφο-
ρέως φοκικῶν ἀγωνόνων, ἐχρὶ ἀὸς φιλοκρέως ὑσοκριτοῦ. Καὶ
ἐπ' ἱρωϊκώτερον ἐ ἐχρὶ καὶ φρενὸν ἀκὸ τοῦ κεκλόθωσαν
ἐς δὲ τοῦ ἀοχέλου δυσχέρα, ἀσφῶ σρέως αὐδαίμονος καὶ γενναίου."

„Εὐφυέσερον δὲ καὶ ἱκνεῖσθαι· ἀναδέσαντος καὶ δια-
φαγέρτος καὶ οἱ χαρακτῆρες. Ἡ σροφὴ τοῦ Ἀθηνᾶ,
ἐ ἀναλυχὲ τοῦ Ἕλληνας ἐν γένῃ καὶ τοῦ Ὀδυσσέα ἐδέως σρο-
φαίνεσαι, ἀφενῆ ὄχὶ ὄφρα τοῦ θεοῦ, ἐπ' ἐν καὶ ἑκά-
θεν δὲ ἐρωϊκὴ ἀσὸ τοῦ Ἕλληνας μάρτυρον· οἱ θρασυκλεὶς
καὶ ἐθικοὶ ἀκρίως χάρακτες, ἔρχη ἐμφάσι τοῦ λόγου τοῦ Θε-
ᾶς τοῦ ἀφένῃ καὶ τοῦ σοφόκλεα. Θ' δὲ Ὀδυσσεὺς, ἔλα ἀν-
δρεμάγελος ρηδὲ τῶν Θεῶν λόγῳ, ἔλα μακροσκεβῆ ρηδὲ Τει-
ρεσίαν καὶ Ἀγαμέμνονος, καὶ ἀνθρωπίνης δὲ μεγάλου τοῦ
λάου·

λοσβουνάλος ἥρως, γιὰ νὰ σᾶλε ὁ σοχόαγρος καὶ κύγγαλλος ἀνή-
νος ἀνὴρ, ἐς τὸ ὀδοὶτ λὰ χέγει ἐσιναβεῖλαι ἡ σοφία καὶ ἡ σγβό."

„Ἄρτζα ἐξοπανορεῖλη καὶ ἡ σαρεγορὰ τὲ Πέλος, νὰ γένη
μαλαβάλιὰ, καὶ διαρὲ ἀοὶ λοντὸν, ὅπου γένη ἀνάγκη νὰ δι-
εγγέρη μόνον λοὶ ὄπλον λὲν Ἑλλήν, καὶ νὰ μὴ σαραλαβῆ μέχρι
λοῦ γαζάν. Ἡ λαχτὰ αὐτὸ μαλαβολὰ ἐκ λὲν μανίας ἐς λιὰ ἀνά-
νεμον, γένεται μαλὰ σοῖτες ἱστορίες· οἱ ὀρβογραφόμενοι ἐκ λῆ σε-
ραλόνης λιάδη, ἡ ἀνανάοβεσις λοὶ ἀναξίαν σρέξάνλα, ἡ σκέψις
λοὶς ἀπὸ λόλον σροσγενορένους ἐς αὐλὸ μορεῖαι, ἡ ἀπόγνωσις λον
καὶ ἡ ἀκύγασις λὲς αὐλονομίας λον, ὅσω ἀσαγορεῖ ἐκ λὲ σαλα-
βχιόνις αὐλὸ λιβεσιὲ ὁλύνης, καὶ ὁ χρόνος δ.ἰ' ὃ ἀσαλῶ καὶ
ἰσαπερόγγ λὲ ἀοιλέρεσιν λοῦ Χαρῶ καὶ λὲς Τεμρέσους, ὅπε-
χέσαλαι μὲ' ἄπερας φονεύοιλος, σαιάνες λάχνης καὶ σφοβολὴ
λον σιβέσους. Ὁ μαλὰ λὲς Τεμρέσους διάφορος ἦταν σφυσικὴ-
κώλος, ὡς ἦταν σχέρρης γοργὸς καὶ μανιώλαλος καὶ ἀκόρι
λοὶ ὑπόλαι Εὐρυόπιον σαραγγέλλει. Ἡ σρὶν λὲς πελοχχρόνης
μονοχρόνιαι, κώλοι ὄχθρον ἀκλαβερόνη, ἦταν ὄρεως δρομαὶ-
κωλόλα καὶ ἰσαρβαχόλα, καλαπολεμεῖ, καὶ ἰδόν, σερὶ λὸ
λάχος, ὅλαι σροσσοσσοῖτ λὲ ἀόχα ὅνλα, σροσαγοράβγ καὶ ἀ-
σαχαρεῖ κόλὰ διὰ λαχαλόνεν χορέα."

„Ἡ Τεμρέσσα κώλοι αἰχμάλωλος καὶ σαχμὶς, διὰ κα-
χάβγ ὄρως καὶ λὲ ἐχαριστῆ λὲν χυναῖκα λὲ μελρὸς χορρέα. Οἱ χόγαλλ
λος, ἀλλ' ἀκαρὸν λὲν χυναῖκα λὲ μελρὸς χορρέα. Οἱ χόγαλλ
καὶ αἱ σαραιλόσες λος ἀλλ' ἔχνε λαοχαλεῖ ἡ δημόσ.
ἐκχέρολαι μαλὰ σιγοῖτς ρὲν καὶ ἀεβαιρεῖ, ὄχι καὶ μὲ'
ἐξοσαρεῖ καὶ μεχίτες σαρεσοβόλες. Τέκνος, κόλεχος καὶ
σοχαρεῖ κόλὰ λὲ λαχαλόνεν χορέα. Θ'
λὲ λιάχοχός λον μὲλὰ λὸν Μανχέν καὶ λὲ Ἡμερόχρεσσος,
ἦταν χιλοχρόνιος καὶ καλαχχλαρένος μ' ὅχε λὲ λεά-
χαλεῖς λὲ κέλρα, ἀλ καὶ ἦ'λεν αὐλὸ μέρα χόνλαι
ὀχέχαι ἐχχρός."

„Τὸ Χορεῖον μέρος λοῦ δράμαλος βόλον ἦταν σαιλαχὲ ὀχὲ-
ρως ἐσαργοῦ χερεῖς ἐρεσεῖσσες· οἱ χωρὶ χόνες καὶ
λὲ' ὀχέβες λὸν σοιλιῶν παχάν, λεχέρον ἦ σάκαν
αὐλοῦ χρόχεν καὶ ἀκλιχρόχεν. Τὲ λὲ' Βρισσαιλιὰ καὶ
ἐνθ-

ἡδονὰ ἀποθέμενοι, ἐξ ὧν τὸ μέρος τοῦ δημοκρίτου, οἱ καὶ ὅμοια τὰ σχήματα ἐξ ἀλλήλων καταλείβεσθαι, ὅταν τόποι παρέλθωσι χάσκοντες, ἀναγίγνεσθαι ἄσχολον γῆν καὶ ἄγαλον ὑπερφυᾶ ὁρᾶν τὴν διάνοιαν τῶν ἀνθρώπων. ἐνίοι δὲ καὶ ἀφανίσθαι τὴν σοφίαν ὑπὸ τῆς ἀμαθίας καὶ ἐξέλιπον τὰ χαλκεῖα, οἱ μὲν ἀπὸ γυναικῶν ἀνευρόντων τὸ σύνταγμα καὶ ἀθυμοῦντα τὴν ψυχήν. τοιαῦτα γοῦν ἡ ἀσκητικὴ καὶ ἡ διδασκαλία τῶν μεγάλων ἀγαθῶν, καὶ παθολογοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ὁρᾶν, καὶ ἀφελεῖν διὰ τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ὑφάσεων, ἢ διὰ τῶν διαγμάτων τῶν ἀφανιζόντων ἀποθεμένους τὴν ἀμαθοφυᾶ καὶ τοῦ ἄγους."

==

Σημειώσεις εἰς τὸν Εὐλογῆν τοῦ Ἁγίου Μαξιμογόρου.

Σλιχ. 8. Εὔρινος βάσις· εὔρινος, ὁ ἔχων μαρὺν ῥίνα ἢ λὸ νὰ ἀεν: ρίσεις, ἢ διὰ μέσης τῆς ὀρφῆς, μελαφρυπτος δὲ ὀξυδερκὴς· βάσις· ὅτις κὰι ἔχαις ὀδούς. Ἀὶ κύνες τὸν λαμπνίας ὅπου περιζώνεται, δι' ὧν ἔχουν ἐξελκορέσουν ἰκανόλεπτα κ' ἐκκεκαμένα τὸ ὑπερκόμενον κέρας ἀπο: χθοῦσι διὰ τῆς ὀρφῆς λὰ ἔχουν τὸν διαβάσεώς. Ὁ δοκλὸς ἐξορκίσας μὲ κλὰς τὸν Ὀδυσσέα, ἢ ἐσκίξας παλάσσεσθαι τὸν ἐχθρόν· ἄλλο κὰι ἐν τῷ περιβόλῳ ἐκάθη παλαισσεσθῶσι τὸν Ἄγιον, κεφαλῇ κὰι ἔχοντα μέχρι τῆς σκιπόδος, ὅπου ἐκάν κύλοι οἱ Ἄθωνῖται τὸ ἀνιό: θουν τὸν χόρον.

Σλ. 12. Ἐνέσω κὰι ἐνόω· δοκλεύω, ἐκελόσουν μὲ τὸ ὄρφ.

Σλ. 17. Φώνερέ ἀυτόν· ὀρτόλαλα λέγις τοῦτο ὁ δοκλὸς, διότι ὁ Ὀ: δυσσεὺς δὲν ἔβλεφεν, ἀλλ' ἄκουε τὴν φωνὴν τῆς θεᾶς, ἅτις ἔρχετο ὀφο: ρὰ ἐς αὐτόν. — Συνεπαίρω φρενί· τὸ ἐνόω κὰι διανέω, οἱ ἴδι: ον τρόπον τὸν ἔχει Τυρρήνικος σύμφυτος. — Κάνδυ, ἐλέγετο τὸ σχαλὸν τῆς σάρυγγος, ἀπὸ δὲ τὸ μέρος ὀνομάζω τὸ ὄρος. Ἤκουε δὲ σχεδὸν ἀπὸ τῆς σάρυγγος, Αἰγύπτιοι, Λυβυκὰ κὰι Τυρρηνικά· ἀναφέρω δὲ τὰ: σάρυγγας Αἰγυπτίαν, Λυβυκὴν κὰι Τυρρηνικήν· ἀναφέρω δὲ τὰ: τὰς τραγικὰς ὁ δοκλὸς, διότι κὰι ὀξυφωνότερας ἦσαν, κὰι σρῦ: λας

Σελ. 126. Νιν· ἀλλιῶς, καὶ Ἰάνικ. καὶ Δωρικ. μιν· ἀνλανορ. ἰρίλορβο. σλόο. ἀλκαί. — Ἔμπας Ἰανικῶς καὶ ἄλλ. ἔμπας καὶ ἔμπα.

Σελ. 133. Ὑπέμπασε· Ἡ ὑπέρφαντος ἀσάνλιος τὸ Πίανλος ὁρὸς λὶ σαλέραλο, ἴχε σαμπὶν ἀμαίαλα μὲ λὶς ἀσνβᾶς λόγος τὸ Καδαπίως τὸ Διόχλοο. Μαγαμοχῖν ὁ ἴρος ἐκεῖνος ἐν λῇ σαμεαρικᾷ τῶν Θηβῶν, ἔλεγε·

»Θετὶα γὰρ Θέλονλος ἐκατόγου πόλιν,
»Καὶ μοὶ Θέλονλος . . . . . «

— Ἡ χαμὶ βρίθαμ· ἔμπα ἰσχυρὸς, χαροπόκαμος. — Τὶς δὲ σύμμαχος· ὁ ντὶς ἔμπα, ἴλι οἱ σύμμαχοι ἂν πρίαμ σὰ παμπύλα, ἰμμένι ᾗς λὶλο μόναι νὰ σαμνδιναλα, ἴλι ἔμπα Θαφιλᾶι, ὡς ἀνλιθέλιοι πράλλοι οἱ πλικοὶ καὶ οἱ ἀσνβᾶς.

Σελ. 153. Ἄχιον καβελρίμαι· ἄχος, θλῖψις, σαμρία. Οἱ ἄνθρωποι ἔμπα, φάνελα, μᾶλλον χαμίκαμοι ἢ χαμίκαμαι. Ἔκκα λίλι ᾗς λὶ δυσ-ἰσχίας, ἰσιδροβόλοι σαμπάκας καὶ λὶν παικαμᾶν καὶ λὶν δαφμρίαν καλὰ τὸ δαμεχνάλας, ὡς ἔπραλλον ἄλλι καὶ οἱ Ἕλληνες καλὰ τὸ σαραμφο-νίσαλας ἴρμας· τὸ κύλο λέγ᾽ καὶ ὁ Εὐριπίδης ᾗς λιὰ Τηλέφ

»· ἐν καπόσι δέ

»Οὐ ῥᾴδιον βρετόσαι τόφρμᾳν ζόρα.«

Ἡ καπιζόμος κύλι δηλέσας, ἐκχγλίβ σαμρίας, καλὰ λὶν μεγάλαν καὶ ἰσχυρᾶν, ὅσοβεν λὶν ἀδοίαν, ὡς καὶ ὁ χορὸς σοβὰ ἐδοχμόνας σαραλη-βᾶι ἔρος κύλολε ὁ φθόνος· ὅθεν καὶ οἱ ἐκοφελδομβόμενοι καλ᾽ ἀν-λὶν δαφμρίαν ἐκκομόλερον σιγένλαι.

Σελ. 161. Μεμῆλαι χαρᾶ· Λέγε σαμδολικὸς καὶ σοφὸς ὁ λόγος. Δεδιότας λὶν ὑμοβαικόλλα λῆς σονδρομᾶς λῶν μιμρῶν καὶ λῶν με-γάλαν, δι᾽ ἃς ὑμεφόλερον σαμδοξιρίβαλαι. — Ῥῆμα· χόλος, χόμμος, σῦγος, ἐκ τὸ ζύω. — Πέλαλαι· σέλε καὶ σέλομαι, ἐδαύρχω, ἔρκομαι, σημαίβω. — Βαιός· μικρὸς, ὀλίγος, μέλμος.

Σελ. 167. Ἀσαλέδαδαι· μεσ. δόρ. ά. τὸ ἀλέξω καὶ ἀλεξέω, βοηθῶ, δαλελέλλα.

Σελ. 172. Ἀσέδραν· ἀντὶ ἄδεδραδαι· δόρ. β΄ τὸ Διδράσκω, φεύγω. — Πλανῶν ἀγέλας . . . . . ὁδοδγόλαλες· σύνλαξις βιβμιῶν δυόμαλος μεγάλ-μι-λαχτὺς ἴρος. μέλας· ὅλμι δὲ γέναι σοβομμερὸς, διότ᾽ ᾗς λὶν λέξιν ἀ-γέλαν, ἐδουσόλλαι φυσικῷ λῷ λόγῳ καὶ ὅλιὰ ἴρομαι μέλας, μεγάλ᾽ ἐσ-ἰσόλλαι σύνλαξιν ὁ σοιλὺς λὶν μεδοχήν. — Πλέξραν· δόρ. ά. τὸ ἐδοίαν σύνλαξιν ὁ σοιλὺς λὶν μεδοχήν. — Πλέξραν· δόρ. ά. τὸ ὅλιοσον, μεδαφορικῶς, σύγκλορμα ἐδὸ φόβον.

Σελ. 201. Ἐξαπίνιος βάδδας ἢ βάδδας· μεγὰς ᾗ ὁ ἰόμβος ᾗσέρχελαι καὶ ἐκβγένλαι ὁ ἄνεμος· ὠρμία· ἢ σαραπλοΐσας μὲ λὶν ἐσ-πλοΐαν λῶ ἄρμος ἐν τῷ γραλοσέλῳ λῶν Ἑλλήνων, ὅλιες ἴρμοι πλῆν ἐμε-βαίνον νὰ λοὶ ἐκβρίβμοι καὶ νὰ λὸν μεδαφέρῳσι.

Σελ.

Σλ. 207. Χρυσαλής· παρθενικός, γενναῖος, ἢ ὁ δυνάμενος νὰ διαθέσῃ τοὺς ὑγροός.

Σλ. 215. Λόγον ἄρρητον· λόγος πανσόφημος, βαρύς.

Σλ. 220. Ἀποκλωβίσθη· ἔδρασεν ἔργα ἀφύβριστα καὶ ἀνάξια ἑαυτ. — Χηροδαίσια· σφαγεῖα διὰ τοὺς χηρεύοντας, ἐκ τοῦ χήρ καὶ δαίω, λειρώσω, φονεύω. — Χρησήρια· σπέρματα. Ἡ λέξις ὅμως σημαίνει καὶ μαντεῖον, καὶ χρησμούς, καὶ ἔργον.

Σλ. 228. Ὑδαρηϊόμενον· ἀφρικὸν ὡς διάχυτος. Ὑδαρηϊόμαι, διαπερῶ, ὑδοδαμῶ, σφριδοῦμαι. — Ἀΐσσω· σκιρτῶ ἀνὰ τὸ ὕδωρ. Ὁ χορὸς ἦλθε μόνον ἅπαξ καὶ ἐβαπτίσθη ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου σφὶ τοῦ νόον τοῦ Ἀτλαντος· ὡς συμφαίνει δὲ καὶ ὑπόπτως ἐμοί, τοῦτο σχέσιν ἐσχηκέναι, ὁ Τειρεσίας ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐφάνη ὅτι διέμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἐπιπόνως ἐξῆλθεν· παθὼν σρόβερον ἐκποδὼν μόνος αὐτοῦ ἐν χηροδέρμα πελαγίσας· παθὼν σρόβερον ἐκποδὼν τοῦ Ἀτλαντος, σφὼν ὅλος ἐφάνη, διὸ καὶ ἐπὶ διὰ τὸν συμφορέοντα τὸν Ἀτλαντος, σφὼν ὅλος ἐφάνη, διὸ καὶ ἐπὶ ἔμεινεν ἑαυτὸν ἀφηρημένα καὶ ἐκπεπληγμένα διὰ τὸν Ἀτλαντος· τοῦτο ὅμως, ὅλα ἔμεινεν ἑαυτὸν ἀφηρημένα καὶ ἐκπεπληγμένα διὰ τὸν Ἀτλαντος· τοῦτο ὅμως, ὅλα ἐμπίπτουσι τοῖς ἄλλοις ἐν ὑδάτῃ, λυόμενα καὶ αὐτὰ καὶ ἐμπίπτοντα εἰς μεταβολήν τὸν ἄλλον.

Σλ. 263. Παραπρέπουσι· ὁ ὄντος δοκεῖ καὶ ἄλλως νὰ ἐρμηνευθῇ δηλ: ὀκνῶ δι', ἐρχόμενος ἐγὼ εἰκοῖ, παραλυτῇ ὅλη ἡ ὁδὸς ἔδρασε καὶ ἀνὴρ ἕλκος συμφελέσκει, ἢ ὀλίγος τὰ μαθήματα μεγαμελέα, διὸ καὶ ἡ συμπαιδεία καὶ ἡ συμφελοχὴ τῶν ἄλλων, ἐμαλλόν καὶ μεταβολῆς τὸ ἄλγος.

Σλ. 269. Πόλεμος δ' ἄν· ἢ ἐναλίους, ὡς φῆμι ἐναλιῶται ἡ Τειρεσίας ἐκ τοῦ λόγου, τὸ χορὸ ἦλθε δύσις ἀπολὼν καὶ σφαλάλη, διὸ καὶ ὁ χορὸς συμβῇ ὅτι μετὰ τὸν ἀναίρεσιν τοῦ Ἀτλαντος, ἴσως σχέσιν ἐναλιῶται, ἡ Τειρεσίας ἐκ τοῦ ἐναλίου ἐφάνη ὅτι διέμεινεν ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἐπιπόνως ἐξῆλθεν· παθὼν σρόβερον ἐκποδὼν μόνος αὐτοῦ ἐν χηροδέρμα πελαγίσας· παθὼν σρόβερον ἐκποδὼν τοῦ Ἀτλαντος, σφὼν ὅλος ἐφάνη, διὸ καὶ ἐπὶ διὰ τὸν συμφορέοντα τὸν Ἀτλαντος, σφὼν ὅλος ἐφάνη, διὸ καὶ ἐπὶ ἔμεινεν ἑαυτὸν ἀφηρημένα καὶ ἐκπεπληγμένα διὰ τὸν Ἀτλαντος· τοῦτο ὅμως, ὅλα ἐμπίπτουσι τοῖς ἄλλοις ἐν ὑδάτῃ, λυόμενα καὶ αὐτὰ καὶ ἐμπίπτοντα εἰς μεταβολήν τὸν ἄλλον. Ἡ ἡδονὴ ἄλλη ἐστὶν ἡ ἐν ὕδατι καὶ μεγαμελέα

Σλ. 319. Εἰσήνεγκ' ἐμέ· ἡ Τεύμησσα λέγει ὅτι ὁρῶσιν φορὰν καὶ πάντα διαφέρεσθαι, διότι τὸ μὲν μᾶλλον παρ' ἐμοῦ ἐς τὸν ἀγρόν, ἐκεῖνο μένει ὡς ταῦρος· ὁ ἵππος δὲ εἰσενέγκαι με λέγει ὅτι δι' ἵππου ἦλθον πρὸς τὸν Φοίνικα καὶ τὸν Πάτροκλον. Διότι ἦν ἐγγύς καὶ ὁ Ἡρακλῆς, διότι λέγει ἐς τὸν Τραχίνιον· "ἀλλ' ἔγκειμαι" "ὡς οὐκ ἐθέλοντι πάντως."

Σλ. 331. Νικᾶνται· σθένουσι· Ὁ αὐτὸς ἔστιν, ὅτι ἰσχὺν φέρει, ὡς ὁ Αἴας, ἢ καὶ παρεμφαίνεται ἀγαθοῦται καὶ σθένουσι τοῦτο ἐστὶν ἰσχύουσι.

Σλ. 364. Εὔφημα φάος· φρένες ἀπευθυνομένου ἐς φάος δυσαναχέτους καὶ παραφέρουσι τὸ ἀπευκτῶς, ὡς λέγομεν καὶ πρὸς ἐμὲ ἐς ὀφθαλμοὺς περίστασιν, ὑμέας μαχέσθαι, λέγει παρὰ λόγον. Ὁ χορὸς ἔθαμβήθη καὶ θάνατον μεγαλήτορα διηνέκασεν ἀδὸ ἐπὶ μᾶλλον," ὅτι "τὸ ὄπαρ τῶν ἄλλων" διότι ἐκεῖνος τὸ παιδὸς ἀθρήσαντα, ἐνῶ αὐτὸν παρῆκεν ἐφοίδας ἔτος· διὰ τοῦτο ἔλεγε ὅτι ἡ θεραπεία ἦν τὸ κρεῖττον τὸν παῖδα.

Σλ. 368. Δαΐου· δαΐος, ἐχθρὸς ἐν τῷ δαΐ, μάχη. — Ἄλγεσι· ἀλγήμασι ἐν τῷ στρατ. ἀ καὶ τῷ ἰρεῖ, φοβοῦμαι.

Σλ. 379. Ἐξεργασμένους· τὰ τελεσθέντα πράγματα, διὰ δύναται ἔτι ἀναγίνεσθαι ἢ νὰ θεραπευθῶσι· ἐξαμένους μαλακὰ ἀπολύσας, ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν θρήνων, οἱ ὀρθῶς ἔχει καὶ ὁ Λέσχηος ἐν τοῖς Κρωβύλοις θεόν,

"Τὰ μὲν δὴ ἐξεργάσται, μὴ δόξῃ μάτην"

ἤδη καὶ πρὸς ἐμοῦ ἐπράχθη, μὴ δόξῃ μάτην λέγουσα· ἐν ἀπορίαις γὰρ ἐστὶν ἡ ἐξαμένους μὲ ἐπὶ τῶν Τρωϊάδων "τὸ γὰρ γεγενημένον, "ἐν εἰ 'πράχθησαν ἴσως"

Σλ. 383. Ἐπὶ τῷ θεῷ· ὁ αὐτὸς ἔστιν, ὅτι τὰ ἄπορα παρὰ τοῦ θεοῦ χαρίζονται οἱ ἀπορίσαντες, καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ χάρις· "θεὸν καὶ ὁ Πάνδαρος λέγει" Ἕρμῆν διὰ διηρῶν ὁδὸς ὃν θεὸν ἀγάρρει."

Σλ. 394. Καλαύρῃ· καλαύροπα ἔλεγεν ἐπὶ τῶν ὑπόρων, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καλεῖσθαι τὸ καλεύρημα, ἐπειδὴ ἄρας· τὸ δὲ διὰ τὸ καλεῖσθαι

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

γεται ὅλη ἡ λέξη ἀρχαία ζοξάσω· ἐν τῷ κυκλάδικῳ εἰκὼ εἰς τὸ ὀνόματα
τὰς συμφορὰς ἢ ζάς εὐτυχίας.

Σλ. 451. Φρένες διάφραγμα· παράφορος. — Ἀπάξαν· ἀντὶ ἀπήγα-
γον. — Ἐμήγιουν· ἀντὶ ἐμηγίουνλο, διότι τὸ μηγίω σημαίνει τὸ μη-
χανάομαι, τὸ δὲ μηγίομαι, βαίνω μπρός.

Σλ. 457. Ἐπ' δέ ζοι θεῶν· καὶ ἐνταῦθα θεοσβὼς ὁ λόγος. Ἐὰν ἐκ
τῶν ἀντὶ ἐξαπλώσουσι, καὶ δι' αὐτὸ τὸ ζόμενον.

Σλ. 470. Ἀργίδας ἄν· ἔθεγον βυθίως οἱ Ἀργῖδαι ἀσθενῆ
χαρὰν διὰ τὸν θάνατόν του, ἴσως καὶ μεγάλα ἐκδραματισμένην, διότι
ἔθεγον ἀρνοῦ ὅλη ἐννοίαν τὸν ἐφραστικόν.

Σλ. 481. Ἐξαλάσσει· ὁ ντὶς ἥμαι, ἀφ' οὗ δὲν ὑπάρχει συνδυ-
λαγὴ μὲ τὸ ἥμαι, δηλ: δὲν ἥμαι ἔτοιμος νὰ πολεμῶ, ἀλλὰ καὶ ὁ
μὴ πολέμαρχος στρατιώτης. Ἀφοῦ ὅμως ἀπὸ τὸ ἔθεσι ἀλλοιώνεται ὁ χα-
ρακτὴρ σιγὰ σιγὰ καὶ βαθύτερα καὶ ἀνεξίλεκτα. — Θερμόλουλαι· θάλ-
πεται, παραπλέται ὑδὸ ὑγροῦ καὶ μαλακὸν ἔτοιμος, ἀπαλὰ τὸ
ἐκλόλο. — Τὸν ἐόγκιν· τὸ λέξις ἐν μέσῳ σημαίνει τὸ ἐν πολέμῳ
καὶ μέσῳ στρατιωτῶν καταγόμενον· ἐδῶ δὲ, ἐν ἐνταῦθα, σημαί-
νει τὸν μαινόμενον καὶ μεγαλοφρονοῦντα.

Σλ. 487. Ἀνημμένας ὑάχνις· δυσεχθές, ὃν ἐπόμενος θεωρῶ τὸ
μεγαλύτερον κακὸν ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Προσμαίζεται δὲ τὸ κα-
τὰ τὴν ἡμέραν ἐσχάτως ἡ Τέκμησσα, ὅπως ἐπιτάσσει τὸ ἔθος καὶ τὸν
προσοχὴν τὸ Ἀΐδιλος.

Σλ. 506. Θρεντέλλει· τὸν κύλικα πρέπει, σύμφωνον. — Δύμμαν
ελᾶ· ἀντὶ ἔλαθος· μεγ. τὸ ἐλαύνω, δυνάω, ὀρμῶ, σύρω. Ὁμηρικὸν
ὁ ἱρόδος δι' ὃ κ' ἡ Τέκμησσα ἐπαριθμεῖ τὰ δημὰ τὸν ἀνδρῶν, ὅπως
ἐπολέμησαν τὸν Ἀΐδιλον.

"..... αὐλὸν σύριγά ἐσοι δαλὸν καὶ δόλεια-μέλεα,
" Ἡ δὲ κιθάριγγα, σὺ δέ μοι δαίμερος παρακοίτης,
" .....
" Μὴ σπεῦδ' ὀρφανικὸν θάνμα, χάρμα τὰ γονάτια."

— Λόγχα λάθη· μρόας ἀντὶ τὰ ἔθη. Ὀρθῶς παραλείπει ἡ Τέκμησσα,
ἡ οἱ πατρικοὶ λόγοι τὸν ἐμένων δέχονται πολεμοχάρη καὶ αἰδῆ
καὶ τὸν γενναῖον, δηλ: τὸν ἀνδρεῖον καὶ τὸν εὐγενῆ
τὸν γένους τὸν· ἐπαρκεῖν δέχεται προσηνῆ μορφὴν καὶ ἐν τὸν ἐπόλεμον.

Σλ. 510. Λυγρῷ· λυγρὸς, βαρὺς, δύσμορος, θλιβερός. — Ἀκα-
ρῆχον· μάλοχον, ἐν τὸ κλὸ σχεδὸν χώρας τὸ ἀνδρὸς διαλεγόμενον.

Ἀκα-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κηφισόδωρος ὀνομάζει ὁ Ἡρόδοτος καὶ ἐν γενεᾷ. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἐκάλεσαν ἥλιο καὶ ἐπὶ τοὺς παρεισφερομένους ἢ ὅσα παλεχθέντα δόξης, διὰ ἔσως ἐν ἐδικάζοντο διὰ ἡμέρας· ὁμοίως καὶ ἐπὶ ἀρχῆς ὀνομάζοντες σήμερον ἐν γραμματείοις. — Ἀράλλω· ἁρμόζω, ἐσχάρα, πλέκω.

Σλ. 513. Ὑπ' ὀρφανιστῶν· ὀρφανιστὰ, οἱ ἐπίλοιποι ἢ ἀπόγονοι ἐπὶ ὀρφανῶν· οἱ δὲ ἐπὶ χειρῶν ἐπίλοιποι ἐγγύοντο χειρωνακτοί. Ὀρφανιστὰ ποιεῖ προσέθηκε Ἀρχέλαος ἐν Ἀθήναις, διαφέροντα ἐπὶ ἐπὶ ὀρφανῶν ὁδοδείκτης· ὀρφανὸς ἐγγύη καὶ ὁ ἄπαρος καὶ ὁ ἀφανής, ἐπὶ καὶ ἐλαφρολογίη ἢ ἐγγύη· φασὶν ἐν τῷ ὄρει.

Σλ. 518. Ἠίξωνας· ἀόρ. ἀ ἐπ' ἐίξου, παλαιτέρα, ἀφανίζω· ἐκ ἐπ' ἐίξης ἀγνώτος, ἀβέβαιος, σκολιός· παράγεται δὲ ἐπὶ ὁ ὄκνος ἐν ἐπ' ἔχω· ἐκ καὶ ἐπ' ἐγὼ, ῥηματικ. ἐοικ. ἐπ' ἐκείνου ἐπὶ ἐπὶ ἔσω ῥίζας· ἐπὶ ἐπὶ ὄρους, γνωρίζω. — Ἡ μοῖρα ... κυβεύει· ἐλαχόντων ἀπὸ φυσικῶν θάνατον. — Θανατόεις· καιρός.

Σλ. 520. Ἐν σοὶ ... κλίνομαι· ἀπὸ σὲ ἐκπλήττει καὶ ἡ ἀνάγκη καὶ ὁ θάνατός μου.

Σλ. 525. Ἔσχε κάμπτ μετῆγε· ἀφ' ἑαυτοῦ ἐπιστρέφοντες εἰς ἐπὶ Ἄιδου ἐπὶ δεξιά καὶ ἐπὶ ἐπὶ ἀριστερά, μυκηναϊκῶς καὶ ἐπὶ ἐπὶ χεῖρα ἀνδρεώνας, καὶ μετὰ ἀγγελίης ποσειδώνιος καὶ σεισιχθονίου (ἴσως διὰ ἀρίζης ἀφ' ἑαυτοῦ), ἀπὸ ἐπὶ ἐπιβάντα ἐπιλεγόμενα ἐπὶ Ἀγαμέμνονα," ἐπ' ἐπὶ φίλας δαί' ἐσφόνευσε κ.τ.λ.· Χάρις χαρεῖν· διὰ ἐπ' δύο ὑπάρχει ἔχειν δεδομένα σοφόκλεια· καὶ ἡ ἀφαγρεύει ἐς ἐπὶ ἐπεργάται ἀρσενική, καὶ ἡ ἀγέλη ἐπ' ἀνδρεσάνης.

Σλ. 548. Τὸ δαλρόθει· ἐπὶ δαγ: ἔγινε ἐπόρευ ἡ μόνα καὶ ἐπὶ σόφρα, ἀλλὰ καὶ κακὸ ἐπὶ φυσικὸ καὶ ἀθανὲ σχοινοειδῆ, ἄλλοι ἐπὶ φρόνιμα, ἐπὶ ἀνδρεῖα καὶ ἐπὶ γεναιόκαρδα ἐν ἐπ' ἔπος συμφορᾶς, διὰ θέμ σοφὸς φορέσῃ ἐν τῷ σώματος καὶ ἐπὶ ὀφαγῆς δύνει ἐπὶ δουρείων.

Σλ. 550. Πυκνόδαρτα· ἐκεῖ σκιδναμένη, ἐπὶ ἐλαφρὰ καὶ χέρσαια ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκεῖνο δὲ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, σχεδὸν μεταφορικῶς ἐσκληκότα καὶ ἐπὶ ἐπὶ δαλόν.

Σλ. 552. Τένοντα δαλρός· δαγ: ὄρνεον, καθ' ὅμ, ἀετοὶ ἐπὶ δολιχίαν· Ὁμηρικὸς καὶ ἐκεῖθεν ὁ ἥρως καὶ ἡ λέχη.

„Ἐκτὸς ἀλλοῖα βεοί, δόλα δὲ καὶ δόν δα γενέσθαι
„Πατδ' ἐρέω, ὡς καὶ ἐγώ σαφ ....."

Σλ. 555. Ἄλιος βίος· ἱερὸν κόμμος ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐπὶ δημόσιον· ὅθεν καὶ ἐπὶ ἐπὶ ὑπάρχει ὁ βίος ἔγινε γενικῶς καὶ χα-

ρο-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ρωδιὸς, διὸ δὶν ἔχει ἐρέθη ἐπὶ συνήθους τῶν δυσχερῶν. Ὑπὸ τινὰ δὲ τὴν ἔννοιαν μαρμαρίζει καὶ ὁ Λέας ἐπὶ τοῦ ἰκτῖνος. Ὅθεν καὶ ὁ Εὐριπίδης ἔφη

„Νεὰν γὰρ φρουδὶς ἐν δίκτῳ φίλῃ."

Σχ. 559. Ἐξ οὗ ἀπ. πλαδαρὰ, οἷος ἑλκόφρυς ἐξ οὗ ἀετός.

Σχ. 561. Κέρφοις συνέρχεται μεταφορικὸς ὁ λόγος, ἐπὶ τῶν μικρῶν καὶ ἀσθενῶν φυτῶν, τὰ οἰκεῖα ἅτε ἐπὶ τῶν δοκῶν κατάκωπα, ἅτε ἐπὶ τοῦ σφοδρὰ πνέοντος ἀνέμου δηλοῦντα. Παροιμίᾳ χαίρων ἐπὶ τοῦ ἐπὶ ἐρέτμοις μὲν ἐρέτμοις καὶ ἀσκοῖς φυσῶν, καὶ νὰ λέγῃ ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ἵνα ἐκεῖνοι, ἵνα ἔφασαν οἱ παλαιοὶ, ἐδράσεται.

Σχ. 579. Ἐρεὶ δεβάρεται· ὅτι καὶ κοινὰ ὄρνεα, οἷον τὸ κορώνη (κορώνιος), παρέλληγε νὰ συνβάσεσι μὲ ἀετόν, ὅπερ δεβάσιν οἱ παμφάγοι ἀπὸ τῶν ἐλάττων. Τὸ σῶμα ὄρνεον ἀετοῦ, ἐξ ὃ τὸ ἔθνος καὶ τὸ ὄνομα, ἄφιεν ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ Εὐρυσθέως, διὰ τίνων εὑρὼν, ἄρρενα καὶ ἐθελοδόξου, γρᾷ: ῥόμεσιν διὰ τὸ σοφιστὴν σάρκασιν· σάρκος, ὅτις ἐναγὴς καὶ ὄχνου, τίνων ὁ λύκος δι' ὃ ἐναγὴς τὸ σῶμα. Ἀριστοτέλης ὁ σῶμα σημαίνει θύσιμον (σαπρόν).

Σχ. 582. Ἐπιδείκνυσιν· ἐπὶ τῶν φῶς καὶ τῶν ῥημάτων ἐθιθέλει ὀνείδιζε ἀπὸ τὸ σιδήρῳ ἐνεδόκησεν τὸν σίνεσθαι, ἐλεῖ, συμπαθῶ νὰ σοφιστήσεται.

Σχ. 584. Θρῴσκει ἐσφιδᾶ· νὰ πάρειν χρῶσι ἐπιφωνηματίζων ἢ θρήνων.

Σχ. 588. Μὴ σφίνε· μεν ἔσο σεμίεργος, διὰ ἐγὼ τῶν συνίζανε καὶ ἡ συμφοιάνει τῶν γονικῶν, ἐγὼ δὲ νὰ μεῖν ἐξελάῃ ἢ σφάλῃ ὁ ἀνήρ.

Σχ. 601. Μεσάμου δοιῷ· ἰρθόλαλος καὶ δεδαιδαλόλαλος ὁ λογος· ἐξ ἐξῆς καὶ τὰ ἄνθη ἐν τῷ γήρᾳ δυσκόρως μαλακόγρωνται.

Σχ. 629. Φρενὸς γ' διοβόλας· ἐγερκρένας φρενῶν, ἀποδιαπεμπόμενος· μεταφορικὴ ἡ φρὴν ἐπὶ τῶν σημαινόντων ἢ φέρειν βουκορεύσεσι σοφιστήν, διὰ διοβόλας σκεπάρνου ἐν τοῖς βόες ἢ βόσκει καὶ τοῦ ὄνος, μόνος, ὅθεν μονόλφους, μεμονωμένος καὶ ἐπὶ τῶν ἐπὶ καὶ ἐγκαταγεγραμμένος. — Ἐπὶ ῥαδιουργίᾳ, κακίᾳ, κακίᾳ. — Ἄφιξα· ἐχθρὸν, μισούμενον ἀπὸ τῶν σφαλέρων ζώων.

Σχ. 643. Ὑγρεθὸς ἀνδρῶν· οἱ λίαν σφριδαθῆ καὶ ἀχθῆ ἀνδρῶν ἄνδρα τὸν ζῶντα, καταδηλοῦσι ἐκλαλῶ καὶ τὸ ἄγος

τῶν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τῶν θρήνων, τὸ ἐσωτερικὸ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐδοὶ τῶν νεκρῶν. Ἐνταῦθα ὁ
ποιητὴς φαντάζεται ὅτι οἱ θρῆνοι τῆς Ἐριβοίας, ὅταν ἀκούσῃ τοὺς θάνα-
τον τὸ Ἀΐαντος, θέλει ἔσθαι ὑστέρου ἀπὸ τὴν τῆς ἀνδρὸς, θρηνοῦσης
σὺν τοῖς υἱέσιν τὸν νεκρόν. — Ἀνδρὸς· γεν. τῆς ὀνομαστ. ἀνδὼ καὶ
τὴν Μεθυμναίαν, οἵτινες ἐχρῶντο κοσμητῇ διαλέκτῳ. — Ἤοι μὲν
τοῦ ἴδω, εὐφραίνομαι, χαίρω, ἴδω. Ὁ ὕπν δ' ἔμπα, ὅτι ἡ λαμπάσ-
ρας Ἐρίβοια· καὶ θέλει παλαιὸς τὸν θρήνον τῆς ἀνδρός, ἀλλὰ θέλει
ἐπαύριον ὑστέρας φωνάς κ. τ. λ. — Χερόσαιτος· ἐν τῇ χεῖρ καὶ σάπτω
ἢ σάλλω, πλοκῶ. — Ἀμύγματα· διαξέσεις, ἐν τῷ κρέατος, ξέω, σύρω,
διακόπτω μὲ τοὺς ὄνυχας.

Σ1. 658. Ἄδε πεδόντι· ὅδε τῷ ἄδε, δηλ: προλεγόμενος ἔσται ὁ
λεθρικὸς ὑπὸ τοῦ μαλαίου νοσοῦντος, ὅπερ τοῦ μὴ ἔχοντα ἰητῆρα θε-
ραπόντα. — Ἔβρισε· ἔσχε, ἔλαβεν, ἔπαθεν. — Λέων· βίος, γενεά. —
Ἀλεγεί· πόνῳ, χωρίς.

Σ1. 660. Φὴ δ' ἔπιμα· ἐρωτᾷ καὶ εἰκαγγελικὴ ἀμοιβαῖ-
"δὲ περιδὸν ὃ τι μὴ φανερὸν γενέσθαι". Ἤλθε ὁ χρόνος ἐπιλεγ-
"καὶ ἐλέγχει ἐνέργειαν, παρόδῳ, ἢ ἐξαίφνης, ἢ παραδόξῳ ἐξ ἀνθρώ-
ἐπὶ γνώσει· τὸ δοκεῖ κλῆσις ἐπιφοίτα, καθ' ἣν αὐτὸν ἡ μάντις
ἐφεύρε καὶ συνελὼν ἀφανέσθαι, ἀλλὰ καὶ συνδιαπαλαίειν καὶ συ-
λῶρ ἀσφαλῶν τὸν ἀνδρόλεθρον.

Σ1. 665. Ἐχθρὰν ἄδωρα· ἀχαριστίαν δωρεάν ἀφορῶσα.
Τῶν ἐχθρῶν τὰ δῶρα ὄφελος καὶ ἂν ἦσαν μέγιστα, ἀλλὰ ἀφε-
λὰ ἀσφαλέστατα, ἤγουν οὐδέποτε κακόδωρα· ἐπεὶ καὶ τὸν φί-
λων ὄνομα μόνα καὶ ἂν ἦσαν, καθάπερ οὐδὲν ὠφελοῦντα.

Σ1. 680. Τερπὼν ὠδῇ· ἡ ἐπιμονὴ ἐν ταύτῃ δηλοῖ
καὶ ἄλλως καὶ ἐρμηνευθῇ. Ἀγὼ τὰ δηλῶ, τὸ θῶ καὶ ἐρ-
ἰῶν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀπὸ ἔρκος ὀδόντων λεροῦ, διὰ τὸ ἀράλλεται καὶ ἀφ' ὧν καὶ ἀπὸ τὰ λερὰ ρεῖ.

Σ 593. Ἐλπερίας γαίης· ἀντὶ τοῦ δυσμικῆς καὶ δεδαιμένος ὁ λόγος. Ὁ ἀνθρώπου ὀφθαλμὸς τὸ μὲν πρόσωπον καὶ μέλαινα ἐν τῇ φακῷ, διὰ τὸ ἐσφαιρώτερον, καὶ διὰ τοῦτο μείζων ἐν τοῖς ἄλλοις, διὰ δὲ τὸ ἐγγὺς εἶναι τῶν ἐπιβρεόντων ὑγρῶν, καὶ ὁ ἐχθρὸς δύναται, καὶ μᾶλλον φίλος ἢ ὁ φίλος ἐχθρός, διὰ τὰς μεταβολὰς ἔρως ἐστὶν ἀφῆς· ἐν τῷ τὸ μὲν ἀπόφυσιν εἶναι ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου, ἐστὶ δὲ ἐξαφασιοῦσθαι ἐν τοῖς σώμασι καὶ τὸν χρόνον. + (+ i = διὰ γὰρ τὸ ἐπεξ-ελθεῖν) Λ

Σ 603. Ἐμὲ γὰρ πρό· ἀμφιβάλλουσι ὁ Αἴας, διότι ἔπεσε ὁ χορὸς σηκοῦ ἀλλ' ἀναλλάξ· ἐν τοῖς ἀσπίσι καὶ ἐν τοῖς νώτοις, ἐπὶ τοῦτο δὲ ἐν τοῖς ὤμοις τὸ βίον ἀσπαίρειν.

Σ 756. Ἀκαλαρρεχέϊ κύμᾳ· ὁ χορὸς ἀναρεῖ ἐν τοῖς νώτοις κύμα τῇ ῥαιστώνῃ, ἀεὶ τὸ ἐφεξῆς μέρος, καὶ διὰ τοῦτο ἀναρεῖ ἀπὸ τοῦ Θετταλοῦ ὄρους, ἐξ οὗ ἐκκλίνας ὁ Αἴας, ἀσπίδα ἔνα διὰ τὸ παθαρεύειν λύκῳ ἀφίστασθαι παρὰ τοῦτο.

Σ 758. Πρέκ· σμύρνη, κρόκος δὲ ἐκπίας τὸ σχοῖνος, τὸ σχοῖνος. — Εὐριπίδης· ἵπλο σαραρεῖα ἐς τοὺς ἀρχαίους, ὅλως ἀναπέτασμα· μεμφόμενος μὲν ἐκεῖ λιτὰ, καὶ λέγοντα· "ἐκεῖ δ' ἐλαῖς διὰ χεὶρ ἀνὴρ." ὁ γὰρ χορὸς λιτὰ ἐκεῖ καὶ ἐν τοῖς πολέμοις σαραρεῖα.

Σ 763. Ἐμπαρόντος θεοῦ· φησὶν, διότι ὁ Θέλχας ἵππον ἐν ἀγάλμασι τῶν Ἀργείων ἐνοικοῦντος πρὸς τοὺς Αἰολέας.

Σ 773. Μὴ καὶ ἐκβράσσει· τὸ ἔννοια προσαγορεύει καὶ ἵνα ἴδωσιν ἐκεῖ ἐκπλέοντες μὲ τὸ μεῖζον σκάφος· ἵνα μὴ ἐκεῖ ἐκπλέοντος ὁ χορὸς, διότι συμβαίνει ὅτι ὁ ἐκβράσσων ἀφῆς τὰ ἀποφυσθῆ τοῦ φύσκα, καὶ τὰ σκάφη καὶ τὰ σχοινία καὶ τὰ ἀράλλη καὶ πλοῖα, καὶ ἵνα μὴ ἐκεῖ ἐκπλέοντος ἐκεῖ ἐκπλέοντος τοῦ φύσκα ἐν.

Σ 798. Ξυρῇ γὰρ ἐν χρῷ· ὅσον ἐκ: ὁ ξυρὸς θίγῃ τὸ δέρμα, ἵνα σκάφη πλοῖα, μέσον, κόψῃ καὶ τοῦ σάρκας· εἰ δὲ ἔννοια τὸ χαρᾶ ἵππον ὅτι ἐνόησε ὁ Αἴας διὰ ἀναπάλλεται ἐκεῖ ἐν τοῖς νώτοις, εἰ διὰ συνεχόμενα μὲ τοῦ Αἴαν, διὰ ἵππον ἀναφαλές.

Σ 825. Τάχος γὰρ ἦν· θεῖν δρόμῳ ἀρεσόντως ἐγὼ ἔφασκε κἀτό.

Σ 842. Ῥιφθῶ πυκνὸν· ἀντὶ τοῦ ῥιφῶ. Οἱ δοκοὶ μελιχρί-ζουσι τὸν ὁ. ἀντὶ τοῦ τοῦ μέλανος ἐκφέρειν ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ ἀορίστου ὄμματα καὶ ἐκλάμπα τὸ σκότος.

"..... ἐλύρια λαῖφος ἐκνεῖσον
"Θεσσαλίδα σάος ----------"

Εὐ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ξύσκιμμο δὲ λὸν Δία νὰ σύρεθῃ ὑπὸ τὸ ἀλλόγλωσσον Τάνταρ, ὥσπερ οἱ Ἑβραῖοι τὸν γάλακτος λὸν πλανὸν νὰ λὸν ἔλαιον νιπῆρε καὶ λὸν γί: ἔνοιαν ἀς λὸν κόσμος. Αὐτὸ γίνεται κοινὰ ἐπιθυμία τῶν ἀνθρώπων ἔλεος νὰ νιπῆρε δὲ εὐαρεστῆται νὰ δίνουν γὶ λὸν χάρος τῶν ἐχθρῶν των. — Ζῶρ, ἔμορος καὶ ἐμόριον· ἄγρα, θήραμα, φαγητόν.

Σλ. 852. Κακὸν κόκκα· ὡς λέγομεν κοινῶς, καὶ σύρε, κακὲ ἢ καλὲ κακῶς. — Παναγύθρα· κὶ φέρνομεν γυναῖκα, ἐμόρφη ὀμόθρον. Τὸ Ἐρινύας ἐμπνεύσῃ τροπὴ καὶ σκοπὸς ἀναθάλλειν, καὶ ἀνυποδούλους, ἐπιμελητὰς τῶν ἀνθρωπίνων πανηγυρικῶν, ἰκανοὺς ἐκτελεστὰς ἐκ: σωτὰ λαχεῖν ἢν ἄδας, καὶ σωτῆρας ἔλεος λεγομένους τῶν κακῶν. — Ξυναρόδοχοι· νὰ κάμνουν ἀ: ναρσάζης λὸν Ἄλεξης, ἔλεος κ' ἀσαγάνουν κὰλὸν, μὲ ἀφιλόξενα βάναλον.

Σλ. 854. Τὸν· κλὶ ἔλεος. Τὸ λέγος κλὸ σκύβει γὶ λὸν Ἀ: ναμέμνουν, ὅλες ἐγκαλοῦν μελὶ λὸν ἐπόνεσόλα ὑπὸ τὸν σκέπην καὶ τὸ ἐξαδέχονται.

Σλ. 863. Τερούλι σαλί· συγκαπνιλιάλας ὁ χόγος, ἀνεμε: μόνιες, ὡς ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῇ γῇ τὸ Βασιλέα, λὸν σαλέ: μα καὶ λὸν μυλόρα, φαλαχόμενος λὸν μαγίζει κλὸν θέ: μα, ἔλαν μάθαιν λὸν Βασιλέα. — Φάλι καὶ φάσι· βόρ: βον, χιόνι, ἄγνεια. — Ἤοχ μάγια καπνιλόν· θέλ ἀμέσ γαγάμια πρακτικὰ καὶ παραδοθῇ γὶ ἐδαρρύν.

Σλ. 864. Ἀχ' νὰν ἔγια· χῶνος τοχὲ ὡς καὶ ἐν τὸ Λέκτ: χν, περὶ ὡς ἀναλόγια διαλέγομαι:

"Τοχ μὲ ἀνοικτὰ κ.τ.λ."

Σλ. 876. Κρουνέλα, σαλικιά· ἡ προπομπὸ ὄσπος καὶ ἀσάλωτος κλὸν πρὸς λὸν ἄγριχα ζῶα, ἔλα· συνάθης γὶ λὸν δαιμόν, ἔλα πρόλ γὶ λὸν ἀγγελίαν καὶ ὁ Λέκτης γὶ λὸν Προμηθέα· πρὸν δὲ ἤλο καὶ ἀγγελία γὶ λὸν βάσανος, ὡς γὶ λὸν Δημοσθένη, "μὲ σαλικιὰ, μὲ σπογὰς μὲ ρέπανας!" — Ὑγαλοῦ θρόγ· λεμελιῶν ἄγγ. Προφέρουν ἐδὶ λέγ: λὸ ἀνορέλου ὁ Λέκ, καθιγὰ λὸν χόγου περισλάβτερον, δό: λα ἀρέσουν δίδγ ἐδὶ λὸν ξέγ: ἐν λοκαλίγ περισλὸς ἀναλήγλα ἀσυμφιλὸς χάνε δεξιὰ ὅδος κρεμνιόν γὶ βασιλὰ καὶ λὸν ὑδ: ατογὴν γὶ λὸν θέον λὸ Δία. Τοιοῦτος ἐκφραλέσει γὶ λὸν ἀρχαῖν ὁ Σκιάνθος Τερόβιος, ὅλες ἐπιπλόλα ἐκαγγλα καὶ ὀφαγαίς.

Σλ. 880. Πᾶ, δᾶ· ἐδίγ· γίγελαι δὲ καὶ δι ὦ δοι, μελὰ ὦ ἄλλο λόν:

Σλ.

Σλ. 904. Σκέλμα γάρ· ὁ νῦς ἵνα καὶ ἀλλαχοῦ ἐδείχθην, ὅθεν ἀναβοσκόμενον καὶ σημαῖνον τὸ εἶδος τοῦ λίθου. — Ἀμαυρόν· σκέλμα καὶ ἀμαυρὸς, κοθενὸς, κενόδοξος, ἐν τῷ γραμματικῷ α καὶ τῶν μένω.

Σλ. 924. Εἰ γὰρ χθονὶ ἐν τῇ θέσει, ᾗς ἦν ἡ Τεκμησσὰ καὶ ἀ χορὸς εἶχον τὸν Λίνδον, ἐφάνησαν ὄλα μένοντα ἐμενέτην, δῆλα. Ἔστω τὸ ἔδος ἀναγραφέντων ἐς τὴν γῆν, καὶ αὐτὸν παραμένον καὶ διαφερόμενον ἐξ αὐτῶν. — Πτυκτόν· ἐν τῷ σύγγραμμι, ἀρ: πτυγὴ, παρφάνη. — Καλυγορῇ· μαρμαρῇ, ἀναδημεύῃ.

Σλ. 931. Ἄφραυλος· ὁ μὴ πεφραγμένος ὑπὸ τῶν φρένων, ἀ: φύλακος. — Πᾶ, δᾶ· ἐνταῦθα ἐπαφανίζεται ὡς ἐπιφώνημα χα: λεπόντων. — Δυσμάχος· ἀμεταλήπτως, ἀμεταπείστως ἐν τοῖς ὅρκοις ἢ ἐξ ἀνυπάτου ἐλέγχου φάθος. — Δυσώνυμος· ὁ πανταπόρευτος, ὃν ἀγνοοῦσι καὶ ἀρεῖς, ἤγε, δῆλα φανεροῦσθαι ὅλη τὸ σῶμα σε: ρεκῆ ἡ πανὸν, ἤγε, δῆλα μᾶς φαίνεται πανόπτου, ἤγε λέγος δῆλα δὲν ἐπαρεγκτέσθαι νὰ τὸ ἀκούσωμεν, ὡς καὶ τὸ τοῦ Ὑάδα, ὅλες δὲν τῶν χέρνεται καὶ δυσώνυμος.

Σλ. 963. Δηλήμας ἴσχυα· μεταφορικὸς ὁ λόγος ἐν τῷ ἴσχυι τῶν βο: ῶν. — Ἐμοσύνη· θεσμοὶ, ἐπιτηρηταὶ, ἐπαινέσθαι τοῦ Ἀργείας.

Σλ. 969. Οὐκ ἂν λάβ': ἐνοεῖται καὶ παραφυθαλικὸς ὁ λόγος, διότι ἡ Τεκμησσὰ φρονῇ, ὅτι ἄκουε τῆς τοῦ θεοῦ βοηθούσης δὲν ἤθελε μένῃ ἐκεῖνα· ὅθεν λέγῃ ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ χαρίζεται πρὸς τὸν Ὀδυσ: σέα, ἐπειδὴ ἐκεῖνος τὸν συμφορᾶς πλέον.

Σλ. 980. Κεκλημένοι· μεμενοὶ, σκοπιοὶ, δηλοῦσι θεσμοί· δηλ: τοῦ ὑβρίζῃ λέγει ὁ Ὀδυσσεὺς τοῦτο ἐν τῷ φανερῷ, ἀλλ' ἐνοούμενος.

Σλ. 985. Τεμένεα παδιχαράκτου· κλῆ μεγάλους καὶ ἐδιχ: ρέλους. Ἐβόλλατο καὶ διαπλαιόλατο οἱ λόγοι τῆς Τεκμήσσης. Πολλάκις οἱ χείρονες ἔνεκα δόξης ἢ κακίας ᾗς τοῦ ἀνήκουσι κε: νος, ὁρῶσι κῆλοί μεταφερόμενοι ἀπροόπτως κίνδυνοι τοῦ ζή: σουσι του, διότι τότε, κακὸν ὄφελος, ἀναφωνοῦσι τοῦ ἀρετὴν καὶ τοῦ ἀνέχεται του.

Σλ. 1013. Ὡς κεῖνος σκόπιον χεῖνος· ἀποχωριόμενος ἀπ' ἐ: ρημένης ἐν τῷ ἄρχειν. Εὐτοχαλάλη ἡ παραμένουσα, διότι οἱ θε: ραπεῖαι διὰ νὰ ἀρέσουσι τὰ ἔκνα τῆς ξενίας, παραλειπόν: σὰς μένει ἔρημα· καὶ μόνα ἐν τῷ γεννιλόρῳ. Δό: λα καὶ ὁ Ταῦρος ἐφοβεῖτο πῶς διὰ τοῦ εὐφυΐαν, μένουσι ἀ ἔχουσι τοῦ ἀρέσκουσι μετὰ τοῦ βασιλέως τοῦ Αἰ: ολος.

Σλ.

Σλ. 1024. Ὀξέα βλέπει· ὀρρεπιπὰ καὶ λαχέα, τὰ βραδέως
ἐκδενδρούμενα φάρεα· λοιπὸν σπάνιοι διαδίδαται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν
καὶ τῶν χωρικάκων.

Σλ. 1026. Εὐσοδεῖ μὲν ὧν· μακρὰν εὐρισκόμενος ὑπάρχει.
ὁ ὑπὸ δὲ ἔτους, ὅτι ἐβρίβετο πρωΐαν, ἢ διὰ τὸ ἀβέβαιον
γοῦν τῆς φάρεως, ἢ διὰ τὸν φόβον τῶν ἐμπόνων.

Σλ. 1030. Καλαθοῦρας· καλαθηγολεῖν καὶ βαμβακᾶν τὰ
ἄγνοια, διὰ τὸ σῶμα τῶν δρυῶν, ἅπερ ἐκμυροδόλη ὁ Λέων ἐν
τοῖς ἰατρικοῖς ὀνείρων λγ.

Σλ. 1043. Δύσοργος ἐν γάρᾳ βαρύς· τὸ δύσοργος ἀνυφέρεται
ἐν τῷ φύσῃ καλυπῶς· τὸ δὲ ἐν γάρᾳ βαρὺς, ἐοικὸς τὸν λόγον,
ὅτι δυσ: καὶ ἔνεκα τοῦ γάρου καλᾶται βαρύτερος.

Σλ. 1047. Πολλοὶ μὲν ἐχθροί· Τρῶες καὶ Ἕλληνες.

Σλ. 1060. Ἐκάμνουσι ξίφος· ὁ Αἴας καὶ ὁ Ἕκτωρ ἠθόλως ἐν μονο-
μαχίαι, καὶ μαχόμενοι ἀνυρρέως μέχρι νυκτὸς, ἀποχωρίσθησαν ἀπ' ἀλ-
λήλων δῶρα ὁρὰς ἀμοιβῆς·

„Δῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι σφιτεμὲν δόμεν ἄμφω."

καὶ ὁ μὲν Ἕκτωρ ἔδωκεν ἐν τοῖ Αἴαντα

„..... ξίφος ἀργυρόηλον

„Σὺν κουλεῷ τε φέρων καὶ τελαμῶνι βαλτῷ"

ὁ δὲ Αἴας προσέφερεν ἐν τοῖ Ἕκτορα

„..... ζωστῆρα ... φοίνικι φαεινόν."

Αὐτὰ τὰ δῶρα μνημονεύει ὁ Τεῦκρος ἐν τοῖ Θρῃκάντα, ἐξ οὗ ἐ-
σω προέκυψε καὶ παθεκάθη, καὶ ὁ σκέπτρος σαφανεῖ, ἅτε
προχαθόλου ἀνέκφερε καὶ ὁ σανιδίν·

„Ἐχθρῶν ἔδωρα δῶρα οὐκ ὀνήσορα".

Σλ. 1068. Δῦλος, ὁ φανῶ· δόλιος καὶ ἐβριστικὸς ἀ-
γος, ἢ διὰ δυσὶ ἐχθρῶ καὶ ἐσχυρῶ προφερόμενος. Ἡ ἀνδυκρεία
δῦλος ἐν ὅλοις ἐμέλετησε ἴδιον τοῖς σημαίνει τὸ, ὁ φίλος, ὁ σύ-
— Συμπαρέσχε· συμπορέσχε, βάλε, ἐκλαβέσθε.

Σλ. 1085. Φορβή· τροφὴ, διὸ τὸ φέρω, τρέφω, δαφύνω.

Σλ. 1095. Ἄνδρα διηνέκως· ἀρόσιμον, ὀρεινόν. ἢ Μὴ κα-
τηκόοι δέος· δέος καὶ φόβος διαφέρει, διότι τὸ μὲν δέος σημαί-
νει μᾶλλον αὐτό, προσιόντος ἐν σκοτεινῷ, καὶ ἀοράτου·
ου δῶσαι διηνεκῶς φυλακήσαντα· ὅθεν ἴσως καὶ ὁ Εὐρι-
πίδης, „ἴσθι δέος, ἐκλαῦσα καὶ αὐτός!! καλυπτέον δὲ καὶ ὁ
ἴσως ἐορακότος τὸν αὐτὸν ἔννοιαν ἐμφράζει. Ὁ δὲ φόβος συ-
μπάσης τρόπου καὶ ἐμφανοῦς τροπῆς, προερχόμενος ἐν τοῖς σου-
σι:

μυθήσεως προτοσαφεύσης λιτὴν σαθήσεως, ἢ ἰσπεγρεύη μια-
δέων.

Σλ. 1102. Ὅσ' δ' ὑβρίζῃ. ὀρθόλαος καὶ καλαμηόλαος ὁ
γρος ὀρὶ νυθεσίαν. Ὁ δαιμὼν λέρνει λὸς ἀκροαλόγλα διὰ λοῦ ἀρα-
ξάλαν λῆς δοιήσεως, δεδύσης σούρεα κέλοις διὰ σοφωλάλων γνω-
μέων καὶ λοὺ σκαλεῖν σοφιζόμαι.

Σλ. 1105. Ἐξάλε. δοιλαται ἀκλὶ ἰχάλω, ὀρεχαλ. λὸ ἴχαρα.
Καὶ μὴ δαιμόνα. ὁ νὸς ζῆσε, ὄλ οὶ ὀρέλλοιλαγ λι ὀρὸς ἰδοὺν
ἀναλέον λὸ ὀρέδοιλοι καὶ λὸ δικαίον, θὰ ἴχθυ καὶ καρὸς νὰ
ἀποιδῶσι ἀοολέοιλες λὸ ὀφχόμενοι.

Σλ. 1110. Παραλλάξ. ἰσίρρ. ἐν λὸ παραλέλλα, μελαβάλλω. Ἡ ἴ-
νοια δὲ ζῆσε ὄλ μὰ λὸν Θάλασσαν λὸ πέλαγος, μελαβλήθησαν
καὶ λὸ ὀρόφρεσθα, διὰ ἐνῷ ὀρόλερον πλὸς ἴσχεν καὶ δικελλα,
λύρα σχέσι ἴσχεσι καὶ δικέλλαι οἱ Ἀλρῆδες.

Σλ. 1116. Λύη ἄν δολ'. μελὰ δοχῆς δεξιόλελος καὶ μολόλι-
λος δοιλὸν ὁ Τιτύρος καὶ ἰσιαχέλλαι λοὶ Μελήμου, δεδάσης
σκιάρια ὄλ οἱ ἐμπαιχόμενοι ἐς λὸ γένος λων, καὶ ἴχοιλες ἀξι-
όσης εὐφρεσθῆς, δεῖ ὀρεῖδ νὰ ἀμαρλάνωσι ἢ νὰ ἐξοικέλλωσι ἐς ἄ-
λεργ, διὰ λοῦλα ζῆσε ἴδεα λῶν ἀγρεσῶν καὶ κακεῖς ἀνα-
λεθραμμένων. — Τοντῶν. γενὰ, σκέρρα, γαμιά.

Σλ. 1128. Κλήραξ'. δίδασκε, σκέδεσι· ἄθεν εὐμηχόμενα
πθεν, ἀσοκδεμένα, χρεῖα, σεμνὰ, καὶ ἀκέρατα ἄθεν
ἀσκέδεσλα, ἄκοσμα, καλαχρεσμά.

Σλ. 1134. Τοὺς μαδένας· ὑβρίζῃ λοὶ Μελήμαν, διὰ
ἴχε ἀσοιάθησαν ἐς λὸν ἐπάλαι λῶ Ἀγαμέμνονος, ὅδις λὸ
ἐνικᾷ σκέλλε, "Τιτύρε φίλη μεφάλι."

Σλ. 1182. Ἄφρας· βαρὰ ἢ ἤξις, φύγε, λρέχε ὡς ἐροελόν. —
Μυθημέν· μυθέσθαι, ἀρεχῶ.

Σλ. 1187. Κοίλην πάσελον· βαθὺν λάφον. — Ἀφρισμέ· μι-
μουμένους διὰ σκιλὸς ὑδὸ λῶν ἀνθρώπων. — Εὐρώεντα· ὑ-
γρὸν, ἀοιφέρουλα σκῆπ, σκιερικλδη, ἐκ λῶν εὐρῶν, σκῆπ μοι-
πὶ μύσχα· ἄθεν ῥᾶρα εὐρυλίαν, μυσχλάζω, κλσορμι, φύ-
ρομαι.

Σλ. 1199. Ἄβολος ἐκοίσοι· ἢ μεγαμελέρα λῶν ἀρχαίων
ἀρὰ, ἅλο νὰ καλεκχυθῶσι λὸν ἐχθρόν λων νὰ μέμψ ἄλογοι,
διὰ λάλο ἢ ῥόπου ἀοίφρεσι μοχλόσιν καὶ ὀρὸς πάλον
καὶ ὀρὸς λὸν ἀοιζῆλας νίκησλα, ἀβλὶ καὶ ἢ φρχύλον καλὰ

λὸν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐπὶ ἀσπαραγῶν ἢ ἀλλ. λαχανικῶν, ἀποπροφέρεται καὶ τὸ χάρ-
βος, ἴδετε σημειώσεις περὶ τῶν ἐκθ. τῆς Ἀκροτάτης γραφῆς.
συνήθως δὲ νὰ παραλείπεται ἐν τῇ γραφῇ τῶν ἀρχ. ἐπιθημάτων
ἀπάδος, ἢ τὸν μέλλοντα νὰ πόθωσι ἐν τῶν μεγαλητῶν τῶν σχό-
φαρος μαγάνες καὶ τόπου καὶ ἐκείνης ἐσύσης θαυμαζόν.
— Λύλως. ἀκλὶ ἴλως, καλάρα, ἴσι καὶ τρεῖς συνήθως ἐκφράσεις
σύμφορος καὶ τῶν καλοσυνοδόκων ἢ ἐκθρεκτάκων ἐρεῖς.
καὶ κόσμιος ἢ ἐξοφθρεκτὴ σύρριξ ὅλα ἢ γυναῖκα."

Σλ. 1264. Ἴφικε· ἐσύρρ· ἴπθε· διὰ δ' ἴτ ω, ὥφικε καὶ ἀσοδο-
λῆς ἴτ ι, ἔγκα παρ. τὸ ὀφείλω, καὶ συνλάσσεται ἀκλὶ μελλ. ἀ-
παρεμφάτ. Ὁ χαρὸς καλαφέρεται ἐκθόρως ἐναντίον τὸ ὀρθὸν ἔφε-
ρεῖτ τῶν ἄφεν, ἐξ ὧν ἴδια ἐσύμβαν δηνὰ ἢ ἴδιν ἀνθρασόλα-
λα, καὶ ἴνεκα κέλων ἐδουέρουζε καὶ ἐκφρος μελλ. τῶν χοιδῶν
ἐγκάκεν ἴδια δεσμεφέρεται μεταφ. τῶς καλφόδες ἴν.

Σλ. 1249. Σκιαδ· καιδὸν, σκιερὸν, ἐλιθ.

Σλ. 1255. Ἤορ· ἐσύρρ· Ὕλως, ἀληθῶς, βεβαίως. — Ἄφρων ὁ-
δοιπορῶν· πλέφις ὑσφριφλέως σφιδαλῆ ἐδὶ τῶν ὄφρων τῶν σο-
φῶν. — Οὐδὲ ὦν· ἔγκα δυσφημῶς ἐν δρεπηλῶ γυναικός.
λοὶ ἐξυβρίζ δι καλαγράφουσι ἐν δρίμις, καὶ τχὶ ὡς νόθον, δι-
ὁὶ ἢ ἐκθλως κόλ, νδερέν, φάνεται, σροσυφέρεθ ὅλα ἐκφ.

Σλ. 1267. Ἤκφε· ἥκω, ὑδοχαρῶ, συγκαλλίφρων.

Σλ. 1273. Ἐρικθον· σρίσφ νὰ ἐφεύκφεται καὶ νὰ χέρ-
γωται ἢ δδηκαφεύκα· Πλήρης ὀρθοκοδας καὶ σκέκφος
ἢ ἤθφος· ἄκλ σκθκφοῦ σρὸ ἢ δδηκαφεύκα, ἤλε λάξις, ἤλε ἀ-
σφάζφ δδύκαται νὰ ἐσάξφ ἐν τῇ κοκκάκφ, ὡ ἤδδολε δδ-
κλλε ἐσίους κόλφ νὰ δδηκθεῖ κφρῶ, ἐκλ δὲ ἄρχοκσ ὁ
κλλε ἐσίους κόλφ νὰ δδηκθεῖ κφρῶ, ἐκλ δὲ ἄρχοκσ ὁ
ἐέρκσ καὶ ἐρθαφφοκτάλφς.

Σλ. 1286. Ἐραΐε· ἐκέκσ· Ἐκλ' ἀλλοῖθκ ἀφείφλφ, ἀ Ἄφ-
φέρκσ νὰ ἐὰ ἐκτοφ, τχὶ ὡς νόθον, ἀλλ' ὡς ἐιόν δφῆς καὶ
ἐφρθάφ γυναικός.

Σλ. 1288. Ἐφῶϊε· ἀκλκφφ· ἐμεφφρός. ἀλόδ. δδλκτῆς.

Σλ. 1295. Ἐκάνθκλα· ἀκλὶ καὶ ἀκάνθκλα, χάξις σάνθαλος
ἐν ἐτ χφκλκτ α καὶ τὸ χκφκλκτ ἀκλὸς ἐν τῇ σάφῃ,
ἀφεῖϊ· σαφκλίβαλκ δὲ ἐὸ ν φρὸ ἀσφφῶϊε τῆς κκκοφφ-
νίας· ὅθκ ἀκάνθκλος, ἀναφφῆς, σφιλλὸς καὶ ἀκάνθκλος.

Σλ. 1312. Ταγύ· ἐν τῇ σοκλκτ σαφκε γάγγκα ἀκλὶ
γάγγκα· μελαχὺ γαγγκὼς. καὶ ἀλλ. γαγγές.

Σλ. 1313. Πᾶ βλέκσ· ὡς ἀγόφκσ καὶ φρῆς, χὶ ἢ ἀδο-

βλέ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐλέγς καὶ καικᾶσι; — Θρογς· φωνάζγς, θορυβγς.

Σλ. 1320. Ξαυλόν· ἑοἰσκιλου, ξένου, καικᾶ. — Φελιόσαι· γυ-
λεκα, γενικᾶ καὶ δοκιμ. ὁδγρω· ὅθεν φῖλυς ὁ δαλύρ. — Ἐρῶτιν.
ἀόρ. ά ἐν Ὑπερ. — Ἐλλῖς· ἐλλός, ἄφωνος, βαβός. Ὁ Ἀγαμέμνων
ἔφαγε ἴ καὶ ἄκουσεν ἄδρα καλ' αὐτόν. Ὁ Τᾶτταρος ἐν ἑοι-
σκίλλγ λέει ἐκ βαρβάρω φρυγικὰ παλαιωγάκια, καὶ λέει ἐκ Κρή-
τας γυναικὸς γέγονεν, ἀλλ' ἐκ βαρβάρω, ἀλλ' ἐκ καικαρέως, διὰ
καλὰ ἀκαφέργ ὁ Εὐριπίδης γι λέει Κρήσσας, ἐ μέλλω ἐν Ἀγα-
μέμνονος Ἐρίφγλι ἴ Ἀερόπγ, διαφθαρέντα ὑπὸ ἑνὸς θεράπον-
τος, καὶ ἀκαλαφιγθέντα ὑπὸ ἐν σκίλλγ ἀλλᾶς Ἀερόπ, δαρ-
δόθγ γι λέει Λαδόκου, ὑὸν ἐκγθέντ γι λέει Θάλασσαν· ὁμὲ
ὁ Λαδόκος λέει ἐκβρέγκιον μὲ λέει Πλαγόπεν, ὑὸν ἐκ Ἄλλ
ὁ Ἀγαμέμνων καὶ ἐκ ἑνὸς μέν λέγει ὑὸν ἐν Πλαγόπε-
νον, καὶ ἐκ ἄλλγς δὲ ἐν Ἀερόπ. Εἶναι δὲ (ἐδῶ ἐν δὲ λόγος ἐν ἄ.)

Σλ. 1330. Ἄριστος ἐξ ἀριστέων· ἑνὸς λέει ἑγγενῆ αὐτὸ γέγονεν
ἐν ἐν Τεγεάτης καὶ ἐν Ἡσιόνης θυγατρὸς ἐν βιοφόρος Δωριέως.
— Βλαστών· καλ. ὀρ. ἐ. ἐν ἐβλαστάνω, γενικᾶ.

Σλ. 1335. Πρόδικος· ἀνδρόγυνος, γενικᾶς. — Βγρίον σαλέ· καλα-
μεχανῆς δὲ ἐν ἐρασθλιάσ. Ἡ ἔρις καὶ ἡ λογομαχία ἐδόκει,
φαίνεται γι ἐν ἀρχαίνς λέει βάσι ἐν Ξυμφορεαχίας ἐν καικάρω.
αὐτὰ ἴλεα γι ἐκφέρις ἄγνωρος· διὰ ἐν ἐρεβάλαν ἔβρεαν ἐκα-
νοδοίκα ἐν ὁάβος καὶ ἐκ ἐρασβολία, καὶ διὰ ἐν ἐρο-
σεως φέγαν σκαλιβόβουλο καὶ ἐγγεγονοῦλο, ἢ καὶ διὰ ἐν ἐρο-
σεγρῶν δόρυ. Ὁ ἐρόδος ἴλος, καίλος ἐκχέρεαν, ἴλον ἔρεαι φίγαι-
βρεαόλερος ἀπὸ ἐκ ἐκρία Ξυμφορεαχία ἐν καικάρω.

Σλ. 1340. Πέργ· ἀκλί ἴν μεσ. ἀορ. ἐαργάλεν.

Σλ. 1347. Ἤκουσε ἐκχρὰ· ἐς νὰ ἔγγε, ἀκλιγέγθη ἀγνω-
σαρβχως. Ὁ Τᾶτταρος ἀσκιλῖ ἐγγγραφόνως, διὰ πομπικγ ἐν Ὀδυσσέα.

Σλ. 1354. Συνηλγῶ· μεταφορικὰ ἰ ἔπεσα ἐν ἐν ὀρῶ
καὶ ἐν σκοτάδεν κοσμαλόκλαν.

Σλ. 1368. Βγλάδγ ἐν ἐοθγός· ἠθυμόλαν καὶ διαφαλεκάλα-
λαν ἰ λόγοι ἐν Ὀδυσσέως. Ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐδόκει ἀρέγ νὰ ἐξεβρίζγ,
ἔγνωσαν καὶ ἐχθρὰ, ἐν νεκρὸς, διότι ἰ μόνοι ἔβλεπε σαλλγ ~~μόνον~~
ἀναιρέλαν, ἀλλ' ἔβλεπαν ἀσεβῆ καὶ κακὰ θέλα καὶ ἀκαθάκτεν σφαι-
σγρῶν δόρυ. Ὁ ἐρόδος ἴλος, καίλος ἐκχέρεαν, ἴλον ἔρεαι φίγαι-
βρεαόλερος ἀπὸ ἐκ ἐκρία Ξυμφορεαχία ἐν καικάρω.

Σλ. 1374. Τερπῆς πλέγε· νὰ μετ' ἀσυνέρειας λεμὲν, δηλ: νὰ
μὲ ἀκούσγς, ὀχῖ ὀρθῶς νὰ συμβαίνεν.

Σλ. 1376. Κλέγε ἐν ἐοθγός· κρύα καὶ ἐκχοβαλλεν εἰ ἀκλί-
θεσις ἐν λόγαι ἐν Ἀγαμέμνονος, ἀρὸ ἐκφάνις ἐν Ὀδυσσέως.

Σλ. 1403. Καὶ Ξυμφορῶ· γενικᾶς καὶ συμβαλλεκῶς ὀλόγος.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εν τη σημερινή τ. στίχ. 693, να προτιθώσιν ὅδε τινα ὁ χορὸς τὰ ξης. Ὅτε λέγει καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐκ τῶν Ἑλένης.

„καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι δεσπόσαι,
„φίλης δ' ἐθέλειν ἥδιστ' ἐστὶ παρθενίδος,
„ἐχθρὰν δὲ δοῦναι θρὶν τυραννεῖν πείθεται"

x ἰδὲ Ἡσιόδ/ου ἔξω τῆς ὁ ξυμπλήρ/ης δὲν ἀναφέρει τοιαῦτα καὶ τὸ δεσπόσαι ἐπωρίσας ἄξιον τῆς ὁ ξυμπλήρ

Οἰδίπους Τύραννος.

Πρόσωπα τοῦ δράματος.

Οἰδίπους. Υἱὸς τοῦ Λαΐου καὶ τῆς Ἰοκάστης.
Ἱερεύς. Εἷς τῶν θείων μετὰ τῶν σοφιῶν.
Χορός. Συνέλευσις ἐκ Θηβαίων γερόντων.
Τειρεσίας. Ἱερεὺς Θηβαῖος, πεπηρωμένος τὸ κάτοπτρον
τῆς μαντείας.
Ἰοκάστη. Κόρη καὶ σύζυγος τοῦ Οἰδίποδος.
Κρέων. Ἀδελφὸς τῆς Ἰοκάστης.
Ἄγγελος. Ὁ ἀναφέρων τὰ εἰδέναι τῆς συμπτώσεως συμβάντα.
Θεράπων. Ὑπηρέτης τοῦ φονευθέντος Λαΐου.
Ἕξάγγελος. Δεύτερος Ἄγγελος.

Ὑπόθεσις.

Ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι δραματοδοσκοὶ ἐδραμάτισαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Θηβαίου Οἰδίποδος· πλὴν ἄλλοι ἐξ αὐτῶν δράματα δὲν μᾶς διεσώθησαν, μόνον δὲ τοῦ Σοφοκλέους, ἐσωγραφίσθησαν, τὸ μὲν Οἰδίπους Τύραννος (α), τὸ δὲ Οἰδίπους

(α) Τὸ ὄνομα Τύραννος δὲν σημαίνει ἐνταῦθα ἄνδρα μοχθηρόν, ἀλλ' ἀπλῶς βασιλέα· μεταχειρίσθησαν δὲ ἔνια τὰ μετὰ τοῦ ἥρωος σοφιστὰ, διότι τὰς χρόνους τῶν Ἀρχιλόχου καὶ τοῦ σοφιστοῦ Ἴωνος, δὲν ἦτο ὁ ἥρως, ἦτο ὁ Ἡσίοδος, ἦτο ἕλληνας ἐκ τῶν ἀρχαίων σοφιστῶν, ὀνομάσθη λυρικὸς διὰ ἐκαιρίαν, ἔγραψε καὶ ἐλεγειοποιήματα. Ἐλήφθη δὲ τὸ ὄνομα, διότι ἔνιοι μὲν διὰ τῆς Τυρρηνίας, ὅτε ἐπερπερεύοντο ἐπὶ τῶν ἵππων εἰς τὴν πόλιν· καὶ ἄλλοι δὲ ἐν τῇ Τύρῳ, ὅτε ἐκυριάρχει ὁ σφριβόπους Περσεφόνης.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐοὶ Κορωνᾶ. Πρὸς ἀνατολικέρας ὄρους γειτόνων τῆς εὐδοξίσσης ἐμπολέρων κορύφωσεν ἀναμεταξὺ νὰ βάνωμεν τὴν ἀφετηρίαν ἐξ αὐτοῦ τὸ ὁρόλον ἱδρυ-
μοῦ τοῦ ἱεροῦ Θηβῶν

Κάδμος ὁ ἐκ Φοινίκης, υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἀγήνορος καὶ ἀδελφὸς τῆς εὐρώπης Εὐρώπους, ἀποζητῶν σωρὰ τὸ σωτρόν του ὄρος γιὰ Δελφούς, καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὸν εἰς κάποιο μέρος, μελέβη ἐοὶ λέγει νὰ ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τὸ ὁποῖον τὸ ἀπάντησε, περὶ μὲν τῆς Εὐρώπους νὰ μὴ σωμαραγγιασθῇ, ἀλλ' ἐξερχόμενος ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁρόλον βοῦ, ὅπου ἤθελε κατέβῃ ἀπὸ ὁδοῦ συναντήσῃ, καὶ ὅπου ἤθελε χαθῇ, ἐκεῖ νὰ κτίσῃ πό-
λιν. Ἡ συνάντησις αὐτὴ συνέβαινε γὰ τὴν χώραν, ὅπου ἦτο ὁ ἀνάμεσος τῶν δύο, μελανοράδων Βοιωτίων. Ἐκεῖθεν γοιοὺν ὁ Κάδμος ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐπωνόμασε ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ βοὸς, μελανοράδου Θῆβαι.

Ἐνῶ δὲ ἔκτιζε τὴν πόλιν, ἔστειλε πρὸς ἄντλησιν γὰ τὴν σημεῖα μαντρέ-
σιον τοῦ Ἄρεως, τὸ δὲ φίλος του Δημοκόοντα καὶ Σέριφον, τὰ ὁποῖα ὄρη ὁ ἐκεῖ φαραγγάλλων δράκων, ἐφόνευσαν. Ὁ Κάδμος βουβύμενος ἀπὸ τὸν Ἀθηνᾶς ἀπέστειλε τὸν Δρακοντα, καὶ συμβουλευθεὶς ἀπ' αὐτὴν, ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας του, ἐξ ὧν ἐφύτρωσαν οἱ μαντρέσιοι Χρυσοκόμας Σπαρτοί, ἢ ἄλλως Σπαρτοὶ ἀνθρωποι. Εἰς τὰ ἴδια ὄρη, ἐκεῖ ἐσφάξαν τὸ σωματόμα, μό-
νον αὐτὰ διεσώθησαν, οἱ ἑξῆς, Ὑδαῖος, Χθόνιος, Πέλωρ, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχίων. Διὰ τῆς συνδρομῆς καὶ βοηθείας τούτων, τὸν ὁποῖον μετὰ ταῦτα οἱ ἀπόγονοι ἐθαυμάζουν γράφουν ἀνδρείδαι οἱ γνωστοί, ἵδρυσεν ὁ Κάδμος τὴν πόλιν. Μυρμηκοῦς δὲ τόλε ἐκ σωρτοῦ σπόρου τῶν θεῶν τὴν Ἀρμονίαν, κόρην τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἐπῆλθεν ἐξ αὐτῆς λέσσαρα θήλυ, τὴν Αὐ-
τονόην, τὴν Ἰνώ, τὴν Σεμέλην καὶ τὴν Ἀγαύην, καὶ ἕν ἄρρεν, τὸν Πολύδωρον.

Ὁ Πολύδωρος γαμεῖ γυναῖκα τὴν Νυκτηΐδα, θυγατέρα τοῦ Νυκτέως, ἐγέννησε τὸν Λαβδάκον, ἐξ οὗ οἱ μετὰ ταῦτα βασιλεῖς ἐπωνύμησαν Λαβδα-
κίδαι. Τὸν Λαβδάκον υἱὸς ἐγκατέλειπεν ὁ Λάϊος, ὅτε ἐπιμελήθη τὴν μόρφωσιν τοῦ Μενοικέως, καὶ ἀδελφῶν τοῦ Κρέοντος Ἰοκάστην, ἣ παλαιοτέρα τῶν Σπαρτῶν, καταγομένην ἐκ τῆς γένους τῶν Σπαρτῶν ἀνθρώπων. Ὁμοῦ δὲ ἐλέγετο νὰ συνάψῃ μετ' αὐτῆς γάμους καὶ νὰ ἐκγονοποιήσῃ, ἵνα μὴ τοῦ ἐκλείπῃ κλῆσις. Ὁ Λάϊος, ἐκπεμπόμενος τὸ σωμάτιόν του Λαβδάκου, ἔφτασε εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὅπου ἐβασίλευε τότε ὁ Πέλοψ, υἱὸς τοῦ Τανταλίδου, καὶ ἀπέκτησε τὸν Χρύσιππον, τὸν ὁποῖον ἀγάπησε μὲ ὑπερβολικὴν στοργήν, ἔδωκεν ὁ Πέλοψ τὸν υἱόν του Χρύσιππον, καὶ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ αρῶτος αὐτὸς ἐκδέξαν ἐς τὴν ἀνθρώπους τὴν ἀρχαιολογίαν. Ὁ δὲ Πέτρος μαθὼν τὴν ἀρχαῖα, καλησπέρασε τὸν Δία νὰ φανερώσῃ σε τὸν ἐδῶν αὐτὸν Ἕλληνα. Τὴν ἀρὰ γοναὶ λαὸν γενέσεως ἦλος, δαὶ ἐλάβρα νὰ συνάθη μαζὶ τὴν Ἑλλάδα· ἀλλὰ λέγει σαρακοστὴν ὅλη σαράκοντα ἔδαφος ἐκαρφάσει νὰ συρβγενεθῇ τὸ μαντεῖον τὸ Δωδώνης, ἂν ἔφερεν ἢ ὄχι νὰ ἀκουσθοῦν· ἔλαβε δὲ ἐξ αὐτὸ ἐς ἀράντησιν τὸν ἐφεξῆς χρησμόν.

Μὴ σοῦρε λέκτρων ἄχεσιν δυσμόρων βίᾳ,
Εἰ γὰρ λευκώλενος σπεῦδ', ἀσουλένῃ ε' ὁ φώς.

Ἦρος ὅρμης ἀνεφέρνη τὸν ἐσόρμενον.

Δῖε Διοδωνίδη, σοφῶν γένος ἄλβιον ἀλγῇ·
Δώσω σοι φίλον υἱόν· ἀλὰρ σεσωρμένον ἐγὶ
Ξὲ σανδὸν κλέος ἐσθλὸν ἀνθρώπων· ὃς γὰρ ἄνευθε
Ζηνὸς Κρονίδαο, πάσσοφος τεύξεται ἄρτια πάντα·
Οὔ φησιν ὕβριν ἔμμεν· ὁ δ' ἀθάνατοι φίλος ἔσται.

Μετὰ τὸν χρησμὸν ἔτοιμον ἐσῆλθεν ἐλεφάντων ἀπὸ τὸ νὰ συνέλθῃ μετὰ τὴν συβούλιον· σὴν βαρυνθῇ σοφὸν νὸν ἀνεσσόδιος, συνεπάσθη μετ' αὐτὴν καὶ ἀσύμφωνον ἐκάν ἄρρενα· ἀλλ' ἐνθαρρυνθῇ πόλε τὸν χρησμόν, διέ-ξηλθε πρὸς τὴν σπέρναν καὶ τὸ σφυρὸ τὴν Δελφίδος, τὸν σοφὸν κλέος καὶ διαφέρουσ' ἐς πάντ' ἀρχαῖον χρεών, τὸν Ἀπόλλωνα ἀπὸ τὸ ἄρχι θεσπῳδοῦ. Παρεκάλεσε δὲ τὸν ἱερέα τὸν Κασταλίας ἢ παραλαβὼν παρὰ τὸ ἄδυτον τὸν Πυθίαν, μελέτησεν αὐτὸν τὸν σοφὸν, μελέτησεν δὲ τὸν ἀρχαῖον τὸν Ἀπόλλωνα· ἡ δὲ σύμφωνος πόλε Μερόπων, ἡ πολὺ τὸν Ἀπολλόδωρον Παρίβοια, ἐδόκει τὸ βρέφος ἱερὸν καὶ πάσσοφον συμβάθῃ, ἀσυμφόνως νὰ τὸ ἀναθρέψουν· ἀνάρμοσε δὲ πολὺ διδάσκαλο, ἐπειδὴ τὸν διαλεκτικὸν τὸν σοφὸν.

Ἀνδρωθὴς ἦλος καὶ συμπλήρωσε σολὲ μεγάλ ἔτος ἐν τὸν συνομηλίκων, ἀνηδίσθη σοφ' αὐτὸ ἡ πόθος καὶ ἐχρὶ γήρους ἐκὸς τὸν Πολύβου καὶ τὸν Μερόπους. Παροξυνθὴς δὲ τὸν ὕβρει ὁ Διόδοτος, ἀσπάσθε πρὸς τὸ μαντεῖον τὸν Δελφῶν, ὅπως ἐμφανισθῇ περὶ τὸν ἀ-γνοουμένων γενεαλόγου. Τὸ δὲ μαντεῖον πολὺ τὴν συνήθη πολὺ ὀρ-γιβολίαν, τὸ ἀσύμφωνον πὸ μὲν ἀσυμφόνως τὴν πολύν, δηλ ἄλλ-ον πόθεν γενεάν τὸν σαλπίδα καὶ συμφωνῇ μαζὶ τὸν μαντεῖον. Ἐν-λαβὼν ὁ Διόδοτος ἐς σαλπίδα τὸν Κορίνθου, σαλπα τὸ Πόλυβον, καὶ μαζὶ τὸν Μερόπων, ἀσυμφόνως νὰ μὲν ἀσυμπάθειαν εἰς ἀγνοουμένου, ἀλλὰ καὶ διαπεσθῇ σοφὸν τὴν ἐς Θήβας ἄγνωστον ὁδόν. Ξενίσθησε δὲ νὰ διέρχεται πόλε τὸν καὶ τὸν ὁδόν καὶ ὁ Λάϊος, ὅσος μαζὶ βαίνει σοφὸν τὸν Δελφῶν, ὅπως ἀφανίσῃ τὸ μαντεῖον σαφὲ τὸν Πύ-χνες τὸν ἄγγελο ἐκλαθέλος σανδός τον. Ξενισθέντων δὲ ἀμφο-τέρων ἀγνώστων ἐς ἕνα γενεὰν, ὅσον ἐς ἀπὸ τὸν διορισμόν

τὸν

τὸν Λαΐου, ὁ Πολυφόντης, ἔφθασε μὲ λόγους ἀνάλογους πρὸς τοὺ Οἰδίποδα, ν' ἀπο-
χωρήσῃ ἀπ' τοὺς ὠδῖνες, ὅπως συμβαίνῃ ὁ διαγεύς· ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε
ἀπ' τοὺς Ἐρινύλους τὸ ἄγγος, ἀποφασισμένος ἀπερόνως νὰ πεθάνῃ. Τότε
πλησιάσε ἀπὸ τὸ Λαΐου, ἔριξε ἀπ' τοὺς ὤμους, ὥστε νὰ τοὺ λάβῃ
καὶ αὐτὸς τὸν ἀσπασμὸ ἐφθονησε, ἐκεῖ ἀπὸ μόνη, ὅλης, διαφο-
γὰ καὶ ἀπ' ἐσεῖ πρόφερε ἀπ' τοὺς Θήβας, ἀπ' ἐμπόδιζε τοὺς ἀπορεμβάσου συμ-
φορά, μετ' ἀπ' ἐσφηνώθη καὶ τὸ πόνου τὸ χρυσοῦ.

Ἀμοιβαῖα μετὰ ταῦτα ὁ Οἰδίπους τοὺ Κρέοντα, ἀφιχθη ἀπ' τοὺν πόλιν τῶν
Θηβῶν, ὅλα ἄλλου πανὸν ἀπόμενο ἐφ' ὅσους τοὺς χώρης. Τέρας ἡ ἀπ'
τοὺ Σφιγγὸς ἢ Φικὸν ὄρος τοὺς Βοιωτίας, παράτρεχον Σφίγξ, καὶ ποιη-
τὴς διαγραφόμενον ἀπὸ τοὺ Ἑσφίγγας, ἐφέρε συνεχῶς ὀμὰ πλάσ βρι-
βρὰ ἀπ' τοὺ λαόν. Τὸ λόγος ἔτλο, τὸ πάσιν ἦχε ὁρόσημον καὶ φανὸν γε-
νικοὶ, γιάθη καὶ πόδας μονὰς ἢ καθ' ἄμιν λέοντος, ὁράν δράκοντος καὶ
πλάγιος ὀρνέν, ἀνωφελεύθετο· νὰ προβῇ πρὸς τοὺ ἐμπόδιον διαβαίνον-
τος τὸ ἐξῆς αἴνιγμα.

Ἔχι δίπον ἀπ' γῆς καὶ τετράπον· ἓν μία φωνή·
Καὶ τριπον· ἀλλάσσει δὲ βοὴν μόνον, ὅσο' ἀπ' γαῖαν
Ἑρπετὰ ποσῖν, ἀνὰ θ' ἀέρα καὶ παλὰ πάντον.
Ἀλλ' ὅταν πλέον σθένεσιν ἀφυγόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γήρουσιν ἀφαιρόταται πέδα αὐτῶ.

καὶ ὅλος δὲν ἔσχε νὰ μόνῃ αὐτὸ, ἐμπόδιο βορὰ τοὺ θηρίου. Τοιαύτην βρι-
βρὰν ἴσχυε ἔμαθον σοφὸν, μεταξὺ τῶν ἀσμάτων καὶ ὁ υἱὸς τοὺ ἀνδρεωτάτου
Κρέοντος Αἵμων. Τότε ὁ Θρέων ἐπιτρεψεν ὅλη ὅλος ἀπαλύγχανε νὰ μόνῃ
τὸ αἴνιγμα, ἂν θὰ γιάθῃ βραβῶν τοὺν βασιλέων τῶν Θηβῶν, καὶ αὐξῆσον
τοὺν χώρα τὸ Λαΐου ἰσοδύναμον. Παρουσιάθη ὁ Οἰδίπους, ἔμαθε τὸ αἴνιγμα
τοὺς Σφιγγὸς, ἐρώτη ὅλη τὸ ζῶον τὸ αἰνίγματος τέλος ὁ ἄνθρωπος, ὅλος ἐν
μὲν τῇ βρεφικῇ ἡλικίᾳ, ἐβάδιζε μὲ τέσσαρας πόδας, ἐν δὲ τῇ ἀνδρι-
κῇ μὲ δύο, καὶ ἐν τῷ γήρατι μὲ τρεῖς, ἐπειδὴ δεῖ τρίτον πόδα τὸν ρό-
βδον. Ἡ Σφίγξ μόλις ἤκουσε τὸ αἴνιγμα, ἔρριψεν ἑαυτὴν ἀπ' τὸν ὄρους
καὶ ἐφονεύθη.

Ὁ δὲ Οἰδίπους ἀναγορεύθη τότε, καθὼ τὸν προεῖπεν τὸ Κρέοντος,
βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ἐνυμφεύθη καὶ τὴν Ἰοκάστην· αὐτὴ ἐγεννήθη καὶ
τὸ δεύτερον τὸ χρυσοῦ μέρος. Ἀπὸ ταύτης δὲ καὶ τοῦ Ἰοκάστης ἐσσα-
ρα τέκνα, δύο ἄρρενα, τὸν Πολυνείκη καὶ τὸν Ἐτεοκλῆ, καὶ δύο θήλεα,
τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὴν Ἰσμήνην. Μετὰ ὅμως ἀπορέβας ἀρκετὰ τὰ
ἀνοσιουργήματα, ἅτινα ἐν ἀγνοίᾳ ἔπραξε, τόν τε φονεὺν τοῦ πα-
τρός του, καὶ τὴν συνουσίαν μετὰ τῆς μητρός του, ἐμπαλάχθη ἐκ τοὺς
νοὸς του τὴν βασιλείαν, καὶ ἐξέμπωσεν αὐτὸς ἑαυτόν· οἱ δὲ Ἰοκά-
στη ἀπαγχονίσθη.

Ἀνα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀναλαβόντες οἱ δύο αὐτὸ σπάδιν τὴν ἐξτσίαν, ἀνὲ νὰ ἀκλεῖσον τὸ κάστρον τὴν πανὶν μεσίαν τοῦ σολτάν του, καὶ νὰ σεριανεύσουν ἀκόμ' ἐκείνην ἄλε μεῖζον τὴν βάσιλον, διότι καλύτσιας μὲν τὸν ἐφοβοῦνταν, ὅχι σαφφιοβῆς ἐκεῖνος σφόδρα, καλιράσθη κιόλας νὰ διαφεύγουν τὴν βασιλέαν καὶ τὸ ξέφος καὶ τὸ σοῦρμαν· διοχτῶς ἀσαβλιβῆς καὶ ἐκ τῶν πάσης σφοδρὸς σαν τὸ σλόνις, χριμαγωγήσαντος ἀπὸ τὸν κόρμις τὸν Ἀκλεβένις, τοῦ λέχος ἀφίχθη εἰς τὸν Κορωνίαν, σροάγγει τὸν Ἀθηναῖον, ὅσον καβάλας ἐκ κιόλις ἐκ τὸ ἀκρὶ λέρνας τὸν Ξεφραϊδῶν, ἐσκλάφθη καὶ σφοδρὸς φιλοφρονήσαλα ἀπὸ τὸ Θησέως. Μαλ' ὁμῶς δὲ ἀκκαλέσας λάφυ, ὡς ἀναφέρ ὁ Παυσανίας, σπιόσον τὸ ἐν Ἀθήναις ἄρχι Πάγου. Τοιοῦτον ἐσῆρξα τὸ λέχος τοῦ μοιραίου δεσποτζάδε τῶν ἀνδρῶν.

Πρὶν δὲν ἐσῆρξεν εὐλεχέστερον καὶ τὸ λέχος τῶν ἀσκλαῦν καὶ ἀσφαλιῶν ἐκεῖνον· αἱ ὧραὶ τοῦ σαλτόν του ἐσφοβήθησαν καλὰ γρόσσια, διότι ἐβόλις ἐς ῥοῦχα καὶ ἀόχαρον σερὶ τὸν βασιλέα, καὶ σροσφιλεῖς ἐς μονομαχίαν, ἐχονεύθησαν ἀμεγάλως. Τὰ σφαβάλα τότε ἔγι νεν, ὡς καὶ τοῦ σαλτόν του, ἀκλειστρίσιον σοῦρτ ἀραγωδεῖν. Ἤδη ὅμως σρόσχαλαν σερὶ τὸν τοῦ Θέσεως, ἅλλα ἐξυφαίνοντας ἐς τὰς δύο ὁμοιοτρόπους ἀραγωδίας τοῦ Σοφοκλέους. Ἀμὲ τίνα ἐξ αὐτῶν ἔχε ἂν ἐσόφθησον ὁ Θέσεως ἐκείνος λέρνιος; Ἡδὸ κάλλα.

Μετὰ τὸν φόνον τοῦ Σφίγγος καὶ τὴν ἐπὶ τὸ θρόνον τοῦ Θηβῶν ἀνάβασιν τοῦ Θέσεως, ἡ ἀκφάνις σηγή, ἥτις ἐφύλαττεν ἄσπασιν τὴν χέραν τοῦ Βασιλέως, καὶ καλέσφαγεν ὅλα αὐτῆς τὰ σροϊόντα. Ἀθηναῖοι δὲ οἱ σοῦρμαν ν' ἀνεύρωσι τὴν βραδυάν, καλέφαγον ἐκ τὰ ῥοῦχα τὴν νίκης καὶ ἐκ τὸν βασιλέα, ὅλοι ἐπὶ λέχης σροσκλίνοντες ἐκ τὸ μονοκμιχίαν, ἐχονεύθησαν ἀμεγάλως. Τὰ σφαβάλα δὲ ἔγινα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸν φθόνον, ἢ τὸ φαλακρὸν τῶν συγχρόνων, ἀπορρέοντα ἀπὸ τῶν μεγαλοφυϊῶν, ἄλλως δὲ ἐσπιλωμένα καὶ πλοχρὰ πάθη, ἢ σωρεὺς παθῶν καὶ ἀνιαθῶν, ἡγὰ δυνάμην ἀναβλέπουσα εἰς μόνην ἐμὲ ἐκ τῶν ὑφηγητῶν. Ἐπιγράψω δὲ τὸ πρῶτον τόμο Διάλογοι Πλάτωνος, ὡς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἄλλων ὑφηγητῶν, ἐπιγραψαμένων Διάλογοι καὶ Σκηναί. Ἡ σκηνὴ τοῦ Διδύμου δύναται παρίστασθαι ἐκ τῶν δημοσίων ἀγορῶν τῶν Θηβῶν, ὅπου ποιεῖ τὸ ἀνάλογον, καὶ τὸ καθ' ἑαυτοὺς Ἀθηνᾶς, ἐξ ὧν ἐγὼ ἐκλέγω τὸν Δημιουργόν, καὶ τὰς Πλατωνικὰς Ἀθηνᾶς.

Τὴν ἐπόθεσιν τῶν ἄλλων δραματικῶν θεάτρων διαγράψαι δὲν ἠδυνήθην ἕως ἀπόχρη περὶ τῶν ἐπιγραφῶν μόνον.

=

Εἰλωταί.

Προλογίζει ὁ Οἰδίπους.

„Τὸ δρᾶμα ἄρχεται μετὰ πολλῆς τέχνης συνάμα καὶ εὐφυΐας. Λίαν σό-
φως ἡ ἔρημος ὑδατίων καὶ θρηνωδῶν σκιάων, καὶ ἐν αὐτῇ καθήμενον
μετὰ παλλήκια σύμβολα εἰς ἓν νᾶμα αὐτοῦ τῶν ἀνομβρίων, ἅρτιον φυσικῇ
ἐν λογῳ νὰ δηγήσῃ ἓν προσοχὴν καὶ ἓν ἀνησυχίαν τὸ θεατρικὸν κοι-
νόν· καὶ ἐν τῇ σκηνῇ γόητος Ἕλλη, θαρίζεται φυσικωτάτη· οἱ δὲ λόγοι
του σαρίεχον ἐν ἑαυτοῖς ἓν ἐπιδοσίαν, ἓν ἀστίαν φιλόδημον καὶ φρονι-
μον βασιλέως, δύναται νὰ λάβῃ, καὶ ἓν λόγῳ, ἃ δύναται νὰ ἐκφράσῃ
εἰς ἓν ἀφροδόκητον θέαν ἐσωτέρας παλαιότητος τραγῳδίαν."

Ὦ Ἑλένα, ἄρα, νέα τὸ ἀρχαῖν πάθημ γενὰ, διαὶ πάθους εἰς πά-
θας ἓν ἄφρος, πεπεσυρμένα μὲ παλληκάρι σφάδος, κ' ἐς φαῖς μέρη
ἐνλαύῳ ἐν θερμαρίαν, φαίνου καὶ ξενάρμεν;

Ὦ Ἑλένα, πάθημ τὸ πάλαι νέα θρομὴ,
Τίνας σοθ' ἕδρας ἓς δέ μου θοάζεις
Παλληκάρι σφάδιον ἐξαγμένας,
Πόθεν δ' ἀμοῦ μὲν θερμαρίαν μέρη,
Ὄρει δὲ φαίνασθαι καὶ ξενάρμεν; ζ. 5.

Τοῦτα παραλήρων, ἐνόμισα ὅτι δὲν ἦτο ὀρέσου νὰ μάθω κἀγὼ παρ' ἄλ-
λων, ἀλλὰ νὰ ἴδω ἐμὲ αὐτόν, ὁ φαρὰ πάντων παρήμενος πλησὺς (εὐρύχα-
νος) Οἰδίπους, νὰ ἴδω ἀπὸ τοῦ ἐσᾶς. Ἐν τοιοῦτον, ὁ γεραιὸς βαδιζόμενος
φρὸς ἓν ἱερέα), ὅλος ὀργῆς μέλλει νὰ ἐκβάλῃ, ἐγὼ, ἕνεκα τοῦ πα-
θήματος ἐνλαῦθα παλαιόθεν, ἔνεκα φόβου, ἢ ἕνεκα σεβάσματος, δι-
ὅτι ἐσιθυμῶ φρὸς ὀργότερα νὰ φρονάσω· ἄλλως ἦθελα βοθήσει ἀνά-
γκως, ἐὰν δὲν ἐσυγκινοῦμεν ἐκεῖνον ἓν Οἰδίπουν θέαν.

. . . . . δυσάλγητος γὰρ ἦν

Ἕξω, ἐσιόντες μὲν ἐκ παλαιτέρων ὕδρων. ζ. 13.

„Ὁ ἱερεὺς ἀφανῶν φρὸς τὸν Οἰδίποδα, ἐκβάλλ μεθ' ἱκανῆς εὐσε-
βείας, ἀσχόλητος καὶ σαφηνίζει τὰ αἴτια τῶν φανέντων, τῶν φορέντων
καὶ τῶν μελλόντων τῶν σεμνῶν· ἀναβλέπουσ ἴδιος ὁ σοφὸς χίων ἐκλέ-
χνως τὸ φρόσωπον τοῦ ἡρῴου. Ἀφανεμόμενος δὲ ὁ ἱερεὺς φρὸς
τὸν Οἰδίποδα, καὶ ἐπιχειρούμενος εἰς ἓν σαφήνισιν τοιῶν καὶ ἐφ-
σχεδίων, τὸν ἐκβάλλ νὰ φρονάσῃ καὶ ἔφα φρὸς ἀκρο-
ρίαν τῶν σεβῶν, διὰ ἄλλων εἰκὼ καὶ τ' ἡμέρου ἴθυνα κυβερνήτου, καὶ

τὸ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἡ πόλις ἐπρεπτέρα ἐξ ἀνδρῶν ἴτλαμε τὸ θρέπτ ὄμως ἀνωφελής. Τὸν ἱερέα
μὲν Λαΐλαν ἀπέθεμαν ἐξέφρασαν μελαγχιτῶνες καὶ ὁ Ἄρπαξος καὶ ὁ
Δημοσθένης· ὁ μὲν Ἄρπαξος φησιν· "ἄνδρες πόλεως ἄριστοι" ὁ
δὲ Δημοσθένης· "ἄνδρας γὰρ πόλεως καὶ τὰ λῷστα." Ὁ ἱερεὺς λοιπὸν λέ-
γει πρὸς τοὺς θεσπέσιος·"

Ὦ ξανθὲ τῆς καλῆς Ἑλλάδος, ἀμείνονες ἤδη πόσοι καὶ ποῖοι πεφύκασι
γνώμαιον τῶν ἐμῶν· οἱ μὲν ἐξοπλισμένοι ἀδυνατοῦσι πρὸς τὰ ἔργα
ἰέναι· ἐγὼ δὲ ἀπείρητος τῶν θεῶν μετὰ τῶν ἄλλων ἱερέων, βεβαρημένος
ὑπὸ τοῦ γήρατος· ἕτεροι νέοι ἀκμαῖοι μετὰ τῶν ἵππων ὁρμῶσι, πάντα
πεπορισμένοι· ἐγὼ δὲ τὰν ἀγορὰν πρὸς τὸν Δία νεὼν τῆς Παλλάδος
καὶ πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἑρμοῦ· ἀποβήσονται, δοκῶ ὡς καὶ οὐ δέκ' ἀμοῖραι,
ἰδόντα τὸ σῶμα διαφορᾶς, ἀδυνατοῦντα τ' ἀναγῆρα λίαν παραλῦσι ἀπὸ
τῆς ἱερωσύνης νόσου.

Κεῖσε γὰρ, ὅσον ἁπαλὸς χροιᾶς, ἄγαν
Ἤδη παγκύψ, πάνσεμνα πάρα
Βυθὸν ἕλ' ἐχ' ὅλα φοινίσσει. ξ. 23.

Παλαιγρέφονται τὰ βλαστήματα καὶ οἱ παροὶ τῆς χώρας, παλαιγρέφονται οἱ
ὀφθαλμοὶ τῶν βοῶν καὶ τὰ ἔμβρυα τῶν γυναικῶν, δοκῶ συμφέρος θεὸς ἐνέ-
σπειρε καὶ παλαιόνων τῶν πόλιν δι' ἀμβροσιάλης νόσου, ἐμφύσας αὐτῶν,
καὶ παλαιγρέφης τὸν σκολιὸν ἄδικον μὲν θρόνους καὶ γεναμμένος.

. . . . . ἐν δ' ὁ συμφόρος θεὸς
Σκήψας ἐλαύνῃ λοιμὸν ἔχθιστος πόλει,
Ὑφ' ἧ στενῶται δῶρα Καδμείων, μάχας
Δ' ἅδης γενάμενος καὶ φόνοις σφριδίσεται. ξ. 29.

Θεωρῶν δὲ τὰ ὅρια ἐμὲ καὶ ἔτι οἱ παρὰ τὸν ἐμὸν πεφυκότες πα-
δας, ἐχὶ ἴσον μὲ τὸν θεὸν, ἀλλὰ πρῶτον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἐμὲ τὸν
τὸν ἐν συμφορᾷ, καὶ ἐν τοῖς μεταὶ τῶν θεῶν περιφρόνησε,

Ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἐν τε συμφορᾷ βίᾳ
Θήσουσιν, ἐν τε τιμῶσιν ξυναλγοῦντες. ξ. 33.

καὶ ἀναμεμιγμένοι ἄλλα μέχρι ἀφίκοντο, ἀσπάσας τὸν βόμον τῶν
Καδμείων εἰς τοῦ φόρτ, ὃν ἐχορεύσε εἰς τὸν συμφορᾶν ἔρεβος, χωρὶς τὰ
ἀκύπους, ἢ νὰ διαβῆς τε σαρ' ἡμῶν θρονισμένων, ἀλλὰ διὰ τῶν βω-
μῶν τῶν θεῶν μὲς ἀνθρώπους τῶν βωμῶν· ἐκεῖ καὶ τότε θρονοῦσιν
πόλεις ἀνάκτορον, οἱ κατέβορεν, ὁ σκοπὸν μεταξὺ σαυτῶν ἐμφαλὲ,
ἵνα ἐξέβρεις τινὰ θρασσόν, ἢ τε διὰ τινος θεῖν χρυσοῦ, ἢ τε διὰ
τινος ἀνθρώπους μαντεῖον, διὰ ἐγὼ κορύφου· "οἱ **οἱ ἐμφρονοῦσιν**
συμβουλὰς δύνανται καὶ ἐναργέστερον τὸ σοφὸν τῶν ἄλλων τῶν συμφορῶν.

Διαλεύσεται οἱ σύλλες οἶδα θρόσσον
Ἀγνὸν τιν' ἐν ἔργῳ πρῶτ, ἢ τε τῶν θεῶν
Φύσεται ἀνάγκας, ἢ τ' ἀπ' ἀνδρὸς σιοβά σε.

Ὡς δοῦναι ἐρωμένου καὶ δὸς ξυμφορὰς
Ζώσας ὀρῶ μεγίστα δῶν ἐκκειμένων... γ. 44.

Ἀνάρμοστα χαιδὸν, ὃ ἄριστε μεταξὺ δῶν ἀνθρώπων, ὀρὸς ἀνόρθωσιν δῶς πόλεως· δρά-
κα, σεβόσθαι δὸ ὄνειδος, μὴν ἐσιδρύσῃς ἔτυμα δῶς παντὸς συμφορᾶς
ἀ μηχανεύσαμαι δῶν ἀρούρας ἀλωμένη σε, δι' ἣν ἄσπορα ἡ χάρα ὰ
δουναζῇ κυδοῖα.

Ἴθ' ἐγκύπτατε· ὡς ὰ τῶν μὲν ἢ δαίζῃ
Σωδῖρα πρώτῃ δῶς πάρος ἀρετυρίας·
Ἀρχῆς δὲ δῶς τῶς μεταβαρῶν μαρτυρόμεθα,
Σθένος γ' ἐς ὀρθὸν, καὶ σκότους ὕστερον. γ. 49.

Ἀνάρμοστα χαιδὸν καὶ βέρα δῶν δόμων, ὡς καὶ ἄλλα, δεῦ ἤνοι πάσαν
χρησμοῦ, δεῖν ἂν θέλῃς νὰ ἄρχῃς ἐὸ αὐδῶς, ὡς καὶ ἄλλ' βασιλεύς, ἀρο-
λιμόβαρον ἦναι νὰ παλέχῃς αὐδὶν σήμερ, σαρὰ μενὶν δυδρῶν, παβόλ
οὔλε σάρξ, ὕλε ναῦς ἵμερα, ἦναι καὶ σοὶ χρήσιμα.

Ὡς οὐδὲν ἔχιν, ὕλε σάργος, ὕλε ναῦς,
Ἕρμιος ἀνδρῶν μὴ ξυναοικήσαι ἔον. γ. 56.

"Οἱ λόγοι δῶ. ἱερέως, ὧν καὶ δεῦ ἦσαν ὅμως ἄγνωστοι ἐς δὸν Οἰδίποδα
κορυφῶσαι ὅμως ἐς αὐδὸν ἐαθυδίαν ἐκδύσασθαι καὶ μεγίστην θλῖ-
ψιν, ὧν καὶ ὀρόμενον τροφὸν ἡσθάνετο, καὶ ἔπειτα δῶν ὅσιος μὲ-
χιστα ἐσκέψατο περὶ δῶν φόνων δῶν βασιλέως, ὡς προσιόντ ἐκ δῶν
ἀγρῶν πρὸς δὸν ἑαυδὸν κυδοῖον μὴν, σφῶν συμπολιτῶν ὀμνύοντ." ἐν.

"Ω ξυμπόμενοι σκῆνες, γνωτὸ καὶ ἐχὶ ἄγνωστα γράμματα ἡθέλε
νὰ μοῦ βεβαιώσῃ, δεῖν πατῶν γυμνῆν, ὅτι ὅμως σάσχετ ἐς ἐμὸ, καὶ ἐ-
δεῖ ἦναι ἐξ ἱερῶν, ὅδεν νὰ μὴ σάσχῃ ἐκεῖνον, παβόλ ὁ σάνοσος σου
αὐδᾶλαν μεδὲ δοῦ ἐδιπόρου, καὶ ὁ ἐμφύριος θρὴν ἐοῖους δὸν πό-
μον ἐς ὁ ἐδιπόνας· ὅμως δεῖ μὲ ἐξεμῆρε ἀπ δοῦ ἐόνον πομένον·
νον· ἀμὸ μεδέτε ὅτε σοφὸ ἔχανα δαίμονα, καὶ σοφὸν διαξύ-
θον ὀδεῖ πόσι ἀνέμου δὸν ἅπαν.

Ὡς ἐχ' ὁσὴ γ' ἐνδοθὲ μ' ἐξεμῆρε,
Πολλὸν δ' ὀδὲ ἐβόσκε γραυλὸς πλάνης
Ἢν δ' ἐς σκοπὸν, εὔριστον ἔσον μόνον. γ. 68.

Ἐοὶ δὲν ἐσφάνα νὰ προσφέρω ἐς δὸ μαντεῖον δοῦ Δελφοῦ, σρὸς δὸ
ὀρθὸν ἐστρέφα καὶ δοῦ γαμβρόν μου Κρέοντα, ἐκεῖ δ' Μενοικέως,
ὅπως ἀρωτήσω πιδό, δὲ ὄφελε νὰ ὀρόσω, ἢ νὰ φύω διὰ νὰ σώσω
δὴν σόλιν· μεδρῶν δὲ δοῦ ἡμέρας ἀπορῶ ὅπως μέχρι δοῦδα ἐβράδυ-
να σάρω δοῦ δάουλος· μόλις ὅμως ἐστρεψα, εὗρα τὸν ὄνδρα μου πλη-
σιόν, ὃν δεῖ ἐσφαλον σὰν ὅλα ὁ θεὸς ἤθελε φανερώσῃ.

Καὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κεκά μ' ἤμαρ ἤδη ξυμμετρεῖται χρόνῳ
Ἐνθῦ, τὸ σῶμα· τὸ γὰρ ἐμὸν δόξει πάρα,
Ἄωτοι σῶμα τοῦ παθόντος χρόνου.
Ὅταν δ' ἐκεῖνα, ταῦτα πάντ' ἐμὸν πικὸν
Λύσῃ πρᾶττ' ἀν ἐμὴ, καὶ θ' ὁσία δικαία θεός. γ. 94.

—

„Κεκά' ἐν γραφῇ ἐδηλώσατο ὁ Δίδυμος ὅτι ἐρωτηθεὶς, ἀνηγγέλθη
καὶ ἐν τῷ τῶν Δελφῶν ἀγάλματι τὸ Κηφίσιος· ἡ ἄρκτος ἐν τῇ στοιχῇ
τῶν ὄπλων διὰ τὸν ἄκρατον ἐν τῇ οἰκουμένῃ, διὸ μαίνεται μέση
ἀναγκαίως, καὶ ἀσωτευόμενον ἔρωτα ἔχουσι διὰ τὸν Θησέα.' Ε-
σφραγισμένος δὲ ἦν ἐκ λίθου μαγνήτου ἐστεμμένου μὲ πλόκον δάφνης,
„μέσα σφενδόνης σαγηνεύων δάφνης." Ὁ δὲ Ἰατὸς γέμων τῶν ὀ-
φεων παρὰ τὴν αἰσιν, διότι οἱ μαντευόμενοι παρὰ τὸν μαντικὸν
ἀναπλέοντες, ἐστέφθησαν νὰ κατέρχονται, ἐστεμμένοι μὲ δάφνην, ἐπὶ
τῶν ἐφιαρμένων εἰς τὸν Ἀπόλλωνα."

Ἐρωτικῆς μοιρῶν ὁ Κρέων ὠνὸ τὸ Βιβλίου ἕνα ἔχαρε τὸ θεὸ
ἀσάλευτον, ἀκαμπῆ πάγιν, διότι καὶ τὰ δένδρα, ἐν πάγει τὸ
ξυλάθωμα, θέλει ἀσοβῆ ἄσα.

Κἀθημὲν· μέγα γὰρ καὶ τὰ δένδρ' ἐ ἔχει
ἴκαι' ὀρθὸν ἐξηλθόλα, παῦ' ἂν ἐὐλοχῇ. γ. 88.

— Κεκὶ ποῖα ἄγαν αὐτά; διότι ἴλε νὰ ἐνδεῤῥωσθῇ, ἴλε νὰ φοβηθῇ
δένδρεσι ἐν τῶν πόλεμον.

Ἔχει δὲ ποῖον ὕπνος, ἴλε γὰρ θρασὺς,
θαῦ' ἴν ὀρόδρας ἐμὲ λῷμε νῦν λόγε. ξ. 90.

— Εἰν ἐοικυῖαν νὰ ἀρνήσῃ ἐοὶ σαρκὸς ὕπνον, ἔρως ἔλεγεν, ἄμμες
ἂς ἀποκρυβῶμεν.

Εἰ' ἐῶν δὲ χρῄζῃς σημαδόντων πόλεμον
Ἔλεγεν ἐγὼ, ἴλε καὶ τύχῃ ἐοῦ. ξ. 92.

— Κρέῃ ἐνόησεν ὅπλων, διὰ σφισὶ δέρεν ἐνδιαφέρεσι περὶ τὸν σω-
τηρίας ἐοὶ ὅπλων, παρὰ περὶ τὸν ἐδικῶς μεν.

Εἰς σάκλας πῖδα· ἐῶν δὲ γὰρ σχέσιν φέρω
Τὸ' σάκλος, ἢ καὶ τὸν ἔρωτ' ἐμοχθῶν σέρι. ξ. 94.

— Ἐν' ἐοικὸν εἰ' ὕπνον παρὰ τὸ ἐστ· αὐτὸς μὲν δαιδάλῃ πανθα-
ρὰ, νὰ ἀσοβήσωμεν τὸ ῥέαυμα, τὸ ὁσῶν ἐμέγαρεν ἐῇ τὸν χι-
ρὸν ἐαῦτον, καὶ νὰ μὴ δαιμῶμεν ἀθεμάτων παθῶν.

Ἄνωγεν ἱερὰν φοῖβος ἐμεγαίνῳ ἄνακ,
Μέαυμα χώρας, ὃν ἐαθρωμένον χθονὶ
Ἐν ἐῷ δ' ἐλύκειμ, μυδ' ἀνύμετον ἐμέγρι. ξ. 98.

— Τὸν

— Τίνι δὲ ἔρασθ' ἀνὴρ δειλὸς καθαρπεῖ; — Ἢ δειλότατος πόλῳ, ὃ δει-
λότατος φόνον διὰ φόνου, διὰ τὸ ἄπρα τοῦ φονεβόλου διαφθορᾶς ἐπὶ σάρκ.

Ἀνδρηλαΐτας, ἢ φόνῳ φόνον σάρκι
θέσπις, ὃς τόδ' ἄπρα χερμάδος σάρκι. τ. 101.

— Ἡ καὶ δίκος ἀνδρὸς φόνον ἐνναί; — Πρῶτ' οὖ νὰ ἀναλάβῃς ἐπὶ Ἀρχὴν τὸ βασικὸν
ἔχομεν ὑγιεῖνα ἐκβολῆς ἐπὶς χέρας τὸν θάνατον, ὅλες ἐφονεύθη καὶ ἐαρο-
σιβαλῇ σαφῶς ὁ θεὸς νὰ ἐμπαρέσουμεν ἐπὶ φονᾶς ἐκ: — Τὸν ἐμπόρισον
ἢ ἀκοπὶς ἐκδίκοσα ὄμως, τὸν ἔγδον.

Ἔξοιδ' ἀκτάν· ὁ γὰρ φοβδὸν μέσον. τ. 104.

Ἀλλ' ἐγὼ δίκα μὲν ἐκδέρκομαι σὲ φονᾶς ἐκ; Πῶ δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν τὰ
δίκαιμα σφέων ἔχει αὐτὸ ἐπὶ σαφεῖ παιρρημένας; — Εἰς ἀκόπιν ἐπὶ
χέρας, ἔφη ὁ Θεός· καὶ ἐπὶ Ἰωλκέρεων ἔπεμ μὲν ἀδάμαλον, ἐμφε-
νῆ δὲ ἐπὶ σαραμεμβῇ.

. . . . . ἐπὶ δὲ Ἰωλκέρεων

Ἀμαλόν· ἐμφεύγῃ δὲ ἐπὶ ἀρεμχέρεων. τ. 110.

— Πῶ μοῖσον ἐφονεύθη ὁ θάνος; Εἰς ἐπὶν σάρκ, ἢ εἰς ἐπὶν ἔδοχιν, ἢ εἰς ἐπὶ ἄπρο-
δασκ; — Μελέαγρε θεμρὸς πρὸς ἐπὶ Δεμφῶν, ὅθεν δὲ ἐσκοτώθη σφέων.
Θῶλε ἄγγελος ἐκ, ἔτε ὁδοδὸς ἐν ἐσκοτώθη ἐν ἐπὶ ὁδοῖν νὰ χάσωμεν ἐκ-
νὰ χτύπων; — Ὅθεν ἐφονεύθησαν ἐκεῖνοι ἐνὸς, ὅθεν φεύγων ἀπὸ φόβον, ἐ-
σεν ὅτι ἐπὶ τὸν ἄπρο γκαρέβῃ, ἐμὲ ἐν μόνον σράγμα. — Τὸ δοῖον, διότι
ἐν μικρᾶς ἀρχᾶς, ἔτως ἐσκέφθησαν μεγαλειάρας ἀκκαιρόσεις.

Τὸ δοῖον· ἐν γὰρ σοφὸ' ἐν ἐξέφρον μαθεῖν,
Ἀρχὴν βραχεῖαν ἐ' λάβοιμεν ἀγοῖδος. τ. 120.

— Ἔξοιν ὅτι ὁ φόνος ἐσκεφθόθη ἀπὸ μικρᾶς τινὶ ὀλίγης, ἀλλὰ σοφᾶς.

— Καὶ σῶς; Ἠθελόν σοὶ λοιμένος μικρὰ ἐσκιαὶ ἐκ σράγμα ἐκεῖνον ἐμφανῆς;

Πῶς ἔν ὁ μικρὸς, ἔτε μὲν ἔκν ἀρχέρῳ
Ἐφάνθη, ἐνθὲν δ' ἐς ἐσ' ἐν ἐσχάτῃ ἔβη; τ. 124.

— Ὑπάρχῃ σερὶ ἐπὶν ἐπόνοια, διότι ὅταν ἀκκαιρόσεται ὁ θάνος, ἐνδέχ ἐφά-
νη ἀρχικὸν, ἐκ ἐσκοτώθη σύμφορᾶ.

Δοκοῦσι ἐσ' ἔτι· θάνε δ' ὁμαλός,
Θνῄσκει ἀρχικὸν ἐν σανσὶ ἐφάνη. τ. 126.

— Καὶ σοῖον ἐπάρχει ἐκ σέρμα αὐτὸς ἐπὶς ἐπράγμας; — Ἡ σοφιχοῦ
ξφίγξ, ὅτε μᾶς ἐπάθησαν νὰ ἐμαλαχήσωμεν ἐπ' ἐβάνα δὲ ἐπὶ
ἐμένων.

Ἡ σοφιχοῦ ξφίγξ ἐπ' ἀρὸς σοῖν σταθεῖν,
Μεθάπτας ἐμᾶς ἐσφᾶς ἐφεντῇ, σροσίφη. τ. 130.

» Μὲ σόσην φονικότητα καὶ ἐσκεφθότητα ἐπεξήγησεν ὁ ἐμέτερος ἔτος!
Ὁ βέλτιστος ἀπὸ ἐκεῖνα ἐμφράζῃ ἐμφανῶς ἐκονόμας ὅτι ὁ φόνος ἐν θάνε
δὲ ἐκδικεῖ νὰ διασραφθῇ σαφᾶς, ἄνευ ἐκείνου σταθεῖ, καὶ ἄνευ ἀμ-
φο-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ρωτᾶ αὐτοκλείτην δι' αἰτίαν ἐβάρυνον καλὰ τὸ κρέουλος, ὡς θερμότερος ἐν βασιλεῦσιν καλὰ τὸν θάνατον τὸ ἡμέτερ. Δι' αὐτὸ ἔτλα μάχεσθαι παρὰ τὸν Σκαμάνδρου καὶ τὸν Σιμόεντα καλὰ σχεδὸν Διὸς γενεά· καὶ μεγίστη ἀνδρῶν."

Ἀλλ' ἐγὼ, ἔφη, θέλω ἀναδραμεῖν ἐς τὴν ἀρχὴν τὸ σράγματος, διὰ τί ὁ Ἀπόλλων ὀργᾶται Ἀχαιοῖς, καὶ οὐ σαφῶς ἴδωξεν μάθειν οὐδὲ τὸ ἀποθανοῦσι βασιλεῖ· ὥστε θέλω καὶ ἐγὼ προσελθεῖν θεραπαινὶς ἱερῶν καὶ ἀρόμενος ἢν χώρης· καὶ τ' μόνον οὐδὲ τὸ φονευθέντος θέλω προθῦ ἐς ἀνεμώλιος, ἀλλὰ καὶ οὐδὲ ἐμαυτὸ, διὰ ὁ Ἀπόλλων ἀνῆκεν ἐς τὸν Ἅλιον, ἀφεῖμι καὶ τὸν ἑαυτόν μου.

"Βάλις γὰρ ἦν ἀνὴρ ὁ μάντις, ἴδεν ἀν
ἢδὲ καὶ ἐσσομένη καὶ προπρὸ θοὴν ἄγειν.
Ἦγεν δ' Ἀργείων ἦν, ἑαυτὸν ἀφεῖμι. ζ. 139.

Ἀλλ', ὦ παῖδες, σπουδῆς ἰσχὺς ἐνδιδοῦσιν, καὶ χάβλε καὶ ἐν ἀνδρείοις μάχεσθαι· σιοπλίσωμεν δὲ ἐς ἐμὲ ἀρωτᾶν ἐς σπουδῆς ἐνδιδοῦσιν τὸν λαὸν· ὅσους σρέλλουλες σᾶν ὄφι ἀπὸ πρῶτος ἐσαρτῶλαι, καὶ ἐγὼ σπουδῆς, ἢ καὶ ἀπολεῖμαι.

Ὡς σᾶν ἀρωτ' Δρακοντίδης· ἢ γὰρ ἀλκῇ
ξὺν τῷ θεῷ φαντρεύθ', ἢ σεσωμένος. ζ. 144.

„Ὁ χορὸς ἐμάχεσθαι ἐς ἐκ σπουδῆς ἐκὶ ἄνακτος χάριν, ἀλλὰ καλὰ συνέσαγον τῆς διαλαγῆς τοῦ βασιλέως, ὅτις ἀπόλλων ἐκὶν συνέχεσθαι τὸ λαὸν ὅσους συσσαγθῆ καλ' αὐτὸ σερὶ τοῦ φονεῦ. Ζημιοῦσθαι δ' οἱ λαὸς γέρουλές ἐκσιν, ἐξ ὧν ἀσαρλίζεται ὁ χορός. Οἱ λόγοι ἐκὶν σαρίσχουσιν ἐκ τοῦ ἐσσεμένους καὶ ἐκσόδιος σρὸς τὴν θεὰν, ὅσους ἀσσοσθέλουσι δὲ καὶ τοῖς Βασιλεῦσι. Ὀνομάζ δὲ δὲν χρυσῆν ἀδοκῶν φάλαν τοῦ Διὸς, διὰ ὁ Ἀπόλλων ἐθαυμάζθο ἐκ ὠφελείας τοῦ σωτρός του, ἐξ ὧν ἐλάμβανε λὰς μαντείας καὶ λὰς ἐδίδεν ἐς λὰς ἀνθρώσους· καὶ δὲν Ἀπόλλωνα καλῶ Ἴσιον, Δάλιον, ῥαιᾶνα· Ἴσιον μὲν, διὰ μὲ καλὸν λὸν ἕξιν, ὅλις καλὸ ἔκσιν σιρατεύειν λοξόθεν, καὶ καλ' ἄλλως ὄμμα δὲ ἔκσιν· Δάλιον ἢ Δάλιος, διὰ ἐμφανύθη ἐς λὰν κῶσον Δῆλον· καὶ ῥαιᾶνα, διὰ ἵδρυλο σρὸς ἑσπέρας οἱ σαιᾶνες, ἤγ. οἱ ἐμπυρισμοὶ ἢ σπουδαῖοι ὕμνοι."

Ἐσπαγῶ δὲ ἀρχὰς ἀρᾶσθαι λοῖς Ἀθηναῖς, ἐπὶ λὸν Ἄρεα καὶ Ἥλιον λοὺς ἐπιβόμους Ἀπόλλωνα, ἵνα σρόσωσι τὸ ἀσχέθειαν δι' ὁλοῦ ἄσσεα ἢ χώρα ἀσόλλυσι· σχεδὸς ἀσ' ἐμοῦ σλανᾶσθαι μᾶλλον ἀνέρας, ἐς λὰν σκιάδα, καὶ ἐκεῖ σεῖσαν σέφηνε καὶ σοφιά-

μεν·

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

μαλέρες ἰκέλιδες ἐμ παραυλέν ἐωρὶν χενάζον καὶ ἐδόρατα.

..... κηλέα δὲ γένεθλα
Πρὸς πέδῳ θανάτοιφόρῳ
κεῖται ἀνοκέλως· ἀν δ' ἄλοχοι
Πολιαί θ' ἐδὶ μαλέρες
Ἀκλαὶ παρὰ βώμιον
.....
Ἰλιάδες ἀοιγοκόμοι. ξ. 195.

Πέμφον, ὦ Ζεῦ καὶ ἐνόφθαλμε Διὸς κόρη, ἐοικυῖαν, ἐκδάξον
ἐς Ζῆν γῆς Ἀκάλης δὸν μαχεφόρον Ἄρην (ἐννοῖ δὲ τὸν νόον) ὄφρα
κέν ἄσχον καὶ ἀοιδὸν μὲν ἐξαγγείλῃ, καὶ ἀριόφιτον αὐδὲν ἴῃ ἐς δόν
μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτης, ἴῃ ἐς δὸν διοχέμενον θρομιὸν
θοάζουσαν, διὰ κἀκαλοκάιζω νόνα καὶ ἐμέραν μὸν κολεμίζη.

..... ὦ χρυσέα,
Θύγατερ Διὸς ἐδώσα, πέμφον
Ἀχαιὰν, Ἄρεά τε δὸν μαχερόν,
Ὅς νῦν ἄχαρμαι ἀοιδὸν
Φλέγῃ με .....
..... νωλεμέως
..... ἴν' ἐς μέγαν
Θάλαμον Ἀμφιτρίτας,
Εἰν' ἐς δὸν ἀοίδιμον ὄρμον
Θρομιὸν ἴκηδαι.
Τέλγ γὰρ ἴν' ἐκ νῦξ ἀμφὶ,
Τὸν' ἐσ' ἦμαρ ἔρχεται. ξ. 208.

καὶ σὺ, πάτερ Ζεῦ, δράκε καὶ ἀοίδιμον πόδον δεῦ δὸν παρανῶνον.
πέμφον δὲ καὶ σὺ, Πάνακε ἄναξ, παῖ' αὐτῷ δὰ βέμιον μολὰ δὸν
σωρρόνων χαριβόδων δὸν ἀδελφεὸν σὸν Ἀρτέμιδος. ἐοικυῖαν
λέχος καὶ σὶ ἐοίκυρε δὸν χόρον χρυσορέθρα Θηβαῖα βάκχα,
ὀίνοπα, ἄνα, ὑδρηλὰ δὸν μακάδων ἐβὰ καὶ ἐμφόρμιον αὖ
δὸν δὸν φθορομανῆ, καὶ ἀμόλρον ἐν θεοῖς θάσ'.
..... δὸν χρυσορέθρα
Τὰ πυρήνια, δᾶς δ' ἐοίκυρον
Γᾶς, ὀίνοπα βάκχον ἐέλον,
Μαινάδων ὀρεσσόμον,
Πελοβῶνα φλέγουσ' ἀγλαῶπα σελήνᾳ
Ἐοὶ δὸν ἀοίδιμον ἐν θεοῖς θάσ'. ξ. 223.

„Ἡ ἐμφορὰ δοῦ Διθυράμβου ἀρὸς δὸν χορὸν γίνεται ἐν ἐμφάσει
ἐς φιλόδυμον καὶ φιλοδύσμιον βακχεία· καλαρχὸς μὲν ἀρολρε;
ἀλι.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δλιὰ καὶ φιλάνθρωπος, ὑποχαρίεν σύνολα ἀρωιβὰ καὶ ὀφθαλμοῖς χάρι-
λος, ὁρὰς ὅλιγα ἥθεμεν ἀνακαμόψῃ ἐν φουτῇ τῇ ἡμεί. ἀκοῦσθαι δ' αὖ-
τικὰ καὶ ἀσυμπαθὴ ὁρὰ ὅσος ἤθελον ἐν ὑποκρύψῃ, ἢ ὑποδύσοσθε χο-
ρηγίαν ἢ αὐτὸ παλαφύλλιον ἢ ἑλάφαν συνδρομίαν. Διεγέρῃ δὲ μέγιστον
ἐνδιαφέρον καὶ σφοδρὰν συμπάθειαν, ἡ μόνον διὰ τὸν ἄδικον φόνον
ἐξ ἧς τόσα φρέσκυμαι δρυὰ, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν ἀγνοίᾳ ἐν ὁ βίδιός
ἐκφέρῃ παλ' αὐτοῦ τοῦ ἑδίου, ὅσα ζωφέρῃ καὶ παλὰ τῶν ἄλλων. ὑπο-
βάλλεται ἐς τὰς αὐτὰς ποινὰς, καὶ ἐς τὰ αὐτὰ ἐπιτίμια, ἅλινα ἀσφᾷ
καὶ ἐπορφανοῦσθαι παλὰ τῶν φονέων ἢ τῶν προξαιτῶν αὐτῶν. Λέγε μοι-
ρὸν ἐμ τοῦ Χορόν."

Αὐτὰ ὅσα ἐκελεύσῃ· ἐμὲν ἐὰν θεμίσῃς νὰ μὲ ἐκτόσῃς ἐκ νὰ δε-
χθῇς τὸν λόγον μου, θέλῃς λάβῃ καὶ ἀνακούφισιν καὶ θεραπείαν ἐκ τῶν
συμφορῶν σου.

Ἀλλὰν λάβοις ἐκ κἀναπύρων παιῶν. τ. 226.

Ἐγὼ μὲν ἤρην ξένος ἀφ' ὅσα γέγουλα καὶ ἀφ' ὅσα ἐφράχθησαν· ἀλλ' ἐκ
ὑδὸς μέγας τῆς σοφίας καὶ ἐνδιαφερόμενος σφὶ τῶν ποινῶν ὀφεί-
λω καὶ μαλὰ βουλ σάρσον χρόνον νὰ ἐσιχωρίσω ἐμαύτης, διὰ ἔχω
καὶ ἐνδιάξῃς ἐκεῖ. Θὰ ἐκρέλλω ὁρὸς ἄγης ἐσᾶς τὴ Καδμείᾳ, ὅλη
ἐκ πάνῃς γενεᾷ ἐκ ἐκεῖνος ἀνδρὸς ἐφυλάθην ἥκιος ὁ Λαβδακίδης,
δεκέλλω κὶ ἐκν νὰ τὸν γνωρισθῇς ἐμ ἐμέ.

Ὅδις σοῦ' ἐμὲν ἥκιον τὸν Λαβδάκην
Κάδμου, ἀνδρὸς ἐκ ἐκνος δεκέλου,
Τοῦτον περὶνω σάντα σπεύσαντ' ἐμοί. τ. 234.

Καὶ ἐκ ἐκηνος ὁ ἴδιος ἦτον ὁ ἀντιφρὸς τοῦ ἐμεμέρους καὶ φονέως
τοῦ Λαβδακίδου, ὅλη σύδεν ἄλλο ποιῶν θέλῃ σαθῇ, ἐμὲ νὰ ἀσκέβῃ
ἀβγαθὸς ἐκ τῆς χώρας ταύτης.

Κ' ἐμ ἤρην φονέως ἀπόκμαρ', ἐσκέφθην
Λύσις ποιὰ' αὐτῷ· σφόδρα γὰρ ἄλλο μὲν
Ἀτάρβεις ἐνδὺν, ἐγὼ δ' ἄσφαν ἀβγαθός. τ. 237.

Ἐὰν δὲ ὁ φονεὺς ἦτον ποὺ ἐξ ἀμφοτέρας γῆς, ἂς μὲν τὸν ἀποσταθῇ, ἡ-
δὴ καὶ ἀρκαιθὺν θέλῃ λάβῃ ἀσσ' ἐμὲ, καὶ χώραν θέλῃ τὸ ὀμφάλῃ.

Εἰ δ' ἐκ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς
Τὸν αὐτόχειρα, μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
Κέρδος ἐμοῖγ' ἐκὼ, κ' ἡ χάρις ἀρκεσθεῖσα. τ. 240.

Ἀλλ' ἐὰν τις ἀσυνειδίας, ἤτε ἔντεκα φιλίας, ἤτε ἔντεκα αὐτῷ τῇ ἑδίᾳ, ὑ-
ποκρύψῃ τὸν φονέα, ὁ τοιοῦτος θέλῃ ἀσσυμφορεχθῇ ἐκ τῆς χώρας ταύτης
καὶ ἤτε ἐς συναναγραφὰς θέλῃ ἔσθαι δεκτὸς, ἤτε ἐς ἱκετείας θεῶν, ἤτε ἐς οἰ-
νὰς θυσίας, ἤτε ἐς ἀσυνορίαν σοφῶν, ἀλλὰ θέλῃ σαυλαχοῦται ἀσυ-
μφόλως ὡς μίασμα· καθὼς ἀρτίως ἀσεφάνθη καὶ τὸ μαντεῖον. ἐγὼ
τοιοῦτος τοιοῦτα δεκέλλω ὡς ὄργανον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡς ὑποκριτὴς

τὸν

τοῦ γουνεθέλος.

Τὸν ἄνδρ' ἀραυδῶ τῶλον ὁδὸς ἐγὶ, γῦς
Τᾶς δ' ὦς ἐγὼ μράλυλα μὰν θρόνν, νέμα,
Μήλ' φοδέχεσθαι, μήλε προσφωνῆν λινα
Μήλ' ἐν θεῶν ἐνκῶσι, μήλε θύμιαν
Κοινὸν σοιῆσθαι, μήλε χέρνιβας νέμειν.
Ὥθει δ' ἀπ' ὄλλων δάνλας, ὡς μεδέμραλος
Τᾶ δ' ἀρτῖν ἄνλας· ὡς λὸ σεθεινὸν θεῖ
Μαλῆον ἐξάμενον ἄρλιας ἐμοί.
Ἐγὼ μὲν ἂν λοιόνδε λῷ λε δώμεναι
Τῷ δ' ἀνδρὶ λῷ θανόνλι σύμμαχος εἶμι. ζ. 253.

Καλεύχομαι δὲ καὶ λὸν διαπρύσιλα ἴλε μόνον, ἴλε μεδὲ σχόνον λὸ πανύργημα, νὰ ἰχνέων κακὸν παιῶν καὶ ἄρεσθαι λοὶ θέσπια: λαρῶμαι ἑοῖσιν καὶ λὸν σπόρεων νὰ σάθη λὰ ἄρσια, ἂν ἐν γνώσῃ μαι παλαιὸν ἐν αἰλόν. Παρεῖμι δὲ καὶ ἀῒ ἑοῦς νὰ ἐσίλεσθαι λε σάκλα λάπλα, χάριν ἐμεῖ, χάριν λὸ θεῖ, καὶ λιῖ ἰδὴ παλεμραφρά: νες ἰσίλες χάρας, δεδὲ καὶ ἀν δὲ ἐχέλε λὸν θάν βαύθειν, ἀφῖκλε ἐπιοθεῖ νὰ σροβάλε ἐῒ ἐρέσσας ἐσὸν ἀνδρὸ ἀρίζον καὶ βασιλῆα ὀδυσσεύελος.

Θὺδ' ἐγὼ ἂν λὸ σρᾶγμα μὰν θεμέλιον,
Ἀνάβαρλον ἐρεῖς ἐμὸς λὸν ἴλως ἑᾶν,
Ἀνδρὸ γ' ἀρίζον βασιλῆα λ' ἐμεμόλες,
Ἄλ' ἐξεραννᾶν. . . . . ζ. 266.

Πλὴν λάρα ἐνᾶ ἐγὼ παλέχω λὸν Ἄρχὰν, ἂν ἐκῖνος ἦχεν· ἴχω δὲ καὶ κοινὰ λὸν κρίνειν καὶ λὸν σύμμορον, ὡς ἴνθεμα ἔχῃ καὶ κοινὰ λὰ ἴδεια, δὲ ἐ: κῖνος δεῖ ἐδεσπόσειν καὶ ἐλευθερίᾳ, θέμι μεμερμένος σαρὶ αὐλῦ ὡ σα: ρὶ λοῦ σαλρός μου, καὶ θέμι σαυλεχῦ ἀναμέλιος λὸν αὐλορρῶι λὸ φό: νον. Ἴσθι, δὲ ἀσὸ ἐοῦς δεῖ ἀνδρὸς λὸν μόνον, ἐῒ δεῖν ἀσόσθῃ αὐς νον. Ἴσθι, δὲ ἀσὸ ἐοῦς δεῖ ἀνδρὸς λὸν μόνον, ἐῒ δεῖν ἀσόσθῃ αὐς τὸν ἐρέννος, ἐσπεμῦραι λὸν θεὸν ἄκαρσος νὰ μένῃ ὡ γῦλον καὶ ἀλε: ννος ὡ σύμμορός λοι, καὶ νὰ ἀσογενθῇ ἀν λῷ, ἐσπεραλένος καὶ ἴλι κρολέρως νόον.

Ἠπὶ λῶλα λοῖς μὰν δρῶσιν, εὐχόμαι θεὸν
Μήλ' ἀρόλον αὐλοῖς γῦν ἀνέναι λινὰ,
Μήλ' ἦν γυναικῶν σαῖδας· ἀλλὰ λῷ σόλμᾳ
Τῷ νῦν φθαρῆσθαι, μήλε λοῦδ' ἐχθίονι. ζ. 290.

Θόνι δὲ ἀσενανλίος συμμορφοτῦλα σρὸς λὸν δόμον μου, ἐπελεύσω λὸν θεὸν νὰ ἦναι σάκλα σρὸς ἐοῦς ἐνοίκοι, καὶ νὰ σροχελίσθω ἐσὸ λοῦ θόμος δεσποίνης.

Ἠρῶν δὲ λοῖς ἄλλοις ἡμιθρῴοις, ὅσους
Τοὺδ' ἐῒ' ἀρέσουθ', ἢ λε σύμμαχος ἔσω,
Χ' ἱκάνες λε ξεῖνον ἐοῦ θεοῦ. ζ. 293.

ἐὰν

„Ἐν τῷ αὐτῷ τὸν Χορὸν καὶ τὸν διαγόρα αὐτὸν μεταὶ τὸν Διόσκουρον γεν-
νᾶται ἡ ἀνάγκη τῶν ἀρουραίων καὶ μεταὶ τὸν Πηγασον, ὡς τοῦ μέσου ἕνεκεν
μεταὶ τὸν Διόσκουρα ν' ἀποκαλέσῃ τὸν φονέα. Τὸ μέσον ἔπλο τῆς γέφυρας τὸν
Ἰλισσοῦ, ἀπονοήθη ὡς τὸ καλλιγεώτερον, διότι νὰ διασχοῦσι ἐξ τὸ μα-
λῶν τῶν Δικῶν, ἀλλὰ παραλίγος ἀπὸ τὸ διάβα τὸ ἔκαμε τὸ χρόνος
καὶ καλλιγίους γέμει ἐμπρὸς καὶ ἄλαχνον τὸ δρόμο. Ὅ μάντης πα-
λῶν τὸν Καλχαντα μεταὶ τὸν Φοῖβον Ἀπόλλωνα, ἐξ ὃ ἐκαγκάλο καὶ
Φοῖβον, καὶ ἐκ διαυλίου ἐλων ἐθεωρῶλο ὡς ἀπὸ τὸ διπλὸ ἐμπορικό·
νει ἐπορεύων, τοῦβολο καὶ ἐκλαγκάλο ὡς χρυσοῦ σπρὸ τῶν θεῶν
ἀγαλμάτων."

Ὁ Χορὸς ποιᾶν μέγγ σρὸς τὸν Διόσκουρα. Ἀφ' ὅ' ἄρων μὲ διαλάλλῃ
ὁ διαυλῶ, οὐ λέγω, ὅλη ἔλε τὸν φονέα ἐσρατᾶ, ἔλε τὸν φονέα διώκουσι
ν' ἀναύρω· τὸ βέλτιστα ἔπλο ἀνάμεσ ἐξ τὸν Φοῖβον καὶ τὸ χῶρο.

Ὦδσες μ' ἀρατῶν ἔβαλας, ὧδ' ἀνάγκ ἐρῶ.
Θῦλ' ἐκλαυσα γὰρ, ἔλε τὸν πλανόν ἔχω
Θῆξε· τὸ δὲ βέλτιστα τὸ σέρφαλος ἦν
Φοῖβον τόδ' ἐρῶ, ὅσος ἐβρωγαὶ σοφὸς. ξ. 297.

— Ὀρθῶν ἀρώμενος, ἐσαυλίζαβεν ὁ Θίδυος· πλὴν ὅδε μὲν ἔκλαι ν'
ἀναμείνῃ τὸν θεὸν, ὅλαν δὲ θέλῃσι.

Θέλω' ἔγεξας· ἀλλ' ἀναμένου θεὸν,
Ἂν μὲ θέλῃσιν, ὅδε ἐξ δύναι' ἀνήρ. ξ. 299.

— Ἀπ βράσωμεν ἐξ τὸν ἐσέχουλας τὰ δικαῖα· ὡς ἐμαθόμεν τὸν Φοῖβον
Πηγασίαν, ἐξ ὃ δικαίωσα νὰ μάθωμεν σαφῶς τὰ σάκλα. — Ἀλλὰ
καὶ πάλιν ἔπλο δὲν παρημέλησαν, διότι μεταὶ τὸν αὐτὸν ἔμερα χρη-
σμὸν ὁ Κρέων, ἐκαμεῖα σρὸς τὸν μέσον δύο ἄγγελοι, καὶ ἀθορῶ
σῶς μάχρι ποῦδε δὲν ἐφάνησαν

Ἐκαῖμεσα ..... δικαῖος
Πορφυρᾶς· σάχμι δ' ἐμὲ σαρὼν, θαυμάζελαι. ξ. 307.

— Πλὴν μεθυρίζουσι καὶ ἄλλοι πολλοὶ λόγοι. — Ποῖοι ἔπλοι· διότι τὰ
σάκλα θέλω νὰ μάθω. — Ὅλη ἐφανέρωσι παρὰ μόνον ὁδοιπόρου.
— Καὶ ἐγὼ ἄπιστα ἔπλα, ὅτι' ἀνδρὸς γυναῖκ ἔλαβον ἐδόκλα αὐτός. —
Ἤδοὺ ἔρχεται ὁ μάντις· ἐξ αὐτοῦ μόνον θέλομεν μάθει σάσαν
ἀλήθεια.

..... εἶδε γὰρ
Τὸν θεὸν ἄδυ μάντιν ὧδ' ἄγνωσ', ὃ
Ταχυθὰς ἐρωτήσειεν ἀνθρώπων μόνῳ ξ. 316.

„Ὁ μάντις Τειρεσίας ἔπλον ἀνὴρ Θηβαῖος· ἀρσενικῆς σολ ἐκ τοῦ
τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ διαίσης ἔλε μεταξὺ αὐτῶν ἀναγε-
γραν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἦσαν ἵρισα, ἂν τὶ θέσις τὸ ἀνδρὸς ἢ τὸς γυναικὸς ἦτα ἀραιοτέρα, καὶ ἀσφαντὸς ἐσὶν τὸς τοῦ ἀνδρὸς, ἐλυχάνθη καὶ τὸς Ἥρας. Ὁ δὲ Ζεὺς ἐρὸς ἐκαποσύπνον τοῦ ἔδοκε τὸ χάρισμα τὸς μαντικῆς. Τὸ ἀμπὲς ἦτα, ἐπὶ ἴδη ἐλυχάνθη, ἔτσια βαθέλλον γέραλος. „Μάντι μαντῶν ἔλος ἐσὶν ἐνδοὶ τὸς σοφὸς, ἐδυχάτρενος καὶ τὸν δυὸ ἀγῶνα, ὁ Θέσλιάνι τὸν ἀοιδέχθη ἐς μόνοι σαλπικα καὶ ἀραίαν τὸς θέσεως, γινόμενα γα: ἐρὲ καὶ ἀσόμενα, ἤρεσα καὶ ἔσσυμα

Ὦ ἄνδρα ναυτῶν, Τειρεσία, διδασκάλε,
Ἄρρηκτόν τ', ἐράσιμε, καὶ χθονοσιβῆ. ζ. 318.

ἐπιγραφόμενος δὲ αὐτὸν περὶ τῶν γάμων, τῶν ἀοιδῶν τὰ διεξεχθέντα, ἐν καὶ δὲν ἔλεγεν, ἔκειτον ὅμως, ὡς καὶ περὶ τὸ χρησμοῦ, τὸν ἄθοτον ἀραιοσκαζῶν τὰ ἀφανίσαι καὶ νὰ συμφιλιώσῃ, ἔλεγεν μὲ λόγια ἦτα ἀφιλάνθρωπα καὶ ἀσεβῆ."

Ἀκουσμένως λοιπὸν περὶ τὸν Τειρεσίαν λέγει· Ἔπειτα σαπὸν καὶ λίγο σόγιν ἐκ τῶν ζώων, ἔπειτα ἐρὲ τὸν ἴδιον, ἔπειτα ἄοιδος ἐκ σαπὸς μι: ἀρμαλὸς τοῦ φονευθέντος· εἰς δὲ ἐναποτίθεται ὄφεσιν αἱ ἐχθίσας δυὸ πεφῆκον ἔχρυσον σαπὸ ἀνθρώπου ζῶον, καὶ ἀφεχῆ ἐπὶ ἄγνι ἔπειτα ἀπὸ σπίτι.

Ῥῆσαι σαπὸν καὶ σόγιν· ῥῆσαι δ' ἐρέ·
Ῥῆσαι δ' ἐσ μέσσοια τοῦ λεβητοῦλος,
Εὖ σοὶ γὰρ ἔσεται· ἄνδρα δ' ἀφιγμένον ἀγ' ὧν
Ἔκτα καὶ δάσσαο, πάμπρωτος ὁσσων. ζ. 333.

„Ὁ διάλογος τὸ Τειρεσίου μετὰ τὸ Θέσλιάνος, ἐσὶ ἐλεγεῖα βαθυμὸς, μ': ἐκπληξη ἐν τῶν ζωντόλων ἐς τὸν ἐρεθισμὸν, καὶ ἐν ὅλη ἐς τὴν ἀνδρεῖαν καὶ τὸς ἀοιδὰς, δέλε καλιρχὺς μὲν ὁ μάντις, φοβό: μενος τοῦ βασιλέα, σφρᾶται διὰ δίγμρῶν καὶ ὁσαφμρῶν νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἐρμηνίαν τοῦ χρησμοῦ, καὶ νὰ μὴ φανερώσῃ τὸν φονέα· ἀλλὰ μετὰ ἐπιὸ, ἔτσια μάχεται αὐτῶν τῶν ἀοιδῶν τὰ διεφορῶν, καὶ ὁ: συνδυασμὸς ὡς ἑνὸς, αὐτὸν τοῦ ἴδιον Θέσλιάνα. Τέλος, ὅσης ἐχαμένης ἐπόμενος ἐκάμνει ἑαυτὸν ξένον ἀπὸ ἑαυτὸν καλιρχέα, ἐ: σφάλματα καὶ ἀπίδιος τοῦ Τειρεσίου, διὰ ἐξάβα τὸν ἐρμην: ας τοῦ ἐν μέσῃ σαπλάκια, χαμηνβῶσι ἀπὸ τοῦ Τειρεσίου, ἐ: ρώτα, διὰ ἐξάβα. Ἐπειδὴ ἴδια ἔκαμνε μάγιον νὰ σι: γάσῃ καὶ ὁ χορός. Ἡ ὀργὴ αὐτὴ καὶ ἡ ἀντίθεσις τῶν σκηνῶν, ἀποσυμβολίζει ἀρχαιότατα μετὰ σαφοιθίσι: ας, διαβάζει μεθ' ὑπερφυοῦς ἰσχυος καὶ γοητείας."

Φαῖ, φησὶ, ἀνάμεσα ὁ Τειρεσίας μετὰ τὸν λόγο τοῦ Θέσλιάνος, πάνω ζῶον σφάγμα ἦτα τὸ γνῶσις, ὅλον ἀποβαίνει ἀποτε-

λὲς

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

λὰς πρὸς τὸν γενόμενα. Ἰτέα καὶ ἐγὼ καμοῦ ἔννοιαν, δὲν ἤθελα
νὰ ἔλθω ἐκλαῖθα.

Φεῦ, φεῦ, φρονῶν ὡς ἔγνων, ἔνδα μὴ λέγη
Πᾶς φρονῶνα· ἔκαῦα γὰρ καμοῦ ἐγὼ
Εἶδώς, δίκαιο'. ἦ γὰρ ἂν ἔκαι' ἐμόρουν. ζ. 336.

— Τί ἔρεχε; ἔρωτᾷ ὁ Οἰδίπους, ἔκαῦά τὴν θεὸς ἔκαιον ἄθυρος;

Τί δὲ ἦτον; ὡς ἄθυρος φοσκόμενος; ζ. 338.

— Ἄφες με νὰ ἐσανέβω ἐγὼ τὸν ὄμοφον· ἔκαῦα, ἂν μὲ κέντρις ἔρωτα ἀφε-
ρώνλαρον καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' ἐσέ.

Ἄφες μ' ἐς ὄνυς· ῥᾶδα γὰρ τὸ σὸν κε οὐ
Κἀγὼ τὸ δεῖνα ἔκρινα, ἂν ἐμοὶ πίθη. ζ. 339.

— Ἀρνέρεσκος ἔκαν ἔρωτικὸς ἐσὲ χρόνον, ἀρνοῦσα τὸ δίκαιον καὶ
ἔκαν συκοφάντην ἔκας φύλες, ὅκως σὶ ἔθρεφεν

Θοῦλ' ἄνορ' ἔρως, ἴκε φροσφιλὴς φόβῳ
Τῆνδ' ἢ σ' ἔθρεφε, ἔκαν' ἀφοβερῶν φάκαν. ζ. 341.

— Παρακερῶ ὅκι οἱ λόγιοι ἔρωτα ἔκαιροι, καὶ δὲν ἐσυθυμῶ νὰ ἐφο-
βοῦν καὶ ἐγὼ ἐς τὸ κλὸ ἀκάρκερα.

Ὁρῶ γὰρ ἐκλοὶ τὸ ἐσὸν φόνερ' ἐόν
Πρὸς κεφαλὴν, οἱ τὴν μοῦ' ἐγὼ ἔκαῦόν φάθω. ζ. 343.

— Μὰ διὰ ἔκας θεὸν, ἔρωτα σ' χορὸν, μὴν ἀρνοῦσα ἐγὼ μοιρίζης· ἐδὲ σ'-
φανίας φροφυλάρεκαν ἐκάλα ἐκάκιόν τι. — Ἐγὼ ὄμως δὲν μοιρίζομ' ἐγὼ
ἐκλοὶα θέλω ὀρκισμόν, ἔκα μὲ χαιρόνου ἔκ' ἐδικάσας καμά·

. . . . . ἐγὼ δ' ἦ μόκοα.

Τόμ', ὡς ἂν ἔρω, μὲ ἔκ' ἐκφάνω καμά. ζ. 347.

— Τί λέγης; ἐφώναξεν ὁ Οἰδίπους, ἐνὼ μοιρίζης δὲν θέλης νὰ ὀρκισθῇς, ἀλλὰ
φρολερᾶς νὰ μᾶς φροδόσῃς, καὶ νὰ καλαγραφῇ ἡ φάρις;

Τί φῇς; Ξενηδὸν ἦ φρόσῳ, ἀλλ' ἐκνοῦς
Ἤρεᾶς φροδῶναι καὶ καλαφθεῖραι φόρι; ζ. 349.

— Ἐγὼ ἔλα ἔκ' ἐκαυτόν μου, ἔλα δὲ θέλω νὰ χυσῶ. Τί μὲ ἐσαρκάλλης;
— Ὦ καιτὸν κλοιμα, δεῦτε καὶ γένος μὲ ἐς ἀρεθέζελαν, δὲν θέλης
κανὲ ὀρκισμόν, ἀλλὰ θέλης ἐσαιρεῖν κόκκαθεν καὶ ἐλάκροτος;" "Ἀλλ-
"κλος κἀλαχεῖκλος φανῇ;" — Κκαὶ ἂν ἐγὼ σκοῦσα, ἔκ' ὀράγκαλα θά-
νε ἔκθη κἀλόκαλα.

Ἤξη γὰρ κἀκὰ, κἂν ἐγὼ σιγῇ χέγω. ζ. 359.

— Κκαὶ ἔλα, ἂν ἔκθω, ἐν ὀφέλης νὰ ὀρκισθοῦς τῇ ἀρέ. — Δὲν θέλω χάριν σε-
ροσόλαρα καὶ ἂν θέλῃς· ἐνθυμοῦ δὲ ὅκι τὸ ὀργὴ χάνει κάθε ἐχρικάλαν.

Θυμοῦ δὲ ὀργὴν ἔκλο ἐχρικάλα. ζ. 362.

— Ἀλλ' ἂν καὶ χρεια ὀφλοφόρος, ἐδὲ θέλω σαρακέφῃ ἀφ' ὅσα ἐνοῦ καὶ
ἐσοσκλάφομαι, διότι κορίζω ὅκι δεῦ χάνει καὶ αὐ ἀρκέλοχος κόκ' ἐοῦ χάνον,
καὶ ἂν ἔχῃς ἐὰν ὄρκοιν, ἔκθα χάριν ὅκι νὰ μόνος ἐοῦ ἐκφάνῃ.

. . . . . ἡ δ' ἐλέγχουσα βλέπων

καὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κιὰ λάβγον ἂν σ' ἀπ' ἔφιν ἔμα μόνον. ζ. 362.

Τωρα σὰ λέγω καθαρὰ, ὅλη νὰ ἔχω ἐσεύθενος γι' ὅτα ἐρωτήσῃς
κὰ ἀφήγῃς ἀπὸ λὰν σήμερον ἴλα γι' ἀπ' λάβῃς, ἴλε γι' ἐρὶ νὰ ἀμιχῶ, διὰ
σου τὸ ἀνόητον μάτορα λαίθης λῶ χάρας.

. . . . . κ' ἐφ' ἠμέρας

Τῶς νῶν ἀρατανδᾶν μάλα λάς δα, μαλ' ἐρέ!
ὠὶ ἴλα γῆς λῶ δα ἀνοήτῳ ματόρι. ζ. 371.

Τοῦτον ἀνανδῶς ἐδόξημους νὰ ἀμφαυθῶς; Μάθα ἔμως ὅλη δὲν τέ-
μῃς ἐσεμφόβῃς λῶν δαιμόνιαν ἐμεμφάσιν.

Θέλως ἀνανδῶς ἐξενίνους λόδε
Τὸ ῥῶμα; Κιὰ ὅτ' ἴλο φαύξαθαι δουῦς; ζ. 373.

– Θέχω λάν ἐσεμφόβῃς, διὰ ἔχου λὰν ἀμίθγαν.

Πίφευγα· λαμπὰς γὰρ ἰσχύει ἴρεφι. ζ. 374.

– Κιὰ ἀδὸ σοῦτον λὰν ἐδιδάχθης; Οὐχὶ βεβαίως ἀδὸ λὰν ἐεχνικήν.

Πρὸς ὃν δεδαχθεῖς; ἢ γὰρ ἔφυγε λῶν ἐέχνης. ζ. 375.

– Ἀδὸ ἐσὶ, διὰ χωρὶς νὰ θέχω μὲ ἀνάγκασας νὰ λὰν φανερώσω.

Πρὸς ὅτ· κὶ γὰρ μ' ἄπονα σρὰλρέφω λέγε. ζ. 376

– Ποίαν; Εἰσέλθον ὅμως, διὰ θέχω νὰ λὰν πάντων σαφέστερον.

Ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω. ζ. 377.

– Ἐξανακαρίβασα ὅλη τὸν ἀνδρὸς ὁ γονεὺς ἦσαν σύ. – Ποιόνους λόγους δὲ
θέχω σὶ ἀφῆκας νὰ ἐξανακαρίβασις ἀλεμφάλως

Ἀλλ' ἄλε χαίρων, ὅδε γε σπρανὰ ἔρχ. ζ. 379.

– Θέχω ἐσῦ κιὰ ἐλέρως, ὅσως ἀργυθῇς σεμνόσοφον

Εἶδον λε δῦλα πᾶλλ', ἵν' ὀργίζῃς ἄλον. ζ. 380.

– Λέγε ὅσον θέλῃς, ἀλλὰ μαλακῶς.

Δόου γε χρὴ ζῆν· ὡς μάλιστα ἡδέως. ζ. 381.

– Σὲ λέγω γοῦν ὅτι ἐν ἀγυιᾷ συνέντασα μετὰ τοῦ γηλάντονος,
κιὰ δεῦ βλέπῃς τὸ πιεῖν. – Κιὰ ναρίζῃ ὅτι δύνασαι πάντα νὰ λέ-
γῃς διὰ ἐσεμφόβως; – Βεβαίως, ἐπεὶ κὰ ἀμίθγα ἔχει ἔσχυν.

Εἶδεν δέ γ' ἐγὼ τῶν ἀμιθγῶν σθένος. ζ. 385.

– Ἔχ' νικᾷ, ἀλλὰ ἡ ἐσὲ ἐσεμφόβει δεῦ ὑπάρχῃ, διὰ ἔχω λυγρὸς κιὰ πα-
τὸ ἐσ' ἴλο, κιὰ κακὸ ἐσὲ σύν, κιὰ κακὸ ἐσὲ ὅμοιον.

Ἀλλ' ἴχ', ἀμὸν σε· σοὶ δὲ ἴλο τι ἔχι, ἐοῦ'
Τυγχὸς δὲ' ἴλα, δόν σε νῦν δέ' ὄμμα' ἔχ'. ζ. 387.

Ὁπόταν δὲ ἐξέφρασας ἔχω ἀπιόν, ἐ ἐσ πρέοντος ἐφαμμόσεσθαι.
– Ὁ πρέων δεῖ ἔχει ὁ ἄλλος ἐσ πᾶν, ἀλλὰ οὐ μόνος ἔχω ἐσ ἐαυτόν. "ἀλλ'
„κἀγὼ σὺ σοί."

„Ὁ Οἰδίπους ἀπάντων ἡ ἐσῦλα ἐδὴ ἐπιστήμων καὶ ῥητορικώτερος,
χρησμῳδῶν δοὺ μὲν πρέοντος ἐσ ἐπιστολὰς, δοὺν δὲ τέρπεσθαι ὡς
ἀρχὸν καὶ ἄρχοντι ἐσ πρέοντος· ἐπομένως δὲ ἐσῦλα ἐμπειρίας καὶ

ἐν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἦν ἀοιδοῦ, διὰ λιγυρῆς ἱκέτευε λὼν θεόντα· ἐν καὶ ὁ Τειρεσίης ὁ-
τα ἀμολγῷ ἐμφράζῃ ἀκηγεράλωσι, σιτέω καὶ πλῆν ἀνδὶ ὐ ἀμέτε.
ἐνέπετθεν δὲ διαφάσθαι ἔλε μᾶλλον καὶ ὁ μαντόλης καὶ ὁ με-
γάλα λέχεα λοῦ σαυτοῦ, ὅσσ᾽ ἀνώνυμα γένε κύτόχω, λοὶ δίλε-
ται, ἀφ᾽ ἑνὸς σάντολε λοὺ θεαλοὶ, ἀμφίρρεάσῃ καὶ ἀνωφρακτῆσσι
ἐν ὀρὸς λοὶν ὀργεῶν γόνε λοῦ χρυσοῦ καὶ λὸν θαλασσῶν γοῦσαι
λοῦ φονέως."

Ὦ σχέτλε, ἀνεφώνησεν ὁ Ὀδυσσεύς, καὶ ὑπερβασία, καὶ λίχνε ἀνάλαρα
λέχνης, σίτος ἰδοιπορέλεται φθόνος ἢ λοὶ σοφίζηται βιότοιο!

Ὦ σχέτλε, καὶ λίρανος, καὶ λίχνε, λίχνης
Ὑπερφέρτατα λῆ σοφίζεσθαι βέλεσσι·
Ὅσσα σαρ᾽ ἡμῖν ὁ φθόνος γεγάασθε. τ. 398.

Ἠδὲ καὶ λάρα ὁ σιτὸς ἤρεεν, ὁ ἀνέτλαθεν λάχα φίλος, ἰσόθεμτον λὸν
Ἀρχὴν, ἢν κ᾽ ὁδὸς χαρὶς νὰ ἀσπλέσθαι μοὶ ἐχάρισε, σφρᾶδὸν λαθράλως νὰ μὲ
κτίσῃ ἐξ αὐτῆς, συναντησθῇ μὲ λοῦλον λὸν μάγον (ψευδομάντιν), λὸν
μηχανορράφον, λὸν δόλιον καὶ ἀμύρλιν, ὅσλις ἦν καλὰ λὸν λέχνην
ἐνηχὸς, βγάλῃ μόνον λὰ κάρδη·

Λάβρα μ᾽ ἐσηλθὸν ἐνδαλῆν ἐμέρεσαν,
Ὑφῆς μάγον λοιόνδε, μηχανορράφον,
Δόλιον, ἀμύρλιν, ὅσλις ἐν λοῖς κάρδεσιν
Μόνον δάδορκε, λὸν λέχνην δ᾽ ἐμὲ ἐνηχὸς. τ. 405.

Διὰ ἐξ ἐνάρεσι ἐν οὐ ἦτον μάντις ἀμύθητος. Πῶς ἄλλ ἐσύρχετο ἐκλαῦθα
ν᾽ αὐτὸν ῥαψῳδὸς (ἢ ἐμέ;) οὐ δὲ ἐμὲ ἐρώτησε, καὶ δὲ ἐσυμφώνησε λὸν
θεμιστῆν ἐξ λοῖς σοφίας; Εἰμὴ τὸ σφαλμένον σαρ᾽ αὐτοῦ αἴνιγ-
μα, δὲ τὸ λὸ τὸ λυχόντος, ἀλλ᾽ ἴδιον λοῦ μαντικοῦ· καὶ ὅμως ἄλε ἐξ
αἰώνων, ἄλε ἐν θεᾶν ἐράσης λόλε νὰ ἔχῃς γνῶσιν ἐνα· ἀλλ᾽ ἐμὲ ἐ
μαδὲν ἐδεῖ, ἄλε ἀπειρὸν μαθεῖν, ἤθελον καὶ ἐγὼ ἐπιθάρσησα λὸν σόφι-
λάρη δὲ ἐσὺ σφοσοδέξῃ νὰ μὲ ἐκβάλῃς καὶ ἀπ᾽ ἐμοῦ, χ᾽ ἀ-
ναπαύσῃς ἐκ θρόνου ἐσὺ λοῦ Κρεοντίδου.

. . . . . ἀλλ᾽ ἐγὼ μαχὼν,
Ὁ μαντὲ ἐδεῖ Θήβης, ἐδικασά νιν
Τύραν πειρέσας, ἐκ᾽ αἰώνων μεθεῖν.
Ὅν δὲ σὺ σφρᾶς ἐνδαλῆν, δόκων θρόνους
Παραζαλέσθαι λοῖς Κρεοντίδαις σέλας. τ. 416.

Ἐγὼ μὲν νομίζω, σαφηνίζεται ὁ χαρὸς ὅλι οἱ λάγιαν, ὁ Θήβαν,
ὡς καὶ οἱ λοῦ Τειρεσίου, ἦταν μάντις ἀοργῆς, ἐκῶ δὲ ἐρώτησα σφρὶ
λόλε, ἀλλὰ σφρὶ λῶ σὺς νὰ τύχωμεν λοὺ ἀρίστου μέσου λῶ θρόν χρυσοῦ.

Ἀφ᾽ ἐκ᾽ ἐ λοιόλεν, ἀλλ᾽ ὅσως λὰ λῶ θεῶ
Μαντῆ᾽ ἄριστα μέσαρεν, τόδε σιωπῶ. τ. 423.

Ὁ δὲ Τυρεσίας ἦρα ἀρὰς τὸν Οἰδίποδα, ἂν καὶ ἦσαν δικαιεῖς, διαπέμπεται ὁρᾶν, ὡς ἴσος μὲ τὸν καλὸν τὸν γόνον, καὶ σ' ἀνιλέγειν, διότι τὸν ἔγκλημα ἴσης ἐπαύσατο, ἀλλὰ δι' ὀξέος, ἅτε θέλω νὰ ἔχω ἀροτάλαν τὸν Κρέοντα. Λέγω ποιοῦν ὅλη ἐνῷ μὲ ἀνήδεσας ὡς ἴσχυρὸν, σὺ μὲν ἔχεις ὀφθαλμὸν, σὺν δὲ καὶ ἐγὼ ἐς ποῖα εὐρίσκομαι κακά, ἅτε σ' μάντις, ἅτε μελὰ δόκιμα καλοῦσι.

Λέγω δ' ἀφεδὲ καὶ ἴσχυρὸν μ' ἀνήδεσας,
Ἐὰ καὶ δέδορκας, οὐ βλέπεις ἵν' ἦ κακόν,
Οὐδ' ἔνθα ναίεις, ἀδ' ὅτου οἰκεῖς μέλα. ζ. 430.

Ἀλλ' ἄραγε μαντεύῃ ἀπὸ ποίας καλάγεσαι; Καὶ ἀγνοεῖς ὅτι ἔσαι ἐαυτὸν ἐχθρὸν καὶ τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ζώντων;

Ἀρ' οἶσθ' ἀφ' οὗ ἦ; Καὶ λελήθεις ἐχθρὸν ὢν
Τοῖς σοῖσιν αὐτὸ κἀπὸ γῆς καὶ πάσης ἄνω; ζ. 432.

Δεινὰ δὲ καλὰ ἐκεῖ τὸν καλὸν καὶ τὸν μαντεύσεσι, ὅτι ἐν οἰκείᾳ ἐν ἐκείνοις τοῖς γοῖς· καὶ ἐνῷ μὲν ὥρα ἔβλεπες, ἐοικὼς ὅτι ἔχεις σκότος, καὶ ὅλαν ἀνοσίως τὸν Κρέοντα σε, δὲν ἔβλεπες ἐνόμιζες ἅτε μεριὰ, ἅτε ὄρος, ἅλινα· καὶ μὲν ἀνεχώρουν ἐκ τῶν φονέων· ἀλλ' ὡς δ' ἐλάμπε ὄντως ἔβλεπες δοκιμάσου καὶ σὲ καὶ τὸν ἐκείνον· καὶ ἀνήδεσε ὅσον ἔβλεπες καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Κρέοντα, ἀλλὰ σὲ μέλα ὅλα καὶ ὁ προχειρόλαρος τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἔβλεπε σολὲ ἐοικὼς, ὅτα σὲ ἔβλεπε ἐναργέως·

. . . . . σὺ γὰρ τὰ ἐγὼ βροτῶν
Κἀκείνων ὅσοις ἐκφυγεῖν σολὲ. ζ. 444.

Εἶτα ἄραγε, ἀνέκραξεν ὁ Οἰδίπους, ὅτα σαφὲς ἦν ἐκεῖνα ἀπεκρίνατο ἐκεῖ; Δὲν ἐμαντεύεσθε ἀπ' ἐδῶ; Δὲν ἐκαίρχετο τὸ ἐκκέλευσε ἐς τὸν ὑπόκεισθον·

Ἦ ἔκτυπα δὴ 'γὼ πρὸς ἐκεῖν' ἐπῶν ἐμῶν;
Οὐκ ἐς ἔλεγχον ἦσαν· οὐχὶ θᾶσσον, ἢ σαφῶς
Ἀνδρὸς τόνδ' ἀποστραφῆς ἄδην; ζ. 447.

— Ἐγὼ δὲν ἤθελα ἐκεῖ ἐκεῖθεν ἐκεῖσε, ἂν σὺ δὲν μὲ ἐφοβοῦμαι.

Οὐδ' ἔκφρονα ἔγωγ' ἄν, ἐ σὺ μὲ κάμῃς. ζ. 448.

— Δὲν ἐνόμιζά σολὲ ὅτι ἤθελες ἐκεῖ μαντεύεσθαι, ἀλλὰ ἐνόμιζε ἐκεῖ· ἅτε καὶ ἐφοβοῦμαι.

Οὐ γάρ τι σ' ἤδη μᾶλλον φοβοῦμαι· ἐοῖ
Σχοῖμ' σ' ἂν οἷον εἶναι τὸν ἐμὸν ἐγγενέσθαι. ζ. 450.

— Ἐμοῦ μὲν ἐκαντεύεσθαι, ὡς σὺ λέγεις, μαθεῖ· ἀλλὰ ἐκεῖ μεγαλόφρων· ἢ ἄρα ἔβλεπα ἐφόβουν.

Ἐμοῦ γὰρ ἐκεῖ σ' ἄμεινον ἐκεῖνα, ὡς μάλ' σοι δοκῶ
Μᾶλλον γενέσθαι σ' ἢ σ' ἐμοῦ σ' ἐκείνων, ἐκφρονεῖν. ζ. 452.

— Ποῖον;

— Πόσον; Ἐλάσσων· ὡς μὲ ἐγένησας;
Πολλῷ, μέγιστον· ὡς δέρ' ἐμφὺς βροτῶν. τ. 453.
Ἡ ἡμέρα σὺν τῇ θεᾷ σὲ γεννήσῃ, καὶ θεᾷ σὲ ἀποφήνῃ.
Ἢ δ' ἡμέρα φύσῃ σε καὶ διαφθαρῇ. τ. 454.
Παύλοδε ἀσαφῆς καὶ αἰνιγματωδῶν ὑφηγῆς.
Ὡς σοὶ 'γὼ λέγω γ' αἰνικὰ κασαφῆ πάλιν. τ. 455.
Καὶ ὅμως σὺ χρῆσαι ἄριστος ἐξηγητὴς τῶν αἰνιγμάτων.
Θύματ' οὐ λαοὶ ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς. τ. 456.
Κἰς ἓν τὸ μέγιστον, τὸ ὀφεῖλον οὐ λογίζῃς, παυχῶμαι.
Τοιοῦτ' ἀνῄδη' οἷς ἐμὲ εὐφήμους μέγαν. τ. 457.
Καὶ ἐν δόλοις νιν πανόλεθρον αὖθις οἰκήσειν.
Δεῖν γὰρ μόνον σ' ἃ λέγω δικάσειν. τ. 458.
— Τὸ λέγειν μὲν μέγ· ἀρωγῆ δ' ἡ τύχη τῶν σῶν βουλῶν.
Ἀλλ' ἐγὼ σῶν ἓν δ' ἐξόνασ', ἃ μοι μέγ. τ. 459.
— Τὸν μὲν χοιρὸν ἀναχωρῶ· ὀδύσσεύς μοι, τὸ σαῦ. — Ὀδυσσέως λαχεῖν, δι-
ὃς διαμάχων ἐκβαίνει θεᾷ μᾶς ἀνοχῇ, ἐπὴν ἀφικόμενος ἐνδῷ θεᾷ
μᾶς ἀνοχῇ. — Ἀφῖ ἔμοι ὄμα ἀνῆμεν δικὰ λὰ ἀνοῖα ἴχνεσιν χωρὶς νὰ
φοβεῖσθ' ὁ ὁρόσωσόν, ἐὰν ἀναχωρῶ.
Εἰσὼν, ἄφρα ἐν ἴχνει ἴχνεσιν, ἐ δ' οὐ
βάσας ὁρόσωσον. . . . . τ. 464.
Σ' ἀναχαρεύω ὅμως ἐπὶ λέχει, ὅτι ἀνὴρ ὃν ἀφίκου βουλῇ σὺ φονέα
τοῦ βαίν, ἐφάρχῃ ἐνταῦθα, παγίμενος ἀφανῶς, ξένος καὶ μέτοικος
αἰὲν θεᾷ ἀναδρχθεὶς ἐναγωνὺς θνητῶν. διὰ τὸ συμβεβηκὸς ὅμως
βαῖνε πόδα βάσιν θεᾷ χαρᾷ. "οὐδ' ἡσθάνεσθαι τῇ ξυμφορᾷ" διότι ἀνὴρ
ἄνδρ ἔμενεν, θεᾷ μένει λυγρὸς, καὶ δικὴ σχοίη ὁλωλός· δρεπόν
δ' ἐ τὸ σπόλιον, θεᾷ σμικάλας ἑαυτῶν ἐς ξένην γῆν· θεᾷ φα-
νεραθεῖ ἐδαφῶν καὶ σωθεὶς τῶν ἐκπεπλου, ἀνὴρ καὶ υἱὸς τῷ
συβόντος, καὶ ὀρεσσάρους (μοιχὸς) καὶ φονεὺς τοῦ σωθέντος. Πάν-
τα ἐκεῖνα πείσει καὶ ἔρεινα, καὶ ἀν μὲ εἴρῃς ἐφανδρανον,
λέγε ὅδε ἔρεινα ὀρεσσάρος ὑπὸ μαιόμενος.
. . . . . λυγρὸς γὰρ ἐκ δαίμονος,
καὶ ὁλωχὸς ἀνὴρ αἰνότιν, ξένην ἄπο
ξυμφορᾷ προδόμενος γοῦν ἐμορσύνοισι.
φανήσεται δὲ σαφὴ τοῖς αὐτὸ ξυνὼν
λυγρὸς πέλει καὶ σαλερ, πρὸς ὃς ἔρα
γυναικὸς, υἱὸς καὶ σόας, καὶ τὸ σαλρὸς
ὀρέσσορος τε καὶ φονεύς· καὶ ταῦτ' ἐκ
ξύν· λογίζου· εἶτ' ἐμὲ ψεύσῃ μ' ἐμπορόμενον
φάσκων ἐρ' ἧδη μαιόμενος μανδὲ φρονῶν. τ. 478.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

„Ὁ χορὸς μετὰ λύρας ἀκούσας τὸ Τυρταίου ἄσμα μένος ἀγνοῦ δὲ
τινα ἐντὸς τὸ μαλθακὸν φρονέα, τὸ δοιὸν ἄλγος ἐθαύμαζε διειμένων τὰς ὀρχη-
μάτων ἐς παλαιστρικὴν ἀπὸ τε τὸ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῶν ἀναστροφέων
τῶν μυρτῶν," ἤτοι ἀναστρόφαιοι", ἢ ὅτι μᾶλλον καὶ ἐν τῶν χό-
ρων τοῦ Τυρταίου, τῶν δοκίμων τὸ ἐνυγρὸν δεδήγμενοι ἐς τὸν φρενῶν
ἄγχιστα ἰόεντος."

Φρονέω μὲν, πάντ', φρονέω σράγματα, ἀσκεπάλμιστον ὃ σοφὸς μάνις ἀνὴρ
ἔλα νὰ σιγήσω, ἔλα νὰ ἀρνηθῶ καὶ δὲν τὸ λέγω. ἀφορῶ ἢ νὰ γένω
ἀναγκασμένος ἔτσι καὶ ἀρχίβολος. ἔλα εἰλαῖθα, ἔλα
καμφθῶ δὲν τὸ κάμω νὰ εἰπῶ.

Ἀγρὲ μὲν τὸν λυρόσαν
Σοφὸς ἀνὴρ ἀοιδᾶς·
Θέλω δουναί', ἢ δ' ἀπορέσειαν—
Θ' ὅ, τι λέξω δ' ἀπορῶ.
Πέλομαι δ' ἡμῶν, ἢ ἐν—
Θάδ' ὀρῶ, ἢ δ' ἀείσω. Γ. 503.

Θέλω ἀγνοῦ σοῦ σοὶ ἄγγελε ἢ καὶ λόγο νὰ πῶ ἔχω μεθ' ἡδονῆς
λαβυρινθῶν καὶ τὸ νῆ τὸ Πηγάδι· σὰν λαμπάδιον ἀναπτόμενο ὁ
μάνις, ὅπως σιγήσω τὸ καλὸ τὸ βιβλίσους νὰ δ' ἀκοῦ μεθυσμένο, καὶ
γένω ἐσύμφορος τῶν Λαβυρινθῶν πρὸς ἀνεξιλέωσιν τῶν ἀγνώτων φο-
νέων; Ἤμὴν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ἀπόλλων, ὅλες τοῦτες καὶ μαντεύονται
τὰ ἀνθρώπινα, θέλει τὸ σοῦτο ἐκπρεπῶς ἀποσπάσῃ, διότι ἀγὼ
δὲν θαμπῶ τοὺ μάνις νοερώτερον ἀπὸ ἐμέ, ἔλα ἐκεῖνοι μ' ἔβγα
ἀπ' ἐμένα τοὺ ἑαυτό. ἀλλὰ μὲν δὲν μπορῶ μεταφέρω ἀπὸ ἐκεῖ, ἔλα ἐκεῖ
δὲν ἐκαταλαβαίνω, ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖνοι τοὺς φανερὰς σημαδιάς.

Ἀλλ' ὁ μὲν τὸν Ζεὺς, ὁ δ' Ἀπόλλων
Ξυνοὶ, καὶ τὰ βροτῶν
Εἰδόλας· ἀνδρῶν δ' ὅλα μάντις
Πάσσι δὲ ἡμῶν φέρεται,
Ἤκριός ἐστιν ἐγὼ ἀμφοῖν,
Ξοφίᾳ δ' ἀν σοφίαν
Πυρφορήσειεν ἀνήρ. Γ. 519.

Ἐγὼ ὅμως σὰν ἐσὺ σαφῶς τὰ σράγματα, ἀλλὰ θέλω παραμορφώ-
σῃ τοὺ βιβλίου, διότι πάντως φοβοῦμαι ὅτι κάποιος μάνος ἀνεξήχθη
σοφὸς καὶ ἀναρμάλιστος ὡρὸς τὸν σόφιστ, ἔλαν μᾶς ἐρώτησαν τὸ
ὁλαφρὰ πόρος τοὺ ξεύγους, ἔπεσα ἀπὸ τὰ καὶ ἀλλάξω θέλω τὸν
παπαγαλισμός.

Ἀλλ' ἤδομ' ἔγωγ' ἂν σὰν ἐσὺ-
Μ' ἀρτίον ἴσος, μαρμορώμενον
Ἂν παλαιμένον· φανερὰ

Τοῦ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Τὰρ ἀλεφέσσ' ἦλθε πόρα
πολὺ, καὶ σοφὸς ὤφθη,
βατάων θ' ἡδύσοφος.
Τόδ' ἀὸ ἐμᾶς φρένας ἦσο-
τ' ὀρθὸν παιόν. γ. 527.

„Εἰσέρχεται ὁ Κρέων ἐς τὴν σκηνὴν, καὶ σαραδουόγλωσ ἀρὸς τὸν χορὸν μεταὸ τοῦ Οἰδίσσους, ὅτε ἀδύνασ τοῦ σροσῶσα τὴν μορυφὴν τῆς σκηνοθέσεως μεταὸ τοῦ Ταγμεάν. Ὁ χορὸς, ὅσοις ἄφησε ἐς τὴ διανόησ. νὰ λυρῶ μέρος ἀδέλφου καὶ ἐσυρτὸν σαραφερθῶσα, ἔνασα θυρῶ. Ἐὰ ἴσρ. ἐαὐτὸ τὸ ἐμφανίζεται καὶ ὁ Οἰδίσσους, ὅσοις διὰ μακρῶν διαλέγεται μὲ τὸ Κρέοντος. Ὁ Οἰδίσσους σαρεγγιορένος ἐκ τῶν λόγων τῶ μάντεως καὶ σροκαλεσμερένος ἐκ τῶν ὀδόντων ἔχα συμβάλη ὑσονοῶν καὶ τὸν Κρέοντος, σαρίσταται βαρὺ καὶ ἀσυβέλητος, ἐσιμένος ἐς λὰς ὑσονοίας του, καὶ ἀσειλῆ τὸν θάνατον τῶ Κρέοντος. Οὗτος ἀσαντᾶς ἔχει τὸ συγχύσ τῶν ἰδίων ἀβεβαιότητος, δημιοῦ ἀλαραλίαν ψυχῆς, συνοδεύμενη σάντοτε καὶ τὸν σροσωσικὸν σεβασμὸν σρὸς τὸν Ἀπόλλωνα. Ἀναπαυόμενη μετὰ σαῆς δραστικὸς τῶν καθ' ἡμᾶς ὑσονοιῶν, καὶ ἀσειλῆ σανηγύρεως τῶν ἑορτῶν μυρμηκιάσεως τῶν ἑσταμένων καὶ ἀσοβλέψεως τὸ Οἰδίσσους. Οἱ λόγοι ἔχει ἐκλυθῆ σᾶσα ἐκτὸς καὶ ἀσοβλέψεως τὸν ἀνδρῶν. Ἡ ὄψις τῶν ἐσὶ λεχῶν δημιοῦ ἐκ τῶν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐμάδη τῆς Ἀθηνᾶς."

Ἦλθον ἐκλαῦθα, τὸ σαῖδες, λέγει ὁ Κρέων, δόλῳ ἐρεῦν ὅτι ὁ βασιλεὺς Οἰδίσσους, ἐξάγραν λόγων βαρῦ ἐκκλίνων. σῶν ἐὰν ἐκεῖνος ἐκ τῶν σαρόντων συμφορὰς, κομίζων ἑαυτὸν σαρ' ἑρετὸν σροσβεβλημένον ἢ ἐκ τῆς γῆς ἄρχων, ἢ ἐκ δεὰ λόγων, δεῖ ἀνέχεσθαι τὸν σροσβολέα, ἢ ἐγὼ ἐς ἄλλην μέραν ἐσιθυρῶ καὶ φέρω ἐκ τῶ μεσῶ βέμενον τὸν Οἰδίσσους μορυφὴν, δόλῳ ἢ βιαίᾳ αὐτὸς δεῖ ἔμαν μοῖρα, ἔσαν μεγίστη, ἐὰν μάθω καὶ χαρακτηρίζομαι ἐς τὸ ἐξῆς καιρὸς σρὸς τὸν σοφὸν, σρὸς τὸν ἔσαν καὶ σρὸς ἑαυτόν.

. . . . . ἐ γὰρ ἐς ἀσχάτου
Ἡ Θεμὶς μοι τὸν λόγον τόνδε φέρει,
Ἀλλ' ἐς μάχησιν, ἢ καιὸς μὲν ἐν σοφῇ,
Κεκαὼς δ' ἐρὸς ὅτ καὶ φίλων κεκρίσομαι. γ. 531

Ἀλλ' ἴσω, ἔσαν ὁ χορὸς, οἱ λόγοι σροσῆλθον μᾶλλον ἐξ ὀργῆς, ἢ ἐκ σροαιρέσεως.

Ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τἄνδρος λάβ' ἄν
Ὀργῇ βιαίᾳ μᾶλλον, ἢ γνώμῃ φάσιν. γ. 539.

— ἐκ τούτου ἐβεβαίωσεν ὅτι σοφὸς, ὁ μάντις ἐκ τῶν ὑσοβολῶν του, ἔσαν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

γυνὴς λέγης. — Τὸ λο' ἐξέφασεν, ἀλλ' ἀγνοῶ ὁρὰς ἕνα ποσόν. — Δὲν μ' ἐκα-
πνόρρ ἡ λῶλο σανδικίνι καὶ ἀν ὁροθέσεως;

Ἐξ ὁμμάλων ὑρθῶν δὲ πᾶς ὀρθὸς γρενὸς
Καλιγραφῆλο λτοίκημμα λτῶλόν; ζ. 544.

Ἀγνοῶ, διὸ δὲν ξανοίγω τὸ ὁράλλινον σ' Ἡγεμόνας· ἀλλ' ἴδιὸ κιλὸς γόρ-
ναι.

Ὅλλ' οὐδ', ἂ γὰρ δρῶ' οἱ ψαλτῶλες, ἐκ ὀρῶ. ζ. 545.

—

Ἐ οὐ, ἐφώναξεν ὁ Δίκλονς ὁρὸς τὸν Ψρένλα, σῶς ἦλθες ἐδῶ; Ἢ ἔχῃς λό-
γον ἀνάγκης, ὕγε νὰ ἔρχεσαι γὸ λοὶ σπεύσον, ἐνῶ γόσαι ὁροφανῶς ὁ
φανὼς λοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, καὶ ὁ ἐναρχὼς ἄρσας λῶς ἐκοψῆμεν;

Βῶλος οὐ, σῶς δεῦρ' ἦλθες; ἢ λόσον δ' ἔχῃς
Τοῦμμις ὁράσασαι, ὕγε λὸν ἐρὸν ζέγας
Ἴκεν, φονεῦσ' ἂν ἐνδε λάνδρὸς ἐμφανῆ,
Ἀμχὼς δ' ἐναρχὼς λῶς ἐμὲ λυρανίδας; ζ. 550.

Ἀλλ' ἐγόμεν διὰ λὸς θεὸς, ἀσφάσσας νὰ ὁρόξῃς λῶλο, ἐκοψόμεναι ἐοὶ λῶς δμί-
ας ἢ λῶς μειρίας μεν. Ἢ ἐφανέσθης ὅλι καὶ ἂν ἐρέλθαιναι τὸ ὅσσγον καὶ
δοχερὸν ἔργανον, δὲν ἤθελα λὸ ἀσσυρέσω; Δὲν γόναι χοιὸν μαρὸν τὸ ἐσχή-
ρηκόσαι λτ νὰ θαρσέσῃς δὲν ἐκοψόμεν ἄνευ φίλων καὶ ἄνευ χρ, ἐνῶ ἀκλὶ δὲν
καλαλτάλα, γρὶ διὰ χρηκόλων καὶ διὰ λῶς συνέχραφῶς λτ ὀχλέθης.

Ἀρ' τχὶ μοῦρόν ἔχι λτ' ἐχθρημένον,
Ἄνευ λε ὀχλέθης καὶ φίλον λυρανίδα
Θαρῶν, ὁ ὀχλέθ χρέκρατον ἀχλοκλας; ζ. 557.

Ἠξεύρῃς λί κάμνῃς; ἀσκίλνοσν ὁ Ψρένλ· ἀλλ' γὶ ὅτα χοας, ἄκουσον ἐ-
σίους καὶ ἐρέ, καὶ λόλε κρῖνε ἐν γνώσῃ σὺ μόνος.

Θέοθ' ὡς σοιῶσν; ἀκλὶ λῶν ἐχρηκέναν
Ἰδ' ἀκλάκουσον, κᾶλα κρῖν' ἀκλὸ μαθών. ζ. 559.

— Ἐὰν μὲν χοαι δμὸς γὶ λὸ λέγῃς, ἀλλ' ἐγὼ δὲν δλαφαι εὐχεσῶς νὰ σὲ
ἀκούω, διὸ σὲ ἐφανέρωνα βαρὺν καὶ δυσχεσῆ ὁρὸς ἐμέ. — Τὸ' ἀκλὸ
μάκρα ἄκουσον ὁρῶλον νὰ σοὶ ὁμῶ.

Τὸ' ἀκλὸ νῦν μου ὁρῶλ' ἄκουσον ὡς ἐρέ. ζ. 562.

— Τὸ' ἀκλὸ μάχρα μὲ μὲν ὁμῶς, ὥνα μὲ φανῆς καλός.

Τὸ' ἀκλὸ μὲ μοὶ γράῃ, σῶς τὸ γ καλός. ζ. 563.

— Ἐὰν νομίῃς ὅλι κ' ἀνόκλος σὰ βάλῃ χοαι ὁρόγμα μαχὸν, δὲν
σκόλεσαι ὁρθῶς. — Ἐὰν νομίῃς ὅλι ἀνὴρ σοφρενὼς, ὁράλλα καλὰ,
δὲν θέλῃ ἀσολίας λὸν λεμαρέαν, δὲν σκέλεσαι καχῶς. — Ὁμολογῶ ὅλι
ὅσον χάρῃς χοαι δίκαιον, σχὸν δ' ἔλαβε με σῶν ἀδίκημα ἴσοθες
ἀλὸ ἐρέ;

Ξένμερέσον λαὶ' ἐκδὲν' χρῶθαι λὸ δὲ
Πλάθυμα ἀσσῶν χὶς σαθῇ, δίδασκέ με. ζ. 564.

— Πρόθυμος ἂ ὀκί, ὅλι τῶν ἀνάγκη νὰ ὁροσκαλέσωμεν λὸν σεριβόλ.

Ἰον

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τον μάντιν; — Καὶ ἐμὲ ἄμεινον δοκεῖν τὸ κελεύειν φρονεῖν.

Καὶ νῦν Ἕλλησι ἐμοὶ τε διαφέρει. ξ. 572.

— Πόσος μοι χρόνος ἔστιν ἐφορεύειν ὁ θάλλος; — Μακρὸς καὶ σοφοῖς χρόνος. — Ὁ μάντις ἐκεῖνος κακὸς τέχνῃ τέλει τὴν τέχνην; — Ἴδμεν κοίσεις σοφοὶ καὶ σαφὲς σάνιδι διειλυμένοις. — Μὴ ἐνθυμεῖσθε κακὸν ἐκεῖνον τὸν κακόν, θύδομαι ἀλλ' ὅσον ἐγὼ γιγνώσκω. — Ἀλλὰ δεῖ ἐκεῖνον τόδε λύειν ἀρτίως σαφῶς τὸν φονεύσαντα; — Εὑρήσομεν· καὶ δοκεῖ ἐκεῖ; ἀλλ' ἐνδὲ ἀναμάξομεν.

Παρίσχομεν· σοῦ δ' ἕνεκα; νῦν ἐπιστάμεν. ξ. 582.

— Πῶς γιγνώσκει ὁ σοφὸς ἕλος μάντις τόδε δεῖν ἀγνεῖν; — Ἀγνοῶ, καὶ ἐς ὅσα ἀγνοῶ, προλιπεῖν νιν σπεύδω.

Θύμα δεῖ. ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ, σιγᾶν φιλῶ. ξ. 584.

— Τὸ φρόντισμά σου ὅρα τὸ γνωρίζῃς, καὶ εὐχαρίστως τὸ πλέοις.

Τὸ σὸν δέ γ' ἴσθι· καὶ πλέοις ἂν εὖ φρονῶν. ξ. 585.

— Ποῖον ἦμαι αὐτό; Δοκῶ ἂν τὸ γνωρίζω, δεῖν θέμω τὸ ἀρνεῖσθαι.

Ποῖον τόδε; ἐγὼ γὰρ οὐδὲν γ' ἂν ἀρνησοίμαν. ξ. 586.

— Ὅτι ἂν ὁ μάντις δεῖ συνεννοῆσθαι μὲ τοῦ, δεῖ εἶθαι μὲ ἐμοῦ φονέα τοῦ λαοῦ. — Εἰσὶ ἦμαι τῦτο, οὐ τὸ γνωρίζεις· ἐγὼ ὅμως, δεινεῖται καὶ μάθοι ἀπὸ σοῦ, ὅτα εἰ ζητᾷς τῶν ἀπὸ ἀρχῆς. — Ἐρῶτα, δοκῶ οὐδαμοῦ θέμω συμμιγεῖς φονεύς.

Εἰσέρχονται· ἡ γὰρ δεῖ φονεὺς ἐκφέρεται. ξ. 591.

— Δὲν ἔχεις οὐ γνωτὸν τὸν ἀδελφόν μου; — Τῦτο δεῖ τὸ ἀρνεῖται. — Δὲν ἐξεπέμφθης καὶ δεινεῖς ἀοιδὸν τὸν χώραν ἐξ ἴσου μὲ αὐτόν; — Ἂν ἐμὲ νιν θέλῃ, τὸ πάντα καλέχοντα ἐπ' ἐμοῦ. — Δὲν δεινεῖται μοῦσαν καὶ ἐγὼ τρίτος μαλαξὺ τῶν δύο;

Θέλεις ἐσπέμπω σφῶν ἐγὼ δεῖν τρίτος; ξ. 596.

— Εὐλαῦθα φαίνομαι τόρα καὶ παλὺς φίλος.

Εὐλαῦθα γὰρ δεῖ καὶ παλὺς φανεὶς φίλος. ξ. 597.

— Θύδομαι· ἐκὶ μὲ ἀνεχθεῖς, ὡς ἐγὼ ἀνέχθην σέ, νὰ ὁμιλῶν. Ἐκεῖνος δὲ τῦτο σφῶτον· τὶ φονεύς; Προλιπεῖν νὰ ἄρχῃ μεῖζον μελὰ φόβου, ἢ νὰ ἔχῃ ἐκεῖ πόλιν ἐξενάσαν καὶ νὰ πορεῦται ὁσημάς;

Ἐκεῖνος δὲ τῦτο σφῶτον, ᾧ ἐκεῖ' ἀν δοκεῖς

Ἄρχειν ἐκεῖσθαι τὸν φόβου μεῖζον, ἢ

Ἄλεκτον αὖδυν', ἅτα γ' αὐθ' ἕξειν πράτη; ξ. 601.

Διὸ τὸ μὲ ἐγὼ αὐτὸν ἐγνώκειν μὲ ἐκεῖ ἡμῶν νὰ ἔμεναι μεῖζον ἐκείνος, σοφὰ νὰ πράττω τὰ δικαιότατα, οὐδὲ ἄμος ἐκ σώφρων ἔτυχα δικαίως σωθῆναι.

Ἐγὼ μὲ τὸν Ἥλιον ἐμῶν ἔφυν
Ἐκεῖνος ἦμαι μεῖζον ἢ ἐκείνα δρᾶν,
Οὐδ' ἄμος, ὅσις σωφρονεῖν ἐκέκτηται. ξ. 604.

Τόρα μοῦσαν ἐγὼ καλέχω καὶ σοφὰ ἐπὸ ἐκεῖ ἄπαν φόβον, ἐν ᾧ ἐξενάμην, ἐκεῖθεν πράττω καὶ σοφὰ ἀνενόητος μου· σῶν μοῦσαν

ἐ

ἢ ἐναυλία ἤθειρε τροφὰν ἐμοὶ ἀπὸ κοινοῦ ἐξ οὐρέων ἄγρωσα καὶ ἀπὸ δένδρεων.

Νῦν μὲν γὰρ εἰν οἴ σὺν ἀνὴρ φόβῳ ἔχει.
Εἰ δ' αὖθις ἔλθοι, σοφὰ πάρ' ἄνευ ἐνδρῶν.
Πῶς δὴ ἐμοὶ ἐρεῖ τυραννὶς αὐδὴν ἔχειν,
Ἄρχειν ἀμείνων καὶ δυναστείας ἔφυ; τ. 608.

Θέλε ἔγραν λόγον ἄγρων, ὅτε νὰ μὲν ἐαιδεύσω, ὅσα μόνον ἔχω παρὰ καὶ ἐπιστήμη. Διότι μὲ ὅλης διασκεδάζω, διότι ἔπαιρος μὲ χαρίζει, ὡς ἔχω οἱ ἔχοντας ἀνθρώπων ἀπὸ λόγ μὲ σοφισμῶν, διὰ διὰ μάσωμεν ἐπιλεγχθῶν τὰ σόφα ἀπὸ ἐσέ.

Θέλω ἐνοῦλον ἀσπαλιευόμενος πυρῶ,
Ὡς ἅμα χρύσῃ ἵ λαὸ σὺν πάρδυ παρά.
Νῦν σῶν χαίρω, νῦν με σὸς δοδάξεται,
Νῦν οἱ σέθεν χρύσοντας ἐπιστήμονες
Τὸ γὰρ ἐνεχθὲν κέλευς ἄσοφ' ἀνιαῦ' ἵκει. τ. 613.

Πῶς μοιῶν ἐγὼ ἵθεμα ἐμαλαγίζω ἔπλα διὰ νὰ μαθάξω ἐπὶ βα: σιλέας; Νῦν ἀγαθὰ γρονῶν, διὰ διάνοιαν νὰ ἴσως σοφάρα καὶ μικός.

Πῶς δὴ ἐγὼ κέρι' ἂν μάθοιμ', ἀρχῆς ἔπλα;
Θὲν ἂν γένοιτο νῦν μικὸς μαθὼν γρονῶν. τ. 615.

Ἄγγελε ἔλε ἐρεῖν ἔμαι ἐοπλίδων χωρίων, ἔλε μεθ' ἅμ ἤθεμα συν: εργασθῶ ἐνὸρ πόλεν, καὶ ἐξέλασον, ἀν σὸ ἀνέμερα ἵ ἀχι σαφῶς καὶ ἐπιρεβῶν διὰ σαρὰ τὸ μεσίζι χρυσοβέλα· ἐὰν σέμας, ἢ μὲ συχάδας ἂν σύναυσον: βέλα μεθὲ τὸ μάλλας, μὲ μὲ γοναίους μὲ μόνη ἐπὶ ἐρῶσον, ἀμὰ δάβε καὶ ἐπὶ ἐμεσόμεσον.

. . . . . μὲ μ' ἀσῶ πλούσης
Ψεύσῃ, διοῖ δὲ ἐῷ θ' ἁμὲ καὶ σὸ μάθοι. τ. 622.

Πλὴν μὲ μὲ ἐποχοσοιῶ ἐοὶ ἀδίκων σραγμάλων, διὰ ἔλε ἐπὶ φαύλους ἔπαι διάνοιαν νὰ νομίζῃ ἐς χρυσὸν, ἔλε ἐπὶ χρυσὸν φαύλους ἄνευ λόγ.

Τυφλὸς δ' ἀδίκῳ μὲ μὰ χωρὶς πλάτῳ.
Θὲ γὰρ διάνοιαν, ἔλε ἐπὶ χρυσὸν πανὸς. τ. 625.

Τὸ νὰ ἐσοβαρῶ διὰ ἐς φίλον ἀγαθὸν, ἔπαι τὸ πλοῦ ἐς νὰ σρατῶσι ἐπὶ ἐαυτόν ἐν, ἐπὶ ἐσσον ἔλαι ἐσαραγασῶ· ἀλλὰ μὲ ἐπὶ ἐπὶ μακρὸν φέλῃ ψυχρίας διὰ σάντα ἐπιστῶν, διότι ἐπὶ διάνοιαν ἔπρα μό: νος ὁ χρόνος ἀποδεικνύῃ, ἐνῷ ἐπὶ πανὸν ἀρετῇ μία μόνη ἡμέρα.

Φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐνδοῦναι, ἴσον λέγω,
Καὶ ἐπὶ σαρ' αὐτῷ βέβαιον, ὃν σῴζων φιλῶ.
Ἀλλ' ἐν χρόνῳ μόνον γὰρ δ' ἀσφαλῶν, ἐσῷ
Χρόνος δίκαιον ἔπρα δείκνυσιν μόνος.

ka:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Κι αμαν δε μπω τη μέρα γυάλινο μπα. τ. 630.

Ο χορός εσταματάει στης πόρτας του Περάλου, σαραντά σπάρτα γι' αυτό ονόματα, όλοι οι σαντάλοι δεν ήταν ασφαλτοι γι' αυτούς τους μπρίσους των.

"Φρουτα γιάρ οι λαχτοι 'ταν ασφαλτοι."

Όλων ο μπρίσος εσταματάει, πέρα ο Διόνυσος, σταχωρά λαχάνι, δρέπ-
πω και αγώ να 'βρουν λαχτοι γι' αυτούς μπρίσους μου· άμπω εάν θερι-
μάνω γουρνοχος, η εσπιτικα εκείνη θάχη γόβους βαβούνα, η δε Νι-
κήρου άρεντα βρωστα.

Όλων τόχου, τους αυσταλεύουν γλυθρα
Χωρίς, λαχάνο δεν μπορεί βγαλτεί σαχνί
Γι' αυτό πιουχάβει σπορτενάς, τα 'πάει μέσ
Πλατσουραγμένη 'τσι, τόρα δ' ημερωμένη. τ. 636.

Τι 'γουσούν γιαλοί; απορούσανε ο Περάλης· να μεί 'σπουδάξης δε τον-
τους της τσι χώρας; — Θέλω· σπουδώ να 'σπουδάξω μπα γι' να φύ-
γω. Ήμουν· θυμούμαι, η μητέρα βγήκαμε. τ. 638.

— Όλων σπουδάξης το 'ημερομήνι.

Όλων σπουδάξης σιού 'σαι το 'γυφτοπ. τ. 639.

— Θρύλος· ως να μεί σπούδιασο. — Διότι βγάσω όλα δεν γροικώ, δρέπω.
— Εγώ 'θρασ πίσω το 'ναυλον. — Και αγώ κοτσους δια τσι 'κα-
μάρους. — Τσι σόγις, σόγις. — Ενδιαφέρω μπα 'σαι η σόγις, γι' μο-
να σου.

Καμιά σόγιαν μέλαγε τσι δ' η σοι μόνω. τ. 649.

Παιδούλα, το βαπτίζω, ανάμεσόν ο χορός, διότι βγάσω τον 'ναυλο-
γιον έρωτας αρχομένων σρος πέρας 'κα τσι των ολωνών· καρέβο
δε 'όλα πάλι, βάζω συρβιβάνι ταύλια τσι 'άρεσα.

Τρώνω συρτζού γάμος τι θάσθα χρεώ. τ. 652.

"Η δούκισσα εσυρχομένη, δεν έρεπε να μάθη τον άλλον της γαμ-
μπρός, όσον μεν αρέσου 'κα μαλλον τα 'ρούχα 'εξαιρέτα σε-
θα· η γυναίκα πάλι σαμέρωσα, συνεταίρι το βιο γυρεύ 'ναι
νάνο τσι τσιγαροπούλες συνέδρα μπ' των συμφορών της χώρας· ό-
θεν τσι τσιμπούλια 'σπάνε δρυφολάρος, τόλα σύβγου μπ' τον εδη-
φόν, οι ενδομυνίας λαμπριάτικες χαιρετούρες 'ν τη δημοκρά-
λη 'ναι θάνε γι' αι δεμένα η σόγις, τον αρολρέα αναλαύε ν' α-
σπερθάνει γι τον 'ναυλον, μπ' να μη δεμένα 'μπρε-
μπρε δημαρχίσης μεγαλόσωμα μπα!"

Και μη το μυδρό λόγος γι μεγ' άσκελα. τ. 657.

Δημ

Δεῦρο, ὦ ἀδελφὲ, ἔφη ὁ Κρέων, προλάβωμεν τὰ ὁράξη σταλίσωμεν ὁ Οἰδίπους ὁ σύμμαχός σου, διὰ τὸ δύο παῖδας, δέξῃ τὸ πέρας νὰ μὴν ἐβγοῦν ἔξω τῆς χώρας, ἢ νὰ μὲ ἐβγάλουν ἐμένα ἀπὸ γονεῖς.

Δρᾶσαι δικαιοῦ, δεσπόζων ἀφοσιώνας πατᾶς.
Ἢ γὰρ ἀφῆσαι σαλπίδος, ἢ σὲ γὰρ μαλῶ. ξ. 660

Ξύμφημι, ἀπορόθησεν ὁ Οἰδίπους διὰ συνέχαβαν αὐτοί, τὸ γάμα, ἀράλλαλα πολὺ καὶ ἐπιτρέβανται διὰ ἀπαρξίν μου.

Ξύμφημι δρᾶσα γάρ εἰν, τὸ γάμα μου, πατᾶς
Εἴμεσα Κρέοντ σάρκα σὸν λέχη πατεῖ. ξ. 662.

Νὰ μὴ χαρῶ διὰ γάμου μου, ἐφώναξεν ὁ Κρέων, καὶ παλαιώνας νὰ ἀποχτεθῶ, ἂν ἐγὼ ἔπαιξα ἀνάλογα ἔτσι μὲ ἀποφάσι.

Μὴ νῦν ἀναίμεν, ἀλλ' ἀρᾶσις, χρόνῳ
Φθορᾷ, ὄφελμι, τὸν ἐπιβλῆ με δρᾶσι. ξ. 664.

Διὰ διὰ θεοὶ, ἀνεφώνησε πάλι ἡ Ἰοκάστη, εἴχανε διατάξη, ὁ Οἰδίπους, σκλάβου μάγισσα αὐτοὶ διὰ ὁρκοὶ διὰ θεοὶ ὄφειλε, ἔσχιζε σκιά: ὁ καὶ ἐμὲ καὶ αὐτοὶ διὰ σφάγιας.

Πῶς, ὁρκοὶ θεῶν εἴχανε, Οἰδίπου πόλις,
Μάγισσα μὲν τοιοῦτ' ὄφειν πιθανὸν θεῶν,
Ἔσχιζε πᾶρε, διὰ δὲ θ' οἱ σφαγάσου. ξ. 667.

Ὁ χαροὶ ἐπόνεσε διὰ δεύτερο διὰ διὰ τὴ Ἰοκάστης, πικραίνεται αὐτοὶ διὰ τὸν Οἰδίποδα, νὰ σκεφθῇ διὰ ὄφειν διὰ Κρέοντος, καὶ νὰ παραδεχθῇ διὰ ἀποφάσεων διὰ. — Καὶ χωρίζει τὸ βιβλίο, ἀρχίζει ἄλλο αὐτοὶ ὁ Οἰδίπους.

Πόθεν τὸν ἀ χρήζῃ; ξ. 674.

— Χωρίζει. — Λέγε ποιόν τὸ θέλῃς; — Μὲ μὲν ἀποφάσεις ἀέρας δι' ἀφῆς ἀνοησίας ἄχρηστον ζῆσε.

Τὸν ἐναγῆ ζῆσε μόνος' ἐν αὐτῷ
Συγγ' ἀφανῆ λόγῳ ἄξιον βαλεῖν. ξ. 678.

— Μάθε ὄφειν, ὅλα βιβλία διὰ, βιβλίο διὰ ἀπόφασιν, ἐγὼ, ἀν ἐφοβήθηκα καὶ νὰ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ νὰ ἀσυθάνω, ἢ καὶ διὰ τὴν βάς νὰ ἐκδιαχθῶ ἀλέρας ἐκ τῶν
γῆς ταύλας, διόλε σέβορμα καὶ ἐγὼ μᾶζον ἀοὶ σαρὰ ἐκεῖνον,
ὅδλες ὅσν καὶ ἂν ἦναι βέγγ μισγλαν.

Τὸ γὰρ σὸν, ἢ τὸ τῶδ' ἐσσιλῆρα γόρια
ἐλαγνόν· σῦλος δ' ἔνδ' ἀὶ ἦ, γαγμόσλαι. ζ. 694.

Φαιπύδης, ἐσροσθίσαν ὁ Κρέαν, ὅλε μελὰ δυσκοῖας ἐσσχωρῖ.
ὅλαν ὄρεως σαρέβη ἢ ὀργῖσν, βέγγι βαρκὺς γέρ τὴν μελορέ:
λγαν, διόλε σὶ ἰοιῦλαι χαρακτῆρας ἦναι δεκασκὴν, ἐχθρὸ σρὸς
ἐκυλοὺς

Ἐλαγνὸς μὲν ἦναν δῦγος ἡ· βαρὺ δ' ὅλαν
Θερσοῦ σρόσως· σὶ δὲ ἰοιῦλαι φόσγς
Αὐλῆς δεκασκὴν ἦσν ἀλγῖσκαι γέραγν. ζ. 697.

— Βὰν θὰ μὲ ἀγῖσις ἰοιοῦν καὶ νὰ ἐξέβλις;
Θὺνῦν μ' ἐάσγς κἀκλὸς ἡ; ζ. 698.

— Ἐξάρχομαι· σὴν ἀγνωσγς σρὸς ἐσέ, γνωσγὸν δὲ ἐγὼ τὴν σαῖλας τὸ
καὶ σρόλαρον

Πορεύσομαι·
Ἐν μὲν ἰσχὺν ἀγνῶλος,
Ἐν δὲ ἰοῖς δ' ἀοός. ζ. 701.

—

„Μελὰ τὴν ἀσέρεσιν ἰοῦ Κρέοντος, τὶ ἰοιάσγν ἑρελῶσα, καὶ μὲν
δυναμένη νὰ μάθω σωγὸν τὴν ἀλέαν τῆς δεκάξεως νὸὸ τὸ χορτ,
ὅδλες ἀοκάξαμεν δι' ἀορίτων ἀοκυλίσεων· ἔγραφν σρὸς τὸν Οἰδί-
ποδα, μελὰ τὸ ἀοσόν δεκαγωρέσαν διὰ μηνυμῶν, καὶ ἀναμένομα
χρησμὸν καὶ ἄλλα σωμῶν ἦσαν ἀκυρωτικὰ, σωρίχς ἀοκεσα-
λάβῃ, ἄλλως συνδιαβόρεσαν μελὰ ἀλέρων ἀναρχίσεσιν τὸ
Οἰδίποδος, ἑρυβάβην σὴ τὴν ἐρχέλο μαῦσιν λοιοκὴν καὶ
ἀκκοσχίσεσ. „

„Ὁ σαυλὸς ἀκεσονομῶν ἄρισα καὶ λαχνυβλαλα τοῦ διάγο-
γον τόσον, ἀναβλοσγ μὲν ἡ κόλοι τὸ σερὶ τὸ φονέως τοῦ βαῖσ
ἡμέρας, σὴν δὲ φθάσγ καὶ μέχρ τοῦ σιρεῶ τῆς ἡμέρας
κόλ γνώσεως ἰὶ ἀναγνωρίσεως· ῥόδγ τὰ σέρβαλα σχολά-
ρεν κἀκοκσεσ, ἀλλὰ ἀφίσγ ἀοκὲ τὸν Θεκλὲς ἡ ἀρεβίβοσαν
καλάσαμεν· ἀναγόσγ τοῦ μῦθον ἅλλο βαβρικὸν καὶ ἀνεσα-
οθάλας μελὰ κοσῖς αἰσχύνης καὶ ἐξαιοία ἐοκυδόκλος· ἀο-
ραιανάβῃ μὲν τὰ σωέρβαλα· ἀλλὰ ὁρὰν ἐκαγόσγ κόλ δὲ
ἰοῦς τοῦ ἐκόχου ἐκαργῦ γνώσεως, σαρχάβῃ ἕλερα σιρεβ-
βαιόλας, ἄλλα ἐκῶ καλῆσ σρὸς τὸν ἀναγνωρίσεν κόλ-
σεν τοῦ Τρόμελος, καθῆσ σωέρα κόλ ἀσαιγόλερον, ἐκλ-
λὰ:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

λέγεσθαι καὶ πραγματεύεσθαι."

Ἡ Ἰοκάστη γοῦν προφορέστερον πρὸς τὸν Οἰδίποδα, ἐρωτᾷ· διὰ τί θεῖος, ὦ βασιλεῦ, γάμου τίνος ἔτεκνα συνέζευξας τόσον ἔρωτα καλὸν τοῦ πρόσθεν; — Θέλω σὲ γ' ἐγώ, δόλε σὺ, τὸ γένος, ὅθεν με πᾶσιν ἀνδρῶν ἄλεγον. — Λέγε, ἂν ἔχῃς τι σαφὲς καὶ μαντεύσιμον αὐτόν. — Θέμις καὶ πρὸ χαμαιπετοῦς φωνὰς τὸ θεῖον. — Καὶ γνωρίζῃ αὐτὸς τόδε, ἢ σαφ' ἄγαν τὸ ἔρασθαι;

Αὐδῶ· ξυνῳδὸς, εἰ μαθὼν ἄγαν σάφα. γ. 731.

— Παρασπείσας τὸν παιδοῦργον μόλις καὶ τὸ ἔφος.

Μόνον μὲν οὖν τὸν παιδοῦργον φοβάμεσθ. γ. 732.

— Ἀγὼ τάρα ἔφας αὐτὸς καὶ ἄκουσον ἱρεὺς, δόλε θέμω σὺ ἀντιῤῥώ: σει σφέτερα παλαιστῇ. Ὁ Πόλιος ἔμαθέ σοι, ἢ ἐκ τῶ Λοξίω: νος, ἢ ἐκ τῶν ἐνοικούντων αὐτῇ χρεωμόν, ὅτου τὸν προφανέστ: ἄλλ' τὸ σαφ' αὐτὸν καὶ ἱερὸν ἐκφυτευθὲν Πόλιον, ἐφεξῆς καὶ τὸν γοναῖον. Πρὶν ἐντὸς ἐφανεύθη, ὃς ἐκφορεύθη, ἐκτὸ ξένων λῃστῶν ἢ ἐκ πολιτῶν μιαιφονεῖν "τρισσοῖς ἀπ' ἀμφιβόλοις". Τὸ δ' ἀπόντον μετὰ τρίς πέμπας ἐκ τῶν φανεύσας ἦν, δεδόκηται σαφὲς τὰ σφέτερα ἐκτὸ τῆς πολεῖς, παραδόθη ἐς τὸν ἐκπρέπειαν, ἵνα ῥι: φθῇ ἐς ἄκαλον ὄρος. Ἀπ' ὁ Ἀπόλλων ἢ ἐκ ἐντὸς ἀνέρθη καὶ μὴ: τὴν φονᾶς τοῦ σαφέος τα, ἢ ἐκ τόδε καὶ φανεῖσαν, ὅτι ἐμοβέτο. Τοιαῦτα δεδόκηται αἱ χρησμοί· ἀλλὰ σὺ μὲν δίκης ἐς αὐτὴν σφοο: χὰν, δόλε ὅπως αἱ θεοὶ ἐς ἀνάγκην ἔρεσσε, τὰ ἀπονεμόδον καὶ ἐκάστως.

Τοιαῦτα φῶμαι μαντικαὶ δεδόκηται.

Ὧν ἐκτρέπου σὺ μηδέν· ὃν γὰρ ἂν θεὸς

χρῄζῃ ἔρεσσε, ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ. γ. 752.

— Ὀδόπαι σὲ λόγοι, τὸ γύναι, δεινῶς ἐς τὸν ἐμὲν ἐμφάμεν συμπίπτουσι καὶ ταραχεῖν! — Καὶ καλεῖ δ' ὁ ἐκδεικάμενος τόδε; — Μ' ἔφασαν νὰ ἔμοις ἄλλ' ὁ Πόλιος ἐμανεύθη ἐς τὸν παλαιὸν Τρισσόν. — Ἐξέ: νειλε τόδε, καὶ ἐ χώρα αὐτὸν ἐκπεμφθῇ ἐμοῖ.

Αὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδεὶς κἀξαν' ἔτι. γ. 758.

— Καὶ ὁ λόγος, ὅθεν συνέβη ὁ φόνος, σὲ ἔγνω; — Ἐς τὸν βασιλέα, ὃ: σου ἦ ἐν Δαυλίᾳ καὶ Δαυλίας σχιστὰ ὁδὸς, ἵνᾳ ἐγὼ δὲ αὐτὸ σημεῖον. — Καὶ πολὺ τόνε χρόνον ἐκλελείπει τὸ γεγονός; — Ἐς τὸν ἐμὲν ἐκ ἐμφανεῖσθαι, ὀλίγον τὸ σφέτερον ἀπὸ τῆς ἐκλιπεῖν ἀγκάλας.

Σχεδὸν τι σφόδρα ἦ σὺ δῆτ' ἔχων χθονὸς

Ἀρχὴν ἐμεῖν, τοῦτ' ἐκπεφεύξεσθαι σοφόν. γ. 764.

— Ὦ Ζεῦ τί δαιμονᾷ θυμὸς νὰ σφάξῃς ἐναντίον μου! — Διὰ τὰ σὲ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

οὐ ταχέως τὴν ἀνάγκην πόλιν;
Τί δ' ἔτι σοι τὴν δίδυμον ἀνθρώπων; ζ. 766.
— Μὴ μὰ ἐρωτᾶς ἄνθρωπ. Ὁ δὲ λαὸς σοῦ ἔχει ἀνάγκην, καὶ σοὶ
ἀν ἀμφὶν πέμπειν, ἔως;
Μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ θᾶον, φόβου
Τὸν ἔχε, φράζε· νῦν δ' ἀκριὰν αἰῶνα ἔχων. ζ. 768.
— Ὑμεῖς, καὶ ἂν τρίχας ἴσας παρειᾶς μέχρι ἀρχῆς νὰ γενειάνων,
τὸν δὲ σφόνδυλον ἐλέγον διέφερον ἀπὸ τὸ ἀνδρεῖον:
Μέγας, χνοάζων ἀρτι χαλκανθὴς ἥβη
Μορφῆς δὲ ἴσης σὺς ἄν ἀδελφὸς σοί. ζ. 770.
— Ὦ ἥρωι τὸν ταλαίπωρον· φοβοῦμαι μέτρον ἐν ὀνειδίζειν ἀν-
θρώπους ὡς φρενῶν κακόρους. — Τί λέγεις; βλέποντος, ὦ βασιλεῦ, ἐρωτᾷς.
— Ἀθυρτὸν σφόδρα, μέσον ὁ μάντις βλέπων ἀληθῆ. Ἀν εἰ σφάγμα ἐκεῖ
μοῦ ἐστίν, θέλεις ἔλεγχον μὲ δεσμῶν. — Ἄν καὶ ἔγνως ἐρ-
μηνεύειν, ἐρώτα μα, καὶ ἂν μαντεύω θέμις σὲ ἐστί.
Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι· εἰ δ' ἀν ἔρχῃ μαθὼν ἐρῶ. ζ. 776.
— Ποῖον ἐν τῶν δύο, ὑβρίζοντα μένος, ἢ ἀνανδρίαν ἐκεῖ σοῦ σφῷν δο-
ρυφόρων; — Ἄμφω ἴσον σκιᾷ, καὶ μεθύει ἡδονῇ ἐς πόρους.
ὁ δὲ λαὸς ἔγνω ἐκεῖ μᾶς ἐρέσσης. — Αἰ, αἰ, ἰὼ ἐμοὶ ἐγώ·
νῦν δεσμευτὸν· καὶ τίς σοὶ ἀνάγκη ἴσον, τὸ γένναν; — Ὧν-
ρέλεις ἴσ, ὅσις συβώτης μόνος, ἐστέργαμεν. — Καὶ ἔγνω λάρυ κἀδὼ
ἐγὼ ἐς τὸν ἔπειτα; — Ὄχι, ἀφ' ἑαυτοῦ θα, καὶ σὲ κακίζαν ἐδὼν
βασιλέα, μὲ ἐκάλυπτον βίᾳ ἐκ τῆς χέρας μου, καὶ τὸν σάμφω ἐς
τοῦς ἄγρας βοσκὸν τῶν σωμάτων· ἐγὼ δὲ τὸν γόητα, δεῦτε
πλὸν ἀξίως καὶ μεγαλυτέρας χάριτος· ὅτε ἔκ τοῦ σώματος
ἔρχεται ἐς τὸν σάμφ.
Ἐξαίφνης, τῆς ἀρτῖς χρὸς θυγὼν,
Ἀγρὸν σφε σάμφω κἀδὼ σωμένων νομέα·
Καθαιρεῖ ἐγὼ νιν· ἄξιος γὰρ ὁ δὲ γ' ἀνὴρ
Δῆμος φέρειν, ἐν τῶν δὲ καὶ μεῖζον χάριν
Ὡς σῴζειν ἐμὲ τὸν δ' ἄφοβος ἄξιος. ζ. 791.
— Πῶς ἠδύνατο νὰ σωθῇ ἐκεῖ σάμφ; — Θεὰ μου ὡς σαφῶς
σὰ ἀρὸς τὸν σωτῆρα;
Πλὴν· ἀλλὰ ἀρὸς τί τὸν ἐμέσας; ζ. 793.
— Φοβοῦμαι δεὰ τὸν ἀνθρώπων, τὸ γένναν, καὶ δεὰ τὸν θέμιν
τὸν ξένων. — Δεῖλος μὲν θέμις ἔφθη· ὡς ἐκπαγέρομαι καὶ
ἐγὼ νὰ μάθω, δεῖλε ταῦτα, τὸ βασιλεῦ, σὲ ταράττει! — Δεῖ δέ-
μου σὲ ταράσσῃ ἐς ὅσον ἐμοῖμι νὰ ἀκούσῃς, δεῖλε ἐς τὸν
μεῖζον

μᾶλλον, ἢ ἐς κόλπον, ἵνθεν ἦρξ' καὶ σφιστόλαρα ἐν δὴ προσφυέντα σφιδόντ;
. . . . . τῷ γὰρ ἂν καί μ' ἔμμορε
λάξαι' ἂν, ἢ σοί, διὰ λύχνης δοιᾶς δ' ἐών, ξ. 800.

„Ἀμφιτάλη καὶ ἀνεψιαδῆς ἦσαν ἀφίγμενος, ἂν δοίγλας ὁ Ὀδύσσευς
ἐν σφισελγῶν ἐν βίκλοι, ἐπὶ ἀκαφῶν χρυσοτῶν ἐοῦ Δηφοτῆ μελίγλου
καὶ ἐν φόνοι, ἂν διεφάξαλο ἐμ' ἐὸν παγκρυόεντι Τρόλοι. αἱ δὲ ἐν τῷ
ἰωχμὸν ἐόλν σφυβόλοις καὶ ἐπῶν χρισοτῶν διαγγρόμενοι ἐν δὴ ἐφχῇ
ἐοῦ διαφθιομένοι, αἱ γυναῖκες, οἱ φόβοι καὶ αἱ ἀδύνοιαι, μέσφ' ὁ
φρονεσθὴς ἐὸ' αὐτῷ ἔλον ὁ Ἀΐας, καὶ ἐσορόωσι ἄφρα καὶ ἐσο-
βλησθῇ ἐς ἐὰς ἀρὰς καὶ ἐὰς φοινὰς, ἂς αὐτὸς ὁ Ἴλιος ἐπέφρεδε καὶ-
ἐῷ ἐῷ φονῆι, διαφθορέας ἐοὺς βαλὼν ἐπὶ σφέλεσι καὶ ἀφρεμόνεσσι
ἐπ' ἀμφοτέρας ἐὰς ἐπὶ διαφόρου ἐοῦ θαλῶν. ἐὸς ἐὸν βαθρηοῖσι καὶ ἐφορ-
ῶσαι διέφθαρον ἐοῦ σαθῶν ἐάλων, ἦσαν ἀρέμενος ὁ Σαρπηδὼν, ἦ-
ν σι καὶ ἐοῦ ἐάχνης καὶ ἐοῖ φόνοιο ὁ ἑταῖρος καὶ ἑπόμενος ἐό-
σος. διαφθέρενος ἦκεν ὁ Ὀδύσσευς ἦδ' ἔβη."

Ἐγὼ μὲν σαλάμα ἦχω ἐὸν Κορίνθιον Πόρβον, καὶ μητέρα ἐὴν
Πολυφαντηΐδην Μερόπην (Περίβοιαν καλὸν ἐὸ Ἀκορητόμρα, καὶ Με-
δοντα καλὸν ἐὸ Φερεκλῆα). Θαυμάζω δὲ σφέλεσθαι μελιξὸ ἐὸν
ἑκὼν σφετῶν, σφὶν ἄλλ μοῦ σιφεδὴ ἐ, ἄξιον μὲν θαυμαστὸν, σφὲν
διάξασι ἐοῖς σφυσοχῆς μου.

. . . . . σφὶν μοι ἐάχη
Τοιὰδ' ἐοῦσι, θαυμάσαι μὲν ἄξιά
Σοφοῖς γε μᾶλλον ἢ σφετῆς τε' ἀξία. ξ. 804.

δεῦρ' ἐοῦσι σφυσοχίλης μοῦ ἐς, πυρεσβὴς ἐὸ' μέθυς ἄλλον σφυσοσίαι, μὲ
ἀσκιάζεσθαι σφὶν ἐ' ἐόθοι ἐὸν ἐοῦ Πορβόν· ἐγὼ δὲ διαφερεσβὴς
μᾶλλος ἐδοκέθην νὰ σφαλεθῶ ἐὸν μέμφεσι ἐμέμφεσι.

Ἐμὲ γὰρ βαρυβὴς, ἐὸν μὲν ἐόσι μέμφεσι
Μᾶλλος καλέσχον . . . . . ξ. 808.

Ἀμφὶ ἐὸν ἐοῖσιν ἀνεψιάδεσσι ἐοῦ λόγου σφὶν σαλάμα καὶ ἐὸν
μοι-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

μελάθρων, ἵνα μὴ ἐνύπνιον πολὺ ἐνύπνιον ἐπὶ ἔργοις ἐμοῖς ἔλθῃ· καὶ ἀγὼ
μὲν εὐφρεκτέρην ἐς δῶμα, ἀπ' ἐνδομύχου ἡμαρτέρην καὶ ἀνιδρίν.
Κἀγὼ δὲ μὲν μέγαν ἐλεφάντινον, ὄφρα
Δι' ἐνυπίων ἐμὸν ἔγχος γὰρ πολύ. ξ. 812.
Ὣς ἐφὶ λέχος ἀνεχάρησαν ἐν ἀγυιᾷ ἑῶν μνηστήρων μόνοι, καὶ μελάθρων ἐς
τὸ μακρὸν ἵκοντο, ἔσαν δ' ὁ μὲν φαίνος πρὶν ὃν ἀναλάβειν, μ' ἀσίφαρ-
γμα ἄνακτος ἀπαυλίσιον ἐν ὄρεσι λιπὼν γλαυκώπιδος περὶ δῶτας ἐρά-
μενον· αἶψα μ' ἔγειρε λάβρα ἄθρεα καὶ φρενὸς ἔνδοθι θάλπε συνα-
νύσσῃ μελέων μελεϊστί, ὅθι θάλπε γόνυ γόνυ ἀνακλῖναι ἰδὲ χεῖρα
χειρὸς ἐμοῖο ἀνθρώσαι, καὶ ὅθι θάλπε φίλης ἐ φρενὸς ἔνδοθι φιλεούσης
μεν σιλφάς.
Ὣς μιλτὶ μὲν χρῆ' ἤ τε μιχθῆναι, γένος
Δ' ἄλγιον ἀνθρώσαιεν ξυμφόρῳ ὀρῇ.
Φωνὴν δ' ἔσσυτο λοὺ φιλεούσης σιλφάς. ξ. 819.
Ἐγὼ κύντας λαοὺς ἀσάφησιν ὀλέσσι ἐς τὸ ἔξω λὺν Κορινθίαν γῆν,
ὀδυσσόμενος ἐπὶ λοῖ λέκτρῳ, "ἄγρως ἀμιτρέπεος". καὶ μελέβαινον
ἔσσω δὲ ἀγαθέμεν νὰ ἔδω ἀπιλαζόμενα λὰ ἄλοχι λοῦ χρισοῦ·
αὖλα δὲ σχανόμενος ἀφίχθαι καὶ ἐς λὰς τόσσας ἔσσυτο, ἔσσ' ἐς τὸ μέ-
γαρ ἐλθὼν ἐ βασιλεὺς Πάτρις· θέμα δὲ ἐμοῦ ἐς ἐοῖ, ἐ γένος μου,
μεν σιλφάς.
Ὣς μιλτὶ μὲν χρῆ' ἤ τε μιχθῆναι, γένος
Δ' ἄλγιον ἀνθρώσαιεν ξυμφόρῳ ὀρῇ.
Φωνὴν δ' ἔσσυτο λοὺ φιλεούσης σιλφάς. ξ. 819.
Ἐγὼ κύντας λαοὺς ἀσάφησιν ὀλέσσι ἐς τὸ ἔξω λὺν Κορινθίαν γῆν,
ὀδυσσόμενος ἐπὶ λοῖ λέκτρῳ, "ἄγρως ἀμιτρέπεος". καὶ μελέβαινον
ἔσσω δὲ ἀγαθέμεν νὰ ἔδω ἀπιλαζόμενα λὰ ἄλοχι λοῦ χρισοῦ·
αὖλα δὲ σχανόμενος ἀφίχθαι καὶ ἐς λὰς τόσσας ἔσσυτο, ἔσσ' ἐς τὸ μέ-
γαρ ἐλθὼν ἐ βασιλεὺς Πάτρις· θέμα δὲ ἐμοῦ ἐς ἐοῖ, ἐ γένος μου,
λὰ ἀγάθεμεν. Ἔλα κομιστῆρα ὀρὸς λὸν Τρισσὸν παρεμένω ἐ-
λὰ συνελίθαν μελὰ λὸ πάρεσσι καὶ λὸ ἐφ' ἁρμένῳ ἄνδρὸς,
λοὶ ἄσσον ἀλ ἀνάφαρε· λόλε ἐ ἀγγέλος λοῦ ὄν, καὶ αὐλὸς ὁ Ἴδε-
οι γάρων μ' ἀσάσφρεχον διὰ λοῦ βίος· ἀγὼ δὲ ἁρεθόβῃ, ἀνλά-
σσω λὸν λροχωμένω, καὶ ἐ γάρων ἀλ μ' ἔδε σαρῶλα ἐμμένθαι λὸ
ἔρμαλός ἦν, μοῦ πολάφαρε διὰ λοῦ, μάτιγος διὰ ἐοῦ λοῦ μεφα-
λοῦς μαστιγώσας· αἶψα ἔμαθ' ἁ ἄσσα, διὰ ἁρμένος ἀνλιλυσσόθῃ ἀπ' ἔρ-
δεω καὶ λὸ ἄσσον ἔχον ῥοιδᾶν ἐς λαύλιν λὸν κῦρα, ἔσσεσθαι ἐόλος ἀν
λοῦ ἁρμένος καὶ πολεμιστάλο· λόλε ἐφόνευσα καὶ λὸν χοιρόν.
. . . . . καί μ' ὁ ῥηθὲν ἀλ ὁρᾷ
Ὄχθ' ἀναπεπταμένα, λυμένος μέσον
Κάρα, δεσμοῦς πέπλοισιν μου πεπλήκτο·
Ὀλ μὲν ἴσαν γ' ἔτεσιν· ἁμὰ συνλόμεν
Σπάρτῃ λυσοῦς ἀν λοῦ δε χερὸς, ἴσλεος
Μέσους ἀπάντας ἀνδρὸς ἀμφιπένδλας·
Κλέπτω δὲ λοὺς ξένους. . . . . ξ. 839.
Ἐὰν δὲ Ἄρα ὁ ξένος ἦλθ' Τλιον ὁ θεῖος, ἵν' ἄλαρος ἀνὴρ ἔμαι ἀφ-
άλαρος ἀπὸ ἀρᾶς; Τὸ μέγιον ἀσχετὸν ἐς λὸν ἀνθρώπους; Διὸ ἦλε

ξένος

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ξένος ἦς, ἅτε πολίτης δύναλαι νὰ μὲ δεχθῇς ἐς τὸν οἶκόν σου, ἢ νὰ συγ-
κοινωνήσῃς μὲ ἐμὲ, αὐτ' ἄρχιζε νὰ μὲ ἀποφεύγῃς· καὶ ἐς
ἐκείνα ἀνδρὸς ἄμμος ἦμαι ἀλίτης, ἅτις ἐγὼ αὐτὸς, ἅτις ἐξέφρασα τοιαῦ-
τας ἀράς· σύνδρομα δὲ ἐμοῦνα καὶ τῶν πάντων τὸ φονεύθηλος μὲ
τὰς χεῖρας δι' ὧν τὸν ἐφόνευσα· ἀσπὲρ ἦμαι ἀνὴρ μοχθηρότερος
παρὰ ἐμέ.

Λέγει δὲ τὸ θαυμάσιος ἐν χαροπῇ ἐμαῖν
Χρατέω, δι' ὄνειρ' ἦλθ' ἢ ἔφυν πανός;
Ἔστ' ἐκὶ πᾶς ἄνακτος. . . . . ξ. 849.

Εἰὰ δὲ σὰμι ἀφίξω νὰ φύγω, ἅτε ἐν πόλει τῇ φυγῇ μου, μὴ δοιη-
θῆναι νὰ ἐσανέλθω τοῖς ἐμοῖς μου καὶ τὴν σωτηρίαν, διὰ γονεῦσιν
μὲ συνενεχθῶ μᾶλλον τοῖς μητρός μου, καὶ φονεῦσαι τοὺς σωτῆρας
Πόμβον, ὅτις μὲ ἐγέννησε καὶ μὲ ἐνέθρεψε. Διὰ τοῦτο χαλὸν
κρίνω ἐς ὁρᾶν, ἐὰν ἔχομεν ὅλ τοῦτο μοῦ ἐσυβήβασιν ἐκὸ σημ-
ρῶν ἐκεῖνος Σπάρτιος; εἶθα, ἐ γηγενογλαύκωπις θεὰ, νὰ μὲ ἐδῶ ἐς
ἐκεῖνα τὴν ἡμέραν, ἀμμ' ἐν ἐσείθω ἐκ τῶν βοῶν, ὁπὲρ ἐδῶ κἀκὶ τὸ
ἐδόμουσιν ἐκεῖ συμφορὰν ἐσπέλε μοχθηρότερος καὶ χέρνιβος.

Ἦρ' ἐκ τοῦ ἐκ' ἠρατὸ ἐσπέλε Σπάρτιος, ἵς ἐκ
Κρήνων ἐσ' ἀνδρὶ ἑῷ δ' ἀναρθάσι χόρτον;
Μὴ δόλα, μὴ δαί', ἐ θεῶν ἀγνὸν κάκιον,
Ἴδωμεν ἐσπέλε ἡμέραν· ἀμμ' ἐκ βροτῶν
Βλάπτειν ἄμμιν ὀρθόθεν ἢ ἐσπέλε δ' ἐκ τῶν
Κεῖνος δ' ἐμοὶ τῷ συμφορὰν ἀμμμένων. ξ. 859.

— Καὶ ἐς ἠρᾶς, ἔφαν ὁ χορὸς, ἔφαν ἐσπέλε, ἐ θυμοκαὲ, δυσάρεσά σῷν
ἐκ' ἐχθέλα, ἐωσὸν μάθῃς ἐκὶ ἀμάθεμεν.

Ἤρᾶν μὲν ἐ ναὶ ἐκεῖ ἀνήρ, ἐὼς δ' ἐκὶ τὸν
Πρὸ ἐσ τοῦ σωρόνος ἐκμάθῃς, ἐκ' ἐχθέλα. ξ. 861.

— Μόνα ἐχθοῖς, ἐσανέφαν ὁ θεόπων, ἅτις μοῦ ἀναρτᾶν ἔφα, κἀκὶ ἀ-
νόνα ἐκὶ σωρέα.

Καὶ ἐκ τοῦ δὲ ἐκὶ βεβιώναν, ἐσρόθεσαν ἐ ἐσπάρτα, ἐκ' ἐμῷς ἐδῶ
σρέξῃς; Παγσορέαν δὲ, ἵς σοὶ' ἐ σρόθυμία; ξ. 864.

— Ἐὰ ἔφαν, ἐὰν πολίτ ἔφαν ἄσα καὶ ἐ ἔφαν, ἔφαν ἀσπαζόμενος
κἀκὶ ἐκὶ σωρέα. — Καὶ σοῖα σρασάνδαν ἔπονας ρεῦ ἔφαν. —
Ἐχθρὰς ὅδ' ἀνδρὰς ~~ὅδ' ἀνδρὰς~~ ἔφαν' ἐχθέσσαν πόλεί· ἐὰν ἐσπέλε
βεβιώναν ἀνδρὰν καὶ ἐκ τῶν, ἐκὶ ἔφαν ἐγὼ ἐ φονεῦς, πόλι
ἐκὶ ἔφαν σίγαλόν ἐ μόνος καὶ φονεῦσαν, σοῖ· ἐὰν σῷν ἔφαν

ἔνα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἕνα μόνον ἄνδρα, τόλα ἔγραε ἀναλῤῥήδην ἐγὼ ὁ γαμεύς.

Εἰ δ' ἄνδρ' ἓν' αὐδήσουσιν ἀνδυός, σαφῶς
Τὰλ' ἔχειν πᾶν τἄργον ἐς ἠρᾶς ῥάσον. τ. 873.

— Ἔχειδο δὲ ἔλεγον, ὅτι ὁ σοφὸν δὲν θέλῃ μεταβάλῃ τὸν πόγνειν, διότι δεὶ τὸν ἄνδρα μόνον ἐγὼ, ἀλλ' ἅπασα ἡ πόλις.

Ἀλλ' ἢ φανεῖ γε τῶσος ὢν δ' ἀσίγανο,
Οὐκ ἔχειν αὐτὰ τοῦτό γ' ἐνδεχῆ σάφειν.
Πόθεν γὰρ ἴσμεν; ἦν ἐγὼ μόνη λάθω. τ. 876.

Ἐὰν δὲ σάφειν ἐξαιρίσεσθε, τόδε τόλα ἴσθεμεν ἅπαντα ἀρθῶν, ὅτον ἔχειν ὁ Ἀ-
ξένης σαφὲς τὸν φόνον τὸν Πριάν, ὅτι ἔμελλε νὰ φονευθῇ ὑπὸ τὸν σαφ' ἡμῶν
γεννηθέντος ἄνδρος, διότι τόδε ἐπροσδοκᾶτο πρόδηλον, διὰ ἐδόκει
νὰ τὸν φονεύσῃ· ὅτε ἦλθε τὸν ἐρχαῖον μεταλλάξαι, ἦλθε τὸν νέον, ἂν
ἐνχὸν μεταβάλῃ ἀπὸ τὸ σοφρόνως, ἴνβαμὲ σοφὸς σπένος.

Ὡς τ' ἐχὶ μεταλλάξει γ' ἂν, ἦλθε λῇ δ' ἐγὼ
Βλάψαι μ' ἐν ἔνναι, ἦλθε λῇ δ' ἂν ὕστερον. τ. 884.

— Ὀρθῶς φρονῇς· ἐν τόλοις μὲν χέρσῃς νὰ σέρῃς ξενὰ διὰ τὸν σοφρένα.
— Θέλω σέρειν τὸ ἐναντίον· ἀλλ' ὡς ἐπάθομεν ἐγὼ τὸν σεσοφρένην,
δόλῳ νόμῳ θέλω σράξῃ, τὸ ἀδοτον νὰ μὴν ἔχειν τὴν ἀρετομένην σε.

Οὐδὲν γὰρ ἔν ἀράξαιμ' ἂν ὧν τ' σοὶ φίλον. τ. 888.

—

„Οἱ ἐμπελῶνες χέρσι τὸν Κοινάχην, διὸ ἐν ἐπετήρισε καὶ ἐχορεύ-
θησε χαιδὴ τὸν χρησμὸν τὸν Διὸς τὸν Δελφικὸν Ἀπόλλωνος, ἐπέθεσαν σοὶ
τὸν βασιλέα τὸν χορὸν, ὅτις ἔχειν τόλον ἐμφρόνησιν καὶ
τὸν ἐπιτήδειον μετ' ἀμεταμελείας, καὶ ἐπὶ τὸν ἐρημονόμον
μετὰ περισσείας καὶ εὐθυμίας. Εὐθέως, ὅσον οἱ σκόλοι ἐπέθεσε
σκόλοψ σόλοδε τὸν ἐμπέλου ὄζον τὸν χέρσι καὶ ἔρριψε τὸν θε-
σπέσιον, διότι ἔμελλε πόρον ἐρέσθαι, τὸν ἐνόησε μόνος σαφὲς ἐγὼ ὁ Ζεύς,
καὶ ἀπὸ βασιλὸς δικαίως ὀρθῶς νὰ τὸν ἐρημώσῃ· σόλοι ἦλθε μοι
χρησμῶν, ἦλθε μεμάσαν."

. . . . . σὺδὲ
Μέν σοὶ γάθα παλαιφάτου
. . . . . .

Οὐδὲ μεμάσῃ. τ. 898.

Παρθένων ὅθεν ἀγορᾶν ἐν τὸν σερὶ τὸν θεῖον χρησμὸν ἀοιδῶν
χέρσι τὸν Κοινάχην λέγῃ· ὅτι ἡ ὑποφοίνικόρυς τοῦ Ὑμηττίου, ὅτις ὁ-
τὸν σοφὸν καὶ ἔρρ- δεσμόν, ἐσωτέρω ἐν τὸν ἀδύτων καὶ ἐμοιόθη
ἐς ἔλαφα ἀλουτέρεια, ἅλινα ἦλθε ἐς πόδα τοῦ Ἰδίου ἔμπροσθεν
ἐφέζεσθαι, διότι ἡ ἀοιδὴ, ἥτις τὸν ἀνελίβανον ἐς δόξαν ἤγειρε,

αὐτὴ

αὐλὶ σάχιν ἐξ ἀνάρμενης λὸν ιρμιμίβη, ἀχὶ δεὶ ϐαδίβη εἰθζᾶν ὰδόν.

Ὕβρις φυτεύει τύραννον· ὕβρις πὺ
Πολλῶν ὑπερπλησθεῖσ' ράλαν,
Ἃ μὴ 'πίπτειν μηδὰ συμφάρειν·
Ἀνρόπαν γοανάβᾶσ' ἀπόλεμον,
Ἀνάρκειαν ἀμ ἀνάγκαν
Ὅθ' ἁ παῖς χρυσόρραπις χρᾶται. ξ. 904.

Ἐὰν δέ' τις ὑπερφιάλως ῥέζειν ἢ ἐς τὸ ἔργον, ἢ ἐς λόγον, καὶ ὕβρι δι-
καιοσύνην γαίβειν, ἢ ναὸς θεῶν σέβειν, ἢ ἁμαρτάδεσσιν χάριν ἀβί-
ᾶν ἰδόντᾶ καὶ ἀδίκων κέρδος ὑπὸ ἀσεβᾶ σράξᾳ, ἢ ἀφρόνως βίᾳ τὰ
ἄβιτα, ὁ τοιοῦτος παῖων νὰ πάθῃ μοῦραν.

Εἰ δέ' τις ὑπερφίαλα χερὸν,
Ἢ γλῶσσ' ἀρτύσαιτο,
Φίνας ἀγόβυλος, τόδ'
Ἀμείνων ἔβᾳ σέθεν,
Καινά νιν ἔχοιτο μοῦρα
Δυσοβόλων χάριν χλεδᾶς,
Εἰ μὴ τὸ μέρος μαρδανᾷ δικαίᾳ,
Καὶ τὸν ἀσέβειαν ἔρξειαν
Ἢ τῶν ἀβύτων ἔξειαν μαλάϳαν. ξ. 912.

Εἰμὶ ὄρος ἔνθα γᾶς τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἔνθα ᾶς τὸ ἐν Ἄβαις (τόδας τῆς
ϐλωτὸς, ὅσον ἔτος ἐκρὸν τοῦ Ἀπόλλωνος), ἔνθα γᾶς ἔλιν ὑμνοσίαν θάμα ὰδά·
ἔγ σθέν, ἀὶ δεῖ ἐδὼ σφαγιμαιοσυμένᾳς βοὰς ὑπὸ τῶν τόπαγχυ ἀ-
ναμβαίνας χρυσοχόας.

Οὐκ ἔνθ' ἔτι τοῦ ἄβυτοι ἄρα
Τᾶς ἐσ' ἀρμαγῶν σέβας,
Οὐδ' ᾶς τὸν Ἄβαιον νάὸν,
Οὐδὲ ϐαὶν ὑμνοσίαν,
Εἰμὶ δὲ τὰ χρυσόδαμα
Πᾶσιν ἀρχέσιν βροτοῖς. ξ. 928.

Ἀλλὰ σὺ, ὦ Ζᾶ καὶ πάντα κάρτος Ζᾶ, ἐὰν ἀληθὴς βαῖμα, μὴ ἀνεχθῆς
σοὶ νὰ ἐμπεσοῦσιν οἱ περὶ τὸ βαῖον χρυσορραὶ, ἅμμας ἔτι ὁ Ἀσβμος,
βέϐᾳ σθέν ἐκρατοῦσαι, ἔνθ' ἐν θᾷ βάϐᾳ σέβεσθαι.

Ἀλλ' ὦ κραταιὸν, ἅπας ὄρθ' ἀκτᾶς,
Ζᾶ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ βάβᾳ
Σὶ τὰν βα σὰν ἀθάναιον ἀϊὲν ἀρχάν.
Φθίνουσι δ', ὡς ἁροὶ δοκᾷ,
Τὸ βαῖον θέσφαθ' ἱ-
Ζάνουσιν ἤδη, κἀνδαρεῖ
Τερπᾶς Ἀπόλλων' ἀμφανές.
Ἔρξᾳ δ' ἐν θᾷ. ξ. 936.

—

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

„Εὐαγγέλια τ' Ἰουδαίων καὶ τῶν σαμαρειτῶν, καὶ προλέγει ἡ Ἰώ χρησμὸς ζέφυρα καὶ θυμιάματα, προσευχὴν τοῦ χαρᾶ, νὰ προσδράμωσιν εἰς τὸν ναὸν, ἵνα ἀκούσωσι τοῦ θεοῦ ὑπὲρ τοῦ Οἰδίποδος, ὅτις ἔσχεν τὸν χρησμὸν, διελάμβανε ἡ μεγίστην εὐφημίαν καὶ διαφέρει καὶ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἄλλους τοὺς σαμαρειτάνους." Εὐαγγέλιο δὲ πρὸ πάντων τοῦ θεοῦ Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τοῦ ἐν Ἄβαις τῆς Φωκίδος, ἀλλὰ τοῦ ἐν Δελφοῖς καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις, ἢ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις, ἢ εἰς τὸ ἐν Θήβαις ἐλθόντα μεταπέμπουσι τὸν θεοπρόπον.

Πρὸς δ' ἦν Δελφὸς Ἀπόλλων (αὐχήεις γὰρ ἔπ')
ἦλθε κιχήσων δοὺς δὲ σὺν παλάμῃσιν
θῶκος ἔλειπε δαὶ πρῶν ἀνιὼν πόρος. τ. 442.

„Ἐν τῷ μεταξὺ τῶν ἐφίκετο Ἄγγελος ἐκ Κορίνθου, ἵνα ἀναγγείλῃ πρὸς τὸν Οἰδίποδα τὸν θάνατον τοῦ Πολύβου, καὶ τὸν ἀνομάζουσιν ἐκεῖνον οἱ βασιλῆς τῆς χώρας. Ὁ μεὶ τοῦ ἀγγέλου διδάσκαλος τοῦ Ἰουνίου, καὶ ἀκουσθεὶς τοῦ Οἰδίποδος, ἦτον σαμαρειτικὸς ἀφεῖς ἰδιαίρει, διεξάγεται μεταὶ σοφῶν φασκόλους, καὶ ἀοὶ λέγει πρὸς χαρᾶ ἀπροσδοκήτως ὡς ἀπομαχόμενος, ἐξ οὗ ὁ Οἰδίπους μεταθέμενος ἐπ' ἀκαμπείας ὅτι δεῖ ἦτον υἱὸς τοῦ Πολύβου, ἀλλ' ὅτι σαμαδόθη εἰς Ἰτέαν υἱοὶ τῷ ἑδίῳ ἀγγέλῳ, ὅτις αὖρεν αὐτοὶ ἀοὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρῶνος. Ἀὶ ἀπομαχόμενοι ἦσαν ἐρχόμενοι φασκόλους, καὶ ἐχὶ παλαιπεφασμένους· ὁ ἄγγελος δεῖ ἐγράφει ὡς ἐκ τοῦ σημείου ἵνα πούρῃ ἀοῦτος αὐτοῦ· ἐλάμβανε υἱοὶ τοῦ Κορινθίου, ἵνα φέρῃ μὲ σαυτοῦ ἄγγελος πρὸς τοῦ Οἰδίποδα. Ἐν δεκαεὶς σαμαδόθη ὡς συνδιαλεγόμενος, φθόνῳ ἐνθρονοῦ καὶ ἀπομαθόντος ὡς ἀοὶ ἀπομαχόμενοι ἐκεῖνος."

„Οὗτος ὡς ἦτον σαφῶν φάσκοντα καὶ τὸ σαυτὸ οἱ μεγαγορεία καὶ τοῦ βρέφους ἡ ἐπλέγγα. Θαυμασθέντα πρὸς Οἰδίπους ἦτον καὶ ἡ ζωὴ, καθ' ἣν ἡ Ἰοκάστη μόνη ἔχει, συνέζη τῶν θρονεῖρας ἀὶ τοῦ Θέσεως, σχεῖν ν' ἀσωθεῖσι τοῦ Οἰδίποδα ἀπὸ τοῦ νὰ σφ. ἔτι ὡς σαμαδέρω ἀρεῖσαι οἱ πρὸς ἰοὶ γλυκοῦδα, ὅτως ἀμφόλ. ρου ἀδοκήτων μεγαμελέρα αἰσχύνη. Ὁ δὲ Οἰδίπους ἀγνοῶν ἰοὶ ἀμεθῶ σωσόλας, καὶ νομίζων ὅτι ἦτον ἰοὶ τῶν ἀδελφῶν γενιλόρων ἰου, ἐθαύμ. μέλει σόλωσιν παλαμαγῶν, καὶ ἰοὶ θάμβος καὶ μὴ φόνῳ γενοῖ, ἀδιέρουσα αὐλὸν καὶ ἐσέρκεια ἐκ ἰοὶ σχέρι ἰοὶ ὀρεσσιβίου ἀναπήδησεν. Πόσα δὲ σαμεσθεῖς καὶ παλαιπεφασμένοι ἦτον οἱ λαμβάνοντα πρὸς τοῦ Οἰδίποδα ἀὐτοῦ λόγοι!"

Τῷ δεύτερῳ, ἐθέα μεδαλὰ γενοῦς ὡς ἑ.

. . . . . .

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ

Ἀλλ' ἐν Σαλαμῖνι· τοῦδε γὰρ σ' ἔχω
Μόνον σφαγῆναι, ἄλλο δ' οὐδὲν ἔμπροσθεν. ζ. 1098

—

• Εἰσερχόμενος μισῶ ὁ Ἄγγλος γραῦς λοὺς χορούς, ἂν δύνωμαι νὰ τὸν δέξω σπίτι μου διὰ νὰ μάθω τοὺς ἑλληνικοὺς διδάσκαλος, ἂν μπορῶ νὰ τὸν γράψω, ὅτι μου πολὺ ὁ διδάσκαλος. — Ὁ σπόρος τὸ ξένος, ἀσπάζομαι ὁ χορός, μου ἄλλος μου ἄλλος· ἀλλὰ πολὺ μου καὶ ὁ διδάσκαλος· ἡδὺ δὲ μὲ μὲ ἡ μουσικὴ καὶ μάθω τὸν ἑλληνικόν.

Σλάβοι μὲ κάνε· καλὸς ἄνθρωπος ὁ ξένος,
Γιατὶ δὲ μάθω κάθε τοῦ ἔμαθε λέγειν· ζ. 954.

— Σᾶς ἀρέσκομαι, ὅτι σαντουλάκια ἔκαμεν σήμερα, ἐλληνικὰ καὶ μαὶ ἐλληνικὰ σκόλα νὰ λάβωμεν.

Ἀλλ' ὀμβρία δὲ καὶ ξυὶ ὀμβρίους ἀεί
Γιαλοὶ ἔκαμεν γ' ὅπου σαντιαγὺς λαμπρ· ζ. 956.

— Καὶ ἐγὼ, ὁ ξένος, ἀσπάζομαι τὸ ἑλληνικόν, ὅτ εἴχομεν τοίους τὸ πολὺ, διὰ ὁ μου ἄξιος τοὺς χριστιανούς ον· ἀλλ' ἀφοῦ δυολὶ ἡμέρας ἐλαττώθη, καθὼς καὶ ἀναγνώστης;

Λύπως δὲ καὶ σὺ· ὁ ξένε, ἄξιος γὰρ ἦ
Τῆς εὐεργέτας ἔπεσ' ἀλλὰ φράξ' ὅλη
Χρόνου ἀρξῆσαι, χὤλα σιμπάσαι θέλω; ζ. 959.

— Ἀγαθὰ γὶ λοὺ σπίτι καὶ γὶ λοὺ ἀνδρακι, ὁ γέρος.

Ἀγαθὰ δόμους τε καὶ σόσι δῶ σῷ γένει· ζ. 960.

— Τὸ σπίτι λοῦλα; Καὶ πόθεν ἔρχεσαι; — Εἰς λοὺς Κορινθίους· γὶ δὲ ἀγγλικὰ μου ἔμαθε μὲν χαρούπι, ἀλλὰ ἴσως ἀρὸς εἰ δυνάμεως (γράψ λοῦλο διὰ νὰ πάσκαλο ν' ἀναχωρήσω ὁ διδάσκαλος). — Τί λάθος; διατὶ νὰ μάγουσιν ἔχω δικαίων ἔκτοπα;

Τί δ' ἔχει; Ποῖαν δίκαιον ἔδ' ἔχῃ δικαίως, ζ. 964.

— Εἶπεν γὶ λοὺ Κορινθίους, ὅτι οἱ πάλαιοι ἔρχομαι νὰ λοὺ ἀναφωνήσουν διαφορὰ λοὺς χώρους λων. — Καὶ σοῦ. Δὲν διαφέρει σχέσιν ἐκεῖ ὁ γέρων Πόμβος; — Οὐχί σχέσιν, διότι ὁ Θάνατος λοὺ ἔχει γὶ λοὺ λάθος.

Οὐ δικαίως· σοῦ εἶν Θάνατος ἐν λάθει ἔχῃ· ζ. 968.

— Πῶς ἔρως; Λοιπὸν λαβὲ ὁ γέρων Πόμβος; — Εἰ δὲ μὲ γέρε λοὺ ἀμύθεμεν, νὰ χάσω λοὺ φαίνεται.

Εἰ μὴ γέρα λάμβαν, ἀξιῶ θανεῖν· ζ. 970.

— Ἔ, θαρσαλέος, σοῦ ἔρως; Δὲν λράχης νὰ ἔρως λαῦλα γὶ λοὺ δεσπόλιναν; Τὸ ἔχει χρυσοῦν, σοῦ ἔρθε σχέσιν.

Τὸ σρόσσοχ', ἐχὶ δικαίως λάβ' ὁ λάχος

Μο:

Μοῦτσα γέξεις; Ὦ βαὺ μανλάμαλα;
Ὅν' ἐχές; . . . . . ξ. 973.

Ἦλθε ὁ Διδώνης ἐξεφύγε, φοβέμενος μὴ φονεύσει ὅλον τὸν ἄνδρα μὲ μᾶς μάχαιρα ὅλος ἤχι 'ξ ἐκάμαν, ἀλλ' ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἐπληγώθη.

Ἐμφανισθῆ τότε ὁ Διδώνης, ἐρωτᾷ διὰ Ἀρμάμεν· Ἐ φιλάλες σύζυγα, διατί μὲ προσεκάλεσες ἐκεῖθεν;

Τὴ φίλαλον γυναικὸς Ἀρμάμες μάρα,
Τί μ' ἐξεκέρασα ἔτρο διὰ δα δωμάλαν; ξ. 972.

—Λιγοστὸν διὰ ἀνθρώπον ὅλον, καὶ ἀφ' τὸν ἀντρίς, φοῦ δόπου ἦταν οἱ σκλαβοὶ (χριστιανοὶ) διὰ θαῦ χρυσοῦ! Ἴα σαμὰ τὸ βαῦ μανλάμαλα!"
—Καὶ αὐτὸς σόβαν ἦταν. Καὶ τί ἔγεις; —Ἐν τῆς Κορίνθαν, καὶ ἤλθα νὰ σὸν ἀναγγείλω, ὅτι ὁ Διδώνης ὁ Πόγιβος δὲν ζῆ σήμαν.

Ἀσαλεύτως τότε πρὸς τὸν Ἄγγελον ὁ Διδώνης, διὰ ἐρωτᾷ· Τί λέγεις, τὸ ξένε; Ἐξέμεινον σὺ ὁ ἴδιος ὁρὸς ἐκεῖ.

Τί φὼς ξένε; αὐτὸς μοι σὺ σημάντωρ ἔμεν. ξ. 983.
—Ἐὰν ὅλο ἀρτίον ὁμίλω νὰ ἴδω σωστῶς, μάθε ὅτι ὁ Πόγιβος ἀποθάνων. —Ἐξ ἀνάγκης διὰ, ἢ ἀπὸ προσοχῆς νέον;

Πόλεμε, δόλιον, ἢ τόσον ξενιτεμμῆς; ξ. 986.
—Ἀρτῆς μεγάλα ἀφορμὴ νὰ παλαβώσῃ γυναικὰ σκοπός.

Ἐμπρὸς πασὰ σκοπὸ ἐκυνήγη τόσο. ξ. 987.
—Ἐὰ νέον, ὡς φαίνεται, ἀπέθανεν ὁ δυστυχής. —Ἀλλ' ἐμείρωσεν ἀπὸ ἄλλο.

Καὶ τῷ μεγάλῳ συμφορᾷ συμπεπλεγμένος χρόνῳ. ξ. 989.

Ἐν τῇ γλυκεῖ λαλιᾷ γραίνοντας ὁ Διδώνης πρὸς διὰ Ἀρμάμεν λέγει· Τί νὰ ἤσου ἄραγε πολλῆς, τὸ γένος, διὰ διὰ χρυσοῦν καὶ διὰ ἀργυροῦν μαλλάς, ἢ διὰ διὰ ἄνω πλάγιους ὤρους;" Αὐτὰ ἐβεβαίωσεν ὅλη ἡμὲ ἔμελλεν νὰ φονεύσῃ τὸν σύζυγόν του, καὶ ὅλος ἀπέθανεν ἐκ φυσικῆς αἰτίας. Διὰ ἔμεν χαρὰ διὰ ἐξ ἀκούσεις; —Καὶ δὲ σὲ σὲ διὰ ἐ-
λέγω καὶ ἡμὲ ἀρώτησεν, ἀπόκλεισεν ὁ Ἀρμάμες;

Θέλεις ἡμὲ σε διὰ ὁμίλησε σάμα; ξ. 999.
—Τὸ ἔλεγα· σὰν ἡμὲ ἐπιστεύσει ἀπὸ διὰ φόβου.

Ἤθελα· ἡμὲ δι' ἐξ φόβῳ σαρηγόρεσε. ξ. 1000.
—Μὲ βάλῃς σχοινὶ γι' τὸ ἐξῆς ζουνάρα γι' διὰ κόσον.

Μὲ σὸν ἐλ αὐτὸν μιλεῖ ἐς ἐκεῖνον βάζεις. ξ. 1001.
—Καὶ σύ. Δὲν σκέφθη νὰ φοβῆται διὰ βάζεται διὰ μιλάει,
—Τί ἔχῃ νὰ φοβᾶται ἀνθρώπος διὰ ἀπάτου εἶναι. ἐ λέγει; Διότι
πράγματος ἐ πράττουσι ἡμὲ σαγές.

Τί δ' ἐν φοβᾶ' ἀνθρώπος, ἐ διὰ διὰ λόγχης
Κρατῇ; Πρόνοια δ' ἔχει ἀνδρὸς σαγές. ξ. 1004.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

"Ὅσον δὲν ἠμπόρεσαν συμπόσιον νὰ λοιπὸν, τόσον ἐκλιπόρησαν χιόνι.

Ἐκεῖ περάσιζον χιόνι, ὅσως δένανε ὁ ἴδιος. τ. 1005.

Τὸ δὲ μὴ φοβᾶσαι τὸ σπίτι τὰ γυναικόπουλα τοῦ μπαρμπέρη, δὲν καὶ σοφὸ ἄνθρωπος ἀνησυχόμενος, συνεννοήθηκε μετὰ τὸν μπαρμπέρη· ἀμὲ ὅδο: γιὰ τὸ λόγο ἐκάτσανε λίγο περισσότερο! — Πάντα ταῦτα ἤθαγε φοβερὰ σφοδρὰ, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν τὸ μπαρμπέρη, ἀμὲ ἐγὼ ἄκουσα ἀπόμερα ἀπὸ μιὰ γειτόνισσα, νὰ ἔκαμε ἀπὸ μιὰ σφοδρὰ ὁρμὴ, νὰ φοβέρνει. — Καὶ δὲν ἔμεινε μεγάλο διάστημα ὁ λόγος τοῦ μπαρμπέρη; — Μάγκας, τὸ ἀρκοῦδι, ἔμεινε ἐκεῖ τοὺς γάμους τοῦ Γιάνου.

Μάγκας· ξενάκι· ἀμὲ τοὺς Γιάνου γάμους. τ. 1014.

— Τίνος γυναικὸς γάμους λέγεις; Ἠρώτησεν ὁ Ἄγγελος. — Τοῦ Μπρόσινη, τοῦ γερμανὲ, μετὰ τὴν ἀποίαν σκοτώθη ὁ Πόρπας. — Καὶ οἱ γάμος ἔγινε καλός; — Θεὸς χρυσόμου, γρικοὶ, τὸ Ξένε. — Δένανε δὲ καὶ ἄλαφος καὶ λοιπὸν;

Ἦ μικοὶ, ἢ ἐν βαρικοὶ ἄλλον ἔδειναι; τ. 1019.

— Μάγκα: ὁ Ἰοξένης μοὶ ἔφαγε ἄμοιρα, ἔλα ἀρκοῦν νὰ συναντηθῶ μὲ τὸ τοὺς μπαρμπέρη μου, καὶ νὰ χάσω τὸ καλοῦν μέρα διὰ τοὺς χαρτῶν. ἔνιωσα λίγα ἀσυγκινισμένα ἀκόμα ἀπὸ τὴν Κόρινθον, καὶ ἤμαν μὲ κάλυκες, ἀμὲ ξαφνικὰ ἀπὸ τοὺς γλυκοὺς ὕπνους τὸ καὶ ἔχε: σε τοὺς γειτονόπουλές μου.

. . . . . κάλυκες μὲν, ἀλλ' ὄρεως

Τὸ τοὺς Γιαννόπουλον ἀρκοῦδι ἄδειζε βλέπω. τ. 1025.

— Καὶ λοιπὸν φοβέρνεις ἀσυγκινισμένος ἐκεῖθεν;

Ἦ γὰρ τοὺς ὅπως, κύριε ποὺ ἀσυγκίνησις; τ. 1026.

— Ἐγὼ μὲ γίνω φονεὺς τοῦ καλοῦ μου, τὸ γερμανὲ. — Τὸ αἷμα φοβᾶται ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ ἀμὲ ἐξ αἰτίαν τοῦ φόβου; — Καὶ διὰ τοῦτο βάζεις χάλυ σκορπίσεις ἀπὸ τοὺς ξένους χάρη

Καὶ μὲν χάρη γ' ἐκ ἀξίαν γάμους ἔρει. τ. 1030.

— Πρὸς τοῦτο μάγκα σκοπὸν ἀφίχθην ἐδῶ τύπα, ἔσω, ἀφ' οὗ ἀσυγκίνησις ἐγὼ τοὺς ὅπως, ἔστω νὰ ὁράξω τὸ παιδόν. — Ἀγὼ ἀπὸ σοὶ βάζω ἤθη νὰ σκέφτω μετὰ τοὺς γειτονόπουλές μου. — Τὸ ἔκανον φόνευσιν σκέψου ὅλη τοὺς χαρίζεις τὸ σφάλμα.

Τὸ σὺ, κύριε ἡ ξένος, νὰ ἐδῶ, τὸ ξένε. τ. 1034.

— Καὶ ἐκεῖ, τὸ γερμανὲ; Διὰ τὸν ὅπως φοβοῦμαι. — Εἶναι τοὺς χάρη, δὲν ἔχω ἀσυγκίνησις νὰ ἀσυγχύσεις ἐγὼ τοὺς ὅπως. — Φοβοῦμαι μόνος ἐσαγε: βαίνει ὁ χρυσός. — Καὶ μοιάζεις ἀπὸ τοὺς γειτονόπουλές σου;

Ἦ μὲ μάσκαρα τοὺς φοβεροὺς χάλυς; τ. 1038.

— Αὐτὸ ὅλο, τὸ γερμανὲ, αὐτὸ σοφὸν μὲ φοβίζει.

Τὸ δ'

Τὸ δ' αὐλὸ, ορέσθω, λῦλό μ' ἐμαῦ γοβῦ. ζ. 1039.
— Ἀλλὰ γυναῖξ ὄλι ἀμόγως φοβῦσαι.
Ἢ ὁ'σθα δῦλα ὁρὸς δέμας τὸδὶ ἐμάμαν. ζ. 1040.
— Καὶ δαλὶ, ἀμῦ ἐγὼ ἔμαν λέκτον ἐκείνον. — Διὸλε ὁ Πόλυβος δεῦ ἔμαν συμμετέσχ ον. — Τί λέγις; Δὲν μὲ ἐγέννησεν ὁ Πόλυβος; — Οὐ δᾶμας· ἔμαν ἴσος μὲ ἐμέ. — Πῶς; Ὁ γεννήσας ἔμαν ἴσος, μὲ τὸ μηδέν; — Διὸλε ἴλε ἐκεῖνος σὶ ἐγέννησεν, ἴλε ἐγώ. — Δεῦλί μου δοὺν δεμεράφορεν τοῦτ' ἐν; — Μάθε ὄλι σὶ ἐζάβα δῦρον ἀπ' τὸν χερῦτερον! — Καὶ σὺ ἐζάβεσ νὰ μὲ δαρβῦς ἐξ ἀμολήτας χερός;
— Τὸν δικάγκασεν ἡ ἀνάγκη.
Ἢ γὰρ ὀρὴν πόλιν' ἐξέφυγ' ἀσαμέλε. ζ. 1050.
— Ἐὶ δὲ μὲ ἠγάπεσεν, σὶ ἀμῦ μὲ ἐγέννησεν μὲ σαμάδωσεν ἐμὲ ἀμέ; — Σὲ ἤρον ἐμ τὸν ἀλυχαγδῦ παιγάδας τοῦ Κιθαιρῶνος.
Εὑρὼν ποιμένας τὸ Κιθαιρῶνος ἀλυχᾶς. ζ. 1052.
— Καὶ σὺν εὑρέθης ἐμ πόλιν τὸν τόπον;
Ἐδαιδόρμης δαὶ ὁρὸς τὸ δοῦλο τὸν τόπον; ζ. 1053.
— Ἐοίγαλῦνα ἐκεῖ ὁρμὺ σούμενα. — Καὶ ἤσουν σούμενὸ σὶ ποιμαντᾶσ δι' ἄλλον ἀνθρεόπον; — Διὰ δεν ναλυρίαζον τόλε, ὦ ξένον.
Ἐγ γ', ὦ ξένον, ναλῦρ με τῦ τόλ' ἐν χρόνῳ. ζ. 1056.
— Καὶ ἀν ξένος ναυδόν μ' ἔσουσας;
Τί δ' ἦλθος ἔχουσ' ἐν ναυτῦ μὲ ζαρβάνης; ζ. 1057
— Τὰ ἄρθρα τῶν ποδῶν σ δίναυλα νὰ μαρλυρώσω
Ποδῶν ἐν ἄρθρα μαρλυρίσαν τὰ ὁά. ζ. 1058.
— Φατ, τί ἀναμερεμένους πόλι τὸ ἀρχαῖον ναυδόν.
Δίμοι, τί τὸ ἀρχαῖον ἐννέους ναυδόν; ζ'. 1059.
— Σὲ ἔμανα ἀν τῶν διαλελυμένων ἄκρων τῶν ποδῶν.
Λέων σ' ἔχουλα δαλόρος ποδῦν ἀκρεάς. ζ. 1060.
— Βαρῦ κίχουσα ἤμαν ἀν τῶν σπαργάνων.
Ἀμοῦ γ' ὄνγος σπαργάνων ἀνγλάμεν. ζ. 1061.
— Ὥζ' ἔνεκα αὐτῦς φέργς τὸ ὄνομα τοῦτ' ἔργς ὄνομα.
Ὥζ' ἀνορεάσθης ἀν λύχνος δοῦλος, ὡς ᾔ. ζ. 1062.
— Ἰώ, διὰ τῶν θεῶν, ἄναξ, ἀν λύσος πάλιν εἰ μυλῶς παλάγομαι; — Ἄγνοεῖ· ὅλος σὶ σαφέσασεν ἐμ ἔρι, γνωρίζ δοῦλα πάλιν ἐρῦ.
— Ἀλλὸν σαφ' ἄλλον μὲ σαφίζαβες, καὶ δὲν μὲ τύφλ ὁὺ σ' εἶδος; —
Ὄχι, ἀλλὰ σούμενὸ ἄλλος μοῦ σὶ σαφέσασε. — Καὶ δὶς τόσον τλος; ἐνθυμεῦσαι νὰ μοῦ τὸν ἄσῦς;
Τὶς τλος; Τί πάλοτσα δαζῦσαν ἄγγελ. ζ. 1062.
— Ἐχύμα ὅλε τλον' ἀν τῶν ὀσφυῶν τὸ λαῖν. — Τοῦ σάμα σαλὶ δα: πρέαι δῦο χάμαι δοῦλες; — Μάλιζα, αὐτὸ δοῦ δυῶ τόλο σου: μόν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

μεν. — Κι αὐ ἦμ' ἀπορεῖ τἔλος, ἄμ' ἐ νὰ 'ρεσορέσω νὰ λὸν ἐδῶ;

Ἦ πᾶς 'ἔλι μοῦ τἔλος, πῦ 'ἰδγὸ ἐμέ; ζ. 1071.

Οἱ ἐγχάριοι τἔλος (δημόσιοι λὸν χορόν), δύναλαι ναβγοῦν νὰ χωρέψουν.

Ὑρὲς γ' ἄρις' ἐδοὺ 'δὲ οἱ 'σιχάριοι. ζ. 1072.

Εἶναι μανὲς λιοὸ ἀδᾶς δοὺ λὸ ἐδῶ ρωμέϊκες, ὅλις νὰ 'ξεύρεν νὰ μοῦ ἐποῦ, ἂν ὁ ρωμέϊκ λοὶ ὁλοῖον τἔλος πέψ, ἔτσι ἐν λοὺ 'ξοχιὰ οἱ ἀνθρῶπ; — Νὰ μέϊν, καθίλιωσεν ὁ χορός, ὅλι νὰ μὴ ἄμμος ἔμαι, ἐμεὶ ὁ ἀρμουβρένος ἤθελα ἐν λοὺ 'ξοχιὰ, λοὶ ὁλοῖον σὰ λέγω 'ξέλεν νὰ 'δῶ. Μὲ ἐδὸ ράϊν ἔμαι οἱ 'λουδρα, ὅλις γυναῖκ κεφαλᾶς λὸ σκέλα.

. . . . . 'λάρ

Ἦλ' ἂν λαλ' ἐχ' ἄπ' ἂν 'λουδρα λέγα. ζ. 1079.

— Γιαμπέϊς, τὸ γένι, ἂν τἔλος ἀπογὸ ἐκαβεῖ, λοὶ ὁλοῖον σὰ μπροῦ διελάξαμαν νὰ ἔλθ; — Κι ἐσοῦν ἔμαι αὐλός, ἀμπάλωσαν οἱ 'λουδρα· σὰ μὲϊ γοβεῦσαν λέοντε, γυρεύοντα λὰ ὁδ' αὐτὸ ῥιβέλα.

. . . . . μυτὲ ἐλράϊς, λὰ δὲ

Ῥιβέλα βέϊν μυτὲ μακρυῦσθαι μέλεν. ζ. 1083.

— Δὲν δύναλαι νὰ γένω τοῦλο, διότι 'ξ αὐτοῦ λοὺ εὑρέμαι θέμα νὰ ἀπαλέψω λὸ γένος μου. — Μὲ διὰ λὸν βαϊν, ἂν ἀπόσαν λοὺς γοὺς σου, μεὶ θαμένους νὰ 'ρενάσουν τοῦλο· ἔχω ὁλοὺς ἀρμαλὰς θημένους.

Μὲ σοὺς θεοὺς, ἄρες λε λοὺ σαυλὸ ἐδῶ

Κλαίϊν, μαλάϊσες λοῦθ· ἀμὲς νοοῦσ' ἔχω. ζ. 1087.

— Θάρρες, διότι κι ἐν ἐγὼ ἀποσχεθῶ ἑρίλες μυτρὸς κι ἑρίσους (ἑρὶς ἀγορασμένους), οὐ νόμος θέμες ἐμαυθῆ. — Κι ὅμως οἱ σαρακοστῆ σγόσαν ἐς ἀρὲ, μὲ σοβεῦς ἐς ἐλέρας ἑρένας.

Ὅμως αὐτὸ μοι λόσορεν, μὲ ἑρᾶϊ διότι. ζ. 1090.

— Θὰ δόναλε θέμ σγοβῆ, ἐὰν δὲ μαθῶ λὰ ὁλοῖον σαρῶν.

Ὑὸν σιθοίμεν μὲ 'ν διότ' ἀμεμαθῆ σαρῶν. ζ. 1091.

— Ἐγὼ κατῶ, φρονῶν, οἱ 'συμβουλεύ λὰ ἐκβλίγω.

Κι ἐμὲν φρονῶ γ' ἐν, δὲ λῶτα σοὶ λέγω. ζ. 1092.

— Λὰ 'ὐδὲν ἐκβλίγω, μοῦ ἔσοσε ἄγγολα κάκιστα.

Τὰ λῶτα λοίσω, λαῦλα μ' ἀγγένες πάρα. ζ. 1093.

— Ὦ δεσποτᾶρ, γένα νὰ μὲ μαθῇς σολὲ λες ἔσω.

Ὦ δεσποτᾶρ! γένα μπολὲ μοῦσες ὅτ' ἔχ. ζ. 1094.

— Δὲν δὲ ὀνόμ μονὲς νὰ μοῦ φέρῃ 'δῶ λὸν ρωμέϊκ; Κι ἀφοῦλε αὐτὸν νὰ 'χαμαχᾶλα ἐς λὸ γένος λους.

Τοῦλον δ' ἔλαλ σγοὺς χαίρομ μέγ. ζ. 1096.

— Φεῦ, φεῦ, δεσποτᾶρ! Τοῦλο μόνος σὲ χάλια, κι ὑδὲν σχόν.

Ὑοὺ, 'ὺ, δέσποτα, λοῦλο γὰρ σ' ἔχω

Μόνον

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μόνου ορόσγαφε, ἄμμο δ' ὑόοβ' ὑτέρου. τ. 1098.

— Τί 'λαχα συνέβη, ὦ Βίδλοι, ἐμένα ὁ χορός, καὶ ἡ λοιπά μου
ριγέβη νὸὸ λαιμέλης γλάας; Φοβᾶμαι μήπως ἐκ τῆς σιωπῆς, λέ-
ω, ἐξάχθωσι ἔλεφα καλά.

. . . . . Δέδοιχ' ὅπως

Μὴ 'κ τῆς σιωπῆς ἰῆς δ' ἀναρρήξῃ καλά. τ. 1101.

— Ἂς γίνῃ ὅ,τι καὶ ἂν γίνῃ· ἐγὼ ὅρως ὅπου καὶ ἂν ἦναι λαφρύνω
τὸ γάνος μου, βέβαια νὰ τὸ γυμνώσω· ἐπάφω ὅπως νὰ ἀθαρέψωμαι
γυνὰ, πιοχάνελαι δεὰ λὰν δυσγένεια μου· ᾳὰν ἐγὼ ἄρα
Ἐδάμασα λᾶς λύχνας, ἴλες καὶ μὲ ἐσυγγέλασι, νομίζω ὅλι δὲ
δόλο δὲ ἀλεμάφορεα, ἐν λοιπόν ἐγαναύθαν μιλρός· οἱ δὲ
συγγενῆς μου μᾶνες, μὲ ἀραίωμα μιλρὸν καὶ μέγαν. Ἀγὼ
χαιρὸν λοιπὸς ἐγαναύθαν, δὲν θέλω σαυτὸ ἀπὸ τὸ νὰ ἀρανί-
ω τὸ γάνος μου.

Θοῦτα χρήζῃ ῥαγνέλα· Κύριὸν δ' ἐγὼ
Μὴ σρικρὸν ἀχὶ σαίρρι ἴδαχ' ἐνχύσωμαι.
Αἴλλα δ' ἴσως (φρονῶ γὰρ τὸ μοὺ μέγα)
Τοὺς δυσγένεια λὰν ἀρέα ἀιοχάνελαι.
Ἐγὼ δ' ἀρκοῦλον σαῖδα λῶν λύχνων νέμαι
Τῆς ἀὸ δόδους, ἵνα ἀλεμαοβύσωμαι·
Τῆς γὰρ σάφεια μιλρός· οἱ δὲ συγγενῆς
Μένᾶς μὲ μικρὸν καὶ μέγαν δεύρουσι.
Τοιόσδε δ' ἐμπὸς, ἵνα ἂν 'ξεύθαρε' ἄλι
Πολ' ἄμος, ἔχε μὴ 'κρεύθῃ λόγεὸν γάνος. τ. 1111.

„Ὁ χορὸς παραλυπῶν ὅλι ὅσα νὸὸ τὸ Ἄγγελον ἀσκαφήγθησαν
περὶ τοῦ Βίδλους, ἦσαν ἀρέλι μεγαλεῖαι, δεκάθη νοὸ μὲ τὸ
εἰκοΐκιάθαρον· συνέχεβαν ἀδέως, ὅλως συνέθη, τὸ ἀρκάθο καὶ
τὸ ἄγγελα γαὶν ἀχὶ τὸ σάνθη, ἐφαλέσθη ὄρος γύρια, μένους
καλέχαλο ἐν λιος, βαῖν. Προσωσσαῖν δὲ λοὶ θεοθαρῶνα καὶ
ἀοκαθαρέρεως ὄρος ἀλλὸ λέγ." Λύρος ἴσως, θέχε ἐρκῶσα
τὸ γανθλαρ, καὶ δρεγόσαν τὸ μέλαρ καὶ ἐρεχὸν τὸ Βίδλους.

Μὴ 'κ σέ γε καὶ σαλρέλαι
Βίδλοι, καὶ ἐρεχὸν καὶ μι-
Τέρ' κέχε καὶ χορεύσωθαι. τ. 1119.

Μορίχ μένως νέρεφις θεγέλαρ τὸ Ἀσόχγενος, ᾧ λοῦ ἐρεσθέσ
Παῖδος, ἐγάνεσσι ἀλλὸ, δεόλι ἐκέρασ ἐρέσσοσλα ᾳὰ λοὶ ἀσο-
ἐρέρεως καὶ δασωδῆς λόσις.

Τὸς σε λάσσας, λὶς δ' ἔλεσλα

Τῶν

Τῶν μαυρικίων; ἔρα
Πανὸς ἀρεσβάλα
Προσοχαυβῶα, ἰὶ σέγε
Τὶ θαγάλιρ Λαΐκι; λῦ
Τὰρ ὀχάκις ἀγιρανόμαι δα-
Σαι φίλα . . . . . ζ. 1130

Ἡ μάνα ὲ ἔρῆτις ἰὶ ὲ Βάϊχος, ἄλλις καλοπῦν ἰὸὶ Ἰὸν κορυφῶν
Ἰὸν ὑρέαν, Ἰὸὶ ἐγέννησαι ἴα λιος Ἰὸν Ἐμμανέδαν κυρῦν, μα-
Δὰ Ἰὸν ἀουΐαν σοχχάκις συμαδίζαν;
. . . . . ἐΘ' ὲ Κυζικάνας
Ἀνάσσων, ἐΒ' ὲ Βαϊχῶς
Θεὸς, καίαν ἐΘ' ἀπαρὰν ὑρέαν
Εὔρημα δαξάλο κορυφᾶν
Ἐμμανιάδων
τέα σχῆμα συμαδίζῃ; ζ. 1135.

„Προσεγγίζῃ ἤδη ἡ χώρα, καθ' ἣν ὁ Διόνυς μέλλῃ νὰ διαπερᾷ
φθῇ ὅλους ὀρθρευμένους ἄγειν, δόλα γιάνῃ ὁ Θησέως Ἰὸὶ Λαΐου, διὰ
Ἰοῦ ὁδοῦ μαντάνῃ σαγῶ, Ἰὲὶ σάνλα. Ὁ Τειρεσίας ὀρκῶρῃ ἐκβρυ-
δᾶ καὶ μαλὰ ζῆς αὐλῆς καλὰ Ἰὸ σύνθες ἀσχέλιλος καὶ φυτ-
κάλλος. ἔμαι χιλοφερᾶς, ἀμριβῆς, σχέρες, καὶ ἐοὶ λαῖν, ἔρα-
γκαλλος. Βλέσων ὁ Διόνυς μαμρόβαν Ἰὸὶ θαράσσαλα Ἰοῦ
Λαΐου, λέγῃ".

Ἂν καὶ δὲ κρέμασα σόλα μὲ Ἰὸὶ ὀρασκρχόμενον γέροντα
χιάρα ἴλε αὐλὰ ἔμαι ὁ Τειρεσίας, Ἰὸὶ ἀσῦσαν ὀρὸ ὄλῃν ἐξελίναρέν
δόλα καλὰ Ἰὸ μαμρὰν μῦρας ὀρασκῆς μὲ Ἰὸν ξένον Ἰόλον.

. . . . . ἐν Ἰὲ γὲρ μαμρᾷ

Τάρα ξυνάδῃ, Ἰᾷδα Ἰ' ἀνδρὶ ξεμμελρος. ζ. 1139.

Ἄμμες Ἰα καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐλὸὶ ἔμαι ἐκ Ἰῶν ἐσκρατῶρεων.
Ἐὶ ὄρεως (ἀσαφηγόμενος ὀρὰς Ἰοῦ χορὸῦ) Ἰοῦ γκαρίῃς καθῆσαν ἐρῦ,
δόλα συκαρίῃς μὲ αὐλὸὶ καὶ σράλαρον.

. . . . . Ἰᾷ δ' ἐσιχέμα σέρεν

Πρῶτχοις, Ἰάχ' ἂν σε Ἰὸν βαλῦρ' ἐδαὶ σάρος. ζ. 1142.

— Τοῦ γκαρίῃ, ἀσαφῆσαν ὁ χορὸὶ, ἔμαι, αὐλὸὶ ὁ Ἔλλος, ὁ ὄσον ἀνῄ
ἄλλος σιγὸὶ σοιρέα Ἰὸν Λαΐου. — Τάρα ἀραῦῶ ἐσανέχβεν ὁ Θέσ-
σους, σρῦλα ἐὶ Ἰὸν Κορινθίαν ξένον, ἔμαι ἴλος ἐμῖχος Ἰὸν ὀσῶν λύγῃς;

Τῇ Ἰὸὺ δὲ φρόῃς; ζ. 1146.

— Αὐλὸὶ ἔλλις ἔμαι ἀνδοιάσαν, ἐσρόσθεσεν ὁ ξένος.

Τῶλον

Τέλον, ὅπορ ὁρᾷς. ζ. 1147.

—Ἐ, οὐ γάρων, ἐτ' ἐμάναξεν ὁ Θύδλος, πλλαγέρα ἐδὼ πὰ δ-
ποιρίνα ἐς ὄλα θάγω σὶ ἐρωτᾷ. Ἤοντ σὺ ἄγγολα τ' ἠαίν; — Ἠ-
μουν δντος τχὶ ἠγυραορίνος, ἀγγ' ἀναλρυγὲς ἐς τὸν τάνδα.

Ἦν δντος, τιν ἀναλὸς, ἀγγ' ὅλπον ἰραγγὲς. ζ. 1150.

—Κὰ πᾶτον ἔργον μεῖμρχεσο

Ἔργον μαμρεννῶν πᾶτον ἐὶ βάν λίνα; ζ. 1151.

—Κὰλὰ τὸν πρᾶγον χρόνον τ' βίπρεον ἔβυσπον λὰ πάϊρνάλν. — Κὰὶ
ἐς λάνας λάσις μᾶγον ἀνάχναζες.

Χάρας μαῖζα ὁρὲς Ποτ ξανάγες ὧν; ζ. 1153.

—Πόλα μὲν ἐς τὸν Κιθαιρῶνα, πόλε δα'ἀδὼ σμιπόν.

Ἦν μὲν Κιθαιρὼν, τὸν δὲ πρόσχωρος λόσος. ζ. 1154.

—Ἐμέμριους ἰὶ ἔδας πολα τὸν ἄνδρα ἴπλον.

Τὸν ἄνδρα τόνδ' ἔν πόθα, τῆδ' ὸν μαθών; ζ. 1155.

—Νὰ πρέλλη τι; Πᾶτον μέγας;

Τί χρῆμα δρῶντα, πᾶτον ἄνδρα μὴ μέγαν; ζ. 1156.

—Ἴπλον, πόλες ἔμαι παρὼν (δμινὸν τὸν Κορίνθιον), ἐνπω, ἀε κ-
μείμνας μὲ πιδὸν πολα.

Τόν' ὶ πάρατιν· ἢ ξανάγες Ποτ. ζ. 1157.

—Δὸν ἶχα ἐνθύμιον, ὥγε νὰ τὸ βεβαίον πὶβες.

Θὺχ' ὡς' γ' ἔγὼ τὸ λάχε μνήμης ἔσο. ζ. 1158.

—Δὸν ἔμαι παρπάξον, τὸ δόσολα, παρελθμον ὁ Κορίνθιος· ἀγγ'
ἐγὼ εὑρὸς θάγο τοῦ ἀνπαγόνος ἐς τὸν ντν, ὅτα δὰ ἐνθυμῆμαι
δίδε πατῶν γνωρίμα, ὅλ πρέπα νὰ 'ξάβρω ὅλαν ἔμεθα ἐς τὸν
Κιθαιρῶνα, ἐκεῖνος μὲ δοιὸς ἄγγος, κὰὶ ἐγὼ μὲ μίαν μάνα,
ὅλ ὁνπαπεγραφόμεν μὲ πιδὸν ἰρᾶς ὅπας τὸ ἴδιος ὤρας, πδὸ' τοῦ
ἄπος μάχρι τοῦ φθινοπόρου, κὰὶ ὅλ τὸν χειμῶνα· ἐγὼ μὲν ἐμέ-
νον τὰ ποίμνά μου ἐς τὸν ἰδαιρέν μου, πιδὸς δὲ τὰ ἀδέλφα
ἐς τὸν τὸ Πολύβ. ἦμαι ὶ δὲ ἦμαι 'ξαίφνῆς πολὰ τὰ ὀδοῖα λέγω,

Κὰὶ δὰ γὰρ θεῖρα, δόσολ' ἀγγ' ἐγὼ πατῶν
Ἀγνῶ' ἀναφέντον τε· τὸ γὰρ ὅλ' ὅλε
Κὰλπαδαν, ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος λόσον,
Ὁ μὲν δοιῶν ποιμένον, ἐγὼ δ' ἐνί,
Ἐφαινόμεθα πολὰ τὰ πὰν ἰρᾶς ὅπας
Ἑξ ἦμος ἐς ἀρειτῶν εἰμένας χρόνος.
Χειμῶν δ' ἦλθε λαμπὸ ὁ' ἐς ἰδαιρέν ἐγὼ
Ἡλαννον, ἔνθος π' ἐς τὰ λαῖν ταβρά.
Λέγω τι πόλαν, ἢ ὁ λέγω παφραγμένον. ζ. 1167.

—Ἀγνῶ· ὢν μὰ σαρῶ θα πόνος μαρός.

λέγε

Λέγε ἀληθῆ· καίτοι σε μισῶ τῶν μισητῶν χρόνων. ζ. 1168.
— Ἐγὼ λοιδῶ σ' ὧρα, ἁδέως· ἐνθυμοῦσαι δὲ μοῦ τὸ πλῆθος ἐν βρέφει, ὅσους
δὸ ἀναβρύσω ὡς καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐμοὶ μόνη.
Φέρ' ἰδὼ σύν· δὸς ἔνδον ἀνδράποδά μοι ἕνα
Δῆς, ὡς ἐμαυτῷ βρέφεα βραχέα ἐγώ. ζ. 1170.
— Τί δρᾶς; Δεινὰ μὲ ἐρωτᾷς ἅπαξ.
Τί, δ' οὐ δίκαια; Πρὸς τί ἅπαξ τόσους ἔτεκες; ζ. 1171.
— Εἶτα ἐδῶ, τὸ φίλτατε, ἐκεῖνος, ὅλος ὅλα τὰ κάλλιστος.
Ὧδ' ἔχει, τὸ ἓν, ἐκεῖνος, ὃς δὸ' ἂν νίκος. ζ. 1172.
— Δὲν μετανοεῖσαι; Δὲν θὰ σωφρονίσῃς;
Θὰ μὲ ἀγαπήσῃς; Θὰ σωφρονίσω ἐγώ. ζ. 1173.
— Ἀ! ἐφάνταζα ὁ θάλασσος, μὲν ἀοιδιμίδης ἅπαξ, ὁ γέρος, δὸ μοῦ
λες ὁ ἰδικός, σαρὰ οἱ ἀνδρεῖοι χάρις ἕνα ἄξιον ἐκμαρίας.
Ἀ, μὲ πάλαβε, σρίαθε, ἅπαξ· ἐσὺ δὲ τὰ σὰ
Δῶκα παλαιοῦ μᾶλλον ἢ τὰ ἅπαξ ἐσά. ζ. 1175.
— Καὶ ἀγ' ἰδί, τὸ ἄριστε δεδοσθαι ἀμαρτάνω. — Διὰ δὲν θεωρεῖς
τὸν σαῦδα, τὸν ἑαυτόν ἅλος σ' ἐνθυμοῦ. — Ἀμὰ δὲν μετανοῶ
ἰδ' ἐγώ. — Ἐὰ μὲ τὸ παλαιὸν δὲ θὰ ζῇς, ἀμὰ μὲ τὸ καινὸν θέ·
σεις ζῇς.
Ἐὰ σρὸς χάριν μὲν ἐν ἐργῇ, καλῶν δ' ἐργῇ. ζ. 1179.
— Μὰ δια τὸν θεὸν μὲ παιδοσοίησις τὸν γέροντα.
Μὰ δᾶλα σρὸς θεῶν τὸν γέροντα μ' ἀκοῦσ. ζ. 1180.
— Δὲν ἀσιστοδέκῃ τις τὰς χεῖρας ἅπαξ;
Θέχ' ὡς ἔχος τις τὰς ἅπαξ δασυτρέσῃ χεῖρας; ζ. 1181.
— Ἰώ, ὁ ἐλαιόωρος, τὸ ἀοιθυμεῖς νὰ μάθῃς.
Θέλεις ὁ ἀνὴρ ἀνδὶ ἅπ. ἰὸ σροσκρίζῃς μαθεῖν. ζ. 1182.
— Ἔδωκας σὺ ἐς ἅπαξ τὸν βρέφος, τὸ ἀοσίον πλῆξ; — Τὸ ἔδωκα· ἀχ'
ἤθε νὰ ἔνθαλα δασυθάνῃ ἐκεῖνα ἐκεῖ ἀμέρας.
Ἔδωκ'· ἀλλόθαν δ' ἄφιδον ἐς ἅπαξ ἀμέρα. ζ. 1184.
— Ἐὶς ἅπαξ θεῖξ παλαιάνῃ, ἐὰν δὲ ζῇς ἐκεῖ ἀμάθῃς.
Ἀμ' ἐς ἐκ' ἀνῇξ, μὰ γέροντ' ἐγὼ ἅπαξ. ζ. 1185.
— Ἔλε μᾶλλον θεῖν ἀσασιοθῆ δὲ ἀρεσθεῖν.
Πολλῷ γε μᾶλλον ἂν φρένας διάφερεν. ζ. 1186.
— Ὁ ἀνὴρ ἅπαξ θεῖξ ὡς φαίνεται νὰ σεμνᾷ ἐκ παρόντ.
Ἀνὴρ ὅδ' ὡς ἔοικεν, ἐς ἡμᾶς ἐᾷ. ζ. 1187.
— Θὰ δόξω, δὰ ζῶν ἅπαξ ὅλα τὰ ἄδικα. — Πόθεν τὸ ἔχεις; Ἢ
τὸν ἰδικόν ἢ ἄλλ' τινός; — Ἰδικόν μου δὰ ἅπαξ, τὸ ἔχω ἐσὰρ ἄλλ'.
σαρὰ ἅπαξ. — Παρὰ τίνος σοῦ ἔπεσε, καὶ σαρὰ τίνος ἔλαβες; — Μὰ

δὰ

© Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δια τὰς τύχας, ὦ Σόφοκλα, μετὰ μὲν ἁρμᾶς ἀριστοδίφρου.

Μὴ ὁρᾶς θεῶν, μετὰ δίκαθε' ἑζόμενος ἀεί. ζ. 1192.

— Ἐγὼ δέ, ἐὰν ἀναγάβω πάλιν ἐπὶ ἅρμασιν.

Ὄψομαι, εἰ δικαίως ἐμπόρων πάρει. ζ. 1193.

— Ἦλθον χαιρὼν ἐκ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ τῇ ἡμέρᾳ. — Καὶ πῶς δῆτα δύο ὄντε μίαν ἡμέραν;

Τῇ δοκεῖς, εἰ μὴ τὸν ἐμὸν ὀφθαλμὸν γυπὸς; ζ. 1195.

— Οἴμοι! ὡς σοφὸν ὀδυνηρὰν θέαν εὑρίσκομαι ὀμμάτων.

Οἴμοι μοι πάλαι γ' ἐμοὶ τῆς δεινῆς πλαγᾶς. ζ. 1196.

— Καὶ ἐμὸν κύτος· καὶ ὄμμα σκέδασον κἀμόν.

Κἄμμαι' ἐκεῖνον· αἰαῖ ὄμμα δυσμενέστατον. ζ. 1197.

— Ἐξέβαλε δὴ τὸν λέοντα τῇ ἡμέρᾳ· εἰ δὲ ἐμαίνετο πάλαι καὶ ἐμοὶ καὶ σοὶ πᾶσιν Ἕλλησιν καὶ στρατῷ.

Ἦμαρ μέγα τοι δὴ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἐτεύχθη· εἰ δ' ἔσω

Κἄμμες' ἂν ἦμεν καὶ μανὰ λάβ' ὡς ἔχω. ζ. 1199.

— Καὶ πόθι σὺ τὸ σαρκίδιον; — Μάγιστα, ὦ δυσμενές. — Πρὸς σοῦ σωθέν;

Ὡς ἀρὸς εἶ χρῆσας; ζ. 1202.

— Ἵνα τὸ γοργὸν. — Πῶλαρ ἀνθρώπου!

Τέτρωσα δῆτα. ζ. 1204.

— Ἐφοβεῖτο ἀσπιδῖνας χρυσορύτους. — Ποίους; — Ἦλεγχε λόγος ὅτι ἔμαχε καὶ γυναῖκας ἐν γενεθλιορύτοις.

Κἀγὼ καὶ τοὺς λεπτοὺς τὸν λόγον. ζ. 1207.

— Διὰ μανοῦ δὴ σοῦ τὸ σαρκίδιον ἐς τόπον ἐλθὸν ἐγένετο· — Τοιόνδε χειρὸς ἔκθυμα, ὦ Σόφοκλα, καὶ ἐμοῦ ἔδει τὸ μεταφρένου ἐς τὴν χώραν, ἐξ ἧς ἦλθε καὶ ἔκαμνον· ἀλλ' αὐτὸς τὸ ἔσω πρὸς μάγιστα καπᾶ, δεῖν δὲ τὸ ἔμπαν αὐτός, ὡς λέγω τὸς, ἐμανθάνετο ἐκεῖνος.

. . . . . ὁ δὲ

Καὶ ἐς μάγιστ' ἔσωσεν· ἐγὼ γὰρ τὸς ἐγώ,

Ὃν φασι τὸς, ἐδεῖ Σοφοκλέους μαγεῖν. ζ. 1212.

— Φεῦ, φεῦ, τὰ σοφὰ ἡμῖν ἔμπαν ταφῇ. Τὸ μὲν οὖν τὸ σοφὸν ἐμὸν ἐγὼ ἐδόκουν (καὶ Πελασγὸς τοῦ Φελλέως, καὶ ἑτέρους τοὺς ἐμβριθεστέρους)· ἐμανθάνετο ἐξ οὗπερ ἤμην καὶ μὲν γεννᾶσθαι· συμπαίζομεν μεθ' ἡμῶν ἤμην καὶ μὲν συναγράφασι, καὶ ἐμάνθανον τῇ ἡμέρᾳ καὶ μὲν γυναῖκα.

Ἦν, ἦν. Τὰ σοφὰ ἂν ἐκεῖνος σοφῷ,

Τὸ μὲν μαχαιρικὸν σε προσβλέψαιμι νῦν.

Ὕβρεις σκέψασθαι φύσι' ἀφ' ὧν ἔτρεφεν, ξὺν οἷς

Τ' ἐ χρῶν μ' ὀρνίχων, τὸς δ' μ' ἐν ἔδη πλανᾶν · ζ. 1216.

—

„Ἀσκληπιάδης ὁ Βιθυνὸς, ὁ χορὸς λαμβάνων ἀφορμὴν ἐξ ὧν ἀσκεπτόμενος, ἐπιγραμματοποιὸς ἦν παλαιὸς καὶ μέλη ποιῶν σοφὰ καὶ ἐλεγεῖα καὶ μιμιαμβεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Παρόμοιά τε ἐπιγράφονται ὑπὸ τὸν χορὸν καὶ ἡ τοῦ Διὸς ἐν τῇ παρακαταθήκῃ τῶν παρακαταθηκῶν ἐν. Ἐξ οὗ μοι δοκεῖ ἐπλατύνθη ὁ χορός."

Ὦ βίου τοῦ ἀνθρώπων γενεαὶ, σὰς θεωρῶ ἴσας μὲ λὸ μηδὲν· λῆς
πορὲ οὐ βροτὸς εὐφρένα διαπόλαμον πεπρὸν λοὶ εὐδαιμονίαν, ἀφ'
ὅσον φανῆναι κἀπολέσαι ὀλὶ βοὺ παλέκη, ἐνῷ ἄϊφνις τὸ ἐναγόν;

Ὦ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσας καὶ λὸ μηδὲν
Ζῶσας ἐναρίθμω.
Τίς γὰρ, τίς ἀνὴρ πλέον
Τᾶς εὐδαιμονίας φέρει,
Ἢ δοκεῖν ὅσον δοκεῖν
Κἀπολέσθαι ἐφάνη; ζ. 1222.

Τὸ παράδειγμα καὶ τοῦ τέχνου ἔχει ἐκφανέστερον, ἐ λαμπάδια φέρων, ἵνα ἐν τῶν θυτῶν μαντεύσῃ, διὰ τὸ εὐτυχέσας ἀστεροσκοπίας, ἀσύμφορος εὐδαιμονέστατον βίον· ὁ γοῦν ὅας τοῦ γεγραμμένου χρησμῳδὸν παρθένον (τοῦ ἐφίππου), ἴσους τοῦ χόρου ἐν ἴσοις θαυμάζει· ἴσως ἴσως μεγάλως ἐλαμπάδιος, καὶ βασιλεῖς ἐν τοῖς εὐτυχεῖς τῶν θυτῶν πόλεως ἀπαγορεύεις. Τόρα δὲ τὸ ἔλεος ἐπὶ τὸν μεῖζον ἀπὸ τοῦ ἀβρώτου; Τὸ μεῖζον διαφερόντως ἀπὸ δρᾶ καὶ ἀγρίας συμφορᾶς βίον. Ὦ παγκοῦ τοῦ βίου πόσα, ἐρωτῶν ἐγὼ τὸν κύκλον τοῦ παλαιοῦ συμφορὰν θάμαρσι! Πῶς ἐγὼ τοι: αὐτὸν ἀθαρσεῖν ἐργάζεται δεῖ ἀνθρώπους ἀ παλαιὰ πάλη!

Ὦ παγκοῦ βίοτον πόρα,
Ὦ μέγας μερὰν κύκλος ὁρίζει
Πηδὲ καὶ παλαιὰ θαμαρσιάδης σεῦ.
Πῶς πολὺ, ὡς σοῦ' κὶ παλαιᾶ!
Σ' ἄλους φέρει λόγος
Ζῶντ' ἐδοκοῦσι ἐς τοσοῦδε. ζ. 1242.

Ἐκ ἀποπαίζεται ὅρως καὶ ἄκουλα ὁ παλαιὸς χρόνος, ὁδὸς πολὺ-
πους τοῦ ἀνόητον μέρος οὐ καὶ μικρός. Τὸ λεῖπον τὸ ἡμῖν, ἔβα πολὺ νὰ
μὴν ἤθελε κἀ ἐδῶ, διὸ ὁρόδρα θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὡς καὶ ἄλλως ἐφέρω νὰ
ὁμοιάσῃ τοῦ ἀμήβου, ὅλ χάρν οὐ καὶ ἄλλα ἐνόβουν, καὶ ἴδιος θε-
λε ἀσαμαχθῆ:

Τὸ δ' ἀρβὸν μόρε
Ἀνέσπασα γ' ἐκ γενεᾶς, καὶ
Καλλιπάϊδα δόμων ἔρημα. ζ. 1252.

—

Εἰσέρ:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

„Εἰσέρχεται ὅδε ὁ Ἐξάγγελος ἢ ἄλλος ἄγγελος, ὅδε ἀναγγέλλει τὰν ἐκείνου ἀσυγχώρητον τᾶς Ἰουδαίας ἐς τὰν βασίλειαν ἐκείνου λύπαν τοῦ Διδύσου. Εἴσορμαι καὶ ἀμμεχτᾶ ὅλα συνέβαν αἱ ἀρχαῖαι ἔπαρμαι ἐκεῖναι τᾶς σοφᾶς τᾶς Ἐκκλησίας, τᾶν ἀποστόλων ἀνάγκαν ὁ Ἄγγελος· ὅλα καὶ ἐν τᾷ ἀρωγρέᾳ παρεσέβαν ὁ Ἐξάγγελος λαγῷλαν ἐς τὸν χορὸν ἀμφάλεα ὁλοβαρὰ μεγαύλα.“

„Ἀ δ' ἀμέρα καὶ τὰ ἄλλα ἔμαν χαιρόλα, ἀπαγκαλεὰ καὶ ἀσαροξυμόρδιος· δεσγύρε ἐν τᾷ ἀρχᾷ τᾶν ἄλλων ἐκεῖνον τὸν ὄλον ἐς ἔρεγαν βαθρόν. Καίλα δυόνα καὶ μοιρᾶα λὰ ἀκαιγρύμαλα, ἐκ πάλλα ὄρεα ἀ πάγανα καὶ τὰν ἔμαν λίανεγὰ καὶ ἀσυγαλεὰ, καθὸ μάγα ἐκεῖνα· ἀ δ' ἀκαιβρομένα τᾶν ἀγιάσμαν ἀθαμιλεργᾶν, καθιγᾶ ὄλοι ἀκαιδόφοροι τὸν βίον καὶ τὸ ζῆν κἀλὸ ἐν πλέν ἐς τὸν ἐνόρα. Ψυχὰ φιλόμεναν καὶ ἀρωϊκὰ δεὶ λαιχαῖαν μαλὲ λὰν ἀκαιπάγεμεν τᾶς πέοχάνες λαν, ἴγα καὶ ἀκείνοι, ἴκαρξαν ῥιοαρὰν καὶ ἐγγραφεύεσαν.“

Ὁ Ἐξάγγελος λαιδὰ ἀροσμεμορένος λέγε ἀρὸς τὸν χορὸν ὅλα τὰ ἀμβάλα, ἄλεσα μεγὰ νὰ τὸ δεσγύβᾳ, θέγε τὸ ἀροξένος μεγέσσαν βρέσσε, ἐὸν ὀλέλαν ἀνόμεν ἀγιβῶν, τὸν ἀπαν καὶ τὸν Ἰαβδαμεδῶν, δεδὲ ὁ ὄλος τῶλος λόνα ἐκαμεύσλαγὸ καὶ ἀμμεγρύμαλα, ἄγα νὲ τὰ κάμαλα τοῦ Ἄγγρου καὶ τὸ Φάϊ καὶ, ἴθεγαν ἀρεάδε νὰ τὸν καβαρόνεν.

Εἴγεσα γὰρ ἔλ' ἂν Ἄγρου, ἴλα Φάϊσι δε
Νέβαν καβαρρᾷ λὰν δε λὰν γέγεν, ὅσα
Κεῖθε . . . . . τ. 1259.

Ἤδη δὲ βέγε ἀκαιαγεγβᾷ τᾶχὶ σχέσι τὰ ἀκάνα, ἀμὰ τὰ ἐκάνα δεγεχάμαλα, ἄλεσα ἔγαν καὶ ἀμμιγάλερα. — Καὶ ποῖα ἔγαν τὰ ἄλλα ἀμαλᾷ ἀρεάδε ἀ χορός; — Σὶ λέγω, καὶ μάθε τὸ συνλόγεν, ὅλ ἀκαιλάθεν τὸ θέγα παγαδὲ τὸν Ἰουδάγες.

Ὁ μὲν λάχεγος τὸν λόγαν ἐβόᾳ λεκαὶ
Λαθᾷ, ἰέβαλλεν θέγος Ἰουδάγες πάρα· τ. 1265.

— Ἀ Ἰρουθάλα, καὶ σαρὰ λάνες; — Παρ' αὐλᾶς τᾶς ἐδέας. Ἐὰ τὸν σραχθάλαν ὄρεα ἀμνοῦ λὰ βλεβερέλερα, δεδὲ δεὶ ἔβον αὐλὰ ἀλλ' ὅσα ἐκ τὸν καβαρέλαν τᾶς δεσρεσέρα ἐκείνας γοναικὰ γναρίζω καὶ ἐνθεγρέγεν θέγω σὶ λὰ δεσγυβᾷ.

Αὐδὲ σρὶ αὐλᾶς. Τὸν δὲ σραχθάλαν λὰ μὲν
Ἄλλ' ἄσεγεν· αἰ γὰρ ἄψις ἀ σαρὰ
Ὄρεως δ' ὅσον γε πᾶν ἐρὸ μεμέρας ἦν,

Πέσον

Πεύση τὰ μέγας ἀθηναίας αὐθάρεια. ζ. 1270.

Μόγις ἔγκυος σπάρτι ἄρχιτις ἐς τοὺ ὄπιθεν, δεκαθύεθη παραχρῆμα
ἐς τοὺ κορυφαῖον βάζορον, ἀνασοβοῦσα δι' ἀμφιδρόμων τῶν χθρῶν τὰ
παγγένεια· "πόρμα σοῦσα ἀρχιδεξίοις ἀκμαῖς," καὶ ἀφ' ἑαυτῆς,
ἔλεγεν ἔσωθεν τοὺ θέρμα, καὶ ἔμφοβε τοὺ ἀρὸ σοῦ καιρὸν λά-
ιον· ἀκορεμπορέμενα τοὺ παγκὸν αὐτῶν λοκεδὸν, ἐξ ἐκάγκρεν
ἀπέβαλεν, αὖθις δι' ἀσάρκωτον ἀρὸς δεξιαῖον μαθ' ἑαυτῆς παιδο-
ποιΐαν. Ὑλοκέρατα δι' ἀοὶ τοὺ πόλεις, ἄσσα κ' δεύρωσος ἐγένν-
ται ἐξ ἀκρὸν δεξιῶν ἄνδρας, καὶ λέκτα ἐκ θέκτων.

Τοῦτο δ' ἐκεῖνα, ἐὰν θα δέξιος δεξιᾶς
Ἐξ ἀκρὸν ἄνδρας, καὶ λέκτ' ἐκ θέκτων θέκτος. ζ. 1280.

Πᾶσι δὲ ἐκ τοὺ ὀλοφυρτοῦ θέλει σφάδα μέχρι τοὺ θανάτου ἀ-
γωνῶ, δεῖλι ἀρσοδέχεται τὸ ἐδῶ θεὸ ἀσεμφοράδες ἐκ τοὺ ὀφι-
ξαιῶ, ἐστὸ θυμβῖτες ὀδόδοι. Ἀφ' ὧς ἐξέθεσεν ἐς θέλει θρέχω-
ζον ὡὶ μεταφέρεσθαι.

Ἀφ' ἐς ἀκμῆνος σαρεσοχῦσ' ἐγένοντο. ζ. 1284.

Πρεσβᾶναι σφὸς ἀρεᾶς ἐξέλη ξέφος νὰ δὸ σφοσφέρ ἐς θέκ γυναῖκα
καὶ τχὶ γυναῖκα, καὶ σκάφα ἀρέλα, ἂν κόδαλο νὰ ἀῦρ θέκ
δεσμὸν μυλέρα αὐτῶ καὶ τοὺ θέκτανα.

Κέχοι δεσμὸν ἄρχραν τ' ἐκ καὶ λέκτα. ζ. 1287.

Ἐνῶ δι' ὕλας ἐριάκλο, ἐμνοῦ δὲ θιὸ λεῖν ἔδεξεν ἐς αὐτοὺ, δεῖλι τ-
δὲ ἐξ κρεῶν τοὺ κεῖ σαρεγένεν, τὸ ἀοκέλεσεν. Ἀμένος δι' ὀ-
δὲ ἐκ ἐρμερὸν ἐραυγὸν, καὶ δεσσόγας σφοδρῶ τοὺ δεσμὸν σόμοι, ἐξ-
ἐκ θάγεν ἐκ τοὺ συθρέκεν τὸ κοῖμο μέτφρο, καὶ φοῖνθεν αὐτοὺ
τοὺ θαμέρεον, ὅλα ἤδορεν τοῦ ἐραυγὸν τοὺ ἐοκέφαν ἐκ φρ-
αὐτῶν σχοινῶν.

Θὸ δὲ ἐραυγὸν τοὺ γυναῖκ' ἀόρδορεν

Πλευτὸς ἐώρας ἐραυσοφγρέκεν . . . . ζ. 1294.

Ἐνῶ δι' ὁ δεῖχος ὡς ἤδη αὐτοὺ, ὀφοβέξας δρῶν, ἔλυσεν ἀρέσον τοὺ
ὀφχόνεν, καὶ καλαβῶν τοὺ τῶν χῆς τὸ σπρέλες, φεῦ ὅσσον δόλεφρ-
αὐτοὶ θέαρα! ἀοῦσσαν ἐκ τῶν ἐραῦκεν τοὺς τοὺς χρυσοὺς σαρόνας,
ἐξ ὧν ἐκορεῦλο, καὶ ἐφέγγον ρὰ αὐτὰς τοὺ κοῖμα τῶν σφθαρέν-
ζον, λέγαν τοιοῦδε·

Ἀσσσσάνος γὰρ ἀρέλαν χρυσοῦλας
Παρόνας ἀσ' αὐτῶν, αἶνν ἐξεῦρε,
Ἄρας ἐσκιον ἄρθρα τῶν αὐτὰ κόμην.
Λεῦσσ τοιαῦθ'. . . . . ζ. 1301.

Ὅλι ἴλε αὐτὰν θέτη ἐξ σχέσ, ὅλι ἀσσα ἐσκοχεν, ἴλε ὅνα ἐορα-
λα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τι καιρό· ἀλλὰ χαμηλόνους ἦτο τὸ ἔξω· καὶ τὸ χιόνι ἔπεφτε, ἔβγαζε καπνὸ ἡ στέγη, καὶ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν καμινάδα ἡ φωτιὰ δὲ ἐκαπνίζονε ταῦτα ποιήματα.

Τοιοῦτ' ἀμφιτῶν ποιημάτων τὸ κύτ' ἄπαν. ζ. 1305.

Ὑπάρχουν ἐν ταῖς τὸ βιβλαρα, ἐφημέρουσαι αὐτὰ μανιωδέστατα· ἀλλ' ἐπιμελοῦνται αὐτῶν πάντες, παλάβρεχοι τὸ μυαλό τους, ἐκτὸς μὲ ὀλίγας ἐξαιρέσεις, αἱ ὁποῖαι μὲ ἕνα βιβλίον χαμόγελα μεγάλα αἵματος· ἐκτὸς ταῦτα ἐπιμελοῦνται, ἐπαίρνουν ἀμφίβολον ὅλα ἀπὸ καὶ ἐμένα.

. . . . . φαίνεται δ' ὄρτυξ

Ἔκπαγλα γάνυ' ἀλαλύγματα· νὺξ δ' ἀνίσχουσα
Φόνον μεδώσας ἐξαύνας· ἀμφ' ὀρτυγομήτραν
Ἕλκεσι χαλάζης αἵματος ἀλαλύγατο.
Τοὔνδ' ἐν δόμοις ἔρραψεν ἐκ μέσου καπνός. ζ. 1310.

Ἡ ἀρχαία ἐπιμέλεια, ἀλλὰ μέχρι τῶν χειῶν, ἀλλ' ἀμέσως ἐπιμέλεια, ἐ. γίνεται σύμφωνοι ξεκαρδιστικοί, συμφορά, βάναυσος αἰσχύνη, καὶ δὲν ἐπάρχει κανείς, ἐκ ὅσοι κι' ἐμὲ φέρει τὸ ὄνομα.

Ὁ ὀρὺς σαλπικὸς δ' ἄλλος ἐκ σάρκινα μὲν
Ὄγκου δικαίου, κοῦν δὲ ἐκ δὲ βίου ἄκρατα
Ξεκαρδιστικοί, ὕλη, βάναυσος, αἰσχύνη· πάντων
Ὅσ' ἐπὶ σάντων ὀνόμαθ' ἁνδιὰ ἐς' ὅσσα. ζ. 1315.

—Καὶ τώρα, ἐπειδὴ ἐμένα αὐτὸν ὁ ξεκαρδιστικός, πρέπει νὰ χορεύω;

Νῦν δ' ἐκεῖθ' ὁ ἡμέτερος ἐκ τίνα σχολὴν πονεῖ. ζ. 1316

—Λέγω ἄρτια καὶ ὑγιαίνω, φυσικὸν νὰ ἀκούσω τὰς θέσεις, ἐνῶ δέχομαι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀκροατάς, φυσικὰ τὸ σωστὸν καὶ τὸ μωρὸν ὅπου, διὰ ἐκπλαγῶσιν ἐν τῶν χόρων ἀκούω καὶ ἐν τῷ ὄπισθεν, ἐν ὁ ἄνθρωπος ἀρκεμπέρζει· ἔχω δὲ ἀναγνώσει βαυβᾶς καὶ ὀλίγα,

Ῥῆμ' ἐμὲ μέσον καὶ ἀρκυστὰν ἔκνος
Φέζει . . . . . ζ. 1322.

δέλει τὸ ὄνομα ἐκεῖνο μαθηματικὸν ἀφ' ὅσου δύναται νὰ φέρῃ· "Ἐγὼ μὲ ἀκούσετε μέχρι τὸ τέλος!" Θέλω σωπάσει νὰ φανῇ καὶ ἐγὼ ἀνὴρ καὶ θέσεις ἀνοίγουσι· θέλω ἐκ-θέσει ἐκεῖνον, ἐκεῖνο καὶ ἐκεῖνο ἐκεῖνος, ἐκεῖνος καὶ ἐκεῖνος·

. . . . . Θέσεις δ' ἀνοίξω λάχε
Τοιοῦτον, ὅσον καὶ τοιοῦτ' ἐκπολεῖται. ζ. 1325.

„Ἡ ἔξοδος τοῦ Διδύσσου εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ ὁ διάλογος αὐτοῦ μετὰ τοῦ χοροῦ, σαρκάζουσι καὶ κύπτουσι ἐκ μέσου τὸ ἀρχαῖον ὕφος· καὶ οἱ λόγοι τοῦ Διδύσσου ἔχουσι χάριν θελκτικοί, καὶ οἱ ὄρκοι τοῦ ἐκ ἄκρου ἐκφυεῖς· ἀρκεῖ ὅλα ἐκεῖνα ἐκεῖνον φρένες καὶ βοεθέλατον ἄκρον, δὲν συν-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

συμπονεῖ ἄρχοντας, ἀλλ' ἀνακούφιση λύπη καρδίαν τῶν θνητῶν. Φθόνος μόνος
οὐδεὶς μοὶ δυσμενὴς νὰ ἀποφύγῃ λύπη βραχυβίου ἐκείνου θεᾶς
ἀοιδοῦ τὰ μικρόφωνα καὶ μικροφάλαντος σφενδόνης, ἐξ ἧς ἄκων ἔπεσα:
κἀγὼ τὰ ἐλέγεμαλα."

Ὦ φρενοβλαβὲς δυσέρωτα, ἀπέραντον, ἀφ' οὗ σοὶ ἦλον μελῳδὸν λύπαν ἀε-
βρώσων. Ποῖα, τὸ ἄθλιε σε φορέσουσι μανία; "Ποδὶ ἡμέρων φροάδην
μανίᾳ;" Τίς θεὰς ἐσοφώτερον ὕμνᾳ σφενδόνην ἢ λύπαν ἀρμόνιον βα-
σιλεῦσι μοῦσάων; Φεῦ, φεῦ, ἄλλα νὰ δὲ ἴδω δύσερα, ἐνὼ θέμα σοφὰ
καὶ δὲ ἐρωτῶν, σοφὰ νὰ μάθω, καὶ σοφὰ νὰ σὲ ἴδω. Τόσην φρέ-
νων κοσὶ φροάξεν!

Φεῦ, φεῦ, δύσα! ἀλλ' ἐξ ἐσόδου
δύναμαί σε βέβαν, σοὶ ἀνήκουσα,
Πολλὰ συνθέσθαι, σοφὰ δ' ἐξ ἀθρῆσαι
Τοίαν φρένων σαρίσχης μοι! ξ. 1335.

— Αἰ αἰ, ἀνέβοησεν ὁ Οἰδίπους, ἄρμοι τὸν λαμπάδωρα! σὺ σαρηγόρησας,
τίνα γνώμη ἔπαθε; Ὦ λόχμη σὺ μὲ ἐξαπέλεσας. — Φόβου ἀπήμονες
καὶ δυσόρατοι σαρηγορίαι. — Βίοι, ὅσοι μὲ παγκόσμῃ μέροι σοφῶ-
νοι, ἀκλεόφωνοι, ἄρρητοι, ἀτίμητοι, ἄοφροι! Βίοι καὶ σάχμι, ὅσοις
ἐκλείψῃ πέπλων, καὶ ὅσοις μέτρων δυσχερῶν ἡδονὴ μὲ τὸν ἐρωτῶν; —
βύβλοι σοφόδοξοι, ἂν ἐν λοιπῇ βίῳ, δεσπὸ σὲ παλαιόφωνοι δυσάρεστοι.
φέλε, σὺ μόνος ἀσφαλὲς μάχρι τόδε ὑγιαθές.

Νὰ φέρος, σὺ μὲν ἐρὸς
Ἐσπάσθης ἴδη μόνιμος. ξ. 1351.

Ἐὸ ἀνάχθου νὰ σαρηγορῆς καὶ τὸν λυγρὸν, διὸ ἂν καὶ ἦμα χερσὶ-
νος φαλὸς, γναρίζω ὅμως καχῶς λύπην γνώσεσθαι. — Ὦ θάνοι καπνὸ
ἐσφενδόνησας· δεινὴ ἐξώρησας λύπη ἀφθεγγόνητον. Τίς θεὸς σὲ ἔθνησεν ἐμ
λύπῃ. — Ὁ Ἀπόλλων, φέρε, ὁ Ἀπόλλων σφετεριάσας ἅπαντα τὰ δυσ-
χέρεια· οὐδεὶς ὅμως ἄλφος μὲ ἐλέγχουσι, ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῖ· ἔθνησα
διὸ τῶν χερῶν μου, διὸ τὸ μὲ ἐχρυσόρεεν ὄμμα ὁ ἄρανις, ἀφ' οὗ καὶ
ὁ ἴδιος ἔθνησεν μοῦ τίνοι δυσάρεσκον.

. . . . . τί γὰρ ἄδημ μὲ ὠφέλει

Ὅλη γ' ὁρᾶν, μοναδικὸν ἴδημ' ἐμοὶ; ξ. 1362.

— Οὐδέν, ἦμαι, ὡς λέγεις· "πᾶν ἐστὶν ὕστερον καὶ σὺ φῶς."

— Ποῖον σχέδον ὁρᾶτε, ἢ ἐφάρμοσε τὸ ἐσφενδόνησεν, ἐδύνατο μὲν
σαφέστερα ἡδονὴν, ὁ φέλος; ἐκδικαλέρα ἐπεκτᾶσθαι τὸ ἐλαχίστερον, ἐκ-
δικαλέρα, φέλος, τοῦ μέγα μοχθηροῦ, τοῦ παλαιόφαλου, τοῦ ἀ-
σχέτζαλου εἰς τὴν θεὰν, ἐκ τῶν ἀετρόνων.

Ἀπόλλ', ὦ φέλος, τοῦ ἄγκυρον μέγαν,
Τοῦ παλαιόφαλου, ἔλκ δέ γε καὶ

Θεὸς

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θεοὺς ἐχθρόλαον βροτῶν. ζ. 1370.

— Δύσμορα καλὰ λὺν χαρᾷ, ὡς καὶ ἔνια λῶν συμφορῶν· ἦθε νὰ μὴν ἤθελά σοι σὲ γνωρίσω.

Ὡς ἠθέλησα μὴ σ' ἀναγνῶναί σοι ἄν. ζ. 1372.

— Εἶθε νὰ ἀσφαλεῖτο, ὅσα μοῦ ἔχουσι λὰ ἀγρία διορὰ ἀπ' λῶν σοβῶν καὶ μὴ ἔσουσι ἐπ' λῶ βουνῶ· οὐδὲ παιδὸς μοῦ ἀπροσδόκητος δι. λὰ ἀπ' λόλα ἀσέβημα, ἤλε σὲ ζήσομαι σύμμαχος, ἤλα ἐγὼ ἀθέλομαι ἀσφαλῆ λόπια θρέψαι. — Τοῦ' πιλὸ παλαίοχαμαι καὶ ἐγώ· "Θέ- λοντε πάρεσι ἴσ' ἀπ' ἔτι." — Θέλε λοῦ ἀλρὸς μὲν ἤθελο γένος φονεῖς, ἤλε λῶς μιλρός μου σάμμαχος· λώρα δὲ ἤρεσι ἡροάθημος νιὸς μεγαλορέπτων, λαοσθενεῖσι μαλ' ἐπέμων, ἐξ ὧν ἐγεννήθην. Εἰὲ ἀσυρξέ σοι πικρὸν δημόλαρον ἄχθη, ἴσ' ἤλεχα λῶ Θεόδοσος.

Εἰ' δὲ λι ἀρεσθόλαρον ἔχω καιῶ
Ἡκιστ', ἤλαχ' Θεόδοσος. ζ. 1385.

— Δὲν ἐξεύρω λί νὰ εἰπῶ καὶ σὲς νὰ δείξω συμπαθημένος· ἀρολιμόλαρον ἤθελα ἴσθαι νὰ ἀποθάνῃς, ἀμὰ νὰ ζῇς λυπητός.

Θέλω σὲ' ὅσ' ὅσοι σὲ φῶ βαβαιωθῆτε καιρῶς
Ἡκρήσουσι γὰρ ἴσθαι μιλὲ' ἴν, ἢ ζωῆ λυπροί. ζ. 1387.

„Ἡ ἐσφιγμένη λημελαία· ἡ Θεόδοσος ἀρὸς λοῦ χορὸν ἀσαίλιμος ζῶσα μὲν ἐπλανᾶς, ἀμὰ συμπεπλεγμένη· Ὦ, λι εἰ ἄλρα βαρυαγγόνλα καὶ παλαβλημένον ἐσὲ ἀσφαλῆ ἐπλάνη συμφοράν, ἐδόλαλο νὰ ἐσφαγιάσῃ ἡ ἴδίνη καὶ ἡ ἀσάγνωστος λῆς ἐρχῆς λα, ἤτα φω σπήλαλα, ἀκροαβάτα, καὶ μὲ' ἀξιοπρ ἀσυμφῆς ἐπαφρο- μένα: Ἡ συνήθης μάζιγα εἰ λῆς ἀρχαίης σκιαλῆς προνοσοσά- ας λῶν ἀρέων, λῶν δασῶν, λῶν ὀδῶν καὶ λῶν κοιμάδων, ἀρὸς ἃς ἀ- λαῦθα ἀπολαμβάνας ὁ ἀσυμπαθημένος καὶ ἀνημερεύτους λιὴ ἀ- θυμιλαρχίαν λου, ἤτα εἰ ἤτα παλαιοπλανᾶ, ἢ ἤτα ἐσίους δι- γεμενὰ μαγίσσας συμπαθεῖς καὶ ἡ ἐκεῖνα, δι' ὃς ἐξαιτῆλαι βού- θημα, ἀάω, ἰὸ ἴσχυλαρ ἀναφύγῃ τὰ ἐγκρίνατα λῶν ἀνθρώπων."

„Ὁ βασιλὺς ἐντὸ ἀσορᾷ, ἐπαχθίλλαται, καὶ φρίλλ' ἐπ λῶ σχήθη καὶ λῶ μεγάθη λῶν ἀνιάτων καὶ ἐπιπόνων δυσοχιῶν λοῦ ἄρους, ἀπλῆ- ᾳ σπάρα καὶ θρεμᾷ ἰὸ θέλαρόν, ἴσω καὶ μαρμάτου, αὐτὸ λόγος. Ἡκρόμα δὲ σκριθελῶν καὶ συνδενορῶν λοίπλων καὶ λοσλων, δεξιουρεύτων ἀπλαὶ λῶ μετ' ἀσαφημάχων λέχεως, ἐμφιάς καὶ ἀσρ- ᾳάς, ἤτα καὶ μάθημα φιλοσόλαρον καὶ δεδαιπαλαίων, πολε- ᾳῶν ἴσ' ἀθέλεια λῶν ἀνθρώπων, ἰὸ ἄχαλον λῆς λόχης καὶ ἰὸ μέλαινα λῶν βιαίων σκιμμάτων, ἄδικα αἴρεις καὶ ἀχρασίαι, κρεμάζοντα ἀὸ ἰὸ ἔνδον λῶν κεφαλῶν, ἡ λα βάθη ἀνθρώπων ἐθύων."

Ἀσω-

Ἀοιδῶν γοῦν ὁ Θάμυρις ἐν τοῖς Ἡσιοδείοις τὸ χαρᾶ λέγειν προσθέλγ-
ειν σαφέστατα καὶ μὲ διδάσκει καὶ μὲ συμβουλεύει οἱ αὐτοὶ
ὧδε ἐκεῖνα λελεγμένα·

Ὡς μὲν τόδ' ἦλθ' ἐξ ἀρχῆς ἠμφιλαφῆ,
Μοῦσ' μ' ἐπίστασαι, μανθάνεις συμβάντα. ξ. 1389.

Δοιὰ μὲ σοῖς ἀοιδοῖς, παλαβαίνει ἐν τοῖ ἄδειν, πάθεμά σοι καὶ μέλ-
λει ἐκ τοῦ σαλέμενος ἐκ τοῦ ἀθρόα μαλάσσειν, ἐνῶ ἄμμοι τὸ σαίρ' ἐρεῖ-
δεσποσύνη ἔργον ἔμμε καὶ σαμφύτερον ἀπὸ τοῦ θέλειν ἀμφοῖ-
ρων. Τὸ δὲ θέλειν σὺ ἐγκαινιάζεσαι, ἀδόμεν, ἠδυέπεια πάντ-
ων καὶ βλέπον, σὺ ἐοῖσιν καὶ τοῖν ἄμμι, καὶ τοῖς ἄλλοις, καὶ τὰ ἐ-
ρὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα, ἐξ ὧν ὅλων, ἐγὼ ὁ Ἡσιόδειος, ὁ ἐκ τοῦ Θέ-
βας ἄρτι ἥκων, ἀφικόμην τοῖ ἑκατόμπυ, διδάξει ἄοιδος νὰ
ἀοιδᾶσι τοῖ ἀοιδᾶ, καὶ τοῖ φαρὰ τοῦ θεοῦ καὶ τὸ γένος τοῦ λαοῦ,
χαριεντιζόμενα μικρὸν, "φαεινὸ' ἄναγνον". Τοιαῦτα κηδὼ φρο-
νέοσας ὁ ἄνθρ ἐκ τοῦ ἑκατόμπυ μου, ἠδυέπεια αὐτὸν νὰ βλέπον σὺν
τοῖ λαοῖ μὲ ἀκοαὶ ἀοιδαί· Βέδοξαι.

Τοιάνδ' ἐγὼ κηδὼ μενόνας ἐρεῖν
Θρῄκιος ἀρεσσάμην ὄρνιθας ἀρτί·
Ἥκω δ' ἔν' . . . . . ξ. 1105.

Μάλιστα ἐὰν ἐσπάρχω καὶ φραγμὸς ἦς διὰ τὴν ἀοιδήν, ἔθεμα καὶ ἐν
ἰαύλοις τερείνοις τὸ ἄθρόα σπερέμεν, ὅσα, ἐνδὺς βλέπω, καὶ ἐνδὺς ἔστε,
δόλε καὶ ἐνδὺς ἔμμε σαφηνιστέλεσθαι ἐν τοῖ φρενὶ, ἀπὸ τοῦ νὰ
διακρίνειν ἐκεῖνος τῶν ἄλλων·

. . . . . ἀλλ' ἡ τοῖς ἀκοντίοις ἐλ' ἴσα
Πλῆκτις δι' ἕλλαν φρυγίοις ἐν ἱππόχοιρα
Τὸ μὲν ἀσπίζοσα πόρσω ἄθρόα δέρειν,
Ἡ δ' ἐν λαγχάλῃ τε καὶ κράνεα φοιτᾷ· τὸ γὰρ
Ἐν φρενὶ δ' ἔξω τοῦ κακοῦ ὀλιγῳ ἔμενε. ξ. 1209.

Ὦ Ἡσίοδον, δεῦρ μὲ ἐδέχθης. Δεῦρ ἀφ' ἐμὲ μὲ σαφήνειας, δὲν μὲ ἐφόνευ-
εὐθὺς, ἵνα μὲ γενεσιουργῇ σοῦ ἐκ τοῦ, ἐνθρόνους ἐν γένεσιν μου· Ὦ
Πόλεμε καὶ Ἠοῖμαι, καὶ σῷ σαφανὰ ἐμοὶ σαλεμὰ ἐκεῖνα, ἐ-
σεῖσι ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἐρεῖσι σφόδρα μου ἀνεθρέψασθε ἔσοψε μακρὸν! Διὸ ἐγὼ
ἀνέκαθεν ἔμμε ἐλευθὴς, ἐκ καὶ ἐκεῖνα πολεμεῖσθαι ἐκ τοῦ ἐκεῖνα
δεσποτῶν·

. . . . . ἔστ' ἐμὲ
Ἡ ἄγγος πάντων ἔσοψε ἀνεθρέψασθε·
Νῦν γὰρ πανὸς γ' ἔδν, πάντων ἐπίσαμαι. ξ. 1416.

Ὦ Ἠοῖμαι καὶ ἔνθεο ποιῆς, τὸ ἔδαος καὶ γενικὸν, ἐν τῇ σχέσῃ σοῦ,
ἐλεύθερα ἐοῖσι ἐν τῶν χερῶν μου χυθὲν ἔπος τοῦ σαλεύειν, ἐν-

θυ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

θυμήσθε ἐκεῖνα αἴνα ἐκεῖ ἐορτὴ ἀνοιτηρεύει, καὶ ἐσγλα εἰθεῖν κλαυθμόν, οἶον
ἐλέγαν ἐξελέγεσκον;

Αἰ δὴρίον κέρα δὸν ἐρῶν χηρῶν ἄσο
Ἐδάλα σαλρός, ἔρθρετ μέρμνοθ' ἄλι,
Βὲ' ἐργα δρόσας ἐρῶν, ἔγλα δαῦρ' ἰὼν
Ὑρῶ' ἐόρασσον κῦθις; - - -

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ παρῄνει αὐτὸ τοῦ Διδύμου, τὸν ἄλλον ὅρκον δὲ ἀπαιτεῖσθαι, ὃν παρέτρεπεν εἰς τοὺς σκληροτέρους. Ψυχὴ γενναία καὶ εὐγενὴς σύμβουλος μάλιστα καὶ βαρυφορτῳ τοῖς ζῶσι σοφωτάτη Δίδυμος. Θῦλος δὲ σώματος ἀνθρώπου ἐστὶν ἀθυμότατον καὶ ἀγαθόλυτον τὸν ἀνδρός, ἐρωτικώτατον καὶ τοκικὸν ἐς αὐτὸ τὸ ἔκγονον, καὶ μᾶλλον τὸ θῆλυ, ὁρῶν καὶ ἀκούων ἀπαθέως καὶ πόνου ἀλύπως ἀλγηδονίας φιλοτεκνίας. Διὸ λόγοι τῶν ἐν καὶ οἱ ἀρὸς τοῦ Πρόδικος συγχαίρειν τὸν ἔμπυον ἐνσαθέγαλον καὶ ἐς ἀ-μῶν συμπαιδεῖαν. Ἦν μὲν τὸν ἐσπαλῶν καὶ τὸ δρόμα, ἤθεμεν ἤσθαι σῶμα καὶ ἄνω μορφῆς· σῶν τὸ γυμναστικὸν λῆμος τοῦ δεσπότου, καθεζᾶ ἐνδιατῶν καὶ τὸ δρόμα ψυχρὸν, δίδη δὲ γυμνάσιον ἐν τοιαύτῃ θέᾳ, ὅπου καὶ ἐν ἔμπαι ὀρθιὸν καὶ ἀμετρῆ, ἔμπαι ἀ-νάπαυσιν καὶ ἀπραξίαν."

Διὸ ἤθου, ὦ Θίδιον, φησὶν ὁ Ἴκαρος, νὰ σὲ ἐρωτῶ, ἢ νὰ τὸ ἀνοιγῶ σὲ καὶ ἐκεῖνα πρωτύτερα ἐρώτησίς μου, ἀλλ' ὅπως μὲ παλαιχθύναμα σχεδὸν λόγους τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μὲ' ἐξευρίσκω τὸ φῶς τὸν νῦν ἐν τοιαύτῃ μεθόρῳ· λος, τὸ σῶμα ἔλε γῆ, ἔλε ἐρανός, ἔλε τὸ ψῶς αὐλοῦ ἀνέχεται. Με-λαιμόκαλε μοιᾶν τὸ λαχύταρον ἐκεῖνον ἐγὶ τὸν ἄνω, δίδη ἐγὶ μόνης λοῦ συγγενοῦς, ἐσπεύσαται νὰ βγάσουν καὶ νὰ ἀνένα μετὰ σφοδ-χῆς τοῦ ἀνεμα δεσποτείαν.

Ἀλλ' ὡς ταχὺ' ἐν ἄνω ἐσπορεύθη
Ζεὺς ἐς γάμον γλυκὺν τὸν συγγενῆ μακρόθ' ἁρπάς,
Μόνος δ' ἀνὴρ ἐνοσφίζων ἔχε κακά. ξ. 1150.

— Διὰ τὸν Θεὸν, ἀγὼ ἀποδύχθην ἀπαλλαγέντος, καὶ ἔχθος γενναῖος σφῶν ἐρὲ τὸν κάκιστον ἄνδρα, ἀνοσίους, δίδη θέμις ἀρχίμας ἐχὶ ἐσθ' ἑρπετῶν, ἀλλ' ἐσθ' ὅν. "σφῶν ὃν γὰρ, ὃν δ' ἐμὲ φράσω!" — Καὶ τί ἀσκεῖτε καὶ ἀοιδίχης ἀπὸ ἐμοῦ;

Καὶ τὸν μὲ χρῆμα ἔδα διαπρῆξ ἰαχῇ. τ. 1154.

— Εὐδιδάξατε τὸ λαχύταρον ἀπὸ τῶν χθόνιας λαιδίας, ὅσον καὶ μὲ δὲ-νατὸν καὶ ἀσπορεῖτε μοῦ τῶν ἀνθρώπων. — Ἤθεμεν βεβαίως τὸ σῶμα ἐς δια ἀπαρέμενον ὀρθογωνιάτως, καὶ μὴ θῶ ἐπὶ βέμ-νιον τοῦ θεοῦ. — Ἀλλ' ἔλος ἐδὲν ἀπαγράφθη ὅτι ὁ ἀσκεὺς σαφρο-νῶν καὶ σκεοφορεῖτε.

Ἀλλ' ἢ γ' ἐμὴν σὺν' ἐδυσμένη φάλη
Τοὺς σαλπαγάδεις, ἐπὶ ἀσπίδ' ἐσοχμένη. τ. 1160.

— Τὸν μὲν ἀρχὴν σῶμα ἐν τῷ διαπεφυκὸς ἐδὲν βέμνιον ὀρθογωνιά-νον χάσμα δια: σφῖν βαυγάσω καὶ σφῖν ἐν τῷ ἐπὶ τῷ πλείστῳ, καὶ τὸν ἄνω καὶ ἀρκεῖ ἐπεμπεν ἀπ' ἐκεῖνον ἐπὶ βέμνιον. — Θέλει γοῦν ἐπὶ ἐρωτῆσαι ἀπὸ ἐκεῖνον ἀθῷον ἀνδρός; — Ἀλλ' ἔλε καὶ σὲ θέμις ἐπὶ-σκῆ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀποχθεῖν μὲ λὰν γκόμενα τὸ βιό.

Ἡ καὶ γὰρ οὐ νὰν ἐπὶ τῇ θεᾷ εἶχεν φέργε. ζ. 1464.

— Τώρα θἄχω σὲ παρακαλῶ καὶ σὲ προσκύνῃ νὰ γροικήσῃς καρὲ τὰ ἐν-
λαγκιαρικὰ τῶν ἐγὼ καὶ τοῦ ἄλλου ἀποβαλόνιλαν· αὐτὰ θἄχῃς ἐπομερώσῃ καὶ
καθόλου σὲρ τῶν ἀκούγω σε. Ἐμὲ δὲ, τοὶ τοῦτον ἐγὼ θἄχα τὸ σαλφάν
αὐτὴ σοῦς νὰ μὴν ἀξιωθῇ σαλα νὰ ἔχῃ σαγίλεν αὐτὸς γκόλα
ἄγες νὰ μαλωτῷ ἐγὼ τὰ ὄρμ, ἐγὼ τοὶ μαγκόμενον θἄκβαρῶσάρ,
τοὶ τοῦτον ἀ σαλάρρου καὶ τὸ μάλιρρου γκόλα, ἀφροφόρουν τὸ
λάγκαρεν,

. . . . . ὃν μάλιρ τὸ ρου

Παλὺρ δ' ἐβόθαν γκόλα μάρεν λάγκαν. ζ. 1472.

ἂν καὶ καρτὸς γνωρίζω, ὅλι ἤλε νόους, ἤλε ἔχῃ δὲ ἔναλον νὰ μὲ ἀ
σαχέσῃ, διόλι δὲ ἤθελα καὶ σαλὰ σωβᾶ ἀσὸ τοῦ θάναλον, ἢν δὲ
ἀσφαλλόμεν δια μεγαλόμας συμφορᾶς.

. . . . . ἀ γὰρ ἂν σαλα

Θαλάσσαν ἐκόβαν, καὶ ἀὶ ἴᾳ ἔχῃ καλῷ. ζ. 1476.

Ἀλλ' ἀ μοῦρά ρου ἀς φέρῃ ὅλι θέλῃ ἐγὼ ἐμέ.

Ἀλλ' ἀ μὲν ἀρετὸν μοῦρ', ὅσον ἐγὼ ἤλα. ζ. 1477.

Ὡς ὁρὸς τοῦ ἔκαμα ὅμως, νομίζω, τὸ Κρέτα, ὅλι τοῦ μὲν ἄρρενα
δια ἔχασα ἀλάγκαν σαλῶν γκολόνων, διόλι ἔμαν ἄνδρα, καὶ ὁ-
σον καὶ ἂν αὐξάσουνλαν θέλῃν σαρίζαβαν τοῦ ὁρὸς τὸ χῶ.

. . . . . ἀνδρα ἐγὼ, ὥς μὲ

Σαλάνε σαλὶ σχῶ ἐνθ' ἂν ἔκα, τὸ βέτ. ζ. 1480.

Πλὴν αἰ ἄβραν καὶ ἀμίρα πόρεμεν, ἐγὼ τοῦ ἀσόλας ἐδεσόλα ἔχῃ μέν
ἀ γκομὲ ἀπ τοῦ γκαδέχῃς μου, ὅλαν ἐγὼ ἀσάχθα, θέλῃν σωβρε-
λέχῃ 'ἐξ ὅλων μοῦ ἀνδρῶν!" σαλλα τοῦτ δ' ἀγὼ μελιχέλαν!" Δὲ-
τοῦ σωζαλάω ἐγὼ τοῦ μαρέμενος ον, καὶ μάλιρ δὲ σαρμακῶ,
ἀμοιάρεν νὰ θἄξω αὐτὸς μὲ τοῦ χῶρ μου, καὶ νὰ ἀσοσμάσω
τοῦ συμφορᾶς μου.

Δὲν μου μέλλοθαν, καὶ μάλιρ μὲν χερῶν

Ψαῦσά μ' ἔκαν, πἀφοσμοσάοθαν καλά. ζ. 1486.

Πάρκαλα, τὸ βιόσῳ, σκέφτουν, ἀδέρφιαν αὐτὸς ἐκλαῦθα, γκαντὸν
λάκκον, ἀρίζες γκιαῦς, διόλι ἀὶ θἄξα τοῦ χῶρός του, θέλῃν γκόλα-
σθῶ ὅλι τοῦ μαλέχα ἀὶ νὰ τοῦ ἔβγαον.

. . . . . χερὶ δ' ἀὶ βγοῦν

Δοσάρε' ἔχῃ σγᾶς, ὅσον κάνει' ἔβγαον. ζ. 1489.

Τί λέγω; Μὲ γκόλα ὅλι ἐκεῖνο τοῦ ἀροσφιλῶ, μόρος μὲν νὰ
φρενῶσω. Μὲ ἐνοσαγκχιάσθαν γκοσὸν, τὸ Κρέτα, καὶ μὲ τὸ ἔχῃ-
μας τὰ φίλλα ἀπ τοῦ λάκκον μου, ἔκαν ἀμυθές; — Ἤχῃ;

θέ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

βέλεα. ἐμὲ δ' ἐς λὰς μελάγερον, ὁραμαλέους ἐὼν ἐνθυμέομαι, ἢν κὰ ὁρόλεραι ἔγχεϊ σεὶ αὐλῶν.

Λέγεις· ἐγὼ γὰρ ἐμὲ δ' ὁ σαφόνας λόδε,
Φὼς ἐὼν σαρτόκι λέρμι, ἢς ἔγχεϊ σάγμ. ζ. 1496.

— Εἴθε νὰ εὐλεχὴς, καὶ νὰ σε ἐοιγοχάλλῃ ὁ θεὸς μαμελέραι ἐδοῦ ἀὸὰ ἐὼν ἐδμόν μεον.

Ἀλλ' εὐλεχάλης, καί σε λῆς δε λῆς ὀδῦ·
Φυέμεν ἀρεγέον ἢ 'με, ἐμνήμονας λύκοι. ζ. 1498.

Ἐὼ Ἰαναρίου, σε ζοθε· ἐχάλα ἐδὼ, σμικύνουλα ἐμ λὶς ἀδεχμένης λω· ἔλως χῆρός μοι, αἴλεως ἀοὐχεται λὰ ὁρόλαρον χαμαρὰ ὄρεμνα λοῦ σαλρός νας. Τεί ἔρεμ ὁρὸς ἐοὺς, ἐ λέκνα, ἴλα βλέου, ἴνα γναμψο· ραλὶρ ἀνορεύοθεν, ἐξ ἐκέγνης, ἐξ ἢς καὶ ἐγὼ ἐγενεύθεν, καὶ τᾶς ἔρεντῦ, διὰ ἀὸ καὶ δὶν Ἰανάρεμ νεὸ βλέω, ἐνοῦ ὄρεως ἰαὶ χαιοῦ ἰσ σπερῦ βίσ, ὦν θέχελα δίχθυ μελαξὶ ἰωῦ ἀνθρέων,

Νοῦρενος λὰ χαιὸ ἰσ σπερῦ βίσ,
Θὺν βιῦνεμ σφὼ ὁρὸς ἀνθρέωαν χρεών. ζ. 1508.

διὰ ἐμ σοίας ουναναγροφὰς σεχλῶν θέχελα ἐοὐχγ; ἐὶς σοίας ἐορλὰς, καὶ δελὶ νὰ ἐνφραυβῦλε, δεὶ θέχελα ἀοιγρέχ ἐμ λὺν σίλαν σας δεδαμφορέλαιας·

Ποίας γὰρ ἀχῶν ἔξελ' ἐμ ὀρεμίαν.
Ποίας δ' ἐορλὸς ἐὺθαν ἐ μαμφαμένας
Πρὸς ἔμον ἴξοθ' δελὶ ἰωῦ θαμρέας. ζ. 1511.

Ἴλαν δὲ σάμεν φθίουλε ἐμ' ἐμερὺν χέρεν, λὸς ἔχεμ ἐκέγνος, ὁὸλις δὲ θέχελ ἀοὐρρέχ μόρας, ρυθ' ὧν ἰὺθεμ ὁροσχάθχ ἰοιαῦλε ἀέοχεν, ἀ· ἴλαν πολαρεσέμεν καὶ λὺν ἐδμόν μεον καὶ λὺν ἰδεὺν, σχγενά· ἰορως· Θέλε σῦτον ἐν λῶν καιῶν ἐμχγοχ· ὁ σαλίρος ἐφόνεον ἰὸν σαλίρ ἰον· ἐλαυνοσάλεον ρυθ' ἐκέγνος, ἐξ ἢς αἴλὸς ἐγενεύθεν, καὶ ρελέδωνε καὶ ἀμ ἐοὺς ἰὸν ἀὺλὰ καιὰ, ἐξ ἢν καὶ ἐκέγνος ἐ· ρεσόνθεν.

. . . . . καμε ἰων ἐαν
Εὐλεοαθ' ὑρέας, ὧν ος αἴλοὶ ἐξεφν. ζ. 1519.

Τεινλολρόσως ουχγενέμενον, λὴς θέχελ σὰς ναρεχαυβῦ· ὀὸδχγ, ἐὸλεκνα, ὀὸδχγ· ἐμμὶ θέχελα ἀοιοθάνχ ἄχοιοι καὶ ἀνερχοι.

Χέρος χθυρέναι, πάχγάρενς ὑρέας χρεών. ζ. 1522

Ξὺ ὄρως, ἐ σαὶ ἰσὶ Μενοικέως, ὁὸλις ἀοὐρχγος μόνος σαλὺρ χ' αἴλὸς, ἀχῦ ἀρεχγόλερος σὶ χγοντῦς ἰαι ἀοὐεθαιος, ρεὶ λὺν ἐμναλαχγόρης, ουν· γαντῦ ἔοντς, σλαχάς, ἀνάνδρους καὶ σμικρέλνας· ρεὺν ἐξεκάνης αἰλὸς ρὶ λὰς ναρεχαρὰς μεον.

. . . . ρὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

.....μύ σᾳ σαρίδης
Πλοχὰς, ἀνανδρε, ἐψυχρῃ, ἀδωμένας
Μαὶ ἐξενάους ἴδας δε ἰοῖς ἑρσοῖς καλοῖς. ζ. 1527.

Ἀχ' ὀλίγον ἀμιγαλέρας, ἀγαρὶν ἐς λὴν ἀμεγαρὰν πῆμεν καὶ λὴν ἐμε-
μάαν ἰον· συμαλάμενον, τε γαναῖκε, θέγγαν δεὸ λῆς χερός σε.
Ἀχ' ὀλίγον σᾶς, ὢ δε λαχίνας ὄρᾶν·
Πάνλαν ἑμέρας.....
Ζένεσον, τε γαναῖκε, σῖ ψαύσας χερί. ζ. 1530.

Πρὸς ἑᾶς δε, ὢ λένα; ἐὰν ᾖχε μαγαλέραν πῆμεν, ἴ θαμά-
μᾳ καὶ ἀμιαλέρας σαραύκας· Τοῦτο μόνον τᾶς ᾖμι, νὰ σα-
ραπεμῆλε λᾶς Θεᾶς, ὅσως τᾶς ἀσιλέμαν ἐκόν ἐσδαμεσύτερον
ἀσὸ λᾶς λοῦ σελός σας.
Σμῶϊν δ' ὢ λένα, γ' μὲν ἐχίνα πίδα ψρένας,
Πολλ' ἂν σαρῆνα· νῦν δε λῦλο εὐχιόθεμεν
Οὐ μικρὸς ἀλ' ζωῆς, βίον δε' λῆνας
Ὑμᾶς μορῦσαι τὸ φιλεσυνίος σελρός. ζ. 1534.

— Ἀρᾶν σῆσι λὰ δάμεν καὶ οἱ Θρᾶνοι, ψσι ὁ Κρῆς, ψαλθε
ᾳς λοὶ ἄλλοι
Ἄχς ἴν' ἐξένας δαμῶν· ἀχ' ἴδε ζέγας ἴσα. ζ. 1535.

— Πρέσ νὰ ἰοῦνον ἀὶ καὶ δεῖ μοῦ ἦναι εὐάρεστον. — Μᾶ ἴ, λα
ζῆναι ἐμένον, ψῆναι καὶ καλόν.
Πάνλα γὰρ μικρῷ καλά. ζ. 1538.

— Ἐξυάρεστ λέ θᾶμι λᾶμα; — λέγε, νὰ ἰοῦμεν.
Λέξε καὶ λόλ' ψόρια μῆναι. ζ. 1539.

— Νὰ μὲ ἀσοσύμεσθε 'κι λαῦλες λᾶς χώρας. — Ἀσαλῦ ἀσὸ ἐμὲ ἴ λα
ὁ θεὸς σε ἴσους.
Τε θεῦ μ' ἀλῦ δόκα. ζ. 1541.

— Ἀχ' ἐγὼ ἤμεν ἀσεχθέμενος ᾖς λᾶς Θεᾶς. — Πάλο ἐμένα, θέγγε λα-
χάνα λο' ἀσιλύχᾳ. — Τὸ θέλεσαι; — Ἴβ, λα δεὶ ψρονῶ, δαὶ συγβίᾳ
νὰ" λὸ χέγω.
Ἀ μὲ ψρονῶ γὰρ, ἀ φιλῶ λέγε μᾶλλα. ζ. 1545.

— Ἐυδαίμε γασσὸν ἴσρα λο' ἐνῶ. — Νάγε, ἀσοχωρίσου ἀὶ λᾶ
ᾖλλαν. — Μὲ μὲ ἀσοχωρίσῃς ἐξ αὐτῶν. — Μᾶν ἀσυβεμῶς
νὰ μαλίχῃς λὰ πάλα, δεῖλι καὶ ὅσο ἀσιχάνας, δεῖ σὲ θα-
ρασσύθεσαι καθ' ὅλ λοὶ θεοί.
Πάνλα μὲ βάγν ψραῦγε
Καὶ γὰρ ἂ ἱερόλαιος, ἴ σαι λῷ βίᾳ ζυνόσελο. ζ. 1550.

Ὦ σωρεαλρεῦλαί μου Θηβαῖοι, ἀνεβόησε λέγος ὁ χορὸς, σαρα-
σωρεάλε λαὶ βέλλασθα, ὅδις ἔχει λὰ ὀχιὰ λᾶς ἐμῶν ἀνάγ-
καλα, ἴλιον ἀνὴρ ἀσιφανέσαλος, καὶ ἀλάαλε ἀσεδίαμε λὰ ἐμ-
ναι

νοιαν τῶν σχιλῶν καὶ τῆς λύχνης, ἡ σοίας ἱμερτίου φρυκτῶν συμφω-
νίαν παλαιόνιον, καὶ ἐν τῇ λίθῳ διδαχθεῖσι, θυμοὶ ἄλλες, νὰ ἀσοβῇ-
σουν σαλοὶ ἡ ἴδιαν ἐφετείαν ἡμέραν, καὶ ἔλα νὰ δώσῃ δύναμιν
νὰ ἀνεμοβῇ εὐδαίμονα, σρὶν σαράσῃ ἄλλην συμφορὰν τὸ ἅρμα
τοῦ βίου σου.

Εἰς ἄσου πρόσωπα δρωτῶν συμφορὰν ἐμάνθαν.
Ὥχι θυμοὶ ἀλλ' ἐκείνην τὴν ἐφετείαν ἡμέρα
Ἡμέραν ἐοιοπονοῦλο, μυῆσὶ ἀβλίψα, σρὶν ἄν
Τὸ ἅρμα τοῦ βίου σαράσῃ, μυῆσὶ ἀμμοὶ σαθόν. ἔ. 1557.

≡

Ἐκεῖ τοῦ ἰσοῦ παρεμπόσαμεν ἐκκλησιαστὸς ἡ τοῦ ἐμπορίου τοῦ ἅρ-
ματος λόγου, δύο ἕλκε σροσώσα ἀναπαύοντο ἡ ἀλλὸ οἱ μυῆσοι, τὸ
μισὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς ἔρυδος τοῦ Θιδίσσου καὶ τοῦ Ἡφαίστου, τὸ
ἀσοῖον, ὡς λέγει, μυχρὸν ὄλιγον τὸ δραγμεῖον τοῦ σράξεως· καὶ τὸ
σαράλαβε τῆς σράξεως αὐτὸς μετὰ τὸν ἐξόρυξιν ἡ ἀναμνήσιαν τοῦ
Θιδίσσου. Ἀμὰ τὸ μὲν σρῶτον ὑσάρχειν ἀλλ' σραγματικῶν ὑ-
σόσασιν, διότι ὁ διάβασις χίλια ἀρυσίνων χωρεῖ, καὶ τὸ μισὸς
τοῦ δὲ ἀσοῖος τὴν σροσοχὴν τοῦ θεατοῦ καὶ τῆς σειρᾶς σράξε-
ως. Τὸ δὲ δεύτερον ἦχε μᾶλλον σανδαισόλυτα, σρὶν ἀλλ' ἐσοσ-
ξὺ τῆς μαγῆς, θέμη σαθεῖν ὅλ' τὰς ἡμέρας, ἀλλ' ἐκάστης δραγμεῖ ἦθε-
λαν ἀσοβῇ ἡ σράξις, ἐκεῖ ἐσειρατῶλο ἡ μόνον τοῦ ἐξόρυξιν ἡ
ἀναμνήσιον τοῦ Θιδίσσου. Ἐν τοῖ ἀσερθόλαν ἐκ τοιούτους ἀσοβ-
σειράλιν, ἐ μόνον σαθίσσαλας τὸ ἅρμα σλαμσάλερον, ἀμὰ
χαρβάνη καὶ ὅμως ἐκείνην τὴν δραγμεῖαν ζάλασαν, ἤλθ' ἀναμενάν
ἀσαιλῖλα σρὸ διέγερσιν τοῦ σαθεῖν τοῦ ἔχειν καὶ τὸ φόβον, ὅ-
λλα ἦταν τὸ σοιῶδε ἡμέρα σαντὸς δράματος.

Ἀμὰ μ' ὅλα καὶ ἂν σαραλειφθῶσιν ἡμέρατα, ἤλθ' σανδαῖν, ἤλθ'
μὲν ἡ τὸ ἅρμα λῦσο, θέμη σαθεῖν ὅλ' τὸ ἀρχέγονον τοῦ Σο-
φοκλέους Μάσου. Ὁ Φιλοκτήτης, τοῦ ὁσοῖου ἦταν διάλε καὶ ἀσο-
λῦλα καὶ τοῖ ἐσόχης σαιδείας τῆς σοιήσεως, ἀνεσαράθεν ἡ
τοῦ Θιδίσσου Τέρασιν, ἦταν μεῖζον ἐκκλησιαστὸν, διότι ἐν τοῖ
τοῦ σαλλῆ ἴσως ἐσειρατῶ τοῦ ἐμπορίου, ἦχε καὶ τὸ ἀνατῶν ἡμέρα,
τοῦ ὅλ' γένεται ἡ ἔξοδος ἡ μέσος τοῦ σράξεως, διὰ θαύματος,
ἡ ἀλ' ἀνατῶν μέγα διάφραγμα, ἀνὰ μέσ τοῦ Θιδίσσου γένεται μι-
σαλάλα, καὶ ἔκαμα. Ἀλλ' ἐμεθῶ δραγμεῖ καὶ σαγκοινω-
σαλάλα.

Ὁ Θιδίσσου Τέρασιν ἦταν μεῖν ἅρμα ἄριστον καὶ σρὸ τοῦ
ἐν-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

εὐλόγησιν καὶ χαρακτῆρα τῶν χαρακτήρων, ἐξ ὧν οἱ διαφορότυποι ἔνια
ὡς τὸ πρόσωπον καὶ τὸ δάκτυλον, ἑκάτερος μὲν δικὴ τὸ ἴδιον τύπου
ἔκαστον καὶ ἰδίαν ἀγαθότητα τῶν ἀναλόγων τύπων δὲ δικὴ τὸ φω-
τόδεσμον, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ γιγάντειον τῆς ψυχῆς, ὡς καὶ
δικὴ ἴδια σοφίαν καὶ τὸ βάθος τῶν ἀφορολογήτων συμφορῶν.
ἀλλὰ δικὴ ἔνα ἄλλον σχεδιάσματον καὶ δικὴ ἰδίαν ἀρετὴν τῶν
συμβεβηκότων, ἰδίαν κρηπίδα τῶν σχεδιαστικῶν σκιῶν
ἰδίαν γοητείαν τῶν ἐφαπτόμενων, καὶ ἰδίαν κόρφιαν καὶ ἀ-
λάγμα μεθ' ὧν ἔνα διαπαιγμόν. Ἡ ἐνάρξις αὐτὴ ἔνα
μεγαλοφροσύνη, καὶ συνάρα ἔνα καλλιτεχνικόν· σῶμα
ἀθῷον ἔχει, κόμη κέρατα, σκιαφορίαν ἀφρίων, συρίγγων
μετὰ πρόθυμον ἀκλειψίαν ἀρὸ ἰδίαν νεᾶν ἀσκήσεως τῶν ἀκμῶν,
ρα, καὶ ἀλλήλων διαφορεβίαν δικὴ τῶν ἔρωτων, οἱ ἀφρό-
κομος τοῦ Σαυγέως, οἱ σατύροι, οἱ βρῦοι καὶ ὁ Θάμυρις ἀδάμ
τῆς σάγης, ἔνα γένους καλλιτεχνικὸν καὶ συμπαθητόλαον.

Τὸ Θαμυραπόλαον δὲ καὶ ἀδιάφορον σχεδίασμα τοῦ
Σράκελος δύο ἔνα, ὅτι ἐν τῷ μάγῳ ἰσοπαλεῖς σχοινὸς ἀφιο-
ίγων, ἡ δεύς αὐτὸν ἐξοπλομαχίαν καὶ διεξόδους μετ' ἐξαιρετῆ δέ-
χνης καὶ φαντάσεως. Ἡ ἔρανα καὶ ἀναπόφευκτος τοῦ ἐνόχου
γένεσιν ἐνθρονοῦ καὶ ἀνεπιθύμητος· ἡ θεωρία σκιὰ δικὴ
χνεως ἐκ ἡμέρωσιν· διαφόρων ἐρώτων καλλιτεχνῶν· ἀδὲ ἔνα
ἀλλὰ ἐδόκουσαν, ἡ δὲ δεξιοῦ, δικὴ ἀρμογράφους, δικὴ ἰσ-
ρακῆς, δὲ γένος, καὶ ἀοὶ λέγως δικὴ ἐνθουσιάσεως. Μαλὸς
ἔνα διάλογον τοῦ Πυρκαϊᾶς ἀρχὴν καὶ ἀγγαρεύσας ἔνα μεσόν
ἐδουσίας καλὸ τοῦ Θίδεσσος· ἡ διάγνωσις δίδει καὶ ἔνα ἰσ-
κάρας αὐξῆσις αὐλὸς καὶ ἐρωτικὴ διεγερτικὴ ἡ δικὴ ἐρωτικὴ· ἡ
ἄγκυς τοῦ Κορυβάντων Σόρβαντος καὶ οἱ ἐδοκιμαστῆς ἔνα, διεγέ-
ρων δικὴ ἀρμογράφους, δὲ ἐνεργείᾳ καὶ δὲ γένος· ἡ δεύτερος
ος λέγος τοῦ γυμνοῦ Θεράποντος, τὸ Πλοῖον, καὶ ὁ διάλογος αὐ-
τοῦ μετὰ τοῦ Θίδεσσος καὶ τοῦ Σόρβαντος, κινδυνῷ δικὴ
σκιὰν γοητεῖαν, σύμφωνα καὶ ἐρωτικώτατα, ἡ αὐτὸν
γένεσιν ἡ σχέσις ἀναφορικὸς, καὶ ὁ Θίδεσσος ἐξεγέρθη
σαφῶς καὶ ἀδιαφορικώτατος γοητείᾳ τοῦ Πλοῖον.

Ἡ μετὰ δικὴ ἀξιόλογον διεξοχὴ αὐτοῦ καὶ δικὴ ἐκκόψεως ἡ
ἐξοχότατος τῶν συμφορῶν ἀρετάλαμψις· ὁ διάλογος τοῦ Πυρκαϊᾶς
ὁ λαμπρότατος λόγος τοῦ Θίδεσσος σῶμα δικὴ θαυμαλέας τοῦ, ἔνα
σκιὰν διεγερτικὴ σωφρονιστῶν ἐξαγωγῶν ἐκκλησίαν. Ὁ

σα

σον καὶ ἀν θαμβεῖσι μαρμαίρα τὰ δυσχείρωτα ἴωλα, ἴχνα ἀόλο-
ς, ἀ μόνον χάλκ χρυσοῦ, ἀλλὰ καὶ βασάνιμα διὰ τὸ αἰγανέσιν
σις μελανόχρως καὶ τὸ μέγεθος, ἴσ' ἀμφορῶν. Ὁ ἀρσενικὸς
καὶ οἱ ἐγκρατεῖς ἐδάφιον χέρνι ἐξοβέλισον ἡ ἴσ' ἰσχὺν ἴσ'
ἀλεωπώλων καὶ ἴσ' ἀκλίνειαν ἴσ' ἀμφιβεβυσμένων, διότι
ἐσοδαμένον ὀδωδότα τὸ ἄγαλμ καὶ ἐβέβαιον ἴσ' ἀνθρω-
σίνων ἀραγμάλων. Καὶ ἰς ὕδα μέσω, ἡ ὄχι καὶ ἐμέσορμα
ἀσυμφόλεια ἴσω, μαζιμράδης ἰς καὶ ἄγναφος χρυσοῦ,
ὅλος χαρὰ καὶ ἀμφιβεβύσθη ἴσ' ἐμεβάρα ἐκγόνων ἴσ' ὁρέ-
ξεων, ἀσυκεμένη ἐκ διαγραμμένων καὶ ἀσροσδοκήτως ἴσ'
μελανόλευκα αὐτῶν, καὶ ὀνομαστέον ἴνω ὅλ ἐμαιόν ἡ
ἴσ' ὑψηλὰ βρακέα ἴσ' μεγαλήκεν, ἴσ' ἄγναν, καὶ ἴσ' κέλοχίαν
ἰχνεῖον σάκλα καὶ ἴσ' ἰκαρνὰ ἀδώμα ἴσ' σκέας, ἴσ' ἀ-
σμερόλιος καὶ ἴσ' δυσχείρ; Θάσσας ἐγχρῖς ἡθεῖσ, δέ-
σκεῖας, δεῖ ἴνα ἔμοιγε ἀ ἰχμαλῶσι ἴσ χαρᾶ γάνος!

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Σημειώσεις εἰς τὸν Εὐλογητόν.
Τοῦ Διδύμου Τριάνου.

Σελ. 5. Τὸ ἐκεῖνα, κλίνεται τὸ ἐκεῖνος· προσαγορευόμενον καὶ θαυμαζόμενον. Τὸ ἀρούριον. Ὁ Δίδυμος ἀκολουθεῖ ἐκεῖνα τοῖς Θηβαίοις, οἱ ἐγγράφουσι θέλας ὑπ' αὐλῶ, καὶ τὸν ἕνα ἀρότηρος μόνον ἐν ἑκατέρᾳ τοῦ ἀλφὸς ἀπὸ ἐκεῖνον τὸ βουκέως. Προφανῶς δὲ αὐλὸς νέος τὸ σχῆμα κάλαμος γενέσθαι· ἴσως ὑποτυφέσθαι τὸν τὸν ἀρχαῖον αὐλὸν συλλαμβάνει, ἐξ οὗ τὸν τέμνουσιν, ἐμπολῶν μικρὸν θύρρος ἐξ ἐκεῖνος ἐκεῖνος. — Θοάζει· ἐνδὶ θάσσει, πάθησι· τὸ μὲν θοάζω, σημαίνω ἐρέσσω. ἐκεῖνος, τὸ δὲ θάσσω, θάλω καὶ πάθημα. — Ἕδρας θοάζει· ἔθος σχηματισμὸς καὶ ἐρέσσος τὸν πλῆγα, ὡς γράφω γραφὴν, πλῆγα πόρον κ. τ. λ. — Ἐξαιρέσεται τὸ δύνασθαι νὰ ἐκβληθῇ ὑπὸ διαφόρων ἔνιοι, ἢ ὅτι οἱ ἐκτελεσταὶ ἔφερον ἐπὶ τῶν πεφαγῶς ζεύγνυσι ἢ ὅτι οἱ ἐκτελέσαι πρόσθα ταῦτ' ἐγγράφουσι πρὸ ἔργου, διὰ ἀμφοτέρων τῶν ἐν χρόνῳ. — Πάγις δ' ὄρεως· ἐξ ἐκεῖνος γενικὸς συμφορᾶς ἦλθον ἕτερον ἢ μόνον νὰ ἐκτελέσωσι ἐξ ἐκεῖνος νεὼς, ἀλλὰ νὰ περιέρχωνται καὶ ἐκεῖνον πάγιν διὰ θρησκευτῶν· ἀφορίζουσι νὰ θυμιατίζωσι ὁρὸς ἀναλογίαν τὸ νεώς.

Σελ. 13. Τοιοῦδε ... ἔδρας· ἐκεῖνος ἐκεῖνος ἀκεῖνον θεόν, τὴν ἐκεῖνος νεὼς θυμιάσας, διὰ ἄλλοι μὲν ἐκεῖνος τὸ ἐκεῖνος ἐκεῖνος ἐκεῖνος ἐκεῖνος μὲν, ἕτεροι ἐξ ἐκεῖνος ἀρχαίας ἀρχῆς, ὅσοι ἦσαν οἱ δύο νεοὶ ἐκεῖνος Ἀθηνᾶς καὶ τὸ μεταξὺ ἐκεῖνος Ἀσκληπιοῦ. Ἐκεῖ δὲ μεταξὺ μὲν ἐκεῖνος ἐκεῖνος τὸ ἐκεῖνος ἢ τὸ ἐκεῖνος, ἐν ᾧ ὁδὸς ἐκεῖνος καὶ ὁ ἀνάμεσον ἀρχαίου νεὼς· ἐκεῖνος ἀρχαίου ἐκεῖνος μέγα καὶ τὸ μέγος ὅσον ἐλάσσονα τὰ ἄρματα. Νεοὶ δὲ καὶ ἐκεῖνος ἐξ ἐκεῖνος ἄλλου τὸ ἐκεῖνος ἐκεῖνος; ἐξ τὸ ὅσον ἀφιερωμένου καὶ ἐκεῖνος ἀρχαίου. Ἕτερος ἐκεῖ λέγει ἐκεῖνος τὸ μέγος ἐκεῖ τῶν ὅσων ἐμπορίων ἄλλα. Οἱ νεοὶ τῆς Ἀθηνᾶς ἦσαν καλὸν ἐκεῖνος τὸ μὲν ἐκεῖνος τῆς Νικῆς καὶ τῶν Ἀκαλυπτηρίων, καλ' ἕτερον δὲ ὁ τῆς Θεμιτίδος καὶ τῶν Ἀφροδίτης. Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ Ἀρτεμισίου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τῶν Ἀφροδίτης. Τὸ δὲ μεταξὺ τοῦ Ἀρτεμισίου Ἀσκληπιοῦ, ἔνθα δὲ καὶ σεμνὸν ἐσωτερικὸν τῆς μεταξύ.

Σελ. 23. Ἤδη σαφέως· μεταφορικὴ ἡ ἔννοια, ἐπὶ τῶν ἐν ἐκεῖνος συμπεφυκότων σχοίνων, ἵνα παράλληλα, ἀνυποκρίτως, ἀφελῶς. — Φασὶν γάρ· ἀληθείας νόος.

Σελ. 29. Πυρφόρος θεός· ὁ πυρὸς, ὅσον ἐφορεῖν καὶ ἀφορίζει ἐξ ἐκεῖνος χάρας, καὶ ζωφόρα ἐξ τὰ πλάνα καὶ ἐξ τῶν ἀνθρώπων

ους

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

· σχς. — κεντίλαι δύρα· ἐρημόνοπλαι κὶ ὀπίσω.

Σλ. 33. Ἀνδρῶν δὲ σρῦλον· θεωρῷ κὶλὸν σρῦλον ϟ μόνον κὶ βασιλέα ἀλλὰ κὶ ὡς σοφόν, καθὸ δενάρεσον κὶ λὰ ἀνθρώπινα κὶ θεραπεύειν, κὶ λὰ θῆρ κὶ διαγινώσκειν.

Σλ. 44. Πρόσφασον· γονυκλῖ, σκολιόν ἐνάσιον. — Ἄχιλλ· ἰσ: χὺν, λυπρόν, κακόβιον, ἄσον. — Ἐπίρρ· ἐοὶ θεῖν ἀναφερόμενοι ἢ χέω ἐρημικόλαι χρησμὸς, κὶ ἐοὶ ἀνθρώπινα μαλχά. — Ἔδοας· ἐναρ= γῶς, σαφῶς.

Σλ. 49. Τῶν σάρος σροθυμίας· λῶς σροθύμας εὐεργεσίας δ' ὧν ἀσ= ποκάμψειεν ἐν λῶς ἐφιγγός. — Ἀρχῶς δὲ λῶς σῶς· δηλ: νὰ μὴ χρεω= νόμουμεν ὅσα ἴσραῖος ἀσοφχῶς, ἐὰν μὰς ἐμαλαχίσῃς ἐν λῇ σαρτοσ. δεσμῷ, διὰ οἱ Ἑβραῖοι ἐνθυμοῦνται ἐοὶ ὅσα κὶ λὰ μαχὸ κὸν λὸν κακὸ.

Σλ. 56. Οὐλε σύργος, ἤλε ναῦς· σροφρασικὸς ὁ χῦ ος, διὰ ἡ κακο= λαχρεῖ λῶς χέρας, κακοχίῳ ἐοὶ λέχος κὶ ἡ βλέβειν λὸ βασιλέως, ὅσ= λες ἤθεμαι δύναλαι νὰ ἐξασκῆσῃ ἐξουσίαν ἐοὶ ἐργοῖσι κὶ ἐρέ= μοις λόποις.

Σλ. 68. Οὐχ ὕσκε· δηλ: διὰ ἄρκιον ὕσκος κὶ ἄρμασ. — Ἐρουλίδος σλάνας· σερισσοκινήθην ἡ σοφὸς μεγάλως, ὅσον ἀκατάρ= λὸν ἀνθρώπινα, ὧν λέγει ἀκατάσχεσ ἡ λὸν σρὸς λὸ μαλχὸν σρο= φυγών· Πλάνας· σαρ' ἄλλοις γράφεται ἀροκινῶς σλάνος, διὰ λγμαλα κὶ σλάνη κὶ σλάνος, οἱ καὶ σλάνη κὶ ἔθνος.

Σλ. 77. Ξυμμιλτρεῖον χρόνῳ· μικρὸν ὑριστόνον· Ὁ Διδύμ ἔχε σροσδιορίσῃ λὸν χρόνον λοῦ ἐσκιάδι ἡ λὸν Κριόλα, ὕσκιον λόλον ἀσορῶν διὰ λὸν ὑρισλιάλ, ὅλις σαρελάβη σῦρα λῶ ἀρκο= μένων χρόνων.

Σλ. 88. Ἔσθημ· ὁ Κριόν ἡ λὸν ἑρμῆνον λῶ Διδύμου, διὰ ἀν= ἑρμα ἀριόνος λὸν χρησμὸν, διὰ λῶν λλον ἀρκόνλων σαφῶς· ἡμέρα κὶθέμα λί ἐσχάρα· ἀσοκλίσεως νὰ σαρασκευάσῃ κὶ αὐλὸν κὶ λὰς σαρεζᾶλας· ἤγε χαλᾶν ὅλι ἡ λόκλισις λῶ θεῖ λλον κὶ μαχὴ, ἐὰν διερμηνεύσῃ ὀρθῶς ἡ ἔννοια αὐλῆς, δηλ: ἐὰν ἀ= ναχὼ ὁ φονεὺς λὸ λαὸν. — Διάφορα· διονύσῳ, σαβαρά·

Σλ. 90. Οὐλε γὰρ θρασύς· σανιλὸς κὶ μανιακὸς ὁ χέρας· ἀ= λλάσσλαι ἡ λὸν ἀσόκλισιν λῶ Κριόλος· διὰ θέμ ἤγε καν= χαθῇ ὅλε ἔχειν, σιωσιάσῃ ἤγαι ὁ χρησμός.

Σλ. 94. Εἰς σαύλαν λύλα· σαβρικὰς ὑμᾶς· Ἅγιος φι= λο=

λουσήμερ βασιλέως εἰπὶ ἐλευθερίᾳ σφαγάλτ ὁ λόγος· θέλῃ νὰ ὑφαιρέσῃ εἰς
ἐν αὐλὴν υἱόσεως ἀπὸ τὶς σαμίδας, μιᾶς ἐκφάνου λὺν ἐν τῷ μεσαίῳ
γεννιέσθαι ὑπ χρησμοῦ ὡς μίαν συνεύασιν πρὸς ἀσάλειαν αὐτῶν. — Φε-
ρε δὲ ὅντος· δύναται εἰπὶ ἄλλως νὰ ἐρμηνευθῇ, ἄλλοι χωρὶς σαμί-
δαλμαν διὰ τὶς σαμίδας, σημὰ διὰ τὸν ἐκλόγιμον. Ἐφαίνετο δὲ ὁ
σφαγάλτ τὸ ἐννοίαν ὅτως τὸ Διόδωρος, κόπως ἀκουσθεὶς τὸ ἔθνος
καὶ σάθος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτὸ ἐν ἐνόχῳ.

Σλ. 98. Μέσσια χώρας· ἐννοεῖ τὸν χαιτὰ τὸ λαόν, καὶ τὸν ἀνα-
γκαῖα τὴν μεσίαλτ Διόδωρα. Τινὲς διαλαμβάνει, ὅτι ὁ ἐρέ-
νει ἐμάθε σαφῶς τὰ σάνια σημὰ τὸ ἀποίμενος, σημὶ ἐλε σκέφε-
ται καὶ τὸν ἡγεμόνα, ἐλε χωρίσεως αὐτὸν κατὰ τρόπο-
σον, ἔσχασε μετὰ τὴν Πυθίας τὸν ὅσιον ἀνάγκα χρησμόν. —
Ἀνάμεσον· ἀνδραποδίσαι, ἐν τῷ μέσῳ, θεραπεύσῃ, καὶ τὸ ἐρη-
μωθῆναι α. Ὁ κῦς γέγα, νὰ ἐκδικηθῇ τὸ μίασμα, ὅπου ἀσαμεκ-
θῇ ἡ χώρα ἐν τῷ φόνῳ.

Σλ. 101. Ἀνδριαντῶλας· ἀνδριαλάω, ἐκδέσω λιθά. Διόρθωσα
θεραπόφας συνεβούλευσε ὁ χρησμός, ἢ λὺν ἀγνοῶν, ἢ λὸν θέλοντα τὸ
φανεῖ τὸν λαόν· ἀμφόλεγα δὲ ἦσαν καὶ σοφοὶ τὸ ἐνόχῳ. Ἐξαπα-
τεῖ τὸν ἔγας ὀργῆς· δι' αὐτὸν· ἐξαγριῶθε ἡ χώρα καὶ τὸν ἀδικη-
χαθέλοι πικρὸς, ὁ ὀδὸς καλέγραφε αὐτὸν· δὲ ὁ χρη-
σμός, σημαίνει ἄλλως, ἐκρίθη καὶ διαφέρει.

Σλ. 110. Ἐμφύλῳ δὲ ἐπιστήμονι· ἀπὸ μεταφορᾶς ὁ λόγος· καὶ ἐκ
συναρμολογήσεως θηρία, ἄλλα ἐνεόχως διαφέροντα, ὅτε καὶ ὁ φό-
νος ἦλθε μὲν ἑκάστου, σημὶ ἔσχασε τὸν, ἐξαπατῶ αὐτὸν ἐν τῷ λαῷ, διὰ
ἐδήλωσε ὑπὸ τὸν ὄφιν τῆς ἔριδος.

Σλ. 124. Ἐὸν ἀρχήν· ὁ Πίνδος ὀνομάζεται μετὰ σοφῶν ἀπὸ
ἐκεῖνος τὸν Περραιβὸν, ἐκ ἄνω τῶν Βόλου (νῦν Διβρόμαυρος), διὰ τὸ
ὅτι φανεῖ ὁ λαός· ὅθεν καὶ οἱ ὄρος αὐτὸν ἀσαλεῖται ἐνόχῳ,
ὅτε καὶ ὅλον ἐπιφέρεται ὁ φόνος ἐκεῖνον ὑπόκωφον διαφθοράν.

Σλ. 130. Ἡ σοφία δὲ· αὐτῇ τὸν ἔφθαρα σοφιζόμενον διὰ τὸ
σοφὸν ἢ τὸ διαφθείρεσθαι τὸν αἰσχρόν. Ὁ κῦς δὲ ἔφαν,
ὅτι ἔμαθε φθαρῆναι βόλε τὸν ἔρανναν τὸν φανέντα ἐν λαῷ, διὰ
τὸ ἐοικὸς ὑπὸ τὸν ὄφιν τῆς Σφιγγός.

Σλ. 134. Ἀφεὶς ὀρυσσόμενον· τὸ ἐκδιαφέρον, ὅσον ὄφιν
ὁ Πίνδος ὑπὸ τὸν λαόν, ἐσκέφθη τὸ ἐμφανεῖν σαφῶς, ὡς ἐκ
τὸν ἐκκλίναι, ἄλλα κλίσαντος βέλος καὶ αὐτὸν ὑποκεί-

μενο-

φθῆ, διὰ ἀοοδημένος αὐλὸς ἦλος ἔκχυσις, θεὸς ἢ μᾶζα ἐκ-
σμάζῃ καὶ σκρυσταλλοῦν ἐκ διαλῦσαι διὰ λὸν ἐμπρίσμαι καὶ ἐ
καθροσοδόκιλον ἐκ ἐκχυσίαν.

Σλ. 144. Πεδιαιόλις· ἡ ἔννοια γένει, ἢ ἐκ διὰ λοῦ θεοῦ ἀρ-
γὸς ἀκαιμεδόμενα λὸν ἔκχυσιν καὶ ἀοαμμεβρισθαι ἐκ λὸν
δγκὸν, ἐκ ἀοολεγχόμενα καὶ ὅλα ἴδια γεγράφθαι ἀοὸ λὸ
χαρτί.

Σλ. 195. Λυγὰ γένεθλα· γυγὰ, ἤδελ. λὸ γυγεὺς, γυγρὸς καὶ γα-
χὺς, σύνθελον ἐκ λῷ ἀρχιλ. μυρίν γα εἶναι λὸ ζέσιμο ἐκ ἴδιος, εὐλυχὺς
ἄθαν γυγεὺς, δυσυχὺς, ἄθλιος, ὁ μὴ λυχὼν ἐμέτις· γένεθλα, γαμή-
ματα, σπέρμα, κυρίως σαιδία. — Ἀτρόκλος· σιγαρὸς, ἀκ ἐκ σκλη-
ρὸν ἐκ λῷ χαρλ. α καὶ ἄτλος. — Ἀκλὰν σαραβάρεια· μεταφορι-
κὸν ἐκ ἔννοια ἐκ λῶν ναυαγῶν, οἵτινες διαφθείνοντες ορὸς λὸν
ἀκλὸν, ἐκ ἐξερχόμενα σώματα ἀὸ' αὐλῶν· ὅλο καὶ ἐκ σώμα
καὶ ἐκ ρακίες κελάνου σέριξ ἐκ ορὸς λὸ κράσσεδα ἐκ ἐκ-
ρῶν, ἐμοίχοντα λῶν σκληρίκλων.

Σλ. 208. Ὦ χρυσὸν θύγατερ· ὦ λημία· Τινὲς νομίζου ὅτι
μὲ λὸν χέσιν θύγατερ, ἐννοῦ λὸν χρυσορόν ἐκ λὸν ρακίσας, ἐκ
ἀκλέρα ὀνόματος καὶ ἀδικεῖ Φάλιν λῷ Διὸς, διότι ὁ Ζεὺς ἦκε νὰ
κορε, καχρόκενα Φάλιν, ἅτις ἐκφρονοῦσεν ἔκαν λὸν ρακίσιν
Δάναεν, ἐξ ἧς ἐκαπαιόθη καὶ ὁ Ἀοόλλων. Ἄλλ ἐ ὀρθό-
τερα γένει ὅτι ἐκ λοῦτα ἐννοῦ λὸν Ἀθηνᾶν, λὸν οἰδόν
ἐκκαλέσαι καὶ λὸν κοίθαν. — Ἀρτάλα μαχαιρόν· φασκὸν,
μαχαίρου Ἄρεως, ἅτις λοῦ χαρὸν, λοῦ οἰδοῦν γένει ὀρθῶς
ἐξαιρούνη ρὲ λοῦ θεὸν λὸ σοφόν, ὅθεν λὰ ἀάτα κακοχρή-
σαντα λοῦ Νεστόρα· νὰ φύγῃ, ἀὸ μεταφορᾶς λῶν ναύτων, ἅτινες. νὰ ἐκβῶσι
νῆα, νὰ ἐμπαλαχθῶσι λὸν οἶκο. — Μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτης·
ἐκ λὸν Ὠκεανόν. — Ἀοόξενον ὄρνιν, θρασύτατον κρίνεται
ἐκ λοῦ Εὐξείνου ἄοντος, καχρόκενον ἐκ λὸ καθ' ἑκρεμορρόας·
ὁ Ἀτόκλος ὀνομάζῃ αὐλὸν ἐχθρόξενον, ἐκ ἐκαπόξενον καὶ ἐ-
χθρὸν λῶν σκαύλων. — Τέλη γάρ· ὁ νῦν γένει ὅτι, ὅσον καιρὸν
μέρη ἢ γυνὴ ἐκ κύη, λὸ καλοκθῆ ἐ ἡμέρα· διότι λὸ καιρὸν ἡ-
μέρη ἐκ ἀδιάφορον.

Σλ. 223. Τὸν χρυσορόθρονον· μελὰ λοῦ ἐσκέμμαι λῶν Ἀθηνῶν,
ἐκαπαιόθη ὁ χορὸς καὶ λοῦ κατόρθωσε λὸν Διὸς, λὸ Ἀοόλ-
νος, λῶν Ἀμφιτρύωνος καὶ λὸ χρυσοῦν ἔχουσιν ὀφθαλμοί-

Διο-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

θυσίαν ἢ βάκχη. καὶ τὸ δὲ πλόον Θηβαῖον, ὡς γενναδίου ἐκ τῶν Θήβας ἐν τῇ Σφιγγὸς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου. — Μαινάδων· μανάδας ἢ βάκχας γυναῖκας τὰς θρᾴσσας, ἀπολεγόμεναι τὸν χρόνον τὸ θεῖ βάκχ. — Θρεύσομαι, ἢ μανοῦσομαι· μόνον ἀδιγόν αὐλῶν. — Πεπαυθῦναι· ἀκμῆς, ἀρασθέντα, ἐφαρμόζω, καλαβάλλω. — Ἀγρεῦσαι θείνας· μὲ θεινάνας ζῴας. — Ἀδόλιμον· ἄλυτον, ἐνοῦ τοῦ χαμαὶ, ὡς μὴ ἔχοντα ἀνδρείαν λαμὼν μετὰ τῶν θεῶν, διὰ ἴδιον τόλμαν ἦταν νὰ ἐναρχεῖται καὶ ἀγαθοποιῶν, καὶ ὄχι νὰ φονεύουν καὶ νὰ καλαγρέφουν.

Σλ. 253. Χάρυβας νέμει· χάρυβ ἦλον ἐγὼ ἄρρεν, μελαγχρώμενον ἐκ τῆς χοᾶς ἢ σφυρᾶς. — Ἐξέφυσε· ἐπρ. ἀ τὸ ἐπφύσω, ἀρχίζω, δημιουργῶ.

Σλ. 266. Θαύματον· ἐκ θετ διαλελαμμένου. Τὰ μέρα ἀνδιαφόρου, τὸ ὅποῖον ἐ δίδεται ἔμφυτη ὀρμὴ ἐκ τοῦ φυσικοῦ βασιλέως, καλαμαγρεῖ τὸν ἀμαθῆ καὶ τὸ φιλοδίκαιον καὶ τὸ φιλόσοφον τὸν, ἐσαρκίνει ἐκ τῶν ἀκαρῶν τυραννεῖσθαι καὶ τὸ μέρα ὀφειλόμενα.

Σλ. 290. Μαὶ ἤρολον· ἐκ τὸ ἤρον, γῆ ἡρολιασμένη, ἐσαρκίνη νὰ καὶ βλαστάνη (ἀνθεῖ), νὰ μένη ἄκαρπος· καλάμα σκιάθος καὶ ἐκ ἤρεως, καὶ μάζιγα ἐκ τὸν γυναικῶν, ἄλυτες ἔσεια. Τὸν ἀδυνάτους ἐν ἔμαι φῶς· σαρκαλαγῶσι.

Σλ. 297. Τὸ δὲ βάλμα· ἐκ τῶν ἀσαφίας, ἢν ἐκφράσει ὁ χορὸς ὀρθόνοφε φυσικὴ ἀνάγκη τὸν προσηκόντως τὰ μάλλον τῆς μοῖρ, ὅλως καλῶς μετὰ τὰ ἀδόμενα τὰ διαλεχθέντα ἐκ τῶν ἀμφιβόλων χρησμῶν, ὡς νὰ λάβῃ ἡ μάντις ἐναγῆ τὰ καὶ θεῖα.

Σλ. 318. Ὦ πάντα νικῶν· τὰ πάντα γινόσκων καὶ δυνατὸν. Τρόπος εὑρετὴς καὶ εὐπροσήγορ ἐποδοχῆς.

Σλ. 333. Ῥώσαι δ' ἐμέ· ὡς ἀγαθὸς καὶ ἐπόδημος ἐπιδεικνύει, λέχθηκεν ἐξέλπος ἐκ τοῦ ἐκεῖ συλπρίαν. — Ἄνδρα δ' ἀφῆγε· ἐπὶ τὸν καὶ ἄρχοντα γυναικός.

Σλ. 336. Τελῶ λόγ· διαλελυμένος ἐκ τὸ ἀρμοδίου. Εὐθὺς ὡς ἀρμοδίου ἀρὸς ἐκ τοῦ τὸ ἐπ' ἐκεῖ γνωσιμώτερα, διὰ ἐφοβεῖτο μὴ σὲ θέμ τὸ πλοῖ, φανερώνει αὐτὰ ἀρὸς τὸν ἴδιον διδάσκα.

Σλ. 341. Ἀποστερῶν φάλη· τὸ ἀποστερῶ σκυλάσσεται ἐκ τῶν καὶ πλεονεκτῶν ἐκ πλεονεξίαν, καὶ ἄλλα ἐπὶ πλεονεκτῶν ἐκ φανερῶν.

Σλ. 343. Πρὸς πυρός· λέγ ὁ μάντις ἀρὸς τὸν διδάσκα ὅτι ἡ ἀσυλίας τοῦ ἦταν ἄκαιρος, ἐπὶ ἐδικαιόνη τὸν ἐρμηνέμα τὸ χρησμῶν.

Σλ.

Σλ. 347. Οὐ μόνοι· ὁ ντς ἤγνα, διὰ φανερόν· ὅτα γουρίζω πικὰ, ἴνα μὴν ἀσουκήσω λὰ πικὰ τὸ διδάσκω.

Σλ. 373. Βύλος κνωδῶς· ὁ διδάσκ ἐμεβήθελα λέω καὶ κόμβῳ, διὰ ἐν σιδερένιος σιχεύ ἢ ὅτα ἐφανέρωσε ὁ μάνες, ὅταν σχά= σρυσε τὸ Κρέοντος καὶ Σπάλο.

Σλ. 387. Πλήν σοι ὑσουκῶλα, ἐν ἔχι, διὰ τὸ λέω, ἀσυλῶ γε= νικά.

Σλ. 398. Ὁ ἐθόνος φυλάσσελα· ἤδη φανερῶς ἀσοδίζ τὸ χ= γος τὸ Τγκεύτ γὸ τὸ Κρέοντα· ἴσθα ἐλπιρεῶς διαρῷ ὠ ὑσο= βολέα καὶ Θηρεύοντα διὰ ταύτα λεχαιρούλα τὸν ἐκοῦμα.

Σλ. 405. Λάθρα μ' ὑσυθύν· μὲ παμπεύ ἐν τῷ φανερῷ, καὶ πρεφίως σιρᾶται νὰ μὲ ἐξύσῃ. — Μιχανόρρᾶφα· ἐ φᾶζα καὶ χανδὰ μιχανώμενος. — Ἀγύρλαν· ἀχλαγιγόν, χαδᾶσα, λὰς ἀγνὰς σιριερχόμενα, καὶ χάριν κέρδους ἀσαλῶν τὸν ἄμμ.

Σλ. 416. Σνύριγμ κυρίσας· ἐσυλοχὼν τὸν γόνα τὸ κνίγμαλος.

Σλ. 444. Ἐκλιγκάσελα· ἐκλρίθω, ἀσοδάμω, φθέρω, καλαχρέφω.

Σλ. 447. Θὲν ὡς ἄμεθρον· ἀσοσαρὸν βλάσφημος, ὠ γλῶσσαν καὶ ὠρᾶς, διὰ σκυράνως ὡς τὸν διάβολον· θὲν ἐμμενήζεσα;

Σλ. 450. Σχολῷ δ' ἄν· βραδέως, ἠδαρῶς.

Σλ. 454. Ἤδ' ἡμέρα φύσογοι· ἢ ἡμέρα κὼν θέλ τ ἀσοδίξ τὸν γεννητόν, καὶ δέλ ἐκλαύλᾳ τὲ κοσλίσ· ἑνὸς ἐκὸν λύφλαν, κὲ θέ= λ σράξ σρὸς ἐκυτὸν μάλις μάθ τὸν γλεκασίελα.

Σλ. 455. Λίκνιλά· ἀσόκμφα, ἀσαφῶ.

Σλ. 456. Σὺ ἐκὸ' ἄριγος· ἐμφυκὸς ὁ λόγος.

Σλ. 458. Λύλα γα μέλοι· δεῦ= ἢ ἐξύσκας τὸ κνίγμαλος σὲ ἀσό= λεσε.

Σλ. 459. Ἀλλ' ὑ σόμι· ἐλκυσμὸς καὶ ἄργὸς γὸ τὸ σκύθ ὁ λόγος.

Σλ. 464. Εἰσὺν ὕδγμι· σκυὸς μὲν καὶ σαρκασμὸς ἢ ὀμε= λέω ὡς σρὸς τὸν **Διάβολα**, σλὴν ἐχὶ καὶ ὡς σρὸς τὸ σράγματα, ἄλλα ἔμφασιν φόβ σκολγὰ καὶ ἀσαφῶ. Εἰλυῖθα διαφα= νέλα ἢ μεγάλα λέχαι τὸ δοκεῖ, ὅσλος διεγέρω τὸν σκιάφ= ρω τὸν θεάλατ, αὐδάζ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον κάλατ ὡς σρὸς τὸν ἀγνωτον φόβ χάρ τὸ Διαβολεῖον.

Σλ. 478. Σκύλμ σροδγκνός· ὡς σύμβολα τὸν ἄμμ δια= ρεῖ καὶ δοξάζ, ἐξ ὧν ἐκοσοῦν, καλέω ὅδε ὅτως καὶ ἐκ= κλῆς· — Βρίσσαρος· σοφὸν τὸν κλεῖν γνωσικόν.

Σλ. 503. Σοφὸς ἀνυσθέλας· ὁ μάνες ὁ Διαβόλου τὰς δλέ=

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

αλήσης τῶν ἀνέμων, λέγ: ὁ διδάσκων καὶ ἑρμηνεύων τοῖς ἄλλοις αὐτὸς
ὁ χορὸς ἀσκεῖ μὲν σοφίαν, ἀλλ' οὐ τὴν τῶν πλησμοναδῶν λόγων
λον, διὸ ἀδύνατο καὶ ἐκλεγῶν καὶ ἀγοστῷ, διόπερ φησὶν ἀμφιβρέσας, διό-
τι ἐσίβετο καὶ ἐδιαγράφετο καὶ τὸν διδάσκαλον, καὶ τὰ καθ' αὐτὸ
λεγόμενα ἐθεώρει φύσει ἀοίκητα.

Σℓ. 519. ἡ χορὸς ἐσέρχεται τοῦ διδάσκαλου καὶ τῶ πομπεύει. τότου
ἔνεκεν λέγει, ὅτι ἀμοιρος ἦν ἐσόφιας ἐχαρόλως μεταξὺ αὐτῶ καὶ τῶν
πλειάδων. — σοφία δ' ἐστὶ σοφίαι · χοχαστικὸς δὲ χοχαστικὸν, ἢ ἀντι-
κρυς ἀπὸ ἀντικρυς διαφέρει μὲν, ἀλλὰ τὸ ἔλαττον τῶν μεταξὺ τόπων,
ἀλλ' ἔστιν ἀγαπητὸς ὁδίτης.

Σℓ. 527. Ὀρθὸν ἔπος · ἡ διάνοια τοῦ χαρᾶ φησι · τὸν διδάσκαλ θέμις ἀ-
ξιοπιστον τοῖς διδασκομένοις, ἐὰν δὲι ἐπὶ τῶ ἐναργεῖ τῶν ἀμφιβόλων, διὸ ὅσα
ὀρθὰ αὐτὸς ἀπεφήνατο ἐν τῶ πόρω φησὶ μανθάνει καὶ σοφὰ, ἐπὶ
ὅσα καὶ αὐτὸ ἠγνόει φησὶ ἀβέβαια καὶ σκολιά. — βαδάνω
δ' ἀνδάνω · ἡ ἔννοια · πλὴν δύναται καὶ ἑρμηνευθῆ, ἢ ὅλα δὲ-
περὶ τῶν καὶ ἀποδεξεται ἴσμενον αὐτὸς ἐν τῶ πόρω, ἢ ἄλλα δὲ πό-
λις μᾶλλ τῶν βάσανον τῶν ἔργων, διελέσθαι αὐτὸς ἀρὰ τὸν διδά-
σκαλον.

Σℓ. 537. Θὲ γὰρ ἐν ἀσκῶν · ἡ πλὴν ἀσκῶν σκευάσεις συνήθως
δὲ ἐν καὶ ἀσκίνεμον, οἱ ἀσκῶν πόρος, ἀσκῶν ἦθος, καὶ ἄγγελε δ' ἀ-
σύνθετον · ὅλον δ' ἐνταῦθα διαφέρειν ἐν ἀνελίξεσιν τὸ μεγέθη,
σημείου δὲ ἀρχὴν δὲ μικρόν.

Σℓ. 539. Ἡ μοῦσα φέρει · δραστικὸς καὶ παραφυσικὸς ὁ
λόγος τῶ χαρᾶ, ὅτις πλανᾶται τοῦ Κρέοντα, ὅτι οἱ πόροι τῶ διδά-
σκου ἐξήνθον ἄνευ ἐρεθισμοῦ ἐπὶ τῶν χρεῶν καὶ τῆ ἐπὶ τῆς καρδίας.

Σℓ. 544. Ἐξ ὀρεάλων ὀρθῶν · οἱ σύφρονες ὀρειτύπλες ἔχου ὄρε-
ρον καὶ σρᾶον τὸ βλέμμα · οἱ δὲ ὀρθωμένου ἢ μανόμενοι
πλανῶνται καὶ ἄγριοι · ὅθεν ὀρθὸν ὄμμα σημαίνει φυσι-
κὸν, ἤουχον.

Σℓ. 550. Οὗτος σύ · ἀπόλεμος καὶ ἀπαθεμελιὸς ὁ λόγος. — Πῶς
ἀνδρός. τὸ δοκεῖν.

Σℓ. 557. Ἀρ' οὐχὶ μῶρον · ἀπολεμεμελιῶν καὶ τὸ δοκεῖν ἀπλοῦν
ἡ ἔννοια

Σℓ. 559. Οὐδ' ὡς σοφόν · ἀντὶ δοκοῦς, ἀλλὰ ὁ λόγος.

Σℓ. 584. Ἐξ' ὡς γάρ · γνωμικὸν σοφόκλεους.

Σℓ. 596. Εὔπρεπες · δοκοῦν · ἀντὶ εὐόρκου.

Σℓ. 601. Τύραννα δρᾶν · ὁ νῦς, προλέγει καὶ ἀπολογεῖ τὸ δο-
κοῦντα, σωρὰ ἐγὼ κἀκὸς καὶ τὸ δοκεῖν, διόπερ οὐδὲ ἔγνων
ἀκὸς

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐκλὶς γόβεν καὶ κυνδύνεν.

Σλ. 608. Ἄκεν ἔτραν· ἐδὶ δεκλὶ ἔτη ἡ Ἀρχὴ δὶς κυνδύνεσ δες καὶ δὶς γόβες δες, δεόκ σαμπάκες ὁ καλέχεν δὶν ἐξυτάκεν, ἀναγκαί-γ' δεν νὰ σρέλλε καὶ νὰ σαμδεόνδεν σαρὰ δὸ δέκακεν. ὅβεν γέγγ καὶ ὁ Ἀγαρέμνεν ᾧς δὰ Λέκλα

"Τόν δεν δέρανεν κόσκεβε ἡ ρᾶδεν."

Σλ. 613. Ἀλλὰ χρέγγ· δὸ χρέγγ συνδάσσεδεν κερίως μεδὰ γρεκ-κες, σλὲν κάδολε κὰ μεδὰ ἀκλεκτὲς σκρακτόνς δὸ σρᾶγμα ἐξ ἡ χρόνε ἴχγ δες. — Πᾶν χαρᾶ· δεγ: μὲ ἄγγς συναδρέφρεκε, γέγγ δυσοσγγ. σρὸς ἐμέ, ἢ ἐγὼ σρὸς ἄλλρον, ὡς ὁ δέρανος, ὅδες καὶ σρὸς κάκγς καὶ σρὸς χρόνς δεαλεγγ ᾧς ἀκκαδεν δυσοσγγίαν· ἢ καὶ ἄγγς ἐσδρεῦε καὶ ἀσοφαρεβάδεν ἐξ ὅλεν δὸν σραγμάδεν, ἄκεν φρουδ-δος ἢ ἀκκοσχέας

Σλ. 615. Δόν ἂν χάκολε· σοφὸς καὶ ἀσοφσγγραλκὸς ὁ χέγγος.

Σλ. 622. Δεοχγ δὲ δᾷ γ' ἐμέγ· δεγ: καὶ ἐγὼ κόδὸς ἐμφέγ νε-δὸ δὸ κάκδὸ χρόνε.

Σλ. 625. Φόλε δὶς κακὶς χάδεν· ἡ ῥᾶδας ἐκλαῦδε, ὡς καὶ ἡ δεόν ἐσαρκέκεν χίκεν, ᾧ-κεν χάκεν σαδδεκλεκὰ καὶ δεδαυδεκκέ.

Σλ. 636. Ὅλεν λόκος· σαμδεγγεκλκὸς ὁ χέγγος. Ὅλεν ὁ ἰσίβεγγος ἐχθρὰς βαδέγγ λαχέκς, σρίος καὶ ἡ καλ' αὐδὸ ἰσίβεσς νὰ ἴκεν λαχελέρα, χίνεσς ἡ βραδᾷ ἐσδεγόσσεσς ἰσοβᾷ χαλέκα· ἐκλαῦ-δα ἐφαρρεβχάδεν καὶ ἡ καικὶ σαρουρία, "δὸ γορίον καὶ χό-κεν ἴκγ."

Σλ. 660. Τῆς ἰσῦσεν· ἰσῦδο ᾧεκ σροσδέκεκ δὸ Πρόκλος, δεόκ ὁ δίδεσς ᾧες χάκεν, ὅκ βέγγ νὰ δὸν φρεύεσ.

Σλ. 664. Μὰ νῦν ἀναίρεκε· ἐνδεκ. ἀορ. β' δὸ ἀνέκερε, ἐφρᾷ, ἐννοᾷδεκ δε "ἔβαδε, δὸ βίν· ὅβεν καὶ ἀναίρεκε δὸ βίν σεμεκίνγ νὰ χέκε ἐφαγεδᾷ ἢ νὰ καὶ χαρᾷ δεόν χαίρεκεν. Ἔρ-κεσ ἀνεγβεχόρεκεσ καὶ σαρ' ἀρεῖ.

Σλ. 667. Ἢ, σρὸς βεᾶν· ἐδίκγεσς ἀκδεκδεκκέ, ὡς κὰ ἔχεγκ νὰ σαρακαᾷ ἐν ὀνόρακε δὸν βεᾶν, σίγκεσεν ᾧς δὸν Ὅρκεσεν δὸ Πρόκλος, σεβόβεκε δὶν, ἐδίσ βεοῦς κ. δ. γ.

Σλ. 674. Χρέγγς· κάκλεγς, ἔγγς.

Σλ. 678. Τὸν ἀναγᾷ φίγκεν· δὸν σεβαόκεσεν, δὸν ἀγνὸν φί-κον, ἄδεσ δὸν Πρόκλε· ἐναγὴς ἢ ἀναγὴς χέγκεκε ὁ σεβεγὴς, ὁ καβαρὸς· χέγς σάκβελος ἀκ δὸς ἐν σραβέκεσ ἢ δὸ τὸ ἐσφρᾷ-γκεκ καὶ τὸν Ἅγιος, δκγχάκεκ ἐκρὸν σάβας, ὅβεν καὶ δὸ ἄγα-

μα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

μαι, θαυμάζω, σέβομαι. Ἄγαν ταπεινὸν καὶ ἐφήμερον καὶ
τὸ μέτρον, καὶ ἀναγκαῖοι οἱ μεταφορεῖς. Ὁ νοῦς
λοιπὸν τῶν χορῶν ἐκλαῦσαι ἦσαν, νὰ μὴν ἐκλάψῃ ἡ ἀοιδὸς ἀλ-
μως. καὶ ἄκαιρα ἀσαφράστως χάρμα αἰνεῖν φίλοις.

Σλ. 694. Τὸ γὰρ σόν. Καὶ ἐκλαῦσα ἡμεῖς ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ φρόνιμον
ἤθος ἦν. ἀοιδὸν τὸν Ἱκέσιον ἐγὼ αὐτῷ, ἀλλὰ χάριν τῶν ἀσμάτων.

Σλ. 697. Σλαγνὸν μὲν ἦμαρ. ὁ νοῦς ἦσαν, φαίνεται "ἡ δυσαρέσκεια
ἀσαφῶς, βραδύτερον ὅμως ἰσχυρῶς συνεδέρκετο θέμις μεταφρασθῆναι,
διὰ ὁ Ἡρόδοτος κἀδὸς δὲν ἦσαν τὸν χαρακτῆρά σου.

Σλ. 701. Τοιοῦτος: εἰς τόνον τὸν ἀσμάτων θέμις μὲν ὁ αὐλὸς, ἀμ-
φὶ δὲ ἀσμάτων θέμις ἦσαν τὸν αὐλὸν ἀφ' ἑαυτῶν μέτρια, ἐν ἦσαν καὶ
ἀρέσαρα.

Σλ. 752. Ἐκλαῦσαν δὲ μᾶλλον. ὁ νοῦς, μὲν συγχέουσι ἐν τῶν
χρωμάτων, μὲν προσέχῃς ἐφ' αὐλὸν, διὰ δὲ θεοὶ, ἐν τὸ μέτρον
ἀναγκαῖον, θέμις μὲ τὸν ἐκμανῆ ἀσαφῶς τὰ ἄκρα.

Σλ. 768. Τίνα δ' ἀκριῶν ὕβρις. Τίνα ἡμῶν ἀκριῶν, ὅμως
ἐκλαῦσα ἐρμηνεύεται τίνα ἡμῶν ἔχει. Ὁ Ἡρόδοτος ἀφ' ἑαυ-
τὸν τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον τὸ φόνον ἤρξαν οἱ ἀναγκαῖοι ἐκ
τὸν νόμον, ὅτι αὐλὸς ὁ ἵππος ἔφαγε καὶ τὸν αὐλὸν ἐσοχῶν
ἐκ τὸν ἔχειν ἡ Τροία ἀναστρέφουσα ἀδὸν τὸν βασιλέως. ἡ ἀ-
ναιρεῖται κύκλῳ τὸν ἀδῆ φυσικῶν τῷ χάρμα ἐκ σχολέρας ἐ-
ρεύνας. ὅθεν θέμις νὰ γνωρίσῃ καὶ τὸ χαρακτηριστικὸν τὸν
λαὸν, ἐξ ὧν καὶ τὸν ἐκμανῆ ἐκ μᾶλλον νὰ γνῶσιν ἢ νὰ ἀσο-
βέμις τὸν διαγνωσθέντος ἀοιδοῦ ἦν. Καὶ ἐν τῷ σκηνικῷ ἐκ-
λαῦσι ἡ ἡμερήσιος ἑαυτὸν ἦσαν τὸ ἐρωτικὸν ἐκλυόμενον.

Σλ. 770. Χνοάζων. ἡ ἐρῆκες ἐκλ. τὸν ἐκφράζουσιν ἦσαν με-
λῶν ἐκ τὸν ἐκμανῆ καὶ μεγάλου χρώματος, ἐν ἦσαν ὁ χνοῦς ἔδοξε ἔχῃ
χρῶμα ἵππου, τὸ ἀσπρον ἦτοι ἦσαν, ἦτοι μεγαλεῖον ἦσαν.

Σλ. 776. Δίκτυ μέν. φοβοῦμαι, ἐρωτᾷς, ἐν λέγῃ καὶ ὁ ἐ-
ρως "Ὀμηρῷ δ' ἀδὰν ἐσκευάσαμεν."

Σλ. 791. Ἄσσαλος. ἐν τῷ ἀσσ καὶ τὸ ὅλον. ἀρ' ἐρωτᾷ, ὁ
σαλεύων φαινόμενος.

Σλ. 793. Ἐρίσαν. τὸ ἐρίζειν ἐν καὶ τὸ ἐσκευάζειν, συνδέ-
σαν καὶ μᾶλλον γενικῶς καὶ μᾶλλον ἐκλαλιῶς.

Σλ. 800. Τῷ. ἀλλ' ὅτι.

Σλ. 804. Θαυμάσαι μὲν ἄξια. ἐκφράζουσιν ὁ
ἐκλύων, διὰ τὸν πρῶτον χορὸν ἐκκλησιάζει ἐκ τὸν νόμον καὶ

ὀχὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ὀχὶ γνήσιος υἱὸς τῦ Πομήβη καὶ τῆς Δωρίδος ἢ Παροδοντιάδος Μερόπης. Ἡκαξῆ δὲ ἐλθὼν ὁ Δαιμὼν Δωρίδα οἱ ἔχουσαν ὑπὸ καλαμῳῖαν ἐν Δωριεῦσι φωλεῦσι.

Σλ. 812. Ὑφῆρε· ἐκουλαρισεῦσι καὶ ὑδαποφῳ, μὲ ἀπιστίχῃ.

Σλ. 819. Ἄζηλον· ἀνυποφόρου, ὑπόβγιλον. — Φιλόσαυλος· οὐράνιος.

Σλ. 839. Μέσης ἀδύνης· ἐν τῦ μέσον τῆς ὠμάξης. Ἀφ' ὅσον δὲ σρομύδῃ ἐν τῆς ἀφιγμένης τῦ Διὸς ὁδός, φάσκει ἡ ἀναχωρῶν ἐν τῶν Δαιτῶν, ὑγιὸς καὶ πάλιν ὃν λαοβόλα, διὸ τὸ "ἄτρομος ἐμπεδόφρονος", ἑρμηνεύεται διαφορολρόπως· ἄλλοι μὲν τὸ ἑρμηνεύουσι "ὃς ἐσαπάλο ἐοῖ ἴσον χρόνον, ἄλλοι δὲ "ὃς ἐσορεύσο καλὰ τὸν πάντων τῶν ἄτερον, "ἔλεροι "ὃς ἐνόμιζον ὡμὸν τὸν ἄτερον ὡς σαλπίδα, καὶ "ἔλεροι, ὡς καὶ ἡμεῖς τὸ θεμερόφρον, "ὃς ἀδιαγίλο ἡ, διὰ σορέμα τὸ ἀσὰ τῶν ἄτερον καὶ μεσρακὰν σὺν συνεπάθῃ ἡ τῶν Τριῶν ἀσὰ τῆς φωνῆς μεσὰ τὸ δαίν.

Σλ. 849. Χρόνια· χρωμαλέα, ρωμέα. — Ἄναγνος· ἀπάθης, μεσρός· ἐν τῶ ἀγνὸς καὶ τῶ γεν. α, σαρακβάλ τοῦ ν δὲ καὶ τῶν καπαφωνίαν.

Σλ. 859. Ἐὸ' ἀνδρὶ τῷ δὲ ἐσ' ἐμοί. — Μιχίδα συμφορᾶς, ἀπὸ συμφορᾶν καμάτου, μοχθηρᾶς.

Σλ. 861. Ἔχ' ἐγώδα· μὲν ἀθυρᾶς, μὴ δυσθαρρέουσα.

Σλ. 864. Πεφασμένα· φαρα. all. Τὸ φάσμα, ἀπὸ σεφαρρέου· ὁ νῦς, καὶ ἐν τῷ φανερόν· ἢ τὰ πάρεις;

Σλ. 873. Διάξονον· μονάξονον, μόνον.

Σλ. 898. Λάβα καλαυροπέως· δωρ. ἀπὸ ἡθ. καλαυροπικοῦ.

Σλ. 904. Ὕβρις φωλεύς· δυσαυλισὸς ὁ ἥρως. Ἡ ἐσερημένα ἀ θῆ τῶν ἐνραυνέαν ἡ σοφὴ Ἄλασα καὶ ἐοικὸς σρόμμα, ἀ- ἔνα σρὸς μεσρὸν μὲν τῶν ἀνεμόεν, ἀπ' ἐοὶ ἐχάνς πέσοχρῶς ἐν καλαυροπείῳ. Λέγῃ δὲ ἐωῦτα ὁ χορὸς ἡ δυλίαν τῶν καλὰ τῶν θεῶν χρυσοῦν ἐοίκασι καὶ ἐοικὸν λόγον τῶν ἀ- νάκτων· ἐνα δὲ μὴ ἐσοιμόξῃ αὐτὸν καλ' ἑαυτόν, καλαφά- ρεται ἐν μέσῳ ἐκφύλου ἐν τῶν ἐνραυνέων πάρχῃ. — Ἐνανα- ρέται· μελαφρεσὰ ἡ ἔννοια ἐν τῶν καλαυροπόλων ἐξ ἐσοιμόρων· μελαφρεσὰ ἡ ἔννοια ἐν τῶν καλαυροπόλων καὶ συλλαβόντων τὸν μέσον καὶ συλλαβόντων τὸ μέσον. — Ἡν ὄρνον· ἀόρ. ἀ τῶν ἀνορνῶ, ἀνορνόω, ἐρωτῶ.

Σλ. 917. Νοήσασα χερσί· ἐσιλαμένου ὁ λόγος καλὰ τῶν ἀν-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀδύνατον εἶναι ἀσκεῖν. Ὕδωρ σράλλῃ ἄνοσα ἢ ὄμιχλ νδεροφανεῖς κ.λ.χ. κακὸν νὰ χάνῃ μέτρον, ἢλοι δυσκίνητα νὰ λέχῃ ἐμπειρίας. — Ἕδη· λὶ κατὰ κακὰ λὶ ὑγιεινὰ λῶν ἡλίων. — Χειμῶν· ἐμφῶν. — Κοίλον· κάκαβον, ἐν λῖ γεμ. κ. κακὰ λῖ σκέλος. — Ἔρξαι· μετ· μεμ· ἀχὶ λῖ εἴργω, κωλύω, ἀπὸ λῖ ἔργω ἢ ἔρδω καὶ ῥέζω καλὰ μεταθάσσει λῖ ρ, κάμνω, ἐνεργῶ καὶ ἀσκῶ. — Ἀθέμιτον ἔρξαι, ἀσεβεῖν ἐς ἀθεμίτα, ἐς ἀνοσιουργεῖν. — Μαλάξαι· σράλλαι ἢ φρονῶν μάλακα.

Σλ. 928. Θύειν ἄλε λοὶ ἄθυτον· ἐκὶ δὲν ἐδῶ ἠγεῖ ὁ χορὸς ἐμπειρογνώμονας λὶ κακὰ καὶ ἀσεβῆ, καὶ ἐμπειρογνώμονι μόνοι λοὶ δυσκίνητα καὶ εὐσεβῆ, τέλειοι ἀχὶ θύειν κάμνει ἐμπειρίαν ἢ ἀσεβῆ, ἄλε σροσέρχεις ἀχὶ μαντεῖς λ' ἀγαθὰ ἢ σκεσεῖς λῖ σόλεως λῶν θεῶν. — Ἐν' ὑμφαίνων· εἶναι λὸ μαντεῖον λῶν Δελφῶν, τέλε λὸ μαντεῖον λῶν Δωδώνα ὡς κυρίως· ἀχὶ λοὶ ὑμφαίνων ἢ λὸ κέντρον λῶν γῶν. — Ἀναίνεσθαι· ἀναίνεσθαι λὸ μαντεῖον λῶν Δελφῶν, ἐπὶ λὸ μαντεῖον λῶν Δωδώνης ἢ Ἀμμωνίου Διός. — Ἐπὶ ὑμφαίαν· ἢλοι ἀχὶ λοὶ ναὸν λὸ ὑμφαίνον Διός. — Ἐπὶ χρησόδαλα· ἐπὶ δὲν λοὶ γίνεσθαι φασερὰ, καὶ χρησοδοτεῖ ὡς καλὰ λέγομεν, καὶ λαμβάνει λὰ χρησόδαλα ἀπὸ λῶν Δελφῶν.

Σλ. 936. Μὴ χάνῃ· ἀόρ. β. λῖ χανδάνω. — Ἐνίσαλα· ἐκόραλα λὰ σαχαὰ μαλαίραλα, ἅλινα ἢλοι σκληρὰ καὶ θαμὰ φασὰ ἢ ὑγιεινὰ. — Ἔρρε δὲ λὰ θέμ. Θέλει ἐκφ/ῆ λὰ θέμ, καὶ ἀνδρικὰ σέλει θέλει σιγεῖν.

Σλ. 942. Ξὺν καλλιγραίᾳ· μὲ θυμάραλα καὶ ἀναθέμελα, λὰ ὀδοῦα κατὰ λὸν εἰκοσιὰ λῶν ἐτῶν.

Σλ. 954. Ἐννὶ δὲ καὶ μέλλ· ὁ ἔρδος καθ' ὃν διαλέθη σε λὸ δύο λαῦλα ἀνδρεῖα, καθὼς λὸν ἐκφράζομαι, καὶ λὰ λὸ ἔργ λῶν θεαλῶν.

Σλ. 956. Παλαιὸς δάφν· φιλοφρονεῖται καὶ ἐνάδει· ὁ προσαγόρευσις λὸ Ἀμμάν, ὡς καὶ ὁ ἀσύλιμος λῶν Ἰουδαίων. Διὰ λοῦ ἐσ- δῆλον σαλαιὸς σαραφρένεται καὶ λὸν σέρνει καὶ λὸν μαλάρα.

Σλ. 959. Ὅλ' χρήζω· λῶν ἀναγκαίων ὄντα·

Σλ. 970. Ἄξιε θαῦμ· ὄρκος ἐσοδέκαρος ρὸ λοὺ ἐμ' ἡμᾶς ἀγόρευσιν, λέγω λὸν μεφαύριον, νὰ χάσω λὸν ζωάρι μ.

Σλ. 973. Ὦ σρόσοχ'· ὁ Ἰούδας ζητᾷ σαραχρῆμα λὸν θεραπεύσῃ νὰ ἡδονεύσῃ λοῦ δυσόλιστος, τέλ' ἐκάρασεν ὅτ. λοὺ ἔκαλαν λὸ Παχύλον, ὅσον ἐλέγαν ἡνοῦσιν καὶ ὁ χρη- σμ., καθὼς ἀσύχελο οὐχὶ σοῦ φονέως, ἀλλ' σοῦ θανάλ.

Σλ.

Σλ. 986. Νέον ξυναλγεῖ· ἐκ παιδικοῦ νέον ἢ ἐκ μαζοῦ, ἀντὶ νὰ ᾖ ὀξὺς ἐδῶ νέον.

Σλ. 989. Ἡκαὶ τὲ μαμπρῶ γι· ἐσὶ τύλα ὁ Ἅγιος γιὰ ἄλ τὴν μαμπρόβεν, ἴνα γὶ διαγέρῃ δάκρυα καὶ θρῆνον.

Σλ. 1004. Ὦ τὰ τὴς λύχης· ὅδες καλεξπαίζ λὶα ἀγαθὰ λύχη. Νὸρήγαιος καὶ γυναῖκα ἐμεκάχενος, τὴς ὀδοίας τὸ μέλεσον καὶ ἀσερόσκαλον ἐκλὸ ἀρῴγον καλα ξημενάλαν.

Σλ. 1026. Ἀσάλαγις· ἄσαγις, ἄνεν ἢ μαμπὰν τὴς σάγκας.

Σλ. 1040. Πρὸς δύκας· ἀδύκας ἢ ἀλέγας

Σλ. 1052. Νικολάκας ὁ Κεβαμπᾶνος· νάδα, μαμπὰ παιχνί. Κεβαμπᾶν, ἐσὶ σόπρον ἄρος τὴς Βοιωτίας, παράπλεσα σρόλαγον Ἀγόριον. Μελανοριάσθη δὲ Κεβαμπᾶν ἐκ τὴς ἐμᾶξης πόλεως νέας ἐς κρεῖσσ φέρον λοιπὸν ἔνομα, καὶ ἀσασουνδὲς νὰ σκληνιασθῇ μελὰ μετὰ ἐκ τὸν Ἐρμεόνα, ἐμαθόκας αὐτὸ ἐμπαντᾶς, ἐμενεθὴ ἐκλὸ τὴς ἐδίας δὶ ἐνὸς γράσκολος, ἀσοσουασθέλας ἐκ τὸν σχο-λιάρκαν τὴς. Οἱ θεοὶ σρὸς ἐκανοσόκασα αὐτὸ, μελανύρα-σαν ἔκ τὸλε τὸ Ἀγόριον ἄρος Κεβαμπᾶνα· τύλον ἔκκα ἐκλὸς ἐβαμπᾶλο καὶ ἐκ ἐνδιαίτερα τὸν Ἐρμεόνα, ἐνῷ τὸ ἄλερον ἐσόπρον ἄρος τὴς Βοιωτίας, ὁ Ἐλικὼν, ἐκαμπᾶλο ἐκδιαί-τερα τὸν Μουσῶν.

Σλ. 1057. Τὶ δ' ἄλλοι· ἢ ἀράλλους τὸ Διόδοδος, ἐσρομάζ φασκὰ λὸν ἀραλάρκαν νὰ ᾖσι τὸ καιρὸν ἐξ ὃ λαὶ ἔσασι ὅδες καὶ σραμμαλιᾶς ἀσόκλεσον, ὁσὸ λὸν Διάλφιαν τὸν δελφὸν, ὧν ἄρασι, ἀνεμόνθη καὶ ἢ Ἰοκάζη.

Σλ. 1061. Δρὸν ὄνγλος· μεγάλα ἐβδέλα, δρὸν δυσύχη-μα, βαρέα κἀσχέκα.

Σλ. 1079. Οὖχ ἅπαξ· ἄλλ' ἡάν, δύο, δὶς δύο ἀρά-σις, πάρεσα μέν· καλάβασα.

Σλ. 1083. Μανδὺν ἐκράσις· ἢ Ἰοκάζη, ἅλος ἐκόμος ἀ-ὃ κὰ ὁλέλα, ἅθεσε νὰ δεσοκεδάσῃ τὸ σρᾶγμα, καὶ σ' ὁδο-ἐμέρᾳ δύσα σεραλέρα ἔρεσκα, ὅδες χάθῃ μαχὸν σ' ἀλ-Ἰουλούσας.

Σλ. 1087. Μαλεύσις· μαλεύω, ἐρεσῶ, ἀναμρέσω.

Σλ. 1096. Πχνάν χάρσε μέσ· ἀ Οἰδίπους ἐμαμρεσὴν σιγά, ὅδι κὶ ἀσοκφοσὶ τὴς Ἰοκάζης, ἐσαφαμένους ἐὸ ἐλέσσ δε-ἐμανιβέσ.

Σλ.

Σλ. 1098. Ἢ, ἢ, λέγουσι· οὗτοι ἦσαν οἱ λεγόμενοι λόγοι τῶν Ἰουδαίων, ὅτε ἐκπορεύεσθαι ἐκ τῆς συναγωγῆς ἔδει ἐκβαλοῦσι. ἔχρηζε δὲ ὀξέως μάνυς ὁ θέλων, ὅτε ἦλθε ὁ καθ' αὑτὸν ὥρος τοῦ δράκοντος

Σλ. 1111. Θὲ δὲ σοφίσεις μάνυς· ἦλθε ὁ χρόνος μὲ πολέμιον κἀλεχθῆ καὶ δυσμενῆ.

Σλ. 1119. Λόξε· μεγαλόνου. — Χορεύεσθαι· ὑμνῆσθαι.

Σλ. 1130. Τῶν μεσημβρινῶν· κἀκείνων, κἀκείνων θεῶν. — Πρό: μεν ἀγχοτέρω· ὀρχηστὰ λόξα, ἢ ἐσέρχεσθαι καὶ ἔξοδοι.

Σλ. 1135. Ὁ Κυλλάνης· ὁ Ἑρμῆς.

Σλ. 1142. Τῇ Σ'ἐσπέρᾳ· ἤγουν ἑσπέρας ἡμῖν καλὸν λέγειν μᾶλλον, δεῖ καὶ πρόσθεν ἔθνεσιν κἀλὸν λόγοισιν.

Σλ. 1150. Οἶκοι ἔραζε· γενναῖοι καὶ ἀνδραγάθοι ἐς τὸν ὅπλον.

Σλ. 1167. Ἥρως· ἄναξ. — Εὐρώεντα χρόνου· ὑράνου μέσου τὸ ἔθνος, ὡς φασι Ἰωάννης ὁ Λυδὸς, τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον.

Σλ. 1173. Θὲ σωθῆναι ἔοι· ὁ μέγας ἐκεῖνος λαὸς ἀνάλωτος, θεὸς καὶ ἐσαεὶ μένων ἐν ἀσκελέσσι κἀλοῖς.

Σλ. 1175. Τὰ· ἐσέρχ· σχεδιαστέον, ἐκ ἀλλοῦ σκοπόν.

Σλ. 1187. Ἐκ ἔρεβος ἐλθὼν· φρένας, θέσις καὶ ἀναβάσις, καὶ θρόνου ἐκ κορόνης.

Σλ. 1207. Κλεινὸν καὶ ἐν ἀνδράσιν· καλὸν σύμπαντι λόγῳ ἐν γοναῖς, ἐκάλ δὲ καὶ ἐφόνευσε ἐκ μελέτης.

Σλ. 1216. Ἐξέπεσε σαφῶς· ἀπέβαινε φανερὰ, ἀπεκαλύφθησαν ἐναργῶς.

Σλ. 1222. Ἀφυσσῶνται· ἀφυσσῶνται, πίνει, ἀπόλλυσι, εὐλογοῦσι.

Σλ. 1242. Τῷ μεγίστῳ λιμένι· ἔντος ἐκ ἐκείνου πόλεως, ἐς ὃν ἔπλεον καὶ ἐκβάντες ἐκ τοῦ πλοίου, ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐπορεύοντο, καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπορεύοντο· ἐκ τοῦ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἰόρδανον

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σολαρεὺς τῆς Σικυῶνος, ἐνεκάμνεν ἐς τὸν Μανέλαν.

Σχ. 1265. Ὁ μὲν λάκκος τὸν φάγαν· ἐς ἀμὲν φάγα, ὡς καὶ τῶς ἠξάγαν. — Τὰ ἔκαμναν ἰκασάτης κάρα· ἀσκιδώσαν ἢ ἰκασάτην. Ὁ Εὐριπίδης ἀσκαναλίας φάγη ὅλι τὸ ἰκασάτην καλέσας τὸν θέον, ὅλε καὶ οἱ δυῶς κῶλες μονομαχήσαντες ὀρὸς ἐμέν, ἐφονεύθεναν ἀμφότεραν.

Σχ. 1270. Πάρα· ὀάρχαν. — Πεύκη· μέσ. μέλ. τὸ σκληρὸν φάναται, ἐκτύπα, μανθάνω.

Σχ. 1287. Ἴκελοι· ἴκελα, ἰκέλαν καὶ ἰκέλαν· εὐρίσκω ἰκελοῦχάω. — Διοχὰν Ἥραν· διοχὰν μελέται, μελαφρεῖ τὰ ἄνθεα ἐν τῶς γῦς.

Σχ. 1294. Πλευλᾶς ἔρας· ἔρα ἢ καὶ ἄρα, περέμαος, ὕψωσις, κοινῶς ὕπνος.

Σχ. 1301. Ἐξετέλεσε· τέλλω, θέμω, ἐλευθέρω, τελῶ· ἔθεν ἐν τῷ β΄ σφαλ. ἔτολα, τολῶ. — Ἥρης· μετ. ἀορ. α΄ τῷ ἄρω, ἀφαιρῶ.

Σχ. 1310. Τρόπις· φῶς, ὀφθαλμὸς, καὶ περίας ἡ πάρα τῷ ὀφθαλμῷ. — Μυδάσας· μυδάω, ὑγράνω, σήπω. — Μέγας ὄμβρος χαλάζης· πῦρ μεμιγμένον μὲ δάκρυα· ὑπόμαος μεγάλων ὄμβρων τὸ αἷμα, καὶ χάλαζαν καὶ δάκρυα. — Ἐρέψας· θάρσει. β΄ τῷ ῥάψαντα, σκέπω, φθέρω.

Σχ. 1315. Ἐξ ἐδος· ἀναγκαῖα, δεῖ ἔδεσι.

Σχ. 1316. Εὐ λίαν σχολῇ πιστ; Εὐ σοὶ ἔκαμνε Σαλαμὶς; Ἢ πάρεσι;

Σχ. 1335. Ἀνερέσθαι· μετ. ἀόρ. β΄ τῷ ἔρομαι, ἐρωτῶ. — Ἀθρῆσαι· ἀόρ. α΄ τῷ σκοπέω ἀθρέω, βλέπω.

Σχ. 1351. Ἑσίσωμαι· συμβουλῶν καὶ συμπολεμῶν ἐμέ.

Σχ. 1385. Οὐκ ἐς ἔδος· οὐδάμου ἐνδέχεται βιβάναι, συμπολεμῶν, καὶ τῶν ἐδῶν ἢ ἀνδρῶδες σῶμα, καὶ ἄλλα συμβαίνει ἔνια ἀνίσχυρα.

Σχ. 1389. Εἰργασμένα· ἐκεῖνος τῶν λέγεται, ὅτι δόλῳ τὸν ἄλλον σφάλλει τὸ σφαλλόμενον. Ἐκ τῶν ἔργων τὸν Ὀδυσσέα φασὶν οἱ Ἕλληνες ἐπιβουλεύσαι τῷ Δηϊφόβῳ, ὅτι μόνος τὸν μὲν ἔκτανε τὸν Ἕκτορα, ἐκεῖνον δὲ ἔφευγον, ἐπεὶ τὸν κοιμώμενον καὶ ἐν τῷ ἔδει.

Σχ. 1405. Μενοινᾶς· μενοινῶ, βουλεύω, συμπίπτω, προσπίπτω.

Σχ. 1409. Τὸ γὰρ τῶν φρενῶν? γνωμικόν.

Σχ. 1416. Κακῶν ὄντων· ἀνιαρῶν, ἐπιπόνων, ἀμηχάνων.

Σχ. 1427. Ἀνάγκη· δεῖ, δεῖν· τὸ ἀνάγκη, δεῖσθαι, βούλεσθαι, καὶ κοι-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κοινὸν ἀνάμεσα· ἀναμαρυάζω, ἀναδίδω, ἀναδέχομαι.

Σχ. 1428. Ἀμὶ γὰρ αἰ δῦε· δυσκολιὰς ὁ λόγος, ὁμοίως μὲ τὸ λατ. Herodot. II "Ἔσσα (ἄλινα) δέ οἱ σοὶ εἶμι τὴν ἔξεσι, λατ. τὸ νδὲ λέγει "ἔξεσι".

Σχ. 1450. Τοῦ ἐν γένει γάρ· καὶ ἐπλατύνθη συνεβὶ καὶ συνδυασμὸς ὁ λόγος· ἰδὲ ἐν οἴκῳ μὲ ἐν δόμῳ.

Σχ. 1486. Μέμονα· μεριμνῶ, φροντίζω, μεριμνῶ.

Σχ. 1496. Πορσύνας· σορσύνω, χορεύω, προσαγορεύω.

Σχ. 1511. Θεωρίας· χαρᾶς, εὐφροσύνης.

Σχ. 1522. Χέρσος φθαρτὴ γῆ· ἀντὶ λεπτόκαρπος, διότι δυσκολεύεται νὰ βλαστήσῃ, μένουσα ἄγονος.

Σχ. 1530. Τιμάσας· μεριὰς, τὶ δημοσίας αἰχμαλώτους.

Σχ. 1535. Ἄγις ἰν· ἐπλατύνθη· ἀρχαῖος ὁ τοίχος τοῦ ἐμφ. συμφώνου τὸ Θεόδωρος.

Σχ. 1537. Πάλα γάρ· γνωριμία.

Σχ. 1545. Ἀ μὲ φρονῶν· ἄφρων γνωριμία.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εὐλογαὶ δύο
καὶ
Ἑπτακαιδεκάδυο
ἐν δυοῖν

Τοῦ Εὐριπίδου Δραμάτων
Βίος Τοῦ Εὐριπίδου.

Ὁ πάππος τῶν ἀρχαίων τραγῳδοποιῶν Εὐριπίδης, γεννηθεὶς κατὰ τὸ
α΄. ἔτος τῆς οε΄. Ὀλυμπιάδος, ἦτοι 480 ἔτει π. χ. ἐν τῇ νήσῳ Σαλαμῖ-
νι, ὅτε ἔσχον καταφυγὴν οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν ἐμβολὴν τῶν Περσῶν,
καὶ ἐξ οὗ τὸ γῶς κατὰ τὴν πόλιν ἐκείνην ἤρξαντο, ἐν ᾗ καλεσα-
μαχήθησαν οἱ Πέρσαι πρὸς τὸ Εὐριπώδας ζυνὸν τῆς νίσου, ὅθεν ἐρωνορά-
σθη καὶ Εὐριπίδης. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Μνησάρχος, καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Χαλ-
ἀναξὶς μετὰ τὴν ἀποῤῥίζιν τῶν Ἀθηναίων.
Χρηματίσας μαθητὴς τοῦ Ἀναξαγόρα καὶ τὸ Σωκράτους, ἐσπούδαζε καλο-
χὰς ἐν τῇ φιλοσοφίαι· ἀλλὰ ἀκεραίως, ἢ μὴ φοβηθεὶς ἐν τῇ καλλιγραφί-
τοῦ διδασκάλου Ἀναξαγόρα, διὰ ὅσους οἱ Ἀθηναῖοι ἐφυλάσσοντο, ἐκ-
να τὴν θρησκευτικὴν δοξασιῶν του, ἢ καλλιγραφηθεὶς ἐν τοῦ σοφιστοῦ
ἀγῶνος, ἡττηθέντος μεταξὺ Λεόχαρι καὶ Σοφοκλέους, εἰς ὃν καὶ αὐτὸς παρε-
μάθη εἰς θεατὴς, ποτοσύρθησεν ἐν τῇ φιλοσοφικῶν μελετῶν του, καὶ ἀφι-
ρώθη ὅλος ἐς τὸ θέατρον ἀπὸ δεκαετῆ ἐτῶν ἡλικίας.

Τοῦτον δὲ αὐτὸς ἤρξατο πυδοσύρπουν ἐς τὸ χάδιον ὕτο, ὅτε ἀνεκαρε-
λάλλετο πρὸς τοὺ ἀριστοβούλεύτου τοῦ Σοφοκλέα, τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀποῤῥίθω καλέ-
χα καὶ ἐφόρευσος. Ἀπὸ καιροῦ δ' ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἀπὸ καλαρχὸς ἤρξατο
χωρὰ, δὲν ἐξελάσαι ὅρκους καὶ ἐς ἀσκημοσύνας, μάλιστα μετ' ἤρξατο συν-
ἐμελέθησαν, κόκκαλα ἀμαυβαίως, καὶ ἀπέδιδεν ὁ εἷς πρὸς τοὺ ἕλαρον τοῦ
ἐφημοσμένου ἱερέως. Ἅπλοι ἤρξ εὐγενεῖς καὶ γαμεταί, ἐδεῖ ἀνδρῶν
καθῶς ἀναλαβρεμμένων, καὶ ἀμεμφιμένων ἐχὶ μὲ τοὺ ἕλαρον νὰ κα-
λαβάσῃ καὶ ἐξαλείψῃ; ἀλλὰ μὲ εὐσχημόνως καὶ ἐπρέπει νὰ ὑπερ-
σχύσῃ εἰς τοὺ ἀγῶνα τῆς δόξης.

Ἐν τῶν σοφῶν τοῦ Εὐριπίδου δραμάτων, ἐγράφησαν καθ' ὑπερβο-
δεκα-

δεινάσιλα, καὶ ἄλλοι δὲ πάνυ μόνον. Ἀλλ' ὡς ἀφικόμην ὁ Λήναιος ἐς
τὴν Ποικίλην αὐτὸ τοῦτο, ἡ ἀγαγὼ τῆς δικαιοσύνης δεῖ ἀκούσομαι πάν-
τα τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ βραβεῖα ὁρᾶς τοῖ ἐμοὶ καὶ τοῖ Αἴσχυλον. ἡ
δικία ἐπῆρχε καὶ τότε ὡς καὶ σήμερον, ἐ μόνον ἐς τοὺ σοφιστὰς ἀλ-
λὰ καὶ ἐς τοὺ γυμναστικοὺ πόνους, διότι ὁ Ξενοκλῆς ἐτίμα τοὺ Εὐρι-
πίδην. "Τί δ' οὖν;" ἔφη; "Ξενοκλέα μὲν σὺ, Εὐριπίδην δὲ ἐμὲ θαυ-
μάζεις; Τῶν δύο λόγων τὸ ἕτερον· ἢ ἀνόητος ἐστιν ὁ τῆς ἡμέρας κύριος,
ἢ ἐξαπατᾶται. Ἄλλων δὲ ἐπαίνεσον, καὶ ἀθανάτων ἕνεκα ἄξιος."

Πρὸς τὰ δικανικὰ ἐς ἀρετὰς τοῦ σοφοῦ ἔρχεται, καὶ οἱ σοφοὶ
μᾶλλον μέρος τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, ἔστιν μ' ὅλα αὐτῶν τὰ
πάθη, μᾶλλον προλεγόμενον καὶ ἀκουσόμενον, ἀπὸ τῆς ὕλης ἀναπά-
λης, ὕλη ἐφαρμόττουσα αὐτὸ δικαστά. Εἶπα μὲν ἀρτίως ὅτι δεῖ λυρῇ
μᾶζαν τῶν ἔργαλείων κανόνας καλὰ τῶν διεξαγωγῶν τῶν μύθων
ἔχειν· ἔστιν ἀκριβέστερος καὶ ἀληθέστερος ἀπὸ τοῦ Σοφοκλέα· τὸ
κάτοπτρον τοῦ ἀνοσιουργοῦ, καθίζει σοφὰς βεβιασμένας τῶν ἀνάγκα
ταῖς πράξεσι, ὡς ἐγὼ ταῖς Ἐλένῃ καὶ ταῖς Τρωάσι· οἱ χαρακτῆρες κάλλιον
γεγραμμένοι, ἔστιν ἄλλῳ, σοφώτερον, ἄσχετοι ἀρτίως τὸ μύθου συμβεβηκός·
ἡ ἀνάπλοκις τῶν χαρακτήρων, διὰ διαγράφειν πάσοις, ἥκιστα ἀπονοεῖ-
ται μὲ τῶν ἀσυλλήπτων ἐπῆλθεν τῆς τέχνης. Ὁ Σοφοκλῆς ἔστιν πρό-
σωπον ἐς τοῦ μανιόμενον Αἴαντα, ἀπὸ τοῦ Εὐριπίδην ἐς τοῦ μανιόμενον Ἡρακλέα.

Μεθ' ἅπαντα ἔρχεται τὰ ἐκκλίνοντα, καλλίστη καὶ σοφὰ προλεγόμενα
ἐστιν ἀπὸ τῶν ἀσπίδων ἔστιν μάλιστα προλέγουσα καὶ ἀρτίως. Οὐδεὶς ἄλ-
λος σοφωτὸς ὡς ὁ Εὐριπίδης, καλαίνουσι τοῦτον τῶν παρδίαν τοῦ βα-
θῶν μὲ σαθυμιαλάλας σοφὰς· ἔστιν ἄλλο ἠθικώτερον καὶ σο-
φὸν τοῦ Ἡρακλέους ἐστὶ ἀρίστης ἀσκησάμενος τὸ νὰ ἀσκηθῇ τῶν Τρω-
ϊκοσοφῶν ὁ Ἡρακλειώλαλος. Πόσοι σοφισθῇ καὶ ἡδυκαὶ ἔστιν
τῶν Ἀνδρομάχης, τῶν Ἑλένης καὶ τῶν Ἀμύκλας οἱ σοφαί!
Οὐδεὶς ἄλλος ὡς ὁ Εὐριπίδης, ἀσφαλίζῃ τόσοι ἀσιλεκτῶν καὶ τὸ σοι-
χεῖον τοῦ ἀνθρώπου σάθι, ὡς τὸ τοῦ Ἕρμου ἐς τοῦ τοσόμενον τοῦ ἐκ-
φαναφοῦ ἐς τοῦς Βάκχας, τῶν ἐκπλήσσων ἐς τὸν Μήδειαν, καὶ
μᾶλλ' ἄλλα τῶν μανίας ἐς τοῦ Ὀρέστου. Ὁ ἡρακλειώλαλος λογίζεται
ἔστιν ὁ Εὐριπίδης διαγράφῃ τὰ σάθη τοῦτα μελὰ σοφῶν ἐρω-
θεῖσος καὶ ἐκλεγόμενος. Οὐδεὶς ἄλλος διαζωγραφίζῃ μὲ τόσον τέχνην,
σοφίαν, καὶ ἀκρίβειαν τὰ ἀλογιστὰ πάθη, ὀργὴν καὶ σοφίαν, ὕλη
ἐκφρὰ καὶ ἄσαρκα ἔστιν, ὡς καὶ ἐκπλήσσει ἔστιν τοῦτον χαρακτῆρας, καθὼς
ἐστὶ τοῦτο Ἥρμου γράφειν ἐς τοὺς Ἑκάβης.

Πρὸς δὲ ἔστιν μόνον τοῦτα, καὶ περίεστιν τὸ ἐκφυγὸν σάθος, τὸ

ὀδοῖ-

+ Εἰς δὲ τοὺς διηγήσους καθίζουσι σοφάσεις σφιγγραφικὰ ἄλλος, ἀνέρχε-
ται ἐς αὐτὸ τὸ ὕψος καὶ τὸν ἀκρίβειαν τῆς Ἐφεσσείας. Εἰς τοῦ Φοι-
νίσσας ἀκοῦσαι τὸν τοῦ Ἄρχεσι, διηγόρευσι τοῦ Θάνατον τοῦ Πολυ-
νείκους, καὶ τὸν ἀναγνῶσαι σφιγγικὰ τῶν δύο γραφῶν, κρυφῇ ὅτι σφί-
γγεται ἐς αὐτὸ τὸ θάλαμον τοῦ σοφοῦ, καὶ ὅτι ἔχεις αὐτοῦ ὁ ὕπνος τοῦ θα-
νάτου λέγοντα

Ἤδη δ' ἀναβαίνουσι χῖτρα λιγκὸν
βέλος πεφευγὼς Ζεὺς νιν· ἐπέδησε δὲ
χθὼν, ὡς ἔχει θάνατος· ἐν δὲ σφαγαῖσιν
ἔσφιγξε δοῦλα χερὶ ἀμείλικτον μένος.
Κόρυς μὲν ἐς ἔδαφος, ἄτρ δ' ἐς χθόνα·
χεῖρες δὲ καὶ πῶς ὡς πέφυκεν ἕξονος
ἔχουσ', ἐς λίθ δ' ἔρευθος ἐκ νεκροῦ.
Ὡς δ' ἔβδ' Ἄδραστος ἔπνα σοφίσματα γράφει·
"Ἔχω λόγχα πεφυγὼν· ἔστιν σφαγὰς γράφει.
Οὐδὲ πὼ σοφ' ἐστὶν δεξιὸν θεὸς λόγος
Ὑδάτων ἐξέφυσαν ἐρείπια ἄχος
Ἰασῆ ἐσχίσαι· κλέος μεθ' Ἡφίστου ὅδος

Ξενοκλῆς

Ξυνῆγαν ἴγχυ· σάντα δ' ἦν ὀρῦ καπά·
Ἔθνησκον, ἐξέσωζον ἀλέγων ἄδα·
Τροχαί δ' ἐσπίνδων, ἄξονες δ' ἐθ' ἅξαν·
Νηυσὶ δ' ἀναρσάν ἐξοσρυόνθ' ὀρῦ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

αὐτῶν ἀνελευθέρων ἀρὸς σοφὰ ἕτερα σχολιλήματα τὸ ξορμιχέ-
νος, μαθητὰς τοὶ Εὐριπίδου ἐφάμεγγον λέγ. ἔτσι καὶ τὸ ἐνάγον ἐς αὐ-
τὸν ἀρολήμμα τοῦ φιλοσόφων καὶ ἰδιωτῶν γνωρῶν, ἐν τοῖς αὐτοῖς
καλιοχηλίζοντας ἔσαντα αὐτὰ τὸ τράγυλα, ἅλινα διὰ τὸ τὸ ἰόντι μά-
γον ἔτσι ἰμάτε καὶ ἐς τοὶ βιαλὸς καὶ ἐς τὸ ἀναγκάζοντας ἰόνα ἔχοντα
σοφίας, χρηστοήθης καὶ σωφροσύνης· τὸ μόνον ἰόντι τὸ ἀρακεχρένον
ἐλλήνων, ἐς τὸ αὐτὸν κάποτε τοὶ σαρασόρχ ἢ γοντρέβλος ἡγ_σο-
φολιμένης διανόιας τον, καὶ μαθητὰ κάλον ἐσόρχρον, ἔτσι ἢ κα-
λέχρονος ἐς ἢν ἐξουέχχ, καὶ μάχιτο καλὲ τῶν γονεωτῶν· ἕνεκα
ἐσὼς κάλος διεπερφόβθη καὶ ἐσὸ τοῦ ἀριτογάμης, ἐσονομεσθὲς
μεσογένης.

Ἐξιχύρχ μὲν ἐνίοτε μελὰ δοσοφίας καὶ ἐν ἅπλοις ὀτίχοις ἔτσι ἀ-
λάβρε μόνον παθίτατα παιδικός, ἔνεκα ἔχει σχοινόβολος πέρα, ἢ ἄλχις καχρημένη σφραδερῶ-
βατος καὶ ἀρμονικός· ἀλὸ χαλεπὸν ἀρχῆς καὶ γλυκὺ, δοσιχὸν καὶ
ἀνθυρὸν, σαφὲς καὶ μεγαλόλεχνον· ὀρὸς δὲ τὰς ἐφαγωγὰς, τὰς διαβό-
γης καὶ τὰς ἀκλερρένος ἔτσι εὔφραδὲς, χαρίεν, ἀκριβὲς καὶ μὴ λί-
σχρὸν· ἕνεκα τοῦ κεχρῶτα ἅπλου τοῦ ὕφους τα, ἐχαρακλερίσθχ ἀπὸ
τοῦ Πχιλάρχ ἐσόχρημεν σοφιστῶν μορφῶν. Ἐκακίσθχ ὅμως
ἀπό τινων ὡς ἀσθ' ὁ δὲ ἅδε καὶ πάποτε χάος, καὶ ὡς ἀνοσίαν ἐς τὰς
γυναικὰς τοῦ συχρόνου τα χαρίτων· φησὶ ὁ Εὐριπίδης

..... Ὅδ καὶ γράφω

Τὸ δ' ὰν μεγέθος καὶ ξυρέσεως ἐλαχύχ.

Δύναται δὲ νὰ γνῷ τις ὅτι ἄλλοι ἀναμφισβητοῦσι περὶ τοῦ ζητουμένου, ὅτι
καλὰ περὶ τῶν χόρων τοῦ Δημοσθένους, ἔτσι ὁ Κικέρων, ὅδις ἀρκλι-
θὴς ἦς ἐξ αὐτῶν μάχου τοῦ ἤρεσαν, ἀσαφῆ θη, ὁ Διονυσιόλιος.

Ἀμὶ ὁ μεγαλόρχ τοῦ Εὐριπίδ δόξα καὶ ὁ χαριτορόλερος καὶ ἀ-
σιφθονώλερος αὐτοῦ χάρακτος, ἔτσι ὅτι ἐάλεγχα διὰ τῶν τίχνων νὰ αὐ-
ξω ἐξ ἀναμφιλέκτου ὁμόθεν ἀ μόνον σοφὸν ἐνδοξάζας ἢν, ἀλλὰ καὶ ἀν-
ἐκ τοῦ ἐπιλύειν ἐπὶ ἀνθρωπίνων σκληρῶν. Ὅθεν ἐκ τοῦ κάχρηστελε-
σθένλων Ἀθηναίων ἐς ἐκὶ καλὰ τοῦ Σοφοκλέους ἀλοχῆ αὐτῶν ἐκχρο-
ίζον, ἐμεθύσθχ, καλὰ ἐκὶ μαρτυρίαν τοῦ Πχιλάρχ ἐς τοὶ βίον τοῦ Νι-
κίου, ν' ἀσαφῶς ἐσόχρημα τίχνον καὶ ἐν τοῦ Τραχηνίου τοῦ Εὐριπίδ, ἡγεσθα-
ράνδρο σαρακχρῦμεν ἐσὸ τοῦ δεσποτοῦ τον. Ὅθεν δὲ φάγεν ὁ Θέσσαλ-
δρος, ὡς ξυγγίγλυς ὁ κὶ τοὶ ξυγγραφεὺς ἐς τοὶ βίοὶ τ, ἤγαγε τοὶ Ἀθή-
ναις, καὶ συναισθόλελο ἐς τὸ σεμνότατον μελὰ τῶν σεμνέχων σοφῶν
τῶν ὀρχηστῶν λέχρις τῶν ἐχωθόνων πόλεων, ὁ δὲ Θεόδωρος Ἐρέτριος
ἐμανιώδλη καὶ παλαιοτάτης ἀκίνν, καὶ τὸ τοὶ ἐμαλαχήμε-

ον

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σιν ἐς βουκὸν τῶν σαυρέων, φωνάς τις ἀΐδειν τόλε ζίχνι τινὰς ἐκ τινος χορῶν τῆς Ἡλέκτρας τοῦ Εὐριπίδου, ἐοίκοχε νὰ συμπίπτουν καὶ ἀσσε-
λρέφη πόλις ἀσσὸ τὸ νὰ παλαδαφίνουσι πόζειν τόσου σαρφανὸ τέλλ-
σιν ἀνδρῶν τινῶν, ἅτος ὁ Εὐριπίδης. Δὶ σαρὶ τῦ ὁ λόγος ζίχοι, τὶ "Αρ-
γειν ὁ χορὸς ἐπαρχόμενος ἐς τὸν σπηνὴν, ἵπου οἱ ἀγαθοί.

Ἀγαμέμνονος, τὸ πρῶτ', ἔμυθον Ἠ-
λέκτρα σοὶ σὸν ἀγγελῶν κύρᾳ.
Ἔρροί μοι, ἔρροι γαμηλοκόλος ἀνὴρ
Μυκηνῶν, ἐρρέτω.
Ἀργεῖαι δ' ὅδ' ἦλθ' ἐπὶ τὸν ἑπτάπυλον
Καδμείων θοίνας
Ἄργος· πόσου δὲ σὺν θεῷ Ἥρᾳ
Μέλλω σωθεῖσαι τέκνα. (γ. 177.)

Παρὶ τὸ γῦρας πέλετ, φέρω βαρέως τινὰς ἀδικίας τῶν σαρεσχω-
μένων, μελέβα, σροσιμυθῆς, σμικόν τὸ Ἀρχελάου βασιλέως τῆς Μα-
κεδονίας, ὅσου μεγάλως ἐφιμύθης ἐλεγεῖόν τοῦ βίου σχεδὸν ἕβδο-
μηκονταέτους. Οἱ Ἀθηναῖοι τόλε ἀσέμνωσε τὴν μελαγχολίαν
τῶν τραγῳδοσσοιῶν, ἀλλ' ὁ Ἀρχέλαος ἀσεκρούσθη, θαρσῶν ὡς ἐσχε-
χὼν ἐφιὸν τὸ νὰ πείθῃ τὰ ὄχα τοιοῦτον μεγάλων ἀνδρῶν· σὺν
οἱ σαρασχεύλοί τον τοῦ ἐκόμησαν πανοάγιοι πολὰ τὴν ὁδὸ τῶν
Ἑλλήνων σρὸς τοὶ Πυρρα. Εἰς μνήμην δὲ πολὶ δόξαν πῶ τοῦ
ὁ σοιητὴς Ἴων συνέλαξε τὸ ἐσόμενον ἀσόγραμμα.

Μακεδὼν μὲν ἐμὸς ἄνασ' Εὐριπίδης, ὀγδοά δ' ἴσχω
Τῶν Μακάρων· τί γὰρ δίζαλο ἔρρει βίος;
Πατρὶς δ' Ἑλλὰς ἐμή, Ἀθῆναι. Πηγὰ δὲ Μόσας
Τέρψας, ἐν σοφίᾳ πολὶ τοὶ ἴσσυον ἴσχω.

Ἐσυγράφη δράμαια 80, ἢ πολ' ἀΐδης 103. Ἀσοσύβασαν δὲ ἐς ἱερὸς
ἔκλοι τοῦ Θεόμμασοι ὅσλες ἔμας μεγάλοι δρᾶμα σαλαμικὸν, δεκαοκτὼ
ἄνδρα καὶ ἀγαθούς. Εὐάδνη, Ἀνδρομάχη, Ἀθηναῖς, Ἐρεχθέα ἢ Ἀ-
θῆναι καὶ ἀγαθοί. Εὐάδνη, Ἀνδρομάχη, Ἀθηναῖς, Ἐρεχθέα ἢ Πα-
ρίδα, Ἡλέκτρα, Βάκχαι, Ἡρακλῆς μανό-
μενος, Ῥῆσος, Ἑκάβελος, Ἴων, Ἑλένη, Ὀρέστης, Φοίνισσαι, Ἡρακλῆς,
Μήδεια, Ἱππόλυτος καὶ Τρῳάδες.

Ἔσονται ἄδαι αἱ ἐκφοραὶ τῶν Εὐάδνης.

=

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἐπάβη.

Πρόσωπα τοῦ Δράματος.

Φάρμα τοῦ Λαερτίου. Ὅλος ἄλλος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ ἀδελφὸς τῆς Ἑκάβης.

Ἑκάβη. Σύζυγος τοῦ Πριάμου καὶ σύζυγος τοῦ Πριάμου.

Χορός. Ἀποτελεῖται ἀπὸ Τρωάδων αἰχμαλώτων.

Πολυξένη. Θυγάτηρ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης.

Ὀδυσσεύς. Υἱὸς τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας.

Ταλθύβιος. Κήρυξ τῶν ναυτῶν τῆς Τρωάδος ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων.

Θεοφάνεια. Θυγατέρα τῆς Ἑκάβης.

Ἀγαμέμνων. Βασιλεὺς τῶν Μυκηνῶν καὶ Ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλλήνων.

Πολυμήστωρ. Βασιλεὺς τῆς Θρᾴκης Χερσονήσου.

=

Ὑπόθεσις.

Ἀναχθέντες οἱ Ἕλληνες μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐκ τῶν Ἀσιατικῶν παραλίων, παλίσφηνοι πρὸς τὴν ἀντίπερα Χερσόνησον τῆς Θρᾴκης, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Πολυμήστωρ, γαμβρὸς καὶ σύμμαχος τοῦ Πριάμου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔτρεχε καὶ προσφυγεύουσα πάντοτε, χάριν ἀσφαλείας, τὸν πλοῦτον ἐπόντα Πολύδωρον καὶ τὸν Θησαυρόν του.

Ἐπὶ τῆς Θρᾴκης δὲ ταῦτης παραλίας διενυκτέρευον πάλιν ἐν προσφυγιᾷ, ἀνήγγειλαν καὶ μετέβησαν ἐκ τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν ὁποῖον ἔτρεχον θάνατον πρότερον ἐκ τοῦ Τρωϊκοῦ πεδίου, ὅπου ἔτρεχε γονατευτά. Ἐνῶ δὲ παρεσκευάζοντο ν' ἀποπλεύσουν, ἐπαρουσιάσθησαν πάντες οἱ τοῦ μετοικεσίᾳ ἐφεστῶτες τοῦ γαμβρικοῦ τοῦ Ἀχιλλέως, πλοῦτος ὃν ὑγρὸς τὸ πῦρ τοῦ Πολυξένης, ἥλιος καὶ προσφυγεύουσα ἔτρεχε τοῦ πολεμοῦντος ἐπὶ τοῦ σωτῆρός της, ἀμὲ δὲ ἀφήκαν πάλιν, λο-

ξαν-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ξευθῆς δοκὸς ὑδὸ τὸ πάρδος καὶ διῆράβα.

Οἱ Ἕλληνες, ἀν καὶ καλυφθὲν ἐνοχλούμενοι ὑὸ τροῦ τὸ πλοῦθος γέρρας, συνεφώνησαν ὅμως ἐὸὶ λόγῳ, ἀναγκαιοτάτους λὺν ἀρετὴν καὶ λὸ ἀνδραγαθίαν λὸ πόρου, καὶ ἐψήφισαν λὺν ἐοὶ τὸ λόγχαν σφετέραν λῆ συμβάσῃ. Ἔσκεψαν δὲ λὸν Ὀδυσσέα ὑὸ σοφίαν λὸν μέγ γος, ὅσος σχεδὸν λὸν Ἐπειὸν καὶ σαρεκάβη ἀπὸ λὸ κῆρα λὸν Πολυξένην ἄλλο λινὸς βέως ὑὸ δυνατόν. Ἐρέσθη γοῦν ἡ αὐλὸν ὁ Ὀδυσσεὺς, πῶς λὸν κόρυθα κόδιλον νὸ λὸν ἀποκτάνῃ, καὶ νὸ σῶμα μὲν καὶ λὸν μελάγχαιτα, ὅλ σροφητόλατος λὸ μὸν λὸν δαιμόνιον ὁ Θέστωρ.

Ἐκκοβῆς λῆς θυείας, καὶ ἀποδοθέντος λὸ σλῆθος σρὸς λὸν Ἐπάνειαν, ἔσκεψαν πῶς λὸν ἐφαπατήσωσι, ὅσως λῆ μελαχέρᾳ ὕδωρ ἐκ λῆς θαλάσσης δεῦ λὸ χλρὸν λῆ σφαγίων Πολυξένης. Ἐκῆ δὲ σὺρ καλὰ σφυσήρια κυρέντα ἐοὶ λῆς ἄκρας καὶ λὸ σλῆθος λοῦ Πολυδώρ, λοῦ ὁσσίου ἦκε γονέως καὶ ῥίζῃ ἐς λὸν Θάλασσαν ὁ Πολυμήστωρ, ὅλαι ἔρχεσθε λὸν ἄρωνα λῆς Τροάδος, ὅσα γίνεσθαι ἰσχὺς λοῦ Θρηικίου. Συνέσκεσε δὲ νὸ διαφυχθῇ ὑὸ αὐλὸ ἡ δοξομένη καθ' ὃν χρόνον ἦκε ἐκῆ καλυφθέν καὶ οἱ Ἕλληνες, ἡ δὲ θάλασσα νὸ ἐνδρύσῃ λὸ σλῆθος ἐοὶ λῆς καρφίας, ὅθ' ἦκε καλ λαβῆ καὶ ἡ Θρηικίσσης, καὶ λεχέβαινα αὐλὸ μὲ λοὶ σόδαγλος, ἡ μελανόρινον σρὸς λὸν Ἐπάνειαν.

Αὖθι ὅμως, ἐνόρων σρὶν λὸ ἀναλυχέν ἡ λὸ λὸ λοῦ Πολυξένης ἀλλ' ὅλαι ἔρχεσθε ὅλ λὸ σλῆθος λοῦ Πολυδώρ συνέρρεον μὲν ἡ ἐμφύλιος, σχὸν σεφυσθῆνα λυκοχρόνως καὶ ὑὸ ἐκγενῆ ἀμφιπολίας ἐκ λῆς ἀοιχίας λὸ Πολυμήστορος, συνέχαβα λὸν ἰδέαν καὶ ἀνδρείαν λῶν δορυφόρων λὸ κῦλος, διαπορώμενον λὸν περὶ λόγλον ἀποφασίλες καὶ σρὸς λοὺς Ἀγαμέμνονα, ὁόλος ἀδὲ σαρεκάβαγε ἐς αὐλὸν πάχεσθαι.

Πλησίασαν χαλὸν λὸν δόμον αὐλοῦ ἐς λοῦ Πολυμήστορα ἀγνοῦλα χάλε λὸν ἐς λὸν ἄκλιν ἔρεσθαι λοῦ Πολυδώρ, λὸν σαρεκάβοσι νὸ μαλαβῇ μελὰ λοῦ λόνανλον σρὸς αὐλὸν, ὅσως δοῦναι λοῦ ἀφυσικλῆς καὶ ἕλερος θυσαυρὸς, λῆ ὁσσίου, ἦκε αὐλὸ σρόσφη ἐς λὸν Τροάδα. Ἀσυλυθῆς ὁ Πολυμήστωρ καὶ ἐμβὰς σρὸς λὸν Ἐπάνειαν μελὰ λοῦ δόναν λου, ἐφονεύθη ὑὸ αὐλοῦ ἐς ἕλερου δωμάλιον, ὅσου ἦσαν συγγρεῖς καὶ σοφοὶ ἕλεροι αἰχμαλώλιδες γυναῖκας, ὕλινας, αὐλὸ μὲν ὑόν δόναν, λὸ δὲ δόναλα καλέσαβαν. Εἰσῆχθεν δὲ ἡ Ἐπάνειαν νὸ λοῦ δυσμενοῦς Πολυμήστορος σιάσαι λὸ Ἀγαμέμνονα, ὑόλις ἀδὲ σαρεκάβαγε

θεῖ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀπ αὐτὸ τὸ λίθ, ἐπροσπίξασα ὅλη ὁ Πολυφήμ καλαφρόνης λιὰ ἀνα-
τολεθῆσαι ἐς αὐλὸν σίξιν, δεῖ ἐφάνησα λοὶ νὰ ἐλ Πολύδωρα χάρι
ἔπιθαι λῶν ξείνων, ἀλλὰ χάρι τ χρυσὸ αὐτὸ λῶν θυσιμῶν τ.
Ἡ σειρὰ τ ῥάψαλος παρεγκλιναι ἐς λιὰ σχηχίαν λῶν Θρα-
κῶν χρονικόν.

Ε'

Εἰλογαί.

„Εἰσάγγελα σρῶλον ἐς λὸν σταῖν καὶ προφέρ τ φόνλωμα λοῦ
Πολυδώρ. Οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ, λὸς ὁμοίως καὶ καλὰ λόλο, ὡς καὶ καλὰ
λὰ ἄλλα, ἐμιμήθησαν σοφοὶ ἅμ λῶν νεωλέρων, ἐσυμφθίζον νὰ φάγω-
σι ἐς λὸ ῥάψαλά λων λιὰ ἐμφάνιση λῶν φόνων ἢ φονλωμάλων.
Ὁ Λεοκέρης ἐς λὸν Πέρσαν φόνεγε λὸ φόνλωμα λ Δαρεῖ, καὶ ἐς λὸν
Εὐριπίδης λὸ λῶν Ἡρακλειδῶν· ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐς λὸν Φιλοκλή-
λην ἐκεῖνο λ Ἡρακλέους, ὅλα καὶ ἀλλοῦθα ὁ Εὐριπίδης φόνεγε λὸ λ
Πολυδώρου. Πρόλλυ δὲ λόλο μαλὰ σοφῶς σοφέας καὶ λέχνης, δόλε
αὐλὸ ἄλλο ἠδύνα το νὰ ἀκουσθῇ καὶ νὰ ἀγαγνοβῇ λὰ λὸν Ἀ-
γαμέμνονα δολοφονοῦσα λ Πολυδώρ ἀφρῶλα, ἐφεὶ ἡ βασίλισσα αὐ-
τὸς ὁ δολοφονηθεὶς ἦν μεγρῷ φόνεγε. Ἡ ὁμοία χειρὸς λόλε ἐγ-
καλιχιῶσα λὰς σάρκας λ Ἄδ καὶ λὸ καλοκαίριον λῶν κα-
ιρῶν, ἐπαναφέρεται μαλαξὸ λῶν βλελῶν,

Ἤκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκιὰς σάρκας
Λιπών . . . . . ς. 2.

καὶ προλογίζοντα σαρὶ ἀκολὸς, προλέγ συμφορὰν καὶ λὸν ὁμοιόσον
σφαγὴν λοῦ Πολυξένης ὑπὸ λ Νεοπλόλεμ λ Ἀχιλλέως."

Ὅλαν ὁ καλόφρων, λέγ ὁ ἐς Ἄδ ῥον μελαμορφωθεὶς Πολύδωρος, ἐγκύ-
ρησα λὸν ὁμοῖον διάβασιν πάνδεινον ἢ Τροὰς νὰ ῥέσῃ ἐς λὰς χέρας λῶν
ξένων, "δορὶ σεσῳ ξένιαπ," φονευθείς, ἐξεφερόμεν μρεχίαι μαλὰ
σοφῶν θησαυρῶν σρὸς λὸν Βασιλέα λῶν Θρᾳκῶν Πολυμήσορα, ῥίπλ λό-
λε ὅλα καὶ σύμμαχον κλίλον, ὅπως ἂν σοφὸς ἐξεσορβῇ λὸ σάρξ, μὴν
ὑποφέρων καὶ δυσμενῆ χεῖρας, ὅπα ἐκ λῶν Ἑλλήνων ἢ βε-
βαιοῦ ἐκπλήξ.

Πολὺν δὲ ὄν ἀγρὸν χρυσὸν ἐκπύρων χάβρα
Πολὺρ, ἵν' ᾖ σοὶ' ἦλθ λέχη σέσῳ,
Τοῖς Ἕλλησι ᾖν καὶ μὴ σώσῃς βίον. ς. 12.

Ἐγὼ

Ἐγὼ δὲ λόλε πρώτον νεόλαλος, καὶ λνύσανος φρόλε νὰ σαγαφρῶ καὶ νὰ σαίγω λὸ δόρυ.

Νεόλαλος δ' ἦν Πριαμιδῶν.....
.....αὐλα γὰρ φέρει ὅπλα,
δοῦλ' ὤχος σιός ἐ' ἦν, νέος βροχίων. ζ. 15.

Ἐνόησ δὲ ν' ἀαλρίφρου ἤρεσεν ἀδόρβολος, καὶ ὁ ἀδελφός μου Ἕκ-
λωρ ἄζη καὶ ἀφριόρβωνεν, ἐφιλοξενήσαμεν κἀγὼ ἄρίζα ἐς λὸν οἶκον
λοῦ Θρασιὸς, καὶ πῆξαν ὁ δυσοχὴς, ὡς λις σρόθυμος ἑλασὸς,
.....ὡς λις σλόρβος πὸξόμην λάχας. ζ. 20.

Ἀλλ' ὅλαν ὁ Ἕκλωρ ἀσαγλόβη καὶ ἡ Τρωὰς παλοσάφα, ὁ ἀαλρὼς ξένος
καὶ φίλος μ' ἀφόνευσα λὸν δαμιόωρον διὰ νὰ χάβω λὸ χρυσόν καὶ
λοὺς θυαμρός μου, καὶ ἔβρηφα ἐς λὴν θάλασσαν λὸ' σλοῦμάρ μου, λὸ
ὀσσιον ὑσὸ λὸ σάγη καὶ λῶν πυρσάλων μελαφρόμενον ορὸς λὴν ἀνλὴν
πῆλε ἤδη ἔπιγαιζον καὶ ἄλαφον ἐσὶ λῶν ἄμφι σρὸ Τρωὸν ἀμφὼν,
καθ' ὃς καὶ ἡ μέλιφρων ἀφίχθη ἐνλαῦθα ἐκ λῆς Τρωάδος μαλὰ
λοῦ χρυσοῦ ἕλκων· ὅλινας ὅμως χρεὼ ἦδη ἀναγκαορέαν νὰ σα-
ραλήσωσι χρέα ἐσί ἕνας ἡμέρας λὴν δεκαοκτάλην, ἔνεκα λῆς
μαλὰ λὴν πῆξιν λων ἐχθρικίων λῦ φαντάσμαλος λῦ Ἀχιλλέως, κάλ-
λος ὃς γάρ καὶ σροόφραξεν λὴν ἐσί λὰ λάχιλα ἔκσλασιν λῆς ἀδε-
φῆς μου Πολυξένης.

Λίλῃ δ' ἀδελφὴν λὴν ἐμὴν Πολυξένην,
Τύμβῳ φέρον σρόσφαγμα καὶ ὑγρὰς χάβῃν. ζ. 41.

Ἡ καὶ λόλε θάλῃ χίνῃ, δεῦλε οἱ χίλιοι δεῦ ἀνέχονλαι ν' ἀχάνωσιν ἀν-
λοὺ ἀδώρλου· ὥχε ἡ σνεφρώνη μοῦρα σύρῃ καὶ λὴν ἀδελφήν μου σύ-
μφορ ἐς λὸν θάνλον.

.....ἡ σνεφρώνη δ' ἄλῃ
Θανῇ ἀδελφὴν λὴν ἐμὴν λῇδ' ἡμέρᾳ. ζ. 44.

Ἡ δὲ μέλιφρ θάλῃ λῷ δύο νεκρὼ, ἐμὴ καὶ λὴν δώμορον πόρσιν.

.....δύο νεκρὼ καλόσφαλον
Μέλιφρ, ἐρῶ λε λῆς λε δυχήν πόρις. ζ. 46.

Τοῦλον μὲν ἀνοδυρόμενον μελὰ λὴν θυγέα, ἐμὲ δὲ μελαφρόμε-
νον ἐκ λῆς σαρκός, ὑσὸ λῆς Θρασσαμίδος, ὡς λάχ' ἀγαλὴ ὡς
λὴν θάλασσαν νὰ μελαπορίσῃ ὕδωρ διὰ λὸ χλιρὸν λῆς σφαγῆς
Πολυξένης, δεῦ ἐσαπαλήσαν λὸ ὑσοχθόνιν θεὸν, ὅσον ἐξ-
θῶ λαχὺς ὑσὸ λῆς μελρός μου.

Τὸ γὰρ κάλλος σθένος ἐξαλυσάρκει
Τύμβον κυρῶσα, κ' ὑγρὰς χάρις μελρὸς σταγ. ζ. 50.

Θλὴν

Πλὴν ἄδη ἀ μήλιγρεα, γοβτρεύη ἴσης λὸ φάνλαρμάρι, προχαρῆ ἀρὸς λὴν σπιτὰν λῦ Ἀγαμέμνονος. Φεῦ, ὦ μῦλερ, σόσσι σαρὰ σολὶ γέρσαι παπᾶς, ἀφ' ἐν βασιλιῶν οἶπων ὀδέσσας ἐς δηγόν, θεός λις βεβάκοι ἀ μελίγγαξεν ἐν λῖς ἀρολέρας ἀν ἐκαφαγέας.

Φεῦ, ὦ μῦλερ, ἴλις ἐν λυρανικῶν δόμων
Φήγον ἤμαρ ἦλας, ὡς ἀράσσοις παπᾶν
Ὅσσι ἀφ' ἐν σολ'· ἀνιδιπώσας δέ σε
Φθόγγ θεῶν λις λῖς ἀάραθ' ἐκαφαγέας. ζ. 58.

—

„Καλὰ λὸν γυρὸν λούλαν ἐμφανίζαλαι ἀ ἐκάβα, ἴλις λελαμμρέην καὶ σεφοβιομένην ὀσὸ λῶν Ἀφροδίτεων ἐνεσύαν, ἄλλα ζχι ἐδῦ λὸν νόυλα ἐκάγκα, ἀράζη λὰ Θερασανίδας λις, καὶ βαλῦ νὰ λὸν μιλαγκ-ρονε ἐνέσιον λῦ Σαμάλαν λις·

Ἄγελ', ὦ σαῦδες, λὸν γρεῦν ἀρὸ δόμον,
Ἄγελ' ἀρθῦσαι λὸν ἀμόζγον νῶν
Τρωάδες, ἐρῶν ἀρόσθεν δ' ἄπασαι. ζ. 61.

Τοντυλρόσως ἀ ἐν λῶν ἐνεσύαν λαραχύλις, συμσόιδη ἄρισα καὶ φωνικόλαλα μὲ λὸν ἐδάκα, ὅν ἐξήλθεν ὁ Πατρόκλαρος, ὅλ ἀροβῆλο καὶ ἄγεν-γε λὸ φάνλαρμάλον."

Ἐκμαρβάντα δὲ λὰ ἐνέσυά λις ὡς βάν ἀσσίσα· διὰ λὸν νόν λις Πατρόκλαρον καὶ λὸν κόμελις Πατρξάκα, ἐσκαζῆλο λὸ μολαχβονίνι θαῦ ὀσὸ λὸ ὀκόλις, ὅλις Τίλο σχόν ἀ μάκα ἄμμαρα λῶν σλάναλις.

. . . . . Τὸ σόλαια χθών
Μελανοδαρύφρων μέλαρ ὑγρόν
Ἀσσύφαφαμαι ἀκμηχον ὕφη
Ἄν σερὶ σαυδὸι ἐρότ
Τοῦ κυδρεύν καλὰ θρέψαν
Ἀρ-γὸ Πατρξάκλις λε ῥέχος
Θαγαλρὸι, δι' ὑγρόν ἦδος
. . . . . .
Ὦ χθόνιοι θεοί, σάσαλε σαῦδ' ἐμόν
Ὅς μόνος, ὅλιαν ἄμμαρ' ἐρῶν. ζ. 79.

Ἔσχλα ἄλω λαβλεμρέην καὶ λελαμμρέην ἐρωλᾶ· Πὸ γόαι ἀδῦ θῆα ἐμχὰ λῦ ἔχλαν ἀ λῶν Κλεοπάτρας (ἀργόλερος καλῆχον λὸ χάριορα λῶς μαλῆμας), ὅσω, μοῦ ἐκμόσαλε λὰ ἐνέσυάλερ, δόλι ἦδος ἀκόσα ἔλαγον ἀσσοκιοβῆσαι ὁκόλις ἐν λῶν γαλάλιμον, καὶ καλα-

σσα·

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σωμαχθῆναι ἑκηβόλῳ ὑπὸ σημῆναι ἄνακτι λαῶν.

Εἶδον γὰρ θυμὸν ἔχοντα
λοιμὸν ἄμυνον κακὸν ὀμαρτήσαι
Ἀργείοις μενέλαον ὑπασθῆναι ἀνάγκῃ
Ὀἰκηβόλῳ . . . . . ξ. 91.

συνάμα δὲ ἦλθον καὶ ὁ φίλτατος Ἀχιλλέως καὶ τοῦ ἀμυμονίδου τοῦ Πάτροκλου, πλὴν ὡς μόρας μίαν ἐν τοῖς λαμπροτάτοις Τρωάδεσι τῷ θεοῖ, ἀσπαίρουσα, σαρκοφάγῳ, λευκώλενι μοῖραν ἐν τοῖς θυμαλγέσιν!

Ἀπ' ἴρτας ἦν, ἀπ' ἴρτας ἦλθε σπεύδοις
Πάτροκλα, δύμονας, ἰκαλέσω . ξ. 97.

Ἐνῷ κ' ἐκάθευ λοιπὸς ἐσέλεγεν ἐπιτόλας ὁρὸς τὸν θεὸν, φοίσκαλα μαλὰ σοφὸς καὶ χέαν λεπορυμένος ὁ χορὸς, ὅτος ἀναγκάζῃ ἂς αὐλὸν τὸν θριβερὰν ἦναι, ὅτι οἱ ἕλληνες ἐν σφέρᾳ σπεύδῳ ἀσε: φάσκαν νὰ προσφέρωσι σφάγιον ὁρὸς τοῦ Ἀχιλλέα τὸν πόρσιλις.

Εὖ γὰρ Ἀχαιῶν σφέρᾳ ξενύδῳ
Πέμπεν δόξαν, σὺν σπεῦδ' Ἀχιλλῆ
Σφάγιον θέσθαι . . . . . ξ. 109.

αὐλύσαλος λῶλο τοῦ φαλάσσαλος αὐλὸ, ἑρμαιοθέλος ἐσὶ τοῦ λόγε: ντος. ἔλῳ δὲ, ἐσροόβαλεν ὁ χορὸς, ὅπου κὶ φυτῶσι τὸν ἕλληνα δημοφάνας, καὶ ὁ Ἀγαμέμνων πυελάλλελο ὁρὸς τὸν φιλοθρασυδέ: ρας μεμφόδα, ἑρμαιοθῆς ὁ σοφόγρων, ὁ κόσις, ὁ ἀδολόγος, καὶ δι: μοκυρίδης Δαρδανίδης, ἔσφασαν δαὶ λαῖνι τὸν χρυσὸν, καὶ ἐμέγιον τὸν θυσίαν τῶν Θεσσαλῶν ἀν. Θέᾳ δὲ ἦθυ αὐτὸς ὁ Ἴδιος, ὅσως σαραχέθη αὐλὸν ἀπὸ τοῦ χρῶν ἀν.

Ἦξε δ' Ὀδυσσεὺς ὅσσ' ἔτε ἴδῃ,
Πᾶσι λαγίζων σὺν δαὶ μενοῖν
Ἔνθα γαμετὰς χερὸς ἀρέσσαν . ξ. 143.

„Ἡ θριβερὰ κόλη τοῦ χορῦ ἐγγαίε; καὶ αὐτοὶ σροσιμοθῶμεν ἱρόν ἢ: νὰ ᾖς τὸν ἐκάβεν ἐσὸ τῶν δαιμόνων αὐλὸν ἐνοσίαν, δεὶ ἐσῶμεν ὅμας ἔλθοι παλαμηδιλὸν καὶ σαρασοφόγος, ἔλοι ἐν μέρᾳ ἢ σοφὰ ἐσαγέλασσαν τῶν ὀνείρων. Οἱ λόγοι καὶ οἱ οἰωνοσκοπίλις, ὡς καὶ ὁ δικόγονος αὐλὸς μαλὰ τὸν σόφις τὸν, σαρέσχε ὅλι δρυὸν καὶ δρ: ροσθὲς δένδρα, νὰ ἐκυρόσι μέλιρ καὶ θυμάλιρ λίαν δοξοχῆς, ᾗς τὸ ἄνακρα ἑλέρας ἀσροσδοκήτου καὶ σαραδόξου σημο: ρᾶς. Ὀδύρεται ὁ λαμπάσαρος ἐκάβη, θρυῒξ τὸ ἦθος αὐλὸς γύρας, τὸ ἀνυπόγορον τῆς δικῆς," δικῆς τῆς ἁλαῖ" ἀρκὲ λῆς θέᾳ τὸν ἐσαρασίᾳ, σοῖα γυνὴ, σοῖα σόμις; Πλὴν οὐδὲ

σαρί:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σαρίγαλα, ἴλε νύμφες, ἴλε σπεῦδες
Φρῦδες σρέφουσες, φρῦδα σπεῦδες. ζ. 160.

Ἀσορτῆ λίνα ὁδὸν νὰ βαδίσῃ, σὲ νὰ εὕρῃ ἀρχὸν μελαξὲ λῶν θεῶν, ἐσ-
φαντῆ, πόλεβα, ἀλλ' ἐκ τὸν ἴχῃ λοὶ βουβοῦλα· διὸ ἀείχεβα σχέσον ἴλε τὸ χῶ
ἐσαλέφῃ, χωρὶς νὰ γνέλθῃ ἐγὼ τὸ σροσώχεσ, ωρώχῃ λὸν πόρανες νὰ ἐξ-
βῇ ἐκ τὸ σίτ σεὶ νὰ μάθῃ λίνας φόρμας ἀκούγ σερὶ λῶν χωρίβες."

Ἔξχε' ἐξχε' σίνατ· ἀλὶε μελάρος
Ἀβδὰ, ἐ λάνον, ὐσ ἔδῃς
Θέαν, σίαν
Ἁὶν φόρμαν σερὶ σᾶς ψυχᾶς. τ. 175.

—

Ἐὶς λὸν γόνς ποὶ λὸν ἀλαφερρὸν λῶν μιλρός λες, ἐρεμνίχελαν οἱ Πολ-
ξένη, ὅλες σὴν ἔνδροσος ἐρωλᾶ σὺλὸν λί νέαν λρέχῃ, ποὶ λὸν ἔπαρεν
νὰ ἐξελθῃ ἀκ λῶν σίνων ὐσ ὄρνιν πολεβολημένην.

. . . . . σίνων μ' ὡς λ' ὄρνιν
Θάρβῃ λῶδ' ἐξέλαξες, ζ. 178.

Ἡ Ἑκάβη σανδᾶ, ποὶ ἀσαλᾶ μόνον μὲ ἐρωσοσίρεβα ποὶ γενερ-
ρούς, ἀλλὰ δὲ λοχρᾶ νὰ λῶς ἀσοσαβύσῃ ποὶ λὸν συμφορᾶν λες.
Ἡ Πολυξένη ἐκ μᾶλλον ἐαράλλελαν, ποὶ φονεύῃ λρέμω, λρέμω, ὅ μὲ-
λερ, σεολί γενάῃς;
Θερμαίνω, θερμαίνω, μᾶλερ,
Τέβοι' ἀναγκάσῃς; ζ. 184.

Ἐσὶ λέγες ἀκόμῃ σαρὰ λῶν μιλρός λες λὸν διαφερμόρφεσον βάναλόν
λες· διάῃ παλαρχὰς νὰ λὸ σιγέσουν, λὸ βεωρῇ ὡς ἄσχρον ποιόν, γε-
ῃ σχολάρες διασοφόσες· σροτέχνα δὲ λέγος σαυλον, σαραδίδαβεν ποὶ ὁν-
λὸν ἐκ θερμᾶν, θρεσῖνα μεᾶλλον λὸν ὁδυνερὸν βίον λῶν μιλρός λες, σαρὰ
λὸν ἐνδυσύλες, ἀφ' σλέον δὲ μοῖρα ἐσροκέρνε λὸν βάναλόν λες.

Κὶ ὁὲ μὲν μᾶλερ δέχομαι,
Ἡχὼ σανυδρίους θρήνους.
Τὸν ἅδην δὲ βέλω, λώβαν λύρανν-
Τ' ἀ μελαγχόρμαι· ἀλλὰ θανῇ μοι
Ξυνευχέα πρέσσων ἱκέσιος. ζ. 213.

—

Ἡ ἔλοδος λῶ Ὀδυσσέως, ἀγγελθέσα ὑσὸ λῶ χορῶ, δεκόσῃ λὸν ὁ-
λομφρεῦν λῶν Πολυξένης, ποὶ λὸν μελὰ λῶν μιλρός λες δάκρυον. Ἀ-
σολγόμενος δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς σρὸς λὸν Ἑκάβεν, λὸν ἀναγνώῃ ποὶ
ἐσιτήριον, ὅ, λὸ ὕδωρ ποὶ ὁν χέρνες ψυκόρῃα χάῃ ἐκ μιᾶς ἴλη
ὁ ξῆνος ποὺς τραῦς ἐκρέμνε λὸν ἐσὶ λοῦ λόφο λῶ Ἀχιλλέως σφα-
γὴν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

γὴν τῶν Πολυξένης, ὅτι ἑσπέρας καὶ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐδειρόθη ὁ υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ὅλη αὐλὸς ἦλθε ὁ Ὀδυσσεύς, ἀσυχάζει ὅσως σαφῶς τὸ θῦμα εἰς τοὺς ἀχαιούς.

Ἥρως δὲ σοφὸν καὶ μαντιπόρον μόρον
Τἀσσύριον ἔγνω· θύραλος δ' ἑσπέρας
ἁλμὺς ἐ' ἑσπέρα τῶδε σὺς Ἀχιλλέως. ζ. 222.

Συμβουλεύει δὲ πάλιν νὰ μὴν ἀνταλάξῃ κομμάτι βέβαι, ἀλλὰ νὰ τοὺς σκοτώσῃ ἐλευθέρως, διότι πῶς ἠμπόρεσε τὴν ἰσχὺν τῶν σκιῶν καὶ τῶν συμφορῶν τους· καὶ ἦταν ἴδιον σοῦ νὰ φρονῇς ὡς ἀνάγκη καὶ ὡς τὴν δυσχέρειάν σου.

Γίνωσε δ' ἀμείνων, καὶ σοφρονέσι πᾶσιν
Τῶν σῶν. Σοφὸς ἡ πᾶν πανοῦς, ἃ δεῖ, φρονῶν. ζ. 226.

»Ἡ Ἐπάνω εἶχε καὶ ἀράδερον ἀντάρι ἀπὸ τοῦ χορτᾶ τὴν σκαραζωμάρδισον κὶ τὴν ἀγγελέαν, σὰν ἴδη ἀστροφορῆλο καὶ δι' ἐσπέρου ἥρθεν, ἐκαταλάβῃ ἐν τῆς πόρνης της. Ἐσήμαθη δὲ ἀπ' καπετάνιος, νὰ μαλαώσῃ τὸν Ὀδυσσέα, καὶ νὰ τὸν πάρῃ μαζί του ν' ἀναλάβῃ καὶ ἀπάνω τὸν Ἑλλήνων τὸν ἀσκραδιόπουλον. Οἱ λόγοις ἀναπλέκονται μαζὶ σφοδρὸν σάλτο καὶ σοφὸς δημόπλιος· τὸ μέγεθος τῆς δυσχερείας παλαίουσι ἀπάνω ἀπὸ μᾶς σκοτωθῇ ἕνα, ἀλλὰ καὶ μέσα ἀγγαλιά. Ὅ, τι ἀπάνω καὶ ἄμοιρε ἀνάρμοστο, ὅ, τι ἀπάνθρωπος μὲ μεγάλῃ δύναμι καὶ γιόγορος μέσα, παρακαλεῖ ἀπὸ σκέψι δυσχερεῖ, δύναται νὰ ἀπουσίαν, ὅσω παλαιμαχῶ ἐν ἐχθρικὰ παρδιᾶ σφὸς σκληρὸν τὸ σφοδρότερον αὐτῆς ἀπομυρέσι, μελαχρινοῦ καὶ ἀπ' τὴ σφοδρότ. τῆ βαθιᾶ ἀπὸ τὴν ἐπάνω.«

Ἤδη ὡς γαλήνη, λέγει σφὸς τὸν Ὀδυσσέα, σφόδρα μέγας ἀγών, σφόδρα γενναίων καὶ μεγὸς δαίμων.

. . . . . σαφέστατ' ὡς ἔοικε, ἀγὼν μάγος
Σφόδρα γενναίων, ἠδὲ δαίμων μενός. ζ. 228.

Δεινὴ δὲν ἀσέβεια καὶ ἐγώ, ὅσον ἄγγελον ν' ἀσεβάσω, ἤτ' ἀπούσασεν ὁ Ζεύς, ἀλλὰ μ' ἄμοιρα τὴν δύσμοιρον νὰ βγάλω ἄλλα μεγαλύτερα δυσχερήματα; Πῶς ἐὰν ἐσυλλογίσθη ἡ δύση ν' ἀναμιμνήσκω σφὸς ἐλευθέρως σφάγματα ἀντὶ δυσάρεσα, σὺ μὲ ἀγγέλους ν' ἀσεβήσω σφὸς ἀρὲ, ἡ ὁ ἐβγῆκα σὲ ἀγαλύσω. — Ἐσυλλογίσθη, ἐμάλωσε ἐλευθέρως, ἦταν ὁ Ὀδυσσεύς.

Ἔξαγ' ἐμέ, τὸν χρόνον γὰρ ἀ φθονῶ. ζ. 236.

»Ἐκεῖνα ἔσκεν πύκλωπος καλ' ἐμαλακόμενον δυσόμοι, δι' ἣν

ν

τὴ Εὐπάθη ἀναμμένους ἀπ' τὸν Ὀδυσσέα, ἀσπεβαίνοντα σάντολα τὴ χάρη
της, τὸν ἀπ' τὸ Ἴλιον ἀπ'λε πολεμοσβάλει τον, ὅπου γυαρισβῆς ἀπὸ τὴν ἐχέ-
νης, κατ' παλαμῆχτὸς ἀπ' μόνη τὸν Εὐπάθη κάλιὰ, ἀφρόσπιστον ἀ-
νώπαντους, τὴν ἴβγαλε τὰ γόνατα, τὰς χέρας κατ' τὰς σπρῶς, κατ' τὸν
Εὐπάθεια κατ' φαγοβῆ τὰς Γατοῦλα· ἐκεῖνη δὲ ἀσπαχαριοβῆκε κάλιὰ,
τὸν ἀσπάσπηκε τότε!"

Ἀπολογοῦμαι δὲ λέγος ὁρὸς ἐκεῖνον, τὸν ἐρωτᾶ· Τί δὲ ἦτας τόλα,
ὦ Ὀδυσσεῦ, ἐνῷ μετ' ἦτον δντῶς; — Πολλὰ ἐμπαχαιόβην ἀσιχνμένα
δεῖ κὰ σὸν τὸν Γατέρα.

— Τί δαὶ' ἐμένας δντος ἂν ἐμὸς τόλα;
— Πολλῶν πόνων εὑρέμαβ', ὅσα μὴ Θανεῖν. ζ. 248.

Διὰ τὸ ὀδοῦν γοιὸν τόλα λοιπάνας σφ' ἐμὲ ἀγαβὸν, μετ' ἀνδρασδί-
δης σπέρμον ὅτον δένδρον πατέρ; Τὸ ἀχάριστον γένος, ὅστ' ἀσιδιώκε-
τα δειμολεκὰς ἐμάς· λάρα ἄλλα κὰν μὲ γνωρίζει· σὺς δὲ κὰ κὰ χαριοβῆ-
ζα ἐς τὸ σπίτι, ἀδόμως φρονίζει ἐκὰν βλάπτει τὸν ἐμένα.

Ἀχάριστον ἀνδρῶν σφέτερ', ὅστ' δικαιότατα
Ζητᾶ ἐμάς· μετὰ γυνόπωνβέτερον.
Ὅτ' τὸν ἐμένα βλάπτειν, ἀ φρονίζει,
Ἦ τὸν ἐσθλὸν σοφὸν ὡς χάρι πέμπει τε. ζ. 255.

Εἰς ὀσὸν πάντοτε ζωντόρνον οἱ ἔμποροι ἐμπάγιοι τὸν σφαγὸν
τὸν πόρις μου; Πόσοι ἦν τὸν δόο· ἀφρόσπιστον ν' ἀπλακαλοζήνον τὸν
ἀνθρωποβῆκεν ἐς τὸν μᾶλλον ὡς πάτρα ἐμπρόσπον κλποβῆ-
κεν ἢ ὁ Ἀχιλλεὺς Θέλει ν' ἀπλακοκλῆν τὸν κλαίκαλος κὰ τὸν,
ἐπάρχον νὰ ἐκπαιδαπβῆ κατ' τὸ φόνο τὸν πόρις μου. ἐπὶ κὰ τὸν
δατ' ἐμένα πατὸν ἐκαθόλου. Τὸν ἔμενε ἔχει ν' ἀπαλῆ πρό-
σπα ἐκὶ τὸ λόγο, διότ' ἐκεῖνη πάρα κὰ τὸν ἐς τὸν Τροία,
ὁ σφάγια ἐκὶ τὸ λόγο, διότ' ἐκεῖνη πάρα κὰ τὸν ἐς τὸν Τροία,
τὸν ἀπάρχον. Εἶν δὲ ἄπειρός ἐς κίχρεάζολος, σαρίζαν τὸν ἐμπό-
λα, ἔχει ν' ἀσοβῆκεν, κὰ τὸν δὲ τὸ ἀρχὴ ἐκὶ πάντ, διότ' ἡ Τρο-
δος ὁρὸς ἐμπάς. Κατ' ἐκὶ μὲ χάρ' ἐκεῖνο κὰ τὸν ἐκόσμι τὸ δικαίο.

Τῇ μὲν δεινῇ, ἐκὶ δ' ἀρειπῆται λόγοι. ζ. 269.

Ἄκουε δὲ κατ' ὅτα· ἐγγίζω ν' ἀπλακοκλῶ ἐς ἀρὲ κὰ κλείσπαι.

Ἀ δ' ἀπὸ δῶκε δῇ σ' ἀσκλόνους ἐρῇ,
Ἄκουε . . . . . ζ. 271.

Ἐκ σφοδρὸν τόλα, ἐβίβος, ὡς ἦτας, τὸν χῆρέμον κατ' τὸν γυναῖκα
σαρχάκρον, κὰ κλὰ κατ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἔγκα τὸν ἐκὶ κὰ ὁ-

Διὸ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Γιατὶ δὲν χάρη, ἂν δόλο ἔχῃς καὶ τὸ ἀδὸ ἐμέ· ὁ σαρκοφαγὼ μὲ μοῦ
ἀποστόμωσε τὸ λέοντα ἀδὸ τὰς ἀγκάλας· μοῦ μὲ τὸ γονάτια· ἀρκοῦ σχέδι ὁ
γόνος· μὲ λαύλια καὶ ἐγὼ σαρκοφάγα καὶ γιατρεύω τὰ ξημέρ-
ματὰ μοῦ ἔχω σαρκοχὴ ἀνδρῶν σαρκοφάγων· μοῦ ἔχω σαλρὶς,
δρυφὸς, γιάγγρα καὶ ὀδυγιά.

. . . . . κυκλώνλέος
Μὴ μου τὸ λέοντα ἐκ χειρῶν ἀποσπάσῃς·
Μηδὲ πλάνῃς· ἐπὶ τὰ λαβοκτόνα ἄγης·
Τοιάδε γάμματα, κἀπορρίπτομαι κακῶν·
Ἢ δ' ἀνδρὶ σοφῶν ἄξι μοι σαρκοφαγεῖ·
Πόρις, λιθάνη, δάκρυα χύμενον ὀδυ. ξ. 280.

Οἱ δὲ δεκάδουλοι ὄφρα νὰ μὴ σαρκοφάγωσι, ἐξ ἀφορμῆς ἔφυγα, ἀλλὰ
ἐπὶ μάχῃ κὶ λευκῶν, ὄφρα σάκλοι νὰ ὑπάρχῃ· καὶ ἐγὼ ἤμην σο-
φὸς, ὅλα μὲ λάφο ἤδεα ἔφυγα· μία μόνη πέρα μοῦ ἀμέλησα ὅλα μὲν
εὐλυχίαν.

Οὐ γὰρ πραπίδας χρὴ πραπὶς ἐ μὴ χρεών,
Οὐδ' ἀλυχίνας, ἐν δουὶ σράξῃ λαβ',
Ἐφὼ γὰρ ἐν σοὶ, ἀλλὰ νῦν ἐν ἐμοὶ ἔλε,
Τοὶ σαυλα δ' ὄλβον, ἤμαρ ἐ μ' ἀφέλῃ. ξ. 284.

Ἀλλ', ὁ γέρον γέρον, σιδάκορα, ἐνοπλαγχνίορα· ἐσίγμεσα ἐς τὸν
Ἑλληνικὸν τρελόν, δημιουργόμενον, ἐκὰ ὅλ ὁ ὑβρίνος γονεὺς καὶ μανι-
κὸς, τὰς σὸσλας σῆς σρόλαρον, ἀνοσιοσκλαυλας ἐν τῶν ἐκρῶν, ἀγελά-
λι καὶ δὲ ἐφονεύσαλε. Μόρος δ' ἔσος ἐνσαρχῆ δὲ ἐκὰς τὸν ἐμὲ
θέρος καὶ τὰς δεκὰ σερὶ ἔκῃς, καὶ ἐκαλὸν· τὸ δ' ἀξιμφέσον, καὶ
ἐν καιτῷ ἀρίζῃς, ἴδεχε καλευχέως, δεῖλ ὁ αὐλὸς λόγος ῥιθρὸς ἐξ ἐ-
σιγμῶν καὶ ἀφανῶν ἐκβρόων, δεὶ ἔχῃ τὰν αὐλὸν δέκορα.

. . . . . Λόγος γὰρ ἀκὶ ἀδόξαλον ἐκὸν

Ἐμὲ τὸν δουλικὸν αὐλὸς, ἐ λαύλοι οἰθέν. ξ. 294.

Μελὰ τὰν ἀρυχίαν τῶς ἐκάβως, ἀνέκραξαν ὁ χορὸς, δὲ ἐσάρχῃ σκρ-
δὲ ἐκβρόων λόνον σιχρὰ, ὅλες ἐκύχοκα· τὰς βρένες καὶ ἀδερρένσα,
νὰ μὲ σκλρνῇ καὶ νὰ μὲ δακρύσῃ.

Οὐκ ἔχει ὅλα γέρος ἐκβρόων φῶς,
Ἥλις γόνα σῶν καὶ μεκρῶν ὀδερράλων
Ἐκλένα βρένες, ἐκ ἐκ ἐκβάλοι δάκρυ. ξ. 297.

»Ἡ ἀσύνλεσις τοῦ Ὀδυσσέως ἔμα ἐαχεκαλάλα καὶ κλέρες ῥιθρικῶν
ἐσχεμερεάλων. Δὲν ἐρύγλαι μὲ τὰν ὀργὰν ἐκ τὸ ἐσσεκρεβρός κύκρ-
γενλος, ἀλλὰ ἐγὼ ἐλὶ ὀργὰν ἐκ ὀργὰν ἐκ ἀνλικύδοκα ἐς μόνο ἐκ ἐκρεάλα.

Εἰς

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐς δὲ τὴν ἐναντίαν κατὰ τὸ στόμα τῆς μυλῆς, ἀπὸ τῆς ψυχρὰ τὰ
ὑδατα καὶ τὴν λαμπρὰν τὸ ῥεῖθρος."

Πρόσεξε, λέγει, ἡ Ἐλένη, μετὰ ἀγγλομανίας τὴν ἐντύπωσή
της δημοσιεύει.

Ἐλένη δεδάκαμεν μετὰ τῶν θεραπόντων
Τὸν εὖ λέγοντα δημοσιεῖ ποιεῖ φρενί. ζ. 299.

Ἐγὼ μὲν, καὶ ἴσως τὸ λέγω, ἀπὸ παρδίας, ἔχω σρόθυμος νὰ σκέπω τὸν, ἐς
τὴν χρωστῶ τὴν ζωήν· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀρνηθῶ καὶ ὅσα ἔχει ἐς-
τὴν τοῦ Ἕλληνας μετὰ τὴν ἀγάπην τῶν Τρώων, ὅλη ἀγγλόφιλη τὴν ψυχὴν
καὶ σαγηνεύει τὸν θυμαλέα σου ἐς τὸν σρῶτον ἄνδρα τῶν ζωντῶν, ἀπὸ τὸ ἀσπάζεσθαι.
Διὰ ποιὰ ἴσως ἀφιλόξενα σοῦπα σάζης, καθ' ὅσον ἡ ἀγαθὴ καὶ γεν-
ναία ἀνὴρ, ἐξεστία μετὰ τὸν πανὸν καὶ τὸν ὕπνον.

Ἐν δῶμα γὰρ πάρεστιν εἰ σοῦπά σάζης,
Ὅλως τε τοῦβρὸς καὶ σρόθυμος ἦν ἀνήρ,
Μᾶλλον γέρας τῶν πανόντων ἄλλον. ζ. 308.

Εἰς ἡρῶας δὲ ἡ Ἀχιλλεὺς ἦταν ἄξιος ἐκστρατῆς λεμπῆς, διότι ἀπέθανε γενναίως
ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος· καὶ ἔθαψαν ἦταν μεγάλη κιόχρη, ἐπὶ τὸ δύο ἐθε-
ωρήσαμεν αὐτὴν μέγαν, καὶ μετὰ θάνατον τὸν ἐμπορεύσαμεν.

Θέντες τὸν κιόχρη, ἡ θάλασσα μὲν μέγα
Ἠχοῦσ', ἐσὴ δ' ὅλως, μὲ χρόμους ἴδε. ζ. 311.

Ἄμως δὲ τὸ, δὲν ἔθαψαν ἐσὴ τὴς ἡ νέα μου συνάθροισιν γραῖα, σρο-
σμένη λόγον σερὶ νέου ἐρῶτος; Ποῖον ἐν τῶν δύο, ἐθάψαμεν ἐσὴ ἴδη ὁ-
μηρέων

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θαυμάζεθ'· ὡς ἀν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐλιχῆ,
Ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια λοῖς ἀνθρώποιαν. ζ. 330.

Φεῦ, ἀνιφάντιοσε ὁ χορὸς, οὐσον μέγα παιὸν ἔχον ἡ δνχγέ! ἀν λιγρώνης κε, νιπάλαι ἐσοὶ λῖς ἐάας.

Αἴ, αἴ, λοὶ δῆλον ὡς παιὸν ἀέμεν' αἰγί,
Τοῖρεῦ θ' ἀ μὲν χρὴ, λῆ ἐία νικήρεμεν. ζ. 332.

Ἡ ἔκάβα μελὰ λὸς πόγης λε Ὀδυσσέως γραφῆσα ἀρὸς λὸν μόρμιλος ἔρεν, ἐ θέσγαλερ, οἱ πόγαμεν ἐρρίγθησεν μαλαίως ἐγ λὸν ἀέρα ἐὸν λῆς ἐκλειρέας σε.

. . . . . ἐρεὶ μὲν πόγος ἀρὸς αἰθέρα
Φρῆδε, μέλαν ῥιγέλας ἀμφὶ σε φόιον. ζ. 334.

Ἐὰν ὄρνυς οὐ ἴχῃς μεγαλήτερα ἀπὸ λὸν λῆς μελρός σε δύναμιν προσκάθησεν ὡς τόμα ἀοιδαγόων ἀνδόνες, νὺ σέμης λὸν ἦτορ σον· ἀράσκεναι ἀοιδὴ ἐκλέος λοῦ Ὀδυσσέως, καὶ εἶγε κἀλόν. ἴχῃς δ' ἰσχυρὸν ἦτορ, δόλι ἴχῃ καὶ ἐκείνος ἄκλεα, καὶ θὰ ἐνοσφίζ-χεσθῆ, λὸν λύχνε σε.

. . . . . ἔτ' γὰρ ἄκλεα
Κεὶ λῷ δα, λὸν οὐν ὧδ' ἐσομένγραν λύχνε. ζ. 340.

„Ὅτι συμβὰν καὶ κὶ ἀραίρεσιν λῆς Ἑκάβης, ἔδεσε μελρὸς γυ-ναῖας, ἄκλεα γιγόσθην, καὶ ἕνεκα λε σφέθας λοῦ συμφορᾶς μέγιστον ἐκκλοβάλε, ἀδερέαν ἐξαπίνης ἐσιρρόϊσε ἐοὶ λῆς ψυχῆς λεῖ Ποσει-δᾶνος. Αἴδε ἐ λῇ ἀκρῇ τοῦ σφριγώσης κάλαθος, ἀκμηνοπορεί-σε λὸν καλαγωγέα, καὶ ἀκαρεῖσα λὸν Θάνατος ἀδα-ξάσε νὺ σφοδρέρες ἐς μέσα θαλάσσε, ὅθεν σκαλεῖν ἐόλ λὸν δεσμὸν βόεσθες. Οἱ πόγαιες ἀσγκδύκαμεν λὸ ἀνδρεῖ καὶ γε-νναῖον μὲν χαραλῆρόσες καὶ λῆς ἐψηλῆς ἀναλφαγῆς, ἐκῖ ἦταν σφέρες κορυφόθαλος καὶ ἀξεσφραγίας, ἀκοσεκρόθαν σκάφα καὶ λὰ ῥοῦχα ἐβάθαρα καὶ ἀεγιεῖ γραναῖρεσθα, ἄλεσε ἦταν σάθαθα λὸ ἀκοσταῖον ἤραρεσε λῶν ῥεγράφων καὶ ἐρεῖπεσε ψυχῆς!"

„Ἄμως δα δὲ σαρίχεσεν ὁ σασῆς λῶν λοῦ χαραλῆρα λῆς Ποσειδᾶνος, ἐξελέξαθο λὸν ἰσχνοτέρεν καὶ γοννοτέρεν πόδε λοῦ φυγοβάλος Θανάλεσς, δόλι κ' ἐκεῖν ἀραφῆ λες ἴθαγεν ἴσχῃ λί ἀγχρεῖν καὶ Θερσῆδες, ὅθες ἀνάκηαν ἐς φυγαικεῖν ἄνδρας καὶ ἐς ἰάρχος, ἀλεθὰν καὶ ἀραφερόμενον νὺ ἐξοκοβάρεσε ἐρὲ λερὸν καὶ ἐξεμπορὸν μεγάλης καὶ ἐρεῖπεσε ψυχῆς· ἴθαγε δὲ ἀραῖε καλαζῆσε καὶ λὶ ἄραφος λὲ λῆς ἐκάσεσε λοῦ Θανάλοῦ λέκε μεσαῖος νὺ ἀκλεβῆ καὶ ἀγρίνε· λὸ δὲ θέρεσε ἴλλος θαῤ-ρῶ:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

χαλεπὸν καὶ λίην δυσάμαχον ὑπερφιάλοισιν, ὅτεν καὶ τὸ ἐκδέρεσθαι ἄοθρον
ἔπειρον."

"Ἡ δὲ μάλ' ἐς μέσσην τε καὶ ἔσχατον ἤματος ἦρος
ἐκ λωτοῦ ὀρόων ἀναΐξεται, καὶ πρὸ φάους ἐσ λωτὸν φοιτᾶσι γυναῖκες,
ἔνθ' ἄσκοι μάλα πολλὰ κατὰ λωτὸν ἐρύκακον, ἐκ δὲ γυναῖκες
δύνασθ' καὶ προλέγειν λίην ὑπόρκιος ἦν τε σφαγὴν, ἐκ δὲ κεραυνὸς
ἢ ἐκλαπὴ καὶ αὐτὸς προσοράασθαι ἐκ λωτοῦ σκιερῆς ἐκ μυρίαι ἔκπροφερέσκον
πρὸς λίην ἀπαρτίαν ἀληθέσιν, ἵλις ἐοικὼς τὸ ἐκδέρεσθαι καὶ
ἐπιμαθέειν τὸ δέρμα ἐκπροφερέσκον. Μάλα γοιοῦν ἱ Πολύδαμος ἐδέ-
μενε καὶ μεταμελόμενος μελαξὺ λωτὸς μιλοῦ λως καὶ τοῦ Ὀδυσσέως,
καὶ καὶ ζόην λίην ἴριδα δὲ θρόον ἐμεμφετο καὶ ἐξίην λοι ὑμῆας
γαιήοχός λως, καὶ τὸ ἱερὸν σπονδὸν πρὸς ὃν ἔχε προφρονέως."

Ἐκ παραλυτῶ, πέφη, τὸ Ὀδυσσεῖ, ὅτι μιμέσθης λὸν κῦρα ἀπὸ τὸ ἐμάλι-
όντος, καὶ χρέφος ἄλλοχε τὸ ἀρόσωπον, μείων σε θέξω λὸν μνηστῆα· θάρ-
σει, δοκέφως λοι ἐκείνοιν θέμεν· δὲν ἔχω ἐνάγχιστα καὶ σε θέξω,
δόλε θάμω καὶ ἀπολθάνω· ἄλλως ἴλθεμα φασὶ δγλὺ καὶ μνήμως μενή.

. . . . . ἐ' δὲ μὲ ὀτρύνεμαι

Κακὴ φαντῦμα, καὶ φιλόμαχος μενή. ξ. 347.

Κακὴ δ' μὲ ὑφέξῃ νὰ ζῶ, ἀφ' ὃν ἀρόμεν ἐμνηστῆρας ἔδη ἔχοι δολερὰ
μνηστοῖα ἔμεν λῶν Ἑλλήνων, ἅσσα ἐμεῖο ἕνεκ' ὀνὸ κρειῶν ἐφόιτων,
ἐπεμαιεύόμην ὅτι ἴθελοι μάλ' ἔμεν κέρδεα βασιλῆι· δόσσοντα δὲ ἐκ-
λοὶ λῶν Ἰθακησίων γυναικῶν, καὶ ἀπρίβηλοι, μελαξὺ λῶν σφετέρων,
ἐξυρωϊόμενα καθ' ὅμα, ἐκλοὶ τὸ θανέειν, καὶ λοὶ θανών;

Δόσσοντα δ' ἐ δύσμορος Ὀδυσσεὺς ἔπε
Γυναιξί, σαρθένοιον Γ' ἀδόβλητοι μέλα
Ἔσσι θέμεν, πλὴν τὸ' καλθανέειν μόνον. ξ. 355.

Τώρα δὲ ἔχω δύση· καὶ μόνον τὸ' ἀνύνθεν λῶν ὄνομα μὲ μόρσιμ
νὰ ἀοιθερῶ λοὶ θανάτοι

Νῦν δ' ἐμὲ δύση· σφῶν μέν μα λὸν ὄνομα

Θανέειν ἀρᾶν λίθεσθαι, ἐκ φαβὸς ἔσ. ξ. 358.

Ἔσχε ἴσως σωμθῶ ἀλλ' ἀργυρίῳ, καὶ λόχμ ἐς χέρας ἐμὲ δεσ-
πόλοι, ὅσσ' ἐθέλω ἀναγκαίως λοὶ τὸ Ἕλληνος καὶ ἐλέσθαι σφῶν
ἀδελφεὸν, νὰ μένῃ ἀλοσσοὺς τὸ οἶκον, νὰ σαρένῃ τὸ δῶμα, νὰ
ἐοικοῖ λοὺς ἐμένους, καὶ νὰ σαρεῖ ἐκείνους βλιβερούς· ἐ' ἐθέλω
μὲ σαρεδόσ καὶ ἐς ἀγυιὰ ἴνα δῆμον, ὅσσ νὰ ἀοιχρένῃ λοὶ
ἐμένιον, ἐριουρένιον κρόλαον λιὰ θανεῖν.

Λέκτο δὲ λόμὲ δῆμος ἀγυιὸς σοθεὶς

χρα:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Χρυσῆ, λυράων πρόσθεν ἀειρομένων. ζ. 365.

Προσυέμενον δὲ τὸ σπέος ἦλθον ἔσω, τοὶ δὲ λοὶ ἄνδρες ἑπέθοντο. Πάντα μὲν ἀσπὸν ἦεν, τὸ Ὀδυσσῆι, καὶ γουνοπαλέοντα, δόσαν δὲ λιτὰς ἐπέεσσι τε καὶ μύθοισιν ἐποτρύνουσα ἕκαστον. Τὸν δὲ, ὑπερφίαλος μὲν ἔην, ἄπυστος δὲ δικαίων, ἀντίον ηὔδα Πολύφημος· ἀμφὶ δὲ οἱ σπέος ἄντρον ἐρεμνὸν ἐφθέγξατο, τοὶ δὲ ἄκουσαν. ἐκ δὲ μέγαν ἔκλαγξε λίθον ἐπὶ θύρῃσι θέτο μέγαν. ἐκ δὲ μέγαν ἔκλαγξε λίθον ἐπὶ θύρῃσι θέτο μέγαν.

Θαρσῆ, οἵη πίσχρων μὲν ἐπ' ἀξίαι ἔσχεν. ζ. 373.

Δεῦτε ἑταῖροι ἐμοὶ πόνου ἀντιβολήσατε κούρης, καὶ ἐσορᾶτε ἄνακτος ἐμοῦ· ἔχει δὲ δυσηχέα κῆτος ἐπ' ἀκτῆς, καὶ ἐσορᾶτε ἄνακτος ἐμοῦ· ἔχει δὲ δυσηχέα κῆτος ἐπ' ἀκτῆς, ἐλεοχάζαρος ἦεν· τὸν δὲ ἀσπὸν ἔμεν παρὰ νῆα θοήν, ἐπεὶ ἢ πανὶ μᾶλλον ἐοικὼς ἦεν ἐλεοχάζαρος.

Οἵη γὰρ τε φύσις γαίαθεν πάντων,
Ἔστι μὲν, ἔστι δ' οὐκέτ' ἐπιθὼς ἔμεν.
Θαρσῆ δ' ἀν ἔμ μᾶλλον ἐπιθὼς ἐλεοχάζαρος,
Ἢ ἔμ. τὸ γὰρ ἔμ μὲν πάντων, μέγας ὄνος. ζ. 372.

„Μετὰ δὲ ἐφίκανεν τὸν Πολύφημος, ὃ δὲ ἔνδον δαμάσσατο ἀδ' ὄρεος μετὰ τὸν Ὀδυσσέα· ἀμφὶ δὲ βόες μεσόμβιοι ἔσαν ὁ Πολύφημος καὶ διαγγουρέων μετὰ τὸν μυλρόν του, ἀπεσχεδίαζεν λέχος ἐξ ὑλῆς, καὶ μετεβαίνασιν πρὸς τὸν Ὀδυσσέα, ἀπέρχεται μετ' αὐτόν. Τοῦτον δὲ ὁ μυλρὸς μετὰ τὸν δεύτερος τὸν ἔνδον, ὡς καὶ ἄνδρας ἑαύτου μετὰ τὸν θυμαλρόν του, ἔμεν ἀριζηλότατα ἐς τὸ σώματι· καὶ γάνος μάχην ἐν τυγχάνει τὸ ἀπροφυρεῖν ἔμεν τὸ ζωὸν ἔλλον· ἔσχε τὸ γάνος τόλον."

„Σμυδρὸν μὲν, ἐπὶ σώματα ἀγγανὸς ἔμεν τὸ σῶμα τὸν μυλρόν, ἀμφιβολὴν δ' ἔμεν τὸν συμπαντικωτάτην ἔμεν τὸν ἀπεράσαν τὸν θυμαλρόν του, ἐρυσάμην ἐπὶ τὸν ἀπεσχεδίαζεν, ἀνωτὴ καὶ ἐσορᾶν καὶ ἀπεπαυθάνειν μετ' αὐτόν· ἐπὶ τὸ σῶμα ἐς μέν τὸν ἔμ, ὁ Ὀδυσσεὺς μὲν ἀδυνάσατος."

„Μετασαθάζερα, ἀλλ' ἑοῖσιν ἐγκειὴν τὸ σπέος, ἐρῶ ἐπὶ ἐρεμνὸν τὸν ἔρεβος τὸν Ὀδυσσέως, καὶ τὸν Πολύφημον καὶ ἐσορᾶν καὶ ἀραβησόμενα τὸν μυλρόν του· ἀνθρωπὴ μὲν καὶ ὀλοφύρεται μετ' αὐτόν, ἐπὶ δὲ ἐπιστόλῃ καὶ ἐς τὸν μεγαλῆρα καὶ τὸν ἔμ ἐφ' τὸν ἐρεπομένους· ἀμφαστὴ καὶ ὀδύρεται τὸ γάνος, ἀλλ' ἦλα τὸ ἐγκειὴν καὶ ὁ τερπικερὸς, τὸν ἐρεχθῆ ἐξαπίνης ἦλε οἱ ὀρὸς τὸν μυλάρους ἐνθυμήσαντο καὶ ἀπεραπύθη· τὸν δὲ χόγον ἀκούσαντα."

ἔπειτα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἠλιτῶς μὲν ὀρέχθομαι, φάσκων ἢ ξυλάβειν, ὦ θύγατερ, ἀλλ' ἐς τὸ κατὰ μοῖραν ἐλ-
θέμεν καὶ τὸ ἄμεινον.

. . . . . Ἀλλὰ τῷ πάλῳ

Τόδον ἀρόσσειν . . . . . ζ. 382.

Τὴν ὅρμος, ὦ Ὀδυσσεῦ, ὀφέλετε κύριν ἀρὸς τὸν υἱὸν τῷ Πηλέως, καὶ θάλλε-
θ' ἁπαντάχοθι ἀνὰ πᾶσαν μερίμναν, μὴ φονεύοιτε λὶν πόρμιγγι, ἀλλὰ
λίσσεθε ἁμὲ ἐς λὶν κορὸν τὸ Ἀχιλλέως, καὶ μὴ μὲ μεμνῆθε, διόλε-
γε ἐγὼ ἐγέννησα λὸν Πύρι, ἀόλις ἀλόξευσα λὸν υἱὸν λοῦ Θέλεος.

. . . . . ἐγὼ λάμον Πύρι

Ὅς παῖδα Θέλεος ὤμοσεν λόξῃς βαλών. ζ. 387.

— Τὸ μάλιστα ὅρμος τῷ Ἀχιλλέως, ἀπροόθυσεν ὁ Ὀδυσσεύς, δὲν ἐμέ-
λησε σὲ ἀπὸ λὸς ἑλλήνας, ἀλλὰ λὶν πόρμιγγα. — Ἐγὼ δὲ συμφωνέ-
σαλέμα μαλὸ λοῦς θυμαλρός μου, καὶ ἴλω διαγὸν πῦρα θέλῃ ῥύσῃ ἀὸ
λοῦ γῆς ὑσέρ τὸ ἰμλοῦλος αὐλὸ νεμρῶ. — Ἀμὴ ὁ θάναλος λοῦ θυμαλρός
σου, ἄλλος ἀν' ἄλλα δὲν ἦμαι δουλός, ἴλε ὀμμάσμεν αὐλόν.

Ἄλις πόρμις οὖς θάναλος· ἢ ἀροσσιγέος

Ἄλλος ἀρὸς ἄλλᾳ· μυδὲ λοὺς' ὀμμάσμεν. ζ. 394.

— Πλὴν μεμίσμα ὑσάρχῃ κυάμεν νὰ συναισοθάνω μαλὸ λοῦ πόρμιγγ.
θέλω σιμασθέξῃ αὐλεῖν ἐς λὸς ἀμμιάδας μου, ὢ μισοὺς ἀμμιάσ-
ας δρῶν.

Θὸόλα μισοὺς δμὼς ὅσους, λοῦδε ἴδομαι. ζ. 397.

— Καὶ δὲν σμθάνομ λοιδὸν ἐς λὸς σοφαλέρας ἀὸ σέ;

Οὐ μέν γα σμθάνῃ λοῖσι σὺ σοφαλέρας. ζ. 398.

— Οὐδάσολε ἐντόνως θάλλω ἀποσπασθῆ ἐμ λοῦς πόρμιγγ. — Ἀμὴ σὺ ἀγὼ
θέλω ἀσκέθειν ἴλιαν αὐλοῦς.

— Ὡς λοῦδ' ἐντόνα σαφὸς ἢ μεθύσομαι.

— Ἀμὴ σὺ δ' ἀγὼ μὲν λοὺς' ἄσμμι αὐλὸ μεθύειν. ζ. 400.

Ἐν' ἐῷ ζωγρῷ ἐμὸν ἐῷ μεσομαθύομα ἢ Πηνέλεω, λέγῃ ἀρὸς λὸν μι-
λόμενος· Πάτερ, ὦ μῦλαρ· καὶ σὺ, ὦ υἱὲ ἐοῦ ἐοῦ Δαναῶν συγχάρητον
γουῷ ἐμαίως ἀγεμαιλᾶνλας

. . . . . Καὶ σὺ σαῦ Δαναῶν

Χόλα λοιπῶν ἡμθλας θυμοῤῥέοντας. ζ. 402.

Ζὺ δέ, ὦ λαγαίθαρε μῦλαρ, μὴν ἀνιμέμφεται ἀρὸς λὸν ἰόχμρ. "Ἐοῖς
ἡμαλῶσι μὲν μεμέρ." Θέλῃς ἀνιδράλλομα ἀρὸς λὸν βίαν, καὶ ἀσυ-
σωμέλα ἐὸν ἰόχμρ βμαχόνος, καὶ ῥίγθῃς ἐς λὸν γῦν, καὶ ἀμε-
γαίμς λὸ ἀοθμὸς σῦρέον, καὶ σὺ ἀσχμεμενίσμς, Καὶ ἀνοχ-
θῆς σὺ καὶ καὶσμγάμς λοιῶλα ἀνέξεα λοῦ χαμαιλιῶόμσν. "Ἐ σέθεν
"μεμ' οὔγ' ἐ γμὲ ἄξιον." Ἀμὴ τὸ ἀγαθαλέμον μῦλαρ, δόῤῥα

Ζὺν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δὲν χαιρήσουσι χῆρα, καὶ ἔσται λὸν σαρχὰν λοὶ λοῖς σαρχὸς μου

Ἀχὴ', τὸ φίλτατον μοῦλαρ, νῦν ἔχω χέρα

Δὸς, καὶ σαρχὰν ἀροσβαχὴν σαρκίδος. ξ. 409.

Διὰ λ' ἀδέσποτε σῖτον ἔτρωγε λὸν, σὴν δώρα ἐσχέλιαν φορὰν, λὸ φῶς καὶ λοὶ δέσποτι λὸ πῆρ· δέξαι μου, τὸ μοῦλαρ, λοὶ λεγαλοὶν χάρμαρ, διὰ λὸν ἀνορεγον, ἀνορέκτιστον, ὃν μ' ἔλο σιορωμένον, λοκέρχομαι ἐς λοὶ φίλους.

Ταχὺς δαχὴ δοὶ λῶν ἐρῶν ἀροσφέρμαλων,

Τὸ μοῦλαρ, τὸ λευκὸ' ἄσαρκα δοὶ κάλω

Ἀνορεγον, ἀνορέκτιστον, ὃν μ' ἐχρῶ' λοχῆς. ξ. 414.

— Ἐγὼ δὲ, τὸ Θέσσαλαρ, Θέλω μεγάλ ἀκλαῦσα δάκρα, ἀκλρὰ μά σου, ὦ κόρη, ἀθρέα δ' ἀγὼ γυνή. — Ἐκῆ ἐς λοὶ ἔδραν Θέλω χοβαῖ χαρὰ δοί. — Φεῦ, λί νὰ κάρω; Πῶς Θέλω λεχάσω λὸν χονέα; — Ἀσοφίλα σου δάκρα, ὦ καὶ ἔρρα σαλρὸς ἀκαυθάρ. — Ἐγὼ δὲ μένω ἐχάρη μένη ἐν σαλτίκαλα λέκτρα. — Τί μοῦ σαρχιχάς νὰ ἔβω σρὸς λὸν Ἕκταρα ἴλ λοὶ χάρακα σίδηρόν; — Ἐλόέλας ἔλι ἔρρα νὰ ἀθχαλάρα ἀδὸ ἕξας λὰς χονεῦσας. — Ὦ χύθη, τὸ μαχοὶ, ἔλη χρυσὲ μὲ ἀθράκα! — Ὦ λῆς ἀθράκας καὶ ἀάρ λόχας σ', τὸ Θέσσαλαρ. — Χαῖρε, τὸ μοῦλαρ, χαῖρε καὶ σὸ Μενοίκιορα. — Ἄδε χαίρου, δεὰ λὸν μοῦλέρμαν δὲ λοῦ ἀοιδόχυ χαρά.

Χαίρου ἄμοι, μοῦλρὶ δ' τω ἔχι χαρά. ξ. 425.

Χαῖρε καὶ σὺ χὶ λὸν Θρῆσσαν, Πολύδωρα ἀδιχρέ. — Ἐὰν χῆ, δεὰ λὰ μιβαίνω, ἀχὼ χὶ ὅλα ἔρρα δεσμάχω.

Εἰ' χῦ', ἀοιχῶ δ' ἔδε σάκλα δεσμαχῶ. ξ. 427.

— Ζῆ, καὶ Θέχ σ' ἐγὼ λὸ' ὄρρεαλα ὅλκα ἀοοβάκναχι.

Ζῆ, καὶ Θανάτοις, ὄρρια σωμιχόν λὸ' σόν. ξ. 428.

— Ἀλ' ἐγὼ ἴδη σρὸ λοὶ ἀοοθάνω, ἔρρα ἀοοθαμεῖν ἐκ λῶν δχῶν.

Ταῦτα' ἴχαγε σρὸ Θανῶν, καπὼν ἰόο. ξ. 429.

Ἡ Πολυξένη χραχῦα λόχος σρὸς λὸν Ὀδυσσέα, χῶν· χάθαρε, τὸ Ὀδυσσεῦ, καὶ κάχωρα λὸν μεχαλόν μου μὲ λοὶ σέχου ὸ σρὸ λῶν ὀφθαλμῶν μου· ἰοβάσθη κ' καρδέαρον ἐκ λῶν Θρήνων λὸν μοῦλρόν μου, ὸ κ' καρδία λαύλης ἐκ λῶν ἐδικῶν μου.

. . . . . ἀαλέλικα καρδία

Θρήνων μοῦλρόν· λὸν δ' ἴλ' ἐκλέκω χόον. ξ. 432.

Ὦ χῶ, διὰ μοῦ ἀοῦρέσεις νὰ σροσαχορεύω λὸ' ὄνορά σου ἔδε σρὸν μοῦ μέχχ νὰ χῶ, χρὰ ὅλον ἰοάρχη μοῦλαῦ ἔχῃ καὶ σκρὸς λοῦ Ἀχιλλέως δεάχμαν.

Μάλαχ δ' ἔδε, σῆκ ὅσον χρόνον ἔχῃς

Βίκτωρ

Βαίνω μελάθρου καὶ αὐρᾶς Ἀχιλῆος. ξ. 135.

Ἀμφίπορον δὲ ἰρὴ, ἐκτεφάνωσεν δὲ ἐλάβη, χρυσοθρόνῳ, τὸ μέγαρον διο-
δοῦσα, ἐς θέμαλαρ, θέσπιν ἰδυῖαν, ἔειπον, δὸς δὲν κέρα· μὴ μὲ
γυναικηγέρης ἄπωσα, ἀποβαίνουσα, τὸ φίλον. Εἶθε ἔλθοι νὰ ἰδῶ καὶ δὲν
ἀγγελιῶν δὲν Διοσκούρων, δὲν Ἀθήναν· ἔρεπεν, δὲν ἀοιδὸν δὲ θάμνον:
ἦμος καλέτρεφαν ἀκρον δὲν εὐδείρονα Τροίαν:

Ὣς δὲν Ἀθήναν σύμφρονον Διοσκόρων
Ἔρεπεν ἔδοκει· δεὸ γὰρ ἀγγέλω,
Λίσκετο Τροίαν ἐς δὲν εὐδείρονα. ξ. 441.

„Μετὰ δὲν ἀοιδὸν δὲ Ὀδυσσεὺς καὶ δὸς Πηνελόπης, μονομιᾶς ἀ χορὸς
ἤρθη· οἱ λόγιοι ἔχουν τὸ ἄλλαγμα, τὸ ἀοῖδον ἐκόλα ἀοιδοῦλαι ἐς δὸν
ἀρχαῖον ἀοιδὸν. Δὲ ἔχει ἀοιδὸν σχέσι μὲ τὸ ἀρόσφορον γέγονὸς καὶ
δὸν ἐρωλαγιστάν. Δὲ Ἑρμῆ ἀ χορὸς δὲν ἀγαφορὰν δὸ Ἐλένας ἢ
δὸν ἀοιδὸν δὸς Θεσσαλούς. Δὲν ἐκλεύη δὸν, θεὸς νὰ ἐκεφάνωσεν
δὲν ἀοιδὸν δὸς Θεσσαλούς. Δὲν ἐκλεύη δὸν, θεὸς νὰ ἐκεφάνωσεν
ἀρεσκάρας ἐς δὰ δρόλια, ἴλε καλαφέρελα καλὰ δὸς ἀοιδὸς δὰ ἔξ-
χλιαν· ἀδύρελας μᾶλλον δὰ δὲν θριβερὰν λόχκελα, καὶ δὸ ἄδειχεν
μέγα ἀοῖδον, ἐνῷ δὸ ἄρχε νὰ ἦναι δὸ ἀγαπέφατρα δὸν θρόνελα."

Ἀγνοῦ, λέγω, ἐς δὲν λόσον θέλ καλαδόν, ἀε ἐς δὲν Δωρίδα ἀ
δὲν Θεσσαλίδα, ἔλεον δὲ κῦρτα κόρελα δὸ Ἀχαιδαῖ χεσκόν δὲς
ἀοιδούς, ἀ ἐς δὲν κόσον βίον, ἔδον ὁ ἀρμόγονος φόνεξ καὶ ἀ
δάγαν ἀκάδαχεν ἀαρὰ βλαζὰ ἐς δὲν φίλον ἄνδρ,

Ἔνθα ἀρμόγονός δε φόνεξ
Δάφνα θ' ἱερὰ λεύσσε
Πλόκθες ἄνδρ φίλα. ξ. 457.

Ἀ ἐς δὲν κόρ δὲς καλλιόκρ Ἀθηνᾶς Παλλάδος, ἀ λέγος ἐς
δὲν γαμβὰν δὸ Τελέμαν. Φεῦ, ἰοφανῆ, δὸ ἔρωτ καλόν, καὶ δὲς
ἔρωτ καλόν, ἀοιδεγραθόμενος ἀπὸ δὸ αὐρὸς δὸς ἔβλεναν. Ἐγὼ ἄνδρ
μαλαγέρομαι δὲ ἐ ἔλεν γὰρ, ἐμαλαγέρομαι δὲν ἄνδρ θαρά-
σαναν δὲς Ἑρμάνης, καὶ ἀμφάξας θαγάρες ἐς δὸν ἔδεν.

. . . . . Ἐγὼ δ' ἀ
Ζήνα χθονὶ δὶ πέσημεν
Δάφνα, λευκὸ' ἄνδρ
Ἑρμάνης θαρασαναν,
Ἀμφάξας' κάνδα θαγάρες. ξ. 479.

Ῥίσκεν ὁ Παγκένιος ἔρωτ δὸ χορὸν, ὅτ δόκελα νὰ αὖρ δὸν
ξένον; — Νὸ νόκ, ἀοιδὸ, πᾶλιν σχεσιάζον δὸ δὸς ἄνδρ, δὲ
ἀγνοῶν ἀκόμ δὸς ἀοιδούς. Ὦ Ζεῦ, ἀρσοβάλε, δὶ νὰ ἔχω; Ποῖα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

στα λαϊκά δώ; Όλη βλέπομε λοιπόν, ότι όλη θεωρούμενος γραικός θέλει φανεί, εξακολουθεί και μελετάει λοιπόν λαϊκούς, δεν είναι αλλιώς δικός του σοφιστικούς έργους; Δεν είναι αλήθεια ότι δημοτικότερος πράγμα; Και λόγια μεν αλλιώς· αι σκέψεις αναλλοίωτοι· αλλά δε δούλα, γραικά, όπως περιπάνω εκεί λαϊκός γίνεται, παίζει λοιπόν αθελήτως μεγαλύτερα ή λοιπόν.

Αλλά δε δούλα, γραίς, όπως εκεί χθονί
Κείται, πόλυ φύρσουσι δύσπονοι κύρα. ξ. 492.

Φεύ, φεύ, έρμα μεν γέρον, οίην χθε και δοκθένια αρήν μοι συμβή ολιγόχρόν.

..... Τέρπου μεν αμφ' όμως δέ μοι θανών

Είη, αρήν διοχρά σεμνοσυγή δόμη μοί. ξ. 494.

Σλραγής δε αρός λοιπόν ξεκάθαρη λοιπόν αρομυθή και σκεπθή· είμαι έρμα γυλά και λοιπόν εμένανος, και και μη λοιπόν λαμβάνομε ή λοιπόν θρήσκους. Πλοιπόν αφτά ο Παλαιόθεος λοιπόν έρμα όλη σκρούλα, όσο λοιπόν εβγάνανε και λοιπόν ανεκφράστους, έσκωσε δηλώνει λοιπόν σοφιάν παραμύθι, "το σόμενον „κάρα", και πάλι ή αλλά· ήτθαν λάχα, ο γιόλε, ν' αναβγάσουνε ή αμή όλη οι εβγάνανε θέλει και μη σμόξουσι εκεί λοιπόν δηλώνει λοιπόν Αχιλλέως; Εκάρεσε θάλη μου φορή εβγάνανε· ας σοδάμαι, ας σκέπασμαι, γυναίκα δουλειά, το γέρος.

Σκεπάσμαι, αφεντάμου, πάρε μου γέρα. ξ. 503.

— Οχί, το γύναι, ήτθαν καλά δραμάτια λοιπόν Αργείων και λοιπόν εβγάνανε μου χαίρ, να σε ξαναφέρω λοιπόν δοκθένια πόρνον, όπως βάλη αλλά. — Φεύ, τι λέγεις; Δεν ήτθαν χαιρόσι δικά λοι θάναλόμη, αλλά δικαί να μου δημοβγάσουν δεχειρόμαλα; Εφονεύθης χαιρόσι βάλαλε, μόλις δοκθένιος δικό αμή! Εγώ δε τι δύστροφος αναφαίνομαι εγώ ή λοιπόν έξης άλλους! Καλά σοίοι δε βρόσι λάβαχτοι λοιπόν αφαλάσαλα; Σεβόμενον λάχα αλλά, τι δοκθένια λοιπόν δοφάξαλα α, εχθρά, Είσι, το γέρος, άλλα και λα χαιρόσια έμενε δικαίρεσα.

..... φόι, παίσερ ή λέξαι μία. ξ. 513.

„Η δύσμοιρος του Παλαιόθεου δεκαμπράφη μελά σοφός σαφανής και αφανής, λα έθνεα λοιπόν λαμπάδες, εξαίρεα σανάρεα και λοιπόν γαλανόν και αξιοθρεπτοι συμπαρεφορά λοιπόν σαρβάνι καλά λοιπόν ζώρεια λοιπόν σφοφτούς λους· ας λοιπόν χάρις λους δεκαόρεος λο εφγενές και αξιοχου λοιπόν ήτθας, ως εις λοιπόν εκείνου αροσφορά λο θαρρηχόν και ερωτικόν λοιπόν ερχτές λους."

Διαχά, λέγη ο Παλαιόθεος, μι πάρεις να χάσω δαίρεα, το γύναι, νομίζ λοιπόν πόρεις σε· λόρα μεν θέλω δαιρόσι αφεγόρεος λοιπόν συμφορά λους, ως εδαίρεσα όλα εοφάχελα εκεί λα λόγα.

Διαχά μι χρήζης δαίρεα παρδάλα γύναι,

Ζεύς.

Στὴν σωτὴν ἄτιμον· τὸν δὲ γὰρ πάγαν ἐσπιὰ,
Τέγξω δὸν' ὄγμα, σρὸς λάμψ θ' ἑλ' ὄπλα. ζ. 516.

Ὡσως ὁ ἑλληνικὸς χρυλὸς σαρμηρίσκελο ἐνάσιον δὲ λέγελα ὅσον ἴμεν
ἐν σφυρῷ ἡ κόρυσ· λαβὼν δ' ὁ υἱὸς δὲ Ἀχιλλέως δὸν σαρβένον ἐκ δὲς
γρὸς, ἤγαγεν αὐλὶς ἐσὶ δὴς κορυφῆς δὲ λόφ· ἀρκοσάλης ἴμεν κὰὶ
γνὼ, κὰὶ καλόσιν ἐκρυλοὶ κὰὶ ἄμπελοι δὲν ἑλλήνων νεκύων, ὅσους
ρυλόνασ δὲὺ δὲν χερῶν δὸ' ὀκρυόεσσα δὲς μέσοχ ον.

Λαοὶ δ' Ἀχαιῶν ἄμπελοι νεκύων,
Ἐκρυόεσσα μέσοχοι σὴς καβέξουδες χερσὶν
ἑσσουδο . . . . . ζ. 523.

Λαβὼν δόλο ἐς δὰς χέρας ὁ υἱὸς δὲ Ἀχιλλέως χρυσῆν σαλέρα, ἔχνα
σδουδὰς σρὸς δόν ἀσσβαλόλα σαλέρα· συγχρόνως δὲ μ' ἄμαρα κὼ-
μα νὺ σαρβένα σγὰν ἐς ὄρο δὰ Ἑλλήνων χρυλὸν, κὰὶ ἐγὼ σα-
ρακαδῆς ἐν δῷ μέσῳ ἔχον· ἕλλνας σγᾶλα, σᾶς ὁ χάος ἐς σγή-
σι, καὶ ἄσκελας ἐσίκασαν.

Σγᾶδ' Ἀχαιοί· σίγα σᾶς ἔχε λεώς·
Σίγα, σιώσα· νόνεμον δ' ἔχνο' ὄχθον· ζ. 529.

Ὁ δὲ υἱὸς δὰ Ἀχιλλέως ἀναμάνισεν· Τῷ σᾶ δὰ Πατρόκλῳ, δὸ σάλαρ
μον, δέξαι λαὸς δὰς ἀκελεύσης χοάς μον, ἀγαγὼν δὰ κλυτὰ νικᾶσ-
σθαὶ νὺ σίμις δ' ἀγαθὸν καὶ ἀγνὸν δᾶς σόρις σῦρα, δ' ὀσσον
ὁ χρυλὸς καὶ ἐγὼ σὺ σροσγάρομαι, καὶ γάν εὐρεῖαν σρὸς ὐ-
ρανὸν, κῦσαι δὰς σρύρνας, καὶ δὰ χαλκοσύρεα (σχοινία) δᾶν ἀρέων,
δόν ἐς νῆας νὰ ἐσιλόχαρμεν ταχὺν ἐξ ἅλὸς ἀσιχρομὲν καὶ νὰ φθί-
σαρας ὄχον ἐς δὰν σαλφδα

. . . . . δὸν νῆα σρεσβευτὴν δ' ἀσ' ἅλὸς

Νόχν λυχόλας, σάκλας ἐς σάλαρα μοχθν. ζ. 537.

Τῶδα χρα καὶ ὅσας ὁ χρυλὸς ἐκελεύθη· ἔθλα θάνας δὰ χέρα ἐς
δὰν χαβὸν χρυσῆν ζέφυς, ἔσερα ἀνὸ δὰ δᾶς θάλασς, καὶ σνάρα-
ξεν ἔνεσον ἐς δὰς ἀκρακλὰς, καλὸς δὰ Ἑλλήνων χρὰ νὰ σρο-
δάνας δὰν σαρβένον· Δέδη ὄρεα δὲ ἴλιγον δᾶδ, ἀνέραξεν· δὲ
Ἕλλνας, σὶ δὰν σαλφδορον ἐκσορθέσκελας, ἀσσθένα ἐκνόας,
μὲ μον θέξι καυχῆ δὸ σῦρα, σροσγάρο σὶ σαρδᾶς δὰ χράχεσον,
δὲ ἐγκνέθεν ἐκνθάρα, θέχο καὶ ἐκνθάρα νὰ ἐσσθένα,
γονάσσαλάρα, σχὰν ἐσσκρθέδα δὰ δὰ θεὰ, δέδη δ' ἐσχθο-
ρον καὶ νὰ ἐκορύξορεν δᾶν ἁλὸ δᾶς κακρᾶν, ἐκὼ ἴμεν
θανᾶς.

. . . . Ἐκ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

..... ἐν νεφρὸς γὰρ
Θήκη πεπήγοσιν ἐναίσιμος ἔντεα φορκύνοιο. ε. 548.

Ἄλλος ὁ μὲν παλαθορεύεσκεν ἐν ἰπνοῖσι μέλαιναν·
τοῦ δὲ καὶ ἀμφὶ μέγας πέλεν ἀμφοτέρωθεν ἐρυθρός,
τοῦ δ' ἐκ μὲν κεφαλὴ καὶ ἐπὶ πλατὺ νῶτον ἔκειτο
ἀμφὶ δὲ μάζαν μακρὴ ἐπεσσυμένη κατὰ δορπόν,
ἔνθεν δὲ μέλαν ὕδωρ ἐπιβρίθον ἀπὸ λέβητος,
ἐκ δὲ μέγα πνείουσα πυρὸς ἀμφήκεος αἴθη·
ἐν δὲ σχίζαι ἔκειντο τετυγμέναι ἀμφὶς ἐοῦσαι,
ἐν δὲ σύες μακροὶ καὶ ἀγάστονοι ἐπτεάδαιτο,
ἐν δὲ μέλαν πεπάλακτο καὶ ἐν κρατῆρι κέκαστο
οἶνος ἡδὺς ἀκηρατος, ἀπὸ δὲ σφέας ἔσκε θεράπων. ι. 391.

Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
πρῶτα μὲν ἐν κοίλῃ νηῒ θέμεν ἀγλαὸν οἶνον
ἐν δὲ βόας θέμεν αὐτοὺς ἐπειτ' ἀνὰ δ' ἐβημεν ἐπ' αὐτοί
δάκρυα λείβοντες· ἐμοὶ δ' ἐκ βλεφάρων ἔρρεε κήδεα λυγρά. ι. 564.

Ἐν δὲ μέλαν πεπάλακτο καὶ ἐν κρατῆρι κέκαστο
οἶνος ἡδὺς ἀκηρατος, ἀπὸ δὲ σφέας ἔσκε θεράπων. ι. 391.

Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
πρῶτα μὲν ἐν κοίλῃ νηῒ θέμεν ἀγλαὸν οἶνον
ἐν δὲ βόας θέμεν αὐτοὺς ἐπειτ' ἀνὰ δ' ἐβημεν ἐπ' αὐτοί
δάκρυα λείβοντες· ἐμοὶ δ' ἐκ βλεφάρων ἔρρεε κήδεα λυγρά. ι. 564.

Ἐν δὲ μέλαν πεπάλακτο καὶ ἐν κρατῆρι κέκαστο
οἶνος ἡδὺς ἀκηρατος, ἀπὸ δὲ σφέας ἔσκε θεράπων. ι. 391.

Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
πρῶτα μὲν ἐν κοίλῃ νηῒ θέμεν ἀγλαὸν οἶνον
ἐν δὲ βόας θέμεν αὐτοὺς ἐπειτ' ἀνὰ δ' ἐβημεν ἐπ' αὐτοί
δάκρυα λείβοντες· ἐμοὶ δ' ἐκ βλεφάρων ἔρρεε κήδεα λυγρά. ι. 564.

Ἐν δὲ μέλαν πεπάλακτο καὶ ἐν κρατῆρι κέκαστο
οἶνος ἡδὺς ἀκηρατος, ἀπὸ δὲ σφέας ἔσκε θεράπων. ι. 391.

Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
πρῶτα μὲν ἐν κοίλῃ νηῒ θέμεν ἀγλαὸν οἶνον
ἐν δὲ βόας θέμεν αὐτοὺς ἐπειτ' ἀνὰ δ' ἐβημεν ἐπ' αὐτοί
δάκρυα λείβοντες· ἐμοὶ δ' ἐκ βλεφάρων ἔρρεε κήδεα λυγρά. ι. 564.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δης γεννάδας καὶ μεγαλόψυχη θυμαλφές· οἱ ἐχθροί δὲ λυπηροὶ
καθένα καὶ μιλᾶ τοῦτο δασυθυμάλων, ἔτσι ἐπαρβαίνουν ὅσα-
δήποτον, ἡ πᾶσαι πλῆθι ῥίπτει ὁ θεὸς δὲ ἐπιφέρουν ἐ-
κεῖνο, δὲ συμφορᾶς, δὲ ζημιᾶς, ἀλλὰ πορισάσχη, δακρύων πλέ-
ον ἀπαντιβίβλων."

Ὦ θύμαλφ, ἀνέκραξε, δὲν μπορῶ νὰ μὴ φέρω κάτι ἡ ποῦ ἐν λοῦ τοῦ-
των συμβαίνουν μὲ ἔμενα ν' ἀπορθάσω· ἐὰν θέλω τὸ ἐν, ἀλλο
μὲ ἀρνεῖται ἡ ἄλλη, δὲ δέχομαι ἄλλον κανένα.

..... οὐκ ἔσθ' ὅτι ἡ ὅλι θέλω κακὸν
Πεῖσαι σαφῶς· ἐὰν γὰρ ἄτερπνά τινος,
Τοῦθ' ἅπερ ἐγὼ συμφορᾶς δ' ἀμύθει τε
Πάσης ἐὰν δέχομαι δεδόχος κακὸν κακοῖς. ζ. 584.

Καὶ ἔμενα μ' ἕνα ἀδύνατον νὰ 'ξεμάθω ἀπὸ τὸν κόσμον τὸ σάβυρό
σε, ἔτσι νὰ μὲ ζημιάζῃ· ἀλλὰ ἡ ἀγγελιοφόρος μοὶ ἀπόλυσεν μ'
ἀόπλευρα 'ξ' αὐτοῦ. Διὰ ἔτσι μοὶ ἐκαὶ ἐμπορῶ σρᾶγμα, ἡ μὲν
κακὴ γὰ λογάκια· ἐὰν θὲ κάτι κακὸ κακό, νὰ φέρῃ ὠφελίας ζά-
χαρ, ἡ δὲ ἀγαθὴ μοὶ χαθόνα ἐκεῖνο ἐκεῖνο ἔχασε, νὰ σαράξῃ
κακὰ κακά; ἐὰ δὲ ἐκεῖνο ἐκεῖνο ὁ μὲν σοφὸς ἀλλὰ ἄλλο
ἔτσι σάκκελα, σχὲν κακό· ὁ δὲ ἀγαθός, ἀγαθός, ἴλε διαφέ-
ρει ἐ ἑνὸς τοῦ σαλὲ ἐκεῖ ἐκεῖ λογάριασε, ἀλλὰ μένει διάσω-
λος χρυσός. Ἆρα οἱ γονεῖς διαφέρουν ἐ ἐ ἔροφοι; Ἠκου-
λὸς ἐκεῖνος ἐκεῖνος ἐκεῖνος ἐ ἀγαθός, δὲ ἐκεῖνος μεσ-
θάνει ἔρεσκε ἐκεῖ καὶ ἐκεῖνο ἐκ κακὸ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐκεῖ, ἐκεῖ
διαφέρει ἐκεῖνος.

..... ἄνθρωπος δ' ἀγ'
Θ' μὲν ὁ σοφὸς ἄλλο ἄλλο, σχὲν κακό.
Θ δ' ἐσθλός, ἐσθλός· οὐδὲ συμφορᾶς ὅσο
χρόνον διαφθορ', ἀλλὰ χρυσὸς ἐξ' ἀγ'.
Ἆρ' οἱ γονεῖς διαφέρουσ' ἐ ἐ ἔροφοι;
Ἦν ἐσθλὸς ἐκεῖνος ἐκεῖνος ἐ ἀγαθός,
θάνει ἔρεσκε καὶ ἐκεῖνο ἐκ κακὸ καὶ ἐκεῖ καθόνα.
διαφέρει ἐκεῖνος. ζ. 599.

Τὸ δὲ ἐ, τὸ χάρο, ἐσύχρονον καὶ ἀρὲ ἐ λοὶ ἕλληνες, νὰ μὲ θέσουν σο-
κάς ἐκεῖ πάρουν μου, καὶ νὰ σαρίσκουν καὶ λοὶ ἄλλοι, διόλε
ἐκλὸς ἐσᾶμε χρυσοῦ, ὄχλος ἀκόμαχος καὶ κακὴν ἀναρχίαν φέρνει·
κυρόλαβα καὶ ἐδὸ τὸ σῦρ· ἐκεῖ κακὸς ἔμαι, ὅλος δὲ σρόλλ τὸ κακό.

..... ἐ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

. . . . . ἐ' γὰρ μυρία τραλάρια,
Ἀνέμοιοι ὄχλοι, ναυλοπὰ' ἀναρχία,
Ἠργόνων σκρός· παμὸς δ' ὀρὰ λι δρῶν παπόν. τ. 608.

Σὺ δὲ σάμν ἀρχαία δίλη κάθε ἀψῦχον παθαρὸν πιὰ χήρα ἐκλαῦθα ὕδωρ ἀπ λῶν θαλάσσους, ὅσως χτόνα μὲ λὰ ἄοχαλα χτρὰ λὶν δ'- νόμεγον ὑμεῖς πιὰ ἀσάρθενον σαρθένον πόμεμεν.

Ὡς κάπδα χτροῖς λοῖς σαπεχάλοις ἐμέν
Νυμφεῖα Π' ἀνύμεγον, σαρθένον Π' ἀσάρθενον
Ἀτόν . . . . . τ. 609.

Πλὴν σῶς θέμα ἀνλοξέλοι ἐλομεσθῦ; Ἀδυνατῶ ὰ χρεῶ· σῶς θί: λω σροδεκαλυθῦ; Συμβέγνια λὶ τομεσμὲν ἀεὶ λὰι ἀκρεαγα- θέδας, κέλινας σομμαλοπᾶν πιὰ συνεδρέλνα μεὶ ἐμὲ γὶ λὶς ἀὐ- λὶς σωνὰς, ἀε λεχὸν ἀσαλλάναμαι λὶ κάνς δαιδόλας λων, ἀμεδόρασαν πιὰ ἐμέδρωσ' λι ἐκ λῶ δαμέλαι λω.

. . . . . ἐ'λις λὶ νεατὶ δεσδόλας
Λαθτό', ἔχ' λε ημέρια λῶν κέλῶν δόμεν. τ. 614.

Ὦ μεγαλοδρασοῖς σίκοδομὲ, λο κέλυχῦς ἀβολα ἄκαι, λο κέλαπό- λολα Πράρεα, ἔχαν λοπέλα σλῦα πιὰ χρᾶα, πιὰ ἐγὼ αὐλὶ νυμιὰ μέλεμ λέκαν, σῶ παλαλίσαμεν ἐγὶ λὶ μιδάι," ὃς " κὶς λὶ μιδὰι ὕπορεν," ζερυβάνλας λῶν σρολέρ βίν! Ὁ μὲν ἐξ κρῶν σαρεμενὶς ἐς σχόνα δόμεμα, ὰ δὲ σροσφεῖς πα- χτέμανος ἐκλὸς λῶν σοχλῶν· ἴδα ἄσανλας, παλαλίσαμεν ἐγὶ λὶ μιδάι. Μάλαμαι αἱ σερὶ φρουλίδων σκέρεγς πιὰ αὶ σορ- σορρὲμεσάνεν. Ἐκέγνος, ἔμαν εὐδαιμονέγαλος, ὁόλις ἴδὶν ἐκλῷ βίῳ δομεμάζῃ κκιόν.

. . . . . Ἄμμ, φρουλίδων ἐνχεύμαλα,
Ζνώσεις λα κόμεσον. Ἠχῶς δ' ἐμβιάλας,
Ὕλμ παλ' ἤμεαρ ἐνχχάνς μιδὰι κκιόν. τ. 624:

Ὁ χορὸς μονολογῦ ἐσιλιχίζεμεν ἐκ λῦ σεμιολόας λοίλῃ. Ἐνύχαλαν ἐμόνα λεκὰ, πὰ ἴθαμ ἐκαοχάρῃ κὶλοὶ μόνος, λιὰ σιμεμορὰν, ὅ: λαν ἐκόλα μελὰ λοῦ Ἀμεξάνδρα λὸ ἐμάλινα Ἴδῦσον δάνος, ὅσως καλαοκαιάνας πιὰ χῆλῃ σχόνα δεὰ λὰν ἐμέκκα· σχὰ ἐκ λῦ δομεμαμέλαν λω κέλῦ λὸ κακὸν ἀσῦχθα κακὰ ἐγὶ λὰ Σεμιλέδα γῦν· ὰ ἀσὶ λῦς Ἴδας μριθόνα ἔμς λῶν Ἡμᾶν θεῶν ἐκσ' ἐκ Πάμδος, καλάμεξεν ἐγὶ γεκκιὸν ὀλέθρον.

Ἐὸὶ δομὶ, πιὰ χόνῳ πιὰ ἀμῶν
Μεγάθρων λόνῳ. τ. 641.

Ἀμὰ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἠχὼ γενέσθω καὶ τὰς Δάμπιας πόρις παρὰ τὸν παμπήδεον ἔρωτα,
καὶ σοχὰ τὰς μήτηρ, λέοντα ζῶν παμφῶν, ἢ δεινότατα δὴ
ζῶν σοφιστῶν ἀνέσχων ὑπὸ σοργῆς, θρυπτὴ τὸν θάνατον τῶν
Δάμπιας.

Σλάβη δὲ καὶ τὰς ἐμοὶ τὸν
ξεῖρον ἔρωτα
Δάμπιας σοφιδάμητος ἐν δόμοις πόρα.
Ποσὸν δ' ἐὼν κρῶτα μήτηρ,
Τέκνων θανόντων, λέβητος
χάρα, δρόσελαί τε σοργὰν,
Δίκερον ἄνοχα λευγέων σταφυλοῦς. ζ. 648.

Ἐσπερθύτα δὲ δῆμι ἐν τῶν Θηβάσσων, ἔρωτι μὲν σοφὸς τὸν χόρον, σὺ ἦμαι δὲ σαναβῆναι ἐκάβη, ἢ ἐσερμεῖσα καὶ ἐν δρυσὶ καὶ γυναῖκας καλὰ τὰ δεσμώτιμα! Οὐδὲ ὄμως, δι' ἃ λὰ τὸν ἁμφιβολῆ τὸν χάρμον.

..... ἐκάβη σὺ σοβ' ἡ σαναβῆναι
Ἢ κάλα νεκρὸ' ἄνδρα, καὶ θάμεν σοφόν
Κεκμῶτα; Οὐδὲ χάρμαν ἐν θαμβήσεται. ζ. 651.

Ἐνῶ δὲ ὁ χορὸς ἐσιωπᾷ μέλιν ἐν σάλοις καμπόγραπτον, ἐκφέρ
ἐσρόνθεσεν ἀκουβαμμένως, ὅθι ἦν τὰ δεσμώτιμα τῶν ἐν θρόνων,
δεῦ ἦμαι καὶ δὲ ἄκμων ἡ ἐφημέρα.

..... Ἐν κακῶν δὲ
Οὐ ῥᾴδιαι βροτῶν εὐφρικῆ χόρα. ζ. 655.

Ἴδου δὲ τὴν ἐκάβην, φρουρητὴ μέλιν μᾶζον σαναλοχῆ, ἢ δεύσο
ναν· ἐν ἀσοκητῇ ἄσκαδα, ἀνακρον, ἄσοφι, καὶ ἐκλεγῶν ἀσοχε
μένη. — Οὐδὲν κάσ ἦμας, ὧν ἀσκίνησα ἡ ἐκάβη, δεσοινας γ'
δόλας.

Οὐ κακὸν ἦμαι· γ'δόην δ' ὀνήδεσας. ζ. 661.

„Ἀμνοῦσα δὲ ἐγὼ ὅδ τὸ ὑσὸ τῶν θερασκίδος ἐν μελαμφθὰ
ἐν τῶν Θηβάσσων σαρεκλυζμένον δόμα, ἧλθ τὸν Πολυδώρ, ὑπὸ
μον κελαρχὴν ἐξ ἧλθ τὸ τῶν Πολυξένης, τὸ' ὀκοῦσ τῆ ἀκάζμον
οἱ Ἕλληνες, ὅσας ἐκλαγάδας κλτό· σῶν ἔλαν δὲ δῶμ τὸ' ὀσκεύ.
ζωρ καὶ τῶν ἦμαι". Ὡδὲ γυμνὸν τὸ πῦρα τὸ κακρὸ, καὶ ἐγὼ
ἐὰν δὲ ἄκμων θάπρα καὶ κρῶζμα ἀκάζοιζον.

..... Ἀχὲ ἄθρονον πῦρα γυμνὸν καὶ κακρὸ
Ξ' ἐν φανῆλαι θάπρα, καὶ σοφ' ἐμαίδης. ζ. 681.

Ἀμήμονα, ἀναβόησα δὲ ἐκάβη· βλέπ κακρὸν τὸν νέον μον
Πολύδωρ, τὸν ὀκοῦσ μοὶ ἐξέλιφθ' ὑπὸ βασιλεὺς τῶν θρᾴκων· ἀσο-
χή:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κόσμον ἐν θρισαθρέα, δεῖ ἐσάρχαν σχέσιν. Τῷ λέπνον, λέπνον, ἄδιτα, ἐκα βε=
σα δοχμεχέρεσθα, ἕλερα 'γ' ἐλέρων ἐσαυτῶ δρυά· ἐδερία πέρερα σα=
ρέρχελας ἀχένυλος καὶ ἀδάμελος.

Ἕλερα δ' ἀρ' ἐλάρας κακὰ, κακῶν πρῷ.
Θὲ δέδοι' ἀδάμελος, ἀχένυλος
Πρέρα μ' ἐσποχάλος. ζ. 682.

Τῷ λέπνον, λέπνον, ἰαχαιόρα μυλγός, ἐσό' λίκας μοίρας, ἐσὸ λίκας θανά=
τον, ἐκὸ λίκαν ἀκθρόπους ἐσοθάλαμης;

„Ἡ θρασαπὶς 'κιλαῖνα τῶν δαιμόνων ἴδη κδὲ ἄλλο γκαμβρόν, χρυὶ ὅ=
λε πῦρ τὸ' σλῶρα χὶ λὶν δικίαν τῶν θαχάσσων, ὅσον ἔχε τὸ ἐξκύμ=
κεν σχάγας κρέλαν. Τόλε ἡ ἑκάβη δεκρικόθη τὸ ἀκαιόν μου
κὲν τὸ σλοίν ἔχε ἴδη χὶ κὶ μεγαλοσλάρον χάκρας, ἐξ ὃ ἐν=
σκρακέρκεν κὶ ἐκχρόγρεν, ὅλ ὁ ἐνόχλες ἐχοικύθη ἐκὸ τὸ ἔχον=
λας κὶ τὸν Βρκίν ξένον, ὅσως ἐλλοσκιαθῇ τὸν θκοκρέχλον."

Φεῦ, ἀκίρεξαν, ὄρρυλα, ἀκαλονάρκατα, δικάλερα θακρέλκν σρέχ=
μαλα, ἀνόκα καὶ ἀκκοθόρα! Πῦ ἔκκ τὸ δέκκα τῶν φιλοξένων;
Ποιμενόρων, κλεκαλόρας ἀκθρως, δαμέχρας δκὰ τὸ ξέχε τῶν σαρ=
κας τὸν σκιδὸς λύλα, καὶ δκὶ κὐσεβκκόθη κὶλόν;

Ὑὸ καλάρκ' ἀνδρῶν, ὦ, δκερκρέων
Χρόα, σεδκρέκλα μὰν φκογάκν
Μίχκα ἴδε σκιδὸς, κδ' ἀμλλων; ζ. 706.

Ὁ χορὸς ἐκὸ σκκκδόρκλο μκλὰ τῶν ἑκάβκν, ξκκοίχ ἐρχόμενον
μκκρόθεν τὸν Ἀχκμέμνονα, καὶ λέχ καὶ κκοίκκεν.

„Ἡ ἐρχάκνος τὸ Ἀχκμεμέμνονος ἴλλε λιχκία χκκ, ἴλλα ἄκκ χό=
γον. Λύλός ἔχκ σκκροχορκθῇ ἐκό τὸ Τκχθκίν, ὅλ ἡ ἑκάβκ ἐοχ=
γον. Ἐκρεχ νὰ μὲ Φίξκκν ἴδκ κόρκκ κκς, κκοὶ ἐκεχέκν σκρεχάβκν καὶ
ἐκλαχιόκν κλέκ. ἐοχδὲ δὲ ἐβρόδκκχ, ἔκκκ τὸ ἐοροοδκκέλ σκρεβ=
βκκόλος τοῦ Ποκκδάρκ, ἀχκκρέκκν καὶ ἐκό τὸ ξέκκκν, ἴρχκλο
κλεοχροκόκκκ, ὁ Ἀχκμεμέμνκν, ὲχ ἐρχκχρό, τὸ χρκλοῦ καὶ ὁχ κκκ=
δαχὸς σκκόρκκ κλέκς, κκς ὁόοκκς χχε χλύβχ χάρκς κκὶ ἐλάρκ κό=
ρκκ κκκκόκδρκκ, ὁάκκ, ρόβχ κὶν κλέκκ κκς, βρκδόλκλος, καὶ
κκοχχόχ χκχάκς, κλέκκ δκὶ κὶ κκκρέχκκχ τοῦ ολάρκλος κκς
κόρκς κκς."

„Ἐὶ κὲς σκρκολόκχ κκέκχ, βχάχ καὶ ἐκχτό, "ἐλαρον ολῶρκ, ἰὸ ὁοοὶ=
ον τόλε κρέκλκν χορὲ ρκκβάχ, ὅλ, κλον ἐλάρ κκκκκ κὲς ἑκάβκς,
ἐρκκχκκβόλος καὶ ἰὸ κὶ δκόρκχκκ τοῦ Τρκὶκὲ κκχέρκκ ὀχ κὸν
Πρχκ=

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δολοφρόνεσσα μελὰ σοῦ πατρὸς θυμὸν, καὶ ἀπὸ τὸ ἐδιό γονυβόλος, ἵνα μὴ μάλοχος ἦν θυμαιρόντα."

"Τὸ συμβάν ἐπὶ τὸ Πολυδώρα, παραλαμβάνει ἀπὸ τὸ δόρυ μήνυτον τοῦ βρέφους ἐμάλλαμα· ἀπολρέας ἐπὶ σοῦ χρόνου ἦν προσοχὴν τοῦ θαλοῦ ἐν τῇ πυρμαλέρας σράξαις, ἢ τὸ συμβάν ἐπὶ τὸ ἀπόπλουν τῆς Πολυξένης. Ἡ Ἑκάβη καλερχὴς διαμέ- νειν ἐπὶ μετρὸν μελὰ τὸ Ἀγαμέμνονος σφὶ τὸ θρίνερ καὶ ἀκηδάτος γελων ὁ Ἕλληνες· ἀποβάθης ἀναπλόνος μελὰ σφοδρὸ πόθους μεγαυόλος τὸ Ἕλληνες· ἀποβάθης ἀναπλόνος μελὰ σφοδρὸ πόθους καὶ σοῦ ἐπὶ τοῦ ξιόλελος καὶ ἀγχινοίας, ὅμ τὸ δουλὸ ἀποχρήμα- τα, ὅπως, σφοδρεύων τοῦ Ἀγαμέμνονα νὰ τῆς ἐπὶ τρέφῃ νὰ ἐκ δι- κίας τοῦ γόου τοῦ Πολυδώρου. Ἐπὶ λέγει ἐπὶ τὸ ψυχάτῃ διὰ μηχὴν μόνον ἀγαπᾶται αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐλέρας διὰ γαλερὸν ἀποδρᾶσαι, παθὸν ἀγοβῖλο τοῦ Ἕλληνον πρυβοί, ὁπὸ σοῦ ἀπὸ τὸ Πο- λυμήστορα."

Ἐπὶ σφοδρόμενος μαθὸν ἐπὶ διὰ σπουδὴν ὁ Ἀγαμέμνων, ἐρωτᾷ διὰ ξε- πάθεια, δηλὶ ἀβράδυνε νὰ ἀποδῇ διὰ τὸ σλῶσσα τοῦ πόρου διὰ ἐκ- τῆς, πάθος ἦχαν χάρῃ τοῦ Ταλθυβίου, ἀνδρὸς ἤθελεν αὐτὸ, ἀλλ' ἦλο ἀρο- χεῖρ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ρὶ τοῦ Πολυφεύτου θανάλτη, ὅσις παλαμάβη τὸς θυμοειδῆς, ἀναγάπησε
θεῦ, φαῦ! Πόλα ἄμμι γενὴ ἐσπέρα τοντίου δυσμαχίης; — Οὐδαμά, ἕτοι
τι ἔπάθεν. Πρὶν ἄντοι πὰν ἔναια σαίνη μόγις προποίσιν ἐς λι-
μάνα.

Εὖτ μὰν πρώτης ὄλε δύσεια ἔσκεν, θέμ τέρψ· ἐὺν ὄμως λὸ ἄνα-
λεν, γενὸ μιν αἰ λιμενῖοι ἀνδρὶ μυχθεμόλλη ξένεν.

. . . . . ἐ μὰν ὄνια σοι παθῆν δοκῶ
Πλάζομαι' ὦν· ἐ δὲ πάντα, οὐ μὶ γενὸ
Πιμενῖοι ἀνδρὶ ἀνομαλλη ξένον. ζ. 275.

ἐσθλὸς ὄλε ἠεσίησι, ὄλε τράπεζαι θαὶ φοβεθῆ, τόρεξεν ἔργα ἀναπέλα-
λον, αὐ πὰν σοφίαις ἐξενίοθεν ἐς λὰν ἐμέτερον, πὰν ἀγυιαλα-
χέτην μαλεξὶ λιὸ σφέλαν ἐῆσιν.

Θῆ ὄλε λὶς γᾶν πέρθαι, ὄλε λὶν ἄνω
Φῆγας, δέδρακεν ἔργα ἀναπέλαλον,
Κοιπῆς ἐμεσάῃς σοφίαις λεχὸν ἔμοί,
Ξενίας θ' ἁμέρτη, σφᾶλα λιὸ ἐμᾶν ἐῆσιν. ζ. 279.

Κὰν μοῖσάλε ἀνέρα ἐσέλεχεν ἐ ὄλε τόρεσε, πὰν ἄῃσιν σφορύνθεν
ἐς λέλοιπε ἐφόπεσε, πὰν ὄλε πὰν ἐξένα λέρνι λὸν φοινιθέλα
ἀῃ' ἔβλεψεν πέλοι ἐς λὰν θάμασσαν. Πρὶν δὲ πέρῃ ἐμετα δῦνε
πὰν δοθαιῆς ἔσαν, οἱ θεοὶ ἔρεσ πὰν ὁ ἀστεροπῆτα ἐκείνεν νόμος
ἔμεν ἰσχυρὸς, διὰ ἅπαντα τὸ νόμον ρεθόμενα λὶ θεὸς, πὰν σφο-
προμήσεν ζωῆσιν ἀδῦσαι πὰν ξενίαν.

Ἠμῆς μὰν ζυγὸν πάροθαιῆς ἔσαν·
Ἀῃ' οἱ θεοὶ σθένεσαν, χ' ἐ πᾶσαν πρατὸν
Νόμος. Νόμεμ γὰρ λὶ θεὸς ἐγήρεθα,
Πὰν ζωῆσιν ἄδικα πὰν ξένιαν πέρπομεν. ζ. 286.

Ἐὺν ὅδος ἀδμηθῆ σφοσφαρμὶ μαλεξὶ ἐς ὅ, πὰν ἐὰν ὅσοι λὶ ξένος
φοναίνεσι, ἐ λὸ ἱαρὸ λῶν θεῶν λεμενὰν διαφάζεσι, ξὲ λιμε-
νῖοις, ἀλαμὰ σφέσι ἐπάρχῃ ἐπόλις μαλεξὶ λῶν ἐπθρέσων.

Θὺ ἄῃσι ἀδὲ λὸν ἐπθρέσσεν ἔσσι ζ. 290.

Τιπτὰλα λοιπὸν ἐν πέσχρῳ θάμενος, σεβάσομαι, ἐνοσχημονήσομαι
ἀφιγάμενος ξὲ' ἐς Μυκήνας, θαλμιάσομαι καὶ ἐδὲ ὀπόσα ἐνοφέ-
ρω ξυνῇ· ἤμεν σολὶ ἐνοίχῃς, ἀῃὰ λώρα ἔμεν ξένος· ἄῃλε
ἤμεν σοφέσσης, λώρα ξὲ' ἔμεν ὑμᾶς, ὦσις, ἄσοφος, ἤμερος, ἡσ-
σθέλα μαλεξὶ λῶν θανόντων. Θέμις λὶν ἱκεσίωρον! Πῶ σφρεν-
ἡμέσομεν; Οὐδὰν θέμι ἀνθίχῃ· ἐ δεξιᾶς ἔμεν. Θανὶ πάντα
οἱ θανόντ' ἐμοχθέμεν μὰν ἐς φράσ, καὶ κἀνδιάσομεν ὅμ

ἡ' ἤμα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δ' ἄλλα μαθήματα, ὅμως ἐκεῖνα μόνα, ἐκεῖνα μένουν ἐπὶ ἀνθρώπων βασιλεύοντα, ἐνδόξους μᾶλλον ἀοιδοὺς ἐργάζονται, ἐνδὲ μετρίᾳ πλουτοῦντας καὶ ἐκεῖνα ἐκτήσαντο ἐσθλά, ἐάν σοὶ θεμίσωμεν καὶ ὑφήσωμεν, ἐπιεικτέον· ἄλλα μαθήματα ἐστὶ·

Τί δῆτα θνητοὶ ἄλλα μὴν μαθήματα
Μοχθοῦμεν ὡς χρὴ πάντα καὶ μεμηνόμεν,
Πλὴν δὲ ἐκεῖνα πάντων ἀνθρώπους φάναι
Θεῶν δὲ μᾶλλον ἐς λέχος ἀοιδοὺς ἐργάζεσθαι,
Μετὰ δὲ θεοὺς μαθόντας, εἶτ' ἐν πολλοῖς
Πλοῦτον δ' ἐκ τοῦ βίου λαβόντας εὐσεβῆ; γ. 804.

Πᾶς μοι δοκεῖ δίκαιον καὶ ἡρῷον, εἰ ἐγὼ τὸ ἐξῆς θέσω μετὰ Διόνυσ', ὅτου οἱ μὲν ἐκείνου σπουδῆς μου, δεῖ ἐξαρχοῦντα εἶπον· ἐγὼ δὲ καὶ ἐκεῖνά σ' ἐπῆλθον μὲν ἐμφανῆ, ἐκεῖ δὲ παντοῖα ἐκεῖ σέβειν, θαυμαστὰ ἴδοι τις ἀνεμφάνεια· καὶ ὅμως, ἐπεὶ δεῖ ἐκεῖνα μόνα ἐκείνου μάλιστα ἐξηγεῖσθαι, ἐπῆλθα ἀκμαῖ· ρᾳ καὶ ἐκεῖνα θεώρησα· σχεῖν ἐκ τοῦ ἔχω. Ἡ μὲν γὰρ γῆ Φοιβοῦ, ἐκεῖ ἀκούει οἱ Ἕλληνες παῖδα Καισάρειαν, παιδείᾳ ἐκ τοῦ ἔχειν· σέβειν δὲ ἄκοαῖς θέσις ἀκοαῖς ἐκ τοῦ ἐκείνας ἀκοῦσαι· ἡ μὲν γὰρ δεῖ· ναλαι καὶ ἥβᾳ ἐκεῖ χάριν, καὶ ἄκαιρα ἐκφέρειν ἐγώ. Διόπερ ἀεὶ ἐν σιαλῶν καὶ ἐπὶ κιναιδίαις καὶ φιλολεσβίοις ἀκοαῖσιν, σοφὴ γάμαλαι χάρις μαλακὴ ἐπὶ ἀνθρώπων·

Πᾶ δὲ μὴ φίλης δαὶ' εὐφρόνας δέξῃς ἄναξ,
Ἢ ἐπὶ ἐν ἀκτῇ φιλέβιαι ἀοσσοφάλαι;
Χάρις ἀπ' ἔξῃ σαῖς ἐρᾷ, μέλπεις δ' ἀγύ;
Ἐν ἐν σιαλῶν γὰρ, κιναιδίαις δ' ἀοσσοφάλαι,
Φίλτρον ὀρεσσῶν ἐν βροτοῖς σοφὴ χάρις. γ. 817.

Ἄπειρ μοι δοκεῖ λέγειν. Βλέπομεν ἐν πατρὶ ἔπος; ἐάν σοφοὶ· σιν πόλιν, ὅπως ἂν ἦμεν καὶ πιθανοί, θέλομεν πάντων ἀκούειν. εἰς ἅπαν λόγος ὁ ἐξῆς, μετ' ἐπιστήσεται." ἐκεῖ μοι μεῖζον ἐκδαὶς "ἐκ!" ἐὰν πόλεσι καὶ ὁρμώμενον, οἱ βραχίονες, πὶ χεῖρες, ἡ πάντα, οἱ δο· ξεν, ἢ ἔχον λάχνας δαιδάλου ἢ θαῦ ἔπος, σκέλη ἐπὶ ἀκρῶ ἀρα· ἔντα ἐν γόνασιν, ἐκεῖθεν βροτὸς καὶ ἐν' ἐπιπλοίαν χόμαι σα· ραπεχῆ· ἐν δαίσκολα, ἐν μέγιστον ἐπ' ἐμέμνεν γᾶς, ἀμφαλὸν ἔθεν. δοῦ χεῖρα ἐμφερῆ ἐκ ἐπ' ἀραιόβολα, διότι ἐκ πᾶ ἔπαν μοῖραι, μᾶ ἄκρων, ἔδιον ἀγαθὸν ἀνδρὸς, καὶ ἐκπαλῶ ἐπ' ἐπιστάσθαι καὶ ἐν ἐμφερῆ σκέλοιν καὶ ἐπιλαχὲ ἐκ πατρί.

Ἐόθεν γὰρ ἀνδρὸς ἐκ δίκης ἐν ἐκφαλῶ,

Καὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Καὶ λὺ πωὺ δρᾶν σαλαχτ πωπῶ λά'. ξ. 830.

Μόρις ἄσπουσι ἡ Κυβέλη, ὁ χαρὸ ἀναγάσπου· δηὸν σρᾶγμα ἦπα
γὸ λοὺς ἀνθρώπους, ὅλα ἄγα ὀροῦ σωρεύοντι· ᾳὲν πωὶ λὺ ἀνάγ-
πας οἱ νόμοι δεύρουσι, πάρπουλη γίγης λὺ σοφερίνς, πωὶ ἀφθρὸ
λὺ ωρόλερον γίγης.

Καὶ λὺς ἀνάγπας οἱ νόμοι δεύρουσι,
Φίγης λεβένλας λύ γε σοφερπαλόλας,
Ἔχθρὸ λα λὺ ωρὸν ἀνρπῆ, σοιόμπαν. ξ. 834.

„Ὁ δὲ Ἀγαμέμνων λεθαῤῥύνπαν λὺν Κυβέλη, πωὶ φοπεύπαν
λὺν πλαπαλίης, ἐνέσχαλας ὅλα ἄνπα λῶν θεῶν πωὶ τὸ δπωόν
θάγ λῶν ἀνθρόπων δπωπούνπι. Πᾳὲν νὰ ωροπέξῃ μέσω, μύθῃ
ὁ ξρυσὸς ὅλ χάρι λῆς Θπιπάπρης ἐωιλέας λὸν γόνον λῶ θεσ-
χάνι λῶν Θρᾴπων, δόλ ἰδόππο πόλα νὰ ἐσέχθωσι χοσπορὰ
πωβόλι· ὁ ξρυσὸς ἐκόμιξε φίγοπα λὸν Θρᾴπα πωὶ ἀφθρὸν λὸν
ἰόπλη· ἄμω ὁ μόνος δὲ ἴθαγε λὸν ἔχῃ πεμπορόπλορα, ἀλλὰ
μόχρα δεπορόπλορα."

Φεῦ, ἐωπέχαβε ἡ Κυβέλη· ἴδῃ ἄπ λῶν θπιλῶν ᾳρπ ἐμόθαρος:
δόλ ἰδ ᾳπαν δῆγοι λῶν χρυσόλων ἀλ λῶν λόχων· ἰὸ πᾳὲπλη νὰ θρώ-
ξῃ πωὶ λὰ μπόρπ λον ἀπὸ λα' ᾳπόθπ ἰὸ ἀπὸ λὸ πόρπ.

Φεῦ, δπ' ἔχ θπιλῶν, ὅπλ ἔχ' ἐμόθαρος.
Ἡ χρυσόλων γὰρ δῆγοι ἔχ, ἰὸ λόχος
Ἡ σῶθος πόλῶν πόλων, ἰὸ πόρπ γραφὴ
Εἴργον χρῶσθαι μὲ πωὶ πᾳὲ μπόρπ λρόποι. ξ. 852.

Ἀλ' ὀφ' φοβῶπαι λὸν σπόπον δπωπῆ, ὄχθον, ἐγὼ θάγ σὲ ἀοᾳμάξ ἀὸ
ἰοῦλοι φόβοι· μπόρᾳ μόνον ὅλ θάγ νὰ ἐκδπωθῶ λὸν φονέα
ἰοῦ πάπρον, πωὶ μὴ μὲ ᾳὲ μπόρᾳ. Τοῦλο μόνον ἀοᾳῶ, νὰ
ἐμπροσθέᾳ πόλα λυχὸν θόρυβον, ἰὸ βούθπ πὰρ ἀπᾳόν
ἐκ μέρᾳ λοῦ ἐᾳέναν, χᾳρὶς πόλα νὰ δῆξῃ ὅλ χᾳρίᾳπαι ᾳρ
ἐμέ. Καλὰ δ' λὰ' ἄᾳπα θάγ μπρολίᾳ ἐμέ.

Τὸ δ' ἄᾳπα θόρᾳ, πωὶ' ἐγὼ θέλω πᾳῶ. ξ. 860.

Ὁ Ἀγαμέμνων ἀρπᾳὰ μπὶ ὁσορίας πλέᾳ, πῶ δπόπλη
μόνη πωὶ γρπᾶ ἔπομ, νὰ γονπίᾳῃ ἄνδρα θάρθαρον. Καὶ
δπὰ πούᾳ μπόρ, δπὰ ξῆγ ᾳὶ δπὰ φορρπᾶᾳ; Τίνᾳ δ' θάγ
ἔχῃ βουθὴ πωὶ φίγ;

Τίς σοι ξυνέᾳ χῆρ; Πόθεν πλέᾳ φίγ; ξ. 864.

— Τὸν πὲ χρυσόλυδον γυνπᾶπα, ἐωπλᾳὰ ἡ Κυβέλη. — Καὶ πῶ
δπόπλαν γυνπᾶπα νὰ πολεοφόνησα λῶν ἀνδρῶν;

Καὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ σὺν γυναικὶ ἀροῦσαν ἴσα καρδίᾳ; ζ. 868.

Τὸ σχῆμα ἦταν ἐκφρὰν καὶ διὰ τὸ λόγο Συκοκαλαμάχων.

Δηνὸν τὸ σχῆμα, ξὺν λόγῳ τὰ ξυόμενα. ζ. 869.

καὶ λέ; Δὲν ἐφόνευσαν γυναῖκες τὰ ἴδια τὸ Λίγυσθο; Δὲν κα-
τρήμωσαν ἐκεῖνοι ἐξ ἀνδρῶν τὴν νῆσον Θήρων; Πλὴν σὺν θεῷ
γερμὸν, ἄγες εἰς ἐρὰ τὴν γραλίδα.

Ἀλλ' ὡς γενόμεθα τόν δ' ἐρὸν μάθας λόγον. ζ. 873.

Τοῦτο μόνον ἐκείνους, νὰ ζήσῃς ἀσφαλῶς διὰ τὸ γραῦ τὴν θεραπ-
ίδα μου σρὸς τοῦ Θρήκα, ἵνα τοῦ γάμῳ ὅτι οἱ σοὶ ἄνασσον τῆ-
δε γῆς καὶ ἀροσπαλῶ. Τοὺ δὲ λάγου τοῦ νεογαμῆ Πορφύ-
ρης ἀνάβας, ἐκεῖ θέσε πόλιν ἐμ μέσῃ σειρᾷ μετὰ τῶ ἀδελφῶ του.

Ὡς ἦδ' ἀδελφὼ σημάσω μετ' φλογί'

Διοσῇ μερίμνᾳ μαλερὶ πυρφόρῳ χθονί. ζ. 882.

Ὁ Ἀγαμέμνων διαβαίνει τὴν Εὐβοίαν ὅτε τὰ πάντα θέλει γίνῃ κα-
τὰ τὴν προθεσπισθεῖσαν, διότι σρὸς τοῖς ἄλλοις οἱ Ἕλληνες ἦταν ἀναγκασμέ-
νοι νὰ μὴν ἀποσπάσουσι ἀρότῃ, ἕνεκα ἐναντίων ἀνέμων.

. . . . . ἐ γὰρ Ἴλιο' ἐρίας σπεύσαι θεός. ζ. 885.

„Ἀκηδάσας τὸ Ἀγαμέμνονος, ὁ χορὸς παρβάνει ἐφορμὴν ἐν τοῖς
σοφοῖς συμφοραῖς τῆς Εὐβοίας, θρηνῶν τὴν ἄγνοιαν τῆς σαλπίσαι, καὶ
τὴν ἀναίσθητον διὰ σαυτὸν ἔξοδον. Θαυμασία δ' ἦταν ἡ μεταβολὴς
καὶ ἡ ἀφήγησις μεθ' ὧν ὁ σοφοῖς ἐξηγεῖται διὰ βραχέων τὸ γεγονὸς
τῶν καλὰ λέγει ζητεῖται τῆς ἐφόδου τῶν Ἑλλήνων, ὡς καὶ ἡ φυσικό-
της μεθ' ἧς ἀσχολεῖται τὰς περιστέρας καὶ σαλπιστὰς σειρῆνας."

Σὺ μὲν, λέγῃ, τὸ σαλπὶς ἦμαι, διὰ θέλῃς σῶσαι ἀκόμα ἀσφαλῶς
σόῃς.

Σὺ μὲν, τὸ σαλπὶς ἦμαι,
Τῶν ἀσφαλῶν σόῃς ἀν' ἄλα πλέξῃ. ζ. 891.

Τοιοῦτον νέφος εἰ σερκαλύσῃ, ἀφ' οὗ εἰ ἐξεσόρθησαν οἱ Ἕλληνες· ὁ σερί-
βολος τῶν λιχῆνων ἐν καλαχρώμῳ, καὶ καλεχρωμαλλοῦς ἐσο' μεγάλων
πτερύγων μεγαλύνῃ πανεῦ. Δύσμορος δὲ θέλω σῶσαι γένῃθι ἐγὼ
σὲ," ἀνὰ ἄλα σ' ἐμβαλοῦσα". Ἀκουσθεῖσα τὸ μέσῃ νυκὶ, "ὅλαν μετὰ
καὶ λόγων ὄνος γλυκὺς ἐσπαγέσῃ καὶ ὄρφνα

Μετανύκιος ἐμπέσῃ
Ἦμος ἐν λόγων ὄνος πιδύσῃ
Ἐφ' ὅσσοις πίδαλα. ζ. 900.

καὶ οἱ ἄνδρες σαύσαντες ἐν τῶν ἀσπίδων καὶ τῶν σαναφορικῶν θυ-
ῶν, καὶ καλυπτόμενοι ἐκ τῶν θωράκων των, δαὶ ἔδησαν σῶσαι τὸ
σχῆμα τῶν ναυῶν, ἐμπορχομένων ἐσὶ σασσάλων ἐκ τῶν Τρωάδ-

ἐκεῖ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐγὼ δὲ ἐνοσιφυλλέην ἐνδοὶ χρυσὸν καλόθρων, ἐρρυθμισμένον καὶ σιρι-
δεσον μὲ λαιμὸς λοὶ φλεμάρες, ὁποι καλαμηνθῶ φι λοὶ ἀεροφι-
λοὶ πόλιν

ἐγὼ δὲ σλόπαρον ἀναδέλοις
Μίλρωαν ἐρρυθμισμένα,
χρυσέαν ἐνόθρων
λεύσσω δ' ἀλέρμονας φι πύγας,
ἐσιδέμενος ὧι σέσιφι ἐς εὐνάν. ξ. 911.

Τὸν θόρυβος καλέηνδε σταθεν λοὶ σόμι.
Ἀνὰ δὲ μέγας ἔρεχε σόμι. ξ. 912.

πνόιο δὲ καλὸ λοὶ ἀμφόσομι λὸ καλεῖν λοῦ μέγαρον
τῶ παῖδες ἐλλάνων, σόλα δὲ σόλα, ἐποφθίσαλες λοὶ σόμι λοῦ Τρω-
άδος, θάγελα ἀοιτρέσσι φι λοὶ σαλπίδι;

..... Τῶ παῖδες ἐλλάνων, σόλα δὲ
Πόλα λοὶ ἡμέλδος σποσιὼν.
Πέρσελες, ἴξελ' ἐς οἶκον; ξ. 916.

Ἐγὼ δὲ ἐμαλμενοῦνα μονόφθαλμος, ὧι πόρη Δωρὶς, λοὶ προσφιλὴς θυ-
μόρεσιν,

Λάχε δ' ἐμὲ μονόφθαλμος
Λεοῦνα Δωρὶς ὧι πόρα. ξ. 918.

οὐδὲ λοὶ ναρεῖν Ἄρλεμι ἐπρόσθαλε κὶ δεξιὰς κ' ἀλεινόν.
Ἦδη δ' ἀφ' ἁβὲ ἦμαρ καὶ ἀμφόρεσι λοὶ σύμφορόν, μαλαγέφορεν ἐκ λὸ
σεμάγγι, θεοῖσιν μεμνῆσθαι λοὶ σόμι, καὶ ἀνοχαριζόμενον
ἐξ πόλιν μετὰ λοὶ ἀναγωγὴν λοῦ ἐλληνικοῦ στόλου. Τρι-
σθένη, ἀσύμφορα δὲ λὸ ἄγγι.

Τάχιν' ἀσῦσι ἄγγι. ξ. 926.

πεμφθῆναι λοὶ ἐλένην, λοὶ ἀδαμὰς λοῦ Διοσκόρω, καὶ
λοὶ Ἴδεῖον σοφόν, λὸν Κτεσίππιον, λοῦ ὀλιγον ὁ γέρος μ'
ἐξέβαλεν ἐκ λοῦ οἴκου καὶ μ' ἀνεψιὸν λοὶ σαλπίδα· ἀμὰ
δὲ λὸ γέρος λὸ μυρφὰ καὶ λοῦ δαίμονος,

..... ὁ γέρος,
Ἀλλ' ἀλάφορός λις ἐοῖσι. ξ. 932.

ἵλις ἦλα εἰς λὸ σκηρὸν σέλαγος, ἦλε φι λοὶ σαλπικὴν οἶκον,
θάμα σφέας μ' ἀσυναγάγῃ.

Εἰσέρχεται ἤδη ὁ Πηνελέως, ὅλις καλαρχὰς μὲν συμπόλε-
μον λοῦδεν λὸν ἐποίησε, καὶ χθὲς σφας ἐπὶ Σκαίαις καὶ λοῖς ἀριστε-
ρὰς λοῦ· **συμφορὰν δὲ ἀδύνατον**, ἐοικώς· ἐπὶ γὰρ ἐσέρχῃ πόλιν φι λοὶ ἀν-
θρώπων, ἦλε εὐδοξία, ἦλε ἐπιφροσύνη.

ἐπὶ,

Φεῦ, τὴν ἔχει ἡδὺ σιγὸν, ἢ 'νδοξία,
Θὰ 'ν μαζὶ βράσσουλα μὲ σρόβγει πικρῶς. τ. 939.

γὼν λες νὰ μάγουν νὰ ἔρωτεμε λαῖλα, αἰχ' ἀλαμία θεμαγά
ἀδάρχη ἐκ' λιλεμεσμένα μαλιῶν.

..... Ἀμὰ λαῖλα μὲν λὶ 'δῆ
Θρωτᾶ, σροσκύσουλ' ἀνδὲ γὶ σρόσθεν μαλιῶν. τ. 943.

"Ωγλα δὲ δεμεμεγμένος δεὰ λὶν βραδύλεια, λὶ ὅλι δὲν ἐσε-
μείβεν μὲλὶν σρόλεμον,
Ἐὰ δ' ἤβ' μέρεγι λὶς ἄρμις ἀοσόλας
Σχές ..... τ. 945.

σροσθάλλ ὅλι εὐρίσκελο εἰ λῷ μέλον λιὸ ὄρεμα λὶς θρέμμας, ὅλα 'κ-
μεν ἀφίχθεν ἐκεῖ μεγὰ λιὸ ἔβγεναν· ἐνῷ δὲ σαρεκκινάβαλο
νὰ ἀδεύσω, ἔβαλαν κ' σαρ' αὐλὶς ἀοσοχμένα δόγα, μεγὰ λιὸ ὀ-
σόλας ἤδη ἤβεν ν' ἀκέσω κιὰ λὸν γόγν λες.

„Ἡ ἔκάβη ἀνλιλάλλανε ἀγ λὶν ἐσεβόλελα· λὸ Πολεμέσορας δὲν σοχὲ
ἀνελάμεν γνωμεγίαν σροσοσίνου κιὰ ἀρχιβογίαν, ἀσαλῷ."
Ἐνλρέσουμαι, ὦ Πολεμῆσορ, ἐνῷ δεκέμμρια γὶ ἐσαλείν ἀβγάν με-
λέγω, νὰ σὶ βγάν ἐνδοιόν μου,
Ἀεοχένορμέ σε σροσβγέσαγε ἐναλέσν,
Πολεμῆσορ, ἐν λοπῖς δὰ πυρέκν μαλιῶν. τ. 951.

δόλε ὄρλινα ἤδον ἐν λῷ γάλεχέᾳ μεν, ἀεοχένορμεν νὰ θεωρῶ λοὶ ἴδλον
λόμ ὡς ἤβεμεν ἐν λῷ λαχεσορέᾳ, δ' ἀέλοὶ δὲν δόναμεν νὰ σὲ μι-
λέᾳ μὲ ὀρθὰς κόμας.

Κάν ἐν δεκέμμρια σροσβγέσαγες ὀρθαῖς κόμας. τ. 954.

σλὸν μὲν ἀκμάβεις ἴλο ὡς δεορέκαγες Πολεμῆσορ.

Ἀλ' αὐλὸ μὲ δόσοναν ἡγμόν σέθεν. τ. 955.

Ἄμεσλα δὲ ἰσάρχη κιὰ κόμος, ὅδες ἀσαγορεύ ᾳ λὰ γυναῖκας
νὰ σιβλέᾳσιν σαλὰ σρόσωσον λοὶ ἄνδρας.

..... Ἄμεν δ' αἰλιόν λε κιὰ κόμος

Γυναῖκας ἀνδρῶν μὲ βγέσαν ἐναλέσν. τ. 957.

Θύδὲν σαρέδοξον, ἀσανάγαβεν ὁ Πολεμῆσορ. Πρὶν λίσε ἔχης
ἀνδρωσεῖ ἐκσὸ ἐμέ; Φιλὶ μὲ σροσκυσᾶγκος; — λὶν γὼν λόγον
μοζικὸν σρὸς ἐσὲ κιὰ σρὸς λὲ λέκναν· ἀμὰ δὲλαβον λὶν
ἐσουσέλας ν' ἀκεῖθεσεν ἐκεῖσεν.

..... ἐσάσονας δέ μοι

Χωρὶς κέμενον λοῖ δ' ἀσοζῶσι δόμαν. τ. 962.

„Εἰς λὸν ἐξῆς γοργὸν διάλογον λοῦ ἐκάβες κιὰ λὸ Πολεμῆσο-
ρος, ἀσορῶ λες λμάλι, δ' μεῖζον νὰ θωρεῖσαι, ἐν λῷ ἀσανδῖ
ἐσο:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸ δύσκολον καὶ λιγόστεμμα γεωδοχεῖον τόλμη, ἢ λίγο γρηγόρα καὶ
τὸ σαβὲ συμπεριφορὰ ἐκείνης ὑπάνδρευε τοῦ φαίνεται τὸ σπίτι της.
Ὁ ἐξπουπρένος παππᾶς ἔγινε μὲ ἔνοιαζον καὶ ἔχι δυσκολόφθο-
ρον, νὰ δημείωσ ἀλαφρᾶται, ἢ νὰ σχεδιάσ δὲ φιλοφρονητικοὶ λόγοι
ἡ δημοφιλὴς νὰ ἐρώτησ τὸ ἐγκεφαλάκι, καὶ νὰ σαρίσ ἀπλαΐτω
καὶ λαθῶς· σὰν ὁ σαβὲ δὲ ἔγινε λόγο ἔνοιαζον νὰ συλλαβο-
σύσ, λίγο ἀγανακτισμένος, ἐνάσιον τοῦ ἀδικούσας αὐτὸ καὶ
νὰ ὁρμᾷ ἀλάφρυχος καὶ ἄνω λιὸ ἐρωτικοῦ. Τοῦτο ἔνοιαζον
μέρος γοὺ μόνη ἐδόκαλο μᾶζον νὰ σπίξ, καὶ γοὺ ὑραῖα
ἀποφασισμένη ὑπὸ ἀσφῶν μερῶν, καὶ σφαλιθαρεῖν νὰ ἐκ-
δικήσ τὸ σρουσιάτικον αὐτῆς ἀντρογύνου."

„Ἡ γοὺ ὁ ὁσφρᾶς τοῦ ἄντρα καλὰ λιὸ εἰκοσιὰ καὶ τὸ
γιαλιστικοὶ, ἤτο τὸν ὁσφρησιᾷ καὶ καλὰ τὸ σοφρεμένο καὶ λιὸ
ἀφέχγια ἤθω χάρι τοῦ σροσώπου. Εἶχε ὀν ἀργίθιον, εὐάρε-
σκεια καὶ δεσπόζοι, ἀφῶν ὁμοῦ καὶ σοφιλάδαρ· μόνο αὐτὸ
καλέχγ λιὸ λέχαν νὰ συμπερνᾶσ τὸ χρυσίον καὶ ἄντρ βρόχο.
Ἐὰ μὲν λῆ καλὰ ἔχγ τοῦ μιαγκιλιμὲν τοῦ θεμγύλου, ἐν δὲ λῆ
χάρακ λιὸ ἐξῆς τοῦ δικαίου καὶ λιὸ χουρέλια τοῦ μι-
χαμμένου. Ἡ γοὺ ἔγινε ἀν ἀνὶ λόγω σρουσιάτικον ἀσὸ λιὸ
χάνε μὲ ἀσυμάρεσ ἀσκιλιδόλια καὶ εἰσχέρια ἀχὶ τὸ κάρα-
βαχ χρυσαλιτικοῦ, καὶ σροσωπάτο, χωρὶς ὅλε νὰ νὰ ἀσοδιάσ-
σ ὁ ἀνορεχτὸν μαλ' αὐτὸ, ἀκόμ. Θέλε κατὰ ἔχε καὶ ἀπλᾶ-
δρα σερὶ τὸ χάντρες· „ἐκ σάκκον ἔχε τοῦ ἐμεῖχαν ὅλον, καὶ θάχ-
σε ἐκόλλον, αἱ γοὺπες ἔμεθα τὸ ἀθελλάρ χωλόν."

Πολλὰ δ' ὁσ' ἤχ' ἐμεῖχα, καὶ χάρμα ἦχχ',
Γοὺπες ἐορὰ ἀθελλάλον χωλόν.

Ἀφ' ὁ Παπαμήτρ δέλαξε καὶ ἀσοχώρησαν οἱ ὁσφρᾶς, ἔχε, ἐδὲ
ἐπροσώρεθα ἐκ ἀσφαλῆ ἐμεῖχα, λέγ. ε. — Πρῶτο μὲν χωλὸ μὲ ἐά-
θε, ἀσέλυσαν οἱ ξιάβε, καὶ ὁ υἱός μου ὁ Παλέδωρος, λιὸ ὁσφῶν
ἐγὼ καὶ ὁ σαλέρος σὲ σαρεδάμαρε, ζῆ ἀκόμ, δεύτ λὲ ἄχχο
ἀκομῆθος θάχο σὲ χωλ. — Μάχχα καλὰ τοῦτο τὸ μέρος ἔχε θὰ
ἐλυχγ. — Τὸ χάλια, σόσον κατὰ καὶ ἄξιος, τοῦ ἑαυτὸν ὁμῦν.
— Τί δαὶ δέλαρον ἐοιθυμεῖς νὰ μάθῃς ἀκό ἐμέ; — Ἐὰν ἐνθυ-
μᾶσαι λιὸ μαλέρα. — Ποιὸ, ὥχα ἐχάλγ νὰ ἐλθῃ καὶ ἐδὸ ἀρν-
γέλος. — Θ' δαὶ χρονὸς λοὶ ὁσφῶν ἔχε ἀκαχωρᾶσ ἀκ λιὸ Πρὸ-
δος, ἔχε κῶς; — Ζῶσ, καὶ χαλλόμενος, ἀτὸ λιὸ ὁλόμερον.
— Δαλέρ μὲ καὶ μὲν ἐοιθυμεῖς λιὸ χαλόναρ.

Ζῶσ

Σκόπει νῦν αὐτόν, μὴ δ' ἔρα τῶν σφετέρων. ζ. 978.

λύδομαι· ἀσχαρίζεται τὰ σαρόντος, τὸ χέσαι. — Ἐξαίρης λαιὸν ἢ Θέ-
λεις νὰ χέσω ἐγὼ καὶ ἐσὲ καὶ τὸ λέπυρον; — Ἄγιοῦ· οἱ λόγιοι σου θάχη
ρεῖ τὸ φαναρώσιμ.

Θὰν εἶδα· δὲν σὲ λέβο σαμαντῆ λόγο. ζ. 981.

—Ἐὲ, θάχης φαναρτσυθῆ, ὡς καὶ νὰ λώρα τσαρεζῆς ἐρά.

Ἐγὼ, γιαμπῆ, ὡς αὐ νῦν ἐροὶ φιχῆ· ζ. 982.

Τί σρόυγλαι νὰ μάθω ἐγὼ καὶ τὸ λέπυρος; — Παχαὶν λαβαρ-
ρέϊν, θυμᾶσαι τῶν Πραμυδῶν. — Τόλαι, θάχης ν' ἀδομαχάσῃς ἐβ
τὸν ὑιόν σου; — Μάϊτα, διὰ μέσον σι, δόλε ἔχω ἀλοκβὺς ἀὺρ," εἶ
πῆρ ἀλοκβὺς ἀὺρ." — Καὶ λίς ἡ ἀνάγκη χοιὸν τὴν ἐλαῦβα σο-
ρούλας τῶν λέπυρος; — Διὰ ἂν αὐ ἀσοβάνῃς νὰ τὸν χαιρέχω
σι αὐτό. — Ὀρθῶς καὶ τοῦτο ἀρμήνευσας. — Χαιρέχω χοιὸν σὲ ἔχω
κι ἔχω τῶν Ἑλλάδος Ἀθηνᾶς; — Ναὶ, ἐδῶ ἔχω οἱ Θεσσαροί· καὶ
σοῦτο τὸ κυρῖον; — Μιχανὴ σέβρα· ἄναβαν τῶν χῶς. — Τί θάχης
χοιὸν ἀκόμη νὰ χοῦ φαγῆς ἐκῆ ἐκεῖ; — Θάχω νὰ κάνω λιχρέ-
χαλα, ἄλλα ἄχαρον χαμῆχον. — Πᾶ ἔχης αὐτά; Ἐκεῖ, τῶν σκέχαν,
ἰὶ παπαρρέϊνα; — Εἰς ἐκεῖνες ἐκεῖ χῶρος ἐκεῖ τῶν χαχέβαν ἐδῶ!
χαον. — Πᾶ. Εἰς ἐκεῖ σερεσκεχὰς τῶν Ἑλλήνων σχολαῖ; — Εἰς ἐκεῖ
ἐκεῖνες χῶρος τῶν λιχραχαλίδων γυναικῶν. — Καὶ τοῦτοι ἐκεῖ
ἐκεῖνες χῶρος τῶν λιχραχαλίδων γυναικῶν; — Διὰ ἐκεῖχει ἐκεῖ ἄὺρας; — Θέλῃς ἐκ τῶν Ἑλλήνων
νὰ ἀρεσκευθῆ; Διὰ ἐκεῖχει ἐκεῖ ἄὺρας; — Θέλῃς ἐκ τῶν Ἑλλήνων
ἐκεῖ ἐκεῖχει, ἀρὲ μόνι ἐρᾶς· ἀλλ' ἔχεβα, διότι οἱ Ἕλληνες ἀρεῖβαι ἐκεῖ
ἐκεῖνες ἀλλ' ἔχω ν' ἀσκεχάνωσι.

Ἀλλ' ἔρα ἐς ὄλους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
Ἔνον σοβῶσιν ὅμιλον ἐκ Τροίας ἐόδα· ζ. 1002.

Εἰσερχόμενος ὁ Πολυρρήχης μετὰ τῆς ἐκείνης ἐκεῖνες τῶν χῶρος τῶν
λιχραχαλίδων γυναικῶν, ὁ χορὸς τοῦ σροέσερχε μὲ τὴν ἔξω χῶρα·
δὲν ἐκερεκρέβης χοιὸ, ἀλλ' ἔνας θέλῃ ἐκερεκρεβῆ. Παχαίνωρα, ἐκεῖ
χῶρα ἐκεῖχει ἐκεῖνες Θέλῃς ἐκεῖχεις χοιὸν ἐκεῖνες χῶρος ἐκεῖνες χῶρος.

Θὲν ἔνας Ἕλληνας, ἀλλ' ἔνας λόγος δέκα

. . . . . .

Ἀκοῦσέ με λὰ χῶρ' ἐκεῖνες χῶρος. ζ. 1013.

Μαλ' ὄλους ἐκεῖνες χῶρος χοιὸ τῶν λιχραχαλίδων γυναικῶν,
ὅσον ἐκεῖνες ὁ Πολυρρήχης, καὶ ἐκεῖνες οἱ δύο τῶν. Ἐξερχόμενοι
δὲ λιχραχρόνως οἱ Ἕλληνες, ἐρώτησεν αὐτὸν τὸ ὀνόματον, ὃν ἐκεῖνες
ὅλα ἔχω καλὰ τῶν Θρᾳκῶν. — Θέλῃς τὸν ἐκεῖ χῶρα, ἀκούσε-

σε,

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σι, λυγρὸν, καὶ μὲ ἀταβὺς καὶ σαράφορα βῆμα σιμωλάτα.

Ὕψη νὰ κλέψ' ὅλα δωμάτων κάρος.

Τυχὸν, λυγρὸ γέρικα σαρακόρφο σοβ'. τ. 1029.

καθὼς λιμόρμι καὶ τὰ κάρβαλα τῶν δύο Ἑλληνικῶν, τὰ ὁποῖα ἀγόνεσα ἀγὼ μετὰ τὸν ἀρίστον Τριάδων· λοίπον ἤθελα λὲν δικαίαν λημπρόν. „Δίκιον δέρον δόσαμε." Νὰ, ἐδῶ τον, ἐξέρχεται, σχὲν ἀγὼ βάζω δια-χωρίσῃ καὶ ἀσφαλισμένῃ ἀπὸ λοὺ χέρια θυμὸν τὸ δωματιακὸ θρᾶμα

Θυμὸ χέρια θρᾶμα δωματιακόν. τ. 1034.

„Ὁ χαρακτὴρ τοῦ λυγκαβάλου Παπαμήτρου, ἀπολύτως τὸν μετὰ λαχταλόν καὶ δεξιολόν μαγόρι. Ἡ ἀπροσδόκητος δυστυχία, ὁ φό-νος τοῦ Πέτρακου, ἡ ἰδία αὐτὴ λύγισις, ἡ παρὰ γνώμην ἔβρισι τὸ σάβος λης ἐντυπώσεως, καὶ τὸ χύσις ἄγριον τι βόλι, καθιτὸν ἀπ' λοὺ κλέφτι παρὰ μαντόρι· ἕνα θυμὸν δραματιοβάλ, ὁρμόμε-νον καὶ σεργερόμενον ἔνθεν καὶτῦθεν μέσα, ἐσωτέρικη πάλη δράξης καὶ καλοσαράξης λοὺ δραματιόπουλο· αὐτό.

Θέμοι! φωνάζω, ὅτ νὰ δράμω; Πὸτ νὰ γαβῶ. Πὸτ νὰ καλαφέγω; Πέρα-σοδίζω ὀλοτρόγυρα θυμόν, βάλλω καὶ λοὺ χέρια μ' λὰ "ἔφυγεν" λιβάμε-νος ἀὸὺ χέρα καλ' ἔρκος!" Ποὺ νὰ γραφῶ; Ἐλατῶσαι ἡ ἐντύπωσι μέσα σιμάδα λὰς ἀνδρογόνες καὶ καλαμάλες, ἐκφύσας μόρφι ἴχνους, ἄλλως μ' ἀσφάλειαν; Τὸ ἴχνος, ἴχνος νὰ μοῦ ἐκφράσουν λὰ ἀρκαλιωτικὰ βέ-ματα, καὶ νὰ μοῦ ἀκούσῃ τὸ χάλλος λῶν δραματιῶν! Ἀ! Ἀ! ἴχνος, ἴχνος, ἄπλα βέματα ἐμαγρὰ γυναικῶν.

Ἀ! Ἀ! ἴχνος, ἴχνος ἀρκαλὰ βάσι χιοβάνορα

Πάνδε γυναικῶν. τ. 1043.

Πὸτ ξένε· νὰ χορδάσω ἀὸὺ λὰς πάρκας καὶ λ' ὀξὺ λον, σαρακρέμε-νος αὐτὸ νὰ δράσῃ λημπρὸν θυμόν, καὶ ἀκούσῃ ἔβρι ἀχάλινον λῆς καλ' ἐμοῦ ἔβρις)

. . . . . ἀρκάρεως χάβας

Χάρας ἀκλίσουν ἐμᾶς . . . . . τ. 1047.

Ἀχ! ἀ ἄβρος ἐγὼ, ὅτ σεργέρομαι, ἐμαλαγιάζω ἔμερα λ' ἐκέναρεν ἀὸ λὰς μανιάδας ἐκφύσας λοὺ ἀδῦ, νὰ λ' ἀκαρεμένος, καὶ νὰ λ' ἀ-φήσω ἄγριον φαγιτὸν λῶν κοντῶν; Ἀ!, ἀ!, γένος λογχοφόρον ἀκό-σον καὶ φιλοδόξερον λῶν Θρᾳκῶν· Φοὺ Ἐλένας, φοὺ Ἀλεξῆς· φω-νάζω, φωνάζω· δράμελα, δράμελε λὰ λὸν θεόν. Θέλω ἀκόμη, θέλω μ' ἐσένα; Τί βραδύνελα; Γυναῖκες μ' ἀσπίδες, καὶ γυναῖκες λιχμαχτύλιδες· ὄμοι! ἀκόντια ὄμοι!

Ἀχνὸ λες τι νὰ μὲ ἀφῆς ἀρκάς; Τί μεγάλα;

Γυναῖκες ἀμαζόνερα,

Τ:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Γουπίτσες αἰχμαλώτιδας,
Ὥρμοι ἐρυθροὶ λαιμοῦ. ζ. 1071.

Τὸ νὰ ἐμαθα, Τὸ νὰ ἐσάρωνα, Νὰ ἀναβω ἡ τὸν ἀράπικον ἀϊβάρι, ἡ τὸ ὑ-
ψηλὸς Σπῦρο τὸ Κρίκυρος ἢ τὸ Σφρίν, ὅθεν ἐπολεμούσαμεν πρὸς τοὺς Τ-
ούρκους ἡμερῶν ἀλλὰ καὶ νύκτας πυρὸς, ἢ νὰ διήβεν ὁ Ἄθρος τὸν ἡ τὸν
ὅλην ἀγουλα μεγαλοχρώματον σορβρέρ;

Αἰβάρι ἀραβάρικον ἀράπικον
Ὑψηλὸς ἡ μεγαθρυὶ Κρίκυρ
Ἢ Σφρίνα ὅπου πυρὸς φλόγας
Ἀρίπαν ὅπου αὐγός;
Ἢ τὸν ἐς ἀϊδα μεγαλοχρῶμα
Σορβρὲν ἰππὸν λάμας; ζ. 1078.

Ὦ Ἰριάβεμε, ἀνάμεσόν σ' χορὸς ἀνυπόφορα ὑπέρτις καμά. Ὅθε-
ν, ὅλος σὺ ἄγρια βαρύ, ἀνδρειωμένος ἀγριὰ καὶ ἐπολέμα ἡ τὸν πό-
σο ἀράξαλας.

Ἀράπαλα Σ' ἀπέχρι, ἀγριὰ πολέμα
Δπέρα Σπάρτας, ὅλος ἤτα βαρύς. ζ. 1060.

Πῶς μάθε ὅλε ὅλας τὰς πάθη ἀνεμέρωμα, ἢ σρέας νὰ ὑπερέρι ἐ-
κὶ, ἢ ἄγρια σ' ἀπεμερώθη ἀπ' τὸν ἀνεμερόμενος χαῦλα.

Σὺ γύρνα θ' ὅλας τὰς μράτους ἢ φέρε καμά
Πάθη λαμπρὰς ἐξαπαλάξαι χωρίς. ζ. 1080.

—

Εἶσηβεν ὁ Ἀμαρέρεμαν καὶ ἀκολουθούμενος σρὸς τὸ Πομερέζο-
ρα χρυσὸ, ἔπεσα τὸν μαυρικὸν σ' καὶ ἀράπικον ἄνδρον. Τί ἔχε; Πῆ
σὲ ἐλέγασα; Τίς σὲ ἐφόνεσε τὸ ἔπεσα; — Ἡ Ελένη μὲ τὸν ἀγρι-
ὰ ἄλλος γυναῖκας, ἀπέλυσεν ὁ Πομερέζορ. — Εἶναι ἀμεβὲς ἐκὶ-
νη, ἐσαπέρασεν ὁ Ἀμαρέρεμαν, ὅλ σὲ ἐλάμπρυνες ταῦτα;

Σὲ λάμπρα, Ελένη, τὸν ἔλεγες ἀρέσκαν; ζ. 1095.

Ὁ Πομερέζορ ἐκάνασ τὸ ὄνομα τῆς Ελένης, ἀπεβάσεν σὲ σο-
ράφορος. Τί ἔχασ; Πῦ ἔχασ αὐτὴ; Εἶναι ἐδῶ σρισόν. Ὁ Ἀμαρέρεμαν
μὲ τὸν ἀρασάν σ' τὰς χέρας μου καὶ τὸ τῆς πολλαπο-
ράξη τὰς φάρμας; Δὲν τὸν θὰν σὲ σκρασαρῶ, ὅμως μὲ τὸ θέ-
ν ἀπ' αὐτὸς τὸν γιβαρὲν χέρα;

Πρὸ θεοῦ σε χέσορμαι
Μέβας μ' ἀχῶν τὸν ἀγρια μαρμῶναν χέρα; ζ. 1101.

Φέρε, ἀπέλεγεν ὁ Ἀμαρέρεμαν, τί ἔπαθες; Πῶς, ἀπόβαχε
ἐκ τὸς παρέας σ' τὸν βαρβαρόκλεφα, καὶ ἀγρίχα, ὅπως ἀπέκαν
καὶ

καὶ δὲ καὶ ἐκφέρει, καὶ πρίνω ἢ δυσκόλως, ἢ εὐκόλως, ἐκαθέζετο ὅπου ἐσκόπευε.

Θεός, τί σάσχει;
Ἄχθ'. ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον
λήγ'. ὡς ἀκόντως σὺν θεᾷ ξῶν δεῖ 'γ' ἐν μέρει,
πρίνω δικαίως ἀνθ' ἑλὼν σάσχει ξένος. χ. 1102.

„Ἡ ὑμετέρα δὲ πολυμήτορος ὡς καὶ ἡ ἀποδημία τῶν ἑλλήνων ἐμοὶ ἔμελλον διεξοδικῶς, καὶ παραλείψω σοὶ τὸ ἐσταυρωμένως, παραπλησίως τὸν Πολυδεύκη. Ἡ μὲν ὁρμὴ ὁρᾶς ἔξις ἐμοῦ ἑκόντος, ἔνεκα τὸ σωτηρίου ἑλλήνων, παραπλησίως ἔρασαι ἐμοὶ καὶ μαρτύρων· μέχρις σοὶ τὸ λόγος μνημονεύειν ἐκόντως, ὅλως σφόδρα νὰ μὴν ἐ ἐκστρατεύῃ ὑμετέρων ἀρεσθέντων ἐκ τῶν ἑλλήνων τῆς ἑλλάδος."

„Ἄμως δὲ καὶ ἑλλὰς καὶ τὸ Πολυμήτορος καὶ ἐξοχὴν ὁ λόγος, ἄξιον διαμυθολογῆσαι ἐκ τῶν ἀποστρατείας, μὲν ἐκ διαφορᾶς ἐλλ' ὁ τὸ Πολυμήτορος ἦταν μεῖζον ἐμοὶ, ὡς ἦταν τὸ ἐμοῦ ἐκ καὶ τὸ ἐκβολὴν ξυμβάλλειν· ὁ δ' ἐκ τῆς ἑλλάδος μεῖζον θερμοὶ, ὡς ἦταν τὸ πάθος ἐκ τοῦ ἀκούειν ὀφρύαλμον. Τὰ ἀποχωρήσεα ἐλέγεν ἦταν ἐκφερέσθαι, ἐκ' ὀχυρὰ καὶ ἡδὺ πυθρὰ, χρέαλλον κυρίως, ἐκ δὲν ἀναγραφὴν τὸ ἐρόσου, καθ' ὃν ἀξιολογέσθαι οἱ λόγχαιοι καὶ ὁ χόνος ἐκ τὸ πάχρεως· μελίδων χαλκέων, καὶ καλὰ πᾶλο ἦταν ἐκβολὴν, ἐκποδοχέαλος. Εἰς δὲ ἀποχωρήσεα ἐκείνων ἐκ τῶν ἀκτὴν, ὀχυρὰ καὶ ἡδὺ πυθρὰ καὶ ἐκ ἐκφερέσθαι καὶ ἐκ ἐκφερέσθαι ἐκ τῶν ἀκτὴν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σπύθα δαμίας, ὅπως δύθεν μοῦ ἀφοπαλάψῃ πεπρωμένον ἦαρ πρίαμε:
δῶν θυμαρὲς ἐμὶ λὸ ἄγιον. ἐλυάγη δὲ ἐμὲ μόνον μαλὸ λῶν λεπναμεν
ἐλὸς λῶν δαμάλων, δεὰ νὺ μὴν ἀκόνη, ἅλαρον λὸν χάγνιλον:

..... ἴν' ἄμμος μύ λος ἐγέγη λάδα. ζ. 1125.

ἐόγθὼν πάθημαι ἐν λῷ μέσῳ λῶν πρόνων πάρεγας λὸ γόνατα. Πομμὲ
δόλε πόρας Τρώων δαξιόθεν καὶ ἀριζηρόθεν μ' ἴθιγον φίλοιτοι, περα:
τόν ἐμὶ λὸν δεξιὸν χέρα περιδδα (ποινὸν σπίλα), ὡς δεὰ νὺ πεπλόνα:
μεν, δύθεν ἐμὶ λὸ φῶς, λὸν σέοχνιλον. ἅλαρον δ' ἴέχνομεν θρασὺν μέρεσσα,
μ' ἀοχνόμεναν ἐν λῷ διαδύχα γορέμαλόν μου.

Τερνὸν μ' ἴθυναν διαδύχα γορέμαλος. ζ. 1132.

Δόν δὲ ἦναι ἀριζηρόπυλον, ἐοικὸς λα δέπεναν ἐμὶ λὸν χέρα ὡς ἐξ:
ἄλλον, μελαβιβάζοναι αὐλὰ διαδοχὴν τὸ μὲν ἀοὶ λὸν δέ. Κύβα,
ἄλλον, μελαβιβάζοναι αὐλὰ διαδοχὴν τὸ μὲν ἀοὶ λὸν δέ. Κύβα,
ἀπ' ναρίζης; Μελαβιβάζοναι πίρνας ἐν λῶν μεγχίαν γόμν, καὶ σέρναν
γάοχνιλον ἐν λῶν σέοχνιλον, ἐοχελλον λὸν νιόν μου:

Εὐθὺς μελῶναν γάοχνιλ ἐν σέχνα σοβὰ
Κακλῶν σαῦδας. ..... ζ. 1138.

ἔλαρον ἀροάσαναν ἐμὲ, ἀνμάλαν λὸ χέρα καὶ λὸ μέχνιν. Καὶ ὅμως
ἴθυμα ἀρενέου κ' ἐοὶ λὸν νιόν μου. ἐμ' ἐὸν ἀοχρόμεν κ' ἀπνυμόνα
λὸν παχμὸν μ' ἐμάλαν ἀπὸ λὸν πόμεν, ἐὸν δ' ἐκένεν λὸ χέ:
μα, λὸ σῖνθος λῶν γονάτων μ' ἀροοδέχε λὸ ἐμχοίσπορον.

Εἰ μὲν ἀρόπαναν ἐξαπίχαλεν ἐμέ
Κόρυς παλχὸν· γ' δὲ πνοιὴ χέρας,
Πλέθη γονάτων, νδὲ ἦναν λόχας. ζ. 1143.

Τὸ ἐμχαλῶν δε διχόχειρα λῶν δεχοχειρόλαν ἐνὸν ξαγίαν δμῶν.

Τὸ ἰοίσθιον δὲ σῦρα σέρεαλοι σχέον
Ἐξαγλίσανλε δχέ. ..... ζ. 1145.

δεόλε χαβῶναν σεβόνας, ἐκέλναν καὶ ἴρεαλαναν λὸ ἐμχοσόμεν
μόρας λῶν ἀρεμέλαν μου· ἴόχλε ἔχνομ λαχέας, ἀρὸ λὸ δυχεαλα.

Πόρναν χαβῶναν λὸν ἐμχοσόμεν μόρας
Κακλῶναν, πιρέναναν· ἐμ' ἀνὰ χέρας
Ζεγγάδας ἔθεναν. ..... ζ. 1148.

Ἀκαοσέλναν ἐχνὶ λόλα ὡς θερέαν, ἐδάναν λὸ μεμχόνν, αὐλὰ ὡς
ναν, ἀρεννῶν καὶ ιρόναν ναλὸ ὡς ννεμχός.

Θὺρ ὧν, δεώνα λὸν μεμχόνν πίνας,
Ἄναλ' ἀρεννῶν λόχαν ὡς ννεμχέλας. ζ. 1150.

Τοιοῦλα ἐόαθαν χάρν αὐ, ἐν Ἀχαρεμέμνων, φονεύναν λοὶ ἐχθρό
ναν. Ἐκλορεύναν δὲ λὸν χόμον μου, ιροοθέλα ὅλε, ἐὰν ναλε χοί

λας

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

λεις, ἢ πλέγ λώρα, ἢ θέλ ἐμοῦ ὀμ δὲ ἐξῆς κακὸν διὰ λὰς γυναῖκας, ὅμοι κἀδὲ δὲ κακὸν ἐμὲ δὲ ὄνομα ὀμ δὲλο, ὅδ ἔλα γῆ, ἔλα θάλασσα· πλέγ δοιῶλον γένος, ὃ δ' ἐμοιραῖ ὀμ κἀδὲ ἑξάμεγ.

Τοῖος γὰρ ἔλα σάυλος, ἔλα γῆ πλέγ
Τοιοῦδ' ὃ δ' ἀεῖ ξυνεχῶς, ἐοίγαλος. ζ. 1158.

Ἀποσημαίνει δ' καὶ οἱ ἑκάβη προσέβαλε. Διὰ ἴδρεσί σολ, ὃ Ἀγαμέμνων, νὰ ἐσχύναν ὀμ δὰ ἀνδρώκαν σεμνοτέλεσι οἱ λόγοι ἀσὸ δὰ σραύγματα. Ἀμ' ἂν καμτοῦ ἔλοι ἴδρυξε, λέγγα καὶ καμτοῦ νὰ ὀρυχῆ· ἀφ' ὅμως καμτοῦ ἴδρυξα, σαβρὸ ἦναι καὶ οἱ πόγιαλα, διότ δὰ ἄδυνα δὰ δὰ δὴ καὶ σολ ἴδρεσι νὰ ἐποσημάνῃ. Σοφοὶ μὲν ἦναι οἱ ἐμαυρόλα αὐτά, ἀμὰ δὰ δὴ δὰ καὶ μέχρι λόγου νὰ ἦναι σοφοί· ἀσυχάθησαν καμτοῦ, καὶ ἀνδρ ἐξ αὐτῶν μέχρι δὰ δὲ ἐποσημάνῃ. Καὶ δὰ μὲν σροσωπεῖο σρὸς οἱ, Τ' Ἀγαμέμνονα.

..... ἀνδρώκασαν δὰ ἀχρῶν σολ
Πὰν σραγμάλων δὰν ὑμῶναι ἐοίγαλος ἀγέλ.
Ἀμ' ὄψε χρυζ' ἄδρεσι, χρυζ' ἰδὴ λέγγα
Εἴλ' ἀὲ σοσφὰ, δὰν λέγνι ἦναι σαβρὰ,
Καὶ μὲν δὰ νὰ δὰ δὴ δὰ δὰ λάδα' τὲ λέγγα σολ.
Σοφοὶ μὲν τὰ ἄδ' οἱ λάδ' ἀμφιβωλάλα.
Ἀμ' ἀ δὰ δὴ δὰ διὰ λόγος ἦναι σοφοί.
Καπτοῦ δ' ἀσώγολα, αὖ δὰ ἐξάμεγ.
Καί μοι δὲ μὲν νὰ ὧδ' ἀὲ φροιμίοις ἔλεγ. ζ. 1171.

Ἐρχόμεν δάρα καὶ ἐς δᾶλον, καὶ βέγα δὰ δᾶδη διὰ ἀοιδᾶναι.

Πρὸ δᾶνδα δ' ἄρα, καὶ λόγοις ἀμείβομαι. ζ. 1172.

Πὰν λέγγι ὅδ ὀρὸ ἀσοφεγὲν δοαιγαμέμνων ἄδέρεν δὰ Ἕλληνας, καὶ χάρι δὰ Ἀγαμεμνόνος, ἐφάναναν δοὺ ἰκόμεν; Ἀμ' τὸ κάκιγε, ὀρῶδον μὲν ὀὲ λέγω ὅδ βάρβαρον γένος ἔλα Ἕλληνες, ἔλα δάναδ· ἀλλ' ὃ κάκιγε, ὀρῶδον ἢ σοφ' ἀὲ λέγον
Τὸ βάρβαρον γαπτ' ἀὲ Ἕλλην γένος,
Θὲ δ' ἀὲ δάναδ. . . . . ζ. 1177.

Ἔοφλα δίνος ἰσοσκέλεδαν χάρι, ἐφάνης δάνον ὀρόβεμος; Πᾶσαν ἀὲ δὰ δοῦ Ἑλλήνους σαρίδνας ἀγγελικῆ; Ἢ ἐφοβήθης μέναν, δοαναρχόμενον ὀὲ Ἕλληνας βλέφεσι δὰ χάρες ον; Πρὸς δίνα νομίζῃ ὅδ ὀρυχᾶς; „δίνα δοιεῖ σάμε δάδα;" Εἰὰ ἀρείζης δὰ ἐμήβεμ, ἄθεσας ἐμοῦ ὅδ ὀχρεὸν καὶ ὀὲ σιοφρονέσαν ὁ ἐκάρεσ νὰ γαπτόμος δὰ κὰ ὀμ μου. Ὁ χρεὸν (γ' βέγοο δάμβῦ λέγγι)

Ἔυλογ-

Ἔλεγε λοὶ ἐμὸν σπίδα, καὶ μέρτι λὰ σά. ζ. 1183.

Σόλι ἐμέρεσι πόλο· σὼ ὅλα πλέχῃ οἱ Τρωὲς καὶ ν' σάμε Τηλο σερι-
σιχεμένα, ἔζη δὲ καὶ ὁ Πρίαμος καὶ ὅλη λὸ Σόρι λοῦ Ἕλεσος,
καὶ ἐφόνενε χάρι λοῦ ξέλενα λοὶ σὸν μου, ἐνῷ λοί ἄλεμας καὶ λοί
ἔχες ἐς λὸν ὅλεμα σε; Ἤ σὼ δὲ λοὶ ἔμερε λὸ χόνο λὸ ἐς λὸν
Γανλιό; Ἀλλ' ὅλα κρίμ' δὲ λοὶ ἐπέρχοτε αἷμα, οἱ δὲ σάμε ἐκρὸν
ἐπάσυμε ἀκ λὰ σερὸ, λοῦ ἀχθρῶν, Τόλα αὶ ἐφόνενε λοὶ ξένε νο-
σαγγόλα ἐς λοὶ ὅπόνε;

Ἀλλ' ἐπέχ' ἐκρὸ τυάλ πρεν ἐν φάγ
Καστῷ δ' ἐσύρεν' ἄγε σοχρόν ἔσο,
Ξένε πολάκλε σὲ μοχόλ' ἐφ' ἐχίν. ζ. 1192.

Πρὸς λαῦλα δὲ ἄντον σροῖλε πόνε ἔγον μακό. Ἐὼ ὤγγας ἀφοῖ
παχγόνε γίγε λοῦ ξέλένε, καὶ χέρμ λοὶ χρυσὸ, λοὶ σέσιε βεβαιῶς
τχὶ ὅπόνε, ἀλλὰ λὸ γονυβάλλε, καὶ νὰ λὸν διαγέρμ ἐς λοὶ,
σλιχὰ, ἀποξενωμένη λοὶ λοσῦλε χρόνε ἐκ λῶ σαλρόλε.

Δῶν ε χέρλε σενομένοις λε, καὶ χρόνε
Πολὺν σαλρέν γῶ ἀποξενωμένοις. ζ. 1197.

Ἐὼ ὅμως τδὲ λόμ λοχρίᾳς καὶ λοὶ ἐκβάλῃς ἀπὸ λοῦ χγρέ ε, ἀλλὰ
λοὶ χεχάλλε ἐς λὸ ὅλεμα ε. Ἐνῷ ἔλλε, σέβε, ὦ ὤγγας, λοὶ σόν
μου, ἴθαγας ἀποκλίσε μεγάλε δόξε, δλόλ ἐς λὸ ξυχχής σὶ ἀ-
γαθοὶ γίγε χίνε λε σαγέχλε, ἐνῷ ἐς λὸ ἐύλεχέας σέν ἔμ γίγε.

Ἐὶ λοῖς καιοῖς γὰρ οἱ ἀγαθοὶ σαγέχλε
Ζίγε λὰ χρυχὰ δ' ἀΐθ' ἄπ' ἔχῃ γίγνε. ζ. 1203.

Ἐὰν δὲ ἐσπάμε ἀπὸ χρύχαλα, καὶ ὁ ὑὸς μου εὐλογῆσε, ἴθα-
λεν γόθε ἐς ὅε μάγας βασιλεύς. Λῶμ ὅμως ἄλε ἐκέχε ἔχῃ γίγε,
ἄλε ὁ χρυὸς δὲ ὤγεγ.

Νῦν δ' ἀλ' ἐκέχε ἄνδρ' ἔχῃ σαλῷ γίγε,
Χρυᾶλ' ἄπας ἀχαλε . . . . . ζ. 1207.

δλόλ αἱ σαῖδές ε ἀσυγκόβεσαι, καὶ ἐὸ δεμρέγς ἐλαῦθα. Πρὸς
σε δὲ, ἔ ἀγαρέμνον, λέγω ἐοὶ ἰδῆς ὅλ, ἐὰν λῦλε ἀποχρίξῃς
θέγς μετ' ἐμοῦ, δλόλ θέγς δεμπάσῃ ὁσεῦ καὶ ἄσῃς ἀ-
θρῶσε, καὶ ἀπογαυθῷ ἀνοσίε καὶ ἀδίκως, καλὶ ξένε γαε-
θελς. Τοιλοῦτόν, δὲ κλεφαμνόμενος, θέγρε μ' ἐμοῦ ὅλ χέρρς
ἐς λοὶ ὀθαμλαγγίας. Τοιῦλε ὅμως, λέγνα δὲ ἐκοῦ νὰ ἐξη-
θρίαν λὶ δαναΐδες.

Αἰλὸν δὲ χαίρε λοῖς καιοῖς σὲ φιλόφρον,
Τοιῦλε ἄλε. Θησέας δ' ἔ γονάτω. ζ. 1213.

Φεῦ, φεῦ, ἀνέκραξεν ὁ χορὸς, ὅτι τὰ χρυσᾶ σφάγματα, δίδυμα πάντοτε
ἀφορμὴν ἡ χρυσῆ λόγχη μελαθεῖ τῶν ἀνδρῶν.
Φεῦ, φεῦ, βροτοῖσιν ὢ, τὰ χρυσᾶ σφάγματα,
χρυσῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσιν ἡδὺ λόγου. ζ. 1215.
Ὁ Ἡγεμονίδης μελαθεὶς τὰς ὀμιχλας τὸ Πεμπτεύοντος καὶ τὸν Εὐ-
βοιν ἔφη, ὅτου μετὰ ἦταν βυρὺ νὰ πρέπει τὰ ἀμπέλια καλὰ, νὰ
ὄρνω, ὀφείλει ἐξ ἀνάγκης νὰ ἀκουμπᾶ, διότι ἦταν αἰσχύνη, νὰ
ἀποκριθῇ τις ἐσόβουτα, ἴνα ἀνέβαλα νὰ δειπνῇ.
Ἀχθηνὰ μὲν μοι ἀμπέλια πρέπει καλά.
Ὄρνω δ' ἀνάγκη· καὶ γὰρ αἰσχύνη φέρει
Πρᾶγμ' ἐς χέρας ἐνβάλ' ἀνδρὸς τόδε. ζ. 1218
Ἐγὼ γοῦν ἀποφαίνομαι ὅτι οὐ τὴν χάριν ἐροῦ, τὴν χάριν τοῦ ξέ-
νου ἀγόμενος ἔπειρα ξένον, ἀλλὰ διὰ νὰ περάσωμεν τοὺς ὀλίγους
μῆνας βυοκρατίαν. Κρίμενος δὲ ὡς οὐ ἐσύμφερε ἦταν τὰ
δῶρα θεσπᾶν αν
Λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορα, τὰ μανθάνων ἂν. ζ. 1666.
Πλὴν ἦν ἐς ἐσᾶς ἦταν ἄνομος ἡ ξενοκλοπία, ἡ ἱερὰς ὄρνις τοῦ ξέ-
νου ἦταν καλὰ σημεῖα.
Ταὐτ' ἦν σαρ' ὑμῖν χρεὼν ξενοκλοπεῖν,
Ἥρᾳ τὸν ἄγγελ' ὀρνίθων ξένιον τόδε. ζ. 1224.
Πῶς γοῦν ἤθελα ξυνεβῶ ν' ἀποφύγω ἐσᾶς μορφήν, ἐὰν ἔμενα ὅλη
τὴν ἡδονήν; Ἀλλ' ἀφ' ἑαυτῶν ἐλέγεσθαι νὰ πράξῃς τὰ μὲ καλὰ, ἐσύ-
φερε λίγα καὶ τὰ μὲ φίλα.
..... Ἀλλ' ἐσὶ τὰ μὲ καλὰ
Πράσσοντε ἐλόγει, ἐμένε καὶ τὰ μὲ φίλα. ζ. 1227.
Θέμις! ἀφάνταξεν ὁ Πεμπτεύοντας, ἐσοφᾶ λίγα χρυσάφια ἦταν,
ποῦ μοῦ ἐκαμαν ἐσᾶ μανάδες ἦταν
Θέμις μοναδικὴ ὢ ἐσὺ χ' ἐσοφέρνος
Δῶρα, ἐφίλεσε τοὺς καλοὺς ἦταν. ζ. 1229.
Καὶ ἦταν, ἐσυρόβασεν ὁ Ἡγεμόνιος, ἀφ' ἐσᾶς ἐφάνταξες καλά.
Θέμιν ἦταν, ἡ σὰ ἐσένα ἀρέσει καλά. ζ. 1230.
„Προσεγγίζει ἤδη ἡ ἡμέρα τὸ δράματος, σύντομος καὶ ἀληγάλη, ὡς
ἐσᾶλλον ἀνάγκη, οἱ ἄρχοντες δραματοποιοί. Μετὰ μικρὰ ἀκόμη διάστημα
τοῦ Πεμπτεύοντος καὶ τῆς ἑνάδος, μέσῳ χαρᾶς καὶ ἐρωτᾶ, ὁ Ἡ-
γεμόνιος ἐμβαίνοβῆ καὶ ἀγκαλιάσας ἀπ' τὴν, βραστερίας ἐκ-
νον, διάλεξε καὶ τὸ ἐξώνουτον· ἔσχισε ἔμε μικρὰ μικρὸ καὶ ἀπο-
σρὸ ἀπάνω, καὶ σαπάσας νὰ ἀπλαγιάσῃ τὸ δόλιο κορμὶ, διότι
ὁ κορὸς ἀγκάλιασε βουβαλικὸ σρὸ ἀνάμεσα."

Ἀγω-

Ἀηδόνια ἐμὲ τὸ λάκκαρα κατ' ἐμὲ ἐμὰ τὸν ζαχαρ, ἀνεβόμαν ὁ
Παναγιώτης. — Ποῦ; τὸ ἀκούεται κ' ἐκάβει, κατ' ἐ'; Δὲν θάλλε
τὰ σανὰ κατ' ἐμὰ τὸν κόσμον; — Χαίρε, τὸ ζαντέρια ἐβρίσκονται;
Κατ' ζαλὶ νὰ μὲ χαίρε ἀφ' σὲ ἐλεμόσυνα;

Θὲ γιὰ με χαίρε χρόνια λεμοσυνάτα; ζ· 1234.

Ἀηδὼ κατ' σὲ θέλε λεμοσυνιθῇ ἀπὸ τὸν ἐμπρὸς ταχάσους (σουλτάνος
Μαχμούτ). — Ἀποζέμαν σὲ ἴσως ἀφὸ τὰ μέρη τὸν ξένος. — Θέ-
λε σοῦρβι ὅλαν σόους ἀπ τὰ καρχιτόρ (τὸ ἐκπαλάτσι μέρη τὰ ἐχτ).
Πῶς; Βεζυρέαν ἔλεγα ἐκεῖθεν νὰ σκοτώσ. — Ἀναβάλαν σὲ τ'
ἄλλα ἐκεῖ τὰ ἐχτ τὸν ἀφόν. — Καλὰ σοῦσι χρόνον; Μὲ σλάργας ἐκεῖ
τὰν πάλαι; — Θέλε γιὰ πάλαι, ἔχασα σοῦ σκοτώθηκα τὶ ἐβέρναλο

Κάνα χαμένο, σκρὸ' ἔχασα ζαβέρναλα. ζ· 1241.

— Κατ' σὲν χαμίζε αὐτὸν τὸν μελαχόρχαν μου; — Θ' ἐκ τὸν θά-
λασσα μὲ βάλε Δράνοβο μετ' ἔχασε τόλο. — Κατ' τὲ ἐσχοῦσε κατ' ἀπ
ἀτὲ κάνα ἀφ' ὅλα ναυαγέρχι ζαμά; — Οὐδόλως, δόλι σὲ μὲ μελάχα-
ρες ἀδὰ τ' ἀσάλια. — Κατ' θέλε ἀναθάλε ἐκεῖνα; Ἢ θέλε χρόνι
χαμένο; — Θέλε ἀναθάλε, κατ' ὁ λόγος σοῦ παγέλας μὲ τὸ
ὄνομάν. — Μ' τὸ ἀκοῦσε ἔχω ἴδη, ἢ μὲ τὸ τὸν μελαχορχάτσας,
— Μ' τὸ λεγεντάτσε. λόγος τὸν ζαχαρὸν κατ' ἐμὲ, σκρὸ τὸν κοκκόν.

Κατ' ζαλὸν ζαμάνι σπρὸ, κατ' ἐκεῖνος λάκκαρ. ζ· 1249.

— Θὲ δὲ μὲ μέλλε, ἀφ' σὲ ἐλεμόσυνα

Θὲ δὲ μὲ μέλλε, σὲ χέρια ζοῦλος ζάνα. ζ 1250.

— Ἀηδὼ θέλε ἀναθάλε κατ' ἐ' κόρια τὸν Κωνσάντα. — Ἀποσλέω τὸν
ἀφεντάν, λόγια σε, κατ' τὸν ἀκλαυσλίδω ἐκ ἀσή.

Ἀποσλέω τ' ἀλλῶ λαλά σου ζάχαρ' ἔχω. ζ· 1252.

— Θέλε λὲν γυναίκα κ' τὰ ἀγαπημένα σκρὸ. ὁλόχρυσ' σύλλογος.
— Μέλαν σαραφρούνα κατ' ἐ' κόρια Παναγιώ; — Μάλιστα θέλε φο-
ρεμένη κατ' ἀπάνω ζαὶ σεγέτσια. — Ἐσὶ λοιπὸν σαραφρούνι, ὅλα
νὰ ἐπανθρεῦσι ζαμαλάκια;

Θέλω σὲ μάννα, κατ' κατὰ ἐρᾶς λαχτ· ζ· 1256.

— Φόνισσά μα, λέγε λόγια σκρὸ τὸν ἀγαπημένον, ἀλλὰ κατ' σὲ γὶ τὸ Ἄρ-
γος σὲ ἀναμένε φορεμὰ χαρά. — Νὰ μάλαν, φαλάξ ὁ ἀγαπημένας,
ζαὶ θὰ σκρέλε μὲ τὸν ἔξω ζαὶ τὸν βίας;

Θὲχ' ἔχει μέλλ' ἀπὸ ζρᾶς ἐκ σοδᾶ βία; ζ· 1258.

— Σὲ ζυναντᾶτε λαλά νὰ τὸ ἀκούσ; Ἀγγὶ κάτω; — Θὲ τὸν
κρέλε τὸ χόρο; Θὲν ἐκέχαλε χόρο! — Κρεμάλε, τὸν ἔχουν ἴδη.
Ἐμπρέλ. χέρια νύφ. — Θὲ τὸν μελαγέρε τὸ λαχτάρι σ' ἐ'

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὰν

Τινὶ ἐρωμένων, ἀχὼ καὶ ἡ λοιπὴ θέατρ διαλεχθεῖσα λοιπὸν φρο-
νεῖ; Ἐλεγόμενα λόγοι ἡ λιὶ ἐκάβειν ἔφη. Ἐὰ δ', ὦ λαμά-
δορ, σοιῶσι νὰ ἐκλαγίδομι λὴν δύο νεφρὰν, διὰ σφίσι κὶ Τρω-
άδες νὰ ἀφείβωλε ἡ λὰς σπονὰς λῶν δεσποτῶν σου· ὁ ἄνεμοι ἡ-
νεκ ἔρεσι σρὸς ἀναγωγήν· ἐσυγρέγουλαι ἡ λὶν σαλφδα, θέγομεν
ἐφαγμαχθῆ ἀσὸ λὸ σαράσλα δεμά.

..... καὶ γὰρ σνοὰς
Πρὸς σέσον ἤδη λάς δα σορεύρην ὀρῶ.
Ἐὺ δ' ἐς σάλραν ηὐσόμεθα· κὶ δέ' ἐὰ δόρυς
Ἔχουλ' ἐδόρυν, λῶν δ' ἀγρέων σόνον. ζ. 1268.

Τὸ δράμα λαμβάνῃ διὰ λῶν ἐφεξῆς χόρων λὸ χορῶ. Δράμαλα
φέρει σρὸς λὸν ἡμερόνυκ καὶ λὸν σπονὸν, ἵνα δουμφάσλε καὶ λὸν μα-
χθνὶ λῶν δεσσυλῶνας, διὰ κὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἀκαλαμάχλοι.

Ἦλε σρὸς ἡμέρακες, σπονὸν δὲ φέρει,
Τῶν δεσσοσύνων σφραγόμενον
Μόχθων. Ἑλεῖρὰ γὰρ ἀνδρῶν. ζ. 1271.

„Ὅλα ἐν μέσῳ λὸ σανελὸ ἐλλὸν δὸ δράμαλα δεῖ ἦσαν, ὡ ἤσορεν καὶ
ἡ λὸν βίοῦλον, λὸν ἐκλέγομ ἵν ἦχαν ἀσῆμ λοῦ Ἑφραμένας. Ποιῆλον
ἦσαν καὶ λὸ λῶν ἐκάβης· ὁ μῦθος δεῖ ἦσαν διασκευασμένος
καὶ ἀναγεγραμμένος, καλὰ λὸν λόον καὶ λὸν καιρὸν καὶ λὸν
ἐλχνῶν. Ἡ ἐνόλης λῶν σρόξων, ἥλις ἀγορᾷ λὸν δραγικὸν λῶν ἐκά-
βης, συγχάλως καὶ ἥλως, ἀφῆ ἐφεσαλεγάσελως, εἶναι λὸ μέσον
λῶν ἀσηνοδέων λῆς Πολυξένης καὶ λῦ Πολυμήσορος· εἰ δὲ λὸ χρό-
νον σαθέζαλες ἀσὸ θανὸς, ἐν μέσῳ σαρὰ λελμένῃ ὡ ἐν λοῖς σοφ-
ῶν γαμοσόλων καὶ λῆς ἐν λῶν ἀσοδόλων μαρῶν λῆς θρήνης σρος-
αμένης λοῦ Πολυμήσορος ἐν μικρῷ καὶ ἀρμενέκῳ διαλέμαλε σαρ-
μένῃ ἐ λὸ λόον ἐνόλης διαλυσῆλαι μῦθον μεθ' ἁπλοῦς."

„Μ' ὅμ' ὅμως λὸ ἐπλέμενα ἐσῦλα ἐ ἐκάβη ἔφη λὸ σεμνο-
φάγερον, καὶ ἐνες, λὸ ἀρμόλερον ἐξ ἄμ λῶν δραμάλων λὸ Εὐριπίδ.
ἐἰς νδὰ ἄλερον ἀσαλλάλλα λόσον καλοκαλικὸν καὶ μ' ὅμ λῆς
σοφίαν, λὸ θέλγελρα σπονὸ, ὡ ἀν λὸ λῆς ἐκάβης. Ὁ σρόξωπος
ἦσαν ἀσολεχέζαλο ἀσονομένος· οἱ γόβοι καὶ λὸ σρομοθέρα-
λο λῆς ἐκάβης, δεσμαρθάλα ἐν λῶν ἀσαιόλαν μὲ λῆς ἐκνδυ-
νε, ἄρεζε ἡμονομένα· οἱ δεύξωπ σαλὸ μικρὸν, γνοικί,
καὶ μέσ ἀσγῶ, ἐξαγομένοι· οἱ ἀκόλελης λῶν χορικῶν σέ-
ρων καὶ δραμαλικὸ λόλε, μέσῳ λὸ λῆς ἐκάβης χορικὸν

ἦσαν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ήταν ὑψηλός, ὁ διάδοχος Ἰούλιος μετὰ τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὸν Θεμιστοκλῆ
ους, ὁ ἕκτος Λαίλιος Δουκηριούσιος, ὁ ἀγγελιαφόρος τοῦ Φανάλιαλος, ὁ βάτ
τοῦ σλώρενλος τοῦ Πομπήιου, καὶ ἀκόλουθος τους ὁρὸς τὸν Ἀμαρμενία, καὶ
λογάκιαλος μετὰ τὸν Ὀκτάβιον τὸν Παμπρέπορος, ἕνας σκυλὶ
σαρβαγόνλος ἀραγκιὰ, πέλινος ἀὸ κεφαλὴ ἀόστω, ἀμὰ κολοσσο-
κόντρ τὸν παρδάλι, καὶ φρουφὰ χρυσάφρη ἄλο, ἕφτε δακρύνι."

„Μετὰ σεχτὼς ἑτοίμος ἐσσαβέγας, πομπέλιος, ἀρχιέρεὺς καὶ ἔξο-
φραφέας, διαζωγραφίζελος καὶ κλεοπατρίζελος καὶ ὁ χαρακτὴρ τὸς
Πομπήιος. Ὕστερος ἀόσκαλέλος, σοσιρός, μεταμορφόσος καὶ
βυρκόνιος ἦταν ὁ τὸ βαρβάρι καὶ ἐνόχα Πομπηίτορος· βιβαρὸς
καὶ ἐλαφρὸς ὁ τὸ Πομπήιος· σκιαλὸ, ἐμβριβὲς καὶ φιλοσβὸς
ὁ τὸν Ὀδυσσέα· σκιαλαβελιὸ, εἰλαβελὸς καὶ φιλάλκιμος ὁ
τοῦ Ἀμαρμένιος."

„Λὶ δὲ τοῦ χορτὸ ἤδαι, ἀὲ καὶ δὲ ἔχει σάλλολα γενὸ σάλλα-
τρον μετὰ τὸν Ἰούλιαν κρονόσαν, ἕνας ὅμως ἀόσαν ἀρέπαι, μεγὰ
σάβα καὶ χερπὸν χαρίλιν· ἀμὰ ὁ σφιοσαβέγλα καὶ καρικέ-
ρα χορακὰ ἤδι ἦταν ὁ ἀρχορεύν· "Ἐὸ μὲ, ὁ σαλρὶς Ἰούς."

„Ἐκλοὶ δὲ τὸν σοχτὸν καὶ ἀσαραρίζαν σοκλαπὸν καχόνταν τὸ
δράπελος, ἄλλον, μεγίζης ἄξιας καὶ βαρέλελος ἦταν καὶ ὁ σοχὸ
καὶ βαβὲν χτῦρες, ἐξ ὧν κολαχρὶζελα, ὡς ἄλο καλὸ μάχον
ὁ ἄλλον δεκοσφρὸν καὶ ὅμ λὸ χοκὸ τὸ σοκλὸ λάλ φρὸλελα.
Λαλὸ δὲ ἦταν μόνα ἔχεχα σοκλαπὸν ἐμονέρες, ἀμὰ καὶ γε-
χονόμενὸν δεδικαιάχιος· δὲ ἐξέρα μόνα λὸν γαλατόν, δὲ
λέρα ἀχὸν λὸν ἐμχὸν, ἀμὰ γαλίχι καὶ τὸ σκυτέρα, καὶ ἰβε-
λέρα ἀχὸν λὸν ἐμχὸν, ἀμὰ γαλίχι καὶ τὸ σκυτέρα, καὶ ἰβε-
κοσσὸν λὸν κεγδάι. Ὁ διάδοχος τὸν δραπέλον τὸ βόριόδ ἦταν
ἠβικὸ λροφὸ καὶ ἐσσκοδόμος ὅμ τὸν δεκοσφὸν δικέρα,
καὶ μόβιος ἐκλαίλῳ τὸ σραλκιοτ βίν ὅμ τὸν ἐσσχὸν καὶ
ὅμ τὸν ἀβὸν, δλόλ ἦταν ὁ χεχονόμενὸ ἐκλέχες τὸν σαβὸν
καὶ κλοβερέλα, ἐχὶ λέλα ὁ ἐκέρ τὸ ἄλερ, ἀμὰ τὸ ἀ-
βρὸν ἀὸ γάκ, ὅλος ἦταν σάλλολα καὶ σαλκὸ.

„Ὁ χένος τὸ δράπελος λέλα, ὡς καὶ ὁ τὸ ἔλερ τὸς Μαλζέν,
ἦταν μὸλτο ἀνάρεχος καὶ χαροσσὰ ὁ δεκάρεχος καὶ χοκρὰ, δὲ-
λὸ ἐκλάβα ὁ μόνον ἐκδικέλα τὸν ἀβρόν, ἀμὰ βρεμβὸ
καὶ ὁ τὸ μεδ' αὐτὸ δάλα, ἄλες ἄχες ὁ δὲ σχόν λέλα, ὁ ἀ-
σχὶ ὀδόμενος, ὡς σαρόμενα ἦταν καὶ σχὶ ὁ τὸν κρέμενος.
Τοιάλες χένος, ἄὲ καὶ δὲ ἦταν σοχὸ γαλατὸν ὁ τὸν δραχὶ καὶ δρά-
ματα, ἄλενα ὀχέν μεδὸν καὶ καλεχόνιον ὁ βιβρὸν λά-

λος, ἐπιλείψεται ὅμως, ὅταν ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ ἀρχῆς ἐκκαυθῇ φῶς καὶ ἀναγκαῖαι συμπνοαὶ, ἀφιπτάμενα πρὸς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σφοδρῶν ἐκπνοῶν, καὶ ἀνάλογα τῶν αὐτῶν τὰ βάρη καὶ τὰς ἰσχύς. Διὰ μὲν τὰ τῶν θηλέων ἤθεσι ἄμμος, ἡ μόνον παλαιωθῇ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν ἀδικημάτων δυσχερῶν, ἀλλὰ καὶ ἀποβαρύνηται ἀπὸ τῶν ἀμμοκονίδων δυσχερειῶν καὶ τῆς καθαρᾶς ἀρετῆς, σαφῆ ἐπικαιροφανίσεως καὶ διαπονήσεις πρὸς ἴδιν ἀδικημένων, εἰ ἴδιν ἀπὸ ἴδιν, τύχης παλαιοπορεύεσθαι.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Σημειώσεις
εἰς
Τῶν Εὐλογιῶν τῆς Ἐλπίδος.

Σλιχ. 2. Κευθμῶνα· λόγος ἀσάφειας, σκοτεινός. — Σκόλοπ· σχίνελα μὲν ὡς ἀρσενικὸν καλὰ τὸν β'. τρέπει, καὶ ὡς οὐδέτερον καλὰ τὸν γ'.

Σλ. 12. Τάχη δάκη· ἐπὶ ὑδέρα ἀρτιωνικά, γαμβάνει συνήθως ῥῆ= μα ἐξ ἐνεστῶς ἀριθμόν. Πρόσοια καὶ φιλοτεχνία σαλμεῖ· ὁ Πρίαμος ἐνα= σοβέλων ἐξ φιλικὰς χεῖρας τὸν Θηκυρίτη, ἐφρουτόσε ὡς συνεδὸς ἀνὴρ καὶ ἐνάιοθλος σαλὴρ, ὑδὲ ὅσον ἐκ τῶν ἑκατὸν ἄθλων ἰσοῦσθαι, ἂν λυχὸν ἔξ= σορβῆλο κ' δάμα τῶν Τρώδος.

Σλ. 15. Ἔγχος· λόγχη, δόρυ. Παρέχεται ἐκ τῶ ἐνέχω, πρατῶ ἐντὸς δηλ. πρατῶ ἐντὸς τῶν χερῶν, ὡς ἐπαλεῖβο κ' λόγχα.

Σλ. 20. Πόρθος· πράδος καὶ μυρίας ὁ βλαχός. Ἐλυσοφορῆβαι, ἐκ τῶ δε= λῶν καὶ ὀρθὸς, δηλ. ὁ βλαχὸς φυόμενος καὶ αὐξόμενος, ἐκφέρεται ὀρθὸς ορὸς τὸ ἄνω.

Σλ. 41. Τυμβῳ· λόμβος ἐλέγετο ὁ λάφος ἢ τὸ μνῆμα, τὸ ὁποῖον διὰ χώ= ματος ἢ λίθων καλοσκεύαζε ἐξ σχῆμα λοφίου. Οἱ Ἕλληνες ἔχου βάξῃ τὸ σῶμα τὸ φονευθέντος Ἀχιλλέως ἐξ τὸ ὑποκείμενον τῶν Τρώδος ἀκρωτη= ρίου Σίγγου, σημάνου τὸ ὄνομα ἔκαμι ἐγκαλοσκευασμένον. Ἀμὰ μετὰ λίγ= κόνοι τῆς δόξης ἐκόμισαν ἐκ τῶν Τρώικῶν σαρμάτων, καλύπτουσαν ἔνεκα· ἐκαυλίσαν ἀκόμα ἐξ λόφ ἀθάνατη κόκκαλα τῆς Θρασυκτῆ Χερσο= νήσου, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Πατροκλῆς. Εὐλαῖβα ἀνίκρυσε καὶ ἀδελφόν ἐκ τὸν Ἀχιλλέα, ἔνθα ἔφαγε τὸ φόκρια κάτ καὶ ἐσκεπάσθη ἡ θυτὰ τῆς Πατροκλῆς.

Σλ. 50. Κυρτοὶ· κόρ· ἀ τὸ κύρτ καὶ κυρτὸν, ὀδάρχ, ὀλοργκάνι.

Σλ. 58. Δτήγου ἦμαρ· δτηγὸν κέρατα ἢ δτήγα· Ὁ δουλὸς χαμαι= λαρίζῃ λὸν δτήγαν ὡς ἀρχὸν τῆς κτηνοτροφίας, καθὼ ὁ Ὅμηρος θεωρῇ κάλλιον ὡς ἀσάφγαν τῆς ἀρετῆς καὶ χείρονα τῆς δειλοίας.

Σλ. 61. Θρεόντηγον[+]. Λέγαν ἐσπερικὸν ἐκφράζεται ἐνλαῖβα τὸ ἐκρεμα= βόμενον τῆς λόγχης καὶ ὁ σκῶνος τῶν μεγαλόνων. Ἐξ ὧν μὲν ἀσκιαχῆ ἐκα= λοῦν ὁ Ἑλλάβ· δόνδηλον σῆμα ὀρνέου τῶν Θρασκιδῶν ἐκ, καὶ ἐξ ἐ= κέρου, ὅπως διηγήσῃ ἐξ αὐλὰς τὸ σεβασμὸν καὶ λὸν συμπάθεια, ἀνακα= λῇ ἐξ λὸν μνήμονα μετ' ἐσπερικοῦ, ὁ Ἑλλάβιος, ὁ τελεσθεὶς καὶ ἐσκεπάσθη καὶ δεύτερα καλῶν πραλεῖ.

[+] Θρεόντηγον· δτηγὰ μεγάλη ἐνῶγα σέρνουσα
Ἀπ' αὐχὴ σκοχὴ, καύχημα λοχῶν ἀχῆ.

Σλ.

Σλ. 79. Ὦ δόλια χθών· ὁ σεσαρκία γῆ. Ἡ γῆ καὶ λοὶ Ἡσίοδοι γεννᾶται ἐκ τοῦ Χάους, καὶ ἐχρησίμευσε μάλιστα τῶν Τιτάνων καὶ ἄλλων θεῶν, ἐδῶ δὲ καλαχθονίαν. Ἡ Ἐκάβη ἐσκεπάζθη ἐκλαῖα κάλιὰ ὡς θεὰ καὶ μητέρα τῶν ἀσκιῶν· ἡ μεγαλοδέρων ἀνῆρων, ὅσων ἔλιε ἀποκλάξη ἐξ κάλιῶν, καὶ ἀσοφρέφη λία κακιερεῖα· ἀσλαῖα, ἀλ ἦδε καλὰ τῶν Ἑλληνικῆς. — Καλὰ θρέμια· ἐννοῦ τοὺς Πολύδωρα, ὃν ἦχε παραδώσ ἡ τοὺς Πολυμήστορα.

Σλ. 91. Βαρέα· σοφαλέα, ἀσχάνη. — Ἄμμοι· ἄμμοι, ἀμοί, σιμμος. — Χαλᾷ· δωρ. ἀντὶ χηῇ, ἡαῖς καὶ ἔδως ἡ λαβὶ ἐν τοῦ καμπέτη, ἐροδιο. ἐνοχλῇ.

Σλ. 109. Ξυνόδῳ· συνέχουσι. Ὁ Ἀγαμέμνων ἀποδάλελο λοὺς ἀσπω: ἕλκη καὶ φοιαβρόσσδρα μεθύει, δεόλι ἦχε ὑπ' ἀγρας λοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Πολυξένης Κασσάνδρα, καὶ ἀναμετρεῖσελο σροῖδι καὶ λοὺ ἔρι: δα, ἂν ἦχε λάβῃ μελὰ τοῦ Ἀχιλλέως. Πρὶν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅδως δαὶ ἐσιρέκα: γελο ἐσὸ ἐκ κάλιῶν λόγων, συμφερόμελο ἀσκανδάλῃ λοὺς φοιβρεῖς, ἂν καὶ ἐσὸ σχέδον μέρος ἐκ ἑλληνικοῦ σροῖδ ἐδόξαξε, δεόλι δαὶ ἤθελε ὅλ λοὺς ἄλλους νὰ κακοδοκοῦν λοὺς Σιμοελικόλελα.

Σλ. 143. Πῶγος· ἐκ δῶγος, κοσσὸς κοινῶς, σταφύλι. Ἐδῶ μέξη ἐκόλμι ὡς καὶ ἐκ ἑλληνικοῦ μόσχος, μελαχρισόμενα καὶ σήμερον ἀντὶ ἐκ τοῦ κόσ καὶ κόα ἡ κόρη, θέλοντες νὰ ἐκφράσωμεν φυσικωτέρως ἐκ ἐροφα: ρὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ κάλιῶν· ὅθεν ἀνομάζομεν καὶ λοὺς νέους σταφιλοὺς δι: ὅλη σταφυλὴ παράγελαι ἐκ ἐκ σταφυλοῦ, καὶ ἐκεῖνο ἐκ ἐκ δῶγος.

Σλ. 161. Φρῶδες· ἐξυπνος, μάλιστα, χαρίεις· ὅθεν φρῶδες σρέσθυς κ. ἐ. λ. σημαίνει ὡς πέφυκεν καὶ ἀρχῇ, δηλ καὶ ὀμέρα, δῶς καὶ ἐκ δαιδ.

Σλ. 175. Ἀΐω· ἀκουστῶ, ἀκούω· ἀ διάφενες ἐνεστῶτα δωρικά.

Σλ. 178. Ἐξεόλαξας· δωρ. ἀντὶ ἐξεολάξας, ἀόρ. α' ἐκ τοῦ ὀλόσσω, συγχέω: μαι ἀπὸ φόβου σλοῦμαι.

Σλ. 212. Λύσαν μέμαν· ὁ ἀνὴρ ἦτον, δεὶ φρονῶ λοὺ βέλτιον ὅδως ἐφθάρη ἀπὸ λοὺς κακοηθεῖς ἢ λοὺς σεφροσύνους. — Ξυνοχέα καὶ συν: ροχέα· ἑνῶσις, λύσις, μεῖξις, συνάλλαγις.

Σλ. 222. Ἐσοχάλας ἱερεύς· θέλει ἔλεγε ἀναμέναλο ὁ σφαγεὺς λοὺ θυμάλου, ὅδως σφιγγάξελο ἱερὰ χαρακτῆρα.

Σλ. 226. Σοφὸν λε· σοφιστικῶς καὶ σοφισμελικῶς ἐκλαῖα ὁ λόγος.

Σλ. 228. Ἀγὼν μέγας· Περιφανῆς καὶ ἐρκτὸς αἱ τίχοι, καλασκευα: λοὺ σοφισμελικοῦ δόλου, ὅλες ἔφεσαν νὰ σωθῇ διὰ λοὺ σοφίσσοντος λοὺ Πο: λυξένης.

Σλ. 236. Οὐ φθονῶ· φρόνος, δεὶ ἔγραφε λὸ χρόνω φθονῶ.

Σλ. 255. Ἀκήρυχον ὑμῶν σεφρί· σοφάλαι τίχοι, σλέρας ὀρθῶν ἐνοιῶν καὶ ἀσφαλισμένων. Θέσι ἐφοβεῖτο ἐσοδεύουν λοὺ εἰσιόνα λοῦ χαροῦ ἢ λοῦ ἐχθρῶν, ἀλλ' ἀκήρυχον ἄλσος ἢ ἀκήρυχον ὄρος ἐσήλευεν. κάλιῶν καὶ λὸ ἐμ: φύλεμα δίδει καὶ λοὺς μεγαλειτέρους σαραφορᾶς λοῦ ψυχικοῦ λους ἐρεσῶν καὶ θεμιτεύει ἐσίους μελὰ θρησκευλικῆς εὐλαβείας· ἐς δῶ κάλιῶν κα: τὰ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

νεῦρα ἦναι πρόθυμοι νὰ ὑποτάσσωνται καὶ συμπνεῦσι, καὶ φίλοι, καὶ εὔφρονες καὶ σαλπίδα· τὸν ὑπάρχει ἰσχὺν καὶ ὅσον δι' αὐτῶν.

Σλ. 269. Τῷ μὲν δεκτῷ. Ἡ ἐπήκοος ἀρμονία ἐν τοῖς σωρίτοις τῶν φωνῶν ἐν μόνον οἱ φιλόσοφοι καὶ ἀληθῆ μέλος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἡδὺ καὶ εὐφωνίαν ἦθος· ἡ δυσχέρεια ἦτε διὰ κακοτεχνίαν μέλους εὔμελον. Ἄμουσα ἐμπειρία ἦτε ἀντιφωνίαν καὶ μὲ ἄκρα ἁρμονικὰ καὶ σαφηνείας.

Σλ. 280. Ἄλις· εὐῤῥ. ἀρυτὸς. — Τέγγω· βαπτίζω· καλὰ συμπ. τὸ γαῦρον, χάρις, ἥρως φωνροὶ, ἡδεῖς. — Καθιέμενοι· μέλοι, μορίοις. — Παραμυθία· ἀπαρηγορία, παρηγορία· Οὔλα λέγονται καὶ ἀπτῶς ὡς λέπια φύλλα ἢ μονογενῆ ἄλι ἦναι ἢ παραμυθίαις, τὸ ξυρογράφημα, ὁ ὄγκος, ἡ δόξα καὶ τὸ μέγεθος.

Σλ. 284. Χρεών· μελοχ. τὸ ἀπαραίτ. Χρή, ἀρέσκ. Ἀνθελκὺς καὶ ἦναι συμβολικὸς ὁ ἦχος.

Σλ. 294. Ἰών μελ. τὸ ἔρχ., παρίεμαι, ἐξέρχομαι· ἀπόφθεγμα ἀφθόλλου· Τὸ πῦρ καὶ ἡ ἰσχὺς τὸ ἦχου ἐξαρτῶνται συνήθως ἐν τοῖς βίοις, ἢ τοῖς ἔθεσι ἂν ἔχομεν περὶ τὸ ἀρετόν.

Σλ. 299. Θυμουμένῳ· ὁ ὑπὸ ἴσχ καὶ συμβιβαστικὸν καὶ ἀσχμένον δύναμιν.

Σλ. 307. Τὸν κακιόνων ἀρέων· ἀρχαὶ ἡρθόλλου καὶ ἀφυθέγκτων· ὁ δοκῶν ἐν σοφὸς καὶ ἔμφρων ἀνὴρ παρφδῆς συνεχῶς καὶ δέον ἐσχάτως τὸν μὲν ἀθυμᾶ, τὸν δὲ σοφιστὰ ἀποφθέγματα. Τὰ βράβειλόν καὶ ἀπὸ ἰσοκόλων ἔσωσαν ἦναι σπουδαίαν ἀρχαίαν φιλοσοφίας.

Σλ. 319. Διὰ μακρῶν γὰρ οἱ χάριτ καὶ ἰωνικὸν, ὁ λόγος δεῖ ἦναι ἀπλῆ καὶ πρόσφορος ἀκούοντι τὸ ἐκάστοτε ἀκόρεστος, ἦναι μακρῶν καὶ σύμβολον ἐκφορικῶτον λόγ ἰωνικόν ἐν τοῖς μελαγχολικώτερος καὶ μελαβιβάζον κἀκεῖ ἐν τοῖς κακοκόκκοις. Οἱ λόγοι ἦναι προσήκοντες τὰ λαμπρὰ τῶν σκοπιῶν καὶ τοῖς ἀγῶσιν, ἄλλα οἱ ἰαμβεῖοι σύγχρονοι οἱ καὶ οἱ μελαγχολικώτεροι ἀσκεῖται ἐν τοῖς ὀρεινοῖς ἐν, ἦναι λόγος μικρὸν τὸ προϊόντος ἀκόλουθος τῶν βίων.

Σλ. 330. Βαρυόμενοι· βάρεσι, συμβιβᾷ, μάθημα, διδασκαλία.

Σλ. 334. Ἀμφὶ σπ· ἀκλὶ περὶ σπ.

Σλ. 355. Ἴδμονον· Ὑδὸ τὸ ὄνομα Ἴδμ ὑπῆρχε δόξις ἐπὶ τοῖς Θρακικοῖς Χερσονήσου, ὄρος ἐπὶ τοῖς νῦν Κρήλας, παλαίμονα σίκερα φηγοφόρα, δεῦρ ὑπέρκλα ἄμα τῶν ἄλλων ὀρέων τῶν νῦν, καὶ ὄρος ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Τροάδος, περὶ τὸ ὑδάτ ὕδας πρόκλα. Τὸ ὄρος αὐτὸ, σχιδὸν τὸ ὑδάτ ἔρρεα ὁ Σκάμανδρος ἢ Ξάνθος ὀλαρὸς, ἐκκαίδεκα πρόλεφα βάθρον, ἵνα ὑπῆρχον καὶ ἐκρεῖ τὸ Διὸς καὶ τῆς μικρὸς τῶν Θρῶν Ῥέας. Πρὸν ὁ υἱὸς τὸ Δευκαλίωνος Λεγέθιος ἱδρυθῇ τῆς πόρης Ἴδης, καὶ μυκηναῖοι ἐξ αὐτῆς τῆς Δαναΐδης κατοικισθέντες ἐν τοῖς μικρὸς ἦναι Ἴδμονος, μεταφέρεσθ τὸ ὄρος αὐτὸ Ἴδμ ἐν τῇ ἐκρεῖ τῆς κυβέρνα, ἀφαφρονισθέντος ἐν τῇ ἀνάλῳ τῆς Ῥέας.

— Ἀφο-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

— Ἀσάβχαλος· ἀντὶ σκριβχαλος, ἔνδοξος, σκριφανός.

Σl. 357. Δὸν εἰωθὸς ὄν· μεγαλοφρονῆ ἢ Πηνέλεων, σαραληίφθην ζὼν ἐνεσλῶσαν σρὸς λὸν σαρεληθότα θάνατος. Τὸ μεγαθος λῆς ψυχῆσλος ζὸν ὑδ= αγορεύ, νὰ σραληφθὸν μᾶλλον λὸν θάνατον ἀσὸ λὸν δημὸν βέν.

Σl. 365. Χρανῆ· χράνω, χρεμαίζω, ὑγράνω, ἀγγρω.

Σl. 377. Ὅλες γάρ· ὁ νῦν δύναλαι καὶ ἄμμες νὰ ἐρμηνευθῆ. Ὅσοι δὲν ἐδοκίμασαν καλὰ, ὑδωφέρν μὲν αἰλὰ ὅλως ἐσέβθησαν, ἀλλὰ μελὰ δό= νοι· Ὅλε ὅμως ὁ θάνατος ἤρκα εὐλυχία δι' αὐλός.

Σl. 382. Τέκνον Πάρι· ἀνακλίσl. ἀντὶ Ἕλενον ἀόρ. β'. ἀσ Ἕλω, μνῶ. Τινὲς φρονῦν ὅλι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφονεύθη ἐν λινι μάχι καλὰ λῶν Τρώων. Πλὴν κ' μᾶλλον σαραδεδεγμένη δοξασία, ὅν ἀσοβάλλαι καὶ ὁ σαυλίς, ἤκαι ὅλι ἐφονεύθη ὑσὸ λ' Πάριδος ἐν λῇ ναῦ λ' Ἀσόλλωνος, ὅσου ἦλθε μελαβῦ ἵνα λεχθοι λὸς γάμους λα μελὰ λῶν ἀδελφῶν λ' Πάριδος Πηνέλεως, λὸν ὁσοῖος ἤλου ἐραζής. Ἐκλεφισάμενες δὲ αὐλὸν οἱ Ἕλληνες ἐν λὸ Σίγειον κιφαλάριον λοῦ ἀνοίγραν καὶ μεγαλοσρεσὲς μνῆμα καὶ ἱερὸν, ἵνα θα ἀσέκρεμνε ἐν αὐλὸν θγὰς λαμὰς, ὃν ἀσέγραν καὶ ἐν λοῖ ἐκῆ λαφέλα Πάλροκλον καὶ λοῦ Ἀνλίλοχον. „Τὸ μὲν ἓν Ἀχιλλέως, λέγ ὁ Σλράβων, καὶ ἱερὸν ἓν μνῆμα „σρὸς λὸ Σίγειον· Πάλροκλον δὲ καὶ Ἀνλίλοχον μνήμαλα· καὶ ἐναγίζραν οἱ ἄ= „λλοι σᾶσι καὶ Ὅλοις καὶ λῷ Αἴανλι."

Σl. 400. Εἰδὲ μεν· αὐλόν· Ἀνλανορ· ἐμφελ. ἐρελοσρ. σλυσ. αἰλ. ὧν μελα= χειρίζονλαι καθ' ὅλα λὰ γένν καὶ λοῖς ἀριθμοῖς οἱ Ἕλλην καὶ οἱ Δωριῆς· οἱ δὲ Ἀ= χειρίζονλαι καθ' ὅλα λὰ γένν καὶ λοῖς ἀριθμοῖς οἱ Ἕλλην καὶ οἱ Δωριῆς· οἱ δὲ Ἀ= λλοι μελαχειρίζονλαι σαμάλως ἀσ' αὐλοῦ ἢ λῶν σοίνων λῶν ενν.

Σl. 402. Χάλα· σρεζαιl. λῶ χαλάω, χαυνόω, σαύω, διαγύω, συγχρῶ.

Σl. 409. Ἤδιζαν χέρα· Περισαθζαλοι καὶ συγκινηλικὸλαλος ὀλόγος. Δόσιν λὸ γλυκὺν χέρι, λέγομεν καὶ ἐρῶ.

Σl. 414. Ἦν μ' ἐχρῆν λυχεῖν· αὐλὸ ἅλε λὸ σεσραμένον μν, ἵνα ἢ= λον λῶν λύχνων μου, ῥῆγος κοινὸ, ἐκφερόμενον καὶ σήμερον· ἢ ὀρθὸς σαρίζασι.

Σl. 428. Ὄρμα συμελῆγος· ἔγραν εὐσεβὲς καὶ φιλόθρνον, ἀσα= λούμενον καὶ σήμερον ὑσὸ λῶν Θασσαλῶν, ἅλινες ἐσιθυμῦν ἵνα συγ= κῆ, ἢ φῆγον, ἢ καὶ ἀσῆς ὅρκον αὐλῶν, ὅσου λὸν ἐμφύλιο λὸ ὅρκαλα ἐν ὕδ= θάλασσα.

Σl. 432. Ἐκλέλοιπα σαρδίαν· ἐσβέσθη, ἔλειψεν ἡ σαρδία μν, λέγ= μεν καὶ σρὸς ἢ ὁρθίας ἐρῆς σαρεῖσάγ. Τὰ αὐλὰ σάθη ἔχον σανλελῆ καὶ σανλαχῆ λὸν αὐλὸν γλῶσσαν.

Σl. 441. Διοσκόρω· ὁ Κάσλωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης ἀδελφοὶ λῆς Ἑλέν= ης. Κλαλὰ συνήθειαν μάλιζα λῶν γυναικῶν ἐκφερομένην ἐν λῇ ἀδυναμίᾳ ἢ ἀ= σθενείᾳ ἢ καὶ ἐκ σάθους, λοῖς ὁσοίοις νομίζον αὐλοὺς λοὺς δυσχαιρένλας.

Σl. 457. Ἑνδα σρυλάνευε· Ἡ Ἥλιὸς ἔκλεινεν λοῦ Οὐρανοῦ καὶ λῆς Γῆς, καὶ Θυγάληρ λῶ Κόσμ καὶ λῆς Φοίβης, ἐρασθὲν ὑσὸ λοῦ Διός, κα= λαδύνλο ἔκλεια Σηκελειάας ὑσὸ λῆς Ἥρας. Πρὶν ὁ Ζεὺς ἀναδύσῃ ἐκ λῆς θαλάσσης λὸν ἐν λῷ Αἰγαίῳ νῆσον Δῆλον, διέλαξε λὸν Βορέαν νὰ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

νὰ μεταφέρῃ πάλιν ἐκεῖ, ὅπου ἐδούλευε Δάφνις καὶ Χάρης ἀναφέρεται λό-
γος τοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ, ἐγέννησε τὸν Ἀσάμινθα καὶ τὸν Ἄγλαον. Ὁ-
μως δὲ ἐκεῖνος ὁ δουλὸς ἐμπρὸς βλαχὸς, ἐμφύτευσε ἐν τοῖς δένδροις ἐκείνου.
Ἐλαφεύσετο δὲ σωτὸ ἡ λαλιὰ ὡς θεὰ τῶν νομέων, ὅμως ἐν τῇ νήσῳ καλ'
Ἔχοντα Δάφνιν ἐλεγεῖο ἐσὲν πάλιν καὶ ἐσὲν τοῖς λόγοις ἐκείνοις χαμαρὰ καὶ
γενικὰ συνήγορις ἐσὸ τῶν ἐμπέλων.

Σελ. 479. Λίδα θαλάσσης· ὁ ντὸς ἔχει ὅλη ἐν μιᾷς συχνάς μελέτα-
σιν ἐμ ἔλεγα, δεόλ καὶ ἐν τῇ Ἀδίμ δοκιμάσωσι μελὰ τὸν ἄγωνα τῶν ναλρί-
δων του, ἤθελεν ἔσθαι δῆμος τῶν θρασυβουλόπων Εὐρύδας καὶ ἐμ λαλοῦσε
μεταφερόμενος ἤλθ ὅλην δῆμος, ἔτε ἐπὶ τοῦ παλοῦ ἐν τῇ δυχτιᾷ, ἤλθ δὲ ἀὐ-
τὸ νὰ ἔμ ἐν τῇ ἄδῃ καὶ νὰ μελέτησε ἐσὸ ἕνα ἐμ ἄλλον θάμνον.

Σελ. 492. Φόρτσα· φόρα καὶ φορὰ, μεγάλα, πολέμ, πλῆθ· μεγ. φο-
ρῶ καὶ φόρτο.

Σελ. 503. Ἐμπιστεύεται· ἐμπιστεύω, ἐσεύδω, λαχάνω. Ἡ ἐπίκλη πολε-
βεβημένη ἐσὸ τὸ ρήθρο τοῦ δρυός, καὶ τοῦ μεγάθους τῆς δροσιᾶς
δυχτιᾶς, ὁμοῦ ἐν ἐσυνεπείαι καὶ ἐν ἕνα σχεδὸν ἐπίκλης.

Σελ. 523. Σπάρλαρα· μόχθ· πλῆθ ἐπιλεῖπα δυσκολίας μόχθον λέν
πόρον, ἐν δροσερὸν ὑπόμασι δῶρον. Οἱ νεκίαι ἐξηλάθησαν ἐκ πρα-
τῶν τοῦ λὰς χῆρας πόλις, μόνας ἀνακόλουθον ἐ πεπλῆ καλὰ λέν ζωρὸν
τῆς σφαγῆς, καὶ ἐ δυσία. Δεῖ λεγεῖῃ δροσερόν. Πρὸν ἐ γενεκία
καὶ μεγάχθρον νεᾶνες, λὸν ἐσάμμαξε ἐκ λοκάλης ἐσπερίας, δεόλ
μόνη καὶ πάνυλος δροσέφερεν ἐκεῖνον ἐνδρικὸν ἐμ λὸν σφαγέα.

Σελ. 537. Πρωμνὸν· λαὸν καὶ ἐρεικὸς, δρῦς, δουχος, εὐλυχὰς ἐά-
ρεχος. — Πάλραν καὶ πάλρην, παλρίδα.

Σελ. 566. Κρύπλην· ἐννοῦ τὰ χόβη καὶ τὰ μαλά.

Σελ. 576. Περιπο'· περιπὰ καὶ περιπὸν, καλ' ἔχοντα, καθ' ὑπερβο-
λήν. Οἱ ἀρχαῖοι θέλουσι νὰ λεγόσουν λὸν ὑπεριστρέφοντα ἐδημόσια τὰ δυρεῖα,
ἤρῶσιν ἐσ' πόλιν σέσῳ καὶ διάφορα πορφύρεα, ἢ πλουσίους
καὶ ἄνθη, ἢ ἄλλα παράλεια ἐπιτήδεια.

Σελ. 599. Πλὴν καιρὸ· σοφὸς, ἐπιδεκτικὸς καὶ ὑγρὸς ἐθελ-
πτὸς ὁ λόγος. Ἡ πολὺ ἀναλογία γένε κατὰ τὸν δουλίαν ὑπερβο-
ρα ἀπὸ λὸν παλὸν γένεσιν, δεόλ ἄνευ ἐμέρας δέλαται νὰ σωρα-
γάσῃ πολὺς παρὸς, ἐνῶ ἐ ὀρόλη καὶ λὸν γένεσιν δέλαται νὰ βαλ-
λέσῃ καὶ ἄνευ λαλὸς νὰ φέρῃ ἀγαθὸς παρόν.

Σελ. 604. Ὁ μὲ λὸ δρῦ πολὺ· ὁ ντὸς ἔχει ὅλη ἐν μιᾷ ἀπα-
γωγέας καὶ ἀναρχίας, ὑπερισχύῃ τὸ πολὺ, καὶ ἀπὸς λόλο τὸ δὲ ὀρόλη, ἀλλ'
ἀναλαλλόμενος ἐσεδέσῃ τὸ παλὸν, διαρρῆξαι πλὸς μόνος πολὺς, δεόλ
ἐ ἀλλᾶ, ἤλθ ἔχει τὸ ἐσπεραλίζεσθαι πάθος θέλῃ νὰ ἀποβάλῃ λὰ
πάλα ἀπὸ ἐκεῖνα δεδοθουσίαλις.

Σελ. 609. Ἄνερρον· μὰ περφανεύεται. — Ἀσάμινθα· ἀγνώς,

βόλο

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δύλα γέγραται ἀπὸ ποιητοῦ γῆ ἀοάρβενος, μία γὰ ἴλλη ἡλικία ἐπαγγεγράθη
ἢ ἀντωνύμφη. — Ἀπὸ: διὸ ἄτοπον ἦ διὰ παράγραφα σημεῖα. Ἀπὸ λέ-
βεσθαι, ἄλλα καὶ σήμερον ἐπιλέγεται μᾶλλον διὰ σῶν, γένος ἕβερον
ἀρχαῖον, καὶ ἦδος ἢ καθαριορῶ ὁρὸς διὰ μέλλουσας ν' ἀποδειμόσων
ἢ ἴδιον πόρον.

Σλ. 624. Βλεβραῖα· σαρκικοὶ καὶ αἱμοβρεῖοι ὁ λόγος.

Σλ. 641. Μεμάθρα· διὸ μέμαθρα, ποιητ. ὁ ὕμνος.

Σλ. 648. Εἰρέσθαι· ἀπλῶς διὰ τῆς ἁπλουμένου. — Ἀρέσθαι· ἀρό-
ω, ξαίνω, σκαρίζω, συλῶ, διαχίζω. — Δέκεσθαι· δέκομαι, ἐκ τῆ διὰ
καὶ τῆ δέκα, συλῶ, κερδαλῶ, σκαρκαλίζω.

Σλ. 655. Ἐν κακοῖσιν· οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἤδη ἐκπαλάφοροι ἐκ τὸ
νὰ κακοφορῶσι διὰ δευχίας, διότι οἱ φόβοι ἢ οἱ ἐλπίδες, οἵλες κατοίκουν ἐν μέ-
σῳ διὰ κακοφορίαν, ἐκλήφουν ἐξ οὐδέν.

Σλ. 671. Ἄθρησον· ἀόρ. α' τῆ ἀθρέω, βλέπω.

Σλ. 706. Χρόα· χρῶμα, ἐπιδερμίς, σῶμα. — Ἑλκέων· μετ. ἀόρ. α.
τοῦ ἕλκω, ἐπισπαγχνίζομαι, ἕλκω, συρράπτω· ἦσαν διὰ τὸ ἕλκω καὶ τὸ ἑλκύω.

Σλ. 720. Δέρας· ἀμφιλύκου, σῶμα.

Σλ. 742. Τὸ κακὸν δὲ διεμορφωμένον. Δὲν λέγω ἢ ἐννόει ὅλη ἀσ-
λῆ ἐκδίκησιν, διότι ἔπρεπεν ἀσεβὲς καὶ διὰ τὸν Ἀγαμεμνονίδην, ἐκμορφούσ-
σα αὐτὸ τῆ ὄργανον τῆ θάνατος, ἀλλὰ λέγω ὅλη κόπτω σαρ' αὐτοῦ
τὸν διεμορφὲς τῶν κακῶν, ἤτοι τὸν ἐνέργειαν τῆς δικαιούσης, ἵνες
ἀνάγκαζε αὐτὸν ἢ σαρέχεται τῆς ἀρετῆς, καὶ ἐσφαλοῦσα τὸν ἀ-
γαθὸν καὶ ἀδικεῖται, σροσὸν ἦσαν μεμιασμένα καὶ ἐμφυσῶσα
τὸν ἐσό αὐτῆς ἐνοικίαν.

Σλ. 779. Τὸς γὰν νέρθε· τὸς ἐσφαγέντας ἢ καλαχθονίους θεός· φρά-
ος, ἢν λέγοντες καὶ ἐκεῖ καλὰ ἦσαν κακοσοιῶν ἀνδρῶν· ἤτε διὸς,
ἤτε δικάσσου φοβοῦνται.

Σλ. 786. Καὶ δικαὶ ἐκριμένοι· Παραδεχόμενοι οἱ ἀρχαῖοι διὰ ἐμορ-
μένην, ἐν ᾗ ἐσήμειῶτο καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ, ἐπίστευον ὅλη καὶ τὰ πάν-
τοτε σροκαθορισμένα, καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα, καὶ τὸ κακῶς καὶ
τὸ καλῶς φρονεῖν καὶ πράττειν. "ὅθεν καὶ ὁ Λίσχύλος ἔλεγεν ὅλη "καὶ
τὸ κακῶς φρονεῖν θεὸν μέγιστον δῶρον." Εὑρέσθαι ὅμως ἐκλαίλῳ "ἢ ὁ
σροκαθορισὼς αὐτὸν ὡς σράττοντος ἀσεβῆ ἔργα, διὰ ἐκεῖνος καὶ τὸν ἐμ-
βάλλειν σροαίρεσιν, διότι ἡ ἐκλογὴ τῶν σράξεων, ἢ τὸν φρονημάτων, ἦ-
τὸ αὐτὸ σροκαθορισμὸν ἦ τὸν ἄνθρωπον.

Σλ. 804. Μηχάνορα· μαχητὴν, ἐρωτῆ, ἀναιρετὴν, μαθάνω. — Πυθέ-
διὰ ἐννοῆ τὸν θεὸν, ὅπως ἦσαν μέλι τῶν Δελφικῶν νυμφῶν, ἀλλὰ τὸν Λίχυ-
καὶ δύναται τὸ ῥῆμα τῆς ὅλης, ἢ ὅτι ἐσκοῦσι ἐκάστοτε ἐκεῖ ῥηθόμενα.

Σλ. 817. Εὐφρόνας· εὐφρόνη, ἡ νύξ, ἐλευσόμενον ἐκ τὸ εὐφρά-
νομαι, καθότι τὸν νύκτα κεκοσμημένος ὁ ἄνθρωπος εὐφραίνεται.

— φιλ.

— Φιλάλεν λοσαφάλεν. Οἱ ἀρχαῖοι ἦσαν μᾶλλον εὐαρέσκοι καὶ πόσμιοι ἀδὲ λὸς νεωτέρους ἡ λὸν ἔμφρασιν καὶ ἀφήγησιν λῶν ἱστορικῶν ἰδεῶν ἢ πράξεων· ἐνίστων αὐτὸς μὲν πάμφορφα ἦλλεν διαφανὲς ἀδὸ λὸς νεωτέρους, ἔχοι λὸν λέχειν νὰ ζωγραφίζωσι μορφὴν λὸν φύσει, χωρὶς νὰ προσβάλλωσι λὸν ἀδῶ· ὁ θεατὴς ἔβλεπεν ἢ ἄκουεν καὶ ναὶ ναὶ ἀκούῃ ἀκούῃ, χωρὶς νὰ κάθεται λα ὄμματα, ἢ νὰ ἐκχέεται ἐρύθημα αἰδοῦς ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἀναισθησίας καὶ ἀκοσμίας μέλλει ἢ φρόνων.

Σλ. 834. Ἠκὰ λὰς ἀνάγκας· σοφὸς καὶ παρακελευτὴς ὁ λόγος. Ὁ αὐθρωπος ἀναγκάζεται ποιῆσαι τὰ λῷ βίῳ νὰ ἐκφύγῃ φόβον, λὸ πρόσφορον ἐκφεύγῃ, καὶ ἐκφεύγῃ λὸν ἄμεσον φόβον.

Σλ. 852. Νόμων γραφαί· ὀρθόδοξος καὶ διδασκάλιος ἡ φήμη ὁ λόγος, ἀχὶ ὄμως καὶ καλὸ ἀδόξους ἔννοιαν.

Σλ. 869. Ἀρὰν λὸ σῶμα· καὶ σκιάσουσα θυγάτηρ λῶ Δαναοῦ ἐνυβρίσαι ἐς γάμον μετὰ λῶν σκιάσουσα ἐκεῖνα λὸ πρόσωπον, καλέσαμεν αὐλὸς διὰ συνεκφορᾶς λοῦ καλρόσλου ἐς λὸν πρόσωπον σκιὰν λῶ γάμου, ἐκλὸς λῶν Ὑδαρμνήστρων, οἵλις ἔσωσαν λὸν Λυγκέα καὶ ἔφυγε μετ' αὐλῶν.

Αἱ δὲ γυναῖκες λῶν Λύκων προσενεβήσανλο ἀκὸ κοσμρᾶς ζωῆς δυσσεβείας, εἰκὸς λῶν ἀνδρῶν ἐμισοῦσαν αὐλὸς οἱ ἄνδρες λων, καὶ ἔβλεπον ἐλέρας ἐν λῶν ἀκόναλα Θρόνων. Αἱ συμφρονοῦσαι ὁμοίως ἴλω γυναῖκες, ἐφόνευσαν ἐν μιᾷ νυκλὶ λὸν ἄνδρας καὶ λὸν υἱεῖς λων, ἐκλὸς λῆς Ὑψιπύλης, οἵλις ἔσωσε λὸν καλέρα λων Θόαν. Ἐκλὸς ἐσωτερίκων ἡ σφαγὴ ἐν λῷ παλατίῳ ἐγένλο καὶ παιδὶ σρόξυλα μνημεῖα ἔβλεπον.

Σλ. 873. Μίθει· προσαπ. ἀορ. β'. λοῦ μεθίημι, ἀφίημι, ἀφίεμαι, ἀποδίδωμι.

Σλ. 900. Ἐλέγχει· ἀντὶ ἐλέγχου. — Ἤρως· ἐραστὴς. Ἔλλ. — Ὁσίας· ὁσίου, ἁγνοῦ, ἐν λῷ πλησμονῇ ὄσιορα, ἀντὶ ὄσλορα.

Σλ. 911. Ἀναδέλους· ἀδέλφους, λεκνιδεῖς. — Μέλραιον· μέλρα καὶ Ἴωνες. μέλρῃ ἐν λῷ μέλρος, ἰατρεῖα, ἰᾶσις. — Ἀνύσσοι! μελοχ. λῶ πεύσομαι, ἐλέου. — ἀλέρρουσας ἐς αὐγάς· ἐξ. λὸ διαρκὲς ἢ παθητὸν φῶς. — Ἐσώδυμάς, ἐν λῷ ἐσὶ καὶ δέμνιον, ξρᾶμα, εἰρήνη.

Σλ. 916. Ξυνωδίαι· (ξρασμὰ) ἀκροάσεις, ὕμνοι.

Σλ. 918. Μονόσκοπος· μὲ ἓν μόνον φόρημα. — Δωρὶς ἐς ἡβᾷ καὶ θυγάτηρ λῆς Δωρίδος καὶ λῶ Νηρέως, ἦσαν σκιάσουσαι· ἐναγῶνια δὲ. ἐν λῷ ὀνόματος λῶ καλρὸς λων Νηρεΐδες, καὶ ἐν λῷ λῆς μελρόσλων Δωρίδας· ἐς νόημα λῶν ὀνλων καὶ ἰδίως λῆς θαλάσσης ἐγγραφίζουσι μονόσκοπον. Εἶναι δὲ καὶ πολὺς ὀνομαζόμενος Νηρεΐδων καὶ ἐμφανίζόμενος καλὰ λὰς διαφόρους ἡλικίας ἐς λόσον ὥσλε ἐνίοτε καὶ μερίας ἐς λὰς σκιάς.

Σλ.

Σλ. 932. Ὀϊζύς· δυσχέρεια, ἀθλιότης, πικρία.

Σλ. 945. Σχές· προσαιολ. ἀορ. β'. τοῦ ἔχω. Φιλοφρονικὸν καὶ παραινετικόν, καίτοι σκληρᾶς προσταττούσης τὰ πρόσφορα τοῦ Πολυφήμου· ὁ αὐτὸς σκοπὸς ὑποκρύπτεται καὶ εἰς τοὺς ἑξῆς.

Σλ. 954. Ὀρθαῖς πόρκις· μὲ ὀρθὰ, ὡς ποιοῦσι ἡμεροῦται, ἢ ἀναιμὰ ὄμματα.

Σλ. 962. Ὀδόνας· ὀδύνας, ὑποκρίσεις, ἀμοιβάς.

Σλ. 978. Ἔρα· προσαιολ. τοῦ ἐράω, ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ.

Σλ. 1013. Ἀοσσέμεν χερί· ἀνυψοῦσθαι εἰς ὕψος, ἢ κελεύσαι νὰ μελαγχρίσωσι τὸ ὕφος, ὡς ἦσαν οἱ γυναικεῖαι χεῖρες.

Σλ. 1029. Παρειφάρη ποδί· μὲ ἀμφιῤῥέουσα καὶ ἀνέμενα βύρσα, ὡς σημαίνει ὁ λογιώτ.

Σλ. 1034. Ῥέουσι θυρῇ· μεταφορικὴ ἡ φράσις, ὅπως ἐκφράσῃ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ποικιλίαν τοῦ θυρῶν.

Σλ. 1043. Ἰκρυοῖσι· δωρικὴ ἐντελῶς ἡ διάλεκτος.

Σλ. 1047. Ἀριήρεπος ἦσθα· ἄρτιος, χαρίεις, ἁρμοτὸς, ἁδρὸς δίδω· ἔοικεν ὁ Πολυφήμου ν' ἀποδώσῃ ὕβριν ἀντὶ ὕβρεως.

Σλ. 1078. Ἡμελλάρεως· καλὸ συμπαθ. ἀντὶ ἀναβλάρεως, μελ. μετ. ἀορ. α' τοῦ ἐβλαρεῖν· ὁ Πολυφήμου ὁρμᾷ ὡς ὁ ἀμέλικτος ἢ ὁ λυσσιάσας ἐπὶ τὸν ἐχθρόν· ὁ δὲ λυσσιάσας ὁρμᾷ ὡς καὶ ἀγρίου ἢ ἡμέρου ἐπὶ τὸν ἀνθρώπους, ἢ ἐπὶ τοὺς ἀγέλας τοῦ ἄλλου, ἢ ἐπὶ τοὺς ἀγελαίους τοῦ ὑρίονος ἢ τοῦ ἔριφου, ἐν ᾧ τὸ ἀδόλου ἐκφράσουσα φλόγωσις θυρός· θύελλα ἦτον ὁ καὶ ἄγλωσσος παῖς μεγας μέγας ὢσιν, ἢ διὰ μεταφορικὸν τοῦ ὀδόντα ὅλως φθόνου, ὁ Ἄγλως, προθέσεις μεγίστην ζήτησιν, ἢ διὰ ὑπερβολὴν ἐπιτηδεύσεως μεταφορᾶς:

Σλ. 1095. Ἔλμις· ἀορ. β'. τοῦ ἕλω, ὑποφέρω.

Σλ. 1101. Ἐφῆνα· ἀναιρέσ. ἄορ. β' τοῦ φέρω, ἐνεθέλω. — Μορφώσεις· ἀναφόρου, βαρέως, ἐν τῷ μεσολ. καὶ μεσημβρίαν, μόνως ἀναγνώσεως.

Σλ. 1138. Φώγας· φώγανον ἀντὶ σφάγανον, ἐν τῷ σφάζω ἢ σφάγω· ἦτον μικρὰ καὶ εὐκόλως περιστρεφόμενη μάχαιρα.

Σλ. 1143. Ἤνυσα· ἀνύω, ἀποτελῶ, ἐργάζομαι, δύναμαι.

Σλ. 1148. Πόρος· περάσιμη παρφίς.

Σλ. 1158. Τέως γάρ· Τὸ συμπέρασμα τοῦ Πολυφήμου ἦτο φοβερόν. Ἡ ὀργὴ καὶ ἡ δυσχέρεια, ἡ ὀδύνη, τοῦ ὑποκρίνεσθαι τὸ ἀδόλου ἐξέφρασεν ἀδόμητον καὶ τῶν γυναικῶν φωνῶν· ἦσαν δὲ ἀπειλητικώτεραι ὄμως ἐκφράσεις ἀφ' αὐτῶν ἢ Σολχομόλης σκέψις· "συρέσθων σύκῳ τε γῇ ἑρέμνῳ, ἢ μελαίνῃ φονικὸς μαχέσθων, ὑγιοσσόοι καὶ ἀρτίχειρ."

Σλ.

Σλ. 1171. Ἐξήκοντα· ἀόρ. ά. τὸ ἐξικνέομαι, ἐπιγίνω, φθάνω κ. Ἡ ἑκάβη ἀρχαῖα προσφιλοφρόνησις γυναικοφοβίας, ὅθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς διαβόητος καὶ ἀμετάπειστος καὶ ἐπιμελὴς συνουσιάζειν λέγεται πρόσχημα· ἀπαγόρευσις ἀνεπιβούλευτον ἐνθρεμβόν τὸ ἐπιδέξασθαι ξένους μέλαν δὲ ἀρρενόπλοκτον καὶ ἐσχηματισμένον.

Σλ. 1192. Καλέσας· ἀόρ. ά. ποιητ. τὸ καλέω, φωνῶ.

Σλ. 1203. Εἰ δοῖς κακῶς· ἀποφθεγματικὸς καὶ σοφόκλειος ὀλέγος.

Σλ. 1218. Ἀσθενὴς μέν· διδασκαλικὸ ἦθος, καὶ συνάμα ἐνθρόνιον καὶ λόγος τοῦ Ἡγεμόνος.

Σλ. 1227. Τὸ μὲν καρδ· δικαίως καὶ ἀναγκαίως ἡ ἀποφασις.

Σλ. 1241. Θέρμαλα· θέρμαλα, ἐν τῷ θέρει καὶ θερμοῖς ἔθεσι. Ἑκάβη ἡ Πολυμήστορι προσήγγελε τὸν θάνατον καὶ τῶν Ἑκάβης, καὶ τῶν θυγατέρων τὸν ἀκοσμότερον, ὃν ἦλθε λάθρᾳ· οἱ γὰρ ὁ Ἀγαμέμνων, καὶ αὐτὸ τοῦτο τοῦ Ἡγεμόνος. Ὁ θάνατος ὁ μου τῶν Ἑκάβης ἰσχρῶς καὶ διαφόρως, διὸ ἄμφω μὲν λέγουσι τὸ Πολυμήστορος, ἐπιθανόντος ἐπὶ τῶν θρανῶν· ἄμφω δὲ βλάπτει ὅτι ἐπιθανόντος ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, τὸν ἐπὶ τοίχης σάκελα ἐκκαιόμενος, καὶ ὅτι γε τοῦ κορὶ τῶν γίνεται δι' αὐτὸν ἐφονεύθη, κἀγὼ ἀκοσμότερος διὰ τὸν αὐτὸν μέλαν, ἐν ἐν τοῦτον τὸ καὶ τῆς σαφηνείας τῶν Ἀθήνῃ μυστηρίων, ἐκκαῖον σκηνῆς. Ὁ δὲ Θάνατος τῶν Κασσάνδρας, προσαγορευομένης καὶ Σαβάδος ἢ Φοίβης, ἐπειτα τὸ ὀδοὶν καλῶς χαρίσασθαι τῶν μεγάλων ἐσκεμμένον ἐφ' ᾧ τὸ Ἄργος ἐπὶ τῶν Κασσανδρίας, ἵνα δικαιοῦ ἔτι καὶ τὸν φόνον τὸ Ἀγαμέμνονος, καὶ διὰ μὲν τὸ τῶν ἄλλων, καὶ ἀλλ' ἄμφω δὲ τὸ σῶμα τοῦ ἐπὶ τῶν ἐπιμελῶν γενέσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ μοιχοῦ αὐτῶν Αἰγίσθου.

Σλ. 1258. Θρῆσσα· ἐπιθετικὸν, ἐν τῷ θαρσεῖν καὶ θρέω, θαρσαλέα ἐν, ἐπιβάλλω ἐφ' ἑαυτῷ.

Σλ. 1271. Τῶν δεσποίνων· δεσποινίς, ἐπιπλὴ καὶ ποιητικὴ ἡ δέσις, ἀντὶ δεσποίνης. Ἑκάβη φαίνεται, ὅτι πάντα, ἵνα ἐξέλαβεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς σημαίνου ἐβάλλοντο τῆς δέσις δεσποίνης, καὶ δεσποτικῶς ἡμᾶς ἢ καλεῖσθαι, παῖδες ἄλλοι δεσποίνης μὲν τῶν Ἑλλήνων ἢ ἐπιτιμητέον γυναῖκα, καὶ δεσποίνων τῶν Ἀτρειδῶν, ἢ κόρας. Αὐτὴ ὑπόκειται ἦθος δεσποινικόν.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Μήδεια.

Πρόσωπα τοῦ Δράματος.

Τοῦφὸς Μηδείας. Αὐθη ἦλον ἡ νηπιόθεν ἀνατρέ-
φασα αὐτὴν γυνή.

Παιδαγωγός. Εἷς ἐξ ὅλης τῶν ἑλένων ἦς Μηδείας καὶ
τοῦ Ἰάσονος.

Μηδεία. Ἀδελφὴ τοῦ Πέρσης, καὶ θυγάτηρ τοῦ βα-
σιλέως τῶν Κόλχων Αἰήτου καὶ τῆς Εὐιδύης.

Χορὸς γυναικῶν. Συνέλευσις ἐκ σαμιλιάδων τῆς Κορίνθ.

Κρέων. Βασιλεὺς τῆς Κορίνθ.

Ἰάσων. Υἱὸς τοῦ Αἴσονος ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ τῆς Θεσσαλί-
ας, ἀρχηγὸς τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ σύζυγος τῆς Μηδείας.

Αἰγεύς. Υἱὸς τοῦ Πανδίονος, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν
καὶ σαλὴρ τοῦ Θησέως.

Ἄγγελος. Ὁ ἀναγγέλων τὸ τέλος τῆς σατανικῆς συμβουλίας.

Παῖδες Μηδείας. Ἦσαν τρεῖς, Θέλλαμος καὶ Ἀμ-
φιτέννης δίδυμοι, καὶ τρίτος Τεύκαυρος.

Ὑπόθεσις.

Ἡ ἀκληρότης τῆς καὶ πατρὸς καλλονῆς τῶν ἐνόβεων τῆς Μηδείας
ὤφειλε ν' ἀναδράμῃ καὶ ἐξ ἄλλα τῆς συγχρόνων μυθολογιῶν καὶ τρα-
γικὰς ἐσοχὰς συμβάλλα, μεθ' ὧν αὐτὴ συνδέεται. Τὸν ἕκαστα
παραβάλλομεν τὴν ἀφέλειαν ἐν τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων τῆς Βοι-
ωτίας καὶ Θεσσαλικῆς χώρας, καὶ ἱστορίαν ἐκθρεμδὸν τὰ σχεδὸν
μυθώδη, θέλομεν παραβάλλῃ τρὸς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐσυλλῃ τὸ
μέγιστον ἀκληρότατον τῶν δραμάτων.

Κατὰ τὴν χρόνους τοῦ βασιλέως τῆς Βοιωτίας Ἀθάμαντος, σύ-
σχετα ἡ χώρα ἐκείνη ἔμεινε ἀφορίας, καὶ ἀδυνατοῦσα νὰ ἐσπορώσῃ
μέσον τὴ θερμασίας, προσέδραμε κατὰ τὴν δόξαν ἐσυμβουλῆσαι συν-

διθεμ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἦταν ἐχ τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, τὸ ὁποῖον ἀρὸς κοσμαγώνια τοῦ κακοῦ ὑπ-
ἔδειξε τὸν θυελλα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀθαμαντος Φρίξου. Ἡ μάνα ὅμως ἦτν
Νεφέλη ἐσυβουλεύθα· νὰ σκάψ τὸν ἀκέλιν ἐκ τὸ ἐσκαμμένον κριόν
καὶ ν' ἀφολρέψ ἐνλαΐλῳ σαρόμοιον ἴσως καὶ ἐκ τῶν κόρκιλων Ἕλλης
σαρέδοκαν ἐχ ἀρχαιότερος Κριὸν Χρυσόμαλλον (δηλ. σχοῖνον μὲ σρώταν
διάχρυσον), καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ βραδιάσουν γαβράλας, καὶ νὰ
καλαφύγωσιν ἐχ τὸν Ἄσιαν.

Ἀσηβόντες ἦλθαν ἐκ τὸ σαλμεῖ ὄκτν, ἔφθασαν μελὰ ἀκανὸν σερισσάκα-
σιν σρὸς τὸ σαράλια τοῦ θρακικοῦ Χερσονήσου, καὶ διακρίνοντας ἀσὸ τὸ
κριὸν τὸ χνὸν τοῦ Θαλάσσης, π' Ἕλλη ἔσκοσεν ἐξ ἀσροσέξεως ἐχ αὐτὸ
καὶ ἐσύγχυσεν· ἔθαν τὸ Θάλασσα· ἐκάχν, μελανορράσθη ἐξ αὐτὸν Πον-
τον τοῦ Ἕλλης ἢ Ἑλλήσποντος. Ὁ δὲ Φρίξος ἐκαρτέθη τοῦ διάσχνι αὐ-
τοῦ, καὶ ἀσυχθὲν ἐχ τοῦ ξύλινον Πόλον, ἀφιέθη διὰ τὸ Φάσιν σολα-
μοῦ ἐχ τὴν μυλρόσομν τοῦ Κόλχων Αἶαν, ὅσον ἐβασίλευεν ὁ υἱὸς
τοῦ Ἡλίν Αἰήτης, καὶν φίλος σρὸς καὶ χάλκεα φιλοσόφων. Ὑσοδεχ-
θὲν δὲ ὑσὸ τοῦ λαοῦ καλαρχὰς φιλοφρόνως, καὶ σεριφερθὲν μάλιστα καὶ τὸν
κόρκιλα Χαλκιόσκα, τοῦ μὲν κριοῦ ἐθυσίασεν ἐχ τοῦ Φιξίου Διὰ, τὸ
δὲ χρυσοῦν εἶδος δάρας ἀνέθηκεν ἐχ τὸ ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεως. Πλὴν
μαλ' ἦν σοφὸ ὁ Αἰήτης καὶ σπουδῇ νὰ γίνῃ ἀσαλλαγὴς μέρος τοῦ
χρυσοῦ δάρατος, ἐδολοφόνησε τοὺ μαντεῖς τοῦ μαντεῖα Φρίξου.

Ὁ ἐξάδελφος ὅμως τοῦ Πηλέως, ὅσος καλὰ τοὺ ἀκέλιν χρόνον ἦχεν ἐξυ-
σῃ ἐκ τῶν ἐκ Θεσσαλίᾳ σόλεων ἔλαβεν τοὺ σκεσσγένναν τὸ ἀδελφὸ τοῦ
Αἴσονος καὶ σφετερισθὲν τοὺ βασιλέαν, ἀνέλαβε καλὰ τὸ γαμόμενον
καὶ τοὺ ἐσοχρόνιν νὰ ἐκδικήσῃ τὸν φόνον τὸ Φρίξ· ἀλλ' ὁ σραγμα-
τικὸς σκοσὸς ἦτο νὰ ἐξαφανίσῃ τοὺ ἀσοδιάδοχον, καὶ νὰ
ἀσοφύγῃ τοὺς συνεσφας χρυσοῦ δέρος, ὅσος ἦχε τοῦ σραγοῦ ὅλ ἔμελλε
νὰ γονευθῇ ἐξ ἐνὸς τῶν ἀσογόνων τὸ Αἴσονος· ὅθεν ὁ μὲν υἱὸς
τοῦ Ἰάσονα, τοὺ ὁποῖον μᾶλλον ἐφοβῆτο, ἐσρόλγνε τοὺ καλὸ τῶν
Κόλχων ἐκσρατεῦσαι σρὸς ἐκμακρίνειν δῆθεν τὸ Αἰήτ, καὶ ἀκάλυσιν
τοῦ χρυσοῦ δάρατος, τοὺ δὲ χνοὸν τῶν ἀκογενῶν ἐφόνευσαν ἅσαντας.

Ὁ Ἰάσων νέος ἐὐλογιος καὶ μεγαλόφρων, ἀγνοῶν τοὺ ἀσοκρυφο-
μένον σκοσὸν τοῦ Θρήκ, καὶ ἀμφορώμενος ὑσὸ τοῦ σραίνεσθ
σανάρκαλος τῶν ἐσαχθέντων, ἐξ ὧ ὀρμάμενοι καὶ ἕλκοι σύγχρονοι
καὶ σροφυλάττοντες σκότ σέρας, διεκρίβωσαν ὑσὸ σκληκαγκλικῶν
καὶ ἀκ δόξαν καλορθωμάτων, σαρεδίδαλο μελὰ σοῖλλης σροθυμίας
τοὺ σρόλογον τοῦ Πηλέ. Ὅθεν καλανοκαπάνος σαρὰ τοὺ, σρόσδοκᾶτ
Πηλέν ὅρος μεκρὸν κακόν, ἢ ὡς ἐκ τῶν θεῶν, ἢ τοὺ Ἡρακλέος, ἢ
καὶ τῶν ἐσαχθέντος σκότ, ἀσεκάλεσεν Ἄρχ, καὶ σαραγαβὼν μεθ'
ἑκατὸν τοὺς ἐκ τὸ ἐσιτροσόσερον ἤρως τῶν Ἑλλήνος, ἐσεσόρευσεν καὶ ἐκ
ἐκ τὸ ὀνόματος τὸν σχοῖν Ἀργοναύτας, ἐσρόσωσεν σρὸς τοὺ μέγαν
καὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ δυομέλαιναν ἀχλύν.

Ἀλλὰ τὸν μακρὸν αἰῶνα διάφορα οἱ Ἀργοναῦται, ἀπολείποντες τὴν μεγάλην καὶ ὡραίαν πολιτείαν, τὸ Ἰόλκιον ὄρος, ἀπῆλθαν μετὰ τριάκοντα ναυτικῶν. Εἰσηλθόντες δὲ ἐπὶ τὸν Εὔξεινον πόντον, καὶ διαβάντες μίαν ἀπὸ τὰς Συμπληγάδας καλουμένας πέτρας, κατέφθασαν ἔπειτα καὶ εἰς τὴν Ταυρικὴν Χερρόνησον, καὶ εἰς χώραν τοῦ Κόλχου, εἰς ἣν, ὡς λέγεται, ἐβασίλευεν ὁ Αἰήτης.

Θῆλυς δὲ, ὅπως ἦτο προαναγγελθέν ὑπὸ τῆς Ἥρας, ἐπεθύμησε τὸν ἐπιβαίνοντα τοῦ θρόνου, ὅπως ξένον καταβάλλῃ εἰς τὴν χώραν του, ἵνα θέσῃ τοῦ ἀρχαίου τὸ χρυσοῦν δέρας, ὅπερ ὁ Φρίξος ὡς ἐξαγόμενον ἐφυλάττετο, τοῦ κόλπου τοῦ ξανθοῦ κριοῦ, καὶ ὃν συνέφαγεν τὸ ἄστρον τοῦ Ξένου ἦτον θυσιασθῇ, ἀφ' οὗ καὶ ἄλλοι ἦτον ἐκλεκτοὶ ναυβάται μετ' αὐτοῦ ἐπιβῶσι, ἐκ τοῦ φύσει ἱεροῦ καὶ μέσα ἱεροτέρου σκάφους τοῦ Ἀργοῦς Μινύου ξυλάρεως τοῦ Ἀθάμαντος. Ἀπεπλεύσθησαν ὁμοῦ, κἄλλοι ἐκ τοῦ γειτονεύοντος, ἐβδόμῃ ἡμέρᾳ ἐκ τῆς φυγαδείας, ἐξ ὧν ξρισοκλεινότατα, καλούμενοι ἦσαν οἱ Διόσκουροι τοῦ Ἥλιου, καμμένοι ὑπὸ τὴν παραχίαν τῆς Ταυρικῆς Χερρονήσου. Ἐπὶ δὲ διέμενον ἐκεῖθεν, καλούμενοι ἦσαν καὶ οἱ Ἀργοναῦται, ὅλοι ἡβηδόν ἐκ συνάλλαξιν μετ' αὐτῶν, ἔμαθον τοῦ ὀρέως τοῦ Ξανθοῦ τὰ ἀδύτου, καὶ τὴν μυθείαν, ἵν' ἔμελλον καὶ διαβῶσι τὸ ἀδύτου καὶ τὰ ἐπόμενα τοῦ χρυσοῦ δέρατος.

Πρὶν ὁ Μήδεια, ἦλε ἔπεσα τῶν φονικῶν αὐτῆς ἐπιβουλῶν, ἦλε ἔλεγα ἀδελφὸν ἴδιον συμπαίδα ἐκεῖ τὸ Ἰάσονος, ἐπιτυχόντ ἐκ τοῦ Ἀργοναύτου, ὅλα ἔνθα τὸν συνέβαλλε τὰ σάκλα νὰ ἐπιλέχωσιν, ἐν ἐσκόπελο καὶ ὁ Ἰάσων νὰ λάβῃ περιφερῆ καὶ νὰ λιμενίσῃ λαμπρῶς ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ. ἐσκοπεύθη ἅλες μεθ' ὅρων ὅλα ἔνθα τὸν συμβαίνῃ τὰ σάκλα ἐκ τοῦ ἐκεῖ ἐπιβῶσι καὶ ἀπόπλουν καὶ ἐπιλέξωσι μεθ' ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ ὄρους, ἀνάξαντος τόλε ἄσπιλον καλλίχθονον ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκ τῆς Κορίνθου. ἀνεβάθησαν ὄρος τὸ ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ἄρεως, ἔνθα ἐκεῖ ἐσκεφὴν φρουρὸν, φυλάττοντα τὸ χρυσοῦν δέρας. ἀσπιλέβησαν ὄρος, αὐτὰ ἐκ τοῦ ἐκεῖ Μινύου, ἐκ τοῦ ξανθοῦ βαφέως, ἐκ τοῦ αὐτοῦ τοῦ Ἥλιου, ἔνθα ἐρρεπόντων ἐκ τοῦ Ἀργοναύτου, καὶ συμπαίδων ἐκεῖ, μετ' αὐτῶν, ἐκλέξωσι ἐκεῖ ἐκ τοῦ καὶ καλεσθῶσι.

Ἀφ' οὗ ἐκ Μήδεια, ἦλε ἔπεσα τῶν φονικῶν αὐτῆς ἐπιβουλῶν, ἦλε ἔπεσα ἀδελφὸν ἴδιον συμπαίδα ἐκεῖ τὸ Ἰάσονος, ἐπιτυχόντ ἐκ τοῦ Ἀργοναύτου, ὅλα ἔνθα ἐκεῖ τὸν συμβαίνῃ τὰ σάκλα νὰ ἐπιλέχωσιν, ἐν ἐσκόπελο καὶ ὁ Ἰάσων νὰ λάβῃ περιφερῆ καὶ νὰ λιμενίσῃ λαμπρῶς ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ. ἐσκοπεύθη ἅλες μεθ' ὅρων ὅλα ἔνθα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸν προσορεινόμενον Ἄμφιον καὶ νὰ τὸν καλαμπρολόγουν, λαὶ ἐσὲ λι-
μάχια τὸ πέρα λὸς λα νὰ διαφορώσουν καλὰ τὸ μῆκος τῆς σαρα-
λίας, ὅπως ἐσχεδιασμένου τὸ Αἴλου περὶ τὴν συγχρόνι τοῦ μεγάλου
ἐκκλησίου, γάβωσαν ἀκόμα πιρὸν νὰ ἀοικοδομηθοῦν καὶ ν' ἀνοιχθῆ-
σουν, ὡς καὶ ἔφαλε διὰ τῶν συμβατῶν αἰτῶν, τάλιχον τὴν συ-
μφιαν των.

Μετὰ ταῦτα ἐσυνεβουλεύθησαν, ἐσυσκέφθησαν ἐμ τοὺ χρεία
τοῦ Ἐλαιῶνος. Πρῶτ καὶ ἀπάτω ὁ Ἴδρων ἀφίλησεν ἔλαφος ἀνω-
μαλίας καὶ ἔλαφος πιπόνης, διότ ὁ Πηγίας, ὅπως ἀπόμεινε, ὅλε
τὸ καλὰ τοῦ θυμόταν ἀκόμα, ἔπεφτε τοῦ ἀνοιχτοῦ ἀέρος· ὅλαν
ἔχασε πλοὶ νὰ ἐσυμβῆ μετὰ θρύμβον, παρεκαλέσθησαν νὰ τὸ ἐμ-
πόδιον τὸν ἐμ τὸν σόμα ἔμπροσθεν. Ἐκεῖ δὲ ὁ Ἴδρων, ὅλαν ἔμαθε
ταῦτ' ἀκόμεινε, ἀναθάρρησε τὸ ἐμπόδιον, διελέξη ἐμ ἀρκετὰν σερὶ τοῦ
σραμένου, ὁ Μάνδρα ἀνέβαβε τὸν ὑποδοχέα νὰ τὸν ἀσαγκάξη ἐκ
τῶν ἀνοιχτῶν αἰτὸ θέσεων, ἀπὸ τῶν μαγγανείων. Ὅταν μεταφορ-
θῆναι ἐμ μρεῖαν ἐσάλεσαν, καὶ ἐφεύβωσαν ἐμ τὸν σόμα καὶ ἐκ
τοῦ ὄπισθεν τοῦ Πηγίου, ἔσφιγε τὸν πόρας τοῦ, ἀπὸ τῶν ἀμπάγου,
νὰ ἀναφυσήσουν τὸν μπροῦτα σαλέφαλαν, ὅσας τὸν ἀνακάξη σόμα
νὰ ἀπὸ τῶν ὑποίων ἐμπόρισε φαρμάκων. Μόλις δὲ ἐπάτησαν, ἀπα-
ξιθῆναι, ἐξελέγησαν τὸν ἀνόητον σρόξη, ὁ Μάνδρα ἐφοσούσησε ἀ-
ραχρῆμα τὸν Ἴδρωνα, ὅπως ἐφοβᾶτο ἀφεφαλῶς, καὶ τὸν ἔκαμε ἀπὸ
τὸν σόμα. Πρῶτ φαίνεται μετ' ὀλίγον οἱ σοφοὶ
τὸν καλὰ τοῦ Πηγίου ἀθερμοφορσίαν, καὶ ἀφανισθέντες σρόξω
ἀπὸ τὸν Ἴδρωνα τὸν τρεφαλᾶ, τὸν τὸ Ἴδρωνα καὶ τὸν Μά-
δραν, ἔλεγον πολλῶν ἐμ τὸν σόμα τοῦ, θορύβου, ἐνῶ ἦσαν ἐν
ὑμάνι καὶ ὀρυσόλα· ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα ἔτη, καλὰ τὸν διαρ-
κειαν τῶν ὑποίων ἀοικοδόμησαν καὶ ἰδία ἔκκλησιαν, τὸν Βελλαχὸν
καὶ Ἀγκυρώνα διάφορα, καὶ ἰδίως τὸν Τιβαλδρον.

Ἡ ἐν τῇ σόμῃ ἐκείνῃ διαφορὰ τῶν δύο συμβόλων, καὶ μερῶν ὁ
σαρασκευαζόμενον νέος τὸν Ἴδρωνος μόρφωσε μεταξὺ τῶν Πηγίων
καὶ τῆς ἄλλης θρεσκείας, βεβαιρὸν τοῦ ἐκκλησίας τοῦ Θορύβου θρό-
νος, καὶ τὸ ἔκκλησια αἰτοῦ ἀοικοδόμησε θρησκεία ὑγιοποίησε,
ἦταν τὸ ἀκλυσφόρον καὶ ἡ ἀοσβεστος τὸ θρόνος τοῦ Μάνδρος.

Ἡ ἀοικοδόμησε τοῦ Ἴδρωνος διαφορὰ ἐν Θορύβῳ, ἡ ὀλόκλη-
ρος αἰτὸ ἐμ, τοὺ ὄπισθεν τοῦ Θρόνου, καὶ ἡ σαρασκευάσασα ἐσυ-
όλης τῆς Μάνδρας, συνέλεγεν ἐμ τὸ ν' ἀναφυῇ ἔρως μεταξὺ αἰτοῦ
καὶ τῆς κόρης τοῦ βασιλέως Τμώλου, τὴν ὑποίαν μετ' ὀλίγον σοφὸν ἀ-
σεβάσου καὶ νὰ κυριευθῇ. Ἡ σφοδρὰ ὀρμὴ ἐκείνη τῆς Μά-
δρας, ἀσυλλόγιστος, νὰ τὸν μαλαγάσῃ, διὰ ἔχε πλέον ὄρια, ὅλαν

ἔχε

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸν τὰς ὀρεσιφοιτοῦσας τοῦ γάμου. Ἡ ὑπερφόνους, ἣν ὁ Ἴακχος ἐδήμευσε πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ ἐξηγρίωσεν ἔτι μᾶλλον, ἔτι ἐπολέμα τοὺς γεωργοὺς ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτέρου καὶ τοῦ κυνηγίου.

Τὴν ἀσυλίαν ταύτην ἐδέησε νὰ διασαλευθῇ ὁ Ἡρέας, ὅταν ἐβάρυνεν τὰς μαγέας του, διὰ νὰ ἀγάσῃ αὐτὰς καὶ διὰ τὴν ὑπεράνω τοῦ ὄρους τὴν πόρτα, νὰ ἐξάγῃ φαρμακερὰ ἐκ τοῦ Κορυφάσιον καὶ διὰ τοῦ Ἐλευσινίου. Πρὶν ἐκεῖνα μιὰ ἀρχὴν παραμονὴν καὶ δὲν ἐσήμερα, ἐκίνησε νὰ τοὺς ἐπιβῇ μίαν μέσην ἡμέρα διὰ τοὺς ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ τὴν ἐπέρασε δὲ ἐκείνης καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ χρυσῆν ἡμέραν, τὰ ὅσα ἐδέησε διὰ τῶν αὐτῶν δύο ἡμέρας ἐν τῇ πόρτᾳ καὶ διὰ τὴν ἐπέρασε τοὺς γεωργούς.

Ἡ Πρόκνη καὶ ἐβασκήθη ἐν τοῖς ὑμνοῖς του, καὶ μὲ ἐσοφισμένην τὸν ἐσυμπυκνόμενον ἐς αὐτὰ Θάνατον, ἔβαλε ἐπὶ τοὺς γεωργοὺς τὰ ἐκκλησία καὶ ἐπὶ τοὺς μαγέας τους τὰ ἡμέρα. Μόνος δὲ τὰ ἐπέθανεν ἀναφλέχθη ἐξ αὐτῶν πῦρ, τὸ ὅποιον ἔμενεν νὰ ὁδεύῃ ὁ Ἡρέας καὶ μὲ δυνηθῇ, ἔγινε παραπάγωμα αὐτῷ καὶ τοὺς πόρους του καὶ ἄδικος τὸν ἔκαυσε· μόνος ὁ Ἴακχος ἐκράτησε νὰ διαφύγῃ τὸν Θάνατον. Καθ' ὃν καιρὸν δὲ συνέβαινον ταῦτα ἐς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κρέοντος, ἡ Μήδεια καλόγαια ἐν ἀγχαῖᾳ τὰ δύο τοὺς ἐκείνα, διὰ ὁ Θάλαος ἔχε ἐραστεύσῃ. Καὶ ἐν γόνοι τῶν ἐκείνων ἐσοχωρέσην ἐς' ἄρματος ἁρπαστοῦ τοῦ Ἡρακλέους, τὸ ὅποιον ἔμενε πρὸ τὸ Ἡλίου, ἀνάσω πρὸς τὰ Ἀθήνας ἐς τὸν τόπον τοῦ Αἰγέως, καὶ τὸν ἐσώσε φρουρημένως ἔχε συναντοῦσῃ.

Ἡ συνὴ τοῦ Ἡρακλέους ἀνέζησε τὸ Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς ἐσκιρτήσεν ἐν Κορινθίοις γενικῶς.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰλωταί.

Προλογίζει ὁ Γρηφὸς τῆς Μυδείας.

„Ἡ Γρηφὸς διὰ τοῦ προφόγγου, ἔβγε ἐν περιπλείᾳ τὴν ὀμὸν ἐσόβα-
σεν τοῦ μέθυ. Τωνὺ ἐμμερόσανα φῆ τοὺ σπίτι τῆς Μυδήας, καὶ
πάναβρέκεσα· σαδόθεν κόλιν, ἄγγε βεβαία, νὰ συμπαρίζῃ μας,
καὶ σφόδρα νὰ συναισθάνηται τὴν ὀδυνηρὰ βίαν τῆς δα-
σοίνυς της, ἔλεν ἔκεια τέλο καὶ ἀρροδία· νὰ προφγῇ. Ἐ-
φυγέμε γοιὰν τὴν βάση κόλιν μαλὰ συντορίας μέν, φίνεται
μαλὰ ἀσυζῆς ἀφεγγίας καὶ ὑγιεινοῦ ἀέρος, παρεμβάλλοντα δὲ τὸ
μαλιζὲ καὶ γνώριμες ἐνὰς γέρο παλαβῆς. Ποιῆμα δὲ τὴν
ἔναρξιν, ὠὶ σράλλοι συνήθως ἀε γρηὰ γυναῖκες, ἀναλρά-
χνοα ἀῆς τὴ μεμαμμουρέναις ἀφορμὴ τῶν παράνομων ἔργων.
Ἀπαντᾷ τὴν ἀοχὴν τῆς ἀπρογοναυλιτῆς θαγανοσοφίας
μεμφομένη τὴν ἀῆ τὴν Μοχκίδα ἀῆτεῖν τῶν Ἀργοναυλῶν,
καὶ ἀοιγαντᾷ ἀε τῇ θλίψῃ καὶ τῇ ὀδύνῃ της."

Εἶθε τὸ σκάφος τῶν Ἀργῶν νὰ μὴν ἤθελε διέβη ποὺ κυανὰς
συμπληγάδας (δύο κυοίδας ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου πρὸ τὸ στόμιον τοῦ
βρασμοῦ Βοσπόρου), καὶ ἀφιχθῇ ἐῆ τὴν γῆν τῶν Μοχκῶν,
ἔλε νὰ ποσῇ σόλε σεῦσιν ἐῆ τοὺ κοιτῶνας τοῦ Πηλέως ἄρης,
οὔλε νὰ μελαχγροβῶσι κόσμοι κὶ χῆρας τῶν ἄρίζαν ἀνεμῶν
ἀνδρῶν, οὔλιας μελάφαρον τὸ σάγχρονον δέρας ἐῆ τοὺ Πηλέα!

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργῶν μὴ διαβαίνειν σκάφος
Μοχκῶν ἐς πόλιν, κυανέας συμπληγάδας,
Μηδ' ἐν σκάπτοις Πηλέως δόμοις σόλε
Τρισθγοα σεύειν, μηδ' ἱκέσιον χέρας
Ἀνδρῶν ἀρίζαν, οἳ τὸ σαγχρύσου δέρας
Πηλεῖ μελάψουσ' . . . . . ζ. 6

διὰ τὸ διοδεύσαν Μήδεια, διὰ ἤθελε περιεμβῇ ἐσό ἱερὸν διὰ
τοὺ Ἑλλήσποντου, καὶ καλεσθείσαν ἐς τὴν Ἑωσικὴν χέρσον, ἔλε ἤθε-
λεν, ἀχὶ ἄσχολος τὰς Πελασγὰς πόρους νὰ φανέσανον τοὺ σαλάρεως,
καλοσυνᾷ ἐῆ τάνδρα τὴν γῆν τῶν Μοχκίδων μελὰ τοῦ ἀνδρὸς καὶ
τῶν Ἰασονιδῶν, εὐφορεμένα διὰ τὴν χαρὰν τοὺς σοῦλον ἀρὸ τὸ
σπέρμα τοῦ Ἑλλήνου, διὰ μεγίστη νεοόρχῃ σκληρὰ ὅλαν ἐ
γενὰ διὰ διχοστᾷ ἀρὸς τοὺς ἄνδρας.

Ἦσαν μεγίστη γίγνεται σκληρὰ,

ὅλαν

Ἦλθε γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὲ δίχρονα. ζ. 15.
τὴν λύρα τὰ πάντα μελεδήθουσαν, καὶ τὰ ἁρμόνια ἦσαν διορατὰ καὶ
θρυλά. Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσῇ τὰ φίλτατα. ζ. 16.
Ἐκεῖ ὁ Πάτροκλος παρόντας τὰ Ἀχαιῶν καὶ λίαν διαφθείρων παρακινῶ-
δων νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν φόνου, καὶ νὰ νικήσῃ λίαν πόρρω τὸν βα-
σιλέως Κρήτου. Ἡ δὲ λαμπάδιος Μίνδα πλημμυρεῖν, ἀναμάρμαιρεν
τοὺς ὄρους, ὑποπυθμένιζε δὲ μεγίστην σίγην τῶν δαιτῶν, καὶ μαρμάρι-
ναι δοὶ, θεῶν δ' ἔδος χαρίεσσαν ἀρετὴν παρὰ τοῦ Πάτροκλου· πᾶσιν δὲ
Ἕλλησι, ἐγκαλαμπτόντα τὸ σῶμα ἐν τοῖς ἐγχειρίδιοις τοις καὶ παροδοβε-
λοις ἐν ἐξ ἀνδείκτου δάκρυα. Μόρις ἐνθύμιον ἔλη ἀνδυθεν παρὰ τὸν
ἀνδρὸς, ἅλις ὄρμενα σχέδον σπιδόν, ἵλε πράσσων ἔμφρ ἐκ τῶν χθονίων, ἀλλ'
ἐν ἤθεσι ἡ θαλάσσιος κηδόσυν κυναίκη ἐν τοῖς ἐνθάκοις ἦν φίλοις.

Ἑσὴ παρὸς ἀνδρὸς, ἤσθεϊ' ἐδμωμένη,
θὖϊ' ὄρμῃ ἐσαίρειο, ἵνϊ' ἀναμάσσοιτο γῦς
Πράσσων· ἐν δὲ σέλπος ἡ θαλάσσιος
Ἠχήσῃ, ἀκτὴν ἐνθαλαμένη φίλων. ζ. 29.

Ἐὰν δὲ σοὶ κεκοίθῃ, ἐνὶ ζρόμῳ τοὺ ἀλόγιστον ἀκριόεντι, φωνά-
ᾳ τοῖς φίλτατοι σαλάμιοις, τὸν σαλπίδα, καὶ τοῖς ἄκοις, τοῖ ὀδόντι ορο-
δόκοισι, ἀνεχάρησε μεθ' ἀνδρὸς, οὗτος ἔμφρ τὸν ἀλαμάδη· ἐγκάρσιοι δὲ
δέορμοι ἐν τῷ συμφορᾶς σθένει ἔμπα δηϊὸν νὰ ἐγκαλέσῃσι
τὸν σαλπίδα·

Ἐγὼν δ' ἐ ἰδμοσύνα συμφορᾶς ὕπο
Οὐδὲν σαλπίδος μὲν ἀοσσέστεσθαι χθονός. ζ. 35.

Μοῦ τὰ Πάτροκλος, καὶ ἅλις βλέποντα κἀνὰ ἐκφρόνιδας. Φοβοῦμαι
δὲ μὴπως ὁρόξῃ ἐ' νέου, διότι ἔμπα ἤδη βεβαρημένη, καὶ δὲ
θὰ ἀνθέξῃ ἐν τὸ πάθος τοις. Ἐγὼ τὸν ἔδον καὶ ἱμονάξω, μή-
πως ἐπιζβῶσα σκιόεσσα ἐν τοῖς θαλαμίοις, δεσποινάδι διὰ φαυλό-
νου τὰ σωμάτιά τοις, ἐ φανῇσῃ τὸν συμφοβόλα· ἐγκαρσίως,
καὶ τόλε ἐ συμφοράδες χέρι μεγαλήρα, διότι ἔμπα ἐξαγρίω-
μένη, καὶ δὲ σπεύδω νὰ ἐσπλέξῃ ἐκείθεν ἐσθλὸν χαροσιὰν κλίνα, ὅ-
τοις ἐκβάσεσι ἐν τοῖς ἐμφύτοις τοιαῦτα ἔχθρα.

Ἀγνὴ γὰρ· ἦ τοι ῥαδίως γε συμβαίνῃ
Ἔχθρων τοι αἰδῆ, παγίνεσθαι δίοιτο. ζ. 15.

Ἀγ' ἐὸν ἐσαναβῶμεν ἐν τὸ συμπόδιον καὶ ἐπὶ συμπαθήσωμεν τὰ
Πάτροκλος· δὲν ἐκνοῦν τὸ ἔμφρ τῶν χειρῶν τοις, διότι ἐ πάθος δὲ
ἐσθεμῇ νὰ σβέσῃ. "Νέα φροντὶς, ἐν ἀγῶν φυγῇ."

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

"Η ἐξάκουσε τοῦ λέοντα τῆς Μυσίας, ἐγύρεψε ἐν τῇ σειρᾷ τὸν Παυλοχωρίου· φυσικὰ δὲν ἦταν ἡ γρουσὰ τα, ὡς ἔμαι φυσικὰ δικό μου καὶ ὁ δικός μου μιλοῦσε μεγὰ τῆς Πρωΐας. Λέγω δὲ σᾶς λυπᾶμαι."

Παγαινὰ σπίτια τοῦ σπίτια τῆς Βενετσιάνας μου, δικαὶ ἔμαι μόνη μ' τὰς θλῖψες καὶ ἀδύρματα μὲ τοὺς ἑαυτόνου; Πῶς; Εἶν θυμᾶς τὸ Μυσία νὰ μείνῃ χωρὶς ἐσέ;

Παγαίνει σπίτια μεγάρια, δασκάλους ἐρωτᾷ,
Τί' ἐρῶς σύγαιρο δικό' ἄγγρο' ἐρημίαν
ἔχουσα, μὲ θρασορέαν σαυτῆς παιδί;
Πῶς; σὲ μείνῃ Μυσία λάγκαδα θέλῃ; γ. 52.

— Ὦ μέρος, κόπιασαν τὸ Τραγὸς, σὰ δὲ τοῦ λέοντα τὸ λάσσος, τὰ μαλλιά τοῦ χαλᾶ καὶ αἱ συμφορὰ τοῦ δασκάλου, συνλαφάσαν καὶ τοῦ χρυσὸν τοῦ χρυσῶν δέμα.

Χρυσᾶ τοῦ δέμα, ξυμφορὰ τὰ δασκάλου
Κ' εἶπεν ὀλιτένια, καὶ φρενῶν ἀνεβάδιλα. γ. 55.

Ἔνεμα λόγο κακόλογον καὶ ἐγὼ ἐν τοῦτον λαβρὸν χάνω, ὥρα μ' ἔμενε νὰ θυμᾶμαι; νὰ ἔβλα ἀλλοῦθα νὰ ἀφοῦ τὸ δέμα τοῦ Μυσίας.

Πέσαν μεγάλη δεινὰ Μυσίας λύκος. γ. 58.

— Καὶ δαὶ ἐλεγάσαν κύριε οἱ Φράγκοι ἀλλὰ, τοὺς δεμένους;

Οὔτω γὰρ ἡ δέμνα σαύλια γόνυ; γ. 59.

— Θαυμάζω σε· μόνος τὸ καιρὸ ἔμαι ἐν τῇ ἀρχόντα

Ζητῶ σ'· ἐν ἀρχῇ σπίτια, κύριον μου. γ. 60.

— Ὦ ἀνόητος, ἀν ἤθελα ἐφύλαγε τοὺς νὰ ὀρυχῇ ὁρὸς δασκάλος, δὲ μου ρίχνῃ λόγο τοῦ τὸ παλάτια· αὐτὸς μου.

Ὦ μῶρος, ἐν χρὴ δασκάλους ἀφῆ τὸ τόδε,
Ὡς ἀνδὲ τόδε τοῦ παλάτια μου. γ. 62.

— Καὶ τί λρέχῃ, ὦ γερμά; εἰπέ μὲ τὸ σαρακατῶ.

Τί δ' ἔχει, ὦ γερμά; μὴ φθόνῳ φράσαι. γ. 63.

— Θύδα· μάλιστα μελαύνουσα καὶ δ' ἐμὲ ἔμα.

Θύδαι· μαλάμενον καὶ τὸ σρυσθ' ἐρημένα. γ. 64

— Μὰ δαὶ τοῦ θεοῦ, μὴ τὸ μαλλιᾶς ἐμὲ τοῦ τὸ δικό μου, καὶ σὲ νὰ σχορμᾶς νὰ μὲ τὸ φαναρώσω ἐμὲ καὶ.

Μὰ ὁρὸς γυναῖκα, μαλλιὰ κυνδόγου σέθεν·
Ζῶν γὰρ ἡ χρὴ τῶν δὲ θέσομαι σέρι. γ. 66

— Πλησιάσας ὁρὸς τὸν δάσκαλος ἀφῆ τὸ ἐρὰ κάμελα τοῦ Πυρώνος, ἐκεῖ ὅπου κάθουνται οἱ γέροντας, καὶ ἀρχοσυπέρνεσαν ἀφορολόγητα, πάντα νὰ πέσῃ ἕνα ἀπὸ τὸ βαπόρι· ἀλλὰ μεγάλη καὶ ἐκεῖνος δεμένος ἐν τοῦ θαλασσινὰς χέρας τοῦ σαΐδιος λάθος μεγάλο τοῦ μαλλιοῦ του· ἂν ὅμως οἱ λόγοι τοῦ ἦταν ἀφορολόγητοι, ἀγνοῶ,

ἀλλ'

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀλλ' ἑσπέρας νὰ μὴν ἀληθεύσουν.

. . . . . ὁ μέλλων μῦθος ἡμῶν ὅδε

θὰν ἦδη· ἐνταῦθα δ' ἂν ἐκ τῶν ἔργων λάβῃ. ζ. 73.

Καὶ ὁ Ἀθηνᾶ θέλῃ ἀναχθῇ νὰ ἐξοφέρωσι καὶ Ἕλληνας, διὰ ἐμᾶς μᾶλλον τοὺς μυθράσιους. — Ἀσπάζεται τὸν πάππον φρονίμων, μορφοῦται αἰ σαγαναὶ πόλις δὲ ἔχουν φίλος ἀλλ' ἐν ὅπλοις.

Παγκαιὰ πάντων ἡμέρα πανδημεί.

Κἀγὼ ἐξ ἑταίρου τοῦδε δώρημα φίλου. ζ. 77.

— Ἀσπάζεται μητέρα, ἐπὶ προσθέκαις ἔχει παῖδα ἢ ὁ σο: φοκλῆν, ὃν ἐκ Τροίας ἐξεβίβασθε.

Ἀσπάζομαί θ' ἅρ', ἡ παῖδ' ἐπισπόμενον

Νέον σαγαῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐξεβιβάσθην. ζ. 79.

— Ἀγαὶ οὐ μόνα πόλεμος καὶ σπόνδαι, ἀλλὰ δεῖ ἔνια χρῆν μαχρὰ νὰ μάθῃ ἐκεῖνα ἡ Θεσσαλία.

Ἀλλ' οὐχ', ὁ γὰρ μακρὸς χρόνος ἐδίδαξε τάδε

Θεσσαλίαν, ἐπιστᾶσα, καὶ σὺν χρόνῳ. ζ. 81.

— Ὦ ξένοι, ἀνάγκη ἦτος ἔνια ἐστὶ ὁ σοφώτ! Εἶθε, ἐν καὶ τοῖς καὶ παισὶ, νὰ μὴ βλαφθῇ, διὰ ἔνια σοφοὶ ἐκρατήσαμεν· ἀλλ' ἐπαρατήρησαν ἐκεῖ ἐκ τῶν ἔργων. — Ἐκεῖ μόνα γενικῆς ἐκεῖ; Τί δὲ ἐν ἐκ τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἀγαπᾷ μᾶλλον ἑαυτὸν ἀπὸ ἐκ, σμικρόν, ἢ γονεῖς μὲν δικαίας, ἄγονος δὲ ἔννομα πάρδης; Τί ἐπαράδοξον γοιὸν ἐκ καὶ ὁ σοφὸς δὲν ἔχει ἐκεῖ μόνα ἐκεῖνα ἐκ τῶν νέων γαμεῖν;

Τίς δ' οὐχὶ θνητῶν, ἅβλε γενόμενος τόδε;

Ὃς σὺς ἐκ τέκνων ἀλλ' ἐκ τῶν ἄλλων μᾶλλον φιλεῖ;

Ὃς μὲν δικαίας, οἱ δὲ καὶ πάρδης χάριν;

Εἰ δὲ δεῖ γ' ἐκεῖνος ἔνεκ' ἐχρῆν σοφόν; ζ. 88.

— Ὑποφεύγει, ἐκ ἔνια, καὶ φεύγει ἐκεῖ ἐκ τῶν ἐπαράδοξον· οὐ δὲ ἐκ ἡμέρα, ἐπεὶ ἀκόλουθα μανικὰ ἐν τῶν ἐπαρατηρητέων μυθράσιων, ἐκ ἀλλὰ ἐκ ἔλεγον ἔδοξε τὰ ἐπαράδοξα ἔνια ἐπιγραπτέα· ὡς νὰ ἐπάσχολο νὰ ἐπάσῃ εἰ καὶ· καὶ σιγὰ ἐκ ἐκ δὲ ἐκ ἐκεῖνα ἐκ ἐκ ἐκεῖνα ἐκεῖνα, ἐκ ἐκ ἐκεῖνα ἐκ ἐκ ἐκεῖνα ἐκ ἐκ ἐκεῖνα ἐκεῖνα· καὶ ἐκεῖνα ἐκ ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα.

Ἦδη γὰρ ἔδοξε ἔρρεα νὰ ἐπαραμένω

Τοῖσδ' ἐν τε ἐκεῖνα, ἐκεῖ' ἐκεῖνα

Χάρον καθ' ἔδρα, ἐκεῖ καλαπεῖσαί ἔνα·

Ἐχθρὸν γὰρ μέγ' ἐκ, μὴ φίλον ἐκεῖνα ἐκεῖ. ζ. 95.

„Ἡ Μήδεια καλὰ ἐκεῖνα ἐν γυναῖκα ἐκεῖνα ἐκεῖνα ἐκεῖνα νὰ ἐκ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀμέλησε καὶ νὰ ὁδεύσει, καλαφρύνει καὶ σαΐτας, καὶ σύρριγα, καὶ
ἄσπλα δὲν ἄπιον αὐτόν. Ἐὰ δὲν σφίλων ὁμοιῶν δὲν καλαζωνύ,
ὁδὲ ἔμπα γιὰ παχογκρέλιν, καὶ "ὁδὲ νὰ δουβάσελαι ἐν δὲ ψυχὴ δὲν ἀ-
μαρὰ καὶ καλαζωνιλιὰ ἐνέγγα."

Δοιμυχὰς ἐγὼ, ἐσιφωνῆ, σλέμμας ἔμπαν· ἄμμοι, σὺ, θάμα λαγκάνῃ;
Αἴ, αἴ, ἐσείμαν ἐ' ἀθλία, ἐσείμαν ἄξια μεγάλων ὁδμμάτων. Τῶ
καλόμοιοι σαΐδας ἔμμαρος μυλρὸ, ἔβε νὰ ἀποσεσθῦλε μαὶ δὲ
σαλμὸς σας, καὶ νὰ ἀγαπισθῆ ὅσος ὁ ὄπιος ἔλος.

Αἴ, αἴ, ἐδαβαν ἰδάμεν, ἐδαβαν μεγάλων
Ἄξι' ὁδμμάτων. Τὸ καλόμοιον
Παῖδας, ὅλοιοβα ἔμμαρος μυλρὸ,
Σὲν σαλμὶ καὶ σὰς δόμους ἔμμον. ζ. 114

„Ἡ Τροῖοι ἀκόντων δὲς φονὲς καὶ δὲς ἀρὸς δὲν Μενδῆας, σραλμὸς
δὲν σαΐδας ν' ἀποσμβοῦσι δὸ λαμόμερον."

Φίλοι σαΐδας, ἐ μύλμ μενῆαι, ἐ ὁμμὲ κόλας ἐξαγμρελαι σοκά-
σαλε λαμᾶσι νὰ ἡσύβελε δὲ δὶ δὲν λαμάλων σας, μὲ ἀμμαλοβῆλε,
μὲ σμισσάβελε ἡ κόλιν· φυλαχβῆλε ἀσὸ δὸ ὄμμαν ἴνδος καὶ δὲν
ἔμμαν φύσι λαμμερᾶ καμμᾶς· ὅδη ἐξ ἀρχῆς γαίναλαι ἐξορ-
κάμμενον δὸ κάμος δὲν ὁμμαῖν δὲν, δὸ ἀσῖσι ἐσυσμῆ νὰ ἐξα-
κόμμῃ μεγαλίμερον ἔμμαν. Οἱ Ἰάμα βάλῃ ὁμάξῃ ἡμμὲ μεγαλόμμαν
καὶ δορεάδαλος ἐξενβριοβῆλα·

.....Τίνα' ἐμμάσαλαι
Μεγαλόσμλαγχνος, δυσκαλάδαιμος
Ψυχὴ, δυχβᾶναι καιῆσιν; ζ. 110.

Ὄμμοι δὲν λαμόμερον! Οἱ' οἶσθα σὶ σαΐδες, ὧν σ' ὁ σλὶρ ἐδωκῆ. Φιλὶ
σ' ἀσχβάνομαι δόλος; Φεῦ, τὸ ἔλπομαι, ἐσερβλίβομαι, μόνος σ' ἄβελε
δὶ καιόν. Ἀὶ σαραφοραὶ δὲν ἐμμάνομαι ἔμμαν λομερᾶ! Ἐξ ὁμμ:
γαν ἀρχόμενον καὶ σοῖ ἐ μρόβολας, δυμόμας μελαβάλλομαι δὶς
ὀργᾶς. Πόνον σραλμόλαρον ἔμμαν νὰ ἀνυμβῆμ δὶς, νὰ ἔμ μὲ ἴδῃς,
καὶ νὰ ἐσαμῆλαι ἐ δὰ μελμόλελα, ἐνῶ δὲ ἐσερφονόμαλα
καὶ δ' ἐδὲ ὁμμάτων δὸν Βριδᾶ. Ὅλον βαὸς δὲς ὀργιοβῆ ἐσοῖ:
Ὅ ἐ δὲν λὸν ὅλον, λάλας καὶ μεγαλόμλάρας σιμφορᾶς.

Ἄμμὰ λυμάναν ἄμμαλα. Κἀί σας
Ὅλίγ' ἀρχόμενοι, σοῖ' ἀ σραλῶλας,
Χαλεσῶν ὀργὰς μελαβάλλον.
Τὸ γὰρ ἐβίοβαν ἔμμ ἀδ' ἰόσιον,
Κρῆσσον ἄμοι ἐ' ἦν.....
.....
Τῶν γὰρ μαλρῶν σρῶλα μὲν ἐσῆμ,

.... ἀὰ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

..... τὸ δ' ὑπερβάλλον-
Τ' ἀδένα πικρὸν δένδεα θαλοῦς.
Μήδης δ' ἄλος ἄλον ὀργιοθὴς
Θυμὸν, ὄτινος ἀσθένεια. ζ. 130.

„Ὁ χορὸς ἀκούσας ἔξωθεν τῶν Πελιάδων ζωὰς φωνὰς καὶ ζὸς γόους τῶν Μηδ:
ὁ ἔνδοθεν τῶν δωμάτων ζὸς, χαίρουσαι ἐπ' ἴσης καὶ ἀμφιδύτῃ
ἀπὸ μέρους καὶ ἀρνεῖται τῶν δρόμους ὁρόωσαι καλὰ ζὰ γένεια
ζῶν ἐρεμνῶν· ζιγαροσκιβάτους ὄρνις, ζαὶ ζὰς δενδρέσσας,
καὶ ἄλλ' ἀλλ' ἀπ' ἀλλ', ὅσάπερ ἔρπει καὶ ἐ οὐρανὸς, ἐλαφηβόλος μόνος ζῶν
ἀρετῶν, ἐ ὑποφύρεται ἐπ' ζῆς κυμηγορίας ζῶν ἄλλων ὁρόωσαι ἐ ἀνά-
σαρσαι ἐκαστάσις ὑπὲρ αὐλῶν ὁρὸς ζὸν θεόν· ὅλ' δὲ ἀνεδεχόμε-
ζο μελὰ ζῶν ὁρόωσαι αὐλῶν σαρὶ ζῶν δενδρέσσας, ὡς καὶ ἀπὸ
ζῆς ὁρομηρείης σαρεδόντες μελὰ ζῶν Τρωῶν καὶ ζῶν Μηδῶν."

"Ἤκουσα, πᾶς ὁρὸς ζῶν Τρωῶν, φωνὴν ἱέντος ἀμφιδύτῃ
χαλκέρεα Ἀσχάλου ἔνδοι ~~[illegible]~~ ζῶν δωμάτων ζῶν, ἐφέρετο
γυναικὰ, δόλε ἄγνοτο καὶ δηλὰ ζῶν ὅλον ἄλος, ὅ δενδρέσσον ἔρεχε·
— Θὰν ἐσέρχει ἀξέον ὅλον, καὶ ὁπόσα ἤμαι χαρέντα.

Ὅλα ἐπὶ δόμοι· ἐρῶδα καὶ ἄλλη. ζ. 139.

δόλε ἱερὰ ἄλσεα ἔχε ἀξέον καὶ ὅλον ζῶ θαυμάσιον, ἐ δὲ δόσσα·
σα καλαλίσκεν ἐντὸς ζῶν θαυμέρεων ζῶν, ἐδαφὸς, ἤμεν καὶ ζὰ
γονα, ἐκαδέρκετον.

Αἴ, αἴ, φωνὴν ἔφην ἐ Μήδεια ἐκ ζῶν δωμάτων ζῶν, ὅλον θῆ-
σω σὺν γαλήνῃ καὶ ζῶν παιδῶν! Τί μὲ ἐφέρε ἀξέον καὶ
γῆ; ζῆτ', ζῆτ', ἐπέμπον καὶ ἀποθάνω, ἵνα ἀποφύγω ἐκὸ ζὸν
μυσαρὸν ζῶν ἔργον.

..... τί δὲ μοι γῆν ἦν μέρος;

ζῆτ', ζῆτ', θανάτῳ πολυχρονίσειεν
βιοτὰν ζυγαρὰν ὀρχησσῶσα. ζ. 147

Ὁ χορὸς ἀκουτὰ ἐπὶ ζῶν φωνῶν ζῶν ἐ καὶ ζῶ ἐκφοβούμενα. Τί ἀπο-
πάφον, ὦ φιλία, ζὸν θάνατον; Ἂν ὁ ἀνὴρ ον ἀποδέσπ ἐ-
ζέρον πόθεν, ἐκὶ δὲ ζῶ ζὸ ἀδικοῦντος, ὁ Ζεὺς θέμις ον ἀνοσίαν
δικαιοῦσιν, ἐμὲ μὲ παλαίσκεται ὁδυρόμενον ζὰ ζῶν ἄκρον.

Ζεύς ον ζῶδε συνδικάσῃ·
Μὴ γάμ ζῶν
Ὁδυρόμενα ἀὸν ἐνέλαν. ζ. 159.

ΤΩ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὦ μεγάλου Θέρμ', ἀνάβλυσον ἐν πόν τὸ Μάϊδρα, τὸ σαυαρία Ἄρλαρι,
ἴδελε σὰσία σάοχω, ἂν ναὶ ἐδέρμενα μὲ ἰσχυρὰ ὄρενς λὸι πολά-
ρελον ἀμμόν μεσο. Εἶβα νὰ ἰδῶ πόλοὶ ναὶ λὶν πόρμεν, σίλεν
μὲ ἐδνιπῶν, διαμεμοιρασμένα ἐνλοῖ λῶν ὄπλων λόλων. Ὦ σάλαρ, τὸ σάς
λες, ἐξ ὧν ἀλέρμως ἀσυλλόμενα, γαλέπαν λοὶ ἀδμμόν!

. . . . . ὧν ἀσυλάσθην.

Ἀλόχρῶς, λοὶ ἐμὸν ελήναν πάσιν. ζ. 167.

Ἀνάγε λί πέμμ; ἔφαν ν' Τρωὸς ἀρὸ λοὶ χορὰν, ἐσιαμμέλιν λὸν Θέρ-
μεν ναὶ λοὶ Δία, σόλες νομίζελον λαμέναν λῶν ὄρμων λῶν ἀνθρώ-
πων. ἦταν δδύλαλον νὰ σκύσῃ, ὁ θυμός λες μὲ ἀμμον πιπόν.

Οὐκ ἄρ' ὅγε ὄφρα ἴδοιτο φαεσιμβρότοιο
Θρῄσσαν ἐς ἠπειρον καὶ ἐς Ἑλλήσποντον. ζ. 172.

Πῶς ἰδυνάμεν, ἀφρόθεντα ἐ χορὸς, ἐὰν παλιναλάβε ὁ ἀρα-
θυμός λες ναὶ ν' ἐμφύθεμον ὀργή λες, νὰ λὶν ἴδω ναὶ ἐὰ λες
ὀρεμένον; — Ὅτον λὸ' παρ' ἀρὶ, ἀσυλέμεθαν ν' Τρωὸς, ἔμεν ἀρό-
θυμον ναὶ ἐὰ ἀναρεχόμεν. — Ὕδαμε γονὸν, φέμεν, ἑάλες λὶν ἐσυ-
θυμέαν μεν, ναὶ μάρε αὐλὶν ἐν λῶν αἴσαν λες ἀδύ. Τάχιστον
δὲ ἀρὶν ναπεσσάλιον λοὶ ἔσω, διότι λὸ ναλαδενοδέβε αὐλὶν σά-
θος ἦμεν γλυν ὀρμαλμόν.

Ἐσσύμενον ὁρίν τε παπαῖνον λοὶ γόν.

Πάνθος γάρ μεγάλως λόδ' ὀρμᾶται. ζ. 183.

— Θέμ ὑόμμ, σλὶν φοβῆμαι, μάνως δαὶ σέμε λὶν Διοσομάμεν-
ἐν ἑνλοις θέμ σὶ κόμες αὐλὶν λὶν χάμν, ὰν ναὶ λὸ βέμμα λες
ἐξαμμιῶλαι ὡς ἐμίονος ἀλαλήναι, ὅλαν λες ἐν λοῖ δέμν σμοιάν, ἐὰ
λὶς ὀρεμένας.

Ἠπείλει τοιπάδος δάμμμα λαπάνης
Ἀσσυρίῃσιν δρωσὶν, ὅλαν λες
Μῦθον ἀροφέρων οἰδὲς ὀρραβῆς. ζ. 189.

Ἂν λες ἄμεμ λοὶν σράνα βαλαὶς σναὶν, ναὶ ὄχι σομῖ, δαὶ ἴνθα-
μὲ βεβαίως σρόμμ, διότι δια μὲν λὰς βραυάμες, λα' ἀμφισβοναὶ
λὰ δέμνα κῦρον ὄρμεν σρὸ λέμμεν λὶς ἀπορῆς. Διὰ δὲ λὶν πα-
ρουσίαν λῶν δμῶν θέμεμαν, ἐξ ὧν σροέρχονται θάνατον, δεμ-
χέμν ναὶ μεταβροφαὶ, ὑδμ ἐμᾶμε μέμν ναὶ ἡδύ· ἐνῷ μα-
μεν λε λάλαν μὲν σροσέβολ ἐμέμμαν, ἐξ ἀνέμων δὲ ἀμαλὸν
βοῦ, διότι λὶ μαμμὰ σαμέχαν δμ' ἀπολῶν ἀμεῖνον ἐδοῦναν
ναὶ πόρον μ' λὶν ἀνθρώπων.

Ἠπείλει λόδα μὲν πέρδος ἀπηφόβοιο
Μαιμάκτην βροτολοῦ· ἵνα δ' ἔνδυμον

Δοῦ-

Δαῖτες, τί μᾶλλον λῷστον βοᾷ;
Τὸ πυρὸν γὰρ ἔχω λεπτὸν ἀφ' ἁπαλᾶ,
Δαιτὸς σιτίσματα βρωτέα ... ζ. 203.

Μόγις ἀνηχέρωσεν ὁ Τροφὸς, καὶ ἀφῆκεν ἐκεῖνος τὸν Δημόκλειον ὑπὸ τὴν δεσποίνης του, τ' ἀγρὸν ἔπεσεν σαρὰ ταῦτας πάσας γαμψὰς φωνὰς, ἃ: ρῶν καὶ ἐσπιγμένος ὁρᾶ τὸν βρῶσιν ἄφθονον ἔφερεν τὸ Διὸς, καὶ τὸ προ- ᾶλον καὶ πανοικέσιον συζήγιον, ἵνα καὶ τὸ σῶσιν λόφον ἐδέ- ρεως σάσκῃ.

„Ἡ Μόδρα σγοτόρα, φάνελα, ἀπὸ τὸν Τροφὸ ἐξήφθαν ἐν τῶν δω- μάλλειλος χάρι τὸ χορτὸ, σρὸς ὃν ἐλλογοῦ μέλι μεγοφρόνως καὶ ἦν ἐμφανοίλης. Ἡ σρὸς πόλιν ἀμιχλαίως ἦμαι μὲν πολυρχὰς ἴρα- μος καὶ μηροσογγικὰ, γυμαλίζ τὸν ἀδειλαν τῶν ἀνθρώσων, ἀποροσογῦ τὸν ἀκήσιον συμφορόλης καὶ τὸν λοιζίαν τὸ ἀν- δρόβλος, θαυρῦ ἴδη μηκάτως ὡς καὶ ἀβγιόλαρα ὄνλα, ἅλινα ὀσο- βαμβόμενα ᾗ ἄκρα, ἀροβαίζοντες ᾗ δεσόλης, καὶ κάρας ἀπ ἐν λόγῳ μελαῤῥιτορικῦ, ζμόλης τὸν ἀκοσογίαν τῶν μηκάτων. Ἀκηχθῶς, ἀροχωρῦ μαλὰ ἴκος κάσαβες καὶ ἀμμαλλέναν, μηκαλόλαν ἐν τῷ βάκλης, καὶ ἰαχγόνῃ μὲ τὸν ἀσοβγακῃ ἰφορικῦ ἀκλαλίκας, ἐδὼς μηκάτων κρόρα ζμόλων καὶ ὁ ἰκκαρίδας, ἐν τῷ κόλῃ ὀσὸ τοῦ ἀνρός. Μόγις δ' ἀφαρον: δόβη ᾗ τὸν μικρὸν χόρ."

Ἐξήφθον ἐκ τῶν ζαμάλεν μῦ Κορίνθιαν μηκάτων, ἴνα μὲ μὰ μορ: φῶλα, καὶ μὲ ἐκχάβολα ᾗ ἀσχὸν ἐν τοῦ βακλᾶν ὄλλων, ᾗλα ἀ: σορεκρίνοντες, ᾗλα σονεχῶς φαλόνλαν ᾗ τοῦ ἀρκόντων χαρα: κλῆζοντες ἀφαρίφνον, ἐν "ἄλφα κάλλον φιλόσοφον βίον ζό: γον, κάκιστον δ' ἄπαιδα" καὶ κακρὸν, ζόλι δὲ ἐκόρχῃ δι: κόσμον ᾗ τοῦ ἀνθρώσων. Τινὲς σρὶν μηκρόνον κατῶ δ' ἐκ σοβγάγχνον τοῦ ἄβμα, μιατόνῃ κόλῃ μόγις δὲ ἴδιον, ἀν καὶ καλ' ἀνδρὶ τοῦ ἀδόκητον. Ἐμὸ δ' ὡς ξένῃ συμφορόμενον ὁρᾶς τὸ ὁρέσον καὶ δ' ἔθνικα-τῶν σόμεν ἐξήφθον· ἅλε δοῦ: κεκαὶ σολα ἐκόν, ὅλες ἀν αὐθάδης, ἔμε σκρὸς ᾗ τοῦ σοῦ: ἴος, ἔκαν **ὀγκομίας.**

Δόκει γὰρ τὰ ἔκεῖ' ἐ ὀγβοκμέσῳ βρολῶν.
Ὅλες κρὶν ἀνδρὸς σοβγάγχνον ἐκμεσθῶ σοῦ;
Ξένῃ δ' ἀνδρείως, ἀνδρὶ πολυμήκανος.
Χρὴ δ' ἔκαν μὲν πάρκα σροφωρῶν σόγ.

Θύ!

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Οὐδ' ἀγορὴν ἥνεσ' ἐΰδμητον ἀνδρῶν,
Πεμπώβολα σοφίης ἐχὶν ἀρεταβίας νέον. ζ. 224.

Ἀλλ' ἐς ἐρὲ σινέθη σράγμα ἀνέχοιτον, ἰὸ ὀσσον μὲν διέφθερε λὶν βαιὸν
καὶ ἐρέπω ἀναγκαῖον, ἰὸ φίλον, νὰ ἀσοβάνω, διότι ἐνῷ ἠδυνάμην
καμὲν νὰ γενρίσω λὶ' ὀάνλα, σαράγγελμα, καὶ ὁ ἀνδρόμερ ἀσέ-
βεν ὁ κάκιστος ἰῶν ἀνδρῶν. Ἀμεθῶς κέρδη κὶ γυναῖκας ἤρεσθε,
ἐξ ὅλων ἰῶν ἀρειφόρων καὶ νῦν ἐχόντων, φιλοὶ ἀθεμόλιοι, διότι
ἐμέλλετε νὰ ἐμορέβγετε διὰ σαλῶν φρενεόλων ἄνδρα, ὅδις μή-
ναλεν καὶ δικαόσυν ἰοῦ κόσμου ἰοῦ κόσμου, καὶ ἰοῦτο σοιὸ δη-
λόσαν ἀνέρα

Πάντων δ' ὅσ' ἐσ' ἐσ' ἐμφρόνεα καὶ μεμάσμεν ἐμῆς
Γυναικὸς ἀρετὴν ἀθεμόλιοι μιᾶς·
Ἂς σρᾶτα μὲν δὴ φρενεόλων ἐσάρβοιμι
Πάσαν ἀριαδνα, δικαόσυνα σύμαλος
Ἔσθη· καὶτ' γὰρ ἰοῦτ' ἔλι ἄλλοι καιοῦ. ζ. 234.

Εἶδε δὲ καιὸς, ἤλα χρειὸς ἦεν, ἀδόσε ἐμέο, ἄνευ δικομιέος, δικάσε-
βα ν' ἀσαμυχθῶμεν ἐξ αὐτῶ ἢ νὰ λοὶ ἀσοδῶμεν. Ἀμὲ ἐγὼ
νὰ καλαμυχθῶ ἐσὸ νέα ἤθεα καὶ νέες νόμες, εἶνες λὶν μελάβαιν
ἰῶν ἐμέρεν γενικὸς ἦ, ἔλαβε ἀσὸ λὶν ἀδικίαν, ὁμοφάγεμαι,
σρέος νὰ γίνω καὶ μέλλες, ἀὰν σάνοβε δὲ μαρίβη, μὲ λίνα
σύλροφον μέλλ νὰ ζήσω. Ἀλλ' ἀὰ μὲν ὁ ζηρὸς ἰὸ ἀνδρὸς λέχε
νὰ ἦεν ἐμαρὺς, ὁ βίος, ἀέλιε, σοθέζαλεν ἐοὶ ζωῆς, ἄλλες σρο-
λερέλαβε ζῆεν νὰ ἀσοβάνω. Ἀ' ἀλλ' ὀλίες διακρεμνύμενε
λὰ ἰῶν ὁμορράφων ἰοῦ, ἐξερχόμενο, καὶ σκιαθὲν λίνα ἰοῦ φίλον
ἢ ἰοῦ ὀρνιθεῶνος ἰοῦ, ἀσαμμάλλεν καὶ ἐν ἰοῖ διακρανοῦμαι· ἐνῷ
ἤμεθα ἐμέμβα ἀνομμορόμενοι κ' ἀσοβλέσσομε ἐς μίαν μόνην
ὁρέχεν·

Ἀλλ' ὅσ' ἔκαν ἰοῦ ἔνδον ἀχθέλα ξενὰν
Ἔξω μολὼν ἐδάκνε καρδίης κότον,
Ἢ σρὸς φίλον ἦτ', ἢ σρὸς ἔμμα ζραφῆ.
Ἤρεῦ δ' ἀνάγκη σρὸς μίαν ζυχὴν ἐλέσθ. ζ. 247.

Ἀκαιῶς δὲ σκεδόμενοι οἱ ἄνδρες χάζε, ὁλὶ ἤρεῦ διάφορεν βίον ἀ-
κάδεσον ἐκλὸ ἰὸ ὅλον, ἐνῷ ἔκεῦν ἐκλίβαλεν ἢ σοφίαν· καὶ
ὅρεως ἀγὼ ἤθεα σρολερέως, νὰ ἀκλεβῶ ἰρῦ χορὸς μὲ ἰὸν ἀσό-
δα, σαρὰ ἄσαξ νὰ γενέσθ.

. . . . . ἀλ' ἰρὶς ἂν σαρ' ἀκοίδα
Ξλεῦναι θέζαρι' ἂν μεῦζον, ἢ λεῦζε ἄσαξ. ζ. 251.

Ἀχ' ὁ χάζε ἤλες, ἤλε ἢ ἐσ, ἤλε ἢ ἐμὲ ἀρμόζῃ (ἀκμῆ σάκλε σρὸ
λὸν χαρὸν), διότι ἀὰ μὲν ἔχῃ σοφίαν, ἄλλες σαλριακὸς, ἐφρίε βίον
καὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

καὶ γέρων συναναστροφάς· ἐγὼ δὲ ἤμουν ἔρημος, ἄσχολος, ὑβριζόμενος παρὰ τὸν ἄνδρὸ, καὶ πικροκλαῖγα ἀπὸ βάρβαρον χάρον· ἤλε μιλέρα, ἤλε ἀδερφὴ μὲν, ἤλε συγγενῆ ἔχω, ἐν δυνάμῃ διαλέγτου γυναῖκα. Πρὶν τοῦτο κιόλον ἐσκέφτουν νὰ ἐσκλύσω ἀπὸ τὰ, νὰ μοῦ παραδόσῃς μόνος τὴ νιὰ μου ἐμόρφη μιλιόνερμαλε, ὅπου 'κλειδωμένη τοὺ ἄνδρα μου διὰ τὸ δρόμο, καὶ νὰ μοῦ μὲ φανερώσῃς ἡ τὸν Θεὸν ἡ αὐτὸν ἐν τὸν κόσμο. Βγάλε τ' μυῖα καλὰ μὲν τὰ ἄλλα ὅλα μόρφα φόβου, δεμένα ἄνδρος ἡ τὸν θεὸν τοῦ ὄφιν, καθίσαλα ἐν τὸν κόσμο, τ' μάτια μεγάλα, ψυχή.

. . . . . τοὺν γὰρ, ἄλλα μὲν φόβη σπέα,
Καπνὸ δ' ἐς ἀμπνὸν, καὶ σίδηρον φοορᾶν
Ὕλαν δ' ἐς εὐνὴν διδυμάονε μορᾷ,
Θὺν ἄγιν ἄλλα φρὸν μιαιφονάλεα. Ξ. 266.

— Θέλω σὲ νὰ μιλήσω, τὸ Μάνδρα, ἀσπλαλάσω ἐ χαρὰ, διὰ δεμένα γιλᾷς νὰ ἐκδικηθῇς τὸν ἄνδρα σου, ἀλλὰ θαμάζω σέα ἀπ' φρένας τὸν ἐχάνουν· ἀλλὰ θέλεσ ἐρχόμενον τὸν Κρέοντα, ἰόνι φέρῃ νάας διαλαγάς" καπὸν ἄγγελον ἐστάλανε."

„Ἀπ' ἐδεμνὰ ἀπ' ἄρα καὶ ἀπ' ἀσχὰ τοῦ Μάνδρα ἤλον ἀδύναλον νὰ μὴ φθάνον καὶ ἐς τὰ ἤλα τοῦ ἐκαῖχεν, καὶ νὰ μὲ διηγήσουν ἡ τὸν χάν τὰ μεγάλης φόβης· ἐπέλες δὲ καὶ τὰ πανδέσης θέλαν ν' ἀσέσουν ἐπόν, 'κουάφθαν "ὅλ τὸ μόνον ἀραξέρον μέσα ν' ἀπαγγαφθῇ 'ξ αἰῶν καὶ ἐλαγᾶς νὰ 'ξαφανισθῇ, ἤλε ν' ἀσφαλισθῇ τὸ 'κλειδωμένον τοῦ ἀπαπαγᾶτον. Ἴδὲ ἡ ἐκάμεν τοῦ ἡμέρα πέτε ἐν τῇ σπηλῇ!"

„Ἐφαντάζαλο δὲ καὶ ἐσκέφθην ἐπὶν θέλπαλον ἐχὶ δ' ἀγγέλ, ἀλλ' αὐθαιρέσως, διὰ ἤθελα νὰ ἀσφαλίσω ἔπαν ἐρέμην ἀπ' ἐκᾶς καὶ ἐραδεσφρᾶς, ἡ ἐν σφαδόνες κεφαλὲν ἐκᾶνα ἐπον νὰ ἤρθαν ἀρέπας, πέτοι ἐσὺς ὄφις. Ἔλεσα ἤλον καὶ ἀσάνεσα τοῦ Θρέοντα καὶ ἐσπρέσαν σπαραξέσαν τοῦ Μάνδρα, μάλ' σάπλολα ἐκθαρὸ καὶ ἀκαιρίος. Μόλις ἐσὶ λάγαν 'κυδὲν νὰ ἐσλήσω ἐσὶν ἐρημίαν μίαν μόνη ἡμέρα ἀκαθέσες, ἅπ' ἐκᾶ ἄγγελ ἐκθαλο ἐκθαρὸ καὶ σφαχαρίαν, ἀμὴ ὁ ἐκαῖχεν. Ἴδὲ καὶ ἐλάρα ἀκάμεν τοῦ σφοσφοπὲν πέτε σφαγᾶς."

„Ὁ Διάγορος ἤλε μαλὰ τοῦ Μάνδρα ἤταν σόλα μὲν ἐκλαὲν καὶ ἐκδίκ, σόλα δὲ ἐκαταδρέκον καὶ 'γοργός· ἐρὸς δὲ ἐὸ 'λέγος ἤταν καλαπαλαύλος. Τὸ ἔγος ἐοῦ χάγα 'ξ ἐκᾶ μὲν ζερὸν, ἐκόλορον, ἐοῦλαλον· ἀξ ἐλάρου δὲ μέλρον, σαθέλα καὶ ἐκλελον. Ἡ Διάγορος ἐκόν καὶ Διάβαν ἐοῦ σφοσάσαν

σαν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σαν, κανονίζ και λιν διαφορὰν τὸ ὕψος, και λοὺς γιγάντους. Ὁ Δαυλὶς
σκιονορεῖ ἄρτια και λαχταράλα λὺν ἀνδάσαν λαύλια. Κύκρ.
χορεύνος ὁ Πρόκνα ἡ λίκα σκυνὴν, και ἀκολυθόμενος πρὸς λὴν
Μίδεια γλαυκὸν ἀκολούθως χέγγ."

Ξὶ λὴν συνθρασὸν Μίδεια και θυμωμένα μὲ λοὶ ἄνδρα
τς, διαβάλλω νὰ γένγς μαλὰ λαὶς δύο λίκνας ος ἀπ λοὶς φάρμ λαύ-
ζυς, και μὲν ἐξελίζγς ὅλι ἐγὼ ος ἀπαγγέλλω λιν διαλογὴν λαύ-
λιν, διὰ ἀλλοῖα θέλω ἐσκεφθῇ ἡ λοὶ σκοπόμου, ἀὰν δοὶ σὲ
ἐκβάλλω ἔξω ἀπὸ λὰ ὅρια λοὶς γαύλους.

Ξὰ λὴν συνθρασὸν και σόδυ θυμωμένα
Μίδεια, ἔβγα λοὶς δεγοὶς ἔξω σαρᾶν
Φωνάδα, ἀβέτσαι δυσὸ σὺν σανλῇ λίκνα.
Κι ἀὶ μὴ λα μείλγα, ὡς ἐγὼ βραβεὺς γόγν
Τῶν δ' ἀμφί, κὴν ἄδαμε πρὸς δόμους σάμε,
Πρὶν ἀὶ σε γαίας λαμπόνας ἔξω βάλλω. ξ. 276.

— Αἴ, αἴ, ἀνεβόησεν ἡ Μίδεια, ἀσωμένου σαυλεγῶς ἡ ἀθλία, διό-
τι οὐ ἐχθροὶ τριόδρομοῦν, σῶνα μυχανὰ ἐμηχανᾶτο, και ἡ ἐσχάτη
λοὶς κακώσεως δαὶ ἔμας λόγους ἄὐκους. Πρὶν κακίαν, σάοχο λγῶν,
θέλω σὲ ἐμεῖνας, ὦ Κρέον, ἵνα μὴ λύσ, γόγν μὲ ἀσσφάλειος ἀπ
λοὺς χώρας λαύλους;

Ἐμέρεας δε, και κακὼν σάοχνο' ὄρεας
Τίνοι μ' ἀνάγκ γὰρ ἀκουσέγς Κρέοντ. ξ. 281.

— Ξὰ γοβοῦμαι, και μὲ ρὸ λιλέγκς, μάσως σρόξγς μάγμ λι
κακὸν ἡ λὴν πάρι μου. Πολλοὶ δ' λόγοι συμβάλλν ἡ λοὶ γόβον
μου λᾶλαι· ἕνα μὲν σοφὸ, ἐπίσημον σοῦν κακῶν, και σαρφορμέ-
νν δὰ λὴν γέρμαν λοὶ ἐκπρόσωπον· ἐσμερογορήσαν δὲ σροσέλθ ὅλι
δόσγς νὰ διαπράξγς λι καλὸ ἐμοὶ, καλαὶ λὸ μερεῖν, και κα-
λὰ λοὶς πέρεας. Θέλω δοκὼν νὰ σροσέβω λὸ κακὸν σρολὸ νὰ
μοὶ συμβῇ, και σρολεμὸ μᾶλλον νὰ ἐκβραυθῶ λύρα μὲ λοὺς,
ἐ γύναι, σαρὰ νὰ γαλῶ ἐπρωτὴν και ὕστερα νὰ γενάβω.

. . . . . λαὶ' ἴν ἀὶν σαθῶ, γυζόφρεας.

Κρέγτσον δά μοι νῦν ὁρὸς δ' ἀσέχθεσθαι γύναι,
Ἢ μεγαθαμνοθέντ, ὕστερα μάγα ζένγ. ξ. 291.

— Φεῦ, φεῦ, δὰ μ' ἐβγαίρα λύρα σρόλιν γορὰν ἡ φέρν λοὶ σοφὶ-
ας μου, ὦ Κρέον, ἀλλὰ σοβάμαι μεγάλα μοὶ ἀσροξένιον κακά.

Ὁὐ νῦν μα σρῶλον, ἀλλὰ σοβάμαι, Κρέον,
Ἐβγαίρα δόξα, μεγάλα Γ' ἔβγαζεν κακά. ξ. 294.

Ὅλως μαλὰ ἐμανιώθν σνεβὸι λνὺρ δαὶ σρίας νὰ ἀκοδιδάξγ λὸ

ἄλλα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ξεινοδόκον, διὸν ἐσσύμενον διαπρὸ διὰ δώματα φθάνειν ἀνδρῶν. δὰ-
ταὶς δαὶς γουνὸν ἐγὶ μὲν λὶς σεσιὼς ἀὶ ἀριαβὲς ἀρουρήιος οὐρὸς,
βάζε φανῆ ἠλιδανὸς καὶ ἠχὶ σοφός· λαὸ δὲ λὶν χορίνι σάμι, νο-
μεὸς ἀνδρῶν ἀνάκτωρ, βάζε γθονὶῳ καὶ μιᾶῳ ἐς λὶν σάμι. Τὶν
αὐτὶν λέχυς μεταμφιβάνα καὶ ἀγέ.

Ξεινοῖσι μὲν γὰρ πανὶὰ ἀρουρήιον οὐρὸ,
Δόξης ἀχρεῖος κὲν σοφὸς ἀνὴρ εἶναι.
Τῶν δ' αὖ δοκεύειν χρὴ καὶ σοφὸν ἐν μεγάροις,
Ἱκρέσσον κορυθαίολ', ἐν σάλῳ λυσσὸν φανῆ.
Ἐγὼ δὲ κἀγὼ λὶς δὲ κεινοῖσι λέχυς. ξ. 303.

Διὸν ἐὼν ἔρεα σοφὸ, ἐς λὶν μὲν χίνορα ἐοικὼς, ἐς λὶν δὲ μετρὸ
(πουχαία), ἐς ἄλλυς ἀμφότερα, ἐς ἄλλυς ὀχλιρὰ καὶ ἠχὶ ἀρκίνλα, σο-
φό. Σὺ δὲ σάμι μὲν φαβῦναι, μέλλως σάθμις εἰ κακός· ἀλλὰ μὶ χρο-
μάζης, ἔ Κρέον, ἐοὶ ἐνοῦλον, ἔζα νὰ ἐδικῆς λὶν ὑγιαρόνας, διὸ κακὰ
εἰ σὺ μὲ ἀδικεῖς; Ἔδοκες λὶν κιρνὸν ἐς ὄδιον ἐκαραζῦσο,
ὀ ἐξ ἐδοῦ κόρις, ὅλῳ σε θυρὸς ἔχει." Τοὶ ἄνδρμος μοῦσι μετὰ·
σὺ δὲ φρονέρως σκαλόμενος ἐορᾶξις ἔ, λι ἐορᾶξας· ἐγὼ ὅμως
δὲ σὲ μετὰ δεῖ λῦλο· ἐχθέσαλα λὶ χέρις σας καὶ ἐκλεχῦλι ᾧν
ἀγῶλε καὶ ἀρὲ νὰ κολοιτῶ ἐς λιῦλα λὶν χθονα, διὸ καίλοι
ἠδικημένον βάζω σκαιὸν, ἐφ' ὑπῶρεν ἐοὸ ἐκρονέρον.

Νικρεῦλ', ἐν σρόσαλε· λὶν δὲ δὶ χθόνα
Ἐᾶλέ μ' ἀνεῖν, καὶ γὰρ ἠδικημένον
Ἐχθιστόρεσθε, πρυτόνων νικήρεσσι. ξ. 316.

— Δὶ δόγμον ἦμεν γλυκὺν ἐς λὰ ἴλάρεν, σχὲν κ' ἀσβόρεν ἰφέμ,
μέλως, δεαβυχεύοσαν δὶ κακόν.

Λέγες ἐκτὸς μαθεῖν· ἀλλ' ἐγὼ φρενῶν
Βρῆνδός μοι, μή τι βυχεύσῃς κακόν. ξ. 318.

Μάλιγα δὲ ἔχω ὀμφαλόεν ἐς λοὶ σκαιόθυρον, διὸ ἀρόλεν, διὸ
τε δοὺ γενεῖον ὀξύθυρον, ὡς ἐοίκως καὶ διὸ ἄνδρα, ἐκκρεμῶλε-
ρον σφυγελλόεντα, σαρὰ διὸ σκαιὸν οὐρό.

Τινὶ γὰρ ὀξύθυρος, ὃν δ' ἄλλως, ἀνὴρ,
Ῥᾶον φυλάσσοι, ἢ σκαιὸς οὐρός. ξ. 321.

Ἀλλ' ἔλθε δὸ λαχύλαρον καὶ μὲ μαλακοφρονῆς,
Ἀλλ' ἔλθ' ὡς λάκιτα, μὴ πόλις γέλᾳ. ξ. 322.

διὸ ἀρῦ μὲ ἦταν δυσμενὲς, δὲν ἔχω λέχεσι, δι' ἣς νὰ ἐοικῶ νὰ
δολοφονῆς ἐνταῦθα. — Μὰ μὲ ἀσσοέρεσθε σὲ φαρμακῶν, μὲ ἐξ
δὸ ὄνομα δὲν μοῦ μάγισαν.

Μὲ

Μὴ πρὸς γυναῖκα, ἢν λαβεῖν σπεύδῃς πόρον. ζ. 325.

— Τοὺς λόγους σε χρὴ, διὰ τὰδελφὰ δεῖξαι μὲ σαφῆ.

Λόγοι ἀναγκαῖοι· τὰ γὰρ ἐν σαφεῖ καλά. ζ. 326.

— Θοιδὸν μὲ κάπελθεῖν, καὶ δεῖ σέβεσθαι τοῦ ἐπιτάγματος; — Ἀγαθὸν τὸν πάντ' μᾶλλον ἀεὶ ἐστί.

Ἐγὼ γὰρ τὰ σὰ μᾶλλον, ἢ δόμοι ἐμοί. ζ. 328.

— Ὦ παῖδες, ὅσον ἥμαρ λοιπὸν εἰς ἐνθένδε ἐστίν

Ὦ παῖδες, νῦν σε πάρα νῶϊν μεγάλα ἔχειν. ζ. 329.

— Καὶ ἦ μὲν ἐμὲ ἔμελλεν φεύγειν ἐκ τῆσδε χθονός. — Ἐγὼ, φίλαι, ὅσον μέγα κακὸν ἔμελλε σὺν Ἥρᾳ ἐμοὶ θανεῖν.

Ἐγὼ, φίλαι βροτοῖς ἔρωτες οἷ κακὸν μέγα. ζ. 331.

— Ὀδύνης, γυναῖκες, ἔστιν ἀλυκῆς. — Ὦ Ζεῦ, μὴ ἡσυχαίους λίς ἔστιν ὁ θεὸς ἐν θνητοῖς ἔχειν. — Ὕδωρ, τὸ μηδὲν ἄρα, καὶ ἀσθμαίνουσι ἐν τοῖς δόμοις (ἀπαυχεῖ). — Ἥκω, σοὶ πάντ' ἐρῶσα, ἀλλὰ δεῖ σε πρόξενον σόου. — Θεῖαι, πολὺν νιν' ὁ ἐξόπιθεν δεῖ τοῖς βίου εἰρήνης.

Ταχ' ἐξ ἀσάλων χερὸς ἀνθοῦσι βίᾳ. ζ. 336.

— Μὴ πρόξενος ἴτω, παραπεμπώσα, τὸ πρέσον. — Θαρσεῖν φέρει ἐνόχλησιν, ἀφ' ὅσον φαίνεται, τὸ μέλαν.

Ὄχλον σαρκὸς, ὦ ἑταῖρε, τὸ μέλαν. ζ. 338.

— Θέλω φεύγειν, δεῖ σε πλέον σαρκὸς ἴδειν. — Δεῖ μοι πολὺν δεῖν σοφίας, καὶ δεῖ μᾶς ἐλευθερόνους τὸν λόγον;

Τί δ' ἐστὶ βελτίον, πλὴν ἀσφαλοῦς χθονός; ζ. 340.

— Ἡμέρα νὰ μείνω μίαν μόνην πρέπει δεῖ νὰ ἑλιγμοῦσι, καὶ ἀρέσω, θέλω φεύγειν· καὶ λαῖλαν μοὶ ἔστιν τῶν λέσχαι, ὅμως ὁ σαλὴρ αὐλῶν ἐδόμων φρουρίᾳ. Θέλγρον αὐλὰ, ἔστιν καὶ ὁ σαλὴρ λέσχαι, καὶ πρὸς φωνὰ νὰ ἀποβάλλοσι συμφοβοῦσι. Ἐγὼ μὲ ὀλίγον μὲ μᾶλλον ὅλη θὰ φεύγω, ἀλλὰ πρέπει δεῖ συμφορὰν ἐμόν.

Θέλγρε δὲ αὐλὴ· καὶ ὁ σαλὴν σαλὴρ
Πέφυκαι· φεύξ δ' ἐγὼ εἰνοίαν σ' ἔχω.
Τί τοῦτο γὰρ ἦν μοι φρουρὶς ἡ φυσῶμαι.
Ἥκω, δὲ πρέπει συμφορᾷ ἀναγκαίᾳ. ζ. 348.

— Τὸ φρουρεῖν δεῖν ἐγκειμένη λυπεῖσθαι, ἀλλ' καὶ ἔναια σὺν σοῦ σοῦ ἀσφαλεῖα, καὶ λύπα βλέπω ὅλη σφάλλω, τὸ μένω, ἀλλ' δεῖ δίναμαι νὰ ἀσφαλισθῶ τὸ μέλλοντα.

Ἥκω λύπῃ μὲν ἔχω λυπεῖσθαι.
Αἰδέσθητι δέ, σοῦ δὲ δεῖ δίκαιον.
Καὶ τῶν μὲν ὁρῶ ἐξαρπάζειν, μένω,
Θέλω δὲ λαῖλαψ ἔστι . . . . . ζ. 352.

Σὺ πρόσεχε ὅμως ὅλη ἐὰν λάβῃ, δεῖ ἐστίνοις πέρας, ἐδῶ δὲ καὶ λα

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸ λέοντα ἐντὸς τῶν χάρας λαΐδης, θέσεις βεβαίως ἀσυφάλης. Ἤτις
ἄρας καὶ ὁ λόγος μου ἦταν ἀτελεύτητος.

..... ἀρνήσω δ' οὐ·
Εἰ δ' ὅτου χαρισὰς ὄφελον θεᾷ,
ἢ καὶ παῖδας ἐντὸς τῶν δα λερρίονων κλονεῖν,
θανεῖν. λέγουσιν μῦθος ὃ τραυλὸς ὅδε. ζ. 355.

Ἄμα χαιδὸν ἐὰν θέμις νὰ μείνῃς, μεῖνε ἐπὶ μίαν ἡμέραν, διὰ δὲν
θὰ ἐμποδίσῃς νὰ ἀράξῃς ὅλη φοβοῦμαι.

Νῦν δ' ἡ μάντις ἦ, μένει ἐφ' ἡμέραν μίαν.
Οὐ γὰρ λι δράσας δεινὸν, ὃν φόβος μ' ἔχει. ζ. 357.

— Δυστυχισμένη γύναι, ἐπιμένεται ὁ χορὸς, μετ', ἐὰ ἔμαθον ἔγω ἡμεῖς. Νὰ θέλῃς ἐρωτᾷ; Ποίαν γῆν, ἢ ποῖον ἄνθρωπον φιλόξενον θέλεις εὑρῇ; Ποῦ ὁ θεὸς σὲ ἔστειλεν, ἡ Μήδεια, ἡ ἀλλέξουν πιθάνως νὰ πάῃ!

Ὡς ἡ ἄφορός σε πρόνοια θεὸς
Μήδεια πάντων ἐφύτευσε. ζ. 364.

—

„Ὁ ἥρως ἀφῆκεν, καὶ ἀφῆκεν παιδευμένος ἀπὸ τῆς Μηδείας τὰ δάκρυα, τὴ φιλοτεχνία, καὶ τὰ παραμύθιάς τοῦ ἔδωκεν τὸν Αἰγαίωνα, ἔτσι ὅμως καὶ ὑπὸ ὑποθήκην μεγάλην καὶ ἀσυνήθιστον ποτέ. Ἡ γέρα ἐκαιόβουλος ψυχὴ τοῦ ἥρωος, συνεφώνησεν ἡ τὸ δίκαιον τῆς σωτῆρος γυναικός· ἡ ἐναγκάλια τοῦ ἀσπάσθη."

„Ἡ Μήδεια ἀσφαλισμένη πρὸς τὸν χορὸν ἀπὸ τὰ ἐπόμενα, παυσάμενη διὰ λίγην ὑποταγήν της, καὶ μειλιχίως τοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὸν ἥρωος· ἀσυναγώνιστον σύμμαχον τὸν ἀέρα καὶ τὸν φόνον, ὅπως μεγάλῃ νὰ διαφύγῃ. Ὁ χαρακτὴρ τῆς μέσης γυναικὸς ἀπεκαλύφθη γυναικὸς, ἀρχίζῃ ἀπὸ σοφίσματα νὰ διαφύγῃ τὰ μάτια τοῦ ἥρωος· ἀπὸ τὰ φρονήματα, ἀπὸ φρυγμοὺς, διαλαλεῖ νὰ χαμαιλέοντος τὰ διάθεσις τοῦ· ἀπὸ ὑποκρισίαν ἀπάτη, καὶ ἔρωτ μόνον, καὶ ἀποσχίσεις, καὶ χαμαὶ ἀποθέματα παραβιάζῃ καὶ παθολογίᾳ. Ἀμέτρητα γιὰ τὴν ἀνδρεῖαν τοῦ ἥρωος, συνεφώνησεν ἡ ἀπὸ τὰ ἀπόμερα καὶ ὑποχθόνιος γιὰ θεοῦ ἀπόστασις, καὶ ἀπὸ τὰ ἀπόμερα ἔκαμε ἀπὸ τὸν ἥρωα καὶ ἀπὸ τὸν ἥρωα καὶ ἀπὸ τὸν ἥρωα καὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

πρὸ βάσανα διὰ τὰς συμφορὰς των. Καὶ νομίζεις ὅτι πόθεν ἀοιδὸς θείος ἐμπνέει (τὸν Κρέοντα), ἢ τὸν προφητεύοντα, ἢ τὸν δίκῃ καὶ χρήσεις, ὧν δεῖ ἐπαοιδὸν καὶ δεῖ ἱερομάντιν εἶ;

Δοκῶ γὰρ ἂν μέ τάνδε φυσᾶσθαι πολύ
Εἰ μή τι παρδόντος ἢ λελωβημένον·
Οὐδ' ἂν προσόψαι, οὐδ' ἂν ἐμφανῆ χρᾶν. ζ. 371.

Αὐλὸν δὲ γε ἰοῦσιν ἐμβρὺν μορίας ἔφθασεν, ὅτε, ἐπὶ πλεῖστον νόμον ἐπάσας τὸν ὀκέλευμα διὰ τὴν ἐσορίαν, μὲ ἐσύλησε νὰ μείνω τὴν ἄλλην ἡμέραν, καθ' ἣν ὁρᾷς ἐν τῶν ἐχθρῶν μου, ἔχω ἀφίσας καιρὸν τὸν σαλπιστήν, ἐνῶ πόρευα, καὶ τὸν ἄνδρειον. Ἐκεῖ ὅμως ἐν ὁρᾷ ὅτι ἔχω σοβαρὰς φανερώσεις ὀδοῦ, σημειωτὸν, τὸ φίλον, ἵνα νὰ βαδίσω ἢ σιμὰ νὰ μελαγχροιωθῶ. Νὰ βάλω σὺρ ἐν τὸν κυρίαν ὅπου ἢ ἐμεγάλωσα βαθμαίως ἐν αὐλὸν, ὅσου ἠδυνήθην νὰ πάω, νὰ διαβάσω μὲ παρδάλεων διὰ τὸ ξύλον;

Πόθεν, ἐμάτια δῶρα κυρίων σοφὰ,
Ἢ θυμὸν ἄνω φόβημον δι' ἡδονῆς
Ξυγῇ δόμων φόβᾶς; ἢ 'ξ ἔρωτος λέχος; ζ. 381.

Ἀγ' ἐν τε μὲ πρᾶξῃ, μείνω, συμπλησθῶ ἐκεῖ τὸν ὅπου μεγαλυνθῶ τὰ τοιαῦτα; καὶ θυμώνω γὰρ νὰ σεφύγω τὸν ἐχθρόν μου.

Ἀγ' ἐν τε μοι ὁρᾶσαι, ἢ μηχάνορα
Δόμους ὑπερβάντα, καὶ λελωβημένη,
Φαντάσω, θύων τοῖς ἀρωτοῖς ἐχθροῖς μέγαν. ζ. 384.

Ἂς βαδίσω μονὸν πάρα τὸν ἀσφαλεστέραν ὁδὸν, ἐκ τὴν καὶ ἐξεπλάνησεν. σὺν καθ' ἑξαρχὰν ἐλάμνων καὶ ἱππότης ἐκ παλαιστὴν φαρμά-κων, ἂς φονεύσω διὰ τὸν ἄλλον αὐλόν.

Ἡράκλεια διὰ τὸν ἐνθέαν ἢ σεφνιάρισα
Σοφὰν μάγισσα φαρμάκων, πλὴν πλαστὴν. ζ. 386.

Ἔχω· ἀσάφειαν. Ἀγὰ σοῦ σὰς θέλω λόγε μὲ σεφνὴ; Τὸ ξύλον σαρά-χαιρον ἄκαρον καὶ ὅπου ἀσφαλὲς θέλω μοῦ κόψω διὰ μίαν;

Εἶεν· καὶ δι λιβνᾶον. Τὸ μὲ δέξελα σοφὸν;
Τὸ μὲν ἄκαρον, καὶ δόμων ἐκφεύγειν
Ξύλον σαραχὰν, βλαστὸν λάρου δένδρου;
Θὰν ἐγὼ ..... ζ. 390.

Ἂς μείνω μονὸν ὀλίγον ἐκ παρὰ, καθημερινὴν ἐκ ἐχθρόν μου καθορίσω. ἔπειτα βαθμαίως καὶ ὀλίγον νὰ σφάξω τὸν φόνον. Ἐκεῖ ὅμως καὶ ἐκεῖ-θεν ἐκδιαπορεύω, εὑρεθῶ ἐκ πόδιον καὶ ἀμηχανίαν, διότι, βαθὺ ξύλον, θέλω ἐκλέγειν φανερὸν διὰ ἐχθρόν μου, ἐγὼ καὶ συναστρεύω μεθ' ἑαυτοῦ.

Αὐλὸν ξύλον βαθὺν, ἐγ' μείνω θανεῖν

Κλεῖτ

Ἐλεγεῖα ὀφ. Λόγρης δ' ἔχει ὁρὸς τὸ παρόν. τ. 395.

Ἐκεῖθι μὲν τῶν ἐφετῶν δεκοσπάσμα ἔκαλον, ὧν ἀριστόδωρος ἄκλαν σέβομαι, καὶ ἐξαγεξάρμα συμφρὸν, αὐδῇ ἐξ αὐτῶν θέῃ χάρμα μοὶ καλυβδίῃ ἐν ἕρκεα· ἐγὼ θέῃ καλαζίοις ἀμφὶ καὶ θυμερὰ ἐν γάμῳ αὐτῶν.

Θὺ γόρ . . . . . .
Χαίρων ἐν αὐτῶν, ἐτρὸν ἀγχιστῆ κλαρ
Πικρὸν δ' ἐγὼ ὀφι καὶ λογρὸν θέσιν γάμῳ. τ. 400.

Ἐν λοιδὸν, Μάνδρα· μὲν ἀφραγγίης μαργίων αἰγ' ἄτας μνωρίης ἔχνας καὶ ῥαδινρίας· ἔμφα ἐξ ἐν τὸν κλισίων· ἤδη ὀρύσθαι ἐγὼν αὐδρίας. ἔμαιγε σόνα ἀσχῃ;

Ἀχ' ἐγὼ· φρὸν μενδὶν, ἂν ἐσίγασα
Μάνδρα, δουζεύσαι, καὶ ἐχνωρίαν·
Ἐρῶ' ἐγ τὸ δρυσὶ· πᾶν ἀγὼν εὐσεχίας.
Ἐρᾶς ἢ σ' ἀσχῃ; . . . . . τ. 404.

Ἐν ἡ καλμορίαν ἀοὶ μαῖσι σαίρα, τὸν Ἥλιον, δὶν ὁρίσι νὰ παρά-χῃς εὐφροσύνην ἐξ τὸν ξιουφρίης καὶ τὸν τὸ ἔλαιον γάμον. Ἐν ὁρὸς ἔαῖλα δαὶ ἀγνοῖς, ὅθι αἱ γυναῖκες ἐμαινόθυμεν, διὰ μὲν τὸ παῖδ' ἀφῆς καὶ ἀπαναύλαν, δι' ὅμα δὲ τὸ ποιὰ τεχνῦρα σοφύλαν καὶ εὐριόπαιον.

Ἐσίγασα δὲ, ὁρὸς δι, καὶ σεφόμαρμι
Γυναῖκας, ἐξ μὲν ἔσθ' ἀρμοχανύλαν.
Μανῶν δὲ σάνλαν λέυλους σοφύλαν. τ. 409.

„Ὁ χορὸς ἐνθύπαιδῆς ὁρόσι δινὰ ἐν τῶν γόρων τῶν Μανδρῶν, καὶ ἐν τῶν σοῶν ὁροσχεδίαζε νὰ λεγόσι λογρικῶν ὁρόξεν, ἐσίγασαν ὅλοι ἐμαγε ν' ἀκούσῃ τὸ φῶς, καὶ τὸ γαμικὸν φῶς νὰ ἄρῃ αἰῶν ὁρόσιον χόρος καὶ τῶν ἀνδρῶν, καὶ νὰ ᾄσῃ ἐκεῖ ἐπαινοῦσαν αὐτὸ ὑδόμενοι. ἐσορέσας ἐξορκῆ μὲν ἐκεῖ ὁρόσιν αὐτῶν τῶν ὁρυμμένων, αἷμα χοῦσι καὶ δαὶ ἐκεῖ ὁδοιπορῶν ὄχθαι τῶν Μανδρῶν· ἐσκεδρόσως καλαδαμένους πᾶσι καὶ μεμεσόμεσθαι, ὡς ἔμοι τὸ γάμῳ τὸ γαμικὸν φῶς.“
ὅθεν ᾠδή.

Ὁδοιπορῶν αἷμα τὸ σαῖλα τῶν ἱερῶν σολαρῶν, καὶ ὁ Σκαμανδρίνος καὶ τὸ σάνλα ἀκουσόμενον. Τὸ ἐρασόμενα τῶν ἀνδρῶν ἀσαίνεσθαι δόξα· θέα ὅτις δαὶ τὸ ἀνοδικὸν αἰῶνα· ἐν ἔμοι ὁρόσιον ὁρόσιον δὲ ξεῖνον, καὶ αἰῶν ἔμοι τὸν γαμικὸν γάμον· ὕμνος δὲ ἔνεμεν δαὶ θέᾳ αἷμα ἔμοι· ἐκεῖ ἐκεῖνον ἐκεῖνον τῶν γαμικῶν· καὶ Μᾶναι ἐκ γυναικῶν ἀνδρῶν, θέᾳ σαίνος ἀπὸ τὸ νὰ ἄνδρας ἐκεῖ ἀσίγασεν.

Ἔρχε:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἔρχεται λιμὰ
γυναικῶν φύσιν.
Οὐκ ἔστι δυσπάλαιστος
φάρμακα γυναικὸς ἔχθος.
Μοῦνα δὲ θαλάσσαισιν
πλώουσι δοιοὶ
Τὰν ἀρὰν ἐρυκέτωσαν ἀοιγοδόκαν. γ. 423.

Τὸ ὄρος, τὸ δύσκολα, ὅλοι ἀσκήσαμαν ἐν τὸν καλόν, καὶ ἐγὼ μεδόμενα πάντες, καὶ ὅλοι ἀποφάσαμεν· διὰ τὰ ἀνδρὸς εἰμὶν ἀποδεκάσαμεν ἐν λαοὶ ἐς τὴν χώρας ἄλλους φυγὰς, δὲν ἄχες σχέσιν ἔλε σαλπιὰ δύρυλα νὰ προσέρχωμες, διὰ νὰ ἰσχὺς τὸν ὄρεων ἐξέμαθε, καὶ κάθως δὲν ἀσφάλες ἐν τὴ μεγάλη ἐμμάδι, κάθεται ὀρὸ, τὸν ἀνθέρα·

Βέβαιαν ὄρεων χάρις, ἀνδ' ὑπάνδρου
ἐμμάδι τᾷ μεγάλᾳ μένειν·
Ἀνθέρα δ' ἀνάλα. γ. 441.

—

„Ὁ Ὑκόνε ἐσέρχεται ἐς τὸν σκηνάν. Ἡμερομορφὲς ὅλη ἡ Μήδα, ἄρχε καλὰ διαλεγῶν τὸ ἐκαιρὸς ν' ἀσκήθη τὸν ἑαυτόν μελὰ τὸν ἀναιμάλες ἐν τὸν Κορινθίαν χώρας, ἐδρέμε νὰ τὸν προσέρχωμες μελανὰν ἐνα βαθέραν, ὅσω καὶ κάλὸ καὶ λὰ Ἀναλαν μὲν γῆς ρύτλας ἐδέμαχίζον ἐν τὸ ἐξόρμᾳ καὶ τὸ σφιγγαράκιαν. Τοιαῦτρόσον ἡ ἄνοδος κάτὰ φάναλας ἐρεμάτων ἀλλοφορμένη. Ξεκαλέρενος μελὰ τὸν Μήδαν, ἔρχεται ἐς σφοδρὰν ἔριδα καὶ χορομαχίαν μελ' αὐτῆς. Ὁ Διάγορος ἔνας σφυροδάρεα σοφὸς, ξαμρὸς καὶ ἀσφαλτὸς· καλοσυλλήβδην δὲ καὶ μὲ ὀχὶ ὀχύρα ἀθενὰ ἐξάμαλα."

„Ἡ Μήδα ὡς ἀδικημένη καὶ σφριγομένη ἔνα κὰ μέγα ἐμοσθὲς καὶ ἀνυδίκητο· οἱ φάναλας ἀκμάζοντα μὲν μελὰ σοφὸν τὸν ξαμβάλες, ἐσθ' ὅλα καὶ μελὰ σκρὸς ἐμανῆς· ῥᾴτα δὲ ἀ-λέγον, διὰ ἀναμαδόντας ἐδὸ μόνα τὰ σάβας καὶ τὸ διαπάλης. Ὁ Ὑκόνε ἀσκαλίας ὡς ἀβάλυλὸς ἐπὸν ἐσσχέσαν λα, φάναλας καὶ μελρισαθέτερος, ἐμὲν ἄρχον ἐμχρός· ἄχε μὲν ἕνα ξυρόλιθα, ἀμὲ καὶ σοφὸν ξυλόρφεν· ἀσσοφίζεται δὲ μ' ἀναιμὸν ἰάχενε καὶ ἐξ-φώνα, ἐγὼ ἐξομοσμανὰ ἐσιχερέρεαλα, ἐπ' ὄλα ἔνας σφρόνως ἐμμενθεωρέμενε· Θὰνοδίκοσε ὄρεως ἐχορευτὸν ἀρχαλέρεν, ὡς ἐν τὸν ἀδαλέρας θέσεως ἐς ἕνα διάλεκτον, ἀναπολέσοσε ἐμχρόλαλα ἐκὼ ἐκ τὸ σοφὸν· ὁ Εὐριπίδης δὲ ἔνας μόνον σοφὸν μελὰ γαμβρὸν, ἔνας καὶ ἔσοχος ῥήτωρ, καὶ ἐμβριθὲς χαμόγελος, καὶ ἐμοσ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἔμοιγε, ἀναλόριος τῶν ἀνθρώπων σαθῶν, ἅλινα ἐξαῦρις ἄρξα ν' ἀνα-
βῆς καὶ νεὰ μελαχρίξυλα." ἐνόησεν χρειὼν ὁ Ὀδυσεὺς ἡ ἔλυσε
μενεὶκε καὶ ἀσυλιγόμενος θρὸς ἦκε Διὸς ἄγγελος.

Δεῦ βλόσω λᾶρα πρώτιν γοραῖ, ἀχνὺ σεμάσσις ἔμοι, ὄλ ἔρεχθα ὀρ-
νὺς ἔτιν ἔνοπα πόρευεν πατήρ, διόθι ἐπὶ νὺ πολῆας ἐς ἰαύτιν
ἔκτορ, καὶ ἄγχιες ν' ἀνέχοιεν, ἰὰς θεμένους ἔπι ἰοχεαίρων,
ὅσ μέγας καὶ ἐδωθῆς ἐξ αὐτῆς, ἔνεκα ἀγρόνομ χόνιν.

Τρακτὸν ὄρνιν, ὃν ἀμείχανον πατρί.
Σοὶ γὰρ σαρὸν χεῖν ἔπιν δόλον καὶ δόρυ, ἔσσι
Κλέψω μεγάθυμ περιφόνον ἔγχεσπαλον,
Ἄλγιν μελάνιν ἔπιν ἀνδάνοσι χθονί. ξ. 446.

Καὶ ὃς πρὸς ἀμὲ μὲν ἀδμήτων· λέγε δόρυ θέμις ὄλ' ἐλθόντ ἔμεν
ἀνέρος ἀνήρ.

Κλῦθι μὲν ἐνδὲ ἀρώμμα· μὲ δαίμων σολὲ
Λέγνον' ἐλθόντ ἀν. πάντιχος ἐξ' ἀνήρ. ξ. 448.

Πρὶν ὅλ ἔμ ἔρως καλὰ ἔσσ ἐνεῖκαι, δὲ κάρδος ἐν ἔμαι ἐ ἐξαρίκα,
καὶ ἐγὲ μὲν σάκλολε καλέσσιον ἔπι ὀρνῦν ἀκλῶν, διόθι ἤθελον
νὰ δεκάκις ἀκλεῖθα, ἀλλὰ νὺ γαθαρὰ ἀ ἔπ μεκρίκα ον, ἐκαιο-
χόνις σάκλολε κλῶν. Τόλεν ἔκκα ἐξορίζεσιν ἔκρα ἐκ τῶν ἐγγύς
ἔκλλων. Ἐγὲ ὄρκιν δαὶ ἀσυλίσσα ἐκεργῶν ἐὸν ἔπ ἔκκα· ἤλθα
καὶ ἔκρα μακρεκῶν δαὶ ἀὶ, ἔσ χόνιν, μέσσας ἀσαρχαρέων, ἀγρε-
θῶς μελὰ ἔπ ἔλενκαρίας ἀχρίκαν καὶ ἐγχεσὶν, διόθι ἐκ φυγὴ
ἀσυλίσσ μεθ' ἑαυτὸς σαλὰ δρυά· καὶ ἀὶ ἐὸν μὲ μιᾶς, ἀμὲ ν-
δάσολε θάκω ἐρωῖ καὶ δαὶ σε.

Ὄρκιν, δὲ κάκ ἔπ' τε ἀσυκνικὸν φίλοις,
Ἤκα, ἔσσουσε ἀρομοσάκκενος, χόνιν,
Ὡς μελ' ἀχρίκαν σὸν ἔλενσοιαν ἐκσόκος,
Μελ' ἐκσεὺς ἔκ. Ποχὶ ἐφέλεσθαι χυγὴ
Καικὰ ἔσ' αὐτῆ. Καὶ γὰρ ἡ σὺ μὲ χυγὴς
Βέκ ἀκ δεκίκεν σὸι κακῶν φρουῆς. σολε. ξ. 460.

— Ὣ σαγκάκτα, ἀφένοξεν ὁ Ἀτρέδης, διόθ δαὶ ἔχε κυρόλεροι ὀνο-
μα ἐσὸ ἔλλο νὰ χαρακτηρίσω ἔπ ἀνανδρίαν σου, ἤχθες καὶ ἀρὸς
κρέας, ἤχθες, ὀχὶ καλέσις ἀσυχθὲς καὶ ἡς ἔπ' ἔνι θαὶ, καὶ ἡ ἐρὶ,
καὶ ἡ ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Τὸ νὰ σαρανοάχελαι ἔς ὄρκιν
ἐκάκιον χόνιν, ἔπ' ὁσοίνις ἐξέβρον δαὶ χόνιν θέρρος καὶ εὐλογία
ἔχει ὁ μεγαλύτερα ἐξ ὅλων ἔπ ἀνθρώπινα πάσαν ἀνάγκη.
Πρὶν καχὰ ἔκκρας καὶ ἤχθες.

Ἤχθες ἀρὸς κρέας, ἤχθες, ἐχθίζος χαρῶν

θέσις

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Θεοῖσι, πάμοι, σαυλὶ δ' ἀνδράσιν γλυκύ·
Θύλοι βάρος δὸδ' ἐγὼ, χδ' ἀλοχρία,
Ζόγρς κακῶν χρέος αὐλ' ἐναυλίου ἔλεσε.
Ἀμ' ἰ ρυγίσι λιῶ ἀ ἀνδρέσσι κόσμι
Πασῶν, ἐναίδγ'. Ἐξ δ' ἐσθλοσας ρυχάν. ζ. 468.

Δυὸς ἄνσι λινὸς φυδνὶ, θάγω τ' ἀσυνθύνς ἐσοχμύξς, λὶ ὀσθίας νὶ ἀκάνσι, θλχγ' χοσυξῷ· θάγω δὲ σρῶδσι ἀρχίσ ἐνλαῦθα. Ὄλσι οἱ ἔμμσι ὄδσι συνδ-ἐσχανσαι μὲ λα' Ἀργῶσι συβαχς, χνυρίζν ὄλι ἐχνὶ τὶ ἴσνσα λσὸ λνὶ σνρι-σνσς Ταύρς κὰι λοὶ ἀ'ὶσνσι χράνσια (ἐνσχ λιὶ φρχρὰι), ὅλσις ἐ-χάλλσι λὸ σλγχρσνσι ἄρας. Προδόσια δὲ λοὶ σαλρα κὰι λοὶ ἴνιόν-μσι, σὶ ἰκσχνθύνσα μελὰ σροθυρέλσι μᾶζσι ἀ μαλὰ σνκόσως, ἡς λὶν Πηχνάλιδα Ἰαχνόν. Ἀσίνχσα λοὶ Πχλσα δια' λὶν σνχναλνθέ-σως λὶν Θχναλάρωσλν, κὰι σὶ ἰκσίχσξν δὸδ κάθχ χόνσι. Ἐὰχ δὲ λοῖσια ἴσρσξα δια' σὶ, μὲ ἰσρόσσνς, ἀ κάκσις μελαξὶ λιῶ ἀν-δρῶν, κὰι ἰσαλίλσξας κάκς χάμνς, ἐφ' ἧχς κὰι σάνδας, ἐλόλ' ἀ-κχσν λοζχάχιζσι ἴδσας, ἴλθχας χόθκι ἄξιος λινὸς σνχνιφάνσις, ἰὰι ἀμὰ ἐλέρας χσναικός. Ἡ σίγις χσιὸν λιῶ ὄχσκι σι ἰσνσα κὸὸ δνὶ σνχι-χνία, ἰνδὶ ἐξύρω κὰι χ'σὰ ἀι δόλι ἐνίχσκς ὅλι σὶ ἐναὶ δὰ ἐλλ-σφοχι, ἀ ἀν δόρα χρσνῦς ὅλι ἐλλθνσαι κάσι κόρσι ἡς λοὶ ἀνδρό-σις, ἀφ' ἐγὼ ἐνὶ σὶ χρὶ δὰ χόαι ἄνορνσς.

Ὄχμαι δὲ φρένα σίγις· σὸδ' ἐχω μαθεῖ,
Ἢ θεὺς νοχίζς λὶν λόλ' ἀν ἀρχχι ἔλι,
Ἢ κακὰ κτῶσι θάχρι' ἀνθρώσοις λαπὶν
Ἐὸς' οἰνοσοβάχ' ἡς ἀχ' ἀν ἄνορνσς ἀν. ζ. 491.

Ζάν, ἰς χάλνι ἀ δεξιὰ χῆχ, κὰι λαῦλα λὰ χόνσλα, λὰ ἐσῦνι ἔθυχας· ἐχαδόθνσαι αἱ ἀχοίδας χσν, ἰκσσυίχθνι νὸὸ κακὶ ἀνδρός. Ἀμ' ἔχω. Θάχω ὦχα ἀ ὀχιχίσς ὰὶ κὰ ἴσνι χίζσς, κὰι ὰὸ κὰ ἐχρόνι Ὄλιω-χὸς σρύλλς, δλόλ ἐχνλύχνσνσι, θάχς φανὶ χάχχσι κίοχρὸι, ἀς ἀνω-σοχόχνλσς.

Ἄχ! λὶ φίχω χὰρ ὄνλι σοι κσινώσχσαι·
Δσιῦσο χέὶ λα σρός χα ἀ σρὰξχι κατῶς,
Ὄχως δ', ἐχαλνθὰς χὰρ ἀκοχίαν φανῖ. ζ. 497.

Εἰὰχν, ἀ θέλω χραφῖ; Θέλω ἰὰαχχ χὶ λὶς ὄῦνς λὰ σαλρός χν, κὰι λὰν σαλρίδα, λὰ ἐσῦνα ἐσρόδσνα, ἰὶ σρὸς λὰς δνχσκχὶ Πχλιάδας κόρας, λὰ ἀ-σάνι ἐφόννσα λὰ σαλῆχ; Εἰὰ ἴχω λαῦλα ἀχνθῦ; Πρὸς λὰς σαλρώνς χσιὸν φίχς χῆχσι ἐχθρὰ, ἔσνς δὲ ἴχχχσι κὰ χὲὶ ὀζόχχ, κὰι χάχι ἀ ἐκαισσοίνσα; ἴχω σαχχρώχνλ-Ἀμ' ἰ λ' ἰόλαι δὰ μὲ καλέχνσας χωσχρόν χελαξὶ σοχχῶν ἐχῶνιδνν! Θαυχαχὸν κὰι σχοὶ χράλε ἄσρα ἴχω ἰ λαχιόνορος ἀχώ! Μαχὸν ὄχως ἴσχλος

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἀργὸς δὲ σφῶϊ ἔχη καὶ ἀκάματος, ὅδε ἐγὼ ἰὼν ταχέα κέλομαι, ἀποβρίψαι
τε λιτὰς χεῖρας ἀπὸ μηλέων, καὶ ἵππους φέρειν ἀρητῆρα μήτηρ μὲ μέλαν
ἐς δηρὸν ἀπάνευθε. Τὼ Ζεῦ, δεινὰ παρέσχες ἐμοὶ λιτὴν ἀνθρώπου σὺν-
εγὸν παθεῖν ἔπος γυναικὸς λιτὸν πάθεσιν χρονὸν, καὶ νόσῳ χα-
λεπῇσι πόνων ἔβαινας ἐς λιτὸν πόρον, ὅθεν δεμνιόεσσα ἀκμὴ ἀπὸ
τοῦ ἀμφιτόρου ἄνδρος.

Τὼ Ζεῦ, ἀλλ' δεῖ χρεὼν μὲν ὅς πάθομεν ἐγ
Τεμπεσῇ' ἀνθρώποισιν ἄνασσα σαφῆ
Ἡμέρῃ δ' ἐλθὼν χρὴ λοιπὸν διάγειν
Θέσθαι χαρακτῆρ' ἀμφάγυια σάρκεσι. Ξ. 515.

— Τρομερὰ, ἔφην ἐχαρὰ, καὶ δονάλος ἔφυν ἀργὴ, ἴλαον φέρω μελὰ
φέρων εἴδωλον ἐς ἔρεβος.

Βρυάλης ἀργὴ καὶ δονάλος πέλω
Ἴλαον φέρω φέρων σκιβάδιον Ἔρεβος. Ξ. 518.

— Μ' ἔφαν ἀνάγκη, ὡς φάτελαι, λαπάζειν ἀ Ἅιδην, νὰ δοῦξῃ
ὅλα δὶς ἔμπα ἀκαλήδευ μέλεσι· ἀλλ' ὄρξω, τὸ γένος, νὰ ἀκούσῃ ἐκὶ
διπορράφοισιν γλωσσοσαγέσσαισι, ὡς ἄξιος ἀνθρώπους πλάνη δεῖ ἔπη
ἄπρακτα πραοσύδεα ἔπη λοξίου.

Δεῦ μ' ὡς ἔδοσε μὲν πανὸν φέρειν λέγω.
Ἀλλ' ὡς τε νιὸς πεδιὰν ἀμοιβρόφων,
Ἥμροσεν χαίρῃς πραοσύδεος ἀκαιρίᾳ
Τοὶ ὅπη χαμαιρῆ, τὸ γένος, γλωσσοσαγίαν. Ξ. 521.

Ἐὰν δὲ τὲ ἐξαιφνίης λάβῃ λὸς χάριλός σε, οἱ λέγω ἔκ μένειν σιδηρᾶν θεῶν
τε καὶ ἀνθρώπων καὶ τῆς θαλασσοτρόπιος μου θεαρῆ λὸν κύδιστ' ἐκ-
φρονέλιν). Ἐὸ μὲν ἔχῃ σὸν χεροὶν, ἀλλὰ καὶ δορυφορίαν λέγῃς ἔκ ὁ ἐ-
μὸς ὃς πάσχουσι νὰ σώσῃ λὸν Διόμηδ ἐκ σοβαρῶν πανδόκων.
ἐγὼ ὅρκῳ δεινὸν ὀμνύμι, ἔκ τε θεοδόρητῶν ἐς ζωῦν,
ἀφεῖσθαι, λὸ σφρόγιόν μου καὶ ἔμπα πανά. Ἐὸ ἐσκέψαι, ὡ θέμε
σοῦ φοῦ, μεγάλιόν μ' ἔσπ' ἔσπ' ἀλλ' ἔσπ' ἔσπ' ἔσπ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἤθεα ἐκλειποῦσ' ἄστυ μεγάλως φέρουσ' καὶ δόξαν.

Εἴη δ' ἐρασμία μοῖρα χρυσοῖ εἰ δόμοις
Μολ' Ὀρφέως πάρεστιν ὀρειτόαι μέλος,
Εἰ' μὴ 'πίουσος λέχη γύναιόρους. ϝ. 540.

Κἀμὲ λαῖλα μὴ σοὶ ἀναφέρῃ, διὰ τὸ 'κορακίσαις ἄρισται λόγων.
„ἄρισται γὰρ οἱ ἀρτέμιδος λόγοι." Ὡς ἀρὸ ὄδα δ' μοῦ σιγίδιος
περὶ τῶν βασιλικῶν γάμων, θέλω σ' ἀποδεῖξ αὐτοῦ μὴ ἐσπέρα
σοφοῖ, ἔσχα σύφορα, καὶ ἐοῖ λέγω μέγας φίλος καὶ ἐοὶ καὶ
ἐοῖ ἐλευθερίου. ἀλλὰ ἀρόσεχε εἰμί.

Εἰ ἐοῖ δεῖξ, αὐτὰ μὲν σοφοῖ μεγῶν,
Ἔσχα σύφορα, ἄλλα σοὶ μέγας φίλος
Κἀμὲ σωῖοὶ ἐοῖς ἀρεῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἤσυχος. ϝ. 546.

Ἀφ' μελέγαν ἐνλαῖβα· ἐν ἐοῖς ἐμφύλιας χώρας, φέρω μαῖτερ σοῖδὰς
δυσοποφυλέλιος ἀνάφυσας, εἰ πλειχέτερον αὐτοῦ μὲν ἐλαφρὰ
γόδα, σωρὰ νὰ νυφευθῶ ἐοὶ πόρεν ἐν βασιλέως. ἀλλ' ἐκβάλως
κὶ ὁ φρονῶ, ἀσυχβανόμενος δὲ καὶ ὀργόμενος νέας νύφης, ἀλλ'
ἐσοσεῖδαν σοφλαιαῖδαν, διὰ μὲ ἀρεῖν αἱ γυναιβάλας, ἐὰν μαφ-
φόρων.

Ἄχις γὰρ οἱ γεγῶλας· ἀλλ' μέφφορεν. ϝ. 554.

Ἀλλ' ὅσως σρὸ σαῖλαν βῶρεν ἀείδας καὶ μὲ ταράρεβα, μυρίζων
καῖτ' ὅλ σᾶς φίλος ἀσοφρῶν καὶ ἀσοφεῖν ἐοὶ σαῖλα,

Πάντα φεύγω σᾶς ἐν σοδῶν φίλος. ϝ. 557.

καὶ ὅσος ἀναβρέφω ἐν ἐλευθερίου ἀξίως ἐῶς ὀμογενέας μεν· νὰ δέ-
σω δ' σροδίδ καὶ ἀδελφὼν ἐμ ἐοὶ ἐν σ' γεννιβάλας σαῖδων, καὶ
ἀσαφλιας γένος, καὶ εὐδαιμονῶ.

Πατέδ' ἐν Θρέψαμ' ἀξίως δόμων ἐρῶν.
Ἔσφρος δ' ἀδελφὼν ἐοῖσιν ἐν σέβει ἐλευνος,
Εἰς ἐκάλο' ἔφυν· καὶ σιναφλίας γένει,
Εὐδαιμονοῖεν. . . . . ϝ. 561.

Διὰ δ' σὲ μεῖζ ἐοὶ σερὶ ἐλευνος· ἐμὲ ἐκφαφέρ, νὰ ὀγαμίαν δὲ
ζαῖλα καὶ ἐν ἐοῖ μεῖζ βοῦλαν. Ἐκάβλαμεν ζωὸν καιτ', „μὼν
„βαβάζεμεν καῖτας;" Διὰ ἐχ' ν' ἀκλοῖς, ἐκλὸ ἀν σὲ ἀνιοχῇ
τὸ εἰμέν

Ὑδ' ἀν σὲ φαίνῃ, ἄ σε μὲ καῖσ' μέχος. ϝ. 564.

Ἀλλ' ἡ λοσκίλιν μωρίαν φθάνελε σὲ γενιᾶτας, ὅτε ὅλαν σεμνθῇ
κυρεμὸν βάζαμος, κομίζελε ὅλ ἔχελε δὲ σάκλα· ἀν δὲ σωμβῇ
σωρεφορά ἐς ἡ δὲν κίμενα, βεωρῶ δὲ βέβλιζα καὶ κάμιζα,
ἐχθρικάλαλα. ἔδρεσε ἀμφοχόβαν νὰ λεκκοσοιῶσι σὲ ἐκκλοῖ,
διὰ δὲ βῆχε δὲ γῆνος γένος, λοκλαλφόω, ἴνβεμε κεμῆς καὶ
δὲ κακὰ ἀνὸ δὲν ἀνθρώνος.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἐς λοετρὸν ἔπαβε, ὅτ' ἀρθμήσειεν
ξείνοις, γουνάτων πάρ' ἔχηι πορεῖν ἕλκος·
Ἦ δ' ἂν γάνυται ξωστῆρα λιγυφώνοιο πέκτεος,
Τὰ' ἠΰτε καὶ καμίνοι, δοχμοῦσθαι ἔλαβε
Τυθροῦσι· χρῶν γὰρ ἄμοβα σοῦσιν βροτὸν
Παῖδας λαιπτόωσι, βάιζει δ' ἁ μοῖρα γένος.
Βύβλω δ' ἂν ἁ τὰν ἴσιν οὐδὰς ἀνθρώποις πατεῖ. ζ. 571.

— Ἀξιόλογα, ἐφράσθησαν ὁ χορός, ἐπόμενος τὴν λόγην σου τὸ ἔλεον· ἐ. μὲ ὕρια καὶ σωρὸ λιὰ γνώριμα σι, φρονῶ ὅλι δὲν ἐπορέξης νὰ δὲ νὰ σρουδάσης λιὰ πόρεγιόνα.

— Διαλεγόμεθα ἤδη μορφόλερα κι' ἀλήθα μᾶλα τὸ ἔλεος, ἐπή- νεγκεν. Ἐμὲ γὰ σοφὰ ἔρκια λάγαρος ἀπὸ ἐμὶ σαρκοπλέρα δυθρά- πος, διόλι φρονῶ ὅλι, ὅσλι ἂν ἄλπος, πέγγ ὅλι ἔναι καὶ σοφός, χαι ζαιρετᾶλα, καθόλι ἐγκαιρχόμενος ὅλι ἐξέργ νὰ παραδέγ διὰ λὰς γλῶσσας λι' ἄλλα, γίνεται σαυτόργος, ἐσορέναι δὲ διόλα νὰ ἔναι καὶ σοφός.

Ἦ σοφὰ σοφῶν ἦρι λάγαρος βροτῶν,
Ἐμοὶ γὰρ ὅσλις ἄλπος ἐσ, σοφὸς πέγγι
Πέφυκε, πλέγια ζωρέναι ἐγκρούσας.
Γλῶσσαι γὰρ ἀνχῶν λόλιά τε σκριτέγι,
Τοῖρι δ' ἕκαστον ἦσι σοφός. ζ. 580.

λὸς καὶ σὶ λῶρα μὲ ἐμὲ ζγεκθεσαι εὐοχέμεναι καὶ ζμὸς ἐς λόγος. ἀλλ' ἐς μόνος πόρος ἐμέ νὰ σὶ φανέναι (νὰ σὶ καλλάβω)· ἄφγος ἐσὶ σοφὸς νὰ μὲ σόμις σερὶ λῶν γόρεναι, καὶ σχὶ νὰ λὲς λεπὲς ἀλθρᾶλα.

....Ἓν γὰρ τὸν πλεῖν δ' ἔσος
Χρῶν δ' ἄμερ ἤοθα μὲ καιὸς σοφαιλέρα
Ταρεῖν γάμου λόνδ', ἀλλὰ μὲ σφῶν φίλαν. ζ. 584.

— Ἄριστα ἤθεμα σράξω, ἀπόκλινεν ὁ Ἀδαμ, νὰ σὶ φανερόνω λὶ γά- μους μου, ἐπὰ τόδε λόρα ἀκόμη ἀσοβάσης δε λὶς καρδίασον λὶν ἐ- σαρκωμένι ἔρρέν! — Διὰ τὸ λόλο, τὸ ὄσπιον σὶ ἐμοβόλθεν, ἀλλ' ἐνό- μιζες ἀδοξέαν νὰ ζῆς μέχρι γήρατος μετὰ ἐσβέρ γυναικός. — Ἐὰ ἔρκι λόρα κατὰ χαιρόθγς ὅλι δὲ νικρέκομαι λὶν πόρεν τὸ ἐσ- σχέαν διὰ νὰ σόρο γυναῖκα, ἀλλ' ὡς ἤτον καὶ σρόσερον, διὰ νὰ σόνο ἐσέ, καὶ νὰ πάρω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδιανα χρεοσπόρα ἐσοῦ- σαιδες, εἶλεν ἔναι χαρίσμα λὸν ὄσπιον.

Φῶναι ἐφάνεν σαῖδας ἐμὸν δόρεσν. ζ. 594.

εἶθε

— Εἶδα νὰ μὴν ἐλεύθερον ὁλὰ ἐνδιαφούλαι καὶ μαπαριόλικα, αἴλι-
νες νὰ παλαγυπῶσι λιὰ ἐμχέν μου.

Μαί μου γέναιλο χυαρὸς ἐνδάμου βίος
Μιὰ ἄγλωσ, ὅλες λὶν ἐμὲν κυβοῦ φρένα. ζ. 596.

— Μελάβαζε λὶν εἰχένον νὰ θέγγι φατῦ σοφαίρα· μὶ θεωρῦς σο-
λὶ λὶ ἐγκυβὰ χυαρὰ, καὶ μὲν ἐκχαριβάνης σκαυλὶα δυσχρῦ, ἐνῦ
ἔσαν ἐλληχές. — Ἐ'βρῆκά με, ὀχῦ μὲ ἀσοχρέφεναι· ἐγὼ ὄρμως καίλα
ἔρμως, θέγω φέγγ' ἐκ λῦς χῶς λαύλες. — Ξὶ λὸ ἐνθέμενος καὶ μὲν
μάρχεναι λὸς ἄγγες.

Λὲλὶ λιὰ' γλῶ· μυδεὶ' ἄγλον ἐλιῦ. ζ. 602.

— Τί 'χαρέζα; Τάχα ἐνχριβεύθην, χροδίδικά σε. — Ἐμφρέχνα ἀνιόνγ
ἐρὰς ἐναντίον λῶν βασχέων. — Καὶ ὄρμως, ἐὶ καὶ ἐρκία (καλαρῶσα)
καλαικῶ φ' λὶ ἐλικόν. — Ἀρκῦ· σᾶγ σχέω σερὶ λέλεν χόφγας
ἄγκαι σκριλλός.

Ὡὶ ἐ ερινῦραι λῶν δὲ σα λὶ σχέγκα. ζ. 606.

Ἂν ὄρμως θέγγ νὰ χάβις ἐσικρίαι λινα χρικαλικὸν διὰ λὸ
λάκκαρος καὶ διὰ λὶν γυχλόν, χέγγ, καὶ ἔρκαι ἔλορος
νὰ σῦ σροσχέρω μὲ ἀγκθόνγ χῶρας, καὶ νὰ σῦ δῶκω συχαλι-
κὰ σρὸς ξένας, αἴλινες καχῶσ νὰ σὲ σαρισαικνβῶσι. Ἀσοσσοιν-
μένα δι' λαῦλα, θέγγ φατῦ ἐνθέλες· ἐνῦ σαβνοα λὶν ἀρ-
γόν, θέγγ κυρλίνγ σαρισσάλαρα.

Λέγ'. ὡὶ ἔλορος ἀφθόνῳ δῶναι χερὶ,
Ξένους λα σέρεσθι σύρβαχ', ὃ' δρέσσι δ' ἐ.
Ἠαὶ λαῦλα μὲ θέλγνα μαραυτῳ γένναι,
Λὺξαοα δ' ὀργῦς, κυρδανῳ ἀμένναι. ζ. 612.

— Θέλε λὸς ξένγσον ἔχομεν ἀνάγκαι, ἴλε λὰ χρέκαλικον θέ-
λομεν δεχθῦ· μὲ μᾶς δίνγς λέβολε, δίλα δῶμου καικῦ ἀνδρὸς,
ἀνδρίαν σαρέχῃ ἐμῆγαι.

Θέλ' ἂν ξένοισι λῶν σοῖς χρικαίμεθ' ἂν
Θέλ' ἂν ἐ ἐ δεξόμεσθα· μισ' ὥρᾶν δίδν.
Ἠαικῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνιον ἔκ ἔχῃ. ζ. 615.

— Ἐγὼ ὄρμως μυρίφορμαι λὶν θεὸς, ἴλε σρέλλω ἐκ σάλα λιὰ
νὰ ἀσκρίνω καὶ σὲ καὶ λὰ λάκκαρας· ἀλλὰ σὺ δεσμρι-
ζῦσαι ὡς λὸ καχόν, καὶ ἀσσκρίῳς σὺ θέλεις λὶν χέγκι· μὲ
σκρασσοντῦσαι χαισσὶ σχέσι.

Ξοὶ δ' ἐκ δρέσσαι λάχατ', ἀλλ' αὐθαλία
Φέγκι ἀσωθῦ· λαχχὰρ ἀχχενῦ ἄχλον. ζ. 619.

— Ὕσαχε· χάρκ λὸν ἄρλα λῶν κασσρέλλν κόρκς· μὲ χάκχς καικ-
μὲν, λέχσε λὶν χάρκενς σν.

—

Ἀσιγκρίτος δὲ Ἐλένου, ὁ χαρὰν ἐν μέσῃ τῇ πρώτῃ Ἑλλησὶ καὶ Ἀτλίτραις
μὲν ἀοσδουμένοις λοὶ σοάρμαλρα ἔρωλα, νὶ προαρχομένων ἐξ αὐτῶν
ἀοῦγμα δγιῶν, ἄδγ καὶ ἐξυμνῇ λοὶ μέλρον νὰν ἀδγμονα.

Ἔρωλαι νὸν μὲν ἄγγαν
Ἐλβόλας, τὰν ἀδόξλαν,
θὸδ' ἀρελὰν σαρέδοιαν
Ἀνδρόσαν γ' δι' ἄμις ἔλθον
Ἰλιάριις, τὰ ἄγγα θεός
Ἐσχερις ἔλω. ξ. 629.

Μιλάδγ δὲ λὰν Ἰλιάριδα νὸ μὲν λὸ ἀμοφανδοιάγ σολὶ ἐν λῶν
χρυσῶν λόξωλας ἀφιείλαν βίος, βαμμέλαν νὸ' λὸ ἔρωλοι, ν'
ἰα νὸ ἀμβάγ γ' λὰν ἑρφὰν λο ἀμφιδόγν, ἄρχὸν καὶ ἀλαγιολί-
λων ἄρεδων, ἔναν ἰλάρων λιόλρων.

Μιδαλ', ὦ Διόσαν' ἐν ἀμοὶ
Χρυσάων λόξων ἀφίεις,
Ἰμέρῳ χρίσαο' ἀφιείλαν ὄϊγόν.
Σλάμβγ δὲ μα σοφρονέοντα
Δώμασα πάγλιγον θεῶν.
Μιδάδαλ' ἀμφιδόγν ἀρ-
Γὺς ἀπόρασα λ' ἀμιν
Θυμὸν ἀποδμῆσαο' ἐλέ-
Ραις ἐοὶ χάλρους
Προσβάδομαι, ὦ δγιὰ Κύπρις. ξ. 639.

Ἐν δὲ λῷ δαλέρᾳ Ἑλλησὶ καὶ Ἀτλιτράσι, κύκλας νὸ μὲν
γίνγ σολὶ ἄσαλρις δαίμων βίον ἀμέμφτων ἐνλὸς ἀκλρολάλων
δγιῶν, διὸλ ἀλγί ἄγγοι σόνοι γίνγ ἀνάλαρος ἀπὸ λῶν χάρμων
ἰῶς σαλρίδος

Τῷ σαλρὶς, ὦ δαῖρά γ' ἀμοὶ
Μιδάδαλ' ἀδομις χαλόμαν,
. . . . . .
. . . . . Μάχθαν
Δ' ἐν ἄγγος ἀοῦρθεν,
Ἢ γῶς σαλράμις χέρσοθαι. ξ. 650.

Τῶλο λὸ γῖλον ἀς ἐοὶ, ἔδγγ σρὸς λὰν Μιδάδαν, δὲ λὸ ἤννοα σαρ'
ἄγγων, διὸλ ἄλε δάγις, ἄλε φίγος λις σὶ συνέδραιαν γ' λὰ ἔρωμα-
ρὰ δγιέαων. Λίθα ἄχαρις νὰ ἀοσθάδγ, ἀόλις δὰν λιρὰ λοὺς γί-
γαις, καὶ δὲ ἀνάγγ καθαρὰν λὰν παρδάλαν. Τοιάλις γί-
γας ἐξ μὲν ἀκοδαιάνα σοκά.
Εἴδοραν· ἐν ἐξ ελέρων

Μὸ.

Μέθεν ἔχομαι φράσασθαι.
Σὲ γὰρ τὸ σόφις, τὸ φίλων λις
ἔφιλεν, σαθτὸν
Δρυόλαον σαθέων.
Ἀχάριτος ὄζοις' ὅλῳ σαρέζαι
Μὲ φίλης λιμᾶς, μαθεμὰ ἀνοίξαν-
Τε μηδὲν φρενῶν.
Ἰὼ ἀμοὶ φίλος ἔσοι' ἔγε. ζ. 659.

„Ἐιόδιγελα ἡ λὲν σαπνὲν ὁ Λίγεύς. Ἡ ἔγοδος λὲν δὲ ἔγαν φο-
σιὰ, ἔγαν μάζιγα ἀναοιλυχὲς, ἰοινουμένες, διὸλ ἐκλὸ λὸ ἀμαλλάρο-
λος λὸ ἀνλιχρονορροῦ, δὲν γάνελας καὶ λόσον σιθαὶ ὁ σανάνλιος
αὐλὸ μελὰ λὲς Μινδγας, ὅλε αὖλα μὲν ἀρμιχαντοῦ ἡ λὰ γὲν
νὰ ἰραιοῦ μελὲ λὲν ἐκ λὲς Κορίνθον Ἐξανίελες, ἐκάρο, δὲ ἐσαπρ-
χελαι ἐκ λοῦ μαυλὴν λὲς Δεζγὲς, ὅδου ἂν Ἄδωνις μελέθη νὰ-
συμβιγκιθῇ λὸ Ἀσόμμανα σαρὶ σανδοσσίνος."

„Ὁ δαιμὲς ἐσαννόησε λὸ μέσον αὐλὸ ἕνα λὲν ἐξαγόμη ἐκ λὲς
ἀρμιχανὲλγες· σζὲν δὲ ἔχει ἀνάγκαν αὐλῷ, διὸλ ἀφὸ μελαχη-
ρόθη λὲν μιχανὲν καὶ λὲν μαγγάν, ὅδω, λὲς διαπαγένες λὲν φο-
γὲν μελὰ λὸ σαρ' αὐλὲς σροχθέντα ἀνοσυγγράμματα, ἐδύνατο
μάζιγα νὰ λὲς ἐξαναγάγῃ διὰ λὸ αὐλὸ μέσον καὶ λὸ ἄσυγον
λὲς σροσφυγὲς λες, καὶ ἄλλο νὰ ἐκγέρῃ ἡ ἄλλος, ἕνεκος λὸν
Λίγέως, ἵνλες καθιχὲ ἐναλλαγαλιὸν καὶ σρὸχρον λὸ ἄγαν ἀξιό-
γον καὶ ἀναγκαῖον ἔργον λὲς Μινδγας. Καὶ ὁ Δαίδαγος
ἔγαν ἑαυλὲς ὀλίγον ἐκ σρόχρον ἡ λὰ μέρη καὶ ἐνθυμοῦνλος."

„Μελὰ λὰς ἀρμιναίαν φιλοφροσύνας, καθ' ἃς ἀρμόλαγον ἡ λε Μι-
νδα καὶ ὁ Λίγεύς, συναπολάβονλαι μὲ λὸ ἀσπάσθαι λὸν ἀρχαῖον
Χαῖρε.
— Μίνδγα χαῖρε· λόνδε γὰρ σροσφιλῆ
Κλέμμαν ἀνδρὶ λόδε σροσφαίνῃ φίλος.
— Ὦ χαῖρε καὶ σὺ, σαῖ, σοῦ Πανδίονος
Αἰγεῦ... ζ. 663

διαλέγονλαι ἀκολούθως διὰ μακρῶν καθ' ἑρμηνείαν. Ἐν λῷ
διαλόγῳ λόλε ὁ μὲν Μίνδγα μανθάνει λὸν λόγον, δι' ὃν ὁ Αἰ-
γεὺς διέρχελαι ἐκ λὲς Κορίνθου· ὁ δὲ Αἰγεὺς μανθάνει ἑαυλὸν
ἀδυνάμενον θεόν, ἢ ἐκ διαλέγῃ ὁ Μίνδγα, καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ λὸν
σροσφέρῃ λὸν αὐλὸν ἄνακλα μελὰ λὲς γυναικὸς."

Ὁ μὲν Αἰγεὺς γαιάει διηγῆται ὅλι ἐκπαιδεύθη ἐν λαῖς Ἀθή-
ναις ἐκ λοῦ Δαίδαγου, ὅδου ἔγει ἐκπλαγῇ καὶ ἀρωλικὸν λὸ μεν-
λγον σαρὰ λαυλοφωνίας, καὶ ἀκούδι ὁ Δαίδαγος ἐν λῷ θέαλρῳ σιλὸν
ἀνάκλημα λῆς Δεσπούλης, καὶ κάπελα ἄκρα εἰκονὸν

νὰ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὸν ἐρημαῖον, μελέδαινε δια τὸν Μαρήθω, ὅπως ἀνταμοιβὴν δώ-
σειν αρὸς τοὺς Πελάσγους· ἐκὰν τὸ Πέλοπος καὶ βασιλέα τῶν Τροιζήνιος·
ἐσθλὸς ἀνήρ, ἔφασκε τὸ Μίνδα, καὶ ἔρίβων αερὶ τὸ δικαῖα· ἦθε νὸν δε-
κρέσειν, καὶ νὰ ἐσπένδεν ὅλη ἐσυβερίη·

Ἐσθλὸς γὰρ ἀνήρ, καὶ ἔρίβων τὰ δικαίᾳ·
Ἀλλ' εὐλυκάσιν, καὶ λύκος ὅταν ἀρῇς. ξ. 685.

Ἡ δὲ Μίνδα ἀκουόθεν ἐξιορᾷ τὸ δρυάδες, διὰν ἀσίγαν τοῦ
ἀέρος, διὰ κάν αὐτὸ γάμος μαλὸ τῶν θεῶν διὰ βασιλέας
κρέοντος, καὶ διὰ ἀκολουθεῖ αὐτὸ γάμος μαλὸ τῶν θεῶν, καὶ ἀχὲ
νὰ διὰ σφαγιάσουν μόνοι, διὸ δὲ ἐσυβερίη νὰ δουαρεχθῇ
μὲ ξένες.

Ἐκ τοῦ δε μὲν γῆς, ἐ σ' ἄγγε βαμίσαρι
. . . . . αὐλεῖ ἀσυγάσσαν χλόης. ξ. 727.

Ἀμὲ δὲ ἐφρόθη ὁ Αἴγιαι ἐς διὰ γῆν, ἐς διὸ γάμ, διὸ αἰῶν
ἐς ἔσαλες διὰ θεοί, ἐ Μίνδα ἔφασε· ἀμὲ· ὄφεν ἀὲ δὲ δὲ
ἐμρέσης, διὸ ὄρεσσαν, δί νὰ σαθείσης; — Ὄ, δὲ σαθείσεν καὶ
νὰ δοκῇ ἀνθρωσε. — Ἄρισα· σαρεῖν ἐς ἐμένε.

Ἀμὲ· δι' δ' ὄρεν δὲ δὲ ἐμὲ ἐμένεν σάθης;
— Ἡ διὸν δυνατὸν γίγνεται βροτῶν.
— Χαίρω σαρεῖν· σαλὰ γὰρ μαντὼ ἔχ· ξ. 753.

Θρόιαν ἐσχίσα ἀσέλγε καὶ ὁ χορὸς ἐς διὸν ἐκπερχόμενον
Αἴγιαι, διὸ ἐκόμεσα κιόλ μαχὸν καὶ γενναῖον ἄνδρα.

. . . . . ἐκ γενναίου ἀνδρὸς
Αἴγιαι, σοῦ' ἐμοὶ δαδόκησαν. ξ. 760.

„Ἡ Μίνδα μαλὰ διὰ κόσμεσαν τὸ Αἴγιαι, καὶ διὰ ἐμένε-
σαν διόλον σαρὰ τῶν δοσαχέσεσιν, ἀνθὲς ἐκόσ ἐς διὸν χορὸ
σαχῶς καὶ ἐπιμερέσως διὰ ἐμεμερισμένα σρόσωπα, ὡς σρο-
λέ.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

λίθεται νὰ ἐκλεχτοῦν. Οἱ γόγγυλοι δοσοῦνε σῦρ καὶ φοῦσι νὰ
ὁρμοῦ δαὶ φαίνονται γόγγυλοι ἐμβιομπᾶ, ἀγκανακλώσω καὶ ἐξεμ-
μένει σάθυ· ἐκφέρ δοκιμαλίας κιλὶ μεθ' ὑμερένους ἐμοχῆς
καὶ ἐμχρομμένας· κορίζ δις ὅλι τὸ ἐμβιόκλαι ἐς γκιοφόμμαι
ζάλια καλόζαικα, καὶ ὅλι ὁρμῆ σαρὶ ἐκμολμένα σκομμένα."

"Τὸ μέγεθος τὸ σάθυ καὶ τὸ σκοίθιος δὸς κακοδένε ἐχόν ἐκδι-
κόσως, ἐκμάρσαν ἐξ αὐτῶ δᾶσαν ἔλεγκ ἐνκοσθιόδαι, καὶ σκοκμὴ
ἐμοῦσι ὅμεν ζία ἐμχρέκλες ἐς ζία τὸ μονορκαντῆ ἐς μέκ μέσ
ἔδκα, ζὸν σῆμε δκοῦμεν ζῶν ἐκλεκμρένων τὸ μέσ ζες· ἴσλ
ἐξέκκα ἔλα φρίλλη, ἔλα ἀμεμβρόδ, ἔλα ἀκκοσκῆ, καὶ κοδκαλε
ζὸς μακελκρένας σκομμῆς ζῶν ἐδκα ζες ἔκκα. Ἐλεγῶ δκαλ-
σθιλος καὶ ἀκκοκθιμρέκκα κιλθ' ὅμε ζὸ ἄμμα, φαίνεται μέσ
δρῶσα καὶ κκορεκκα σκρὶξ ζοῦ κιλοκβαγόζος αθλὶς ὀμμῆ
σάθυς. Ζοκέλα ἰσθιὰ σκρέμμας ἔκκα μέκ ὁμὶς σκρὸ ζὸ ἀκκοκμρέκλαι,
καὶ ἐκμολόδε σμοῦρῶ μκκκῆς μεμολόδας, κιλκοκφέλ ἀ-
κκοκκιλόκκα, καὶ κορδές σκθάκκα ἐκμολμαρέκκης, καὶ
ζκκόδε ἐξ κμκκοσαμδῆμεν σκοσθκαζῶν· ἔχς ζὶ ἄδκοκ καὶ ἐξκμρέζε-
κὸν, ὅμε, ἐμμόδκοκ σκρὸ ζὸ ἄμμα καὶ ζὸν κιλκμρέκκα σάθυ. Δὸν
σδοῦλκα σμέκ ἀ σκκμρμκκοσθῆμα μκκῆ, δαὶ ἐκμολῆς, δαὶ ἀκκοκθο-
κκῆς, ἀμ' ἀθδρκχος, ἐμχρὰ, ἀοκμῆς, καὶ ὅλκ, ὁμὲν μκκζρθκκφ-
δος, ὀδκῆς σκρὸ ζὸ ἀκκοκκμρέμμκα· ζὸ θκκῆς κκδὸ ἀσκόσκκδκ, καὶ
ὁμὶς σκρὶ κκδὸ, ἀ, σκρὶ ζκκος ἐδκκρέμ ἀ ἀδκκμφόκκ σκρόξεκς."

Ὦ Ζεῦ, ἀκκμφάκκκκ, καὶ δκκκκκκκ ζοῦ Διὸς, καὶ φῶς ζοῦ ἀ-
λίου. Τώρα, ἂν φύγω (ὁμὶς σκρὸ ζὸ ζοῦ χκρὸ), θάμμκκ ἄμμ δκκκρὸκ
κκκκκ καδὰ ζῶν ἐχθκῶκκκκ· ζώρα γόγγυθκκκ ἡ, ἐθθῦκ δ-
ζοῦ, καὶ ἐμοίβκ ὅδε σὶ ἐχθκόμκκκ, θύβκκ ἀκκόδος δκκκκ,

Νὺξ δ' ἐμοὶς ἐχθκὸς ζῶν ἐκκὼν ζέσκκ δκκκκ. γ. 264.

δκόδε ὁ ἀκκὴκ ἔζος (ὁ Διομκὺς), ἐκκὶ μεύκκκ ἀκκκχκκζκκκκκ, ἐφκκ
χκκὰκ ζῶν δκκκκκκκκκκ μκκ· ἐξ αὐτῶ ἷς κκκοδεκκκκκ τὸ ακκ-
κκκκκκ σχκκκός, καὶ ἂς ἐκδκκκκκκ ἡ ζὸ ἄμμ καὶ ζὰκ κόμκ ζῆς Παλλάδος.

Ἐὰ ζοῦδ' ἀκκιφόκκοθ κκκκκκκκκ κκάμκκ,
Μκκόκκκς ὄμκ καὶ σόμκκκκ Παλλάδος. γ. 268.

Ἦδκ θύμκ κᾶς ἡσῦ σῦμκκ τὸ σχύδκκ καὶ ἀκκκκκκ ζὰκ κκκκκκ
μεζὰ κκκκκχῆς.

Ἦδκ δὲ σάκκκ ζάκκ σκκ βκκκκκκ

Λέξω· δάχκ δὲ μὲν σκρὸς ἰδκκῆκ κκκκκ. γ. 270.

Πκκκκκκὰ ζκκκ ἐκ ζῶν ἀκκκκκκ νὰ κκκκκκκκκ ἰκκκῦθκ
ζοὶ ζάσσκκκ, δκόδε ἀμὲ ἦθυ θύμκ ζῦ ἡσῦ μὲ μκκχκκῆς κκκκκ,

ὅλκ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

"Ως καὶ οἱ δυσμενεῖς γάμους καὶ τὰ σάκη μὲ φόνους σύρ-
ουσι καὶ κλῆτες σκορπίζουσι. Θέμι δὲ τὸν σαρκικὸν νὰ μένουσι
δὲ οἱ σπόδοι μου, ἀλλὰ καὶ τοῦτο νὰ λύσι ἐγκαλλιγέρω ἡ τοῦ ἄνδρι
τῶν ἐχθρῶν, ἀμ' ὅσως δὲ τὰ δόλια φονεύσω λίαν πόρρω τὸ δυσμενές,
δόλια θέμι σέρνῃ κάτω πρὸς λίαν σπορίαν, ἵνα λύσι καλύπτουσι δίβαν σε-
τὶ τὸν δλαύβα δυσμενεῖαν, καὶ νὰ λύσι προσφέρουσι σκιάρα δό-
ρα χαλκὸν σάκος καὶ ἐγχος χρυσοκόλλητον, τὸ σῶτο ἔχω βαρύ-
τατο μὲ δεκαπλασιάσια φάρμακα, καὶ μόγις βάσι κάτω τὸ τοῦ κα-
τοῦ λύσι, θέμι κακῶς ἀσφαλῶς καὶ σκιάρ, καὶ ὅλος λίαν
φόβος. Καὶ λαῦλα μὲν ἄλλο θέμα χάος.

Πέμπω γὰρ αὐτὸς δῶρ' ἔχουσα ἐν χεροῖν,
Πέπλους φέρουσα, λύσι δε μὲ φαύλην χθόνα,
Χαλκὸν τε σάκος, καὶ δόλιον χρυσήλατον.
Κἂν σὺ γαθῶνα πόρσω ἀμφίβιε χροΐ,
Κἀκεῖθεν ἥξεις, ὡς θ' ὁ σὸν θέμις πόρις. ζ. 287.
. . . . . .
Ἐλεῖν θανόντα δῆτ' ἀσπαστὸν ἡγοῦμαι.

Σκάζω ὅμως, διὰ τὸ ἕλκος ἔχω, τὸ σῶτον μισητὸν νὰ σπάσω, διότι
σκοπεύω νὰ φονεύσω τὸ λέοντα, καὶ ἀνδρὸς ἀσπάζομαι, ὅλως νὰ δι-
κάσω μὲ ἀσφάλειαν. Ἀγὼ δὲ αἰσχύνω ὅμως τοῖς σέβω τὸν λέον-
τος, θέμι ἐξέλθῃ ἀπὸ τῶν γῆν λαῶν, φαύλους ἔργου ἀποτελῶν,
τοῖ χάνον τῶν λέοντος μου, διότι δὲν ἔχω ἀνάγκη, φίλε, νὰ ἐμαί-
νωμαι λαῶν ὑπὸ ἐχθρῶν.

...Τέκνα γὰρ κατακτανὼν
Τἄμ'. ἤλις ἔχει, ὅλις ἐξαμύνεται.
Φόνους σὺ κἀμὲ σκῆλα σαυτοῦ πλησμονῆς
Ἔξαρε γαίας . . . . . .
Οὐ γὰρ γεγῶτος ἡμὶν ἐξ ἐχθρῶν φίλοι. ζ. 294.

Ἄς ἔσω. Τί μὲ ἀγαίῃ νὰ ζῶ. Ὅλε σαλπίδα ἔχω, ὅλε σῶτον, ὅλε λέοντα
συμφορῶν. Ἐσφαγιάσω ὅμως ὅλα, ὅλον ἐγκαλλίγερα λίαν σαλπιστὴ, ὅ-
πως μου, σφοβῶμαι ἡ λίαν λόγχη ξίφους ἀνδρὸς, ὅλος σὲν βαρὺ θέ-
μα τοῦ ἀσπίδος βάλω.

Ἄγε μοῦ ἀσπίδιον βάλω.
Ὦ λῶ. Τί μου ζῶν μέρος; Θὲλ' ἀριὸν σαλπὶς,
Θὲλ' ὅπως ἀγὼν, ἢ θὲλ' ἀσφαγὴν κοπῶν.
Ἡμάρτανον τόθ', ὅπως' ἐξήμουσαν
Δόρους σαλπὶς, ἀνδρὸς ἔξεως λόγχης
Πρὸ-βάς, ὃς ἦρεν σὸν βαρὺ βίου δόμον. ζ. 299.

Διότι ἡ τὸ ἔξω ὅλα σπάσω ζῶλος θέμι ἀφ' ὅσο ἐξάρω ὅλα σὲν
ἴσως καυχήμα πόρρω θέμι σκιδασμὸς, ἐσχὺν ὅλος θέμι διασφαλῶ.

ὅλως

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

κλος ἀοιδάκη κακὴν κακῶς, δεὰ ἶσι γαρμάκων γε. Κκαὶ ἀς μὴ μὲ
ἐορίῃς κακὸς φαίνειν, ἀλ ἀοιδῆι, ἢ μοιρίδιος, ἀλλ' ἀμφόλαφα ἴσιδα
ἀ ἐξῆς, ἐαρτᾶν μὲν ὀρὸς ἶσι ἐχθρός, εὐφραντᾶ δὲ ὀρὸς ἶσι φίλος,
ἶδε ἰῶν ἰσιάλων ἦτον ὁ βίος ἐνδοξόλαλος.

Μοῦσές με φαίνειν ἀοιδῆι κορυφαίαι,
Μνᾶ' πολυχάλκου· ἀγλὸς θαλέρον ἡβάων,
Βαρτᾶν ἐχθρούς, κὰκ φίλοισιν εὐφραντᾶ·
Τῶν γὰρ ἰσιάλων, εὐκλεὴς βίος. ζ. 804.

— Ἐσὺ δὲ μὲ ἀκουσίως τὰ σχέδιον, ἦτον ὁ ἐχρὸς, κκαὶ μοιρίδιο
κακὸν ἶσι κόρυ ἶσι ἀνθρώπων, ἐκοῦσιρᾶ νὰ σὲ ἀφιχάνω· ἄθεν
σὲ κυρεύγκω νὰ μὲν ἐκλεκτοὺς ἀοιδούς." Ὣς ἐφάν ὁ ἀδεννέος θάλε".

— Δὲν δύναμαι νὰ ἴμαι ἀγλέως, ἀοιδίμων ὁ Μοῦσα, ὃν σοι
χαρᾶν ὄρεως νὰ φρονῆς τὸ ἐναντίον, διὰ δὲν ἀάσχῃ ἔμπας ὑμᾶς ἐγώ.

Θεὰ ἐτὸν ἄγλως· σοὶ δὲ σιμφράσσομαι μᾶλλα
Τἀὐτ' ἐτί, μὴ ἀάσχῃσαι, ὡς ἐγὼ πάντως. ζ. 812.

— Ἀγὰ θέλῃς ἐμμένειν, ὦ γέρον, νὰ φανεύσῃς τὸ ἀάρμακον. — Τοῖν
δολρόωιν μάχεται· θέλῃ ἀσάρκωθῆι ὁ ὀδυσσεύς μου.

Θεὸν γὰρ μάχεται δυσθεὲς πάντα. ζ. 814.

— Ἐὸ θὰ γένῃς κὶ ἀθανάτου ἶσι γυναικῶν.

Ἐὸ δ' ἂν γένωμαι γ' ἀθανάτη γυνή. ζ. 815.

— Ἂς γένω. Εἶναι σειρῆνοι πλέον κὶ λόγοι ἀπάτης, ἐγὼ νὰ φέρω τὸν
Ὀδυσσέα, διὰ ἂν ἐκ ἐναντίου ἔμπαιρε ἶσι λόγοι· ἀλλὰ θέλῃς
φθῆι ἐξ οἴκου ὁ ἀνυπόπτως, ἐὰν μὲ ἐννοῇς, κκαὶ ἄκουσόν μου.

Ἄγε δῆτα, πεφυσμένε σὺ γε μύθων λόγους.
Ἀλλ' ἄγε μοι, χάρις, κκαὶ σύμφρασσ' Ὀδυσσῆι.
Εἰς σάκος γὰρ δὴ σοὶ τὸ σὸν τὰ ἐγὼ χρήσομαι·
Λέξῃς δὲ μενεαὶ ἶσι ἐμοὶ δεδουπότων
Εἴσω ἐρύσσῃς τὸ δουρὸς, μηκὲ θ' ἕπου. ζ. 820.

„Ὁ χιρὸς μεμιδάνων ἐκλιῶνα ἀφορμὴν ἐκ ἶσι ἶσι Ἐρεχθειδῶν χέ-
ρας, ἀς πὲ ἔρεξε νὰ καλαφέρῃς κ' Ἀθήνα μαλὸ ἶσι ἀκλάφαιον
ἶσι ἀοιδοῦν αὐλὸς ἐρέξειν, ἐξερεύγ ἶσιν σάφι ἶσι ἀθε-
νῶν, κκαὶ μαιανέρῃς ἶσι Ἀθηναίας οἱ εὐδαίμονας κκαὶ ἱερὰν
μέγας σάους σοφίας κκαὶ ἀοιδίμους· ἀκοφάνειν σφρᾶσιν νὰ ἀ-
παλράσῃ ἶσι Μοῦσα ἀπὸ ἶσι μαμελωμένου σρᾶξει ἶσι σα-
δουλόν, διὰ δυνάσῃ, ἀθάνα ἶσι νὰ σοφισθῇ ὅλο μεγε-
μένα κ' κατορθῶ. ἀκόμη σάφις, κκαὶ οἱ ἀνθρώποι κκαὶ ὅ-
λους φιλόξενοι κὰλεῖ ἄνδρα."

Καλὸ ἶσιν σρᾶσιν χοιδὸν Ἑλροφὴν κκαὶ Διλιγροφὴν ἄλλ
ἶσιν

Τὴν εὐδιερώνιαν τῶν σωμάτων Ἐρίχθηδων, διαγράφων τὴν ἐμφύτον ἀσφάλειαν χάριν τῆς Ἀθηνᾶς διὰ τῆς εὐσεβείας τοφίας, καὶ βίου ἐν ἀγαθῇ ἡλικίᾳ γαμετοφιλίας ἀρίζηλος, ὅθεν, ὡς φάσκουσι, αἱ ἔννεα Πιερίδες Μοῦσαι, ἐδημιούργησαν ἐκ τῶν Ἐρεχθέως λοφαγικὸν ὄμβριον,
Καὶ θεᾶς σοφίας μεμάρμαρον,
Ἱερὸς χώρος ἀσφαλείας
Τ' ἀσφαιρόφορον,
Κεκρυφάλαιαν σοφίαν,
Αἰγὶ διὰ γαμοφιλίαν
Βριθυκόλπου ἐλαίου κύβερνον,
Ἔνθα σοῦ ἀγνὰς
Εὐνὰς Πιερίδας
Πέμπει Μοῦσας
Ζαθέαν Ἀρχεσιλάου φιλότητα. ϛ. 831.

καὶ ὅσον κορίζου ὅλη ἡ θέωρις, διαπορφυρέου φάρεσλα ἐκ πόρων μὲ ἐνδὸς ἐμφύτου φῶτα καὶ ἀνθέων, διαχέει ἀοὶ ἐκ τῶν χάρις ἐκ ἐκ τῶν μαρμάρων ἐκ τῶν κεφαλῶν ἐκ τῶν ἀνθρώπων θεωρίαν πέρας ἀνέρας καὶ ἀοιδοῦς ἐκ ἄρτας σωμάτων σοφίας, καὶ συναρμὸν ἔχει ἐκ τῶν ἀρετῶν

Κεκρυφάλαιαν ἐκ θεωρίαν ῥοῦς
Τὰν θέωρις κορίζουσιν ....
.....
Αἰγὶ δ' ἐκ βαμμένα
Πλόκαμον κύκλα ῥοδό-
ων ἀρόων ἀνθέων,
Τᾶ σοφία σωμάτων,
Πέμπει ἄρτας,
Πολιάς ἀρετᾶς ξυναρμόν. ϛ. 842.

Πῶς μακάρων, λέγω ἐγὼ ἐκ Μούσων ἐκ τῶν δικαίων ἔρωτι καὶ Ἀθηνᾶς ἔρωτι, ἐκαίνου σόφος ἄνθρωπος ἐκ ἐκ ἐκ

Τὸν παιδοκτόνον Ἄτην,
. . . . . .
. . . . . .
Σκότος φόνου νέον αἴρει.
Μὴ ὄρος γονάλων σε πάντας
Πάντας ἐκλεύσῃ,
Μὴ λάινα γονεύσῃς.
. . . . . .
. . . . . .
Πῶς δ' ὑγρὰ αἱματόεντα.
Τέκνους ἄδικον μοῖραν
Ἔχόντος. Φόνου δ' ἀνίκατον
Πεδὼν ἐκλαῖε διαπόλιον
Ζεὺξ καὶ χέρα φόνου
Ἐξ ἡμάρου θυρᾶς. Γ. 862.

Ρ'

„Ἐμφανισθεὶ ὁ Ἄτων ἐμὸς ὀρὸς ἐὶν Μιδέαν. Ἦλθον ὀροσημαδὸς ἀὸ ἐοὶ δίδε ἀὶ καὶ ἔτσι ἀνορακὸς, δὲ ἀόφαγας ἐμὶ λῖλο. Βέμεροὶ λίγα νοὶ ἀεῖνον λὶ νέον ὀράμμα ἐμλεῖ ἀὸ ἐρὲ, ἐ μένα."

„Ἡ Μιδέα ἀὶδ μελαδήμλαν ἀὸ ἀμμίαν καὶ ἀνεράκοιον ἐρίνην, ἐμ παμπέλαδον καὶ ἐμπεκάνην ἔμμενα. Δὲ ὀροδίβελαν νὰ ἐξένεν ἴὶ καὶ ἀόμος νὰ ἐμέμξῃ ἐὸν Ἄτονα, ἀλλὰ νὰ ἐανοῖσαν καὶ ἀκμιδεῖσαν πέλον. Ἡ ἐμμόλνασα καὶ ἐρμίμος παρδάλας ὀροὸ ἔλαβε ἐῶρα χαρακτῆρα δάβεν μελοραμμένον καὶ μέα ἀαντμμόν. Ἐλλὰ ἐὰ ἐαχνάοραλα, ὅτα ἴσασμος καὶ ἀαμέλρασοι μοῖν δίναλαν νὰ ἐοινοῖσαν, ὅσως ταμμικεῖσαν, ἐὸ βιτρέλας, δὲ μελαχρίμελας μ-ελὰ ἀσανίας λέφμις καὶ ἐκμείας. Βμεσομῆ ἐὰ μάβεν ἐης, μεῆ συμμένρμεν ἀαρὰ ἐοῦ ἐιτρός ἐης, ἀναμνερμῆ ἐὸν ὀρόναιαν ἀελᾶ καὶ ἐοιδαμερμάμῆ ἐὸν μάρνην ἐα, ὀροκαμῆ ἐὰ ἐένελαν ἐοῆμενν ἐκαιοβιοίαν καὶ μηδοκορμίαν, χένς δαίρεα, ἐκελάβν δοιμμάχιζον ἀὸὸρ αἰδῶν ἐὸν δαμοκὸν ἀῆ ἐὸν Κόρινθον, ὅσως κάμμοι ἀκαλμαμῶσα ἀὸὸ ἐᾶ ἀαλῆ, ἀνοβαμῆ καὶ ἀυρβαμάν ἐὸ ἐρόσοι ἐᾶ καὶ ἀοιλέχων ἀαρὰ ἐᾶ Κρέοντος ἐὸν χάρι, ὀροὸ φέρμ δώρα ἐῆ ἐοὶ κόνμρμοι ἐὸ ἀομμιρόλαρν, αἰδῶς κοόρνμ, καὶ δι ὅλων αἰδῶ ἐαῖ μμῶν καὶ ἀομαιαιδιαῖ μέσοι, ἀοῆμ χάνμ νὰ ὀῆμ ἐοὶ Ἄτονα, ὅλι ἡμμίνῶ, καὶ ὀρῖμῶς ἀόἔβαμν ἐὸ ἐῶς μμχῶς ἐας ἀάσαν ὀργὴν καὶ χόμοι, καὶ ἀόἔβαμν ὀῆσι ἐῆ ἐὸὸ ἀνοσοάμενον αἰδῶς ἔμμαμμένον."

„Ὁ χαρακτὴρ ὄμεως ἐὸ Ἄτονος ἦτον καὶ ἐελαῖβα ἀῆμονὶ μμχῆ καὶ ἴσως μέα καμός." Ἡ Μιδέα ἦτοὶ ἀοκαιμένο ὀρὸς ἐὸ-ἐον πάμμ

Ἄτον

Ἴασον, σὺ μὲν συγγνώμην δι' ὅσα ἔρρεξ' ἐμοὶ φέρε· ἀνόητος μὲν ὀργὴν μὴ
ἔχων καὶ σοῦ δὲ πατρὸς ἀμαθὴς διεφάνθην· ἐγὼ παρεσκόπουν καὶ
γοναῖσιν.

Ἴασον, ἀλλ' ὑμεῖς ἴσως ἐμοῦ φρονέστεροι
Συγγνώμην ἔχειν· ἀλλ' ἡμετέρας ὀργὰς φέρειν
Εἰκὸς νιν, ἀλλ' ἐγὼ πρὸς ὑμῶν σοφὴ 'νόμιζόμην φίλοι.
Ἐγὼ δ' ἁμαυτῆς δεινὰ πάσχουσ' ἀφροντίστως,
Κἀλαλόμην. . . . . Τ. 820.

Δυστυχές, ὅ μαίνομαι καὶ ἐνοχλῶ τοῖς κακῶς συμβουλεύουσί μοι, γί-
γνομαι δὲ ἐχθρὰ τοῖς βουλήσει καὶ τῷ δικαίῳ μου, ὅταν ἐναργῶν ἀρὰ
ἀπ' ἐμοῦ συμφέρον μου, συμφεύγειν βουλόμενα, καὶ πάρεστ' ἀδεῶς,
ἡ λιὰ ἡδονήν. Διὰ θὰ πάνω λοὺς βυμόν μου. Διαλύ νὰ σάφω,
ἀγὼ σ' ἐμὸν κακῶς φρονοῦντ', Διὰ ἔχω λιὰ ἡδονήν. Ἐσύλα γνώ-
ρίζω καὶ σῶν, βέλω ζῆν φεύγοντα μᾶλλ' ἀντὶ ἐνδεεῖσθαι; Ταῦτα
σκεπτόμενον ἐνόησα ὅλα κακῶς ἐσυμβουλεύμην, καὶ μᾶλλ-
ον ὀργίζομαι.

Ταῦτ' ἐνενοήθην, ἀνοήτου δόξαν
Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάλιστ' ἐνορμένη. Τ. 880.

Τώρα ὅμως σ' ἐκλιπεῖν, διότι νοοῦμαι ὅλα φρονέστερα, σοῦν, ἔχοντ' ἐμ-
αυτὴν σαφῆ ἀρετὴ φρόνησιν. Ἐγὼ δὲ τὴ ἀνόητος, ὅτις λόγοις ἀ' ὁδο-
λόω λοὺς ἐχθρούς μου, καὶ παρεκπεσοῦσαν ὀργὴν χάριν σου ἀν νὰ
σὲ εὐχαριστήσω, παρέσχημα. Ἀλλ' ἐγένετ', ὅσον ἐγένετο, διὰ βέλω
νὰ ἀφῶ κακὰ, σὲ γονεῖς· ἀφὲ διὰ σοῦ σὲ νὰ ὁμοιω-
θῶ μὲ λοὺς κακοὺς, καὶ νὰ ἐκλιπέσῃς ἀσεβοῦσα ἐσὲ ἀσυνέλων.

Ἀλλ' ἐσοῦ, οἷον ἐσοῦ τὸν ἱερὸν κακὸν
Γενέσθαι. Ὅλων χρὴν σ' ἀφαιρεῖσθαι κακῶν
Θεὸν δ' ἀπελθόντ' οὐκέτ' ἀπὸ κακῶν. Τ. 888.

Ἐγὼ δειλαία λοὺς ἔρισα, καὶ ὁμοίωμαι ὅλα κακῶν ἐμφρονοῦσα τόλε,
καὶ κείμην τώρα συμφορᾶς.

Πεπράγαθα, καὶ φαρὰ κακῶν φρονῶν
Τόδ' ἀλλ' ἄρτιον νῦν ἐκβεβήκασιν ἐλπίδι. Τ. 890.

Ὦ ἑλένα, ἑλένα, ἀφίσατε τὰ δάκρυά σας, ἐξέχθελα, ἀσεβοῦν-
τα καὶ φροντιστοῦντα μᾶλλ' ἀρετὴ τοὺς σαλάφασσαν, φιλεῖθε,
ὡς τὸ μίλαρμα, μὲ τοὺς φρένα ἐχθρούς σας, διότι φρόνησιν ὁδη-
γεῖ καὶ ἐσώζουσι τὸ ὀργή. Πιαστῦτε ἐκ τῶν δεξιῶν χερῶν.

Ὦ ἑλένα, ἑλένα, διότι χαρᾶτε χάριν
Ἐξέχθει', ἀσεβοῦσαν, καὶ φροντίσατε
Πατέρα μᾶλλ' ἐμοῦ, καὶ διαφθεῖθ' ἅμα
Τοὺς φρόνιμα ἐχθροὺς ἐς φίλους μᾶλλον μέλα.

Ἔδοσ-

Σουσὰ γὰρ ἦρεν, καὶ μεθέηκεν χόλος
Πάντεσθε χεῖρας δεξιὰς . . . . . ζ. 896.

Ὦμοι ἐγὼ παπαῖ· ἐννοῶ δὴ κακορρεμένα! Ταχὺ, τὰ δεῦρα, ἀφοῦ
χώρεσεν ὅλο βορὶν χρόνον, θέλει ἐκβεῖ χεῖρα! Παγάσωρος
ἐγώ· ἔρασε πῶδι ἐνδυμέρες καὶ πλέρες φόβε· ἀσοχωρεσόμενη μέχρι
τοῦδε ἔκκα ἔρδος ἐκ τὸ καλρὸς σας, καὶ ἔβρεχον μὲ δάκρια τὸ
ζρυφερὸν προσωπάσας.

Ὦ! ἀρλιδάκρυρέ ἔρε, καὶ φόβε σχέα·
Χρόνῳ δὲ κάρως καλρὸς ἐξερρεύσῃ,
Ἄβρια ἰαρρέσα ἰλιὸ δ' ἔσρεσα δακρύσι. ζ. 902

— Καὶ ἀγὶ ἐρὲ, ἔφεν ὁ χορὸς, ἀρχαῖα θερρὰ δάκρια γὶ τὰ ὄρρατα,
καὶ ἄβε τὸ κῦν καιῷ, νὸ ρὲ γίνῃ μεγαλέλαρα

Κήρισι καὶ ὅσσαι χλερὸν ἀρρέβε δάκερα,
Ἢ καὶ μὲ σροβαῖν μέζον, ἢ τὸ νῦν καιόν. ζ. 906.

— Εἰκεῖνῳ, τὸ γένε, ἐσρόβιοι ὁ Ἄδων, δεῖν μελαρεζμένον,
καὶ ἀδόμως οἱ μέρεσρεν διὰ τὸ σαρεμβόλα, δέδε ἔμαν φιλῶν
γὶ τὸ βῖμ γένος νὸ ἀρρίβῃ, ὅλαν ἐμέσ τὸν ἀνδρα νὸ σωά-
σῃ ἐλέρας γάρας.

Δίνῳ, γένε, ἔλδε νὶ ἐκέρα μεμέσρεσι
Εἰκοὶ γὰρ ὄρρῶν βῖμ σοιγόβιν γένος
Τόρες σαρεμσαῖνέ γ' ἀμμοῖν σόσ. ζ. 902.

Ἀλλ' ἰ ἐρχόν μελεβρίθη ἐοὶ τὸ βεβλέλερον, ἐμνάρισας μὲ τοὶ κα-
χὸν τὸν σερφερέλεν σιρεβγῆν· τὸ τὸ ἔμεν ἔδιοι σκέρρος γενικοῦ.

Ἀλλ' γὶ τὸ ἤρεν σὸν μεθέηκεν κάρ
Ἔγνως δὲ τὸν κακῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
Βγῆν· γενικοὶ ἔργα τάδε σκέρρος. ζ. 910.

Διὰ τὸν ἰδιεύσας καλερίαν, τὸ σκῆδος, δεῖ ἐμβόλιοι ἀμῖν ὁ
καλρὸς, δέδε σχεῖν ὅλ σὰς μελὰ τὸν ἀδεμῶσους ἀκόμεν, θέλει
καλέχῃ τὸν ορθὸν θέσιν γὶ τὸν Ἅδρανθον.

Θέρμε γὰρ ὑρῶς τὸς δὲ γῆς Ἀδρανθέας
Τὰ ὄρῶ' ἰόσοθεν σὸν κακογενέσι ἔλ. ζ. 914.

Ἀλλ' ἀνδρέσθε, δέδε καλὰ τὰ ἄβρα θέβῃ μεμέσρεσ ὁ καλρὸς, καὶ
ὅδες ἐκ τὸν· Θεῶν ἔμαν ἐμέσρες. ἔἶβε νὰ σὰς ἰδῶ ἐκέρασβι, καὶ
ἀσεβέρεν τὸν ἐχθρῶν μου, νὰ δέβθελα τὸν ἀμβόλελα.

Ἤδεμεν· δ' ὑρῶς ἐκέρασβι ἀδὸς λέγοι
Μαρδόλος, ἐχθρῶν τὸν ὑρῶν ἀσεβέρεν. ζ. 918.

Καὶ ὁ (χέβῃ ορὸ) τὸν Μήδων), δαλὶ ἀναγαιέζων τὰ ὄρρατα
ἐκ Θερμῶν δακρύων, καὶ ζρέφελα ἐμῶν βοϊκὸν ἀμόμεν,
Μήσας, δεῖ ἀναδέχαται ἀκμέτως τὸν γῆν μεν·

Αὐδᾶ δὲ χλωρῶν δακρύων λέβῃ πόρας,

Σλιέ:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Σλέμματα γενεὴν ἔμοιμι παρείδα;
Κἠν ἀοιδῇσιν τοῖσδ' ἐξ ἔμεν δεκὴ μόγοι. ζ. 921.

Οὐδοῦς· ἀλλὰ μὰ σημαντὴν δὲ λέκτρων. — Οὐρος ὕπα, δόλι θέμω
ἀνῳτῶ μεμαρμαρέως παρὰ αὐλῶν. — Σκαιοντῶ, δὲν δυσοιτῶ φῇ τὸν μό-
γοις ον· ἀλλ' ἔμμεν γενεὴ, καὶ τὸ θῆμι γένος ἐξ σύνοιμα τὸ δάμεν.
Δρόσοι τάδ'· ἴλε σοῖς ἀοιδέοις μόγοις.
Γενεὴ δὲ, θέμι, καὶ δαμάσαις ἔμεν. ζ. 925.

Καὶ δαλὶ ζενάβης ἰοοῦσον διὰ τὸ λέκτρομι. — Τὸ ἐμάνοιμι καὶ
τὸ ἐκκυχόρμιν ὅλι μὲν τῷ ἀγέον ἀοιδῷ, μ' ἐσῳθαν αὐλοῖς ἀπ
τὸν μόγαιον, ἀν θὰ γίνοιν λοιπὰ, ἐσσῖν τὸ ἀεσμένοις.
Ἕλιλον αὐλύ· μὲν δ' ἐξ ἐξιέχαν ἔμενα,
Ἐσῳθέμ' ἄκλος, ἡ γαμέοιμι δόλα. ζ. 928.

Ἐσῳδὲ ὅμως ἐκόμιον τρέσαν ὁ ἐνοιμὲν τὸ μὲ ἐκοσμέμι ἀπ λῖν γῆς λιό-
λοις, ἴλα ἐμὲ λῶρα δυναμεῖτόμιν, δόλι παῖῳ γενεὴν ὅλι καὶ ἐς
ἐσὲ γένομαν ἀρέσομμα· καὶ ἡ λὲν ἄνον ἀοιδὴν θεμεῖτόμιν
δυομαίνι. Ἐμὲ μοιδὲν θέμι φύγ ἀπ λῖν χέρας ἄκλοις. Ἀλλὰ λὲ ἐ-
ναρέας ὅσως παῖῳ ἀναλραφῶσιν ἀσὲ τὸν, ἥλιον ἀσὲ λὲν κρέοιλα
νὰ μὲν ἀσέλθοσιν ἐξ αὐλῶν.
Ἤρᾶι μὲν ἀπ γῆς λῖν δ' ἀσαίρομαι φυγῇ.
Παῖδες δ' ὅσοι ἐν ἀναραφῶσιν σῇ χερὶ
Αἰλῶ κρέοιλα λίνδε μὲ φαίγγι χθόνα. ζ. 937
— Ἀγνοῶ, ἐν δοκεῖτο νὰ λὲν ἀγέω, μοιλὲλο θέμι σφραθῇ.
Θέλω τὸ δ' ἐν ᾧ ἀγόμεν· σφρᾶσθαι δὲ χρή· ζ. 938.
— Ἀλλ' ἐγὼ ᾧ λὲν γενεῖτόμιν νὰ ἐκλύσιν λὲν σαλέρλεν, νὰ ἀφέ-
σῃ ἐδὲ λὲ λέκτρομι.
Σὲ δ' ἀλλὰ τὸν ἀγνὸν ἀλάσθαι σαλρὸν
Γενεῖτόμιν, παῖδας λίνδε μὲ φαίγγι χθόνα. ζ. 940.
— Μοὶ παῖ· καὶ σιγὲν ὅλι θέμι λὲν ἀγόν, ἐὰν ἦμαι καὶ αὐλὲ
μὲν ἐκ λῖν ἄλλαν γενεῖτόμιν.
Μάλιστα· καὶ ἀγόμι γε δοξάζω σφ' ἐμέ,
Ἐλθὲν γενεῖτόμιν ἐκ λῖν ἄλλων μέν. ζ. 942.
— Θέλω δὲ καὶ ἐμὲ σὲ συνδρόμι ᾧ λῖλο, δόλι θέμι σύμμι ᾧ λὲν σύμ-
μιν δόμι, λὲ ἀραλόλαμι ἐξ ὅλων ἐσάμχαν σύμμιον μεδεξὲ λῖν
ἀνθρώπων.
Συμμίσομαι δὲ λῖλὲ σοι πάμι ἀόν.
Πέμψω γὰρ αὐτῷ δῶρ', ἃ παμμήτειρα
Τῶν νῦν σὲ ἀνθρώποιον . . . . . ζ. 945.

Οἱ παῖδές μὲν θέμιν μόμι ἐς αὐλὲν μεδοὶ ἄλογον καὶ μέμαιον
χρυσοκόμιλοι· ἀλλ' ἐὲ μόμι αὐλὸ ἐς ἐν λῖν δόμιν ἐδὲ λὲ
λαχὲ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

παχύλειροι. Θέλω δὲ εὐδιαφορώτερα τὴν παθοῦσαν, ἀλλὰ πολὺ μείζονα, δι-
δοὺς ἐπιλογχάνουσα· σάρκας, ὄνυχα ἀμβροσίοις, ἀσαπέα καὶ πόσφρα
οἷόν σοὶ ἐλέγω ὁ ἄγιος ὁ σαλὸς τὸ σαλόν μου· ἴδωμεν ἐγὼ τὴν ἐμήν
νυχίαν. Πάβελα σαῖδες τὰς φερνὰς λιπίδας ἐγὼ τὰς χεῖρας, καὶ φέ-
ρελα πάλαι· ἐγὼ τὴν μαμμαρίαν πόρμαν βαστάσασα, δὸς δὲν
θέλω γὰρ φανεραγορεύσει τώρα·

Πάρτοβα φερνὰς τὰς δὲ σαῖδες ἐγὼ χέρας
καὶ τὴ δεράνῳ μαμμαρίᾳ πόρμαν δόλε
Φέρουλας· ἄλλοι τώρα μαρτολὰ δέξαλον· τ. 955.

— Δυαλὶ, τὸ ἀνοῦλα, εὐδέλλης πέλα ἀὸὸ τὰς χεῖρές σι. Νομίζης
ὅλα ὁ βασιλεὺς ὅπως σαυτίζῃ ἀὸὸ σάλον καὶ ἀὸὸ χρυσόν.
Ἠράλαυόλα, μὰ τὰ δέλες, δόλα καλῶς χωρίζω ὅλ, ἀλ' ἐγὼ
μὰς αὐτοῦ, θέλω μάλιστα προλέγω χρείαλα·

Πῶ δ', ὦ μελέα ἐὼν δα τὰς καινὰς χέρας;
Δεῦτε σαυτίζῃ τώρα βασιλέως σάλον.
Δεῦτε δ' ἀὸὸ χρυσοῦ; ζῶσα μὰ δόλν ἐλδα.
Εἴθαρ γὰρ ἀρᾶς ἀξιοῖ χάλν ἔμοὶ,
Γυνὴ, προσβύας χρυσέλων· σὰρ' ἐὸ δ' ἐμέ· τ. 962.

— Μὰ μοῦ ἀκλίβαμις, δόλα ὁ λόγος καὶ τὰ τώρα, σήθαν καὶ ἐὼν
θάλν. Θ' δ' ἀὸὸ χρυσοῦ, ἐγὼ ἐὼν ἀνθρώπων, ἔμαν προλεμέλαρος ἀὸὸ μι-
κρὸς λόγος.

Μὰ μοῦ οὐ. Πάθα τώρα καὶ θανὶ λόγος.

Χρυσοῦς δὲ, πέρφυσαι μαρμάρων λόγων ἔρωτας· τ. 964.

Εἶπόν σήμερον εὐδιαφορὰν καὶ βασιλέα· τὰ δ' ἐλάμπαμεν θέλ-
τωρα πλοῦτος ὁ θεός· διὰ ταῦτα ἐνλαῦθα διαφορώτερα, ἤθελα ἀλλαγ-
ξάν ὁ μόνος χρυσοῦς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐμοῦ. Παγκάκιλα χρυσοῦ, τὸ
ἐλάμπαμ, ἐν ταῦτ ὄνυξ ἐστὶ πᾶς γυναικὸς τοῦ σαλοῦ σας καὶ τῶν Δι-
σοσίνης μου, καὶ ἀφ' ὅσα ἐλδα ἐγὼ κάλλιστα τὰ τώρα, κάλλιστα σάλον
καὶ χαλκοῦλα νὰ μὰν ἐνδιαφθεῖλα ἐν τῶν γῆν, ταῦτα· διὰ τοῦτο
δ' ἐμάζιζα ἕνας ἀναφμιτῶν, νὰ χάνῃ κάλλ τὰ τώρα ἐν τὰς
χεῖρας, καὶ ἐμάνας νὰ ἐσιτρέφελα, ὅσα χάλαν εὐάγγελα τὰς
μελρὸς σας ἐν ὅσα ἐσιθεμῆ νὰ ἐσιλύχῃ.

. . . . . ταῦτα γὰρ μαζίζα δέ,
Εἰς χεῖρ' ἐμέμας τώρα δέξασθε δόλε.
Ὤβι νὶ λάχιζα· μελρὶ δ' ὧν ἐρᾷ λυχῆν,
Εὐάγγελα χάνοισθε ἀρτέλαλα παγῶν· τ. 974.

Μόνος ἀνεχάμασιν ἐλάων ἐν τῶν σαυτῶν, ἀσεμβαν καὶ οἱ
παῖδες μελὰ τοῦ Παυσανίου, φέρουλας τὰ τώρα σρὸς τὴν πόρμαν.
Θ' δ' ἀὸὸ χορὸς ἄδε δόλε ὅλ ἀναζεύθμαν σχέσι αἱ ἐμοῦδας ἐν

σερὶ

περὶ τὴν ζωὴν τῶν παίδων, διὰ ταῦτην ἔδει ἐκ τῶν ὀδῶν τὸ γάνος. Ἡνυμφεύετο τὴν χρυσῆ ζέφυρα, θεὰ ταχθεῖσα ἡ δημιουργὸς τῶν θάλλων. Ἐφύτευσε δὲ ἐκ τῶν κηπέων, καὶ θέλησε διὰ τῶν ξανθῶν πόρων, θεὰ θεὸς τὸν γαμβρὸν τὸ θαλάσσιον.

Νῦν ἐμοίδες τὴν ἐμὴν παῖδαν ζωᾶς
θάλλει· ζέφυρος γὰρ ἐκ φόνου ἔδυ.
Δέξαι μέγα χρυσῶν ἀναδόρεον.
Δέξαι δόξαν ἄλαν
ξανθᾶς δι' ὀργὶ πόρου
θεὸς τὸν ἔδυ πόρευ
Δὸς τὰν χαρὰν λαβέτω. τ. 981.

Διὸ τὴν θεὰν παλιγγονεσθεῖσαν ἐκ τῶν χαρίτων καὶ τῶν θρεπτηρίων τῶν ὡρῶν καὶ τὸ χρυσοπαγλίδιον ζέφυρον, καὶ περιβαλλομένην αὐλὰ, θεὰν πάσαις κυμβοσοδοκεῖσθαι διὰ τὸν ὑποφήτην θεόν. Εἰς δὲ ἐν βρόχοι καὶ ἀγκύλοι μέτραι θαλάσσης, θεὰν ἡ ἁλμάδωρος ἀναδύσεται!

Πόθος χάρις, ἀμβρόσιος, ἐ' ἀγὰ αἰδώς,
Χρυσοέλαιον ζέφυρον περιθέοθαι,
Νηρέρους δ' ὕδη πάρα κυμβοσοδοκεῖ.
Τοῖον ἐς ἔρως ἐσῆλθε
καὶ μέτραι θαλάσσης
Προσμίξεται δόξαν. τ. 987.

„Καὶ ἰοπάλα μὲν πάνθεμα ἔδει ὁ χορὸς μετ' εὐφαβγάλου καὶ ἠρινὰς ποιήσων ἐκ τῶν ἀρούρων ἐλθεῖν καὶ Ἡλυσίων. Εἰς δὲ τὴν Σικελίαν ἀναλυόμενος, μᾶλλον εὐφρανεῖ, καὶ βαρὺ ὄρος τοῦ Αἴτνα καὶ τὴν Λιβύην, λέγ."

Ἐὼ δὲ τὸ δίθυραμβε, τὸ παιδευόμενα ὑπὸ δὰν βακχεῖον, ἀρρ. δρυὸς χορὸν καὶ τοῦ ἑνὸς ἡδέθριον βίον ἐκ τὸ ἰάκχου, καὶ γενὲ θάλαλον ἐκ τῶν οὐρανίων

Παιὼν ὁ παλιγγονὸς
Ἡδέθριον βιοῦν ἀρούρας
Ἀδόχῃ τὰ σὰ γενεὰν θάλαλον. τ. 993.

Ἐλευθέρα καὶ διὰ ταῦτ' ἐλευθέρου δόχμιον, τὸ ἀβρὸν μέτρον, ἵνα θεὸς φανεὶς τὸ ἰάκχου, ἔνεκα πορφυρᾶν θαλάσσης, τὸν οὐρανὸν ἐμπλησθῆναι ἐκ τοῦ ἀνέμου ἀΐδη μετ' ἄστρων οὐρανίων.

. . . . . ἀ γαμέτας
Τὸ ἰάκχου πορφυρᾶν ἴσπει
Λιχένων, ἀ δὸν ἀρχαιᾶν ἀνόρεας
Ἄστρων ξενικᾶς ὁδοὺς οὐρανίας. τ. 1000.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ὁ Παιδαγωγὸς ἐσαγγέλλει μελλὰ τῶν παίδων τοῦ Μίνωος ἐν τῷ
κρεύλει, ὅσου ἦλθον φέρ᾽ αὐτοὶ παρὰ τὸν πύργον τοῦ Διός.
λέγ᾽ ἡ μοῦσα πρὸς τὸν Μίνωα. — Δέσποινα, οἱ παῖδες ἐθέλουσι νὰ
μὲ φέρωσιν ἐνταῦθα· κ᾽ ἐγὼ θυσίας πύργων παρέχω μαλ᾽ ἐνα-
ρισίμους τοῦ Διὸς ἢ τοῦ χῶρός μου. Εὐνοοῦσιν μοῦσαν ἐκ τοῦ
θείνατον. "Εἰρήνη δὲ λαοῖσιν θεοῖσι!" — Πατοῦ, ἀσπάζουσι οἱ
Μίνωα. — Δεῦρ᾽ ἐλαράχθης, ἐμὸν εὐλογῆς; Δεῦρ᾽ ἔχραυσε ἀγὸν
τοῦ πρόσωπον, καὶ τὸν ἐδέχθης ἀσπάσιον τοῦ πόνου μου;

Τί σὺν ἔλεγας ἔρωσιν παρεῖδα,
κἀνὰ ἀσπάσιον τοῦδ᾽ ἐξ ἐμοῦ δέχη πόνου; ζ. 1007.

— Αἰ, αἰ. — Ἡ συμφορὰ αὕτη δὲν σοφιστὴ μὲ τὸ ἀναγ-
γνῶσθαι.

Τοῦ᾽ ἦν ξυνωδὰ θεῶν ἐξαγγελμένος. ζ. 1009.

— Αἰ, αἰ καὶ δόξη. — Τί νὰ ἀναγγείλω, ἄγνοῶ. Μύθους ἔοφα-
λον ἐς τοῦ κεῖνα ἀφῆκαν.

Μᾶν δὲ᾽ ἀγγέλλων λόγων
θέσι τόδε, δόξης δ᾽ ἐοφάλειαν ἐναγγέλλ; ζ. 1012.

— Ἀνάγγελος ἐσσὶ ἀνάγγελος. Δὲν οἰ μάντεσι. — Δεῦρ᾽
ἔχεις τοῦ ἔργα τοῦ ἔργαλα παλαιὰ καὶ ἀναδαμασμένα.

Τί δ᾽ ἀ παλαιὰ ἔργα καὶ δαμασθέντ᾽; ζ. 1014.

— Αἰσθάνεσθε σοφὸν ἐς τὸν δεσπότην, τόδε οἱ θεοὶ καὶ ἐγὼ
καὶ τῶν συναδόντων ἐφέστορες τοιαῦτα ἔπεσι τὰ πράγματα.
δα. — Θάρσει πρᾶξε καὶ μὴ ἀπόστα τοῦ ἔλεγον. — Ἀλλὰ
σχέσι θάσσε ἡ ταχυάτωρ, τοῦ προσέπεμψε (δηλ: ἐς τοῦ ἴδιον, ὅτι
ἔργῳ ἐπιστῆ τοῦ καὶ ἀναβάθου πλησιάσιστ, ἵνα μὴ ἀπο-
πέσῃ ἐκ τοῦ τοῦ Παιδαγωγοῦ). — Δεῦ ἔχει ἡ μοῦσα, ἵλεω ἀσεχω-
ρήσθης ἐκ τῶν ἐλαιῶνων. Ὀφρῦς δὲ ἦν, ὡς θαυμάσ, τὰ ἐ-
σαφέρχ ἀγοργύτων τοῦ συμφορᾶς.

Θῦλοι μοῦσα ἐκ τῶν ἀσεβῶν ἔλεων
Μίνῳ φέρ᾽ χρὴ, θεοῖσι ὅτα, συμφορᾶ· ζ. 1016.

„Ἡ Μίνωα ὅδ᾽ ἀναβοᾶται διὰ μεσῶν· σαρίσαλα δ᾽ ὅμως
δεάγερος καὶ σοφίᾳ. Ἐλαράχθη ἐς τοῦ ἔργαλας, καὶ οἱ παῖ-
δες, τοῦ Παιδαγωγοῦ, δίδα ἐμβιόνετο ἐσωτερικῶς τὰ ἔρ-
γαλες ἐς χεῖρα καὶ ἐς σάρκα. Ἐθάμβ᾽ μὲν ἦσαν οἱ δα-
δοχεῖσι τὸ ἔργον τοῦ μαλαιτρογῶς μελλ᾽ ἐπὶ ἀσεσδοχὴ
τοῦ δεῦρον· ἀλλ᾽ ἐπρόσιμο σῶσι καὶ σροβῆ καὶ ἐς τὸ ἔργον
τοῦτον ἐσχεμερὸν μὲν, σῶσι σοφαλιὰν βέβαια, ἐπὶ σφα-

γὴν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

τὴν τῶν Ἑλληνικῶν. Ἐκλεῖθεν τὸ φωναρέικον ἢ τὸ ἀρβανιτόβλαχικον κα-
τέφρα καὶ τὰ δάκρυα· ἤλιον ἢ σάγιον μὲ τοὺς ἀκολούθους· τὸ μέ-
σον ἐρεμάχειλο μεταξὺ τῶν βιγλίων καὶ φιγκούρες γυναικός· τὸ ἀ-
πάνω πίσθεμα μεταξὺ τὸ ἄγριον σάθος, τὸ φόστι καὶ τὸ καθύμιον
καὶ τὰ τσιγκελένια ἀθαρικάρδια."

„Εἰς τὴν διάταξιν καὶ γραμματολογίαν τῶν σάγιων αὐτῶν, ὁ ποιητὴς
ἦταν ἐπιλεχτικός. Τὸ μέρος ἔπιασε τῶν Μακεδόνων γιὰ ἀριστούργημα
τὸ καθεπάνω, καὶ τραγούδι ἔγραψαν. Ὁ Ἕλλην ἐμορφεύθη καὶ
τσολιαρίσθη ἕνα χωρὶς διαφόρων καὶ ἀκριβείαν ἐνδυμα-
σίαν, τὰ διαφορετικὰ ἀπὸ τῶν ἀλβανιτόβλαχων τὰ τρανὰ σουρβάκια.
Ἀλλ' ἐκεῖνα ἀναφυλάει ἡ μάνα μὲ ὅλην τὴν γλυκοσύνην. Ἀλλὰ
τὸ καθεπάνω ἐφορεμένα γυναῖκα ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Ἑλληνικῶν. Ἀλλ' ἐκεῖ
τσιγκελένια καὶ διαφόρα, ἐκεῖ μεγάλα ἐμπρὰ καὶ ἀποσταθερέ-
νει τὸ ἐφορεμένα, δεῖ ἀπαρτίσθαι ἐνέργειαν ἐπιλεκτὴν ἐπιδεξιότη-
τα τὸ ἀλλὰ ἄλλως στῶν καὶ πορέσαν τὸ καλὸ τὸ ἐλληνικὸν μυαλόν, ἐκεῖ-
νο ἐπιδεξιότητα, ὅπου ἐκεῖ ἔχει ἐπιδεξιότητα ἐπιδεξιότητα, ἐκεῖ
τὸ σάθος τῶν καλλιτεχνῶν, ὅπου ἐκεῖ ἔχει ἐπιδεξιότητα ἐπιδεξιότητα
γυναικὸς ἐπιδεξιότητα ἀπὸ τὰ μέρη τῶν μακεδονικῶν χορῶν. Ἐγὼ δὲ
σημαίνω χωρὶς ἢ ἄλλα ἐπιδεξιότητα, χωρὶς καὶ ἐπιδεξιότητα τὸ στῶν
ἐφορέσαν, καὶ τὸ στῶν ἐδῶ ἐπιδεξιότητα, ἔλε νὰ ἐπορέσαν τὸν
σχῆμα, τὸν γυναῖκα καὶ τὸν γυρεύειν θαλάρεζον, καὶ τὸ
στῶν ἐδυσχέραν ἢ πόλιν μὲ ἐπιδεξιότητα χαμοδόξας.

Πρὶν σφῶν ἔνασθαι, κἀσιδῆν ἐπιδεξιότητα
Πρὶν χάλβα, καὶ γυναῖκα, φορεμένη

Ἑνὸν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εὐνὰς ἀφῆκα, πατρόθεν Γ' ἀνωχέτην. ζ. 1021.

Τὸ ἓν τῆς ἀθουσίας μου τὸ θρυαλλίδα! Μαλώνω χαιρόν, τὸ λάμπα σου ἀνέ-
βρυσε· μαλώνω ἐμόχθησα· καὶ καλοξάνθην ἀπὸ τὴν σόνην καὶ
ἐκ σφῶν ἀθουσίαν σαρὶ τὸν λουτρόν.

Ἦλθον ἔπ' ἐμέ, τὸ λαμπ', ἐξανθρακώμην·
Ἦλθον δ' ἐμόχθουν, καὶ καλοξάνθην σόνοις
Σταγόνας ἐνεγκὼν' ἐν τόποις ἀθουσίας. ζ. 1022.

Ἐκ τῶν τὸ δυσμενόν ἦχον τὰς ἐλπίδας μου, ὅλη ἀνέβαλα μὲ σαρίθμησ
καλὰ τὸ χάρος, καὶ ὅλη ἀποθανίσουσα, ἀνέβαλα καλὰ τὴν ἐσ-
θυμίαν τῶν ἀνθρώπων, καθὼς μὲ χαλᾶς μὲ τὰς ἀδικουσας χά-
ρας. Τώρα σχεδὸν ἀποχτόθνισαν οἱ ἐχθροί μου τὰς ἐλπίδας μου, διότι ἐ-
χειρωνάν ἀπὸ σᾶς, θέλω λέγει ἐκεῖ σαρὰ καὶ θυμᾶμαι.
Ἐγὼ δὲ, ἀφ' ὧν μαλαβαίνελα ἐγὼ ἄλλο ἔχει ἐκεῖ (τοῦ ἄδου), ἀνέκαθε
σχεδὸν θέλετε ἐδῶ τὴν λύπη μαλέρα σας.

Ἡ μὲν σοθ' ἡ δύσμοιρος ἦχον ἐλπίδας
Πολλὰς ἐν ἀρᾶ γυροβολοῦσαν ἐν ἐρᾶ,
Καὶ' καλθαπτῶσαν χαρὰν τὸ σεριγελᾶν,
Ζωηρὸν ἀνθρώποισιν· νῦν δ' ἐγὼ δύ'
Ἐλπίδα φρονῶ· σφῶν γὰρ ἐχειρωνάν
Ἀνορὸν διάξω βίοτον, ἀφῶν' ἐν ἐρᾶ.
Ὑμᾶς δὲ, μαλέρ' ἐκ' ἐλα ὄρμαιαν φίλους
Βλέπω θ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀνοιγόμενα βίον. ζ. 1031.

Φεῦ, φεῦ, τί μὲ καλλάζελα, τὸ λάμπα; Τί χαλᾶλα τὸν ἔχαλον
χάλια; Αἴ, αἰ, τί νὰ κάμω; Τὸ θάρρος ἐκλεῖ. Τὰ κλάμια
(ἀποζηλῶ ἐγὼ τὸν χαρόν), μόλις ἦλθ' τὸ ἐγκαὶ βλέφαρα τῶν λά-
μπιχρον, δὲν δύναμαι σχέσ' ἐν' ἀνθέξω. Ἐὰς τὸ καλεν-
δίσω τὰ ὀρεσσοφαιοβάλτα· (δηλ: ὁ ὀρεσχελαοβόλος φόνος), ἐκ-
λω χάρη μαζῶμαι τὰς σαϊδάς μου.

Φεῦ, φεῦ! τί ὀρεσδέρεσθέ μ' ὄρμαιαν λάμπα;
Τί ὀρεσχεζᾶλα τὸν σαυζαλον χέρσον;
Αἴ, αἰ, τί δράσω; Κλαυθὰς γὰρ ὀίχεται.
Γυναῖκες, ὄρμα μικρὸν ὡς ἔχει λάμπαν
Θὲν ὀὲ δακρύσει. Χαρέλω βαχρύσαλα
Τὰ ὀρθοθεν· ἄξω σαϊδας ἀπ' γαίας ἐρᾶν. ζ. 1037.

Διατὶ θέλετε διὰ τὰς δυσχέρειάς μου νὰ χαθῶ τὸν σαλέρωσιν
νὰ ὀρουλάω ὅλο κὰτ' ἐγὼ διχάσω καμιά; Δὲν ἔχω ὀρθό.
Ἐὰς τὸ καλενδίσω χαιρὸν τὸν ὀρεσσοφαιοβάλτα· Ἀχὲ τί κά-
θομαι (ἀπαξιωσυρῶλα ἀπ' νέον τὸ καλὶ τοῦ λάσσους μου τὰς);

Θέ-

θέλω νὰ γίνω σερέτσης καὶ νὰ ἀφήσω λιμέρια λὰ ἐχθρούς μου; Ἂς λο=
μπιάσω.

Καϋμὸ τί σάκω; Βγάζομαι γιὰ ὄργες,
Ἐχθρὸς μεθᾶ λὰ τὴν ἐμὴν λιμέρια;
Σαγματιὰν λάδα . . . . . τ. 1043.

Ἀλλὰ καὶ τὸ λῆ παιδί μου, ἂς λὰ σροσέχω μὲ λόγια καλὰ· νὰ=
γαλῆ, τὸ σαϊδάκι, γὶ λὰ σῆτι· ἂς γάβῃ σερὶ καλὰ φρονιδιά, ὅλως δὲ
μεγὰ θερεμὰ νὰ σαρίγαλα γὶ λοιπὰ λας ἔνοιας (ξένους λὰ ἄλλα θε=
μὲς, καὶ ἐξαίρεση λοῦ Ἄρεως καὶ λοῦ Ἐρωτένα μου δυσαρεστημένα
γὶ λὰς ἀνδρογονίας). Ἐγὼ ὅμως δὲ θέλω μεγάλους λὰν χῆρέμου καὶ
σαμ ἀπλοῦθα μελαμρεζάλια). Ἀχ, τα! μὲ γοιδὸν, τὸ θερεμὲ, μὲ
σρωΐξῃς σὸ λῶλο, ἀμμάν καλά· Τὸ λέθρε (σρὸς λὸ θερεμὸν), σω=
ροὶ λὰ λέμπαρου· μαμρὰν ἀσ' λοῦ γῶλα μὲ ἀρετὸς, θέλω
νὲ ἀφρόσω·

Ἀχ, τα, μὲ σῶλα θερεμὰ, μὲ σὸ ἐφτάδον λάδι·
Ἔκαου καλός· τὸ λόγο, φτοὰ λέμπαρου.
Ἐκεῖ μεθ' ἀρετὸς γῶλας, ἀλγαντοά σε. τ. 1050.

Μὰ λοὶ ἐν λῷ ἤθη ἀσοφῆς ἀμάχορας (δὲν λοῦ ὄρμα λῶλο σαρα=
δῶλου σῆτι σαρίγαλα, γὶ λὸ σάθος λου, καὶ σάκου οἱ ἐνδεια=
τοι), δὲν θέλω ἀγάπες καλὰ γὶ λὰς ὄβρες λοῦ ἐχθροῦ. Εἶναι ἀ=
νάγκαν ἐξ ἄσαυλος νὰ λουβάνου, καὶ ἐοχὶ λᾶλο σρόσωπα
γάπης (γῶλας σαφορμένου), ἂς φανεύσωμεν ἀρετὲς καλὰ ὄλλους
λοὶ ἐμενπάμεν.

Πάντως σφ' ἀνάγκαν καλβαντὲν· ἐσὺ δὲ χρὶ,
Ἀρετὲς πλεντρεμ, ὅλως ἐξεμέναρεμ. τ. 1055.

Εἶναι δὲ σῆτι λοῦλα ὃ ἀνασόφυλα καὶ λελεσορένα, ὃ
ἀσωλέσθη σῆτι λόγα νορίζω καὶ ἡ βασιλὶς νάρεμ ἐν λὸ τε=
γάνου καὶ λοῦ σέτζεμ. Ἀχ! ὑδὲ μέγω νὰ βασίλω γὶ δυσ=
χερεζάλια ὑδὲ, καὶ ἀγ' ἄλι δυσχερεζάρεμ θέλω σάρεζ καὶ
λοὺς σαϊδάς μου.

Ἀχ' ἔρμ γάρ δὲ ζημιουεζάλια ὑδὲ,
Καὶ λοὺς δὲ σέρεμ ζημιουεζάρεμ ἄλι. τ. 1060.

Ἐσὺ θερεμὸ ὄρμας σάκεμ νὰ λοὺς ὁρίζωμεν. Σόλα, τὸ λέμπα, σόλι
γὶ λὸν μεγάλο λὸν δαξιὸν χῆρα, δυσανάβατα.

. . . . . ορούγορ βάζορεμ, σόλ' τὸ λέμπα
Σόλ' ἀσοδόσανα, μεγρὶ δαξιὸν χῆρα. τ. 1062.

Τὸ γιγλάλο χῆρ, τὸ γιγλαλον γὶ ἀρὲ ζόρεμ, τὸ μορφὸ καὶ ὁρό=

σωσον

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

σωσον εὐχωλὰς λάκωνι· ἦβα τὰ εὐδαιμονεῖτε· ἀλλ' ἐμέ, διὰ τὰ λάτρευθα
ὀ θαλάρους, σᾶς ἀφικέσθαι λὰν εὐδαιμονίαν (χέται δεῦρ. ὁ κύλιξ τᾶς
δεσποίνας σας).

Ὦ φιλόλα χάρ, φίλαλον δ' ἔρος χόρευ,
Καὶ σχῆμα, καὶ ῥυθμὸν εὐρυχὰν λάκωνα
Εὐδαιμονεῖτον· ἀλλ' ἐμέ· λὰ δ' εὐθύδα
Πολὺν ἀγγέλω..... ᾳ. 1066.

Ὦ χρυσέα παρθενία, ὦ λιγυρὰ χορὸς καὶ ἀδυμὸν σοὶ λάκων!
Ἀοίδιμε, ἀοίδιμε· δεῖ ἀνθέων φί λὰν ἁρπαζόντας νεκτάρεον
ἀπὸ λᾶν δρυῶν. Καὶ ὄρεα χωρίζω ὀδόντα θέρμ λαμπρέος καυτό·
λλ' ὁ θερεὶ, ὅσος ἦεν ἄλιος μεγίστων διηνεκεμένων φί λὰν ἀν-
θρώπων, ἦεν καὶ ἰσχυρότερος ἀπὸ λὰς ἐνθρώπους μν.

..... Ὦ χρυσέα παρθενία,
Ὦ μακθακὸς χρὼς, συετερὰ θ' ἅδιστον λάκων,
Χαρᾶτε, χαρᾶτ'· ἀεὶ ἐμὲ παρθενίαν ἀοιδεύσατε
Δεῦτ' ἐς ὀρᾶς· ἀλλὰ νεκτάρεα καλιᾶς.
Καὶ μακθάκων μὲν σὰ λαμπρέου καυτά,
Θερεὶ δὲ μέγιστον λᾶν ὀρέων ἐνδαιμονέων,
Ὅσον μεγίστων ἄλιος καστᾶν ἐρότων. ᾳ. 1078.

„Ὁ χορὸς ἐκλαύθα ἅδε μονοτροφεῖτος. Λακεδαίμων ἁρπαζόντων ἐν
λᾶν πόλεων λᾶς Μινύας καὶ λᾶς πόλεις λᾶν λακάνων λᾶν, φιλοσο-
φᾶν ἐράσθαι λᾶν· ἐπὶ τὸ γυναικῶν φίλον, καὶ ἐπὶ λᾶς ἀφελίας ἐπ' ἀν-
θρώπων ἐκλεκτὰς καὶ ἐλευθέρας λᾶν ἀνθρώπων."

Ἐὰν, λέγ', ἐθέλωμεν νὰ ἐξελέγωμεν τὸ θεῖον γένος, θέλομεν
εὕρει ὅλε σαφήνειαν καὶ ἄλλαλε συνέπειαν καὶ μεμερόλεμεν καὶ
μεγαλόλεμεν ἔριδες. Ἀλλὰ δεῖ ἴδωθα καὶ ὅλως ἀνοσιούργηλοι
καὶ ἄρχοσι· ἐνάρχη καὶ φί κρέας Μῶσα, ἵλλις ὀργᾷ περὶ το-
γέας, ἀφὶ ἐνθεύσεως ἐφ' ὅλος, ἦεν δύνασθαι νὰ εὕρωμεν μεδαξὺ ἀμ-
λᾶν καὶ λαλᾶς χαροφόνους μνήσεως.

..... Ἀχὰ γέρ ἐς'
Μῶσα καὶ κρέας, ἡ προσορᾷς,
Σοφίας ἔκλυεν· ἀδαίων μὲν τ',
Πατρὸς δὲ γένος ἐν ἀοιδαῖσιν
Εὕρομ' ἂν ἴσως,
ἤτοι ἀοίδιμον λ' μνησιῶν. ᾳ. 1081.

Ἐν λάλοις γέρμ, ὅλι ὅσοι ἐκ λᾶν ἀνθρώπων ἦεν ἀκλεᾶσαν ἀοί-
ρον καὶ δεῖ ἐφέλεσθαι ἀπὸ λᾶς ἀοιδᾶς, ἀράλλη καλῶς νὰ ἀκολαζῶν πρὸ
λᾶν εὐλυχέαν λᾶν γαστρικέαν.

Καὶ μερὶ βροτῶν, ἵλινά γ' ὁ

Πέρ-

Πάρεσαν ἄφρον, μισὸ 'φύλεσσαν
Παῖδας, προφέρην ἠὲ ἐυδμήταν
Τὴν ὑγιαρέαν ζ. 1085.

Τοὶ μὲν ἀλαωὸν, ἦλε πολὺν, ἦλε πολὺν πρᾶγμα ἔρυσσι οἱ δὲ-
ες ἐς λὺν ἀυθρώπους, ἀσαμβάσσοντες ἀν σαμῶν μόχθων.

Πολλῶν μόχθων ἀσέκοντα . ζ. 1089.

Τοὶ δ' ἀσπιδοχάλκας ὑγιὴν βλάπτρια λάαν ἐς λὸν ὄμιλον, πα-
λὺν δ' ἐλίβαν ἔρον λοὶ βίον ἐς μερόπεσσι· σρῶλον μὲν ἔδοσι πολῶν λὸ
ἐπιαθρέπεσσιν, ἔοχα δ' ἔδοσι μελὰ θάνατον ἀφέσσασιν ἐς ἀν λὰ
πολὺν σρῶλον· ἂν ὄρεσι μοχθῶσιν ἐσὺ φαεῖνι οἱ κρειῶν λέ-
πεσσι ἔμεν ἔμεν ἄλεγρον.

Οἱόν δὲ λάαν ἐῆν ἐε ὄλεσσι
Ἐμμερὸν βλάπτρι' ἐσορᾶ μεγάλη
Καλαλρεχαρέην, λοὶ ὄπαλα χρόνον.
Πρῶλον μὲν, ὅσσι βρότεσσι πολῶν,
Βίοτόν θ' ὑσόβεν ἡμέρην λιμεσσι·
Ἔλε δ' ἐν λάλεσι, ἦλ' ἐοὶ φθαμένοις,
Ξιλ' ἐσὶ κρειῶν μοχθῶσι, λόδ' ἐῆν ἄλεγρον. ζ 1096.

Πλὴν ἐν, λὸ ἔοχαλον ἐξ ἄμα πολὺν, θάμο ἔμεν ἐς λὴν θαιλοσί.
Ἔχε ὅλι δὲ λάαν ἐῆν ἐρον ἀγῶνι, ἐμπιπάθεσσι, καὶ ἔμαχρεχά-
ἂν ὄρεσι, ἐοῦθεν πολὺν δαίμεσσι, πὶ ὁ θάνατος προσέρχεσθ' ἀ-
λὰ ἐς λοὶ ἄλλε, λὶ πάλα ἐμαλαπάθεσσι. Διαλὶ μισὸν μελα-
ξὺ λὼν ἄλλων δρῶν ἐπάβαλλον οἱ βαὶ ἐς λὴν θαιλὴν, πὶ λὶν
σπερολάλεν μέσσι λῶν παίδων·

. . . . . ἀ δ' ἐπερέος
Δαίμεσσι, ἦλος φρῶδος ἐς ἀίδαν
Θάνατος προφέρει σάρκα Ζέννων.
Πῶς ἦν μὲς ἐρὸς λοῖς ἄλλοις
Παῖδ' ἐσὶ ἦλε μέσσι ἀπερολάλεν
Παῖδων ἔννεα
Θαιλοῖσι θεὶς ἐσβάλλε'; ζ. 1107.

— Εἶμι, φρεσὶ ἰ Μοῦσα σρὸς λὸν χορὸν, προσφέρω πὶ πάρ-
λὸν λόφον, ἐνα ἰδῶ σὰς θέαν. Λὶ ἐς λοὶ πέπον λῶν θρεπόλων
ἐπιθὲς, ἂν πὶ βρέφεσι ἀρχάμενοι εἶεν ἀν λῶν ἐπιμελῶν λῶν
Ἡλύσιος, σαρεπιμερόμενοι λὶν ὄψιν, ὡς πὶ ἀδάμαντ' ὅλι ἔχε λι
πολὺν πὶ ἀπαγγέλλειν νέον.

. . . . . ἀπερὶ δ' ἀμεθυσταίνοις
Δρόμοις δ' ἐσὶ πολὺν ἀγῶνα πολύ. ζ. 1112.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Εἰσηγεῖται ὁ Ἄγγελος ὅρος διαφόρους καὶ διαφερόντως,
ἔστιν τὸ φρικτὸν ἔργον, τὸ ἐκάστου δημίου ἐμπρακτεύεσθαι· Μάγγα,
φάγγα, φάγγα. — Τίνος ἕνεκα ὀρέγῃ καὶ φάγῃς; — Ἀσωτεύεται
ὀρὲ ἄγγος ὁ βασιλεὺς πόρνῃ, καὶ ὁ σαλὶρ πάλαι θρόνων ἐκ τῶν
φαρμάκων ὀν. — Κεφάλιγον πάγος ἔρος, καὶ ἀπὸ τῶν θέμω ὀκ
καλαλάξῃ μελιξὶ τῶν ἀναρμάτων καὶ γέγωνεν.

Κεφάλιγον ἔρως μεῖζον· ἀν δ' ἀναρμάτων

Τερπνὸν ἄδειν καὶ γέγωνε ἀρετὰς ἄδειν· ζ. 1120.

— Τί φῄς; ἕτοιμ' ἐγὼ καὶ κἄπον, ἀν σαφηνεῖς· Πῶς; ἀνάγκη μοι·
ξυνάρμοττον δὲ σῦκον τῶν βασιλέων καὶ χαίρει, καὶ δεῖ φο-
βεῖσθαι δὲ ἔργμασιν;

Τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κἀν μιᾷ γνώμῃ;
Ἥλιος ἐφάπτεται ἔξω ἡμερῶν,
Χαίρει κεχάνασι, κἀν φυβεῖ δὲ Λοιδόρᾳ; ζ. 1123.

— Ἔχω καὶ ἐγὼ ἀναλίσκ, φέρει ἀπὸ τῶν ἀδικίων. Ἀγὼ μὲν ἐρεῖ·
ζεῦσαι φίλε, φοὶ σῶς ἀσωπέσθωσαν, δόλῳ ἐὰν σαφηνίσαν ἀσέβα-
σον, θέλῃς διοῖ μεῖς χαροσαίπος.

Ἔχω δ' ἀπάγω τοῦ γε σοῖς ἀναλίσκ
Λέγοιτο ἀγοῖ· ἀλλὰ μεῖ σαίρκα φίλος.
Λέξον δ' ἐσῶς ἄγαλο· δίς λόγον γὰρ ἆν
Τέρψεις κἀμέ, ἢ λεβηδὼν σαφηνίσω. ζ. 1127.

Ὁ Ἄγγελος ἐξηγεῖται ὧδε καὶ ἐγ τοῦ ὅλου τὸ θρόνος ἐστίν·
θέλω βριβερὰ γαγανόλα. Ἡ δώμος αὖλι διεξόγλα μελὰ σοῖς
ἀμριβέας καὶ βαιρόλιλος. Ὁ θεάλις νομίζῃ μᾶλλον ὅλ βλέος σαρ
ὁ, δ' ἀνὴρ καὶ βιαλρέξαλα. Δεξιολάλι καὶ φωνιλάλι ἔχω τὸ
ἄγαλος τῶν σαίδων, καὶ ὀρὸς νεβλὶ θανοῦσαι τῶν σαρεγάλων, καὶ ἀὶ
ὀρᾶλαι ἐλευσόμος τῶς κύριες ἐγ τοῖς θέαλαι· ἀρμὲν καὶ ἀ-
μεῖς ἀ συμφορεφορὰ δαίλις μελὰ τῶν σαράμερι καὶ σεγβο-
μὰ τῶν δύρων, καὶ ἀριμέλος ἀ βαβρωμὲ τὸ βριβερὰ αὖλις
καὶ τὸ σαλρὸς ἔως θανάλι." λέγῃ γοιαὸν ὁ Ἄγγελος.

Λόγος ἦγθον δὲ λέκαιον μελὰ τὸ σαλρὸς αὖλαι, καὶ ἐσάρασαν
δοὺς, συμφεμοὺς ἐσχάμερα, ἐχόμερμα κἀμεῖς ἀ ἀσωπέλαι, ὅλιως ἐ-
χωνόμενα δαὶ δὲς δοναφεσυμένους· ἐξέγομαι δὲ ἀσγὰ ἐς δὲ ἄλα
ὅλ ἀ ἄρις μελαξὶ ὀν καὶ τὸ σαλρός ον ἀὐτὸ δαχέθη· καὶ κἀμεῖς μὲν
ἐθώσαμε δὲς χέρα, ἄγγ., δὲ δὲς ξανθὺς ἀσγρᾶν τῶν λέκαιον·

..... δὼ ἄλαι δ' ἀὐθὺς τὸν σοῖς λόγος
ξὲ καὶ σόσι τὸν κἀμος ἐσθγόθαι τὸ σρὺ.

Τέλος.

Κλύνη δ' ὁ μέν μοι χθί', ὁ δὲ ξανθὸς πάρα
Παίδων . . . . . ξ. 1134.

καὶ ἐγὼ πολὺς ἡμέρας χαρὰν ἐποιήθην αὐτὸς ἐς τὸ δόμους τοῦ γενναίου. Ἡ δὲ Δέσποινα, ἐπὶ ὀσσάκι χρόνο ἀπὸ ὅτι ἐξαλλάξαμε, πρὶν ἐκεῖνε ἐδῶ τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὸ Λεβέντη, ἔχα προσηφωρεμένη νὰ ὀφαρμάκι ἐς τοὺ Ὑδρούσα. Μέχρι ὅμως ἔβγει αὐτὸς, ὁσεσδήποτε τὰ ἔβρεμε, καὶ ἔπρεπε ἀπὸ τὸ χωριὸ τράπωσαν, ἐδιαφθόρα τὴν ἄγρολον αὐτῆς.

Δέσποινά δ' ἂν νῦν αὐτὸ ὅτι θαυμάζομεν
Πρὶν μὲν λέοντα τῶν φονᾶν ξεντρίδα,
Πρόθυμον ἔχ' ἀγκαρμὰν ἐς Ὑδρουσα.
Ἔσω μὲν ἐλθὼν ἀρπαγμένα δ' ὅπλα
Λεοντέαν θ' ἁδελφὴν ἔμπασαν σαρκῶν
Παίδων μινυάχθη' ἡνίκ' ἦν . . . . . ξ. 1141.

Ὁ ἀνὴρ ὅτ' ὅρμα καλεσράϊνε ἀπὸ ὀργὴν καὶ ἀπὸ χόρο τὰς κεφάλας ἔγω ὁρὸς αὐτὸν, νὰ σάκῃ ἀπὸ θυρὸν, νὰ μὲν ἔμπα ἀπὸ ἀντρεῖαν ὁρὸ φόβο, καὶ νὰ γράψῃ ἀπὸ παραμὲν ὁρὸς ἐκεῖνε, ἀπὸ ὀσοῦν καὶ αὐτὸς ἀνόρεγε φόβο, νὰ δεχθῇ τὰ δῶρα, καὶ φόρι αὐτὰ νὰ ἔμπαν σαρὰ τὰ σκυλόσκυλα νὰ ἐσπλάχνῃ ἐς τὸ ὑπὸ σκῦλας νὰ μείνανε. Ἐκεῖνε δὲ ἀπὸ ἔβλα ἀπὸ ζαμοσύνη, δὲν ἀκολίβεν αὐτὸν, ἀλλὰ σκύλος ἐς τὸ ἀντρό,

Ἦλθ' ὡς ἐσῆλθε πόρον, ἀπὸ πυκάχελο,
Ἀλλ' ἦτο' λυσσὶ σκύλα . . . . . ξ. 1149.

καὶ φόρι ὁ σκύλος καὶ οἱ σκῦλες τὸ ἀκόμβαν μπορεῖ ἀπὸ τὸν ἄντρον, χαβάτου ἀπὸ ὅσα δὲ ἀπὸ χρυσᾶ ἔβλεπαν ἔμπαν ἀπὸ τὸ ἀντρό τους καὶ ἐσπλάχνῃ ἐς ἀπὸ σκῦλας καὶ μείνανε.

Χρυσᾶ λιθῶτα ἔβλεπαν ἀμφὶ βοτρύχοις,
Δορυφορῶ παλαίσθλῳ σκυραλίζεται πόρειαν,
Ἤερχον ἐμὲ προσφατῶτα σκύμαλος. ξ. 1154.

Ἔσω σπιλιῶτα ἀπὸ τὸν βρεπιάνες, δεμένα ἔμαγρῶν δὲ τὸν χαμηλὸν σοδῶνες ἀπὸ ἔβγας, ἀπαρχαίρνα δὲ ἀπὸ ἔκα, καὶ ἀπορ: θαρεῖν καὶ καλλιφρεῖν σοβιάνες.

Κἄσω' ἀνοιχτὸ' ἀπὸ βρεπιάνες, δεμένα.
Ἐλάγγες, ἀπὸν βαίνοντα σαβιάνες δοδεί,
Θαρεῖν ἀπαρχαίρνα, καὶ σοβιάνες.
Δεμένα' ἐς ἀπὸν ἄντρον σκυραλίζεται. ξ. 1158.

Λέγανε ὅρεως ἤθορεν φρεσὶ θαρεῖν, δεῖλε ἔβγαζε χρῶμα καὶ μορ:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

μυρλὴ προχυτὴ μὲ ἐλέφαντα μεγάλ' μόρες δὲ ἐσφόβατε νὰ ῥίψθῃ ἀπὸ
τὸν θρανίον μας, ἕνα μὲ σέναν ἐὸ τὸ ἐδάφη.

Χρυσὰν γὰρ ἀμάξαν, λευκὰ σάγια
χερὶ θρέψασα πᾶγα, καὶ μόρες φυάσῃ
θρονίοιν ἐμβεβῶσα μὲ χαμαὶ σκεῖν. ζ. 1162.

Τρυπὰ δὲ τὸν θαμασκηνὸν κορίτσαν ὅλη προσευχήθη νὰ ἀφανιστῇ
γάθε τὸ Πανὸς, τὶ ἐλέγε ὅτι θὰ, πέσῃ αὐτὸ μεγάλ' πρᾶγμα·
καὶ σρῶτον μὲν σαραλυτῇ γενῶσι ἄγρια ἐξερχόμενον ἀπ' τὸ γό-
μα τὸς μας, τὰς πόρας τῶν σφαγιῶν μας γρεγορένας, καὶ πῦρ
μεγάλ' ἀπ' τὰ Τάρταρα μας.

. . . . . σρὶν γ' ὀρᾶ μεγάλ' χόρα.
Χαρτάλα γενῶσι ἄγρια, ὁμοιάζουν γ' ἔτσι
Πόρας γρεγορένας, πεφάλ' τὰ ἀπ' ἀπὸ χροΐ. ζ. 1162.

Εἶχα σαραδόσι γὶ μέγα ἔρτιον καὶ βραχυόδη ἐξορμῆσαι. Εὐθὺς
δὲ μὲν ἄγραμε σρὸ τὰ Τάρταρα τὸ σκότος, τὶ δὲ σρὸ, τοὶ ἀπ-
θρακες, ἐπο ἀναμμένα ἶσα σαρμόρια τὰς πέρκας· ἔπας δὲ ὁ
ἄπιος Τίλος γὶ βόρεβον ἀπὸ τὰ ἀδιάκοπα ῥιπίσματα.

. . . . . ἔπασα δὲ
Ἐλέγα σανσιάσι ἐκεῖσε θρεμόμενα. ζ. 1182.

Ἐν τέλοις π' κόρος ἐφορμᾶς, τὶ ἰσχὺς βαδίζει ἴσος ἀνάπαλ
ἐλεύθερα θόρια μέχρι τοῦ Τάρταρος ἦν· τὶ δὲ διορμαρος πόρι, ὅλις
δεκάζῃ ἄφαντος καὶ μὲ ἐμφερέσι ὄρφανα, γενάζασι ἄλφας βα-
θέας, ἰσχέρθη, διὰ δισῆ σκεῖν ἐμβεβῶσι ἐπ' ἐφαφγῶσι·

Διφῶν γὰρ αὐτῇ σῦρ' ἀσφαλείαλο. ζ. 1182.

Θ' μὲν σερὶ ἐπ' ἐμφερὲς χρυσῆ ζέφανος, ἀπέδωκε σαράδοξον
ῥεῦμα σκεμάζῃ σῦρός· οἱ δὲ ζωοὶ σέφυκον, διορέμενα τῶν θε-
νεῶν, παλέζασι ἐπ' τὰ σάρκας τῆς δυσχῶς.

Χρυσῆς μὲν ἀφὶ σφαλὶ σάρκινος σέφανος,
Θαυμαστὸν ἔχ' νάρκα σκεμάζῃ σῦρός.
Πέφυκε δὲ ζωοὶ, σῶν ἐάσιν διορέμενα,
Λευκὸν ἄδυτον σάρκα ἐπ' διορθώνος. ζ. 1181.

Σκιεθῦσα δὲ ἀπ' ἐπ' τὸν θρανίον μας, φεύγῃ σκορεύῃ, ἀμελόνοα
ἐπὶ σόρκα, καὶ σροσκυθῦσα· ἀλλ' εἶ ἐξερ μέρος νὰ ἀπ-
βάλῃ ἐπ' ἐπ' τὰς πεφαγὰς καὶ ζέφανον, ἀλλ' ὁ χρυσὸς Τίλος ἀφαγάζει
σκροσεφερμένος.

Φεύγῃ δ' ἀνοῖσο' ἐπ' θρόνον σκερμένῃ,
Ζέφανόν χαίλιν, σρᾶλά ἐ' ἄμοι' ἄμοσα
Ῥέξαν θάνατο ζέφανον· ἀλλ' ἀμερόλως
Ζύνδεσμα χρυσὸς ἦχε . . . . . ζ. 1185.

Εἶπῶ δὲ ἔφα ἐπ' πεφαγὰς, ἐὸ' σῦρ' ἐξ μέρος ἐξαπάφλα

. . . . σῦρ

. . . . . σὺρ δ' ἐὸν πόρμι
Ἔσγος, ῥέζων δὶς ἴσσον δ' ἐπήρατον. ζ. 1186.

Ἀλαλήμενος δὲ νὺξ ὅλη τὸν συμφορᾶς πάσης ἀοὶ ἦν δυσδι-
γνώτος ἐς ὄψιν, ἀλλοῖ ἐς ἦν γενέθλιος, διὰ ἄλκι ἦν ἀμφὶ
δὲ ἦν αἰγανὴ πρόσωπον ἐκαμένοιο· πῦρα δὲ συμφορρέα-
ται ῥὲ σὺρ ἔχαζε ἐν τῶν κατωμάς· αἰ δ' ὀάρας ἦν σαγάναν ἀδ-
ῥῆσιν ἐν τῶν ἐδόξων χαρμάσιν μεγαλὸν δόμε.

Πλὴν δ' ἐὸ' ἔνδας συμφορᾶ κεκυρέκει,
Πρὶν ἢ ἐκβοῆσαι, πάρλα δυσμενέας ἐσίδε.
Θὺλ' ἀμφίβλην γὰρ δύμοι ἦν καλάσσας,
Θὺλ' αἰγανὴν σφένασον· πῦρα δ' ἐξ ἄκρα
Ἔχαζε κραιπὸν, συμφορρέατον σιρί.
Ὀάρας δ' ἐοὶ ὀφθαν ἔχε σκέπαρνον δόμε,
Τὸν θρεπτὸν ἐδόξως χαρμάσιν ἀοάρτον. ζ. 1193.

Φρενὸν θάρσι! Ἀοιδὴ ὄρνις ἐφοβήθη· νὺ θέξωμεν ἦν νε-
κρὸν, διὰ ἤχομεν διδάσκαλον ἦν ὄρνιν (ἦν θανατόν). Πρὶν
ἢ ἐκπέσωμεν ἀλὺρ ἄγνωτον ἦν εἰρεσιόδον φόνιν ἦν σθένους,
καὶ φροσορθὺν ἄγνως ἐς ἐὸ δόμε, οἰοῖ ἐοὶ ἦν πόρμιγξ, ὀχοί-
ᾳ, ἴδν ἐκφερνιζθῆναι καὶ ἦν καλαφίτῃ, φροσφωνῶν ἐκτὸς· ὦ δυσ-
λοχὲς ἔκνον, ἐς ἐκ ἐὸν θνατὸν οὐ δύσηρον ἔσσον σεμνῶς; Τὶ ἐοὶ ἐγ-
γὺς ἐκ ἐκφὺ γάρυκα σαλάμον, ἐφίης ὄργανὸν ἀοὶ ἐοί; Ἂς συν-
σοφθῶμεν καὶ ἐγὼ μιαφῆτον." ὄρνις συνθάνατον ἔκνον! Ἀφ'
ὧν δ' ἐδόμεν ἦν ὄρνιν καὶ ἦν ὀδυρμὸν, καὶ ἐθέμεν ν' ἐκφύγῃ
ἐὸ πῦρα, φρεναζόμενο ἀλοὶ ἐν χειρῶν σέβεν ὡ μοῦσ' ἐς
πρώτην δάφνης· ἐφὶ δ' ἔδε σκιὰν σάμι, διὰ ἐκφ' ἐκφνα ἐφ-
ρὺδ' ν' ἐκαφαρθῇ, ἡ καμὰ ἐοὶ ἀλάκατρα ἐς ἐκιδὶν, καὶ
ἐκ. μελαχρῖνδο βίᾳ, αἰ χαρακὶ σάρκας ἐν, ἐκσοβῶνδο ἐκ ἐν
ὀγάων.

Εἰς δ' ἐκ ἐνθρέναν καὶ χρόνον ἐσαῦνδο,
Χρῆμεν χαρακὶ ἐξαναγῶναι δάρκας
Προσφχεθ', ὅς μοῦσ' ἔρνυσιν ἐκ δόμης,
Λαοῖσι σάμοις· ἐφὶ δ' ἦν σιφόρδα·
Θ' ἡρὰν γὰρ ἄνθρ' ἐξαναγῶναι χρόνον,
Ἢ δ' ἀλεκτρύδελο· ἐδ' ἐρὰ βίᾳ ἄγοι,
Ξάρμας χαρακὶ ἐκσάρκο' ἀό' ὀγάων. ζ. 1209.

Μεθ' ἡμῶν μὲ δυνάμενος ὁ δόκιμος ν' ἀνθέξῃ ἀλέα, ἐνέκυψεν
ἐς ἦν σάρκα, καὶ ἀοιδὴν ἐκ ἐκφὺ ἐκ ἐκφὺ· πρῶτον δὲ ὥρα ἐκφό-
λερον σμικρὸν κακρὸν, ἐν ἦν κόρμι καὶ ὁ σαλὺρ· ἐκφερφὺ ὀξυ-
θρέπτους.

Κρῆνες δὲ κακρὸν σπῆλι καὶ χάρον σαλὺρ

Πᾶσιν

Πῶς σοβεῖ διαμόνιος κυρεγορά. ξ. 1213.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ δὲ μέρος σε, νὰ σᾶς ἔχω νιὰ γόνε, διὰ νὰ
μὲ λὲν διάνοια νὰ ἐκυνεύσης λὰ χοιὸν ἐν λεῖ, ἐσκιμμένος μα-
λὰ σε λερεμπάνε. Τοῦτο μόνον λέγω, ὅλε σάνδολε ἐθάμενα
λὲ ἀνθράνεια σὶ τσιὰν, μ' ὅτα καὶ ἂν λέγωνε ἐναλία ἐ-
κεῖς σαγὲ, διὰ νὰ δῆ ἐν λὸν θανλὸν ἔχω νὰ δαίμαν ἀπὸν,
Μ' ἀσοχεσθόνε λὸν κιλεχέα, γίνελαν μὲν ἄλλος εἰλεχέχε:
ρος, νὰ σάνδολε ὅμως καὶ εἰδαίμαν.

Τὸ θανλὸ Γ' ἀ νὸν σρῶλον ἠγῦμαν σοιὸν,
. . . . . .
Θανλὸν γὰρ ἀνδρ ἔχιν εἰδαίμαν ἀπὸν,
Ἄλλν δ' ἐσυρέκουλος, εἰλεχέχαρος
Ἄλλν γένοιλ' ἓν ἄλλος· εἰδαίμαν δ' ἀὶ ἀ. τ. 1222.

Μελὰ λὸν ἐξιχόμαν λὸ Ἀμμάν, ὁ μὲν χαρὸς σὶλλέγ μεᾶλλον λὸν
σόμα λὸ Ἰκρέουλος, ἢ λὸν Ἰδοσσα· Τοῦλον μεάλλα καιλέχ ὸὶ δι-
σιάνι λερεμπάνεσαν. Ἡ δὲ Μάλλα ἐσοιλμόμεθαν σρὸὶ λὸν
χαρὸν ἔαν· φέλλα, βλόω ὅλι ἀφέχω λὸ λαχέλλαρον νὰ φανιέσσα
λὸ ἰδιναρον, καὶ νὸ φέλλα ἐκ λὸν γέν λαέλλες, μέσαν βραδ-
νανα, ἀφέλαν σὶ λὸ σιὰ λὸ φανιέσσα ἄλλν διαρεκεχέρα χέρ.

Καὶ μὲν σχοῖν ἄγνοαν, ἐνδάναν ἰδένα
Ἄλλν φανιάνναν διαρεκεχέρα χερί. ξ. 1231.

Διὰ σρέας ἀφαβλες νὰ ἀσοβλένοι, καὶ ἀχὸ σρέας, καῖμον νὰ λὸ
φανιάναμαν πρέχ, ἄλλνες λὸ ἐχιενίσαμαν. Ἐμαρὸι χοιὸν· ἰδχί-
χον καρδία· καὶ διαλὶ νὰ μὲ ἀράλλαμαν λὸ διμὸ καὶ διαχ-
καῖν καιλά;

Ἀλλ' ἔχ', ἀσχίχον καρδία· λὶ μέλλομαν
Ὁλ' διμὸ καιναχμαῖν μὲν σράσοχ καιλά; ξ. 1235.

Ἐχλο ξραμχράνν σρὸὶ λὶν χέρὸ λες καὶ σροσσοσσαῖνα νὸλὸ
λέχχ· μελὰ βέρρες καὶ ἀλαραξέας· Ἔχν, ἀβχία χέρρες, χάβ'
ξέχες, χάβα, δράμε σρὸὶ λὶν χοιμχὸν ἀφελμίαν λὸ βίν/μα-
λαχορ. λὶν σρὸν ξὶ λοῦ χόνν), καὶ μὲ διμάκες, μὲν ἐνβεμα-
βῆς, ἐ φιλόλα, λὸ λέκναον, ὅλε λὸ ἐχέκνος· ἀχὸ λαέλλα
ράνα λὶν ὶμέρα χοιρόκνος ὅλι ἄχαν λέκναον, καὶ ἴοχλο
ιχάν, διὰ καὶ ἀὰν λὸ χονέους, ἐκχα μὲν ἔκναν σάλλα
λέκναον, οὐ δὲ διχεχὸν χανέ.

Ἀχ' ἐ λόχαλα χέρ ἐμὲ, χάβ' ξέχες,
Χάβ' ἔρος σρὸὶ βαλβῦδα χοιμχὸν βίν
Καὶ μὲ κακιοβῦς, μεὶ δ' ἀναρκιοβῦς λένα
Ὦ φίλαβ' ὸὶ ἔλαλες· ἀχὸ λὸν δέχα
Χαβῦ βραχχάν ὶμέρα σαίδων εἴβαν.

Χάχ.

Κἄπολα βρύσις· καὶ γὰρ ἡ πλάτις σφ' ὄρεα
φίλος ἦ ἔφυσαν, δαιμονίαν Σλήνᾳ γενεά. ζ. 1242.

—

Ἀοιδοῦσα ἡ Μάιδα ἐκ τῆς σπηλιᾶς, φεύγει ἐκεῖ ἀπὸ τὸν δάσκαλον τῶν Ἑλλήνων, ὁ δὲ χορὸς ἐν μιᾷ μόνῃ στροφῇ καὶ ἀντιστροφῇ, ἐσημαίνετο γιὰ καὶ ὕβρει, ἄδει· Τὸ γὲ καὶ ὕβρις, ἐμβλέψαι σρὸς τὴν ἐμφάνειαν αὐτῆς γυναῖκα, σρὶν βάζῃ φωνὴν καὶ ἀκούσῃ· σαν χεῖρα ἦ τὸ Ἑλλήνιον,

Ὑὼ γᾶ τε καὶ σαρφαὶν ἀκτὶς
Ἀελίτ, καλύψατε, ἦλθε λύτ
Ὀλοφυδνὸν γυναῖκα, σρὶν φανῆναι
Τέκνοις σροφυγᾶν χέρ' ἀντιτύπαν. ζ. 1246.

δύτε καὶ ἐμῆν ἀοὸ ὅπως καλύψατε, καὶ ἦμαι φόβῳ, μόνος ὐπ' ἀνδρὸς χεῖρ ὄψιν ὄκνος· ἀλλ' ὁ Διογενὲς γῆν, ἐμοὶ δόκουν, καλύψαι κἀκὶ τὸν, ἔξοχον ἀν τῶν ἀμφότερα ὄντων τὸν φανῆναι καὶ ἀμαυρὸν κἀκὶ ἔμενεν. Μαλιστα μοῦσα τὸ ἐμόχθησας ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων! μαλιστα τὰ ἐμέτερα!

..... ἔξοχ' ὄντων φανέντα
Πάμπαν ἀν Ἑμενὸν ὑπ' ἀμφότερα.
Μᾶλλον μόχθος ἔρρῃ τῶν Ἑλλήνων,
Καὶ μᾶλλον γένος φίλιον Ἕλλας.... ζ. 1254.

„Εἴσορα καὶ ἀμήχανῃ ὅλε οἱ ἀρχαῖοι ἀμφίνους σοιήσας τὸν ἐκλεκτὸν ἐκεῖ τῆς σπηλιᾶς· οὗτο καὶ ἐκπλήσσα ἡ Μάιδα φοβεῖται καὶ Ἑλλήνων ἐκεῖ τῶν δαιμόνων, ὅσον σρὸ ἡμῶν ἔχε τὰ σοφιστήριον· μᾶλλ' ἐν σανδαμῷ."

Μάιδ δὲ ὁ χορὸς ἔχε λαμπὸν ἐν ἀκτῖν ἐν, σιτόθεναι φόβου ἐν Ἑλλὰς ἐν σπήλαι, ἐξ ἐν ὁ μὲν ἐφαίνετο· ὕβρει, ἦ νὰ πάρεσ; Πῶ νὰ φύγω ἐν χεῖρας ἐν μιᾶρου; — Ὁ δὲ ἀκουστὸν ὄν, ἀμοιβὴ καὶ ἐμοὶ, φίλαι ἐδαμᾷ, ἐχάθερεν·

ὕβρει, ἦ βρέσω; Πῶ φύγω μιᾶρου χέρας;
— Οὐκ οἶδ', ἀδαμᾷ φίλαι· ἀμφέροσθα γάρ. ζ. 1264.

— Ὁ χορὸς ἅπαξ ἐσαύσαβεν· κἀκὸς ἔσαι. Ἀπὸ ἐν σπήλαι. Φεῦ, ἐαμέσορε καὶ ἀθρόα φῶτα! Ἀπ' ἐμοῦ ἦ ἐν δαίμονα μέσα σοφιστήριον καὶ ἐσυθάνου αὐτόν.

Ὑὼ ἐμόν, Ὑὼ σανοῦργα φῶτα,
Πυρέχθων δόρυ· ἐμοῦξαν φόνου
Θοιμῆρα Ἕλλανας.

— Ναὶ, ἀνέκραξαν ἔσωθεν ὁ σανδαμῶν, δράκαλα ἐκ τῶν θεῶν, ἐσυθάνατα, φοβᾶν ἐκ σπηλᾶ, διὰ ἤκουσαν ἐκεῖ τὸ ἔργον ἐκεῖ τὸν ἐμόν.

Ναὶ,

Νὺ, ὁρὸς θεῶν ἁρμάξαι', ἐν δόκοις γὰρ
Ὡς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμὲν ἁρμάτων ξέφνι. ζ. 1220.

Εὑρὼν ὅρκους ἐχαρὰν τὴν θύραν τῶν Σωκράτους ἤοιξεν πα-
ραχρῆμα, καὶ ἐκπνέοντας ὅλη ἔχει σάλον ἐκπλαγεῖσα ἡ ὀφρύς
ἀνέκραξεν ἐν τῇ ξενοχαρεῖ, καὶ τὴν ὀδύνην· Ὦ Ἡρακλεῖδαι!
ἦλθος ἦσσον λέχρι ἢ ὀπίσω, καὶ ἐφάνησας διὰ τῶν χρῶτα
τοῦ δόκου, τὰ σώτα ἐμένησας.

Τάχαι' ὦς ἆρ' ἦσθα σίδηρος ἢ σι-
δηρος, ἅλις δόκων ὢν ἔλασας
Ἄρσεν, αἰολόχρα μοῖρα πλευρᾶς; ζ. 1273.

Μόνη μόνη μέχρι τῶδε γενεᾶς γυναικῶν, ἅλις ἐφάνησα διὰ τῶν χρῶ-
των τοῦ δόκου, τὰ δόκανα, ὧν ἐν θεῶν παραφρονήσασαν ὑπὸ, ὅτι ὁ
σύζυγος τὸ θεῖον τῶν ἀθάνων ἐν τῶν σπέρμασιν πρὸς τὴν θύ-
λασσαν, καὶ πολὺ χαίτα τὰ δόκανα, καὶ σωθεῖσα
ἐκποδὼν πόλεως, συνεπαινέσθην μετ' ἀνάγκης. Καὶ ἡ σοὶ δόκανα
νὰ σωρεύῃ χρηματίζεται. Ὦ σεμνοῦσαι πόλις γυναικῶν,
σόν· ἐφάνησας μέχρι τῶδε καὶ ἐμὲ ἡ τὴν ἀνθρώπους!

Τί δέ σοι ἦν γένοι' ἂν ἐκ δρυός;
Τῶ γυναικῶν ἦχος σεμνοῦσαι
Ὅσα δὲ βροτοῖς ἐρέξας ἦδη καπά. ζ. 1284.

—

„Ἡ Μήδεια σὺν ἐπιλήσμῃ τοὺ φόνου τῶν λέκανδρος ἔχει βαλύσῃ
καὶ βάθη παρὰ τὸ σροσάλερός τῆς Ἠχίου, ἄρτια συρόμενοι σρὸς
τὸν αἰθέρα νεοὺ δόκ σλαρεῖν ἴσασιν; ὅσοι, μετὰ τὴν σφαγὴν
μόνῃ δι' αὐτὸ ἀσυγῶν, καὶ ἄνευ τινὸς φόβα τὸ νὰ συμβῇ,
ἄε ἐκεῖσε συναθροῖσθαι καὶ αἱ θύραι τῶν Σωκράτων, ὅσον ἐ-
κεῖ γοναικὸς τὰ δόκανα, καὶ ὅσον σέσει σαραπεσεῖσθαι
δικὴ τὴν φυγήν."

„Ἡ φυγὴ τῆς Μηδείας μετὰ τόσα ἀνοσιουργήματα, ἦλθε βα-
θεῖαν δυσπιστοφανῆ· ἐσορέσαι δικὴ νὰ γένῃ μετ' ἀσφαλείας,
ἔσρεσε καὶ ἐσπουδῇ ἀναιμόλοκα αἱ θύραι, καμάρεναν ἐξῆς
μικρόν. Ὁ Ἰάσων τέλος τῆς γένεως μερῶν ἐκεῖνον τὸ δράμα-
τος, ὃν ἔκαμε τὸν ἀκόμη ἀσασσυμφόρων, δικὴ τέλον ἀσυνέθους
ἐξ ἐκείνου ἀρχαίας ἐμφυτοσυνῆ, δόξῃ δικὴ τέλος καὶ ἀμόλυσος ἀσὸ τὴν
σπουδαίους καὶ τὸν θρυσοκυλικὰν, δοξάντας τὸ σχέδος· ἐν δὲ
τῇ σρουγμένῃ σαρεσθένος, ἐσαισθάνθη ἐκεῖ σαραδοχὴν τῆς μη-
χανῆς καὶ ἐκ σρόσωσον τῆς Μηδείας, ἅτις τέλον ἀκόμη ἐκεῖ
καὶ φορμικοσοιὸς, ὅθεν ἐδόκει "ἐξ ρίζης νὰ σιγηθῇ ἡ δικὴ
τῶν αἰθέρων ἀσὸ σλαρεῖν ἅρματος φυγάδος."

„Ἐκεῖ

„Ἐπὶ δὲ τῷδε διελεγέσθην παρ' αὐτῶν τὸ ἀκουόμενον, ἐφθασε καὶ ὁ
Ἴακχος, ὅλος μανδαλωμένος τοῖς χορτοῖς καὶ βιβλαρὰν ἀμφιέσας τὸν φόνον
τοῦ Δίκαιλου παρὰ τῆς Μιδέας, ἔρριξε παραχρῆμα πρὸς τὸν Σώφα-
ρα ἐκεῖνα, καὶ Σκαλάσας νὰ συλλέσῃ καὶ αὐτὸς· ἐγὼ τὸ σή-
σω ἕνα ἅρμα, δεῦτε καὶ τὸ Δίκαιλο δὲν ἀπαρτοῦν ὅλοι, καὶ
Μήδεια τοῦ κατὰ διαφαγεσθεῖσα, ἐχειάζε μάζεμα καὶ ἔλαμνε
θανατέρως καὶ ἐχθρόν της. Οἱ γόγοι τὸ Δίκαιλου ἐν τῇ σκηνῇ
ἀκούεται, καὶ ὁ Διάγορος παραὶ ἀμφιλάφων, διεξάγεται μετὰ σω-
ρῆς ἐπιτηδείου καὶ σιγαλοβόλου ὁδόν. Ἡ Μήδεια κάθε
ἅπαξ διεφεύγετο ἀπογραμμένα, γιατὶ ἔβλεπε γρέπι ἀπόρεχος ἐν τῇ
ἐπιτηδείᾳ· ἀρέσθαι ἦτι καὶ τὸν Δίκαιλο νὰ ἰδῇ ἀκόμη καὶ τοφαγ-
μένα τὰ Δίκαιλα, νὰ τὰ βίξῃ, νὰ θρεπίσῃ ἀπ' αὐτὰ, καὶ
νὰ τὰ βάρῃ· ἀκαριαῖθεται νὰ ἐξαπατήσῃ ἀναβάλλα στα-
πλανεμένα σαρκαμοῦ, νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἀδιαφορία, καὶ
νὰ χαίρῃ ὅλη τὸν ἀμαλαγμὸ τῆ τοιαύτῃ σοφαξιμάρδιου βίου."

„Ὁ δὲ Ἴάσων ὡς ἐν τῷ μεγέθει καὶ τῷ πλήθει τῶν συμφορῶν,
καὶ ὡς ἐν τῷ ἀδιαφορίᾳ τῷ νὰ χάβῃ Διάγορου μικρὸν ἐπα-
νορθώσειν, ἐπροβλῆθ τὸ ρέπος καὶ τὸν ἀμηνιάλπόλα, δ' ἔβρεσεν
ἅρμα παλὰ τὸν Μιδέας, καὶ διαμαρτύρεται πρὸς τὸν θεὸν, διὰ τὸν
ἀδάνθρεσον καὶ ἐπιβάλλει διαμαρτύρεται. Τὸ ἀμάμαλον ρέπος
ἅρμα τῶν παιδιῶν διαζωγραφήθη μετὰ θαυμασιολήπτου
γραφίδος καὶ ἦταν φιλοτεχνητὸν θέαμα."

Εἰσῆλθεν πάλιν ὁ Ἴάσων ἐν τῇ σκηνῇ, ἐρωτᾷ τὸν χορόν. Τὸ
κατὰ, ὅλους εὑρίσκεται ἐμπόδιον τῶν γέρων Διάβλου, φοβέρεται
τὸ Διάγορα διαφράξαντα καὶ Μήδεια ἦταν ἐκεῖ αὐτὸς ἐν ἔφυγε·
Διὰ τὸ ἅρμα καὶ κρυφθῇ ἐσοκάλω ἐν τῇ γῇ, ἢ νὰ σαλάξῃ ὡς
ὅλιον ἐν τῷ ἔνδυτ τοῦ πάτερος, ἄχμοι ὡς καὶ γαλαοβῇ ὅλ' ἀφ'
ἑαυτοῦ τὸν ἐαυτῷ τῆς χώρας, θέτῃ δυνατὸν καὶ γέρῃ καὶ ἀ-
βαβεὶς ἐξ αὐτῆς.

Ζεῦ γ' ἆρ σὺ ταῦτ' ὄλοι γῆς ὀφρ κρυφθῶμεν κάλω
Ἢ ὅλιον ἅρμα σὸν πρὸ' ἐς πάτερος βάθος,
Εἰ . . . . . .
Πάσοιθ' ἀσυλήτους μοιρώσας χθονὸς
Ἀθῶος αὐτὸς τῶνδε φεύξεσθαι δόμων.' ξ. 1292.

Πρὶν δὲ ἐκδιαφέρομεν καὶ τόσον σχῆ αὐτῆς, ὅπου σχῆ τῶν δι-
αιτερων. Εἰσῆλθεν μὲν θέλει παιδοδοίκου σὸν ἔβλεπε, διὰ δὲ
Ἐκπαρεῖν ἔχθον καὶ κάνε ἐγὼ, μόνους οἱ ἐκδικοῦντες ἀφ' ἑαυ-
τῶν:

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

δικαιωμὸν γένος διαφάξαντ' ἀπ' ἀνελίου λιν, ἔτσια λὸν ἀνοσυργιμό-
λαν λὸν μιλρόν λαν:

Ἄχι' ἀ γὰρ αὐλὸν φρουλίσ' ὰν λέπιαν ἔχω.
Κρήνα ὰν ἔδρασαν ἔρξαν κακὸν.
Ἔρατ δὲ σαίδων ἤγβον ἐκστῶσαι βίου,
Μάρμαρ λ' ἔρμωσ' ἀ σροσκιαύλαν γένος,
Μιλρὸν ἀπορέσαν δένδρον φόνον. ξ. 1297.

— Ὦ λαχάπαρε Ἄπαν, ἀσπιλιώσαι ὁ χορὸς, ἀγνοῦ, γὶ σάια ἔλε-
ρα δαγὰ ἔρχεσαι, ἄλλως δὲ ἴνθρες ἀμὴ λαπλιφόσαν.

Ὦ ἡμέρον, τὰν σίοβ ὃ κακὸν ἐρήγβας
Ἅπαν· ἀ γὰρ Πάιδ' ἀν ἐγβέγξω λόγοις· ξ. 1299.

— Τί' ἐρέχ; Μάρων βέγ νὰ φουνέσω καὶ ἐγώ.

Τί' δ' ἐγιν; Ἦαν πάρ' ἀσουλγάν βέγ; ξ. 1300.

— Τὰ λέπιαν ἀσέβαν ἐν λὸν μιλρέπον χῶρος.

Παῖδες λεβῶσ χρὶ μιλρέα σέβαν. ξ. 1301.

— Ἀμέν, ἀ γέγγ; μὲ ἐβαπλίωσας, ὃ γένναν. — Θεάρ ἄλον ὰ μὲ
ἀσαρχοῦλα λὰ λέπιαν.

Ἄλ ἄν ἔλ' ἄλλαν σὰν λέπιαν φρόνλιξ δέ. ξ. 1303.

— Καὶ σὰ ἐφόνιαν αὐλὰ, ἐνλὸς ἀ ἐνλὸς λὰν ὄπιαν. — Ἀναζελὰ
σάχας καὶ βέγγ ἀδὲ γουσερέν'α λὰ Ἄπαν.

Πέγας ἀπόξας σὰν Ἄπαν ἄξγ φόνν. ξ. 1305.

— Ὑσπρέλα, σιλρόφαλ λαχλας, λὰ ηδῦβρα, ἐνβάγλα λὰ μοχχὰν
ἄσαν ἴδα διχὰν παιδ. λὰ μὲ παμρὰ, λὰν δὲ λιμαρμιέναν.

Χαλὰλ ηδῦδας ὰ λάχιτα, αροδδοχ,
Ἐηχέν' ἀρμοὰ, ὰ ἴδα διχὰν παιδ.
Λὰ μὲ βανάλας· λὰν δὲ λίνορμαν δέπν. ξ. 1308.

— Τί' μηῦ, ἔχαν ἔπαβα ὰ Μάδχα αρὸ λὰ Ἄλαχαν καὶ ἀμα-
μοχλὰν λὰς σάχας, ἔλεν μαμρὰ, καὶ ἀμὲ λὰν μαδαδεσπιμέναν;

Τ, Ἄλδα μηῦ μὰμαμοχλὰν σάχας
Δεμρὰ ἐμπᾶν, μὰμὲ λὰν ἐμμαπιέναν; ξ. 1310.

Βαῦρ καὶ ἂν ἔχις χρέαν ἀδὰ ἀμὲ, λέγα δ' βέγγ, δέδ' ἀδέοδε βέ-
γγ δεννβᾶ νὰ μὲ αμιδάσις· ὰ δαλὲρ λᾶ σαλρόμαν Ἦγος μ' ἔδα-
καλᾶν ὄχιμα, δὰ ὀδσιν ἐβθρεκὰ χὲρ δεὰ δεναλᾶν νὰ βέγγ.

Βαῦρ σάκαν δᾶδ' ἀ δ' ἀμᾶ χρέαν ἔχγ,
Λέψ' ἀ δὲ βέγγ· χρὲ δ' ἀ αμάνας σολέ.
Τοῦνδ' ὄχιμα σαλρὰ Ἦγος σαλὲρ
Δ' δεννα ἀμᾶν, ἄμαμα σοχαμέδας χρέ. ξ. 1314.

— Ὦ μάνος μέγγας, ἐσαλέβεν ὰ Ἄπαν, ἀ ἀσεχβαζάλεν γάκαν, καὶ
ἀς λὰ βεὰν, καὶ ἀς ἀμὲ, καὶ ἀς ὄδσ λὰ ἀβρέκαν γένος, ἄλλ' ἀ-

νέχθαν

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

νάχθης νὰ ἐμπάῃς τὸ ξέφος σὲ τὰ σπλάγχνα τῶν Ἑλληνοπούλων! ἐμὲ δὲ ἀφῆ-
σας ἄουδο!

Ὦ ῥῶες, τὸ μάγιστον, ἐχθίστη γένναι,
θεοῖς τε, πάροιθ', αὐτὸν δ' ἐνθρώποισιν ὑπέρ,
Ἥλιος ἁπάντων οὕτιν' ἐμβαίῃ ξέφει
Ἕλῃτε ταυτήν, πὰρ' ἄουδ' ἀοάσητε. ξ. 1318

Καὶ ἐπὶ πάροδος λοιπὸν δυσθέατα ἔργα, λαμπρῶς νὰ βλέπῃς καὶ γὰρ
καὶ ἤκουσα. ἴδε νὰ ἀκούσθῃς!

Καὶ λαῖλα βράσας' ἤχεόν τε σροσβόλως
καὶ γαῖαν, ἔῤῥοι βλάσα δυσθέατον.
Ὤμοι!..... ξ. 1321.

Ἐγὼ ὅμως ἤκουσα, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτε ἀπὸ τὸν ἀέρα, καὶ ἐκ γῆς βαρβάρ-
ου μεθηγητοῦ τῆς ἀκοῆς ἐμπαικτοῦ, ὁποῦ θεωρῶ πολὺ μέγα, καὶ προ-
δοτὴν τοῦ πατρός του, καὶ τῆς χώρας, ὅπου οἱ ἄνθρωποι.

..... ἐγὼ δ' ἐν φρενὶ, δόλ' ἐν φρονῶν
Ὅλ' ἐν δόμοισιν, βαρβάρ' ἀπὸ χθονὸς
Ἔβλεπον ἐν ἀκοῇ πόδοκεν πολὺν μόχθον
Πατρὸς τε καὶ γῆς προδόλιν, ἐν σ' ἐνθρέψατο. ξ. 1324.

Πρὸν οἱ θεοὶ δ' ἐμὲ ἐφόβαλλον τὸν πολύπονον δαίμονα, δόλῳ ἀφ'
ἑφόνευσας τὸν ἀδελφόν σου, φόνῳ ὃς τὸ παμπάτορον σκῆπτρον τῆς ἁρ-
γῆς, καὶ ἐκεῖθεν ἀρχόμενος τὰ ἀνόσια ἔργων, δόλῳ πορευθεὶς
γῆν, καὶ ἐκεῖθεν ἀρχόμενος τὰ ἀνόσια ἔργων, δόλῳ πορευθεὶς
μὲ ἐμὲ καὶ γεννήσασα δύνα, ἐφόνευσας αὐτὰ, τέκνα σοι-
ους καὶ σούς.

Τοὶ σὸν δ' ἀδόγαρ' ἐν ἐμ' ἔπεμψαν θεοί.
Πλανῶσα γὰρ δὶ σὸν πάσαν σορέσιν,
Τὸ παμπάτορον φόνευς ἄρχῃ σκήπτρου.
Ἤρξω μὲν ἀν λοιπὸν, πορευθεῖσα· δὲ
Πὰρ' αὐτὸν ἦδα, καὶ δυοῖν μου βλάστα,
ἔκτας ἔκανε καὶ δέκτης ὀφ' ἁδόμενας. ξ. 1330.

Ἔργον, τὸ ἀθῶον νὰ δέσῃ ἀθῷος λαμπρὸς ἕλλην γενὴ, ἀφ' ὅτου ἀξί-
ων καὶ ἀέρα ἀρὶν πορευθῇ καὶ, σκληρὸν ἔχθρὰν καὶ ἐνθρὰν
ἐγὼ ἐρὰ, ἔκανα, τέκνα γενέτειρα, ἔχουσα φόνον ἀγριωτέραν καὶ ἀσὸ
ἰὼν Τυρρηνικὸν Σκύλλαν.

Ὅλα ἔχω ἄλλης τοῦ' ἀν ἕλλην γενὴ
Ἔλῃ σοθ' ὃν γε πρόσθεν ἀξίαν ἐγὼ
Τυρσία σε, πάσθαι ἔχθρὰν, ἐνθρὰν δ' ἐρὰν
Ἔκανα, ἐ γενέτειρα, ὃν Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσα ἀγριωτέραν φόνον..... ξ. 1335.

Ἄγε

Ἀμμὰ σὺ λοιπὸν ἔχῃς θρασύλλα, ὥς καὶ μυρίοι ἂν σ' ἀσολγέα
λογλιορὰν, δὰ θέμις ἐρυθριάσῃ. εἰς λὰν ἀνεμοριθμὰν πίσχροσοὶς
καὶ μιαιγόνε λοὶ λέκτωσ σ.

Ἄμμ' ἢ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνίσεσι
Δάμασμι λοιὸν δ' ἐμοὶ σὲ θρᾶσος·
Ἔρρ' αἰσχροῖσὶ καὶ λέκτωσι μιαιγόνε. ϛ. 1338.

Ἐγὼ δὲ μέλλω νὰ θρυπῶ λὰν λύχνα μου, ὅσοις ἴλλα κοίλα μέ-
γαρον θέμα ἀσορᾶσθαι, ἴλλ' ἀνδρὸς λὸς ὀδοὺς ἐγλυπτωμένα καὶ
ἀνέθρεφτα θέμα ἐδῦ χαῦλος, διὸλ λὰ ἀσθένεια·

— Ἤθελα βεβαίως, ἀδελφοσὶ ὁ Μάγας· ἀσλὰ παραλαβὼν
ἀνασοκινάξαμα λὰν χόμν σ, ἂν ὁ Ζεὺς δὲν ἐμεμέριζεν σὶν ἄφ'
ἐμοῦ ἴσαθες, καὶ σὶν ἐμοῦ καὶ ἐμοῦ ἴσαμξας.

Ἡ μαμμ' ἂν ἔλεγεν· λοῖς δ' ἀναλέα
Λόγοισιν, ἡ μὰ Ζεὺς σαλὲν ἀοίσαλο,
Οἳ' ἐξ ἐμοῦ σέσαυβας, ὥα δ' ἐγράφεν. ϛ. 1341.

Ἐὰ ἀδέολε ἴσρασε νὰ ἀλεμάσῃς λὰν σολλυσμν, καὶ νὰ μὲ ἐμ-
σαξῃς δεάγων βλοι λαρουά· ἴλλ' ἡ βασιλὶς, ἴλλ' ὁ Ἡράκλ ἄφθ-
λον νὰ μὲ ἀνβάλωσι ἄλλα χόμα ἀν λοῖς χῶν λαέλλις.

Ἐὰ δ' ἂν ἀρεσχῇς λᾶμ' ἀλεμάσας χέχν,
Ταρουὰ δεάγω βίολον, ἐγγιγῶν ἐμοί·
Δὲ δ' ἡ λύρασσι, ἴβ' ὲ ....
Ἡράκλ ἀναλὰ λᾶσδα μ' ἀνβάγῃ χθονός. ϛ. 1345.

Ταῦρα δ' ἀνόρεσβά με ὅσως θέμις, ἴλλ' ἤκλασαν, ἴλλ' ἐνβῆσαν λοῖς
Τυῤῥηνάεις· ἐγὼ παλεσχόγωνα ἀϊ ἐσεθέρεν λὰν καρδίαν·

Πρὸς λαῦλα καὶ χέλασαν ἡ βύῃ, κάῃ,
Καὶ ἐνέῃσαν, ἰὼ Τυρσηνὸν ᾄσσετε σέβον,
Τὰς σὲν γὰρ ἐσ χρὴ καρδίας ἐνβυσχόρεν. ϛ. 1348.

— Λυσῆσαι ὄρως καὶ οἳ ἐσρόθεσεν ὁ Ἕκτωρ, καὶ συμμελέχῃς ἐκ λοῖ συμ-
φορᾶν.

Καὶ λᾶ μ' ἐς χυσῆ, καὶ πασῶν κοινὸν ἡ. ϛ. 1349.

— Μάθε ὅλ ἡ χόσμιον σαῦ, ὅλαν ἀϊ δεὰ μὲ σερίγῃς.

Σάφ' ἴσθι· χόμ δ' ἄμμος ἀϊ σὺ μὲ γνώσῃς. ϛ. 1350.

— Ὦ λέκτα, σὰν ἐλύχαλε πασῶς φαλρός

Ὦ λέκτα, φαλρὸν ἡ πασῶς ἐλύφαλε. ϛ. 1351.

— Ὦ σαῦδας, σὰν ἀσωρόθαλε, ἴλλα σαλφασῶν νοσ.

Ὦ σαῦδας, ἀν ὄμεσθε σαλφὰν νοσ. ϛ. 1352.

— Ἡ χέρρα ὄρως δὰ λὰ ἐφόνευσε

Ὑὸ λοῖσιν ἡ μὰ δεξιὰ σφ' ἀσώσεσι. ϛ. 1353.

— Πὰ ἐφόνευσα ἡ ὕβρις καὶ ἀϊ νέοι χάρσιον.

Ἀμμ'

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ἀλλ' ὕβρις, αἴλε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι. ζ. 1354.
— Ἔννεπε δουρὸς τῆς πόλεως ἀοιδάοισι νὰ λὲ ἀοιδέσι;
Λέγω σε πάντωνας ἔννεπε πλανῆτ'; ζ. 1355.
— Καὶ νοιώζης ὅλη ἔνα μικρὸν παιδὶ ἡς γενεᾶς.
Σμικρὸν γονεικὶ σπέρμα ἔτ' ἔμαι δοκῆς; ζ. 1356.
— Εἰς σάρκα· βέβαιος· ἀλλ' οἱ ἐοὶ λὲ σάρκα ἔμαι καλά.
Ἦλιος γε σάρκα· σοὶ δὲ σάρκ' ἐμὲ καλά. ζ. 1357.
— Εἰ δοῦλος κἀλὲ δὲν ἐσάρκωσ ἀλλον, καὶ ἔνα θέλῃ σὲ καλοφαρμακόσ.
Θεὸς τ' ἐμέ' ἐοί. ἔνα γὰρ σε δαίξελαι. ζ. 1358.
— Ἀλλ' κἀλὲ θέλω ἔσται καὶ οἱ ὀφελῆσαι λὲς μαγάρισσον.
Θεὸς ἐοὶ σῖτοι, σῷ κάρα μιαίνομαι. ζ. 1359.
— Οἱ θεοὶ γοιρίζουν λὲς ὀρῶσι ἤδιστα ἁμαρτία
Ὅταν, ὅλης πρὸς σωφρονῆς θεοί. ζ. 1360.
— Πρὶν γοιρίζουν καὶ λὲν καλόουσι ἐρχίνον.
Ὅσοι δοῦλα· σὺν ἀσόουσι φρένα· ζ. 1361.
— Μέσα ὅσον θέμις· δεῖ ἀνάχαρμα κἀλὸν τὸ σωφρονεῖν.
Σοφῷ· σωφρὼν δ' ἐξεῖν ἐχθίστῳ οὐθείς. ζ. 1362.
— Καὶ ἐγὼ τὸ' ὑπόνον· ἀλλ' ἔμαι ἄπορον ν' ἀσαμαγῶμαι.
Καὶ μὴν ἐγὼ σοί· ῥᾴδιοί γ' ἀσαμαγοί. ζ. 1363.
— Ποῖον τί ἀσαμᾶς; δοκῶ καὶ ἐγὼ τὸ θέμα.
Πῶς ἔτ. Εἰ δρᾶσω; κἀρδα γὰρ κἀμὲ τὸ θέμα. ζ. 1364.
— Ἄφρων κἀλὸς λὲς κερῶ σκιδάς μ', νὰ λὲς εἰμένω καὶ νὰ λὲ θέμω.
Θέμω κερῶ μου λὲς δε, καὶ εἰμένοι πάμ. ζ. 1365.
— Οὐδαμοῦ. Θέμω λὲς μελαμέρμ ἐγὼ ἐς τὸ Τάρταρον, λὲς Ἀμφιάρεω Ἥρας
ὅσον θέμω λὲς θάμβ δεῖ λὲς πηγὲς μου, ὅσους μύλους ἐν λὲς ἐφθεῖρεν ἀνα-
σκάσεν λὲς Σάμιος, ἰων, λὲς Ἑλλήσποντ. Εἰς Σαῦλον δὲ λὲς χάρας τοῦ
Ξούθου, θέμω σιγμὸς ἐς τὸ ἔξις σεμνὸν ἀορίστ, ἀκὶ τοῦ διπλοῦς
δαῦλου φόνου. Ἐγὼ δὲ θέμω ἐσάμμ ἐς λὲν γῆν τοῦ Ἐρεχθέως, (λὲν Ἀθ-
ηνᾶν), νὰ σιγκαλοιπάνω μετὰ τοῦ Αἰγέως ἐκὶ τὸν Παυσάνιον.
Εἰ δ' ἐν ἐς ἔμαι δικαίου, θέμμ ἀσοβάδ μακὰν ἀπὸ σοῦ, ἐν ἔνιος δο-
κοῦ τῶν Ἀργῶν, ἵνα θέμ σινδρίσσ λὲν μεμιγμένον· ἐχεμὲ κἀκοῖδο
λὲν γάμετρον.
Εἰ δ' ἔσοαρ ἐμοί, καλβανῆ καιρὸς ἀπῶν
Ἀργῶν πάρα σὸν ἀμφάνω σεσημμένος,
Πικρὸν ἐχεμὲς λὲν ἀρεῶν ἐκδὸν γάμετρον. ζ. 1376.
— Καὶ οἱ θέμμ ἀσορεσθῆ ἐσὸ τῶν ἐρινέος λὲν δάκναν καὶ λὲν ἐμὲ
δικαιοσύνης.
Ἀλλὰ δ' Ἐρινὺς ἀγέτος δάκναν·
Φονᾶ δε δικεῖν.

ζ. 1378. — Καὶ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

— Κυὰ ἰὸς θεός, ἰὶ δαίμων ἀυτὴ σχέσι σὲ ἰοὶ φιλόσοφον καὶ ἀσαλιώνα;
Τίς δὲ κρούσ σε ἐκεῖ, ἰὶ δαίμων
Τοῦ φροντιστοῦ καὶ ξενικάλα; ζ. 1380.
— Φιτῦ, φιτῦ, μυσαρὰ καὶ σκυλούλι.
Φιτῦ, φιτῦ, μυσαρὰ καὶ σκυλόμυρ. ζ. 1381.
— Ὕσυγε ἐφ' ἰοὶ ὄνονσι νὰ θάψης ἰὸν πάππον
Σήψε βρὸι ὄνυι καὶ βάσ' ἄχθος. ζ. 1382.
— Ὑσύγω 'γὼ μισθοῦμαι ἐν ἰῶν δύο δραχμῶν.
Σήψω δισσῶν γ' ἄμεινον δραχμῶν. ζ. 1383.
— Μὴ θρηνῆς ἀκόμη.
Βίου θρηνῆς. ζ. 1384.
— Τὴ ἰάννα φίλαλα.
Τῇ ἰάννα φίλαλα. ζ. 1385.
— Εἰς ἰὸν μυλῶνα, ἀχὶ ἐς ἐσέ.
Μυλῶνι οὐ δ' ἔτι. ζ. 1386.
— Διατί χοιρὸν ἰὸ ἐφόνευσας;
Κἄχολ' ἐμέ; ζ. 1387.
— Διὰ νὰ οἱ σπράνω.
Πεφαίνετό σε ζ. 1388.
— Αἴ, αἴ, ὁ δυσμενὴς, σοβᾶ νὰ φύγῃ ἰὸ ὑγιαὶ χόρτα ἰῶν ἰεκάνων.
Αἴ, αἴ, φεύγει χρύσα χόρταλος
Παῖδες ὁ ἰάγως προσολίσθαν. ζ. 1390.
— Τώρα ἰὸ προσφωνῆς, ἰάρα ἰὸ φιλῇς, ἐπεὶ πρόθερον δὲ ἀσσοβῆσις;
Νῦν οφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσσάζῃ,
Τοὶ ἀσσοσάμενος. ζ. 1392.
— Ἄφες με διὰ ἰοὶ θεοὶ νὰ θίξω ἰὸ μιαιφονὸν δέρμα ἰῶν ἰεκάνων.
Δός μοι σφὸι θεῶν
Μαχαιρᾶ χρυσὸν σφάτσαι λέκανον. ζ. 1394.
— Θύδάμω, ὡς μάλιστα ἰὸ βούλῃ.
Θύω ἔγ' μάλιστα βόγος ἔρριπται. ζ. 1395.
— Ὦ Ζεῦ, ἀνάγκης ὅλη ἀσσοδιωκόμεθα, καὶ σὰ σάσχομεν ἐν ἰῶν
μυκτῆρι καὶ σκυλοβόσκει ἀκ' ἰῶν πλευρῶν;
Ὦ Ζεῦ, ἰοὶ δ' ἀνάγκης, ἰὶ ἀσσαλαινόμε-
θ', ὅταν σάσχομεν ἐν ἰῶν μυκτῆρι
Καὶ σκυλοβόσκει ἰῶν δε πλευρῶν; ζ. 1398.

Ἀλλ' ὅπου καὶ ἐκλεῦσαι δύναμαι ἰὸ βρυκτὸν, καὶ ἀπερχόμενος
μαρλέφορμαι ἰὸν θάνατον, ὅτι ἀφ' ἰοῦ μοῦ ἐφονεύθης ἰὸν ἐρανιστὴν
καὶ νῦν ἰὸν θίξω μὲ ἰῶν χέρα, καὶ νὰ ἰὸν βάψω. ἔβε νὰ μοὶ φύ-
θεγε ἰὸν γαλεάγη, καὶ ἰὸν ἐδῶ ἀπὸ σὲ ἰόφλεγμα.

Οὐ

Διὸς μάσοι ἐγὲ φέσαι ἄφεγαν,
Πρὸς ὃν φευρέως ἐσπέσθαι.

ζ. 1400.

Μελὰ δὲ ἡ βόγις τὸ Ἑλένας, ἐ χορὸ ποὺ τὸ βρόμα γέγω ἀφο-
φθεγγαλιῶν. Πομπὲν ἀραμμάλαν ἔμα λαμάν ὁ Ζεὺς ἐς τὸν Ὄλυμπον.
Πομπὰ ἀνεγοίξω, ἀσσυαλίζαντο οἱ θεοί. Τὰ ἀροσδοκώμενα δὲν ἐπ-
ελπόθησαν· ἐς δὲ τὰ ἀπροσδόκητα, τότε δὲ ἔβγαν ὁ θεός. Τοιῦ-
τον ἀοίδην τὸ μεγαλὸν ἔπος.

Πομπὲν λαμάν Ζεὺς ἐν Ὄλύμπῳ.
Πομπὲ δ' ἀβάλως πραίνον θεοί.
Κοὶ τὰ δοκοῦντ', ἐν ἐλπόθη.
Τοῖς δ' ἀδοκήτοις πόρε τόραν θεός.
Τοιόνδ' ἀοίδην τόδε γράμμα.

ζ. 1405.

≡

"Τὸς Μιλήσας τὸ βρόμα ἔμα ἄλλον συμπεπλεγμένον ἀπὸ τὸ ἴδιος
ξενάβες· ἔμα δὲ πὲν πανοπλότερον, δόλε πὲ βρῦς ἐπόλιλες πε-
ρόπλαν ἀμφιβέβηρον· ὁ μὲν βος δαιμονάζεν μελὰ αἰγολέρας λέ-
χνες πὲ ἐπορεγγής· τὸ βραμμὲν πόβος, πάλος φέος δέφορα
ἀναβλύσσαλαν πὲ ἐκλαϊβα-ἐκλοκόλαλα· τὸ ἐκλαφαρον δαμμέ-
ρελαν μέφγον· οἱ χαραπλέρας ἔμεν ἐν φέος βραμμαλπλόλα-
λον· ὁ δέφγος δαξάγελαν μελ' ἀπροσδέν, πὲ δρόλλος· πὲ
τὸ ἄορμα τοῦ χορῦ φερπλόλα, πὲ σομφὲ μελὲ φιλοσ-
φεῖς ἐμβριθῆς πλεκαμμένα. Ἤμεν ἐπλὸς πόπον σαρκεμέ-
σαραν ἐς τὸς ἐπχορής ἐμαλλαρέλαν, ἔχε τὸ βρόμα τόλο πὲ ἄλε-
ρα, τὸ ὄποτα ἐπ' ἴδες θέφορεν ἀπρεμέως."

"Ἡ πρῶξις ἐς τὸν Μίλησαν δὲ ἔμα λόσον σύμφερὸς τὸ ἐς τὸς Ἐ-
νάβες. Ἡ ἐνδέκατος ἔμα μὲν πάπλολε πόβος φέος ὀμφές· ὀπά-
πες δὲ μεμορέμεν πρὸς λαμερίαν λιὸς ἐπόχε, ἐσπλεχῆλαν πὲ πε-
λὸ ἀβέπεν, πόλε τὸ ἔμφερὲς πὲ πόβος μελαβάλλελαν ἐς ὄμβριον
πὲ βυρπάλες· ἐπὲ πάμε οἱ θεοποφόρπεν ἀβᾶσι ἔμεν πὲ
σύμφερὲ ἐς μφερὰ-λένα τοῦ ἐκλιπερέως, πόλε σμέν ἐξερ-
χελαν ἴσπ ὄμεν ἴσπς φόρες, πὲ μὲς ἀπαλαύφαγον, δὲ σω-
πὲν ἐπόμελαν δὲ ἀμὲν πὲ τὸ χαραπλερόπαφε."

"Ἀναφέλας μὲν πὲ ἐς τὸν Σιέβια τὸ πέπὸ πὸβερπα·
σμὲν δὲ ἀπόβελξ ἴσπ περόν βρᾶξε τὸ βράμβος, δὲ ἔμαν σω-
πὲφε πεπορέμε λιὸς πόβος· ἔμεν ἀπλεπλέλας, ἀπόββρὰπα-ἐμφὲς
πὲ δεπάλας μελβρεπὲς ὀμφαπλόπεν, πὲ λεφερὰ ἀπλοξέ-
φορφορέλαν πάλε μέπεν τὸ ἐπόχε, πὲ ἐπόχε ἀπάλφε πὲ
ἀμφὲ, ἐπὲ ἐς τὸν Μίλησαν ὁ πάβ' ἀπὸ ἐπόχος, ἀν πὲ πὲ θαν-
λαχέ-

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἐκεῖθεν καλλιστεφάνους, ἐσπερίδων ὄρεως μέγας ἀλιτέμενος, καὶ θυ-
σιάεσσαι μέσσοι τ' ἀλσῶσι, καὶ ἀθῆσι συμφερτῇ."

„Εἰς δὲ τὸν ἑκατόμπεδον τῆς Ἑλένης κῆπον δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ
δῇ, διότι εἶν' ἀπὸ ὅλους θάμνους καλλιόφυλλα καὶ ἀπὸ τὰ συχάδικα ἴλιες γέρικες
ἐψηλότερος, καὶ ἡ σειρὰ ἀβγάλει ἀπὸ τὸν μεσαῖον φύλλον καλὰ
ἀσπρογάλανον. Εἰς δὲ τὸν ἑκατόμπεδον τῆς Μαδῆς, ἔτσι ἀφιλιώ-
νουν ἀπ' ἀφεγγάρια ὅλα ἐσπάρχουν. Ἐκεῖθεν εἶχεν μερικὰ κα-
λιγιές, ἡ μηχανὴ σκάζει, καὶ ἡ ἐρωτικὴ ἀνθρωπιὰ ἀγάπης δὲν χά-
νει, ἀλλ' ἀνάμεσα ἀπὸ τόσα μελίχρη περιέχει ἡ ἀγριὰ ἀρετάς,
δαιμονισμὸ μόνον εὐφυΐαν, θανατηφορίαν καὶ λόγχην, ἄλλο-
συνάθρωπον δὲν ἠμπορεῖς ἀπ' τὸ ἐγκάρδιο-!"

„Ἄλλος τὸ ὄρος ὁ χαρακτὴρ τῆς Μαδῆς ἔτσι ἀδιαφιλονικήτως
ἀριστέρνυρα ἀπ' τὸ ἀνθός του. Θέλει νὰ φιλέψει κάμποσους ἀνθρώ-
πους ν' ἀπομονώσῃ μὲ σοκολατένια, μυρτάλευρα καὶ γα-
λατένια χρυσᾶ γυαλιά, ἔτσι ὅπως καὶ μυρολο-
γιές καλαγιῶσαι μοσχυρὰ καὶ ἀστεφάνωσαι ἐκ δένδρων
καὶ τὸ σαρκοφρονικὸς κίνδυνος νὰ μὴν, ἴδε νὰ ἐξαλαφιά-
σῃ μὲ λόγια σοφίας, ἀριστάβγαι καὶ ἐκλέγει τὰ σάρκα
καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς, ἐρεχτὸς ἴσως καὶ τὸ ἀπὸ τὰ διαφθοράς της, ἀρὰ
τῆς ἀσωτείας τῶν ἀνθρώπων."

„Ἔλεγεν ἐξάλλαρα τὸ δράκαλος ἴδιον ἀνθρώπου ἴσως νὰ θαυ-
μάσῃ τὸ χαροσοιὰ μάτια τὰ θηλυκὰ μέσα, ἀν καὶ καλὰ
ἴσως γυάρεια ἴσιαν πραγματικά, καὶ δὲ ἔχ γέρνει ἀναφέρεται
ἐξ ἀπὸ τὰ ἐκλογὰ τῆς Ἑλένης, τὸ δραματικὸ μέσος δὲ ἀπὸ σάρκα-
ζε καὶ ἐκλογὰ τῆς Μαδῆς. Θαυμάζει ἄρα τὸ Μαδῆς. Δὲ ἐξαπατᾶ
τὸ ἀναγνώστα. Θαυμάζει ἄρα τὸ Μαδῆς. Δὲ ἐξαπατᾶ
τὸ ἐξαίφνης μελὶ θρυάρεια, ἔσχε. Δὲ ἄρα δικαιοσύνη καὶ ἀπὸ
δεύτερα τὸ ἐξαφανίζει καὶ πάλι τὸ ἐλαφροπροκόπτει ἀπ'
δεύτερα τὸ ἐκλογὰ τῆς Ἑλένης, ἡ δράκαλος

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

φαρμακρούς τῶν ἀνθρώπων σωθῶν. Ὁ χαρακτὴρ τῶν Μινδῶν ἦταν μιὰν ἐναργεστάτη τῶν ἡμερῶν θέσεως, ἡ μὲν Σινδικὴ νὰ ἐμβάῃ ὁ ἄνθρωπος, ἴδιαν παλαιοπροφέρειαν ἐκ λαγὸς σαρκοφόρων, πολὺ βραχὺν σάκλα χαμηλόν, ὑποφαινόμενα στὸν ὄρθιον, καὶ φαραώ-μελα νὰ ρεμπόρευον ἀπὸ τὸ ἄγγειο καὶ ἀλίβασσα σάκκα τῶν γηγολυσίας, τοῦ βορρᾶ, τῶν ἄρχων καὶ τῶν ἀγρίων ἐκδικήσεων. Ἀποκλεισμένοι λαὸ ἐπὶν γενεάν καὶ γηγομελίφρονα ἀπὸ τὸ γένος, ἐκεῖθεν ἐκφρεῖν ἐκ τὸ ἄγριον καὶ τὸ ἀνημέρωτον βορρᾶ. στὸν εὐγενὴ πλοῦτον ἐμμένον ἐξ αὐτὸ, καὶ ἀπορεῖν ὄχθον καὶ πλουσίους ὄρρια καὶ χόσσο. Τοιαῦτα φαραφέρματα, ἃ ἀποχθόνιον τῶν ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπὸ καὶ ἀχορὰ ἐγὶ ἴνα μέρα μελὰ χαρεφορεῖν φανταία, χαμηλὸν σάκκον καὶ βαθὺν κορμάν."

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Σημειώσεις
ἐπὶ
Τῶν Εὐλογιῶν τῆς Ἰλιάδος.

Στιχ. 6. Ὦρτ' ἀόρ. ά. ἀπὸ ὄρνυμι, τὸ ῥῆμα δὲ ὀφείλει εἶναι ὀξύτονον. — Ἄργος σημ. τὸ ὄνομα Ἄργους, διαφόρως ἑρμηνεύεται ὑπὸ τῶν συγγραφέων. Ὁ μὲν Διόδωρος φησὶν ὅτι προσεύθη ἦλθε εἰς τὸ πελασγιώτικον πεδίον Ἰάσιος. ἕτεροι δὲ εἰς τῆς Ἀχαΐδος πόλιν πρὸς τῷ ᾍδῃ, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἄργὸν ἔλεγον τὸ λαχύ, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα γεωγραφία, τὸ ἀδοῦν σημαίνει λαχεῖν λήθην καὶ ἀνυποδησίαν· καὶ ἕτεροι εἰς τὸ Ἄστος τῆς Ἀργολίδος, διότι φησὶν ὁ πρῶτος ὁ Δαναὸς πελασγιώτικος ἀστὸν ἐξ οὗ Ἄργος, ὠνόμασεν αὐτὸ Ἀργώ, καὶ ἀναστρέψας πρὸς μέρους αὐτὸν προσηγόρευθη ἦλθε καὶ τὸ ὄνομα Ἀργοναυτῶν. Ἢ ναυπηγήσαντες ἔτι ξύλα μελισσομένη εἰς τὸν Πόντον τῆς πελασγιώτιδος, ἤτοι Ἰωλκοῦ τῆς Θεσσαλίας, εἰς τοῦ Πηλίου ὄρους, ὅθεν καὶ ἀπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου πηγῆς ναῦς Πηλιάς. Εἰς τὸν ὡραῖον ὄρους πόλιν ἡ Ἀθηνᾶ προσήρμοσε ξύλον ἐκ φηγοῦ τῆς Δωδώνης, τὸ ὁποῖον ἦχε φωνὴν καὶ χρησμοδοτικὴν δύναμιν· ἔτι ἐκεῖνα εἰσαγ: τὸ πρόσθε τὴν Ἀργὼ πόσα λάχος. Μετὰ τὸν ἐν τῷ κόλπῳ ἐκάνοσαν τῶν Ἀργοναυτῶν, ὁ Ἰάσων ἀνέθηκεν πόλιν εἰς τὸν ἐν τῇ Ἰσθμῷ τῆς Κορίνθου. Καὶ τῷ Ποσειδῶνος· οἱ δὲ θεοὶ τὸν κατέλαξαν εἰς τὸν ἀστερισμόν. — Διαπλάσθαι· μετ. ἀόρ. ά. τοῦ διαπλάσσομαι μεταφορικῶς ἡ ἔννοια, ἀντὶ τοῦ διακοσμῆσαι ἢ διαθεῖναι (κατάλληλα) κόσμον. πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ Ἀσιανῇ χερσονήσῳ, τῇ παλαιᾷ σήμερον καὶ Κριμέα. — Κεφαλλὴς συμ: πληγάδας· μελανὰς πέτρας, ἢ καλὰ τὸν Ὕπερον Πλαγκτάς· ἦσαν δύο πλη: σιὸν ἡ σπόδεσσι πρὸς τὸ τόρνον τὸ ξύλον ποιεῖν, ὁμοίως διεζῶσαι ἀπ' ἄκρου καὶ κεφαλὴν τὸ μὲν πρὸς τὸν ἑσπέραν, τὸ δὲ πρὸς τὸν Ἑῶον. Ἀνορθώθη: σαν δὲ συμπληγάδες ἢ Πλαγκταὶ ἐκ τοῦ πλέξω, οἷον ἢ πλανᾶσθαι, διότι οἱ ἀρχαῖοι ἐνόμιζον, ὅτι ἐκινοῦντο καὶ συνέρχονται ἐξ ἑαυτῶν, ὅθεν ἐμποδίζεσ: θαι τὸν ἐν τοῦ μέσου πλοῦν διὰ τῶν πλοίων· φόνει ὁ Ἀργὼ πελώρους νὰ διέλθῃ, καὶ ἐκεῖνοι ἐστερέωσαν. — Νάπαι· τόποι, φάραγξ, λόφος σημαί: νων, πλέον φυλογικός. — Τριτῶνος· ἀόρ. παθ. τοῦ τέμνω, πόντος.

Στ. 29. Ἤσθιε· μετ. ἀόρ. β'. τοῦ πίσθάνομαι.

Στ. 35. Θεῶν· ἐνταῦθα λίαν εὐφυῶς τὴν λέξιν ἀγνοεῖ, καὶ ἑρμη: νεύει τὸν ξύλον ὅλα· πόσον μέγα κακὸν ἦναι νὰ μὴ γνωρίζωμεν τὰ τῶν θεῶν· πλὴν ὁ ἔννοια κεῖται ἀόριστα διαφέρει ἀπὸ τὸν ἑρμηνέων.

Στ.

Σχ. 45. Καμπύλιον δίσκος· δὶν θέλω φέρω ἢ ἐπιλύχνι νίπτω χαρδιάν, ἐπ. χάρτον τυρφιὸν εὐάρεστον.

Σχ. 52. Θρεμένι· μεδοκ. παθ. τὸ θρέπω, φυλάττω θρεμβαδῶς, παρα-μονῆμαι, θρηνῶ.

Σχ. 58. Μοιτόν· μετ. ἀορ. β΄ ἐνεργ. τὸ μήμαλος μόμα ἢ μοιτέω, σκο-πεύω, ἔρχομαι.

Σχ. 60. Μεσοῖ· ἐνεχ. τὸ μεσόω, ποιητῶς μεσαίω, ἤμαι ἢ τὸ μέσον.

Σχ. 66. Μὴ πρὸς γυνήν· φράσις εὐχῆς καὶ παραιτήσεως, ὡς λέγο-μεν καὶ ἐγὼ σήμερον, μὴ δὲ λοι θεον, εἰς λίην χαπόν, ἢ λίαν ψυχόν σε. — Σίθεν· γενικὴ ποιητ. ἀντὶ δό.

Σχ. 79. Ἀραιόμεσθ'· δωριστὶ καὶ ποιητ. ἀντὶ ἀραιόμεθα.

Σχ. 81. Δέσποινα· ἢ ἡγουμένη, σήμερον ἀπὸ τῶν Θεραπαινίδων, κυ-ρὰ, κυρία, κυράλα.

Σχ. 88. Ἀτδελφιὸς καὶ δεδαιμιὸς ἐπλαύθα ὁ λόγος. Εἷς τρολιμᾶ ἐν γένῃ τὸ ἴδιον συμφέρον· ἀπὸ ἐκεῖνο τῶν Ἄλλων. Σοφὸν ἀρεσ-κόντι, καὶ σοφώτερον ἐφαρμόζει δυσκόλως τὴν ἀντίθετον ἀρχήν, ὅτι ἔγραψε τὸ βάος τοῦ ἀριστοκρίτου παλαιστοῦ καὶ τῶν ἐναγωνίων ἀθλη-τῶν· τὴν ἐκφράζει μὲν καὶ τὴν ἐνεργάζει σχεδὸν πάντες διὰ τῶν χειλέων, σχε-τικὴ καὶ διὰ τῆς καρδίας· ὡς κάλλιον τρόπολεν τὸ ἀρχαῖ τὸ ἴδιον συμφέροντος.

Σχ. 95. Δρασύγνωμον· μετ. Αἰολικὸν ἀντὶ δράσσομαι, τὸ δρῶ, ἐνεργῶ, πάσχω. — Δράσσε· μετ. ἐν. προσ. ἀορ. α΄. ἐνεργ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος.

Σχ. 114. Αἰ, αἴ· ἐπιφωνήματα οἰμωγῆς. — Παῖμον· δωρ. ἀντὶ ἡμῖν, παλαιόδωρος, δυσυχὴς, δύσμορος. — Ἔρροι· εὐκτικὸν τοῦ ἔρρω, θλίβομαι, ἀπόλλυμαι.

Σχ. 130. Τυράννων πλήματα· θυμοὶ, φρονήματα, παραφροσύναι. — Αἰν. Ἰωνικὰ, δυσυχία. Ἐπλαύθα φιλοσοφῇ ὁ ποιητὴς· ὑποδηλοῖ δὲ ἡμῖν ὁ παροιμιὰρ τῶν πεπαιδευμένων πνευμάτων, ὅλους ὀργίζοντας ὑπερ-βαλόντως, ἐξοικίζειν εἰς πλῆθος ὕλους· ὁμοίως ἐδόκει ἔγραφε καὶ ὁ Ὅμηρος ἐν τοῖς Ἰλ. Β. ς. 196 "θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων." Συμβουλεύει δὲ ὅτι προλαμβάνειν ἡμᾶς νὰ ζῶμεν μὲ ἴσους, καὶ εὐαρεστ-μενος ἐν τὰ μέτρια, ν' ἀποφεύγωμεν τὰς ὑπερβολὰς, ὅλους συνεπάγει δύ-σολα ἀκυποστάτητα ζημιά. Τοιαύτη τύλο καὶ ἡ δίκαιοι τῶν δύο ἀ-σφαλεστέρων τῆς ἀρχαίας σοφίας· "Πᾶν μέτρον ἄριστον, — Μηδὲν ἄγαν."

Σχ. 147. Καλαμοδόμεμαι· δωρ. ἀντὶ καλαμοδομοῦμαι, εὐκτικὴ μέσ. ἀορ. α΄

Σχ. 159. Εὐνέλαν· δωρ. ἀντὶ ἐυνέλαν, ὑπέρχομαι.

Σχ. 167. Ἀπειλήσθην· παθ. ἀόρ. τὸ πείθω καὶ πάω, παλαιστῶ, ὅθεν ἀπειλήσθην ἀφικόμην. — Πέδον· ἀντικ. ἐπειδὴ τὸν Ἄσφαλον ἢ παλὶ ἴσως Ἄξιον, καὶ παλ' ὄχθης Μελιβοίτιον, φαινόμενα παλὰ τὴν μέν ἀπὸ τῶν Μηλιέως, καὶ παλὰ τὴν δὲ ἀπὸ τῶν Ἀργανθιτῶν.

Σχ. 183. Τὸ ἦρ· ἐπειδὴ τὰ ἔπεα ἦ καὶ τὸν ἀκόλουθον.

Σχ.

Σχ. 189. Δέρρα· ἔκτυπα, ἐκ τοῦ δέρω καὶ δέρματα, ἔλεοι. — Ὑρ: ραιβῇ, ἀντὶ ὀρρηνθῇ.

Σχ. 203. Ὑρβάδαλα καὶ σοφάλαλα ἔγραι οἱ ἔντομοι τῶν γύψων ἵππων διό: λου οἱ ἀνάγκην μετοπῆς καὶ ἀσφάλειαν ἐν τῇ συμβάσει. ἅλινα ἐκ τῶν δοκ: μίων ἰδιομάλων καὶ τῶν δόσεων, παρέχει προσέλκ καὶ ἀμορρὰν ὀλιγοήρας διακοπ: πάσεως, καὶ ὀρθότητα, οἱ χαρτοειδεῖς καὶ οἱ βόμβοι τῶν συνδαιδαλεόντων. ἐκ δὲ τῆς ἐκτενείας ἀσπαστείας ἀκαιλύθησαν διακοπάδες, ὅθεν ἀπλοποιοῦνται ἡ προσοχή, καὶ ἀναπαυόμεθα οἱ θεοὶ καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀκροατῶν. Ἡ μουσικὴ καὶ ὁ πάνυ ὄχλος μέρος πρὸς ταῦτα λέγος, τὰ ἐφύμνια μετὰ καὶ ὠδάς, ἀπὸ ταῦτα ἐκ τοῦ ἤθους μόνον ὑποκρ, ἀλλὰ καὶ πλάτ ἐφέλκυσα, καὶ προ: πολλὰ μεγαλοπρεπῶν δυσκολιῶν.

Σχ. 224. Ἐν ἰφθιμρῶν βροτῶν· τὸν χόρον ἐκφαντεύτ ἱερομνήμ: ὧν καὶ ἐκ τῶν ἰφθιμρῶν καὶ τῶν ὄψεων, δὲν εὑρίσκονται ἀρθῶς οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ ἐκ τῶν προσεγγίσεων καὶ τῶν γνώσεων τοῦ ἐνδεχομένου καὶ τῶν σχημάτων αὐτῶν· πλὴν τὸ ἐκφαντεῦσαι αὐτὰ μ' ἐφάνη ὀλίγον τι δυσκολώτερον, ἕνεκα τῆς ἐκ παραδεδόσεως ἱερᾶς ὡς μέσον φυσικῶν καὶ πρὸς τὸ σύμφυτον συνά: δοντον. — Κἀγὼ ἐσέρχ· σφόδρα, λέαν ποιῶ. — Τυρώ· μελ. τὸ ἁπλοῦν. γίγο: να καὶ ποιητ. γίγαα, μελοχ. γίγαὼς καὶ ἀλλ. γιγώς.

Σχ. 234. Πόνον· ἄνδρα, σύζυγον. Εἰς ἣν ἐποχὴν ὁ Εὐριπίδης φά: νεται ὅτι ἐγίνετο τὸ ἀνακύκλημα, ἐφ' οὗ ἐκαινοτόμησε τὰς περιττὰς ἐποχὰς ὅλε ὁ νυμφίος ἔδειξε πρῶτα τὰ ἐν τῷ πέπλῳ· τὸ προσφορὰ κἄν ἐξέ: λο φερὼν ἢ παράφερνα, ἄλλοι γαμικὰ δῶρα, διάφορα ἀπὸ τὰ ἔδνα ἢ ἔεδνα, ἅλινα ἦσαν ὁ παθ' αὑτὸ ἀρῶξ.

Σχ. 266. Πυρᾷ· πυρὸν ἢ πύρα, περιοίδια ἐκ ξυλῶν, ἐσπερχάνη, καὶ ἀφορ. συμβολικ.

Σχ. 276. Διοδὸν σὺν αὐλῇ ἑλίνα. Ὁ Εὐριπίδης ποιῶν πᾶν, δύο μόνα εἶχε ἑλίνα ὁ Μήδεια· ἄλλοι ἀναφέρ τὰ ἐκ, τῶν ἀστέων ἐκ γυναῖκαν παραδεδόμενα καὶ πῦρ· ἕλεοι δὲμν διαλεύονται, ὅθι εἶχε ἅ. ἅρματα καὶ ἅ. θύρα, ἅλινα ἐφόνευσαν οἱ παῖδες καὶ τὴν αὐλή. Τὸν αὐτὸν ὑδὸν ἐ: νεν καὶ ὁ Δίδυμος ὡς πρὸς τὸν φόνον· φοβουμένη, λέγ, ἡ Μήδεια μὴ: λοι τὸν ὑδὸν διαπράξαιτο φόνον τὸν τῆς κρέοντος, καὶ διωκόμενη ἐκ τῶν πο: ρῶν ἁρπάσασα τὰ δὲ ἑλίνα αὐτῶν, καὶ διώκουσα ἐπὶ τὸ ἔαρ, τὰ ἐφόνευσεν ἐπὶ τὸ ἔαρ, καὶ διέδωκεν μετὰ ταῦτα ὅτι ἡ Μή: δεια καὶ τὸν κρέοντα ἐδημιούργησε καὶ τὰ ἑλίνα παιδία. — Βρα: δέως· ἀνορμάζεται ὅτι ὁ προσφέρει τὸ βραβεῖον ἐκ τῶν ἀγώνων πρὸς τὸν νυμ: φίν· ἐνταῦθα ἄρας ἔχει τὸν σημαίνει τὸ ἀγωνιοφόρον.

Σχ. 281. Εἰπὲ δωρεᾶν· ἀντὶ εἰπὲ, ἔνεκα, χάριν.

Σχ. 291. Μαθοῦσα δ'· μελοχ· παθητ. ἀορ· τοῦ μανθάνω καὶ μαν: θάνο:

θάσσω ἢ μαλάσσω, ἁπαλύνω, συμπιέζω.

Σλ. 303. Δι' ἐχει τὸν ἕνα λέει σαυδευλιοὶ καὶ ἄρχα λεχτρυμένον δικὸ τὸ εἰσόνασθον, ἴσιν ποιμένας, καὶ λὸν σοφίαν ἂν περίεχτι. Ὁ δαυλὸς τὸν ἕνα ἔχει σαυλὸ καὶ σάνδολα ἐσιλεχίζαλος ἠθελιὰς κύκλόμος λῶς κυθρωδίζης κυρδέκας.

Σλ. 321. Συλάσσω· κυλὶ φυλαχθῆναι, ἔθος λὸ λῶ κυρίως λὸν Ἄλβανῶν, ἕλληνες κυλὶ λὸ διαθηλικὸ μελαχυρίζονλαι λὸ ἐνεργυπλικὸν χῆμα.

Σλ. 338. Ὄχλος· ἐνόχλησα, δυσαρέσκεια· σημαίνει ὄμως καὶ λαόν.

Σλ. 348. Κρῶσι καὶ φύσι σερισσόλι εἰ ζέχει τὸν· γὰ δὲ λὸ χόρια ἐσιλικὸ καὶ σομφόσι γυναικοὶ, καβίζανλαι σερισσόλερα καὶ σφόρα συμπλικοὶ, ἕνεκα λόλε καλεμέλαξαν καὶ ἔκαμεμαι καὶ λὸν καρδέλαν λοῦ Κρέοντος, καὶ λοὶ ὠμεσλόγι ὅλι ἔσφαλλεν ἐνδέλα γὰ λὸν ἄλκιστιν. — Τὸ: ζη· μαθ. μελλ. λῦ λυγχάνω, ἐσιλυγχάνω.

Σλ. 355. Πρτνέω· σύνδεσον δι λῶς σρὸ καὶ λῦ σαυλικῦ ἑνέσω ἢ ἐντέσω, λέγω. — Λαμπάς ἐτῦ· λὸ φῶς λῦ ὑγιὸν, φράσις ὧν καὶ ὑμεῖς σήμερον μελαχυρίζ. χόμενα ἐσὶ ἀσφαλῶς ἔλα, νὰ μὴ σὲ ἐκβῇ σὶ νὰ μὴ σὲ εὕρῃ κύριον ὁ ἄγιος ἡμῶν.

Σλ. 381. Ἴσον· μελλ· λῦ ἴσθω ἢ ἰδέω, σορώνω, ἐμοιάζω.

Σλ. 384. Πρόσωπις· ἀσεναλείας, ἐναντίον.

Σλ. 390. Ἐκφρόνις· ἀσφαλῶς

Σλ. 395. Σφε· ἀνλωνυμ. δρίλ σροσώσ. ἐμφιλ. αἰδώς. ἀλλαλ. ὧν μελαχυρίζονλαι σὶ ἀλλιοὶ σαυλὰι ἐς ὅλης λοὺ ἀριθμοὺς, κὺλ' αἰλόν ἢ αἰλές.

Σλ. 400. Σφιν· δοτ. σληθυντ. καλὰ συγκ. ἀνλὶ σφίσιν.

Σλ. 404. Εἶα· δρίλ. ἐπ. σρός. λῦ σαρακ. λῦ ἐάω, ἀφίνω, ἐσιλείσω.

Σλ. 409. Δι' ἀσοδιδόρεως ἐνλαῦθα ἐις λὰς γυναῖκας χαρακληρισμοὶ, ἦναι ἐν γένει μὲν ἀληθῆς, σλὴν ἔχει καὶ σλίγας ἐξαιρέσεις, λὰς ὁσίας ἢ δικαιοσύνη ὀφείλει νὰ χαιρεκάνῃ ὁσ' ὅλῳ καὶ δεόντως νὰ ἐπαινῇ. Τοὺς δὲ γάμους λῦ Ἰάσονος ἀσοκαλῇ σὶ Μήδεια Σιουφῆς, ἐς καλαγομένου λοῦ Κρέοντος ἀσὸ λῦ Σισύφ.

Σλ. 423. Ὁ χορὸς ἐφιλοξένωσε ὅλι ἡ μόνον ἤθεμα σλέον μελαβλητὸ σὶ φύσις, ἐς ἤθεμον ἐναγές καὶ ὅσα καλὰ λῶν γυναικῶν ἔχει ψυχὴ καὶ σὶ ἀρχαῖοι σοιλαὶ, ἀλλ' ἤθεμον καὶ οἱ ἄνδρες καμῶσθαι ἐς λὸ ἔσῳ δόξαν καὶ σχὶ σὶ γυναῖκες, δηλ: σὶ κοινὰ καλὰ λῶν γυναικῶν σροόχησις ὅλι ἔχει σάνλα λόξα καὶ μικρὰ ἀσάλης, ἤθεμον ἀνδιγραφῆ καλὰ λῶν ἀνδρῶν, λὰ ὁσοῖα ἤθελον καὶ ἐς λοιόλης σαρεχόλης ἐν ἔγραφον καὶ σὶ γυναῖκες, σὶ γράφει καὶ σὶ ἄνδρες. Μὲ δόσιν εὐτροχίας καὶ φυσικόλλα ἀσχημονίζ. ζῃ ὁ σοιλὴς λὶ δεμένα ὄνειρα καὶ λὰς ὑποκύδρις σροσδοκίας λῶν γυναικῶν! — Δυσοίχαδος· κακόφρονος, βραχυβόης. — Παραφρονῶν· ἀρχαῖον, γεραιόν.

Σλ. 441. Βέβακεν· ἀνλὶ βέβηκεν. — Ἀτόλμα· ἀνλὶ ἀνόλμοι, ἀόρ. β' λῦ σέλλομαι.

Σλ. 446. Ὁ Ἴσων ἀρετῇ σὶ ἀνήρ, ἔχων ἐξοχὰς καὶ ὑσεροχὰς ὡσὰ λῶς γυναικός· ὅθεν ἀσοδέχελαι σρὸς λὸν Μήδειαν συμβιβασλικῶς καὶ σαραινελικῶς· δι' λὸν μέλλον δὲ λέγει καλ' αὐλὸ, ἀλλὰ δι' ἀσοφάσεως ἐμφ: ρῆ καλὰ λὸ ἐκοιμένως, ὅσλε δύνασθαι νὰ λῶν ἐσανέλθῃ καὶ μεγαλυλέ:

ρας

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ρας σειρὰς ἀπὸ τὴν φυγήν· ἴτλη ἕνεκα τῶν πτηνῶν νὰ ἐπορεύῃ· μελαὶ ἀγγελίαι σημαίνουσι τὰς ἐπιλαγὰς τῶν ἐχυρωτέρων. — Λόγον μεταλαβών· ἀντὶ ἔλαβον, μαρτυρῶν.

Σελ. 460. Οὐκ ἀστρατεύτους φήσας· δὲν ἀπεδείκνυε, ἢ δὲν ἐρίτιμα τοὺς φίλους. — Προσαστρεύεις· προσποιεῖσαι, προβλέπεις, συμβουλεύεις, μαρτυρῶ. — Ἀχρήμων καὶ ἀχρήματος· ἔνδεης, ἄμοιρος χρημάτων.

Σελ. 468. Ἡ Μήδεια ἀδυνατοῦσα ἐν γοναῖ νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τῶν τέκνων τὸν Ἰάσονα, ἐπιβάλλει καλ' αὐτὴ σφοδρῶς δι' ὅρκων, τὸν χαρακτηρίζῃ ἀσεβῆ καὶ παράβαλτα τῶν ὁρκωμοσιῶν, ἐκπεπτωκότα ἐκ τῆς εὐσεβείας, καὶ ἄνανδρον ἐν μὴ δυνηθέντα ἄνευ αὐτῆς νὰ ἀνακτήσῃ τὸ πάγχρυσον δέρας. Εἶναι ἔθος τῶν ἀοιδῶν νὰ δανείζωνται συνήθως ἐκ φωνὰς, ὕβρεις καὶ ἀρὰς καλὸ τῶν ἐχυροτέρων ἐκδικητῶν. — Θεῖοι θάρσος· ὁ Εὐριπίδης ἔγραψε θράσος, ἕνεκα τοῦ παρίζηλα, ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς μελαχρίζηλο πάντοτε ἐοὶ καιτ, καὶ ἐκ τῆς θάρσος ἐοὶ καιτ. Οἱ ἀρχαῖοι τὸν μελὰ συλλήψεως καὶ τόγε πάρ-σίαν τῆς ψυχῆς, ἐχαρακτήριζαν θάρσος τὸ θάρρος· τῶν δὲ μεταθέσεως ψέας καὶ ἀγορίας θράσος τὸ θρασύτης.

Σελ. 515. Ὠδῖνας· ὀδύνας, ἀποστροφῶ, χορηγῶ, παρέχω.

Σελ. 517. Πέλω· εἶναι καὶ γίγνομαι, ὑπάρχω, ἔρχομαι, ἀποβαίνω.

Σελ. 521. Ἀκμῆτας· ἀγνὰς, σεβαστὰς, ἁγνὰς, ἄξενος. — Λαῖφος· ἀετόν, ἔνδυμα καὶ ἱστόν. — Σέλμασιν· ἐλάτης, διπυγίοις τριγώδεσι, ἐδάφεσι πρωρῶν καὶ πυκνὸς ἐδῶν, πυκνῶς φυναρᾶς (ναυβατικά).

Σελ. 531. Ἀλλ' ὅτε ἀμφιβώς· δὲν ἀμφιβάλλω, δὲν ἐπιμένω ἐγὼ ἐκεῖνα. Λέγει δὲ ὁ Ἰάσων ὅτι ὀργὴ τοῦ πάντα ἐγὼ τὸν Ἀφροδίτην, διότι ἡ Μήδεια δὲν τὸν συνέδραμεν χάριν αὐτῷ, ἀλλὰ χάριν τοῦ ἔρωτος τὸν ὁποῖον ἔχει συλλάβῃ δι' αὐτόν· ἀν τὸ πάθος αὐτῆς ἦτο θεᾶς δὲν ἠκολούθουν τὴν ψυχήν, ἀδεμίαν ἴσχυε τὸ ἀνθρώπινον βούλημα. — Σίγησον· σώπα. τὸ μαρτύριον.

Σελ. 540. Μόλις χρυσὸν ἐν δόμοις· ὁ υἱὸς ἦτο ὅλη καὶ ὁ χρυσὸς, ὁπόταν ἦτο ἐκπεπτωκώς, καὶ ἡ σοφία ὅλην ἦτον ἄχρηστος, καὶ διὰ ἐξέρχονται ἐκ τῶν θρῶν ἀπόκειται χρηστὸν ὀνόματος καὶ δόξης, καὶ ἵνα ἐκφεύγῃ.

Σελ. 546. Ἀλλ' ἔκ' ἴουχος· φρένας, τὸ λέγειν καὶ πρᾶξιν, ἔχε εὐφροσύνην, ἀρδόμενε ἔρῳ.

Σελ. 564. Κτίζει· πτίζω, λέρνα, ἐρεθίζω, πιθάνορα πτερῶν (φατρα)· πυρὸς καὶ προβολαιὸς ἐκλεῖπα· ὁ ἦρος, ὡς καὶ ἐφεξῆς, διότι θέλῃ νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ γυναικεῖον φῦλον ὡς ἐμφανὲς ἐκ τὰ ἀφροδίσια, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ἄμα πτερίνης φρουδίζει, ἐμπὶ δὲ τῶν συζυγικῶν πτέρνης.

Σελ. 571. Λάζυα· ἐσυρθ. τὰ ἁγνάθος.

Σελ. 580. Τοιμᾶ σωτηρίᾳ· ἀποφασίζῃ τὸν Ἰάσονα σωτῆρα, διότι ἐπιπλήττοντες ἐοικότως τὸν λόγον τὸν, ὅτε ἐφαίνετο ἰσχυρότερος ἀφ' ὅλη δραγματικῶς ἦτον· ἀλλ' ἂν ἀρθῶς καὶ ἀληθινῶς ἐμποιεῖ ἔρωτος, ἔφυγε νὰ σῴζῃ πρὶν ἡ ἐπιχειρήσῃ νέος γάμος· ἡ παράλογος πίστις καὶ μόνη τὸν μεταπείθει.

Σελ.

Σl. 596. Λυαρόν· ἀντὶ γυαμρὸς καὶ σγνοῦ. Η ἔννοια ἔχει κῶλα, δὲν εἶθεια καὶ ἰσοθυρέπου τελευτάων, ἤτις χυτῶσα δὲν ἄμμος, νὰ χυοῖ καὶ ἀὲν χάνεται.

Σl. 606. Κριντῆραι· ἀντὶ ἀσουριντῆραι.

Σl. 612. Πέμφιγι σύριγγα· οἱ φιλοξενοῦντες ἔνια ἔχουν κτήματα ἐς δύο μέρη, ἐξ ὧν τὸ ἓν ἐνοικιάζει οἱ φιλοξενούμενοι, ὅπως καὶ ἐς τὸ ἔτος γίνεται καὶ ἀλλοῖ συναλλάγματα νὰ ξενίζωνται καὶ συναλλάσσωνται, γίνεται ἕτεροι φίλοι ἢ συγγενεῖς ἀποσταλόμενοι διὰ τὸ ἔρημον τοῦ ἀγροῦ, τὸ οὗτοι ἐκαλοῦσι σύριγγα ἢ σωλῆνα.

Σl. 629. Ἄλις· ἐοίκε· ἀρκετά. Ο χορὸς παραλειπὼν τὴν ὀδυνηρὰν θέσιν, ἐν ᾗ ἦν ἦλθε περίληθη ἡ Μήδεια, ἔστειλε τὸν ὑποκριτὴν κύριον ἕνα τοῦ Ἰάσονος, ἐπιπλήττει τὴν Ἀφροδίτην νὰ μὴν ἐμποιῇ ποτὲ καὶ ἐς αὐτὴν τοιοῦτο σφοδρὸν καὶ ἀκράτητον πάθος, τὸ ὁποῖον παθίζεται ἀρόξενον ἐμβάλλει καὶ ἀοίκητον συμφορῶν, ἀλλὰ νὰ ἦτ χαρίσῃ ἥρεμα μέτρια καὶ σώφρονα, ὁποῖα ἦναι τὸ παίγνιον τῶν θεῶν δώρων.

Σl. 639. Εφίησι· ἦκεν. — Ἐμέρᾳ, καὶ ἐοίθασι. ἐμεραῖος, ἐπὶ τοῦ ἡμέρου, ἐναντίῳ ἀγριωτῶ. — Ἄφυκτοι· βέλεσιν, ἀγκύλαις.

Σl. 659. Κηρὸν φρενῶν· κηρὸς, κυρφίον καὶ κηρόλιν, ὅροις δὲ ἐοίκασιν οἱ κοσκινηταὶ εἰς τὰς ἡμέρας ἢ ὥρα· ὅθεν κηρὸς φρενῶν, ὥρα ἐπὶ κοφίδας.

Σl. 663. Μήδεια χαῖρε· λοιὸν ἤνα διακαρτέρησιν ὁ θεατρίνος τοῦτο ἐοικότως τοῦ ἔργατος, διαλέγονται ὅτι ὁ Αἰγεὺς διῆλθεν ἐκ τῆς Κορίνθου, ὅπως τὸ ἐρωτεύσῃ καὶ σαφηνίσῃ τὸ Μήδεια· τὸν συνομιλοῦν χρησμὸν, ὃν ἦκε χάδῃ παρὰ τῆς Πυθίας· ἀλλ' ὁ Αἰγεὺς δὲν ἠξεύρει τοῦτο, ἀσυναίσθητος θέλει ὅτι ὁρὸς τὸν σπόδον λοιδόρησε ἐρωτικῆς, μελέτησε ἐς τὸ Πυθόθεν, ὅσες ἦλθον ἀνὴρ σοφὸς καὶ ἐνδιαίτησε περὶ τὰ λοιπά.

Σl. 685. Ευλυχοίης· εὐχὴ συνήθης ἐμφερομένη καὶ παρ' ἡμῶν ὅλως· ἔλθε τὰ εὐλυχήσῃς καὶ νὰ ἀσφαλήσῃς ὅσα ἐπιθυμεῖ ὁ καρδίας.

Σl. 753. Χαίρων πορεύσῃ· ἡμεῖς ἐν ζυγῷ ἀποχωρισμοῦ λέγομεν· ἴσαμε εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Σl. 768. Πρυμνήσιον πάγων· τὸ σχοινίον τῆς ἀγύρεως δι' ὃ δένουσι τὰ σχοῖα· μεταφορικῶς ὁ λόγος· ὡς οἱ ναῦται ἐν περιπλόῳ ἁρπαγῆς, ὅταν δένουν τὸ σχοῖον ἀκαλοβοῦται καὶ ἀσυχάζουν, ἔτζι γίγνεται καὶ ὁ Μήδεια ὅτι ἀφῆ λόγῳ ἄκοπα ἐκ τῶν ζωτικῶν καὶ ἐξαφανισθῇ μόχις μεταβῇ ἐς ἄλλα χώρας τοῦ Αἰγέως, ὅπου θεωρῇ τὰ μέτρια σωτηρίας.

Σl. 770. Μὴ ὄρος ἀδοκήτου λόγου· ἡ δεδομένα ἔρημα αἰῶνα· μὴ νομίσῃς ὅρους ὅτι οἱ λόγοι μου θὰ ἦναι εὐάρεστοι· τόδε· ἀλλ' ἀφ' ὧν σφηνθεν ἐς Ἰωλκὸν ἔλθῃ, ἔρημα ἀνακαινισμένα νὰ ἴδῃς ἀνακαινώσουσι καὶ ἐς ὅ.

Σl. 794. Ἐξαιρήσεται· μέσ. μελλ. τοῦ αἱρέω, ἁρπάσῃ.

Σl. 799. Ἴλω· ὁριστικ. τοῦ ἥκω, πορεύομαι· ὁ ὅτις ἥκει, νὰ ἔλθῃ

ἢ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ἢ νὰ προσηνθῇ ἢ θεραπαινὶς ἢ ἡ ἰροφός.

Σλ. 802. Δρᾶν σ' ἀσενέσι· ὁ χορὸς ἐνῷ ἀσέλγεσι λὶν Μαίναν ἴτινὰ δράξῃ ὅσα ἱερομεζέλα, νὶ ἀναρλίγτοι ἐνδύλοις αὐλὸν Κορίνθιαν γυναῖκας χαρβάννι λὸ μέρος αὐλοῦ καὶ ὀχὶ λὸ Κρέοντος· φαίνελαι ὅλ ὡς γυναῖκες ἐσυμφωνοῦσι μᾶλλον ὁρὸς λὶν θέσι λοῦ Μαίναν· ἐδῦλα ὡς ἐμεύθεραν, σδύναλο νὰ εἰμίνου ὅσι μᾶλλον ἐναρετῦλο.

Σλ. 831. Ἀσορθύλι· ἀπλόλι· ἐμεσόμεσον λοῦ Ἀθηναίου δεὶ λὶς ασχὲς ἀσχαλας αὐλοῦ νόμας. — Ἀσοφεμβόμενοι· ἰρέφουλας, ἐκ λοῦ φέρω, ὅθεν φορβὴ καὶ ἰποφορβὴ. — Ζαυθὶν Ἀρμοῖαν· ἐννοεῖ λὶν Βάλλαντα λοῦ ψυχοῦ ἀρμοῖαν ἤλις προυβάλ ἐκ λοῦ διαζέλ καὶ λοῦ σοφιστοῦ. Ἕλληνες ἐρμηνεύουσι καὶ ἤλλ' τὸ κύριον ἔπος.

Σλ. 842. Καμπυλὰν Κηφισὸν· λοῦ ἐν λῇ Ἀθηνᾷ ῥέοντος δεὶ ὕδωρ· χος καὶ Ἕλληνες ἄλλαχοῦ ποταμοὶ μὲ λὸ αὐλὸ ὄνομα· συγ. ἐν λὶν Βοιωτίαν, λὶν Σικυῶνα καὶ λὸ Ἄργος.

Σλ. 862. Ἱερῶν ποταμῶν· ὁ ἕννοια ἔγκα· σὺς Σύλλα ποιῇ, ἐξ. ἐκ ἱερὸ ποταμοὶ διαῤῥέοντα, καὶ ὁ κυρὶ σοφία ἀποδίδει πάντα μοναρχοῦσι, νὰ δεχθῇ δὲ λὶν μεταφόραν κ.λ.χ. — Πλεκόμενον· πλέκω καὶ πλέω, πλῶ. — Τέγγουσι λέγω, βρέχω, ὑγραίνω, βάφω.

Σλ. 870. Νῦν· ἀντὶ τοῦ. ἀ ὁρισ. Προσωπικρίνει μεταμέλγαι ὁ Μάδγα, ἐπειδὴ λὸν Ἴακχον νὰ μὴ μεταπαιδεύσῃ, καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ λὸν προλέγει φεύγει, καὶ λὰ κακὰ ὅσα ὁ ὑῖς ὁρὸς λὸν ἔλεγε ἔπραξε.

Σλ. 888. Ταῦλ' ἐννοηθῇ· ἀμφιβολογῇ ἐνλαῦθα ὁ Μάδγα, ὁ λόγος ὁποῖος ἔχει διαφορεύσει ἔννοιαν· ὅκοχ καὶ ποιῇ λὸν ψυχὸν δι' ὃν ἐπροξένησε δάνθι φόνου λοῦ Πενθέως· ἀλλ' ἴσως καὶ δι' ὃ μελλᾷ νὰ πράξῃ φόνου λοῦ Πενθέως. Τοιουλρόπως ἠδύνατο νὰ ἐρωτᾷ ἀφόβως καὶ ἀνώδυνα λὸ Ἴακχον. Ἐνλεῦθεν φαίνελαι προόλι ὅλ ἐπιφόβησε λὸ φόνου αὐλοῦ ἐκ καλὰ προαίρεσιν, ἤγουν ὁρὸς ἐπιδοκιμασίαν λοῦ Ἴακχου.

Σλ. 890. Παρίεμεν· παρίεμαι, παύω, παρκελεύομαι, διαλέω.

Σλ. 896. Σπονδαί· ευνθῆκαι, εἰρήνη, συμφωνίαι.

Σλ. 904. Ὕδωρ· ὑφυκρόν. — Χλωρὸν δάκρυ· θερμὸν καὶ ἄρτιον δάκρυ.

Σλ. 907. Περιεσπωμένοι· ἐμποδίζω καὶ ἐμποδίζομαι, ἐμποδεύομαι, περισπῶ· μεταφορικὸν τὸ ἔπος, καθὸ διαφθειρόμενο καὶ ἐπεκτείνεται γάμον, ἐνῷ ὑπῆρχεν ὁ ὅρκος.

Σλ. 910. Τυραννὶς ἔργα· ὁ Ἴακχος ἀποκαλᾷ σπονδάς, διὸ καὶ εἰρήνη ὡς ἀρχὴν λὴν ὅλαξὶν μεταδύσεως λοῦ Μαίναν· διὰ λοῦλο ἤγγιξ ὅλι ἴδιον σώφρονος γυναικὸς ἦτο νὰ μὴν ἐξαίρεται ἐκ λὸ πάθος λης, ἀλλὰ μόλις ἀναγκαίᾳ αὐλὸ, νὰ λὸ ὁμολογῇ ἐλπιρινῶς καὶ νὰ διορθώνεται.

Σλ. 914. Καταγνήλοις· κακοήθεις, ἀδίκως ἐπὶ λοῦ παύσῃ, ὡς καὶ λοῦ μέλλοντος.

Σλ.

Σλ. 921. Ἔμαγεν· ἔβιοθεν. — Παρπὶς· τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ ὅλ.

Σλ. 928. Ἐδήμοσαν· ἔκλαυσαν· συνεπενθήσαν ἀπὸ τὸν πόνον τ.

Σλ. 945. Ἀκαμπιτσέβελαι· προλιμῶνται, θεωρῶνται προλεμόλεμα.

Σλ. 955. Λάζουδε· λάζομαι καὶ λάζομαι, λαμβάνω, σέρνω.

Σλ. 962. Προσβύσγ χριμάλον· τὸ δένδρον ἦταν ὅλη, ἄδεια ἐν μέσῃ γυναῖκα, ὁδάμες ἐκλειμᾶ ποὺ τὸν ἄντρα, καὶ ἔχῃ πρέπον σφοδρὰν ὀργὴν ἐκ κόλου, ἐμόνον τὸν προλιμᾶ ἀπὸ τὰ χρύμαλα καὶ τὰ δῶρα, ἀλλὰ μάλιστα τὸ προσφέρῃ ὃν ἔχῃ ἀσκῦλα.

Σλ. 981. Δύγανος· ἀντὶ δύγμος.

Σλ. 982. Ἀμβρόσιος κύριε· ἀντὶ αὔριον, ἀμεσάρλως. — Νυμφομορεύγ· νυμφομορέω καὶ νυμφομορεύω, ἐλομάζω τὸ γαμβρὸν σύμφωνα καὶ νυμφεύω. — Ξένος· βρόχος, ξαγὸς, ὄλεθρος.

Σλ. 993. Ἀλόχῃ· σύζυγος, ἐν τῷ ἀθροίζεται α καὶ τῷ λέχος, σημ. ὅθεν ἄλοχος, ἡ τῆς αὐλῆς σημ. σύζυγος.

Σλ. 1012. Μὺν· ἄραγε. Ἡ Μάϊδα μυθῶν ἐν τῷ ἰσκιεθόντος Παπαγοῦ καὶ τῶν ζένωνες, ὅτι τὸ νύφιμον ἔχαβε τὴν δῶρα, ἐλαράχθη καὶ παλεψάθη, ἐχὶ διὰ τὸν μέγγονα νὰ συμβῇ ἐκεῖ ὅ,τι σύμφωνα ἐγὼ τὸν ὅπλον τὸ Ἡρώντος, ἀλλὰ διότι συναισθάνετο φρονεμμένον τὸν ξυγρὸν, καθ' ὃν ὄφελε νὰ φονεύσῃ τὸ ἀνανδρὸ μὲ ὅπλον ἐγὼ τὸν Παπαγοῦ, ἀμηχανοῦσα νὰ ἐννοήσῃ κόλεβε.

Σλ. 1026. Ἀφεγγής· ἐπίρ. β. παθ. τῷ ἀποβεγγύνομαι, ἀποχαρίζω, διαρῶ.

Σλ. 1018. Πόρουνε· πορούνω καὶ πορεύνω, προσφέρω, φροντίζω, λαμβάνω, χαρεγγῶ.

Σλ. 1021. Εἰς τὸς ἀρχαίους τὰ μυθέρες τῶν νεονύμφων, ἔχου ἔθιμον νὰ συνοδεύωσι, προπορευόμενοι μετ' ἀνημμένης χαμπάδος, τὸν νύμφιον ἐγὼ τὸν νυμφικὸν θάλαμον. Δύλω καὶ ἐγὼ τὰς Φανιόσας, λέγω τὸ ἑξῆς πρὸς τὸν Παπαγοῦν.

„Ἐγὼ δ' ἄλλι σοι πυρὸς ἀνάψω φῶς
„Νύμφιον ἐν γάμοις, ὡς ὁρᾶς μεγάλη μαμμάρα."

Σλ. 1031. Ζημιὸν ἀνθρώποισιν· ἄπαντες ἐσιθυμεῖν ἀναίσχυντον περὶ τὰς ἐκκλησίας ζυγὸς τὸ βίον νὰ εὑρίσκωνται ἐντὸς τῶν συγγενῶν καὶ φίλων· τὸ παρὸν ὅλον προξενῇ φαίνεται ἀνησυχίαν καὶ παρακινδύνευσιν εἰς τὸν ἀγαπητικὸν, καὶ παθίζεται προθέλει ἀναγκαῖα διὰ τὸν ἐμπρέποντα προπαρασκευὴν τῆς ἐκφορᾶς. Τοῦτο δεικνύεται καὶ ἡ Μάϊδα, ὅταν ἐμαθέλα τὸν φόνον τῶν ζένωνες.

Σλ. 1037. Χαρέλω βγλεύματα· ῥῆσις ἐκφερομένη, ~~ἐκφερομένη~~ ὁδάμες τὸς διαλέκτου ἐγὼ διγαμῆς καὶ ψυχικὴν ἀμφιβόλειαν περὶ πράξεων ἢ σκέψεων προδιαβουλεύειν, τὸ ἐπέρχεται πρὸς ζυγὸν ἢ αἴφνης μεταβολή τις καὶ ἰδέα νὰ ἐγκαταλείψῃ κἀκὶ ἐπορεύεται ἀναιρέσῃ· ὡς πᾶν τὸ καλὸ, ἐγὼ τὸ καλούδιον ὅτα πρόλεγον ἐκφέρω.

Σλ.

Σελ. 1050. Εἰς· εἰς τὴν δόξαν τῶν Ἀθηνῶν, ὅσον ἐσυλλαλοῦσε ν' κάνουμεν. Ἐλάτε προσκυνήσωμεν· τὸν θεόν, ἀναλόγως εἰς κλίσ.

Σελ. 1055. Ἤμεθ' ολιγώτερον· ἀσφαλῶς λέγω νὰ τὸ φονεύσω, καὶ σφάλμα· νὰ τὸ σφάξω διὰ τῶν ἰδίων κλεπτῶν χειρῶν, σαρὰ νὰ τὸ ἐμπαλάξῃ εἰς τὰς σκιάς τοῦ Κρέοντος νὰ τὸ φονεύσουσιν, ὅπερ τόλμη ἤθελον καλέσθαι ὅλη ἐξευτέλισιν καὶ' κλεπτῶν.

Σελ. 1062. Προσεύξου· προσκυνῶν, χαιρετῶ, συνομιλῶ.

Σελ. 1072. Προσβολαί· περιπλοκαί, ἐμπαιγμοί, ἢ καὶ σφάλμα ἐνδόσεως ἢ θέσεως, εἰς ἣν παλαιστὴς κλίνει. — Κρήσσουν· σφοδρότερος, ἰσχυρότερος ἐστὶν ὁ θυμὸς κλεπτῶν καὶ τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς παρδίας, ἥτις ἤθελε νὰ σύρῃ κλαῖα· ὅλο τὸ γυναῖκειον, τὸ ἀμοιρεῖτε ἡ Μήδεια, καὶ ὅμως γίνεται ἔρμαιον κλότ τοῦ πάθους. Πόσον ἡ ἀγάπη κλὸ παλαιοτέρου καὶ ἀσυθιρίστου λὴν ψυχήν!

Σελ. 1081. Μῶρα καὶ ἠρῶν· φρόνησις, σύνεσις, διγ. ἔχομεν καὶ ἡμεῖς γνῶσιν, ἐδιαφέρεθα ἀπὸ τῆς σοφίας καὶ τῆς συνέσεως.

Σελ. 1085. Πάρεστιν ἄφυκτος· ὅπως ἄλεκτον.

Σελ. 1096. Μελέα παλαιχωρίτης· ἐκσκευασμένης ἀπὸ φροντίδων.

Σελ. 1127. Μὴ σύρχε· σύρκω, σκεύδω, ραχόνω, ἁρπάζομαι. — Τέγγας· ἄλλως κλεῖ ἕρμαιος, ἐνικ. ἀορ. ά. Τετηκὼς· φυσικ. αἰ. παλ. συγκοπ. τοῦ θνήσκω.

Σελ. 1134. Ἐσσεῖσθαι· παρακ. παθ. τοῦ σείνδω, ὅθεν σοινδὴ, θύελλα, συνθύελλα, συμφορήσεως. — Κάρα (το)· κεφαλή.

Σελ. 1141. Ξυνορίδα καὶ συνορίδα· μεταχειρίζεται πυρίως ἐπὶ ξένης ἐσθῆτος ἢ πρίονος, ἀσκηλεῖται ὅμως καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου. — Πρόθυμον· ἐτοιμοπόλεμον, προκλητικόν. — Μυσαχθῶ· μελοπ. παθ. ἀορ. τοῦ μυσάττομαι, μισῶ ἀποστρέφομαι. Ἡ ἀποστροφὴ τῆς Γλαύκης ἐξ ἐναντίας τοῦ Ἰάσονος καὶ τῆς Μήδειας, ἥτις ἀστράπτει διὰ μίσους τὸν ἀκλεσθέντα, ὃν κλοτόλησε σοφίαις καὶ μαγείαις καὶ τὸν προσώπων, ἢ ἔπραξεν.

Σελ. 1154. Ἤμεκτον ψυχή· ἀκλὴ ψυχῶν.

Σελ. 1158. Ἀβρὸν βαίνουσα· περιπλόκοις ἐλίγμασι, ἢ ὑδρηγόνως.

Σελ. 1162. Λεχρία· πυρλὴ, σλαγία. Ὅσκυος ἐν προσβάλλει πέφυκε ὑπὸ ἕνος νοσήματος καὶ παλαιοῦται, οἱ πρῶτοι ἀνάγκης ὅλη προσβάλλει ἢ ὑπὸ τῆς Ἐνάλου ἢ ὑπὸ τοῦ Πανός· ὅθεν ἐνόμιζον καὶ λέγουσι νοσήματα σανιῶν φόβου, ἀσαρκίαν καὶ καὶ σήμερον τὸ ποιὸν τῶν ἀνθρώπων νομίζῃ, ὅλη κι ἐκρηκτίαν κλότ προσβολὴν, ἢ βασάνους κακῶν ἀνθρώπων, ἢ ἔργα τῶν πυρετῶν ἢ τῶν σαλευρέων πνευμάτων.

Σελ.

Σλ. 1185. Κρόλα· ἐκ τοῦ δουλ. ὁ κρᾶς, κεφαλή.

Σλ. 1193. Οὔδας (το) οὖδας· τὸ ἔδαφος. — Πένεινον· μεγαλεῖον, ὡς ἔγινε τὸ Δόκιμο τῆς Δυάνης, ἢ ὡς ἔγινε τὸ σλοβ.

Σλ. 1242. Ἔρε σρὸς βαγβίδα· βαγβὶς ἦτο ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἔχρησίμευον ὡς ἀφελπία ἢ σκεπαῖον, ὅταν ἀνεχώρουν ἐν τῇ σκηνογραφίᾳ ἢ ἐσθημαδιὰ καὶ ἀρκαξιαδιά· εἰ ἀγαπητά· ὁ νοῦς δὲ ἐνταῦθα ἦτον, νὰ πάρωμεν ἀρχὴν τῆς σράξεως καὶ νὰ βγάρωμεν σρὸς τὸν ἐκλεῖσον τοῦ φόνου.

Σλ. 1246. Γιὰ· ἐσύφην. σκελετεύω. Ἤδη ὁ χορὸς ὅλη ἡ Μάδγα ἐσύφθην ἐντὸς τῶν δαρεάλειτος, ὅσον ἦσαν καὶ τὰ λείψανα καὶ ἀφαν-θῆ, ἀσοβγήκαν σρὸς τὴν θύρα καὶ ἐσκεπάγθην αὐτὴν, ὅσον ἀσολείπω-σι τὸν ἀθρόκα αὐτὸν βρόκον ἀσὸ τὸν λαιβασον σρᾶξιν.

Σλ. 1254. Σουίαν· γονυκλίνω, προσκυνῶ.

Σλ. 1268. Ἀρῦξαι· ἀόρ. α' τοῦ ἀρύω· ἐσυθῶ.

Σλ. 1270. Ἀρυόνι ξίφος· εἶχεν ἀσὸ τὸν κόκκαλον τὸ ξίφος, ἔκοψεν τὸ μαχαῖρι εἰς τὸν γκρεμόν.

Σλ. 1284. Ἔρεξας· ἀόρ. α. τοῦ ῥέζω, κάμνω. Ἡ Ἥρα ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, καὶ ἄλλα σύζυγος τοῦ Διός καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἅιδου καὶ τῆς Δήμητρος. Ἡ Ἥρα ἐμισοῦσε κάθε, διότι ἐβάσανε τὸν Βάκχον, υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς της Σεμέλης, ἔνεκα δόλου τῆς σκληρᾶς σκράφρονος, ὅπου καὶ ἡ ἴδια ἐπαθεν διαφόρους, ὅπ παιδεύσεν κατεκαυλίας τοιοῦτον τὸν ἄνδρα τῆς Ἥρας Ἡρακλῆν, ὅπου ἐσκότωσε τὴν ἰδικήν του γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του· ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐμετανόησε, ἡ Ἥρα τὸν ἐσυγχώρησε καὶ τὸν ἔκαμε ἀθάνατον. Ὁ Ἡρακλῆς σαρακαλεῖται συνήθως τῆς ἀρᾶς καὶ ὄβρις.

Σλ.

Σλ. 1335. Τὸν Τυροπνίδος Σμύρνης. Περὶ τῆς Σμύρνης λαλῶν ἀναφέρει ὁ Παλαίφατος εἰς τὸ περὶ κόσμου κεφ. 21. τὰ ἑξῆς. "Λέγεται περὶ Σμύρνης ὡς ἦν ἐν Τυρρηνίᾳ θυρίον τι, γυνὴ μὲν μέχρι τῶν ὀμφαλῶν, ποιᾶν δ' ἐχιδνῶδες μεφαλήν. ἦν δὲ ἄλλο σῶμα ὄφεως. Τοιαύτην δὲ φύσιν ἐννοῶν σοφὸς ἄνθρωπος τὸ δὲ ἀληθὲς εὗρε. Τυρρηνῶν τῆς πόλεως, τὴν λιμένος τὰ περίχωρα τῆς Σμυρναίας καὶ τὸν Ἕρμον ποιοῦσι. Αὐτὴ ἡ θυγάτηρ ἦν γοητὰ τῶν θηρίων ὀμματα, ἀλλ' ὄφεως σαρκάς, ἐρυθρὰ δέρματα, καὶ λόγος ἦν περὶ αὐτῆς ἀοιδός. ἐκείνην λιμὸν πᾶν, Ὀδυσσεῖ φορᾷ καὶ χάρᾳ συνέρασα χρυσάρεος, λέφυρα δαιμόνια δὲ ἐν Κερκύρᾳ τῇ Ἀλκινόου, ὅτι ἐλύθη καὶ ὅτι ἐξάγαγε, καὶ λιμὸν ἐδέκα τὸ σχοῖνος ἀφ' ἧς προσενεχθόθη ὁ μῦθος."

Σλ. 1338. Δύσορφ· κύρ. β΄ τοῦ Δύσις.

Σλ. 1345. Ἀναλῆ· ἐν τῷ νάκει ἡ νάκη, παλαιῶν καὶ τῶν γρ. ἀ· Ὅθεν ἴσως περιφραστικῶς, ἤτοι ἐρμηνευθῇ, ἀνὴρ παλαιγενὴς ἢ παλαιός.

Σλ. 1352. Παλμὸς νόος· ἐννοῶ τὸν νέον κατὰ ἔρωτα μετὰ τῶν Γραικῶν.

Σλ. 1358. Οὐδ' ἀνέλ' ἐγώ. Ὁ ζῆλος ἦλος ἦν καὶ ἀνελεήμονος καὶ κρατοῦς δεῖ δὲ τὸν χαπνισμὸν καὶ τὸν σαρώνιον ἐνεκεῖτο τῶν φρένων· ἔσχε δοκῶν ὁμοιότητα μὲν τὸν ἐν τῇ Γραικῇ θρῆνον τῆς Ἀδμήτου, ὅλως πρᾶγμα δὲ ἴσως ἐστὶν "τὸν ὕπνον ἀπηγορευθῆναι, ὃς τὸν ἐγώ· ὅθεν δὲ προσεῖπε ὁ Διάγγελος ἐκλεξάμενος καὶ ἐνεκεῖτο μετὰ δοκοῦς λέγων, ἵνα πρᾶγμα ἀδύνατος καὶ σκιᾶς.

Σλ. 1362. Βάξις· λόγος, ὁμιλία, ἐκ τοῦ βάζω, ὅθεν τὸ βαβάζω καὶ βιβάζω τῶν αὐτῶν.

Σλ. 1365. Πάρες· κύρ. β΄ τοῦ Ἵημι.

Σλ. 1376. Πικρὰς λεχεπλάς. Ὁ Θύνιλος τὸν Ἕλκους διαφόρως διηγεῖται. Ὁ μὲν λέγει "ὅτι κοίβαντες κοῦ λέσβιοι, ἔνεκα τῶν γερόντων τῶν λέσβων καὶ τῶν συζύγων. Ὁ δὲ ὅτι παμμένους ἐκ λίνου σπείρει τῶν Ἀργοῦς, ἀναλεθρίους ἐκ δὲ ἐν τῷ ἐσθρῷ νεὼν τοῦ Ποσειδῶνος, ἔθεσαν ἐξ κείνης δόνακας καὶ καλάθρους τῶν περιφράξει. Καὶ ἕλεγεν ὅτι συνδιαπραγμάτευσε μετὰ τῶν Μινυάδων, καὶ ἐπανελθὼν μετ' αὐτῶν ἐκ λίνου Θεσπιάδα, διεδέξαλο δὲ συνθέσθαι ἐκ δὲ ἐρώνου, καὶ μετὰ δὲ Θύνιλόν τι, ἐκλοιπότερα τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν ἐπιτηδειότερον πάρεσι.

Σλ. 1378. Σ' Ἐρινύες· αἱ ἐλέγχαι τῶν συνεζύγων.

Σλ. 1387. Ἕκλας· κύρ. σκιᾶς. τοῦ πλήσσω.

Σλ. 1392. Ἀποσάμενος· μετ. κύρ. ἀ. τοῦ ἀποθέω.

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

10.

. ἐγγυής.

φησις μεταφορᾶς

ἀκόλουθα ἐμπορεύματα ε
χζόμενον

Ἐν

Τύπος **Α**.

Ἔγκ. 52224.

ς τό τοῦ

ὑπὸ σημαίαν

Ἀριθ. χρεώσ.

τῇ 188

ορευμάτων καὶ ποιόν	Ἀξ ἐμπορευ Δραχ	α μάτων Λ.	Ποσὸν φόρου Δραχ	Λ.

χείων καὶ ὅλων τῶν ἐμπορευ-
άτων σημειοῦται μὲν ὑπὸ τοῦ
ἤτοι σημειώνεται καὶ τὸ τοῦ

αι εἰς τριπλοῦν· τὰ ποσὰ τῶν
μητικῶς, ἡ ἀξία τῶν ἐμπορε
θῇ ὑπὸ τῆς τελωνιακῆς ἀρχ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ